

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

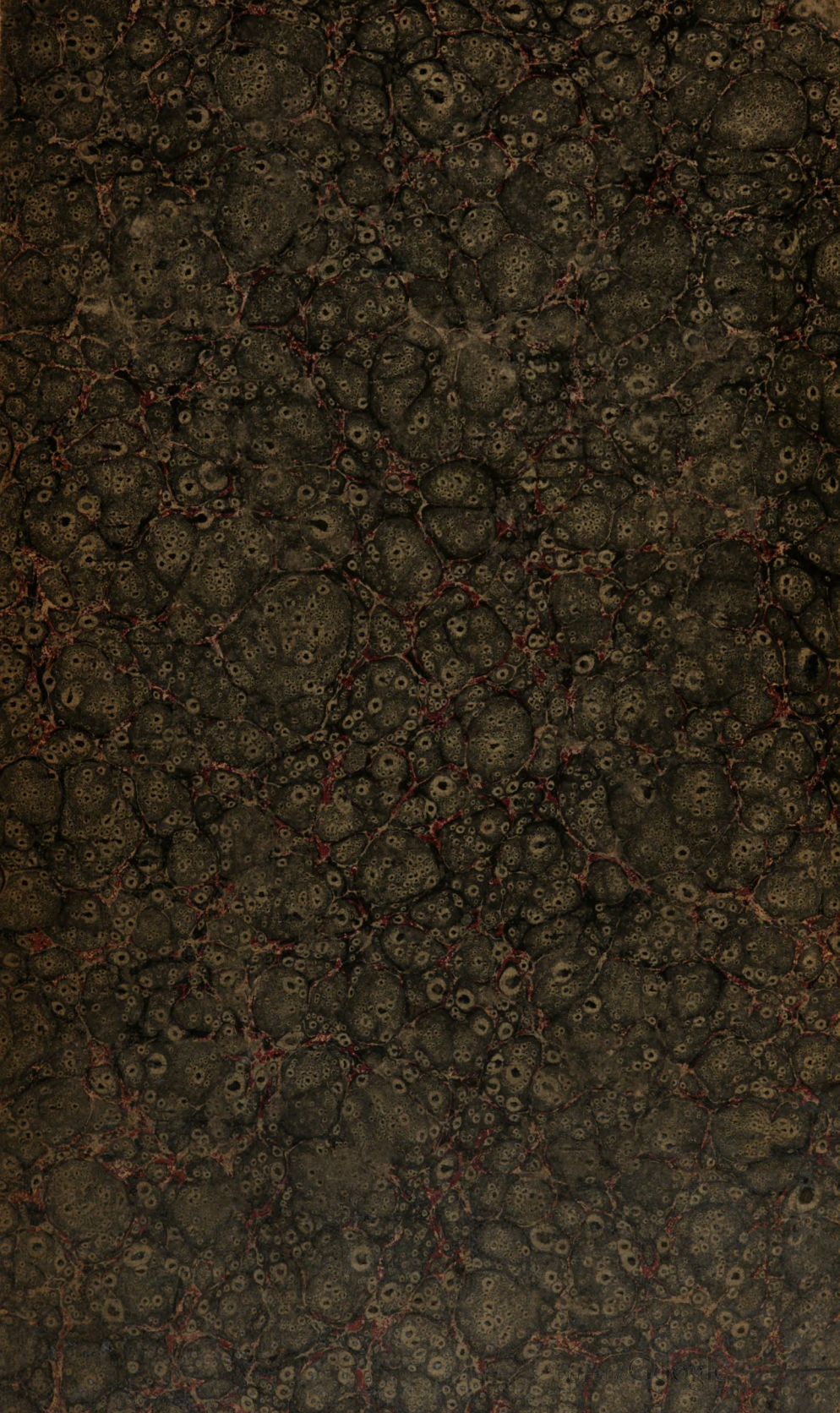
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

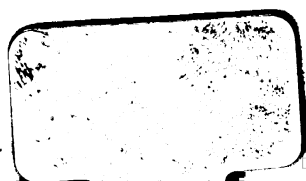
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

for 15.

22/0

BCU — Lausanne

1094965242

**MACROBII
AMBROSII THEODOSII**

V. ET INL.

COMMENTARII

IN

CICERONIS SOMNIUM SCIPIONIS

ET

EXCERPTA E LIBRO
DE DIFFERENTIIS ET SOCIETATIBUS

GRÆCI LATINQUE VERBI.

EXCUSSIS EXEMPLARIBUS TAM MANU EXARATIS QUAM TYPIS
DESCRIPTIS EMENDAVIT: APPARATUM CRITICUM, ADNOTATIONES,
CUM ALIORUM SELECTAS TUM SUAS, ADIECIT

LUDOVICUS IANUS.

PRAEMITTUNTUR PROLEGOMENA ET CICERONIS SOMNIUM SCI-
PIONIS: SUBICITUR INCERTI FRAGMENTUM DE VERBO.

QUEDLINBURGI ET LIPSIAE

TYPIS ET SUMPTIBUS GODOFREDI BASSIL.

MDCQCXLVIII.

**MACROBII
AMBROSII THEODOSII**

V. C. ET INL.

O P E R A

QUAE SUPERSUNT.

EXCUSSIS EXEMPLARIBUS TAM MANU EXARATIS QUAM TYPIS
DESCRIPTIS EMENDAVIT: PROLEGOMENA, APPARATUM CRITICUM,
ADNOTATIONES, CUM ALIORUM SELECTAS TUM SUAS, INDICESQUE
ADIECIT

LUDOVICUS IANUS.

VOLUMEN I.

PROLEGOMENA: CICERONIS SOMNIUM SCIPIONIS CUM COMMENTA-
RIIS MACROBII: EXCERPTA E LIBRO DE DIFFERENTIIS ET SOCIE-
TATIBUS GRAECI LATINIQUE VERBI.

QUEDLINBURGI ET LIPSIAE

TYPIS ET SUMPTIBUS GODOFREDI BASSII.

MDCCCXLVIII.

FRIDERICO THIERSCHIO,

VIRO MAGNIFICO ATQUE ILLUSTRİ,

AD INGREDIENDAM RATIONEM HORUM STUDIORUM DUCI ATQUE PRINCIPI,

IULIO SILLIGIO,

AD OPUS INSTITUENDUM AUCTORI,

FRID. GUIL. SCHNEIDEWINO,

AD PERFICIENDUM ADIUTORI,

HANC MACROBII EDITIONEM

PIO GRATOQUE ANIMO

QUI CONFECIT DEDICAT.

PRAEFATIO.

Per duo amplius secula adversa fortuna usus est Macrobius. Multi ex eius fonte hauserunt, sed exstitit nemo qui limo hunc fontem purgaret, curaretque quo liquidiore flueret aqua. Attigerunt quidem rem complures, sed valetudine alius impeditus est, quominus eam, ut vellet, perficeret, alius ad tantum non perfectam levissimo modo accessit sero, alii satis habuerunt moliri et parare instrumenta, ne aggredientes quidem ad opus laboris taediique multum, mercedem voluptatemque fere nullam allaturum, negotiis sive maioribus sive gravioribus distenti ¹⁾. At nova cura opus esse nemo negavit. Quid ergo mirum, quod anno MDCCCXL. Senecae edendi consilio deiectus obtemperavi IULIO SILLIGIO, quocum e studiorum Plinianorum coniunctione omnes mihi sunt amicitiae necessitudines, suadenti, ut me converterem ad hunc scriptorem diu neglectum? Scilicet codices eius aliquot manu scriptos ab I. G. KRA-DINGERO mihi subministratos ante decennium, illo quidem tempore ad Ciceronis potius Somnium Scipionis quam ad Macrobiani spectans Commentarios, in manibus habueram in bibliotheca regia Monacensi: duos alios satis vetustos, alterum illos Commentarios alterum tres Saturnaliorum libros continentem, videram in bibliotheca Bambergensi. Huius praefectum, H. I. IAECKIUM, cuius mortem non dubito quin mecum doleat quisquis his annis quadraginta usus fere intactis antea illis thesauris sensit, quanta fuerit eius comitas atque liberalitas, primum adii precibus, ut illorum codicum mihi faceret copiam, nec frustra id feci: deinde codicum Monacensium usum

¹⁾ Cf. prolegomena, p. LV. sqq.

mihi expedit F. THIERSCHIVS, qui de benignitate, qua adolescentuli studia rexerat atque erat moderatus, nihil detrahendum esse putavit ei, cuius animum corpore ab oculis suis remoto merito confideret non esse a se abalienatum. Ex his alii ad me missi sunt, alios Monachii a me rogatus inspexit C. MACHIVS, dilectissimus quondam meus discipulus, nunc scholae Spirensis magister. Editiones alias vicinae mihi suppeditaverunt bibliothecae, alias ipse coemi.

His subsidiis instructus consilium captum me posse exsequi sperabam, idque palam esse volui, ne iterum mihi, id quod in Seneca mihi usu venerat, accideret, ut sero cognoscerem ab alio dudum praerepto me operam navare negotio. Hoc institui ²⁾, simulque rogavi, ut, si quis quid haberet quo mea opera iuvaretur, id mecum communicaret. Nec fuit hoc irritum. Nam Kilianus Ed. Osenbruggenius, nunc professor Dorpatensis Russorumque Imperatorum a consiliis aulicis, ad me misit editionis Gryphianae anni MDL. exemplum, quod in Fabricii Bibliotheca Latina (vol. III. p. 185.) I. A. Ernestius se habuisse refert, adscripta varietate lectionis e Mst. monasterii S. Galli: Dorpato M. L. Mercklinus adnotationes quas in margine editionis Londinensis invenit inscriptas: alia mihi obtulerunt Hamona L. Trossius, Norimberga Ioach. Meyerus.

Quibus excussis alia, Saturnaliorum praecipue, requisivi exemplaria, et a C. P. C. Schoenemann, cui id potissimum curae est, ut bibliothecae Guelpherbytanae, cui praest, copiae ad literarum fructum quam maxime redundent, facile impetravi, ut petita dataque venia, qua ad codices foras mittendos ei opus est, mihi mitteret codicem tres Saturnaliorum libros continentem: et Franciscus de Furia, qui ne tribus quidem lustris peractis abiecerat memoriam eius temporis quo in bibliothecis Florentinis inquisiveram in codices Plinianos, perhumaniter quibuscunque locis volui inspiciendos curavit tres codices Mediceos. Iam occasione data solennibus secularibus academiae Friderico-Alexandrinae quoddam studiorum meorum Macrobianorum edidi specimen ³⁾. Paulo post C. B. Hasio et

²⁾ Conf. Zeitschrift f. d. Alterth. Wissensch. 1841. N. 113.

³⁾ Cf. commentationem quae inscribitur: *Academiae Regiae Friderico-Alexandrinae solennia secularia diebus XXIII. XXIV XXV M. Augusti celebranda piis votis nuncupatis gratulantur gymnasii Regii Ludoviciani rector et professores. Insunt Ludovici Iani Symbolae ad Macrobiani libros Saturnaliorum emendandos. Suebofurti, MDCCCLIII.*

F. DUNNHOE benignae intercedentibus Parisiis optimum Macrobiani codicem mea causa totum quidem, sed in Graecis diligentissime, excussit TH. PRÄSGLIUS, aliosque complures perlustravit. Eodem fere tempore alia ad Commentarios in Somnium Scipionis imprimis pertinentia mihi suppeditaverunt e bibliotheca Bernensi ALB. LANHUIS, e Rehdigerana FRID. HAASIIUS, ad mea studia tantopere iuvanda adductas a RUB. FICKMETH, tunc scholae Portensis magistro, nunc gymnasii Elisabethani Vratislaviae rectore, a quo licet occupata fuerit Senecae edendi provincia, quam ego eram suscepturus, tamen tantum abest, ut cum eo mihi ortum sit aliquod discidium, ut eadem studiorum ratio arcto nos coniunxerit vinculo: e Berolinensi IO. FRANSTIO se interponente HOLZAPPELIUS, superiorum ordinum in Gymnasio Coloniensi magister: e Leidensi IAC. GRESLIUS, cuius benignitatem eximiam experti multi meritis laudibus extulerunt. In unum etiamtum cupiebam inquirere codicem, Cantabrigiensem dico illum e quo Saturnalia compluribus locis se suppluisse eorumque ordinem mutavisse praedicavit Pontanus. Frustra, ut quidem videbatur, initia quaecunque mihi patebant viis putavi meo iudicio esse conficiendum quod e codice diiudicare non liceret. Re accuratius examinata ita mihi persuasi, commenticia esse et ficta quae in codice se invenisse simulasset Pontanus. Hanc sententiam exposui in commentatione quam misi F. THIERACHIO in academiae Monacensis consensu recitandam. Quae dum typis describitur ⁴⁾, tandem mihi contigit, ut non modo de illo codice aliquid audirem, sed ipse eum viderem. Nam F. REMILLYUS, ad quem perlatae sunt literae a me datae ad bibliothecae Cantabrigiensis praefectum, cuius ille vices tunc gerebat, non dubitavit tanta cum liberalitate pro me intercedere, ut syngrapha L. librarum de codice salvo cavens hunc mihi mitteret: quo perlustrato omnino vidi comprobatam meam sententiam ⁵⁾. Plura de hac re vide in prolegomenis p. xxxiii sqq.

Quam eorum qui in antiquitatis studiis versantur in multis difficultatibus quasi portus et refugium sit Macrobius, et gratam his fore meam operam existimabam, et facile me inventurum esse redemptorem. Sed spes me fefellit. Bibliopolae complures temporum excusare iniquitatem: duo, summorum virorum, alter G. BRENHARDYI, alter C. F. NAGELSBACHII, auctoritate commoti, suscipere negotium,

⁴⁾ Cf. Bulletin der königl. bayer. Akademie d. W. 1844. N. 37. Gelehrte Anzeigen, 1844. N. 172. p. 339 sqq. „Ueber die ursprüngliche Gestalt der Saturnalien des Macrobius.“

⁵⁾ Cf. Gelehrte Anzeigen, 1845. N. 318.

postea tergiversari. Postremo F. GU. SONNENBERGIVS magna quae in opus meum quaecumque contulit beneficia magno cumulo auxit commendando mihi eum qui ceteris constantior stare promisso. Hic consilio meo cognito atque comprobato id unum pactus est, ut operis traderem non emendatum tantum, ut volueram, sed etiam explanatum Macrobius: id quod ei concedendum esse putavi, quamquam minime me fugit, quam difficile hoc esset, libris praesertim vel maxime necessariis destituto. Quos potui comparavi: quae antea ad Macrobius fuerant adnotata examinavi, idonea recepi: pauca, quae ad quemque locum probe intelligendum viderentur esse necessaria, ipse adieci. Anno MDCCCLVI. mense Iunio Commentarii in Somnium Scipionis hoc modo usque ad finem pertractati prelo sunt subiecti. Versus anni finem, quum septem plagulae essent absolutae, res in sex fere menses est dilata operis alio quodam negotio quod procrastinari non posset occupatis. Eodem tempore F. OSANNUS codicem suum Commentariorum in Somnium Scipionis et quae excerpserat e duobus aliis mihi misit, haud gravatus, quod Macrobius Commentariorum una cum Ciceronis de re publica fragmentis edendorum consilium a me sibi esset ereptum. Ex his scripto meo ob id ipsum arcesso addidi quidquid inseri licebat, ut non omnia mutarentur, dataque occasione auxi adnotationes e libris quibusdam interea ad me allatis. Versionis Planudeae tum mihi licuit uti parte quadam typis descripta, cuius copia mihi facta est a G. HERMANNO et GENSDORFIO: nam intermissum exaudendi opus redintegratum est prius quam codicis Augustani, de quo vid. prolegg. pag. XLVIII. sq., factus sum compos. Libelli denique de differentiis et societatibus Graeci Latini-que verbi excerpta Parisina meo rogatu excussit TH. PRESSLIUS, Viadobonensia et fragmentum illud de verbo, quod ut ex hoc libro magna quidem ex parte sumptum addendum esse mihi videbatur, accepta refero ANALECTIS grammaticis quae ediderunt IOSEPHUS AB EICHENFELD et STEPHANUS ENDLICHER: e quibus quod huius tantum nomen fere posui, id brevitatis studio feci praecedentibus aliis, nec vereor, ne aegre hoc ferat doctissimus operis eius socius. Conferas prolegomena p. XIII. sq. In quibus, quamquam quae hic enarravi suis locis fere sunt commemorata, putavi tamen hanc mihi dari veniam, ut ea hic complecterer quasi uno in conspectu videnda, quo magis appareret et permultos viros non minus humanitate atque liberalitate quam doctrina excellentes, quibus meritam gratiam memori mente persolvo, operam meam egregie adiuvisse, et me, ex quo hoc negotium suscepissem, nunquam quievisse, neque labori neque sumptibus parcentem, ut conquirerem apparatus idoneum,

quo funditus emenderentur Macrobiî opera ne mediocriter quidem adhuc vanno critica ventilata.

Hoc apparatu non tantum quidem quantum vellem conficitur, nam nulla e tot et tantis leuissimis quibus quasi hiant Saturnalia expletur, neque splendidae elucent emendationes: at is capitur fructus, qui quidem in eo scriptore quo multi in antiquitate investiganda utantur auctore satis est magnus, ut certe scias, quid quoque loco scripserit Macrobius, quid intruserint alii, neque sis dubius (id quod iis praesertim qui utebantur editione Bipontina, latissime quidem vagata, sed adnotatione omnino carente, accidit saepissime), num fides habenda sit verbis quae legantur in iis partibus quae vetustatem tulerunt.

Quod ut, quantum in me esset, praestarem, apparatusum criticum qui mihi suppetebat recepi integrum, nisi quod omisi aperta quaedam librariorum menda et discrepantem orthographiam, de qua in prolegomenis cap. III. ita egi, ut nihil fore mihi adiiciendum esse videatur, nisi in primis plagulis me haud consueto nonnullorum vocabulorum aliam secutum esse scripturam atque in sequentibus, in Graecis vero, quum in codicibus saepe scripta sint literis Latinis, et in editionibus excerptorum de differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi vel utriusque linguae elementa in eodem vocabulo mixta sint, ubicunqve forma esset Graeca, me literis quoque Graecis esse usum. Sic autem rem institui, ut codices manu scriptos signarem literis maioribus, editiones minoribus, et ubi plures iisdem literis signandae numerisque tantum distinguendae (ut v123 vel p12) inter se consentirent, unam tantum ponerem literam (v vel p). Significant autem v123, id est v1. v2. v3, tres editiones Venetas quae mihi ad manum erant: e quibus quum v2, ut reliquae eius aetatis editiones, paene omnino congruat cum v1, non raro ponuntur tantum signa v1 et v3, ubi signum v1 comprehendit etiam alteram editionem, v2. Signa annorum serie ordinavi: ubi complura sese excipientia erant coniungenda, primum tantum et ultimum posui interiecto signo (-) ⁶⁾. Quo facilius intelligeretur, quid tale compendium vellet, in quavis pagina dextra supra apparatusum criticum posui omnium editionum signa praeposito *Edd.*, quod compen-

⁶⁾ Sic v-g (= vicahg) significat omnes editiones a Veneta I. usque ad Gryphianas IV., i. e. omnes editiones quae ante Stephanianam prodierunt: a-b autem (= spdab) post Stephanianam omnes: v-gb (= vicahgb) omnes editiones quae prodierunt ante Stephanianam cum Bipontina.

dium complectitur omnes editiones a me excussas, id est quaecumque artem criticam exercenti alicuius sunt momenti. Eodem modo in sinistra quavis pagina, ut ne dubium esset, quorum codicum auctoritate niteretur scriptura a me recepta, omnium codicum accurate collatorum posui signa praeposito *Ms.*, quod compendium significat in ipso apparatu critico omnes supra notatos codices, nisi additur signum („“), quod, ubicunque non additur nomen eius qui suos codices manu scriptos illo compendio notaverit, significat codices Anglicos a Gronovio collatos, de quibus vid. prolegom. p. LXXII. In codicibus enumerandis ubique eundem servavi ordinem quo signa eorum posita sunt supra apparatus, atque posui quidem a me excussos ante excussos ab aliis: sed ante editiones nominati codices accurate collatos eos quorum lectio diserte esset enotata, eos contra e quibus nihil esset enotatum cum minus accurate collatis vel singulis tantummodo locis inspectis subieci editionibus, ut signum codicis accurate collati post editiones positum non nisi tacitum eius consensum cum editione quacum sit collatus significet ⁷⁾. Omnia autem signa referantur ad ea quae antecedunt, nulla ad ea quae sequuntur. Quidquid addendum erat quod ad singulos codices pertineret, cum horum signis uncis inclusi. Verba ea quae in orationis contextum recepi non in apparatu critico posui (inde a libri I. capite 21. certe, nam in antecedentibus capitibus omnibus paene locis id feci, ubi a lectione vulgata mihi videretur esse recedendum), nisi aut codices nominandi essent singulis tantum locis inspecti, aut addenda esset adnotatio quaedam. Nam priorum editorum et Modii Barthiique adnotationes quae de emendatione loci alicuius agerent, etiamsi eas improbarem, apparatus critico inserendas esse putavi, sed paucioribus saepe verbis, ut spatio consulerem: quapropter etiam signis nulla interposui puncta, nisi ubi e pluribus singula consisterent literis. Signorum explicationem prolegomenis subieci. In Cicero- nis Somnio Scipionis acquievi in iis quae enotaveram e meis codicibus atque ex editionibus Macrobianis: nam hic quid quoque loco

⁷⁾ Sic p. 80. FSR3v-gbGBza.Bzn.LTr.H2. significat verba patrem qua intuetur enotata esse e codicibus FSR2, i. e. e Frisingensi et Salisburgensi et Rehdigerano secundo, sed nihil enotatum esse e codicibus GBza., i. e. e codice monasterii S. Galli et e Berolinensi, ut consentire videantur cum editionibus quibuscum collati sunt, G cum g, Bza. cum b, i. e. codex S. Galli cum editione Gryphiana, codex Berolinensis cum editione Bipontina. Accedunt autem Bzn.I.Ta., quia idem a Gronovio enotatum est e codicibus Anglicis, collegii Benedicti et Lincolniano et collegii S. Trinitatis, et H2, quia legitur etiam ab altera manu adscriptum margini editionis Harvagianae exempli quod est in bibliotheca Bernensi.

legisset, non quid scripsisset Cicero, quaeri mihi videbatur: qua ex causa etiam ea fere derivanda sunt, in quibus a F. Osanno mea ratio dissentit. In excerptis e libro de differentiis et societatibus Graeci Latinique verbi Vindobonensia (vid. prolegom. p. xix. sq.) signavi supra posito in altera pagina *Ms. V.*, in altera *Ed. z.*, iisque inserui uncis inclusos capitum numeros Analectorum grammaticorum, unde ea sumpta sunt. In Commentariis et in Saturnalibus etiam singulorum capitum summaria ab Arnaldo Vesalensi conscripta in hoc apparatu critico suum locum habere censui. Quod eidem inserui notationes locorum et ad quos aut antecedentes aut sequentes in suo opere respicit Macrobius, et quos affert cum aliorum tum Ciceronis in Commentariis ad eius Somnium Scipionis, id primo feci, quod nihil praeterea huic editioni eram additurus, deinde nolui quidquam mutare, quia sic hae notationes minimum occupant spatii, et quia non raro valent ad fidem scripturae alicui aut faciendam aut detrahendam.

Quos potissimum codices secutus sim in emendandis Macrobiani operibus demonstravi in prolegomenis, cap. V.: reliquum est, ut de ratione dicendum esse videatur, qua in constituendo, quem dicant, verborum contextu usus sim. Vix est quod moneam in eiusmodi praesertim scriptore auctoritatem codicum plurimum valere. Ubiunque igitur probabile quid codices exhibebant, id recepi, e deterioribus dumtaxat, ubi id quod in melioribus inveniebam omnino non videbatur posse admitti: ubiunque vero codicum ope eram destitutus, id quod coniectura me posse assequi putabam malui in adnotatione ponere quam eicere scripturam, quamvis falsam, codicum vel editionum plurimarum auctoritate firmatam, nisi forte prorsus nulla moveri posse videbatur dubitatio: qua in re et mori dicendi scriptoris et nexui sententiarum plurimum tribui momenti. Liberius coniectura usus sum in excerptis grammaticis: ut quorum unus tantum exstaret codex manu scriptus. Quam in Ciceronis Somnio Scipionis (cap. II, § 3.) recepi coniecturam a F. Osanno improbatam, eam aliqua ea parte in Addendis defendere conatus sum: alia proferam alio loco. Interpungendi eam secutus sum rationem, ut commatum constringerem abundantiam qua distraherentur sententiae inprimis in editione Bipontina. Sustuli ergo commata supervacua et inter enumerata singula vocabula et post participia et ea quibus includerentur sententiae relativae, quae quidem attributa quaedam continerent: sed reliqui ea, ubi quid quasi per *παρέρδειν* additum esse videretur, vel ubi sublata interpunctione implicita esset sententia. Semicolon raro usurpavi, ubi quidem fla-

gitaretur interpunctio inter colon et inter comma media. In hac mea interpungendi ratione id forsitan aliquis reprehendat, quod non satis ea sibi constet: at cum optio esset, utrum constantiae prospicerem an sententiarum perspicuitati, illam huic posthabendam esse censui, quae in tali quidem scriptore pro summa lege habenda est.

Idem spectavi in brevi adnotatione quam addidi operibus Macrobiani, nam (Ciceronis *Somnium Scipionis* fragmentorum de re publica editoribus interpretandum relinquere me posse putavi): et, cum multo plures singulis illa locis soleant inspicere quam lectione continua peragere, id egi potissimum, ut per se quaeque possent intelligi. Receptis ergo iis quae ad singulos locos interpretandos contulerunt superiores editores, adieci quae opus esse viderentur et ad tollendas difficultates tam in rebus quam in verbis sitas et ad confirmanda vel defendenda ea quae in verborum contextum a me essent ascita. Ad leges grammaticas quod attinet, satis habui citare eos locos in quibus aliquid singulare legeretur: de scriptoris usu dicendi egi praeterea in prolegomenis, cap. III. Largiorem adnotationem addere nolui, ne nimis extenderetur volumen, neve nimis augetur pretium huius editionis quam hominum antiquitatis studia exercentium manibus vellem usque versari: nec, si voluissem, potuissem. Nam commentarium, quem dicunt, perpetuum in Macrobius componere is tantum potest, cui et varia eruditio atque doctrina et magna librorum suppetat copia. Utrumque me deficere non est quod affirmem, quamquam vicinarum bibliothecarum praefectis maximae mihi agenda sunt gratiae, quod quidquid librorum a me requisitorum habebant, summa cum liberalitate mihi suppeditaverunt. Saturnaliorum vero libri aliquot paulo uberiores flagitant adnotationem. In Commentariis ad *Somnium Scipionis* inde a libri I. capite 21. me adnotationi primo conscriptae nonnulla addidisse supra commemoravi. Quae antecedentibus erant addenda cum aliis nonnullis huic volumini subieci. Excursus ad Commentariorum libri I. caput 20. huic operi subdidi adiectis excerptis illis mathematicis quae Iac. Gronovius inseruit praefationi, I. C. Zeunius adnotationi ad libri II. caput 5.

In prolegomenis primum (cap. I.) persecutus sum quidquid habui exploratum de Macrobio ipso: deinde (cap. II.) disserui de eius operibus atque de eorum compositione, ut et refellerem opinionem eorum qui varias atque diversas res putarent nullo consilio in ea esse congestas, et gratificarer iis qui quid in iis inesset scire, neque tamen perlegere vellent tota: tum (cap. III.) egi de sermone et

de orthographia: tam (cap. IV.) de eorum fatis et de diversis quas docti homines de iis protulerunt sententiis: denique enumeravi (cap. V.) codices manu scriptos quibus usus sum, et (cap. VI.) editiones quotquot aut ego vidi aut in aliqua bibliotheca inveniri ex aliis auidi.

In summa quavis pagina non tantum librum notavi, sed etiam (id quod hucusque in sola editione Gronoviana factum est) capita: singula capita divisi in paragraphos: excerpta e libro de differentiis et societatibus Graeci Latinique verbi et incerti auctoris fragmentum de verbo in capita et in paragraphos: huic addidi Analectorum grammaticorum et paragraphos et paginas, operibus Macrobianis editionis Bipontinae paginas. Alteri volumini, quod hoc ipso anno me absoluturum esse spero, addentur indices, unus scriptorum, in quo enumerabo omnes locos a Macrobio citatos et disseram de minus cognitis scriptoribus, alter rerum et verborum prioribus locupletior.

Ad formam et speciem huius libri quod attinet, redemptor ex eadem quam supra memoravi causa quam maxime spatio pepercit, non omnino tamen neglecta elegantia: quo factum est, ut, quantacumque addita sunt, haec editio paulo superet paginarum numero Bipontinam. Menda haud ita gravia quidem, sed plura quam vellem, irrepserunt: cuius rei culpa ipse illo non minus premor, nam singulae plagulae ante quam prelo subiicerentur ad me mittebantur, sed cum nonnulla etiam in iis quae antea scripseram solerem corrigere, et plus semel tanto locorum intervallo plagulae mitti non possent, facile fieri poterat, ut ex ipsa correctura nova orirentur errata. Quae reperi, in Corrigendis emendavi: sed, si qua forte remanserint in apparatu critico, ne quis postea unquam ad Macrobiū pertractandum vel emendandum aggressus haereat ambiguus, quaecumque habeo e codicibus manuscriptis excerpta cum omnibus quas coemi editionibus in gymnasii Ludoviciani, quod est Suevofurti, bibliotheca deponam cuicumque petitorio mittenda.

Ut autem nonnulla deliquisse, ita multa reliquisse me non ignoro. Qui vero de hoc meo opere qualicumque sunt iudicaturi, eos velim rogatos, ut non ad illa tantum respiciant, sed etiam quid egerim agnoscant: atque accurate omnia perscrutati hoc mihi concedent, quaecumque in prioribus omnibus editionibus legantur pertinentia ad Macrobiū (nam quae alii adnotationibus suis inseruerunt aliena, ea consulto omisi) et alia praeterea haud inutilia

hanc editionem complecti, ut hanc qui habeat illis facile possit carere.

Scribebam Suevofurti Idibus Martiis anni MDCCCXLVIII.

PROLEGOMENA.

CAPUT PRIMUM.

DE MACROBII NOMINIBUS HONORIBUS AETATE RELIGIONIBUS PATRIA.

1. Macrobius qui hos libros composuit quis fuerit, non satis constat: ne nomina quidem eius satis certa. Namque in nonnullis quidem codicibus manu scriptis ¹⁾ nomina quae hic ei tribuuntur, *Macrobius Ambrosius Theodosius*, leguntur hoc ipso ordine: in aliis variato ordine, modo ²⁾ *Macrobius Theodosius Ambrosius*, modo ³⁾ *Ambrosius Macrobius Theodosius*, modo ⁴⁾ *Ambrosius Theodosius Macrobius*: in aliis unum nomen omittitur, atque in compluribus Commentariorum in Somnium Scipionis codicibus ⁵⁾ legitur *Macrobius Ambrosius*, in compluribus Saturnaliorum codicibus ⁶⁾ *Macrobius Theodosius*: in aliis vel in iisdem alibi ⁷⁾ legitur tantum *Macrobius*. At in editionibus omnibus additur nomen *Aurelius* ⁸⁾, quod a me in nullo codice

¹⁾ BR2P16 Ms. Barth. 2. Fragment. Gronov. Cod. Maximin. Al. Wilthemii in fronte Commentar. in Somn. Scip.; BP46 Thuan. in calce lib. I.; P3 in fronte Saturnal.; M3 in fine libri I.

²⁾ P6 et cod. Vindob. 165, p. 143., (ap. Endlicher. XXVIII.) in fine Commentar.

³⁾ P1 ibid.; Cod. Bamb. H. I. IV, 22. et Cod. Vindob. 51, U. 38. (ap. Endlich. CCCLXIX.) in fronte excerptorum e Commentar.; Cod. Paris. 7186 in fine excerpti e lib. de diff. et societ. Graeci Latineque verbi.

⁴⁾ P1 in principio Saturnal. — Hunc ordinem commendat Gothofredus ad cod. Theodos. lib. VI, tit. 8. his verbis: „Proprium scilicet cuiusque nomen per haec tempora id erat quod postremum collocabatur: quale est Macrobius nomen. Nam quod Avianus in epistola quam fabulis suis praefixit et Boetius Theodosium vocant, pro arbitrio suo id fecere.“ Quae tamen nihil valent contra librorum mss. auctoritatem: ac non minore iure alii contenderunt Theodosii nomine notum fuisse suis aequalibus Macrobius. Mahul l. c. p. 1. affert Colomesium (Opp. edita ab I. Alb. Fabricio. Hamb. 1709 in 4°. *Κεφάλαια* litterar. c. 38, p. 312).

⁵⁾ SR12 Ms. Barth. 2. Cod. Maximin. alio loco et Planudes in versione Graeca cod. Paris. 1868 et Augustan. 495 in fronte, S etiam in principio lib. II.; C in inscriptione lib. I. capiti 20. inserta corrupte: *Androsius Macrobius*. In cod. Paris. 7400 B., qui sec. X scriptus continet excerptum e commentariis ad Somnium Scipionis, legitur *Ambrosius Macrobius*.

⁶⁾ ABGSM123 in fronte; P6 in calce lib. I.; A in principio lib. II.; ABGM13P2 in eiusdem fine; M13P6 in fine lib. III.; M2P6 in fine libri VI.; AHM123V in fine libri VII.

⁷⁾ FV2 in Commentar. principio; R1 in eorum fine; APS in Saturnal. principio; M1 in libri I. fine.

⁸⁾ In v-g legitur *Macrobius Aurelius Theodosius* (in hg **Aurelius* et in marg. *Ambrosius*), in a-b *Aurelius Macrobius Ambrosius Theodosius*.

est inventum, ab aliis non nisi ex uno eoque recentissimo codice Leidensi et ex uno Anglico ⁹⁾ enotatur.

Forsitan quis putaverit Macrobius Ambrosius qui conscripserit Commentarios in Somnium Scipionis alium fuisse ac Macrobius Theodosius qui composuerit Saturnalia: at cum operum ipsorum similitudo ab eodem auctore ea profecta esse testatur, tum utrumque inscribitur *Eustachio* ¹⁰⁾ filio auctoris: et auctor quoque libelli de differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi in codicibus modo ¹¹⁾ *Macrobius Ambrosius* vocatur, modo ¹²⁾ *Macrobius Theodosius*.

2. Sed mira insuper adduntur vel addi dicuntur in singulis quibusdam codicibus mss. cognomina.

a) Casp. Barthius in *Adversar.* lib. XXXVII, cap. 17.: „In altera, inquit, codicis vetusti pagina haec verba reperiuntur: *Titulus talis est: Macrobius Ambrosii Ornicensis in Somnium Scipionis Commentarium incipit*. De patria alii viderint, nam Latinum ipse se negat aliquoties: et videtur ad onirocriticam spectare exscriptor.“ Quae verba paululum mutata in editionem suam alteram (ad pag. 1.) recepit Isaac. Pontanus, ilaque I. Grönovius addidit haecce: „Schollastes quoque unius nostrorum codd. testatur triplex auctori nomen fuisse: *Macrobius Ambrosius Ornicensis*. Id monstrum quid sibi velit aut quomodo procurandum sit, non liquet. Post explicationem priorum duum nominum idem schollastes reddit *Onocrius*, quod antea ediderat *Ornicis*. Sic enim pergit: *Onocrius dictus est quod somniorum iudex: ideo quia ostendit et diiudicat, quae somnia sint vera et quae aliquid designent, et quae non*. Quall e scholio C. Barthii coniecturam natam suspicere. Si nihil aliud latet, frustra laboramus, neque feliciter hoc Macrobio quam Cœci Martiali, Plauto Asinii vocabula attributa.“ In cod. Emmeranensi, nunc Monacensi (E3), in quo eadem atque in illo codice inesse videntur scholia, legitur: *Titulus vero talis est: Macrobius Ambrosii Ornecresis in Somnium Scipionis commentum incipit*, et infra: *Ornecresis sive Oricresis dictus est quasi somniorum iudex, ideo scilicet, quia ostendit et diiudicavit quae somnia vera sunt et quae aliquid designant et quae non*. Similia inveniuntur in codice Bernensi, olim Bongarsii (H3): *Macrobius olimeretes, hoc est somniorum iudex vel interpres*, et in codice Frisingensi, nunc Monacensi (C): *Macrobius ho... tes, id est somniorum interpres*. Unde apparet esse veram C. Barthii coniecturam et haec cognomina corrupta e Graeco *ὄνειρος*. Eodem pertinere videtur id quod legitur in cod. Rehdiger. 1., *Menecresis*.

b) Alex. Wilthemius in appendice ad Diptychon Leodiense (Leodii 1658 fol.) p. 4.: „Macrobi, inquit, liber Maximinianus (quem supra dixerat coenobii Sti Maximini) ita duobus locis varie Macrobi nomen affert, uno loco: *MACROBII AMBROSII THEODOSII SICETINI DE SOMNIO SCIPIONIS LIBER I*. Alio loco: *MACROBII AMBROSII V. C. ET INL. COMMENTA EX CICERONE IN SOMNIUM SCIPIONIS*.“ Istuc SICETINI A. Mahul ¹³⁾ putavit significare Macrobi patriam ¹⁴⁾, sed ea quae ex

⁹⁾ L1 sec. XV. compluribus locis et Barocc. in principio Saturnal.

¹⁰⁾ Sic hoc nomen scribendum est ex omnium fere codicum auctoritate, non, ut vulgo legitur, *Eustathius*, quam quidem nominis formam recepit Planudes.

¹¹⁾ In cod. Paris. 7186 in excerpti inscriptione.

¹²⁾ Ibidem in iis quae subiecit excerptor, et in cod. Vindob. 16, R. 85. (ap. Endlich. p. CCCXXII.), in quo legitur fol. 111 v. *Theodosius Macrobius*.

¹³⁾ Cf. Dissertation historique, littéraire et bibliographique sur la vie

eodem illo codice addidit Willelmus Ince clarius ostendunt SICETINI nihil aliud esse nisi corruptelam compendii scripturae V. C. ET INL.¹⁵⁾

3. Atque de hoc scripturae compendio, quod invenitur in omnibus fere Commentariorum in Somnium Scipionis et Saturnaliorum codicibus, recte indicant ii qui interpretantur *virī consularis et illustris*. Casp. Barthius l. c. ex altero suo codice affert *Macrobiū Theodosii viri consularis et illustris*, ex altero: *Macrobiū Ambrosii Theodosii viri clari et illustris*. E meis codicibus invenit in P6 in subscriptione Commentar. libri II: *virī illustris et clarissimi*, et in P1 in inscriptione Saturn. libri I: *virī clarissimi et illustris*; et honoris causa illa aetate senatores appellatos esse viros clarissimos cum ex aliis locis elucet, tum ex illis quae leguntur apud Ael. Lampridium Alex. Sever. c. 31: *praefectis praetorio suis senatoriam addidit dignitatem, ut virī clarissimi et essent et dicerentur*¹⁶⁾. Sed clarissimi tertii et illustres primi ordinis dicebantur senatores¹⁷⁾, ut unus idemque non posset dici vir clarissimus et illustris, posset autem vir consularis et illustris. Neque vero, quo minus Macrobiū statuamus appellatum esse virum consulem, id obstat, quod e fastis consularibus solus consul cum non fuisset: namque tantum aberat illa aetate, ut ii soli qui consules fuissent dicerentur consules, ut feminas honoris causa sic appellatas esse referret Lampridius Elagabal. c. 4.

4. Hic honoris titulus satis demonstrat ad summum fere fastigium ascendisse Macrobiū¹⁸⁾: sed quae munere functus esset, ut probaret, Isaac. Pontanus a Ios. Scaligero monitus ex edicto de praepositis sacri cubiculi, quod legitur in Cod. Theodosian. lib. VI, tit. 8. protulit¹⁹⁾ haec: Sed, ut nos ad hanc promulgationem Macrobiū viri illustris merita provocarent, ita observationem quoque legis ab eius volumus sumere provocationis auspiciū, ut qui ante ipsum fuerunt sub hac conditione praestituto honore laetentur, ut non suae promotionis tempora ad legis usurpationem revolant, nec praeferrī postulent iis qui praetorianam vel urbanam praefecturam vel militare magisterium post eorum provocationem sortiti sunt: sed periinde habeantur, ac si nunc ceperint, et in eodem ordine permanentes, in quo nunc eos libertas nostra constituit, promotionis viri illustris Macrobiū tempora metiant, ut ex huius administrationis exercitio, prout quisque provectus est vel fuerit provohendus, suae locum vindicet dignitatis. Adiecit I. Gronovius:

et les ouvrages de Macrobe (Annales Encyclopéd. rédig. p. A. L. Millin & Paris. 1817. Sept. p. 21. et Classical Journal voll. XIX, XXI et XXII). Quae dissertatio eodem illo anno separatim edita est Parisiis ap. Normand et permulta mendis inquinata legitur in Nisardi editione Macrobiū quae in lucem prodiiit Paris. 1845.

¹⁵⁾ Vid. infra § 8.

¹⁶⁾ Vid. subscript. Commentar. lib. I. et Münch. Gel. Anzeig. 1845. Nr. 218.

¹⁷⁾ Cf. Lactant. Instit. V, 14, 18.

¹⁸⁾ Cf. Isidori Orig. IX, 4, 12., Sidon. ep. VII, 9., Notitia dignitatem, Real-Encyclop. d. klase. Alt.-Wiss. s. v. illustris.

¹⁹⁾ Cf. quae adnotavit Zeunius ad praefationem Saturn. lib. I.: „His temporibus consules dictos esse provinciarum praesides ostendit Gronovius in Observatt. coeles. c. 21. Atque καὶ ἐφορῆς sic esse appellatum qui Syriam Coelen regeret contendit Ernestus in Indice dignitt. ad Amm. Marcellinum. Nomen vero illustris hac aetate senatoribus primi ordinis esse tributum multi demonstrarunt, quos laudat Geaner. in thesauro.“

²⁰⁾ In Saturnaliorum principio, ubi legitur: ab eius ... provocationis auspiciū, quod Zeunius notavit in ad eius, et infra ceperint.

„Nescio an eiusdem viri, idem certe nomen honoratum sub Arcadio et Honorio monstrare possumus ex cod. Iustin. lib. I, tit. 9 [immo 11] *de paganis lege* 3. quae missa dicitur *Macrobio praefecto praetorio Hispaniarum*.“ A. Mahul l. c. p. 2. Nis. commemorat aliam etiamnum legem (Cod. Theod. VI, 28, 11.) *de indulgentiis debitorum* missam a CCCCX Macrobio Africae proconsuli; et rescriptum a CCCC Mediolano missum Macrobio cuidam *vicario* qui reprehenderetur de potentia arrogata. Sed incertum esse, num haec omnia aut singula quaedam ad hunc Macrobiū referenda sint, (et si me non habent consentientem docti isti homines quos Mahul l. c. p. 2 sq. refert dubitare, an praefectus sacri cubiculi possit esse idem Macrobius qui opera sua Eustachio filio dicaverit, quod illud munus plerumque committeretur eunuchis) non nego, quum complures illis temporibus memorentur Macrobiū.

5. Codicis Theodosiani lib. IX. tit. 10. legem 2. a CCCCXXVI datam esse ad *Maximianum* quendam *Macrobiū* refert Mahul l. c. Apud Ammianum Marcellinum lib. XXV, c. 19 (p. 319 Lindenbr.) et apud Zosimum lib. III. invenitur *Macrobius legionum tribunus*, qui ceciderit Ioviani tempore in proelio cum Persis commisso, et apud Paulum Diaconum Histor. miscell. lib. XVII, c. 60. *Macrobius* quidam *Scribo*, quem Phocas ut conscium insidiarum sibi factarum occiderit. Accedit, nisi forte corrupta est subscriptio *Commentariorum libri I. in quibusdam codicibus, Macrobius Plotinus Eudoxius*. Apud Caveum de Script. eccles. ad ann. Chr. CCCXLIV inveniri *Macrobiū Presbyterum* ait Funccius l. c. (vid. not. 22 et cf. Fabric. Bibl. Lat. ed. Ern. vol. III, p. 181.). Denique *Macrobiū ecclesiae Carthaginensis diaconum* ex appendice ad tractatum Sti Ildelfonsi de Script. eccles. cap. 2. commemorat Mahul l. c. p. 8.

6. Hos postremo loco nominatos non esse confundendos cum Macrobio quem quaerimus inde elucet, quod huius scripta doctrinae Christianae eum fuisse expertem satis demonstrant. Huius enim si fuisset addictus, profecto neque in Saturnalibus loquentes induxisset Symmachos et Praetextatos quos antiquarum religionum cultores ²⁰⁾ Christianae doctrinae constat fuisse infestissimos: et Eustachium filium, cui Commentarios in Somnium Scipionis et Saturnalia eum inscripsisse supra diximus, alia docuisset atque ista Platoniorum recentiorum placita ²¹⁾ aut ad veterem mythologiam spectantia. Nam quae afferunt illi qui Macrobiū in Christianorum numero censent esse referendum ea eiusmodi sunt, ut nihil omnino probent ²²⁾. Neque est quod cum C. Barthio (vid. not. 22) statuamus

²⁰⁾ Cf. Sat. I, 17, 1., Symmachi epp. I, 47. et X, 54. et inscriptiones infra cap. II, III, 1 et 2.

²¹⁾ Cf. I. Bruckeri hist. crit. philos. Lips. 1742. 4°. tom. II, p. 355 eqq.

²²⁾ Voces, qualis est Sat. V, 2, 1. et VII, 14, 23. *deus opifex* (pro quo ponitur *Natura* Comm. I, 6, 81.), non minus decere Platonium quam Christianum recte monuit Mahul l. c. p. 3., idque demonstrat Macrobius ipse Comm. II, 10, 9. his verbis: *Sed mundum quidem fuisse semper philosophia auctor est, conditore quidem deo, sed non ex tempore, siquidem tempus ante mundum esse non potuit*. Adde Ciceron. de nat. Deor. I, 8, 19. *Collina Anglus* Christianum esse contendit Macrobiū, ut probaret neminem paganism commemorasse caedem infantum Bethlehemiticam (cf. Sat. II, 4, 11.): quem refutavit I. Masson libello qui inscriptus est: *The slaughter of the children in Bethlehem as an historical fact vindicated and the suspected christianity of Macrobius disproved*. Lond. 1728. 8. (cf. Mahul l. c. p. 3.). Aliorum de hac re iudicia profert Funccius de vegeta Lat. linguae consuetudine, Marburg. 1744. 4°. § 27.: „Christianae religionis in omnibus Macro-

Christianum fuisse Macrobiū, id vero ita dissimulasse, ut aegre in eius scriptis vel aliquod doctrinae Christianae appareat vestigium.

7. Aetatis inquirendae ansam quandam praebent Praetextatus et Symmachus, quos Macrobius induxisse loquentes supra memoravimus, cum eorum aetas satis sit certa ²³⁾. At eorum aequalem fuisse Macrobiū non constat. Certe inter multas quas reliquit Symmachus epistolas ad hunc dedit nullam. Inscripit quidem, si credimus codici Vindobonensi, e quo super Iosephus ab Eichenfeld et Stephanus Endlicher ediderunt illius libri quasdam reliquias, Symmacho librum de differentiis et aetetatibus Graeci Latiniqve verbi. Sed quum complures illis temporibus fuerint Symmachi ²⁴⁾, quis hic fuerit, non constat: fortasse oratoris fuit filius, cuius studio, cum Graecis literis initiaretur, velut aequalem se adiuvisse refert pater lib. IV, ep. 30. ²⁵⁾. Itaque ad illos viros si spectamus, aetatem tantummodo cognoscimus qua maior Macrobis esse non potuerit, non eam qua fuerit ipsam. Sed his non multo inferiorem aetate eum putaverim propterea quod a doctrina Christi alienus ad satis altum in re publica evectus est fastigium, id quod posteriore tempore fieri vix potuit. Nihil ergo obstat, quominus ad hunc Macrobiū referamus illud edictum de praepositis sacri cubiculi, et verum esse dicamus id quod de eius aetate statuit Suringar (Hist. crit. scholiast. Lat. p. I, t. 163 seq.): „Vixit autem Macrobius his temporibus quibus lingua Latina iamiam senescere coeperat: aetas quidem ipsa non certe definiri potest: incidit vero fortasse in finem seculi IV non valde extremum. Nam quemadmodum e cod. Theodes. lib. VI, tit. 8. apparet, Macrobius fuit sacri cubiculi praeposuit sub Honorio et Theodosio Iuniore. Regnavit quidem Theodosius in Oriente usque ad ann. CCCCL, sed cum Macrobius hoc munere functus esse dicatur sub Honorio et Theodosio, intelligendum esse videtur illud tempus quo ambo, hic in Oriente ille in Occidente, regnaverunt. Honorii autem regnum cessavit a. CCCCLXXXIII. Sed et antea, i. e. sub Arcadio et Honorio, Macrobius iam fuerat Praefectus praetorio, ut apparet ex inscrip-

his scriptis ne vestigium quidem apparet ... Sunt tamen qui eum Christianorum adscribant ordini, quos inter Barthium (Adversar. p. 2258.) nominare sufficit. Spanhemius (Dub. evang. tom. I, p. 533.) contra eum hominem vocat ethnicum. Cui et Fabricius assentitur (Bibl. Lat. I, p. 620.; ed. Ernest. III, p. 180.). Stellius quoque (Introd. in hist. lit. p. II, c. 3, § 8.). Sed Grotius (Comment. in Matth. c. 2, v. 16.) et Huetius (Demonstr. evangel. propos. 9, c. 15, p. 789.) haerent ambigui. Recentes in paganorum numero eum referunt, quod sciam, omnes. Cf. Ch. A. Heumann. Conspect. Reip. liter. c. IV, § 24., Heynium Opuscul. Acad. vol. IV, p. 1., licet Bachrius Roem. Lit.-Gesch. vol. II, p. 600., Real-Encycl. a. v. Macrobius, et Suringar Hist. crit. scholiastarum Lat., Lugd. Bat. 1834. p. I, p. 164. rem dubiam relinquunt.

²³⁾ Vid. infra cap. II, III not. 2.

²⁴⁾ Cf. Fabric. Bibl. Gr. lib. III, c. 16., vol. III, p. 205. ed. Ernest. — Ch. A. Heumannus adnot. (α) ad Conspect. Reip. lit. c. IV, § 24.: „Sex, inquit, fuerunt hac aetate illustres Symmachi, quos cum multi confundant, suos singulas notis distinguit Sirmondus ad Ennodii lib. VII, ep. 25. Quem totum Sirmondi locum descripsit suaeque ad Honor. lib. III. de script. eccles. c. 22. annotationi inseruit Miraeus.“

²⁵⁾ Aurelius Memmius ille Symmachus, qui in subscriptione Comment. libri I., quae legitur in quibusdam codd. mss., dicitur emendasse hoc opus Macrobi, non est confundendus cum oratore, id quod commisit L. Lersch Roem. Diorthesen (Museum d. Rhein. Westphäl. Schulmänn. Vereins vol. II, fasc. 3.). De hoc vid. quae disputavimus infra cap. IV, I.

tione legis cuiusdam in cod. Eustin. L. I., tit. 11., quae lex data est Ravennae a. CCCXCIX. Quodsi igitur hoc anno dignitatem obtinuit praefecti praetorio, ipsius natalis incidere debuit in finem seculi IV non valde extremi. Et haec ob rem Macrobii aetas a Saxio ²⁶⁾ relata est ad a. CCCCX. Quod si ita est, Symmachi fuit aequalis Macrobius, sed aetate minor. Alterum illud rescriptum datum Ravennae a. CCGXCIX, quo Arcadius et Honorius Macrobie praefecto praetorio Hispaniarum scribunt, etiamsi prohibita essent sacrificia templorum, tamen se velle publicorum operum ornamenta servari, forsitan quis putaverit non potuisse mitti Macrobio pagano: sed poterat sane fieri, ut qui ipse esset paganus in paganorum commodum rogatu suo ab imperatoribus impetraret eiusmodi rescriptum.

8. De Macrobii patria nihil scimus nisi Romanum eum non fuisse, immo in longinqua quadam terra natum, id quod dicit ipse Saturn. lib. I, praef. § 11.: *nisi sibi nos sub alio ortos casto Latinae linguae oenu non adiuvet*. Recte ergo Grenovius ad Comm. lib. I, c. 1.: „De patria, inquit, non deest quod coniectum, deest cui fidam.“ Quod Fabricius (Bibl. Lat. ed. I, p. 620. et ed. Ern. vol. III, p. 180., cf. Funcc. l. c.) ait in Ciceroniano Erasmus videri Macrobius habuisse pro Graeco (id quod nuperrime repetivit Baehrius), id minime inest in Erasmi verbis, qui (p. 141.): „Aesopiam, inquit, oeniaculam mihi numinas; ex aliorum pannis suae contexuit centones. Itaque sua lingua non loquitur, et si quando loquitur, Graeculum Latine balbutire credas. Quod genus est illud ex commentario in somnium Scipionis secundo [c. 10, § 11.]: *Et hoc esse voluit quod Numerus divinarum omnium inventionum fons et origo sub poeticas nube figmenti verum sapientibus intelligi dedit*.“ Erat cum putarem non Graeculum sed graeculum scripsisse Erasmus, qui Adag. I, 7, 22.: „Graeculus inter Musas, inquit, indoctus inter doctissimos, infantissimus inter eloquentissimos. Recte dicitur et in homines ostentatione falsae doctrinae se iactantes et viris eruditis impudenter obstrepentes. Est enim graeculus avis minime canora sed tamen odiose garrula atque obstrepera“ ²⁷⁾. At etiam in edite. Frobenii anni MDXXIX legitur *Graeculus*, id ergo nunc retinendum esse arbitror, neque tamen concedo Erasmus habuisse Macrobius pro Graeco. Nam verba: *Graeculum Latine balbutire credas*, non tam originem Graecam quam perversam Graeculi doctrinam ²⁸⁾ significant, id quod confir-

²⁶⁾ Onomast. vol. I, p. 478. Schoell (Table synoptique des écrivains Romains) ei assignat annum CCCXCIX. Baehrius (Roem. Lit.-Gesch. vol. II, p. 600.) refert alios (coll. Mahul l. c. et Graev. thes. antiqu. Rom. vol. V, p. 293.) statuere Macrobius floruisse inter annum CCCXCV et annum CCCCXXXVI. E. Teubnerum vero (de Serv. vit. et comm.) eum iam natum fuisse anno CCCLX. Alii aliam Macrobio assignaverunt aetatem. Sic Fabricius (Bibl. Lat. ed. I. suppl. p. 263., ed. Ern. vol. III, p. 181.; cf. Funcc. l. c.) Ricciolum ait in Almagesto reprehendere Genebrardum, Sansovinum et Thevetum, qui eum ad seculum secundum a Christo nato retulerint, et confectores indicis bibliothecae Vaticanae, qui ad decimum.

²⁷⁾ Cf. Ch. A. Heumann conspectus Reip. liter. cap. VII, § 39.: „Hi (qui e plurium libris cangerunt quidquid scribunt, descriptorum verius quam scriptores) graculo illi Aesopio similes quam nudi et ridiculi evasuri sunt, si pavo suas quisque pennas repetierit.“

²⁸⁾ Idem ille Heumannus ibid. § 45. „Certe, inquit, quotiescumque haec legi epistolas (Ignatii), deprehendi omnia in illis esse frigida, ieiuna, incepti tumeris affectataeque grandiloquentiae plena et nimis vivide spirantia vanum et planum Graeculum.“

natur etiam *hic* quae sequuntur. Praeterea hanc in Graecia natus Romae vix potuit dicere se *sub alio caelo esse ortum*, quibus verbis magis etiam redarguntur illi qui in Gallia cisalpina Macrobius putaverunt natum ²⁹⁾. Mahul Graecum cum fuisse conat propter eius nomina et propterea quod illa aetate duae solae, Graeca et Latina, vigerint linguae, quodque Macrobius adnoverit multos Graecismos et citaverit multos Graecos scriptores. Quae argumenta quam futilia sint nemo non videt. Haec enim omnia non minus cadunt in eum qui natus quidem non fuit in Graecia, sed in Graecia quodam, ut in Alexandria, athenis eruditus venerit Romam. Eundem virum doctum statuimus in corrupto isto SICETINI latere Macrobius patriae nomen iam supra (§ 2, b) memoravimus. Cogitat autem modo de Sicilia insula, una e Sparadibus, modo de Sicca, oppido Numidiae. At elementa ipsa si spectamus, speciosa est illa coniectura, cum SICETINI natum esse possit e SICINITE i. e. Sicinitae: sed veram eam non esse ex his quae supra disputavimus satis elucet. Altera coniectura, si ad illud SICETINI spectamus, minus est verisimilis, sed fortasse propius accedit ad verum. Certe in Africa, e qua illis temporibus tam multi viri eruditissimi prodierunt, natum fuisse Macrobius non negaverim, licet pro certo affirmare nec possum nec velim: nam in Africa natus Romae profecto dicere posuit se *sub alio caelo esse ortum*, et Africanum, quamvis Graecis literis imbutum, Latine quam Graece scribere maluisse Romae, minus videlicet mirum est quam hominem in Graecia ipse natum, cuius sermo patrius omnibus illis Romanis, quos scripta sua lecturos esse poterat sperare, satis erat cognitus denique Graecum ad Graecos potius scriptores quam ad Cicronem et Virgilium se conversurum fuisse putavimus.

CAPUT SECUNDUM.

DE MACROBII OPERIBUS.

I. *Commentariorum in Ciceronis Somnium Scipionis libri II.* 1. Hoc unum opus Macrobius integrum ad nos pervenit, et cum eo nobis servatum est etiam ipsum *Somnium Scipionis excerptum ex M. Tullii Ciceronis libro VI. de re publica*, quod paene solum reliquum erat e Ciceronis praeclaro illo opere, usque dum Angelus Maius e rescripto codice Vaticano felicissime eruit reliquias priorum librorum multo ampliores. Quae in idem *Somnium Scipionis* exstat *disputatio Favonii Eulogii*, ab I. C. Orellio in Ciceronis operum volum. V. partem I recepta, ea et multo brevior est, nec nisi ad numeros fere spectat, neque cum ea servatum est ipsum Ciceronis *Somnium Scipionis*, quo servato quin Macrobius commentarii literis Romanis infinito plus contulerint, nemo est qui dubitet. Denique hoc opus non est

²⁹⁾ Patria Parmensem scripsisse Ricciolum in *Almagesto* referunt Fabricius et Funccius II. co. Hunc errorem refellisse Gaudentium Merulam, de *Galliarum Cisalpinarum antiquitate et disciplina*, Lugd. Bat. 1538. B. lib. II, c. 2, Coelium autem Rhodiginum *Lectt. antiqq. lib. XIV, c. 5*, dicere Veronenses Macrobius in sua urbe natum esse contendere prodidit Mahul I. c. p. 2.

spernendum tanquam documentum rationis qua illa aetate homines docti solebant philosophari.

2. Namque Macrobius commentarios suos sic instituit, ut praemissis Ciceronis verbis promeret quidquid e placitis Platoniorum atque e praeceptis geometriae geographiae astronomiae ad ea referri posse videretur.

Atque primum (lib. I, c. 1.) de ratione disputat quae intercedat inter libros quos Plato et Cicero composuerint de re publica, cur in fine operis hic Scipionem fingat in somnio ad patrem avumque in caelum elatum, ille mortuum in vitam revertentem faciat, ut proferat ea quae viderit mortuus. Defendit deinde (c. 2.), ut Epicureorum diluat cavillationes, philosophis uti licere fabulis, et (c. 3.) quinque dicit esse genera somniorum, atque Scipionis somnium ad prima tria genera posse referri, quae sola valeant ad divinationem, in Scipionem autem convenire tale somnium, inseritque interpretationem Homerici figmenti de duabus Somnii portis. Tum (c. 4.) Ciceronis propositum tentat aperire, quod dicit esse, ut appareat animas bene de republica meritorum post mortem caelo reddi et illic perpetua frui beatitudine, additque Scipionem sibi esse videri per quietem in lacteo circulo.

Iam transit ad ipsius Somnii verba, et primum quidem ad eam partem quae est de numeris, et verba (Somn. II, 2.): *Nam cum aetas tua septenos octies solis amfractus reditusque converterit cetera*, ita interpretatur, ut Platoniorum proferat commenta (c. 5.) de octonario et (c. 6.) de septenario numero, neque de his solis, sed etiam de illis numeris ex quibus hi componuntur, ratione imprimis habita Timaei Platonis. Propter verba quae ibidem leguntur, *si effugeris*, (c. 7.) demonstrat „eam habere legem omnia vel signa vel somnia, ut de adversis oblique aut denuntient aut moneantur aut moneant.“ Verba (Somn. III, 1.): *Omnibus qui patriam conservarint adiuverint auxerint certum esse in caelo definitum locum ubi beati aevi sempiterno fruantur*, provocant (c. 8.) disputationem „de beatitudine quae debentur conservatoribus patriae“ et de quattuor virtutum generibus, qua in re Plotino utitur auctore. Propter verba (ib.): *hinc profecti huc revertuntur*, docet (c. 9.) „animarum originem manare de caelo“, et propter verba (Somn. III, 2.): *quaesivi tamen, viveretne ipse ... quos nos extinctos esse arbitraremur*, et *vestra vero quae dicitur vita mors est*, (c. 10.) „animarum inferos nihil aliud esse quam ipsa corpora“, quam rem (c. 11.) amplius persequitur e Platoniorum sententia qui statuunt „duas esse mortes, unam animae, animalis alteram“ et „lunam esse vitae mortisque confinium“, et (c. 12.) de ratione disserit „qua animae de caelo in huius vitae inferna delabantur“, quae tamen „sua morte non extinguantur, sed ad tempus obruantur, et rursus e corpore ad perennis vitae lucem restitutae in integrum revertantur.“ Deinde Ciceronis verba (Somn. III, 5.): *Quae ... retinendus animus est in custodia corporis, nec iniussu eius, a quo ille est vobis datus, ex hominum vita migrandum est*, cum sententia Platonis, qui doceat „ipsam philosophiam meditationem esse moriendi“, sic (c. 13.) conciliat, ut dicat „Platonem duas nosse mortes hominis, quarum unam natura, virtutes alteram praestent, cum anima corpus relinquit solum lege naturae, et cum anima adhuc in corpore constituta corporis illecebras philosophia docente contemnat et omnes exuat passiones: hanc sapientibus esse expetendam, illam vero exspectandam.“ Tum redit ad Ciceronis (Somn. III, 4.) verba: *qui tuerentur illum globum, quem in hoc templo medium vides, quae terra dicitur: hisque animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quae sidera et stellas vocatis*, atque demonstrat (c. 14.) qua ratione dicatur „mundus dei templum

qui sola mente concipiatur“, docetque animum h. l. „proprie esse mentem“ (*νοῦν*), sed in verbis *retinendus animus est in custodia corporis*, „ipsam animam“, quae quo modo inter se differant ostendit, atque explicat (§ 16 sqq.), cur a Cicerone (ibid.) stellae dicantur *divinis animatae mentibus*, sublimitate (§ 18.) „sententias omnium qui de anima videntur pronuntiasse.“ Deinde (§ 21.) exponit, quid intersit inter *sidera et stellas*, et quae apud Ciceronem sequantur: *quae globosae et rotundae ... circos suos orbisque conficiunt celeritate mirabili*, singula persequitur, et verbis (Somn. III, 6.): *circus elucens, quem vos ... orbem lacteum nuncupatis*, provocatus (c. 15.) de circulo lacteo varias praedit veterum sententias, et deinde de decem aliis circularis agit caelum ambientibus, docetque (c. 16.) quae sint *stellae quas nunquam ex hoc loco vidimus* (Somn. III, 7.), et quemodo dici possit: *stellarum autem globi terrae magnitudinem facile vincebant*. Iam sese applicat ad (Somn. IV, 2.) verba: *Cui subiecti sunt septem qui versantur retro, contrario motu atque caelum cēt.*, et (c. 17, § 7.) praemissa quadam dispositione quaerit, (inde a § 8.) „si versatur caelum“, (c. 18.) „si illi septem circi et versantur et contrario motu moventur“, (c. 19.) „si hunc esse sphaerarum ordinem, quem Cicero refert, Platonica consentit auctoritas“ (quibus addit (c. 20.) explicationem verborum: *sol ... dux et princeps et moderatur luminum reliquorum, mens mundi et temperatio, tanta magnitudine, ut cuncta lustraret et complectat, mensuramque et aëlis et terrae*), (c. 21.) „quo pacto stellae earum omnium zodiacum lustrare dicantur, cum zodiacus unus et in summo caelo sit: quaeve ratio in uno zodiaco aliarum cursus breviores, aliarum faciat longiores“, et qua ratione zodiacus in duodecim partes divisus sit, cur aries primus habeatur et quae signa in quorum numerum ditione sint, quibus subdit (inde a § 34.) interpretationem verborum (Somp. IV, 2.): *nihil est nisi mortale (infra lunam) praeter animos movere deorum hominum generi aptos*, denique (c. 22.) „qua ratione in terram ferantur omnia natu suo pondere“, explicans (Somn. IV, 2.) verba: *Nam ea quae est media et nona, tellus, neque movetur et infima est, et in eam feruntur omnia natu suo pondere*.

Libri II. capite primo interpretatur (Somn. V, 1.) verba: *Hic ... quis est qui complet aures meas tantus et tam dulcis sonus, cēt.*, et exponit, „qualem sonum tantarum melium impulsus efficiat“, et (§ 8 sqq.) quemodo hoc deprehenderit Pythagoras; et (§ 14 sqq.) „qui numeri sibi ad efficiendam musicam convenirent.“ Capite 2. explanaturus Ciceronis verba: *qui intervallis distinctus imparibus, sed tamen pro rata parte ratione distinctis impulsu et motu ipsorum orbium efficitur*, praemittit quaedam de corporibus mathematicis et (inde a § 14.) exponit rationem qua Plato in Timaeo deum animam mundi ex numeris fabricatam esse docuerit. Cap. 3. agit de Sirenibus vel Musis quas Plato aliique singulis sphaeris tribuant, additque disputationem de vi quam musici soni in hominum animos exerceant, et docet quid statuerint Archimedes et Platonici de intervallis quae sint inter singulas sphaeras. Deinde verba (Somn. V, 1.): *Et natura fert, ut extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acute sonent*, provocant (c. 4.) quaestionem de sonis gravibus et acutis, et, postquam (§ 8.) docuit quid velent verba: *in quibus eadem vis est duorum*, allatis (Somn. V, 2.) verbis: *illi autem octo cursus ... septem efficiunt distinctos intervallis sonos, qui numeros rerum omnium fere nodus est*, lectorem delegat ad ea quae disseruit supra (I, 6, 38 seq.), et ad tria melodiae musicae genera transgressus ostendit diatonum genus mundanae adscribi musicae, sed sonum mundanum

maiores esse quam quem capiat hominum auditus, audiri tamen ab eo qui concubitus intersit secretis, quam verba altantur (Sonn. V, 2.) verbis: *Hec sonitu oppletae aures hominum obcurdaverunt cet.*

Cap. 5-9. de terra agit, quae adducunt Ciceronis (Sonn. VI, 1.) verba: *Vides habitari in terra varis et angustis locis cet.*, atque primum (c. 5.) de quinque cingulis vel zonis et de separatis atque interruptis hominum habitationibus, quam rem amplius explicat addita figura (cc. 6 et 7.), et occasione oblata (c. 8.) exponit quae modo Virgilius (Georg. I, 238.) dicere possit solis etiam seculum esse per omnes zonas temperatas, denique (c. 9.) addita figura tentat evincere verba Ciceronis (Sonn. VI, 3.): *omnis terra quae collis a vobis parca quaedam est insula, non posse intelligi, nisi habeamus compertum „geminis oceanis ambitu“ terrae corpus omne circumfusi, quum alter „per zonam terrae calidam meit“, alter „stibus ab illo originali refectis“ ad septentrionem atque ad austrum floctatur.*

Iam (c. 10.) se convertens ad (Sonn. VI, 4.) verba: *Es his ipsis audis notique terris nam aut tuum aut cuiusquam nostrum nomen vel Quasum ... transcendere potuit, vel illum Gangem transire, et (ibid. VII, 1.) non modo non aeternam sed ne diuturnam quidem gloriam adsequi possumus, demonstrat hominum gloriam et spatio et tempore coerceri, nam mundum quidem aeternum esse, sed „res humanas ex parte maxima saepe occidere manente mundo, et rursus oriri vel elavione vicissim vel exustione redeunte“, cuius vicissitudinis exponit et causam et necessitatem. Propter verba (Sonn. VII, 3 sq.): *praesertim cum ... nemo unius omni memoriam consequi possit, ... tum ille vere sortem annus appellari possit, ... cuius quidem anni mundum vicissim partem colto esse censeamus, (c. 11.) ostenditur qui sit ille annus magnus vel vix vertens, et propter verba (Sonn. VIII, 2.): *Tu vero ... sic habeto, non esse te mortalem; sed corpus hoc ... Recus te igitur acite esset, (c. 12.) demonstratur animam non solum immortalem sed deum esse, et quod Cicero dicit (ibid.) mundum quidem parte mortalem, Macrobius (§ 18 sqq.) ait eum ad communem opinionem respicere, quum e vera ratione constet nihil intra mundum perire. Denique verba (Sonn. VIII, 3.): *Nam quod semper movetur, aeternum est cet.*, dicit (c. 13.) de Phaedro Platonia esse transmutata, eaque explicat, et addit argumenta (c. 14.) quibus Aristoteles probet „animam non solum ex se non moveri, sed ne moveri quidem penitus“, et (c. 15.) quibus Platonici evincant animam ex se moveri, et (c. 16.) quibus idem ostendant necesse esse animam moveri. Denique propter verba (Sonn. IX, 2.): *Hanc tu exerce optumis in rebus cet.*, exempla addit (c. 17.) hominum clarorum qui exereuerint quattuor quae constituerat lib. I, cap. 8. genera virtutum, et ostendit ad quas virtutes Scipionem exiret avus, et in ipso fine demonstrat universam philosophiam hoc somnio Scipionis contineri¹⁾.***

Ita commentariorum argumento cum Ciceronis verbis composito cui-

¹⁾ Verba quae antecedunt (§ 15.): *Quia, cum sint totius philosophiae tres partes ... nullam de tribus Tullius in hoc somnio praetermisit, lucus clarius ostendit verba: Vere igitur pronuntiandum est: nihil hoc opere perfectius, quo universa philosophiae continetur integritas, referenda esse ad Ciceronis Somnium Scipionis, ut ridicula sint quae scripsit Fancius l. c. § 28.: „Exstant I) eius Commentariorum in Sonn. Scip. libri duo quibus profecto magnum eruditionis apparatus ostendit. Et ipse commentationis extrema vero pronuntiandum putat, nihil hoc opere perfectius“ etc., ut Macrobius arrogantissime de suo opere iudicasse videatur.*

vis hoc perspicuum, quamvis verum illud sit, nihil tamen hoc opere contineri quod non ad Ciceronis verba pertineat quae explicanda sibi proposuerit Macrobius.

§. Platoniceorum recentiorum sectam cum sentiam esse facile patet ²⁾: nominatim autem ex his paucos allegat, Plotinum saepius, Porphyrium I, 3, 17., II, 3, 15., Numenium I, 2, 12., Apuleium I, 2, 9.: e veteribus Platoniceis Heraclidem Ponticum et Xenocratem I, 14, 19.; aliquoties (ut I, 11, 4 et 9., II, 1, 23., II, 3, 14 et 15., II, 14, 14.) Platonice in universum nominat, Platonis ipsius dialogos de re publica (I, 1, 1.), Timaeum (I, 6, 2, II, 3, 1.), Phaedonem (I, 12, 5.), Phaedrum (II, 12, 6.). Haec raro (ut I, 2, 21., I, 11, 1., I, 14, 19., II, 1, 8 et 12., II, 17, 8.) affert Pythagoram, cum hoc semel (I, 14, 19.) Philolaum, saepius (ut I, 2, 9., I, 5, 17., I, 8, 41., II, 1, 23.) Pythagoreos vel Pythagoricos citat in universum, nominatim Dioclem (I, 6, 55.), Hipparchum (I, 14, 20.). Inter Pythagoram et Parmenidem (I, 2, 21.) commemorat Empedoclem, ex Elepticis praeterea (I, 14, 19 et 20.) Xenophanem, Zenocem et atomicum Democrium. Physicos saepe (I, 6, 64. et 76., I, 16, 10., I, 20, 6 et 9.) in universum citat et ex his nominatim I, 14, 19. Heraclitum, et (ib. 20.) Anaximandem; praeterea ex antiquioribus philosophis commemorantur theologi (II, 3, 1.). Aristoteli sententiam de anima refutandi causa affert (II, 14.): ex eius auctoritatibus commemorat Theophrastum (I, 15, 4.), Stratonem (I, 6, 55.), Diodorum (I, 15, 5.), Rhetium (I, 14, 20.); Epicurum; denique (I, 14, 20.) et Epicurum, nominatim Celsotem; ut ab eius calamitatis defensionem Platonem (I, 2, 2.), et Stoicam Posidonium (I, 14, 19., I, 15, 7., I, 20, 9.), Critiam Socraticum (I, 14, 20.): rerum mathematicarum atque geographicarum auctores citat Archimodem (I, 19, 2., II, 3, 14.), Eratosthenem (I, 20, 9.), Posidonium (ibid.), Aegyptios (I, 19, 2 et 5., I, 20, 11., I, 21, 9.) et Chaldaeos (I, 19, 2.), rerum ad medicinam spectantium Hippocratem (I, 6, 17 et 64.) et inter philosophos cum Aesclepiade (I, 14, 19.). Poetas Graecos commemorat Orpheum et Hesiodum (I, 2, 9.), hunc solum (I, 9, 6.), Homerum (I, 2, 15 et 17., I, 12, 3.), Aratum (I, 17, 14.); Latinos Virgilium (I, 3, 6 et 19., I, 6, 44., I, 9, 8., I, 14, 14., I, 15, 12., I, 17, 5., I, 18, 15., II, 5, 7., II, 8, 1 et 5., II, 11, 6., II, 12, 13.), Lucanum (II, 7, 16.): e proae orationis scriptoribus, si Apuleium, quem supra in Platoniceorum numero retulimus, excipias, praeter Ciceronem solum Petronium Arbitrum (I, 2, 8.). Horum tamen scriptorum libros non omnes ante oculos habuisse videtur Macrobius. Certe quae Platoni tribuuntur (I, 2, 15., II, 1, 23., II, 15, 6.), illis quidem verbis non leguntur apud Platonem, et quem docet (II, 14.) esse Aristoteli de anima sententiam, eam non ex ipsis Aristotelis operibus sed ex affinis quibusdam libris qui ex his excerpta vel sententias aliis verbis redditae continuerint cognovisse videtur, quamquam (I, 8, 5., I, 13, 2., I, 17, 11., I, 19, 27., II, 12, 8 et 14.) etiam Plotini sententias non verba expressit. Sed in hoc opere aliorum sapientiam eum compliasse sic ut in Saturnalibus nemo contenderit suo iure: nam si excipias unum locum Virgillii (II, 8, 6.), quem poetam hic quoque imprimis eum ante oculos habuisse apparet, nihil in hoc

²⁾ Vid. I. Bruckmann in *Histor. crit. philos.*, Lips. MDCCXLII, 4°, tom. II, p. 355 sqq. F. Ch. Schlosser *Universalhistor. Uebersicht der Gesch. d. alt. Welt und ihr. Cultur.* tom. III, sect. 4. p. 4 sqq.

³⁾ Utriusque operis rationem non satis distinguere videntur Functius l. c. § 30. et Schlosser, *Universalhist. Uebersicht* III, 4, p. 4 sqq.

opus est receptum quod non cum illi sententiis quas Macrobius quidem in Ciceronis Somnio se invenire putaverit cohaereat quodammodo.

4. Eustachio filio hoc opus dicasse auctorem ex utriusque libri patet principio, quamquam etiam aliis locis Macrobius cum illoque monstravit I. Gronovius ad Comm. I, 12, 17.: integrum esse et ex lib. II. cap. ult. paragrapho 15. apparet, ubi: *Sed iam finem, inquit, somnio cohibita disputatione faciamus hoc adiecto quod ad conclusionem decebit, et ex totius operis argumento, quod nusquam lacunae moveant suspicionem. Neque vero de titulo puto esse ambigendum. Etiam enim in codice Monacensi, olim Emmeranensi (E3) quem supra commemoravi, legitur, ut in nonnullis aliis codicibus, in Somnium Scipionis commentum, idque vocabulum quid velit e Prisciani libro de exhortationibus puerorum demonstratur, plus tamen valet ipsius Macrobi auctoritas, qui in libri I. fine: *Sed ... ad secundi, inquit, commentarii volumen disputationem sequentium reservemus, et in libri II. principio: Superiore commentario.**

5. Restat ut Casp. Barthii coarguamus errorem, qui hos Commentarios Saturnaliorum partem esse censuit, quam quidem opinionem iam alio loco *) refellere tentavimus.

Is enim (Adversar. XXXVII, c. 17.) de duobus, quibus usus sit, huius operis codicibus manu scriptis loquens: „In altero, inquit, titulus est: *Macrobii Theodosii viri consularis et illustris Commentariorum tertiae diei Saturnaliorum liber primus incipit* *). Ut videri possit Saturnaliorum pars fuisse il libri, cui opinioni tamen forma dialogorum contradicit, qua illi concepti sunt, licet non adeo stricte, quin conciliari res possit.“ Idem hos Commentarios partem esse Saturnaliorum perperam ab illis divulsam notat ad Claudianum p. 918., remque accuratius persequitur ibid. p. 691. *). Li

*) Cf. Münchn. Gelehrte Anzeig. 1844. Nro. 175. Barthio tamen consentit Schlessaer l. c. p. 10.; sed contradicit Surin gar l. c. p. 166.

*) Hunc titulum non praefixum fuisse Saturnalibus, ut statuit I. Gronovius ad Comm. I, 1., apparet ex iis quae apud Barthium sequuntur: „In altera codicis vetusti pagina haec verba reperiuntur: *Titulus talis est. Macrobii Oriniscensis in Somn. Scip. Commentarium incipit.*“ Nam quomodo illum titulum excipere poterant Saturnalia, si haec legebantur in altera pagina? E scholio potius haec desumpta esse demonstravimus supra cap. I, 2, a. Videtur autem illud *tertia diei Saturnaliorum* inde natum esse, quod codex ille descriptus erat ab alio quodam, in quo, cum praemissa essent Saturnalia, fuerat scriptum: *Macrobii Theodosii V. C. et Incl. Conviviorum tertii diei Saturnaliorum expliciit: Commentariorum in Somnium Scipionis liber I. incipit.*

*) Ipsa Barthii verba leguntur in Fabricii Bibl. Lat. ed. Ern. vol. III, p. 181.: „Somnii commentationem partem esse Saturnaliorum suspicari faciunt manu exaratae membranae, in quarum antiquissimis reperi: *Macrobii Theodosii Viri Consularis et Illustris Commentariorum tertiae diei Saturnaliorum liber primus incipit*: ut non in libros opus illud suum, sed in dies distribuisse videatur Macrobius; singulorum autem dierum operas aliquot libris distinxisse, quorum tertium occuparint hi de somnio Scipionis Commentarii. Quae res et reliquorum tenori congruit, qui non aliter interiores Maronis sensus et doctrinam inquirunt, quam iste Marci Tullii. Potest autem, ut ante exordium tertii huius Saturnaliorum libri exciderit minutum quoddam epistolium, quod hos Commentarios ordini operis instituti conciliaverit; tertius vero quartusque, ut hodie positi sunt, vix unum librum faciunt, ubi cum praecedentibus et sequentibus comparaveris. Nec tertius omnino secundum, talis quidem, sequi debet: cum finis secundi dicat alterius diei operas apud Symmachum disceptandas esse, principium autem tertii de Vettii domo, ubi conventum fuerit, sermonem habeat. Omnino alii

vero omnino verum esse non posse, Barthiumque deceptum esse figmentis Pontani, cuius editio prior in lucem iam prodierat quum haec scripsit ille, exposita Saturnaliorum forma atque dispositione facile intelligitur. Sed etiam ex iis quae modo protulimus patet hos Commentariorum libros esse opus plenum atque absolutum: atque utriusque operis formam huic opinioni obesse ipse vidit Barthius. Sed magis etiam urgendum est in Saturnalibus praeter primi libri praefationem nusquam, ut in his libris, suo nomine loqui Macrobius, neque in ullius libri principio sic, ut in Commentariis modo ostendimus, alloqui Eustachium filium. Minime vero hanc disputationem de Ciceronis Somnio Scipionis in Saturnalibus fuisse positam ante ea quae ibi disseruntur de Marone ⁷⁾ patet ex iis quae legimus Sat. I, 24, 25.: *De Cicerone, Evangele, qui conviciis inpenetrabilis est, post videbimus: nunc, quia de Marone nobis negotium est, respondeas volo, utrum postea huius opera instituendis tantum pueris idoneos indices, an alia illis aliora inesse fatearis*, quae forsitan quis adhibuerit ad demonstrandum in Saturnalibus de Cicerone fuisse sermonem. At etiam atque etiam contendere, nunc imprimis iis quae Macrobius de sermonibus a singulis convivis habendis praemisit ibid. § 16 sqq., tales commentarios in Saturnaliorum consilium non intrare, et, si quid eiusmodi ex illis verbis concludendum sit, id esse, ut statuamus Macrobius similem de Cicerone componere dialogum in animo habuisse, postea vero hos maluisse conscribere commentarios; quod si verum est, post Saturnalia scripti esse putandi sunt hi commentarii.

II. *De differentiis et societatibus Graeci Latiniq. verbi liber.* 1. Huius libri exstant tantummodo excerpta quaedam.

a) Excerpta quae in omnibus exemplaribus inde a Pontano (MDXCVII) editis leguntur ab Opsopoeo primum a. MDLXXXVIII edita sunt in lucem e codice Parisino, qui erat Petri Pitthoei.

b) Alia excerpta e codice Bebiani, nunc Vindobonensi (XVI), nuper ediderunt Iosephus ab Eichenfeld et Stephanus Endlicher in *Analectis grammaticis*, Vindobon. MDCCCXXXVII in 4°. p. 185-193, tantummodo ad duodecim prima et ad ultimum eorum capitum quae in excerptis Parisinis distinguuntur pertinentia, in quibus tamen nonnulla continent quae in illo sunt omissa, ideo praesertim quod qui haec excerpta confecit, magis ad Latinam linguam, qui Parisina, ad Graecam magis respexit *).

c) Aliud excerptum, sed exiguum, ad caput tantum IV. pertinens, editum est ex eodem illo codice in iisdem *Analectis* p. 194.*

d) Alia etiamnum adhuc inedita excerpta ex hoc libro, in quibus excerptor Latina prolixo et ferme unice persequatur, dicuntur asservari in bibliotheca Borbonica Neapoli (vid. Iannelli Catal. bibl. Borbonicae

libris inventis opus erit, ut is auctor concilietur ordini suo, quos inquirere adhortor quibus talium copia est: utilis enim est scriptor, quamlibet aliorum excerptor: cum sic etiam non pauca nos doceat nullibi antiquitatis alibi extantia."

⁷⁾ Id statuendum est, si, ut vult Barthius ad Claudian. l. c., inter secundum et tertium Saturnaliorum librum hos Commentarios suum locum habuisse ponimus: quamquam Barthius ipse sibi non constat et modo loquitur de tertio libro, modo de tertio die, quae ratio posterior etiam permitterat, ut Saturnaliorum fini adnecterentur hi Commentarii.

⁸⁾ Haec excerpta Parisina meliora esse statuit Baehrius Roem. Lit.-Gesch. vol. III, p. 602., et Real-Encycl. d. class. Alt. Wiss. a. v. Macrobius.

Neap. MDCCCXXVII in 4°. p. 13 seq.), sed in praefatione p. xv. Analecto-
rum editores recte statuere videntur haec excerpta eadem esse ac Vindo-
bonensia, quum complura opuscula grammatica in eodem ille codice le-
gantur, a Parrhasio descripta e codice Vindobonensi, olim Bohicensi, qui
antea in bibliotheca Carhenaria fuerit aservatus et Neapoli migraverit
Vindobonam.

c) Praeterea memorandum est *Fragmentum de verba ad Severum*,
quod legitur in iisdem illis Analectis p. 145-163., de quo editores in praefatione sic indicaverunt: „Fragmentum hoc plurimum convenit cum Macro-
bii de differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi libello, ita tamen, ut
auctor noster Latinus fere unico persequatur. Memorata etiam dignum cum
aliquoties quasi oblitum esse tradere se praeepta grammaticae Latinae,
nam p. 165 seq. repente Graeco loquentem cum invenies.“

Non indicatur nomen auctoris qui Macrobii librum non tam, excerp-
tasse quam compilavisse videtur, quippe qui Macrobii ordinem mutaverit
et aliter atque ille inscripserit opusculum suum ⁹⁾.

Nos, ne horum excerptorum utrum negligemus, neve praeferramus
huius libelli formam quae nulla codicum nostra auctoritate niteretur, rem ita
institutam esse putavimus, ut posceremus excerpta Parisina, id quod
factum est etiam in editionibus prioribus, adderemusque in apparatu critico
excerpta Vindobonensia et subiceremus fragmentum illud de verbo, indi-
cantes distinctis literis in his quae consentirent, in illis quae discrepant
cum excerptis Parisinis.

8. Haec vere excerpta in eum modum sunt comparata, ut vix aegre fe-
ramus libri integri interitum, in quo Macrobius praemissa praefatione qua-
dam, quae plenius servata est in excerptis Vindobonensibus, videtur con-
tulisse verberum utriusque linguae figuras coniugationis tempora modos
formas (vel species) genera, eodem modo de iis disserens atque illius ac-
tis grammatici, ut omiserit participia, cum modis coniunxerit impersonalia,
modum optativum etiam in Latina lingua statuerit a coniunctivo diversum;
sed novi fere protulerit nihil. Aliquando, ubi voces quaedam Graecae
erant afferendae, pro Latino usurpatus est sermo Graecus, non in frag-
mento tantum illo de verbo, sed etiam in excerptis Parisinis (cf. c. 2, §§
1, 6, 7, 9.; c. 3, §§ 3 et 7.; c. 3, § 2.; c. 4, § 4.; c. 10, § 3.; c. 13, §§
2, 3, 4, 6, 8, 9.; c. 14, § 21.; c. 13, § 6.; c. 19, §§ 12, 14, 15.; c. 23, §§ 9
et 13.), id autem fit etiam in Saturnaliibus, ut in lib. I. cap. 17 et sequenti-
bus, locis compluribus. Neque tamen inde colligendum est Graecum fuisse
Macrobius, sed tantummodo Graeca eruditione imbutum.

9. Respicit in hoc libro etiam ad dialectos Graecas, et commemorat
Doricam c. 8, § 7.; c. 9, § 2.; c. 14, §§ 13 et 18.; c. 19, § 14.; Ionicam c.
8, § 12.; c. 14, § 15.; Aeolicam c. 14, § 15.; Atticam c. 5, §§ 9 et 18.; c.

⁹⁾ Cf. praefat. ad AnaN. gramm. p. viii: „An vero fragmentum hoc
cum praecedente [de nomine et pronominis] unum eundemque auctorem vel
diversos habeat, in medio relinquimus. Inscriptio a manu Sec. XVI. quae
legitur in fronte folii (vitio compactoris) primi codicis: *Valerii Probi*, no-
minem fallat: nata enim est sine dubio ex inscriptione antiqua: *Incipit Va-*
lerii Probi de nomine tractatus sequentis fol. 8. v. col. a. Hieronymum
Columnam quoque pro incerto habuisse auctorem tractatus nostri de verbo
ad Severum et duobus eius notis ad Ennii Annales (p. 101 et p. 224.) pa-
tet.“ — Hertzberg ad Propertium vol. III, p. 94.: „Nam hoc quoque, in-
quit, excerptum esse e Macrobii libro constat.“

18, § 2.; Syracusanam c. 19, § 3. E Graecis grammaticis tantummodo (c. 19, § 7.) citat Stolicos; e Romanis (c. 2, § 4.) Nigidio et Cicerone utitur auctoribus, e Graecis Aristotele (c. 16, § 16.). Locos affert e Graecis poetis Homeri (c. 2, §§ 2 et 3.) et incerti (c. 12, § 3.); e Latinis Virgiliis (c. 2, § 2.; c. 6, § 14.; c. 13, § 19.; c. 16, § 7.; c. 17, § 8.), praeterea Ennii (c. 21, § 7.), Accii (c. 6, § 14.), Terentii (c. 16, § 7.; c. 19, § 21.), Lucii (c. 16, § 7.), Propertii (c. 16, § 7.): prosae orationis scriptoris Graeci nullius; Latinorum, Ciceronis (c. 6, § 14.; c. 17, § 6.; c. 19, §§ 30, 31, 32.), et praeterea Varronis (c. 19, § 32.) et Salsitii (c. 19, § 30.; c. 21, § 7.).

4. Denique si quis statuerit haec excerpta non ab eodem Macrobio a quo Commentarii in Somnium Scipionis et Saturnalia conscripta sunt, esse profecta, ei ne in sermone quidem argumenta quaerere licebit: id unum habebit asserere, in nullo codice qui haec excerpta contineat cum Macrobi nomine coniungi compendium scripturae V. C. ET PNL. (cf. c. I, § 5.). Id vero poterat omitti ab excerptoribus, quamquam licet suspicari Macrobi hunc librum scripsisse antequam ad altiores proventus sit dignitatem.

III. *Saturnaliorum libri VII.* 1. In hoc opere, cuius partem tantum aliquam nobis esse servatam videbimus, „multas artes, multa praecepta, multarum rerum exempla“ conguessit Macrobius, ut ait ipse in praefatione, ad erudiendum Eustachium filium, cui etiam hoc opus inscripsit. Neque tamen, ut in Commentariis in Somnium Scipionis, suo nomine quoque vult docere enarrat, sed post brevem protogum, quo totius operis exponit consilium, viros ipsius aetate vel paulo ante honoribus atque auctoritate vel doctrina florentes ita facit loquentes, ut dialogum quendam instituerit, ad Platonicorum, ut ipse quidem significavit (I, 1, § sq.), exemplar. At vero huius libri conscribendi consilium etasque titulum debere videtur Gelio, e cuius Noctibus Atticis multa eum desumpsisse constat. Ille enim (XVIII, 2, 1 sq.): *Saturnalia*, inquit, *Athenis agitabamus hilare prorsum ac modeste, non remittentes* ¹⁰⁾ *animum* (nam remittere, inquit Musonius, *animum quasi amittere est*); *sed demulcentes eum paulum atque laxantes iucundis honestisque sermonum illecectionibus. Conveniebamus autem ad eandem caenam compluseuli, qui Romani in Graeciam veneramus, quique easdem audientes eorundemque doctores colebamus. Tum qui et coenulam ordine suo curabat, praemium solvendae quaestionis ponebat librum veteris scriptoris vel Graecum vel Latinum et coronam e lauro plexam, totidemque res quaequebat, quot homines istic eramus: cumque eas omnis exposuerat, rem locumque dicendi sors dabat. Quaestio igitur soluta corona et praemio donabatur; non soluta autem transmittabatur ad eum qui sortito successerat, idque in orbem vice pari servabatur. Si nemo dissolvebat, quaestionis eius corona deo, cuius id festum erat, dicebatur. Quaecebantur autem res huiusmodi: aut sententia poetae veteris lepide obscura, non anxie, aut decreti cuiuspiam ex philosophia perperam divulgati purgatio, aut captionis sophisticae solutio aut inopinati rariorisque verbi indagatio, aut tempus item in verbo perspicuo obscurissimum; adde (ibid. 13, 1 sq.): *Saturnalibus Athenis alea quadam festiva et honesta lusebamus huiusmodi. Ubi conveneramus compluseuli eiusdem studii homines ad lavandi tempus, captiones, quae sophismata appellantur, mente agitabamus: easque quasi talos aut tesseras quisque iaciebamus. Captionis solutae aut parum in-**

¹⁰⁾ Verba: *remittentes ... illecectionibus* recepit Macrobius in Sat. I, 5, 2.

tollentur praemium poemae erat numerus unus sestertius. Hoc vere collecta quasi manuario coenula curabatur omnibus qui cum lusu luseramus. Sed graviore quadam et honestiore ratione hoc consilium sibi exsequendum esse putavit.

2. In praefatione, ut iam diximus, primum pronuntiat se in filii usum ea quae ipse legerit velle conscribere, „ipsis saepe verbis quibus ab ipsis auctoribus enarrata sint.“ Quae praefationis pars simillima est praefationi Gellii, quem tamen eo studet superare Macrobius, ut non, sic ut ille, utatur ordine sortito, quo usus sit in excerptando, sed apum instar „quicquid diversa lectione quaesiverit committat stilo, ut in ordinem eodem digerente coalescat, et quaecumque hauserit non patiatur integra esse, ne aliena sint, unumque fiat ex omnibus, sicut unus numerus fiat ex singulis, ut qui odora pigmenta conficiant ante omnia curent, ut nullius sint odoris propia, et ut, quamvis multorum vocibus chorus constet, una tamen ex omnibus reddatur“, quas imagines mutuatus est a Senecae ep. 84. Additque se putare (cf. Gell. praef. § 16.) „nihil operi huic insertum aut cognitu inutile aut difficile perceptu, sed omnia quibus sit ingenium filii vegetius, memoria adminiculatior, oratio sollertior, sermo incorruptior, nisi alicubi se sub alto ortum caelo Latinae linguae vena non adiuvet“, quae res ei ansam dat proferendi M. Catonis illud: *Nae tu, Aule, nimium nugater es, cum maluisti culpam deprecari quam culpa vacari.* Deinde (c. 1.) totius operis describit rationem, dicitque „Saturnalibus apud Vettium Praetextatum Romanae nobilitatis procures doctosque alios congregatos, convivia sibi mutua comitate praebentes, duplex instituere disputationum genus, ut per omne spatium feriarum meliorem diei partem seriis disputationibus occupantes coenae tempore sermone iucundiore utantur, ut habeat voluptatis amplius, severitatis minus, qualis sit in Platonis symposio“, additque, quod cum Praetextato in hoc coetu copulaverit homines aetate multo minores, id Platonis excusari exemplo, qua in re Athenaei premit vestigia. Tum Platonis imitans Convivium (in cuius exordio familiaris ex Apollodoro sciscitatur, qui sermones de amore habiti fuerint in Agathonis convivio; ille autem ipsum quidem ait se non interfuisse convivio, sed omnia comperisse ab Aristodemo quodam) facit (c. 2.) Decium Albinum a Postumiano quaerentem, „interfuertne convivio per complasculos dies continua comitate renovato eique sermoni quem praedicare in primis ille dicatur“, cui ille non interfuisse se ait causarum quarundam cognitione prohibitum, sed hortatum esse, ut pro se Vettium invitaret Eusebium rhetorem, qui deinde et quae ipse audisset et quae pridie Saturnalia disputata ab Avieno ei relata essent sibi exposuerit omnia.

Pridie Saturnalia, inquit (§ 15.), Aurelius Symmachus et Caecina Albinus cum Servio grammatico venerunt ad Vettium Praetextatum, apud quem forte Furio Albinus et Avienus erant, cum illo colloquentes de tempore quo crastinus dies initium sumere existimandus esset. Illis ad colloquium invitatis dicit Caecina (c. 3., quod quidem paene totum e Gellio est desumptum) apud alios alio tempore incipere diem, sed apud populum Romanum docere Varronem a media nocte usque ad proximam mediam noctem diem quemvis protendi, et deinde versibus quibusdam Virgilii prolatis disputat de diei civilis divisione apud Romanos. Qui ut peroravit, Avienus (c. 4.) Furio in aurem susurrans iccircoque a Praetextato interrogatus dicit aures suas perculisse novitatem verborum nocte futura et die crastini quae protulerit Caecina, et praeterea se mirari, cur Saturnaliorum

potius quam *Saturnalius* dicatur: et a Symmacho rogatus disputat Servius primum de genitivi *Saturnaliorum* forma, deinde (verbis Gellii) de aliis illis dictionibus. Tum Avienus (c. 3.) Servium in eo reprehendit quod nimis studeat verbis obliteratis, ipse autem inter sermonem: *mille*, inquit, *verborum talium est*, de qua dictione (Gellianis verbis) disputat Praetextatus, qui deinde, quum hora invitatus ab invito discedere cogat, omnes invitat, ut proximo die mane apud se iterum conveniant. Symmachus praeterea invitandos proponit Flavianum Postumianum Eustathiumque, qui „solus representet ingenia trium philosophorum quos Athenienses quondam ad senatum legaverint.“ Quod cum ab omnibus fuerit probatum, discedunt.

Postero die, Saturnaliorum primo, (c. 6.) Praetextati domum omnes illi convenerunt praeter Postumianum, pro quo venisse Eusebium supra relatum est. Avieno provocante Vettius de toga praetexta et (e Gellio desumpta fabella) de Papirio puero, qui primus Praetextatus cognominatus est, disputat, atque de origine aliorum quorundam cognominum. Superveniunt (c. 7.) Evangelus cum Disario medico et Horus Aegyptius Epicuri sectae addictus, e quibus Evangelus „propter dicacitatem amarulentam et linguam protervam“ omnibus minime gratus est: a Praetextato tamen atque a ceteris invitati considunt, id quod ansam dat mutuandi quaedam a Seneca Athenaeo Gellioque de vera sermonum ratione, de Menelao sponte in convivium irruente, de numeroque convivarum. Postquam Horus deinde ab Avieno de Saturni cultu quaesivit, Praetextatus ab eo provocatus de Saturnaliorum origine disserit, et disputationi eius quaedam de Compitalibus subicit Caecina Albinus. Plura deinde Praetextatus refert de Saturno (c. 8.), a quo (c. 9.) ad Ianum transit, denique (c. 10.) de diebus agit quibus celebrentur Saturnalia, leviter tangens Larentinalia atque Opalia. Evangelus (c. 11.) deridens, quod Saturnalibus servi cum dominis coenant, quasi dii curent servos, quodque Sigillaribus utantur oscillis fictilibus quae infantes potius deceant, Praetextatum adducit, ut (verbis Senecae et Gellii et, ut nonnulli statuunt, Valerii Maximi) varia exempla afferat quibus probet deos immortales dignari servos cura et providentia sua multosque servos virtutibus praestitisse hominibus ingenuis, et (§ 47 sqq.) de Sigillaribus disputet. Ab Aurelio Symmacho rogatus (c. 12.) docet, quomodo annum ordinaverit Romulus, mensiumque explicat nomina, in quibus Maius eum ducit ad Maiam et Bonam Deam. Deinde (c. 13.) quae novaverit Numa intercalatione praesertim instituta, et (c. 14.) quomodo incertam temporum rationem ad certiore normam redegerit C. Iulius Caesar et post eum Augustus. Tunc Horo flagitante disserit (c. 15.) de Calendis Idibus Nonis, et (c. 16.) de diebus festis praefestis fastis comitalibus comperendinis statis praeliaribus. Denique (inde a § 38.) subicit Eustathius quae ab Aegyptiis quaeque a Graecis mutuatus sit C. Iulius Caesar, qua in re cum utatur Virgilii verbis: *Vos quoque labentem caelo qui ducitis annum, Liber et alma Ceres*, Avienus (c. 17.) dicit se mirari, quod sol modo Apollinis modo Liberi modo aliis nominibus colatur, petitque a Vettio, ut sibi aperiat causam huius nominum varietatis, qui respondet solem omnium quae circa nos gerantur esse auctorem et diversas eius virtutes nomina dedisse diis, et primum varia Apollinis recenset cognomina, deinde docet (c. 18.) Liberum patrem et (c. 19.) Martem Mercuriumque, (c. 20.) Aesculapium Herculem Sarapim atque Isim, (c. 21.) Adonim Atinam Osirim Horum duodecimque zodiaci signa, (c. 22.) Nemesim Panem, quem vocent Innum, Saturnum, (c. 23.) Iovem Assyriorumque Adad nihil

aliud esse nisi solem, quod denique confirmat theolegerum, imprimis Orphei, auctoritate. Dum ceteri admirantur Vettii orationem, (c. 24.) Evangelus se putare ait Virgilium Liberum et Cererem pro sole et luna dixisse „in alterius poetae imitationem, cur diceretur ignorantem“, quum ipse Tullius, „quotiens aut de natura deorum aut de fato aut de divinatione disputet, gloriam quam oratione conflaverit, incoadita rerum relatione minuat.“ Contra dicit Symmachus polliceturque „violentissima inventa vel sensa rhetoricae in Virgiliano se opere demonstraturum“, ad Eusebium vero delegat „de oratoria apud Maronem arte tractatum“, et reliquos precatur, ut „quod quisque praecipuum sibi adnotaverit de Maronis ingenio velut ex symbola conferat.“ Promittit Vettius se probaturum esse Virgilium „doctissime lus pontificium, tamquam hoc professum, in varia operis sui arte servare“, Flavianus summam in eo inveniri iuris auguralis scientiam, Eustathius „astrologiam totamque philosophiam cum parcum et sobrium operi suo nusquam reprehendendum aspersisse“, praeterquam quod multa „de Graecis modo cautus et tamquam aliud agens modo professa imitatione transtulerit.“ Furius et Caecina Albini „vetustatis affectationem in Virgilio praedicabant, alter in versibus, Caecina in verbis“, Avienus „se non unam aliquam ait de Virgilianis virtutibus audere praedicare“, sed prolaturum esse „si quid vel nunc de his quaecumque dicant alii, sibi visum, vel iam dudum legenti fuerit adnotatum, a Servio autem exigendum esse, ut quidquid obscurum videatur quasi litteratorum omnium longe maximus palam faciat.“ Praetextatus, ut omnium ora in se vidit conversa, „philosophiam ait esse honorandam anteloquio“, Eustathioque se optare ut succedat Flavianus, ut ipse „aliquanto silentio instauret vires loquendi“: quum autem servus nuntiaverit coenam esse paratam, proponit, ut „hae disputationes differantur in posteriori diei meliorem partem“, quo ut „Penates sui beari se tanti coetus hospitio glorientur“, ab omnibus petit Flavianus.

Sermonum inter pocula habitorum aliqua pars nobis servata est in libro II. Avienus (c. 1.) hoc convivium et cum epulis a Virgilio descriptis et cum convivio Agathonis comparat, regemque mensae dicit „nec in moribus Socrate minorem et in re publica philosopho efficaciorum“ esse, quam comparisonem abnuvit Vettius, Avieno tamen concedit dei honorem apud se nulla admixta voluptate celebrari, et Symmachus proponit, ut „locos veterum ac nobilium virorum edecumatos e multiugis libris relatione mutua preferant“, quorum praestantissimos auctores dicit esse Plautum atque Ciceronem et Catonem Censoriam. Singuli deinde (c. 2.) unum proferunt locum, et Symmachus versiculos Platonis, quos (e Gellio) attulit Horus, dicit se legisse aliquanto latius in Latinum versos, quos recitat. Deinde (c. 3.) refert dicta Ciceronis, tum Avienus (c. 4.) Augusti, (c. 5.) Iuliae eius filiae, (c. 6.) aliorum, (c. 7.) Laberii, Publii Syri, Pyradis histrionis. Mensis secundis admotis (c. 8.) a Flaviano excitatus Caecina Albinus refert locum Varronis qui est de bellariis (e Gellio). Evangelus deinde suadet, ut Platone auctore indulgeant vino. Obloquitur Eustathius, et de vino libidinibusque (verbis Gellii) profert sententias Platonis Aristotelis Hippocratis. Reliqua desunt.

Secundo die eosdem ac primo die apud Vettium Praetextatum convenisse Nicomachi Flaviani domum, primumque de astrologia atque philosophia Virgilii disputavisse Eustathium, et post eum de eiusdem iuris auguralis scientia Flavianum, scimus e libri I. fine. Sed interciderunt

tam hae disputationes quam initium tertiae, quam habuit Praetextatus de iuris pontificii scientia eiusdem poetae.

Quae nunc leguntur in principio libri III., ea spectant ad iuris pontificii eam legem, e qua nisi aqua fluviali purgatis non licebat diis superis sacra facere, eamque non neglexisse Virgillum ait Vettius, addens eum non ignoravisse, cum inferis litandum esset, satis actum videri, si quis aqua se aspersisset. Docet deinde (c. 2.) sacrificialibus verbis proprie poetam esse usum, imprimis diligenter eum observavisse, (c. 3.) quid esset sacrum, quid profanum, quid sanctum, quid religiosum, (c. 4.) quid esset delubrum, quid dii Penates, (c. 5.) quibus diis quae hostiae essent mactandae, eumque Mezentium dixisse contemptorem deorum, „quod divinus sibi exegisset honores.“ Ex Apollinis Delii et Herculis Victoris sacris (c. 6.) ostendit Virgillum tam externorum quam Romanorum sacrorum fuisse peritum, adicitque (c. 7.) multa quae legentium vulgus praetereat apud Virgillum non carere sensu profundo, (c. 8.) ab imperitis nonnulla esse corrupta, et vocabula a Virgilio esse usurpata proprie, ubi non videantur, (c. 9.) vetustissimamque eum observavisse morem Romanorum evocandi ex urbibus oppugnandis deos, qua in re carmina profert quibus sint usi. Vettii disputatione finita Evangelus (cc. 10-12.) obicit quaedam in quibus Virgilius inscientiam rerum sacrarum prodere sibi videatur, ad quae respondet Vettius. Ultima tamen obiectio refutatione caret, unde hic quoque excidisse quaedam apparet.

Quae sequuntur (c. 13.), ea pertinent ad sermones inter pocula habitos. Loquitur (ut apparet ex cap. 14.) Caecina Albinus, agitque de luxuria Q. Herennii, Fabii Gurgitis, Metelli Pii, Metelli Pontificis maximi, cuius coenam pontificalem exponit, et aetatis Titii atque Varronis, dicitque se respondisse Horo ipsorum aetatis obiurganti luxuriam. Subiicit (c. 14.) Furius Albinus saltationem non turpem fuisse apud veteres, ostenditque (c. 15.), quanto in pretio apud eos fuerint pisces, imprimis muraena, (c. 16.) acipenser mullus scarus lupus. Transit deinde (c. 17.) ad leges contra luxuriam latas, vel ab Antonio, cuius atque Cleopatrae notat luxuriam. Eo adhuc dicente (c. 18.) illata bellaria Symmachum adducunt ut Servium interroget de variis nucum nominibus, quae ille enumerat atque explicat, additque (c. 19.) malorum et pirorum, (c. 20.) ficorum olearum uvarumque genera. Denique Praetextatus monet ut discedant, die autem crastino Symmachi domum convenient eumque audiant, qui videtur (in his quae post cap. 12. interciderunt), ut Flavianus in libro I., antequam itum est ad coenam, eos in posterum diem ad se invitasse.

De primis duabus habitis die tertio disputationibus unius tantum in libro quarto nobis relicta est pars. Symmachus, quem hoc die primum locuturum esse pridie dixit Praetextatus, (I, 24, 14.) spopondit „violentissima inventa vel sensa rhetoricae in Virgilliano se opere demonstraturum“, Eusebio, quem post eum disputavisse apparet ex libri V. principio, (ibid.) dixit se „non praeripere de oratoria apud Virgillum arte tractatum.“ Sex capita quae supersunt ad affectus pertinent movendos. Quaeritur igitur, utrius sint disputationis. Equidem collatis his quae leguntur lib. VII, cap. 5, § 4.: *Est enim rhetorica prolusio communes locos in utramvis partem inventorum alternatione tractare. Sed quia facilius Graecorum inventionibus a Graecis forte aliis relata respondent, te, Eustathi, oramus omnes, ut sensa et inventa Disarii contrariis repellendo in integrum*

restituas exauctoratum conviviorum leporem, prioris esse putaverim, ut Symmachi disputatio ex parte, Eusebii vero tota intercedisse putanda sit.

Diei tertii disputatio tertia continetur libro V. Interroganti enim Avieno, „si quis velit orandi artem consequi, utrum magis ex Virgilio an ex Cicerone proficiat,“ Eusebius respondet unum tantum genus dicendi inveniri apud Ciceronem, idque copiosum, apud Virgilium vero et hoc et breve et serium et pingue atque floridum, et duo stilos dicendi, maturum atque gravem et huic contrarium ardentem erectum infensum, ut decem oratorum Atticorum stilos permiscuisse videatur. Hoc (c. 2.) deridet Evangelus dicens Virgilio ne levem quidem Graecarum litterarum notitiam esse tribuendam. Obloquitur Eustathius, quem orat Praetextatus, ut disserat, „quae a Graecis traxerit Virgilius“. Consentit ille, primumque dicit, ut praetoreat quae mutuatus sit a Theocrito Hesiodo Arato Pisandro Homero in universa poematum dispositione, se velle demonstrare ab Homero desumpsisse multa minus cognita Virgilium, et affert (c. 3.) versus ad verbum paene translatos. Flagitante Avieno, ut omnia quae ab Homero mutuatus sit Virgilius persequatur, Eustathius a Symmacho petit, ut sibi det Virgillii carminum exemplar. Quo allato primum nonnulla „quae fors obtulit“ profert, deinde rogante Avieno (cc. 4-10.) per ordinem ab initio ostendit quae ab Homero desumpta sint, et demonstrat (c. 11.) quae „Virgilius in transferendo densius excoluerit“, (c. 12.) „in quibus par pene splendor amborum sit“, (c. 13.) in quibus Virgilius „sit gracilior auctore“, (c. 14.) „in versibus vitia“ eum imitatum esse, atque diligenter expressisse epitheta Homerica, et observasse in narrationis serie quae instituisset Homerus, „ut et historicum stilum vitaret non per ordinem digerendo quae gesta sunt, nec tamen praeteritorum nobis notitiam subtraheret“, (c. 15.) in catalogo autem paululum ab Homerica gravitate recedere, (c. 16.) quid uterque intextuerit, „ut lectoris animus recrearetur“, (c. 17.) ubi Homeri exemplo fuerit destitutus, nonnulla, ut belli initium, non bene instituisse Virgilium, sed imitatum esse etiam Apollonium Rhodium Pindarumque, nec raro usum esse epithetis Graecis, (c. 18.) alia ab aliis Graecis transtulisse, ab Aristophane Ephoro Didymo Euripide, (c. 19.) Sophocle Aeschilo Callia, (c. 20.) quorundam plures eum habere auctores, ut cum Gargara voluerit esse fertilitatis exemplar, (c. 21.) etiam poculorum nomina eum a Graecis esse mutuatum, (c. 22.) de diis quaedam a vulgari opinione recedentia ex antiquissimis Graecorum historiis desumpsisse.

Sequitur libro VI. disputatio quarta tertii diei. Monente Praetextato Furius Albinus ostendit (c. 1.) quos versus Virgilius ab antiquioribus transtulerit „vel ex integro vel ex parte“, (c. 2.) „locos locis componit, ut unde formati sint quasi de speculo cognoscatur“, tum (c. 3.) ea profert quae ab Homero videantur desumpsisse Virgilius sed iam priores poetae Romani in carmina sua transtulissent.

Disputatio quinta est Caecinae Albini, ad verba singula ab aliis desumpta spectans. Isque docet (c. 4.) multa verba, (c. 5.) multa epitheta, apud Virgilium nova esse videri, quibus veteres iam sint usi. Deinde ab eodem provocatus Servius (c. 6.) ostendit, „quae in Virgilio notaverit ab ipso figurata, non a veteribus accepta, quibus multum Latinitati adiecerit leporis“. Tum (c. 7.) Avienus primum, ut supra, Eustathio insurrexans, a Praetextato excitatus e Servio quaerit de Virgilio nonnulla, quae ille exponit (cc. 7-9.). Ultima Avieni quaestio non solvitur, unde hunc quoque librum appareat esse mutilum.

Libro VII. continentur sermones die tertio habiti inter pocula (maxima ex parte de Plutarcho compilati). Disputant primum (c. 1.) de philosophia ad epulas admittenda Symmachus et Eustathius, quem ut sententiam suam exponat commonet Furius. Deinde ab Avieno provocatus Eustathius docet, (c. 2.) quibus interrogationibus delectentur interrogati, et (c. 3.) quo acommatum genere utendum sit inter pocula. Suadet autem (c. 4.) Praetextatus, ut convivio apta loquantur, „nec de cibatu tantum sed et de natura corporum vel alia“, et ut per ordinem unus quisque proponat quaestionem Disario solvendam. Ipse [I] quaerit, „utrum simplex an multiplex cibus digestus sit facilior“, atque Disarius demonstrat praefereundum esse cibum simplicem, cui (c. 5.) ab Evangelo et Symmacho provocatus obloquitur Eustathius. Qua disputatione admonitus Flavianus studet (c. 6.) probare vinum natara esse frigidum, idem [II] deinde e Disario quaerit, „cur raro inebriantur mulieres, crebro senes“. Symmachus deinde (c. 7.) et Horus de eo disputant, utram „mulierum natura sit frigidior quam virorum, an calidior“, atque ille [III] Disarium interrogat, „quae ratio de muto ebrietatem aut tardam fieri faciat aut nullam“, et Furius [IV] Albinus (c. 8.), quae causa difficile digestu faciat incivium“, et „quae efficiat, ut nonnulli carnes validiores facilius digerant quam tenues“, Caecina [V] Albinus, „quae faciat causa, ut sinapi et piper, si apposita cui fuerint, vulnus faciant, deperata vero nullam ventris corpori inferant laesionem“, et „cur in Aegypto vinum frigida virtute nascatur“, et „cur qui in aquam descenderit calidam, si agitato suo aquam moverit, maiorem sentiat calorem“, et „aestate, cum aer calidus flabro moveatur, non calorem sed frigus acquirat“, (c. 9.) Evangelus [VI], „cur qui ita se vertant, ut saepe in orbem rotentur, vertiginem patiantur, et „cur sensus omnes corporis a cerebro ministrentur, cum cerebro non insit sensus“, (c. 10.) Eusebius [VII], cur *πολιονοτάτους* senes vocet Homerus, et cur „feminis vel eunuchis acuta sit vox, viris gravis“, (c. 11.) Servius [VIII], „quae faciat causa, ut rubor corpori ex animi pudore nascatur“, (c. 12.) Avienus [IX] proponit quattuordecim quaestionunculas de cibis et potionibus; (c. 13.) Horus [X] quaerit, „cur ieiuni magis sitiant quam esuriant“, et „cur anulus in digito qui minime vicinus est gestetur“, et „cur magis dulcis quam salsa aqua idonea sit sordibus ablucendis“. Aristotelis de hac re a Disario prolatae sententiae obloquitur Eustathius [XI], qui (c. 14.) quaerit, „cur in aqua simulacra maiora veris videantur“. Qua occasione oblata cum Disarius Epicuri de visu sententiam protulerit, contra dicit Eustathius. Cui cum omnes assensi sint (c. 15.), Disarius Platonem vituperat dicentem cibum per stomachum trahi, potum vero per arteriam quae *τοξεία* dicatur illabi pulmoni; Platonem defendit Eustathius. Evangelo (c. 16.) ioci causa quaerente, „utrum prius gallina ex ovo an ovum ex gallina coeperit“, hanc quaestionem pro seria tractat Disarius. Denique idem Evangelus quaerit, „cur nexam, quam pecudibus occisis solis radii non dederint, lunare lumen effecerit“, quam rem ab Evangelo excitatus amplius persequitur Eustathius.

Operis clausula deest. Finitur enim hac ipsa Eustathii disputatione. Sed si totam operis compositionem spectamus, etiamsi praecedente Platone non iterum loquentes fecit Decium et Postumianum, tamen dubium non est, quin, ut supra, finito colloquio discessisse convivas narraverit Macrobius. Multa in fine intercidiere non putaverim, cum nullius Disario propositae quaestiones desiderantur, omnes autem disputationes quae secundum dispo-

ationem, illam quae legitur lib. I, cap. 24, § 16 sqq. habendae erant, aut in his septem libris insint, aut pateat ubi exciderint, et omnia absolvenda fuerint triduae, quem legitimum dierum numerum Saturnalibus dictum fuisse ex lib. I, cap. 20, § 26. intelligimus (ubi vid. adnotationem). Quod si verum est, ex ipsa Saturnalibus, ut supra dixi, potest probari, Commentarios in Somnium Scipionis minime, id quod voluit C. Barthius, eorum esse potuisse partem.

3. Haec consideraveris, facile videbis multa quidem futilia in hoc opere inesse, sed non minus multa quibus viri vel doctissimi in antiquitatis studiis versantes non possint carere, neque esse, id quod multi crediderunt, rudem indigestamque molem, sed propter immensas lacunas nunc magis videri incenditum hoc opus quam fuerit olim.

Si autem quascieris, quod fuerit auctoris consilium in hoc opere componendo, invenies eum voluisse cum variam eo complecti doctrinam tum quasi novum iacere fundamentum decrepidae illa tempore et moribundae mythologiae antiquae. Iccirco studet (lib. I, c. 17 sqq.) ad unum solem referre omnes deos, et omnes illos „edecumatas sedales“ in eo facit elaborantes, ut refutent eum qui irridet veteres illas religiones, Evangelum, de quo quid statuendum esse videatur monstrabimus infra (4. m.). Commendationem autem operis videtur ducere voluisse ab imitatione dialogorum Platonis.

4. Iam vero de iis quae in hoc opere inter se colloquentes facit Macrobius quae comperta habemus proferamus.

Omnes ad coenam invitatos nobilitate vel doctrina excelluisse Macrobius ipse compluribus locis (I, 1, §§ 1 et 4; I, 5, 13; II, 1, 3.) dicit. Hi sunt: Q. Aurelius Symmachus, Nicomachus Flavianus, Caecina et Farius Albinus, Avienus, Servius, Eustathius, Eusebius, cum Vettio Praetextato novem numero; quare vitium subesse videtur, si dicatur (I, 7, 12.) *excepto rege convivii* tot esse quot Musae sunt. Superveniunt autem Disarius Horus Evangelus. Praeter hos nominandi sunt Decius et Postumianus, e quibus hic illi omnes hos sermones refert ex ore, ut ipse ait, Avieni.

a. Vettius Praetextatus dicitur I, 5, 13. *conventus rex*, I, 7, 12. (nisi subeat vitium) *rex convivii*, II, 1, 3. *rex mensae*, hoc ipso loco comparatur cum Socrate, quo dicitur in *moribus non esse minor, in re publica efficacior*, et I, 5, 4. ei tribuitur *moralis gravitas*. Lib. I, 17, 1 dicitur fuisse *sacerum omnium praesul*; Avienus I, 6, 3. Praetextati nomen ait esse *sacrum sibi ac reipublicae*; I, 24, 1. laudant hic *memoriam*, *ille doctrinam*, *cuncti religionem*, *adfirmantes hunc esse archanae deorum naturae conscium qui solus divina et adsequi animo et eloqui posset ingenio*; et Avienus I, 7, 17. eum dicit *sacrorum omnium unice conscium*, atque ipse (ib. 8.): *Saturnaliorum, inquit originem illam mihi in medium proferre fas est, non quae ad archanam divinitatis naturam refertur, sed quae aut fabulosis admixta disseritur aut a physicis in vulgus aperitur*. Contra Evangelus I, 11, 1. inqueat eum, quod student *ingenii pompae et ostentationis loquendi*, et, *quia princeps religionum putetur, nonnulla et superstitionis admisceat*. Denique ex iis quae leguntur lib. I, c. 1. § 5.: *Nec mihi fraudi sit, si uni aut alteri ex his quos coetus coegit matura aetas posterior seculo Praetextati fuit, natu maximum eum fuisse, conicias*.

Complura haud praetereunda de Praetextato congressit Mahul l. c., qui refert anno CCCCLXXXIV p. Ch. eum fuisse designatum praefectum urbi ¹¹⁾ imperatoribus Valentiniano et Valente, et Gothofredum ¹²⁾ codicis cuiusdam manu scripti auctoritate confirmare eodem illo anno eum fuisse

praefectum praeatorio. Recte idem testem citat Ammianum Marcellinum, qui lib. XXII. cap. 7.: *Aderat, inquit, his omnibus Praetextatus, praetelae indolis gravitatisque priscae senator, .. quem arbitrio suo Achaiae proconsulari praefecerat* (Iuliana) *potestate*, et lib. XXVII, c. 9. *Haec inter Praetextatus praefecturam urbis sublimius curans per integritatis multiplicem actus et prebitatis quibus ab adolescentiae rudimentis inclaruit, adeptus est, id quod raro contingit, ut, cum timeretur, amorem non perderet civium minus firmari solitum erga indices formidatos. Cuius auctoritate iustisque veritatis suffragiis tumultus lenito, quem Christianorum iurgia concitarunt, pulsoque Ursino alta quies parva proposito civium Romanorum optiosima: et adolebatur gloria praetorali rectoris plura et utilia disponentis, cet., in qua ipsa re teste D. Hieronymo (ep. ad Pammach. 61.) fertur dixisse: „Faciat is me episcopum Romanum, et ego statim fiam Christianus.“ Non minus quam ab Ammiano laudatum cum esse dicit Mahul a Zesimo lib. IV., quem locum inspicere mihi non licuit; Symmachum complures ad eum dedisse epistolas (I, 44-56, et X, 20-32.), et in una (X, 26.) de eius morte conqueri ¹¹⁾. Denique mortuum cum esse consulem designatam colligit ex inscriptione quam protulit Pontanus ¹²⁾. Heynius ¹³⁾ eum mortem obiisse refert in praefectura Italiae et Illyrici anno p. Ch. n.*

¹¹⁾ E cod. Theod. lib. II. tit. ut dignitatum ordo servetur.

¹²⁾ In commentario ad cod. Theodos. (ed. Ritter. Lips. 1736. fol.) „sur la loi 5. de mod. mult.“

¹³⁾ In lib. I. ep. 52. meminit orationis nunc perditae in Vettium Agorium Praetextatum: cf. Fabric. Bibl. ed. Ern. vol. III, p. 206.

¹⁴⁾ In auctario notarum, ed. II, p. 740. „monente charta libro Scrivearii h. I. interiecta:

AGORII . VETTIO AGORIO PRAETEXTATO V. C. PONTIFICI VESTAE . PONTIFICI SOLI . QUINDECIMVIRO . AUGURI . TAURIBOLIATO CURIALI . NEOCORO . HIEROPHANTAE . PATRI SACRORUM . QUAESTORI CANDIDATO . PRAETORI URBANO . CORRECTORI TUSCIAE ET UMBRIAE . CONSULARI LUSITANIAE . PROCONSULI ACHAEAE . PRAEFECTO URBI . PRAEF. PRAET. II. ITALIAE ET ILLYRICI . CONSULI DESIGNATO . DEDICATA KAL. FEB. DN. FL. VALENTINIANO . AUG. III. ET EUTROPIO CONSS.

Romae in hortis Matthaeorum.“ (Ap. Gruter. Inscriptt. ed. Amstelod. 1707 fol. pag. mii. 2.)

Ab eodem Pontano ibid. p. 741. commemoratur alia inscriptio (ap. Grut. ed. 1601. pag. cccclxxxvi. 3.), in qua etiam dicitur fuisse Consul designatus:

VETTIO AGORIO PRAETEXTATO V. C. ET INL. CORRECTORI TUSCIAE ET UMBRIAE ILLYRICI ITALIAE ET AFRICAE . CONS. DESIGNATO ACHAEAE . PRAEF. URB. PRAEF. PRAETORI . CONSULARI LUSITANIAE . PROCONSULI . LEGATO AMPLISSIMI ORDINIS SEPTIES ET AD IMPETRANDUM REBUS ARDUIS SEMPER OPPOSITO . PARENTI PUBLIC. PRIVATIMQ. REVERENDO etc.

et tres aliae praeterea (ibid. pag. cccix. 2. 3. 4.) in quibus ipse dicitur Consul designatus, eiusque uxor Fabia Aconia variis aoris initiata. Omnium instar pono unam (3):

FABIAE ACONIAE PAULINAE C. F. FILIAE ACONIS CATULINI V. C. EX PRAEF. ET CONSULIS ORDIN. UXORI VETTI PRAETEXTATI V. C. PRAEF. ET CONSULIS DESIGNATI. SACRATAE APUD ELEUSINAM DEO BACCHO CERERI ET CORAE . SACRATAE APUD LAERNAM DEO LIBERO ET CERERI ET CORAE . SACRATAE APUD AEGINAM DEABUS . TAURIBOLITAE ISIAE . HIEROPHANTIAE DEAE HECATAE . SACRATAE DEAE CERERIS.

¹⁵⁾ Opuscc. acad. vol. VI, p. 7. coll. Ritter Prosopographia ad Cod. Theodos. et Tillemont in Theodosio Art. 63.

CCCLXXXIV, eodem anno quo dicitur fuisse praefectus urbi designatus: hac autem praefectura eum functum esse intelligimus ex Ammiani loco quem supra posui, neque illo quidem anno quo eam gereret mortuum esse elucet ex alio eiusdem scriptoris loco, (lib. XXVIII. c. 1.), ubi Praetextatus ex urbi praefecto deprecandi causa dicitur missus esse ad Valentinianum. Qui in inscriptione illa nominantur fuerunt consules, si credimus fastis consularibus in Orellii Onomast. Tull. Vol. III. p. cxxv, anni CCCLXXXVII, neque anne insequente inter consules memoratur Praetextatus, videtur ergo illo ipso anno obiisse diem supremum: sed vide, ne ut Consularis, illa aetate etiam Consul designatus nihil fuerit nisi titulus. Alius Praetextatus, fortasse pater, est is de quo Laurentius Lydus de mens. IV. 2: *Ὁ δὲ Πραετῆτατος, inquit, ὁ ἱερειάρχης ὁ Σαπῆρος τε τῷ τελεσῇ καὶ Κωνσταντίνῳ τῷ ἀποκράτορι συλλαβὴν ἐπὶ τῷ πολιμῷ τῆς εὐδαίμονος τούτης πόλεως* est. Familiam eius nobilissimam fuisse Mahul dicit cum aliis ex rebus tum inde posse intelligi, quod Paulus Aringius de Roma subterranea libri III caput XVI. inscripserit Coemeterium Praetextati.

b. Q. Aurelius Symmachus, ad quem tertio die convenerunt (cf. III, 20, 8; V, 3, 17.), lib. I. c. 24. Virgilium defendit a contumeliis Evangelii, lib. II. proponit ut proferant veterum virorum iocos, ipseque persequitur iocos Ciceronis, et lib. IV. loquitur de violentissimis iuventis vel sensis rhetoricae apud Virgilium, et lib. VII, c. 1. philosophiam a conviviis vult arceri. Praetextato hic multo notior est. Reliquit enim decem epistolarum libros, qui ad nos pervenerunt, multasque scripsit orationes, quarum fragmenta quaedam invenit atque in ludem edidit Angelus Maius. Sed multo minoribus quam Praetextatum eum laudibus offert Macrobius. Namque lib. I. cap. 1. § 4. quarto demum loco eum nominat, et praeterea tantum lib. V. cap. 1. § 7. Eusebium, ubi de quattuor generibus dicendi loquitur, facit dicentem: *Pingue et floridum, in quo Plinius Secundus quondam et nunc nullo veterum minor noster Symmachus luxuriatur* ¹⁶⁾.

De eius vita satis multa nobis tradita sunt et in ipsius epistolis et in codice Theodosiano, quae collegerunt Heynius in „Censura ingenii et morum Q. Aurelii Symmachi cum memorabilibus ex eius epistolarum libris,“ Opuscul. acad. vol. VI. p. 1 sqq., et Angelus Maius in praefatione ad Q. Aurelii Symmachi. V. C. octo orationum ineditarum partes, quas edidit Mediolani MDCCCXV. 8°.

De eius aetate atque honoribus ponam pauca e Maii illa praefatione (p. xi sq.) excerpta: „Generosa familia Romae ortus, in qua splendidissimae dignitates saepe floruerunt, maximum tamen ipse stirpis suae decus fuit, atque innumeris honoribus saturatus est. Nam et quaestor fuit et praetor et Lucaniae Bruttiorumque corrector: tum Africam pro consule rexit, qua in provincia statuas quoque virtutis ergo promeruit. Aeternae urbis praefecturam quieto eidem et iam pridem a desideriis honorum remoto Valentinianus Iunior sponte detulit. Ordinarium quin etiam consulatum

¹⁶⁾ Aliorum de eo iudicia non minus splendida offert Ang. Maius in praefatione ad eius orationum ineditarum partes p. I sqq. Sed aliter de eo indicat Erasmus, qui in Ciceroniano (p. 141.) Bulephoro dicenti: „At Symmachum in epistolis argutum admirantur quidam,“ respondet: „Admirentur, quibus studio est moleste potius quam bene dicere.“

anno post Ch. n. CCCXCI cum Tatiano gessit. Comes praeterea ordinis tertii in antiqua inscriptione nuncupatur: et amplissimis legationibus ex senatus decreto ad Imperatores functus est. Denique et ethnicorum deorum, erga quos superstitione incredibili semper flagravimus, pontificem maiorem egit: et Romani senatus sine controversia princeps diu habitus est. Ita autem diu vixit, ut plurimum imperatorum aetatibus implicitus sit, diu etiam multumque in causis versatus. Et postremis quidem Constantii imperantis annis egregia ad eloquentiam indoles in adolescente Symmacho iam virescebat. Lucius enim Avianus Symmachus pater Antiochiam circa id tempus legatus ad Constantium profectus multa de filii praeclara expectatione cum Libanio est collocutus. Ab initio autem Valentiniani Senioris imperio adusque Arcadium Honoriumque Augustes cum ingenti semper laude forum curiamque frequentavit. Anno certe post Ch. n. CCCIC adhuc vivebat Symmachus, quoniam epistola libri quinti decima gratulatur Theodoro adeptum consulatum, quem hic eo anno gessit. Symmachum non excessisse Christi annum CCCCIV censebat Iacobus Gothofredus in eius vita. Sed enim hec eodem anno concinnatum esse poema adversus Symmachum a Prudentio proximoque anno editum existimat magnus Arevalus in Prudentianis (N. 54). Quum autem adversus viventem Symmachum Prudentius scripserit, sequitur, ut Symmachi vita paulo ultra Gothofredi sententiam extendenda esse videatur. Immo quum superius dixerimus Symmachum plane adolescentem fuisse extremis Constantii temporibus, id est circa annum CCCLX., ipse autem Symmachus in octava decima epistola libri quarti se in senium vergere narret: „*Tantum abest, ut haec annis in senium vergentibus velim, Candidior postquam tendenti barba cadebat,*“ superest, ut non immerito suspicemur, oratorem nostrum adusque Christi annum circiter CCCCX vitam fortassis produxisse.“

Subliciam quae de eo iudicavit Heynius l. c. p. 15 sq.

„Senatorem gravissimum, magistratum sanctissimum, civem ad bonum commune natum recte diceres, vocabulo istis temporibus frequentato: cuius integritatem, probitatem, constantiam cum prudentia, multis in locis admiramur: facile enim intelligi potest, quam lubricum ac periculosum esset inter temporum, dominationis et aulae corruptelas servare rectum. Senatoriam auctoritatem et dignitatem tulit egregie; in hoc enim ordine quicquid supererat auxilii adversus dominationis iniuriam et libidinem, continebatur; itaque senatum appellat *partem humani generis meliorem* (Epp. I, 52. al. 46.). Quod superstitio animo eius tam alte insederat, excusandum erat in viro patriarum legum et institutorum servantissimo eodemque Pontifice maximo. Venia enim debetur ei, qui ad fidem suam et religionem refert antiqui instituti auctoritatem et sanctitatem, si videt nova, etsi forte per se bona, meliora quoque, non bonis artibus et consiliis inferri et obtrudi.“

Inscriptionem ad hunc Symmachum pertinentem e scheda Seriveriana prodidit L. Pontanus in auctario notarum ed. II. ad Saturnal. V. 1. ¹⁷⁾ In

¹⁷⁾ Inscriptio quam nuper adeo in monte Caelio effossam dixit Romae, haec est: EUSEBII Q. AURELIO SYMMACHO V. C. QUAEST. PRAET. PONTIFICI MAIORI. CORRECTORI LUCANIAE ET BRUTTIORUM. COS. COMITI ORDINIS TERTII. PROCONS. AFRICAE. PRAEF. URB. ORDINARIO. ORATORI DISERTISSIMO Q. FAB. MEMM. SYMMACHUS V. C. PATRI OPTIMO.

qua inscriptione qui dicitur *Q. Fabius Memmius Symmachus*, eius filius, in Fabricii Biblioth. Lat. ed. Ern. vol. III. p. 206. dicitur *Q. Flavianus*, ibid. p. 205. *Q. Flavianus*, quod nomen ea commendatur, quod Flaviano fratri omnes libri II misit epistolas (cf. ibid. p. 210.), qui cum Nicomacho Flaviano confunditur ibid. p. 182., quem errorem asscivit Mahul. Etiam in inscriptione, quae legitur in not. 21., commemoratur *Q. Fabius Symmachus*, quem non alium fuisse crediderim quam Symmachi oratoris filium, cui inscripsisse videri Macrobius librum de differentiis et societatibus Graeci Latiniq. verbi diximus supra cap. I, 7. L. Aurelius Avianus Symmachus, qui commemoratur in inscriptione apud Gruter. p. CCCLXX. 3., videtur fuisse Symmachi oratoris pater. De Aurelio autem Memmio illo Symmacho, qui dicitur emendasse Ravennae Commentarios in Sennium Scipionis, disputabimus infra c. IV, A, I. ¹⁸⁾

c. Nicomachus Flavianus lib. I, c. 24. extrem. reliquos invitat, ut secundo die domum suam conveniant: ibid. § 17. dicit se esse praedicatum Virgili sciantiam iuris auguralis: sed ipsa disputatio intercidit. Post Praetextatum secundo loco nominatur I, 1, 4.; I, 6, 4. Flavianus et Eustathius dicuntur *par insigne amicitiae*. Duo eius nomina, *Nicomachus Flavianus*, apud Macrobius nusquam leguntur coniuncta ¹⁹⁾. Plerumque nominatur *Flavianus*: semel (I, 24, 24.), ubi post breve intervallum idem nomen erat repetendum, *Nicomachus* ²⁰⁾. Totum eius nomen fuit *Virius Nicomachus Flavianus*, si modo Pontanus recte ad hunc Flavianum rettulit inscriptionem quam e achedis Scriverii prodidit in adnotatione ad Sat. I, 17. in monte Caelio, ut ait, Romae effossam anno MDCXVII. ²¹⁾ Quod autem idem Pontanus monente eodem Scriverio censet ex inscriptione quae sit apud Gruterum p. CLXX. 5. liquore vixisse hunc Flavianum sub Honorio et Theodosio, id redarguitur ipsa illa inscriptione, si Flavianus in ea commemoratus hic est Nicomachus Flavianus, quia Secretarium a Flaviano antea institutum et deinde igne absumptum illorum imperatorum aetate dicitur esse restitutum ²²⁾. Sed recte idem homo doctus (lib. VI. extrem.)

¹⁸⁾ Cf. Fabric. Bibl. Lat. I. c. p. 205. et Tiroboschi Storia della letteratura Italiana Tom. II, p. 246.

¹⁹⁾ Sic etiam Symmachus nusquam nominatur *Q. Aurelius Symmachus*: plerumque *Symmachus* tantum, raro (I, 2, 15.; I, 12, 1.; II, 7, 1.) *Aurelius Symmachus*: semel (I, 5, 17.) *Q. Aurelius*.

²⁰⁾ Carrio in ed. Steph. e cod. P., cui assentitur S., recepit *Symmachus*, qui error, fortasse natus e confusione Nicomachi Flaviani cum Flaviano vel Fabio Symmachi filio in editione demum Bipontina est emendatus, licet verum viderit iam I. Gronovius.

²¹⁾ Inscriptio in ed. II. auctario notarum p. 741. haec est: VIRIO NICOMACHO FLAVIANO V. C. QUAEST. PRAET. PONTIFIC. MAIORI. CONSULARI SICILIAE. VICARIO AFRICAE. QUAESTORI. INTRA PALATIUM PRAEF. PRAET. ITERUM COS. ORD. HISTORICO DISERTISSIMO. Q. FABIVS MEMMIVS SYMMACHVS V. C. PROSOCERO OPTIMO. Ex hac inscriptione I. Gronovius ad Sat. I, 24, 24. concludit Flavianum fuisse Symmachi, quem Macrobius inducit loquentem, prosocerum: sed falso, nam dicitur fuisse prosocer Q. Fabii Symmachi i. e. filii illius.

²²⁾ Cf. Gruter. I. c.: „In hemicyclio templi S. Martinae, quod olim Secretarium [senatus] populi Romani fuit, ad forum Romanum: SALVIS DOMINIS NOSTRIS HONORIO ET THEODOSIO. VICTORIOSISSIMIS PRINCIPIBUS. SECRETARIUM AMPLISSIMI SENATUS QUOD VIR INLUSTRIS FLAVIANVS INSTITVERAT ET FATALIS IGNIS ABSUMPSIT FLAVIVS ANNIVS EVCARIVS EPIFANIVS V. C. PRAEF. VICE SACRA IUD. REPARAVIT ET AD PRISTINAM FACIEM REDUXIT. Vidit Smetius.“

ad hunc Flavianum videtur retinuisse quae leguntur apud Ioannem Saresburiensem in Polieratico sive de curialium nugis lib. II. cap. 26.: *Hoc autem asserit Flavianus in libro qui de vestigiis philosophorum inscribitur*, et lib. VIII. cap. 11.: *Tu historiam aut fabulam quod his verbis refert Petronius pro libitu appellabis. Ita tamen ex facto accidisse Ephesi et Flaviano auctor est. Adde ib. cap. 12. cum teste Quintiliano Valerio Flaviano et aliis multis Socrates etiam in senectute didicerit musicum, et: Quid ergo viro cum speculo, nisi in eo casu quo illud Platonem gestasse testis est Flavianus. Certe Macrobius (I, 5, 13.) hominem eruditissimum eum fuisse dicit his verbis: qui quanto sit mirando viro, Venusto patre, praestantior, non minus ornatu morum gravitateque vitas quam copia profundae eruditionis adseruit, ubi Scriverius, qui coniecit esse scribendum Murrano Virio Venusto, primus vidit Venusto non esse habendum pro adiectivo sed pro Flaviani patris nomine: qui Venustus fortasse idem est ac quem ex vicario cum Praetextato ad Valentinianum deprecandi causa missum refert Ammianus Marcellinus lib. XXVIII. c. 1.: nam qui apud Gruterum p. CCCIX. 6. memoratur Venustus cum Sabino consul in multo priorem incidit notatorem (CCXL p. Ch.).*

Filium huius Nicomachi Flaviani Drakenborchius in Syllabo codicum mss. Livii T. VII. p. 321 sqq. (ed. Stuttg. T. XV. p. 617.) affirmat fuisse Nicomachum Flavianum Dextrum, praefectum urbis, quem Livium emendavisse ex subscriptionibus complurium sciimus codicum. Post Valentiniani II. mortem ab Eugenio tyranno anno CCCXCIII vel CCCXCIV. cum praefectura urbis obtinuisse, eamque a Theodosio Magno ereptam ab Honorio eius filio recepisse anno CCCXCIX, et Decium (an Caecinum Albinum? cf. d.) ei successisse ex Symmachi epistolis (lib. IV. ep. 5 et 7; lib. V. ep. 6; lib. VII. ep. 50. 95-104.) et ex codice Theodosiano (lib. VII. tit. XIII, lege 15; lib. XI, tit. XXX, leg. 61; lib. XIII, tit. V, leg. 29) colligit. Potuit igitur etiam hunc Macrobius in Saturnalibus inducere loquentem, sed maiorem illum eum in animo habuisse putaverim ideo, quod et I, 1, 4 ante Symmachum eum nominat, et secundo die apud eum, tertio demum apud Symmachum fingit conventum esse habitum, et Flavianum maiorem hominem doctum fuisse intelligitur cum ex illa inscriptione tum ex Sidonii Apollinaris (lib. VIII. ep. 3.) verbis: *Apollonii Pythagorici vitam, non, ut Nicomachus senior, e Philostrati, sed, ut Tascius Victorianus e Nicomachi schedis exscripsit, quia iusseras, misi.* Denique, si maior minoris pater fuit, illi tantum tribui potest Venustus pater. Tiraboschius (Storia della letteratura italiana tom. II p. 352.) censet Flavianum Macrobiū esse eum qui anno CCCXCIII. ceciderit pugnas in exercitu Eugenii contra Theodosium ²¹⁾.

d. Caecina Albinus intrat (I, 2, 15.) cum Symmacho, quocum dicitur cum aetate tum etiam moribus ac studiis fuisse coniunctissimus. Primus dixerit de principio et fine civilis diei (I, 3.) (ubi eum Praetextatus (I, 2, 20.) ad dicendum excitat his verbis: *quia te quicquid in libris latet investigare notius est quam ut per verecundiam negare possis, et omnes (I, 4, 1.) quasi vetustatis promptuarium Albi memoriam laudare dicuntur*); deinde (II, 8.) de bellariis, et (III, 13.) de luxuria veterum Romanorum, et (VI, 4 et 5) de iis quae in verbis ab Homero mutuatus sit Virgilius.

²¹⁾ Heynius l. c. p. 7. de Flaviano iubet consuli Wernsdorfum ad Poet. min. vol. V, p. 651.

Pontanus in auctario notarum ad I, 17. profert „ex annotatione Scriverii“ duas inscriptiones ²⁴⁾, quas ad eum pertinere censet. At ego non reperio Honorii et Theodosii aetate consulum nomina quae in literas illas quae leguntur in priore potuerint mutilari. Tiraboschius l. c. auctore Tillemontio (in Honorio Art. XVIII. et Not. XXXIX.) ait Caecinam Decium Albinum fuisse praefectum urbis annis CCCXCV et CCCCVIII. (Cf. c.). Mahul l. c. tradit anno CCCXIV. eum fuisse praefectum urbi ex „leg. un. de Naviclaris“, eumque memoratum esse a Claudio Numatiano in Itinerario (Lib. I. v. 466.), et ab Olympiodoro citate a Phetio in Bibliotheca. C. O. Muellerus (de Etrusc. vol. I. p. 418.) refert Honorii aetate in villa apud Volaterras vixisse Caecinam quendam Decium Albinum; Wernsdorffius (Poet. Lat. min. Tom. III. p. xxiv.) eiusdem nominis memorat poetam satiricum. Altius rem persequi ego non possum. Id unum videtur pro certo haberi posse, Caecinam Albinum fuisse praefectum urbi: et cum Decii, qui Sat. I, 2. colloquitur cum Postumiano, pater ib. § 3. dicatur Albinius, hic Caecina, quem etiam in inscriptionibus Decium videmus nominatum, non Furius fuisse putandus est. ²⁵⁾

e. Furius Albinus cum Avieno ante quam ceteri omnes pridio Saturnalia dicitur fuisse apud Vettium Praetextatum (I, 2, 16.), atque disputat lib. III. cc. 14-17. de saltatione apud veteres, de piscium pretiis, de legibus contra luxuriam latis, et lib. VI. cc. 1-3. de iis quae Virgilius ab antiquioribus mutuatus sit in versibus, de qua re eum (VI, 4. 1.) ut memorem et veteris et novae auctorum copiae disseruisse ait Caecina, qui etiam III, 14, 1. Furium dicit ultra omnes pollere memoria vetustatis. Sed ibidem *Furius Albinus antiquitatis non minus quam Caecina peritus* dicitur, ut (VI, 1, 1.) Praetextatus dicit: *viros inter omnes nostra aetate longe doctissimos Furium Caecinamque Albinos*. Utrumque ergo Albinum in antiquitatis studiis versatum esse apparet, sed si quaeritur, uter I, 1, 4. (ubi *Albinos*, ut Praetextatus al., ad unum tantum referendum esse videtur) commemoretur, Caecinam intelligendum esse putaverim. Nam de Furio, quem Mahul l. c. ne commemorat quidem, Tiraboschius nihil ait se habere compertam, nisi forte idem sit Caesonius Rufius Albinus, qui auctoribus Tillemontio l. c. Art. XLVII. et Corsinio p. 206. anno CCCLXXXVIII. p. Ch. n. praefectus urbi fuerit: id quod nolui praetermittere, cum duobus locis (I, 2, 16. et I, 4, 1.) in omnibus fere codicibus Macrobbi *Rufus*, non *Furius*, diceretur Albinus, quibus tamen locis opponendi sunt alii plures numero (I, 24, 19; III, 14, 1; VI, 1, 1 et 2; VII, 8, §§ 1, 4, 7.), quibus sine ulla codicum discrepantia nominatur *Furius*.

f. Avienus, ut modo dixi, ab initio apud Praetextatum fuit cum Furio Albino. *Verecundia probi adolescentis* laudatur VI, 7, 1. (cf. VII, 3, 22.).

²⁴⁾ Cf. p. 741 seq.: „1) Ex basi marmorea grandi et perpulchra litera literata: SALVIS DD. NN. HONORIO ET THEODOSIO PP. FF. SEMPER AUGG. CAECINA DECIUS ACINATIUS ALBINUS V. C. PRAEF. URBIS FACTO A SE ADIECIT ORNAVIT DEDICATA PRIDIAE NONAS NOVEMBREM RUST . . . II . . . LINIICOS. Habet Gruterus a Gutensteinio, qui ad marmor Romae descripsit, pag. cclxxxvi, 7.

2. Similiter in basi marmorea grandi legitur Romae: D ϕ D ϕ FL. ARCADIO PIO . FELICI VICTORI AC TRIUMFATORI . SEMPER AUGUSTO . CAECINA DECIUS ALBINUS V. C. PRAEFECTUS URBI. VICE SACRA IUDICANS DEVOTUS NUMINI MAESTATIQUE EIUS. Vidit Smetius et Boissardus, ex quibus Gruterus p. cclxxxvii, 2.“

²⁵⁾ Cf. Pauly Real-Encycl. d. class. Alt. Wiss. vol. II, p. 40.

Ipsae de nulla re accuratius disputat, sed anape alios ad disputandum excitat et aliis insusurrando (I, 4, 1; VI, 7, 1.) et loquentes interpellando vel eos interrogando (I, 5, 1; I, 6, 3; I, 17, 1; V, 1, 2; V, 3, 16; VI, 7-9; VII, 2, 1; VII, 12, 1 sqq.). Praeterea nihil certi de eo scimus. Saxius (Onomast. litterar. t. I. p. 479.), Sextum Rufum Festum Avienum, Arateorum et Periegeseos Dionysianae interpretem, diversum a Flavio Aviano Apologorum scriptore, hunc censet esse.

Fabricius l. c. non recte eum vocat *Nicomachum Avienum*, quem sequitur Mahul, qui cum Pontano l. c. putat eundem esse ac quem legimus in Gruteri inscriptione CCCLXX, 3. *L. Aur. Avianium Symmachum*, quem Symmachi fuisse patrem supra diximus.

g. Servius a Macrobio depingitur ut adolescens (I, 2, 15.) *inter grammaticos doctorem recens professus, iusta doctrina mirabilis et amabilis verecundia*, qui (ibid.) Symmachum et Caecina Albinum ad Praetextatum dicitur esse secutus terram intuens et *velut latenti similis*. Verecundia eius praeterea laudatur II, 2, 12. et VII, 11, 1., ubi Disarius: „*Age, Servi, inquit, non solum adolescentium qui tibi aequaevis sunt, sed senum quoque omnium doctissime, commascula frontem cet.* Avienus (VI, 7, 4.) *doctorum maximum eum vocat, et Caecina Albinus (VI, 6, 1.) eum dicit cotidie Romanae indeli enarrare eundem vatem, i. e. Virgilium*, ut dubitari non possit, quin Macrobius non aliam nisi Maurum illum Servium Honoratum in animo habuerit, qui composuit eadem illa aetate ²⁰) commentarios in Virgilium, sed ridiculum est, quod censet Mahul fortasse haec colloquia eum adduxisse ad illud opus componendum, quoniam Macrobius (in praef. et lib. I, c. 1.) luce clarius ostendit haec colloquia a se esse ficta, et quae ille memorat iisdem fere verbis atque in illis commentariis prolata, ea a Pontano esse supposita infra videbimus. Disputat autem Servius lib. I, c. 4. de dubiis quibusdam casuum formis, lib. III, cc. 18-20. de variis fructuum generibus, lib. VI, c. 6. de iis quae Virgilius invenerit quibus Latinitati adliceret leporem, et cc. 7-9. Avieni de singulis quibusdam Virgillii locis respondet interrogationibus.

h. Eustathius (I, 6, 4) venit cum Flaviano, qui dicuntur par *in-igne amicitiae*; eum ipsam ceteris commendat Vettius (I, 5, 13 sqq.) his verbis: *qui tantus in omni genere philosophiae est, ut solus nobis repraesentet ingenia trium philosophorum de quibus nostra antiquitas gloriata est, . . . cum sectas omnes assecutus sed probabiliorem secutus sit, omniaque haec inter Graecos genera dicendi solus impleat: inter nos tamen ita sui locuples interpres est, ut nescias qua lingua facilius vel ornatus expleat operam disserendi*. Platonem illam sectam esse probabiliorem inde elucet, quod (lib. II, 8, 5 sqq. et VII. c. 15, § 14 sqq.) Platonem defendit ab Evangelii et Disarii obtreccionibus. Furius (VII, 1, 8.) eum ad dicendum excitans: *Quia te unicum, Eustathi, inquit, sectatorem philosophiae nostra aetas tulit, cet.* Disputatio eius praecipua, quae erat de Virgillii astrologiae et philosophiae scientia, intercidit: demonstrat praeterea (lib. I. c. 16, § 38 sqq.) quid Iulius Caesar in ordinando anno mutuatus sit a Graecis, (lib. II, c. 8.) quid de vino et de libidinibus statuerint Plato Aristoteles Hippocrates, (lib. V. cc. 2-22.) quid de Graecis mutuatus sit Virgilius, (lib. VII. c. 1.) philosophiam ad opulas esse admittendam, (c. 2.) quibus interrogationibus delectentur in-

²⁰) Cf. Alb. Lion praef. ad Serv. p. V. I. Ch. F. Bähr Gesch. d. Röm. Lit. v. I, p. 237.

terrogati, (Nb. VII. c. 14. § 5 sqq.) quid statuendum sit de videndi sensu, (c. 16.) cur lunae magis quam solis lumen adiuvet putredinem. Fabricius in Bibl. Gr. ed Hamb. 1717, t. VIII. p. 189 sqq. (ed Harl. t. IX. p. 149.) multos enumerat Eustathios, sed quis aut num quis ex iis hic sit, non affirmaverim: nisi forte est Eustathius Cappadox, philosophus Neoplatonicus, discipulus Iamblichi et Aedesii, cuius provinciam scholasticam in Cappadocia suscepit c. CCCL p. Chr. ²⁷⁾ Reliquis hunc aetate paulo maiorem esse excusari potest iis quae de hominum ad haec convivia adscitorum aetatibus Macrobius dixit I, 1, 5. Mahul monet, ne confundatur cum archiepiscopo Thessalonicensi, Homeri interprete, ut qui aetate multo sit inferior.

i. Eusebius in Postumiani negotio impediti locum surrogatus est, dicitque (I, 2, 7.) eum Postumianus esse *facundum et eruditum virum, rhotorem inter Graecos praestantem omnibus idem illa aetate professis, doctrinae Latinarum haud inscium*, Praetextatus (I, 6, 2.) *Graia et doctrina et facundia clarum rhotorem*, Symmachus (I, 24, 14.) *oratorum eloquentissimum*, Eustathius (VII, 9, 25.) *virum omnium disertissimum*. Ipse (VII, 10, 1.) *senectutis ait se ianuam iam paene pulsare*. Eius disputatio, quam dicitur habuisse de oratoria apud Virgilium arte, tota intercidisse videtur. De eius vita nihil omnino scimus. Fortasse est Eusebius Alexandrinus Rhetor, quem inter amplius sexaginta Eusebios tertio loco commemorat Fabricius l. c. t. VI. p. 105. (ed. Harl. t. VII. p. 409 sqq.), quem Baehrius (Real-Encycl. s. h. v.) dicit esse iussu imperatoris Galli accisum a. CCCLIV. p. Chr.

k. Disarius ²⁸⁾ I, 7, 1. dicitur venire cum Evangelo, ubi adicitur: *qui tunc Romae praestare videbatur ceteris medendi artem professis; et Praetextatus VII, 4, 1: Quin. . . , inquit, apta convivio fabulemur, nec de cibatu tantum sed et si qua de natura corporum vel alia, praesente maxime Disario nostro, cuius plurimum ad hoc genus quaestionum poterit ars et doctrina conferre, et (VII, 4, 3): qui, quid conveniat corporibus humanis, non minus callet quam ipsa natura fabricae huius auctor et nutritrix*. Graecum fuisse Disarium indicant (VII, 5, 2.) verba: *Graecus Graeco* (Eustathius Disario) *cripiat hunc plausum*, et (ib. § 4.): *quia facilius Graecorum inventionibus a Graecis forte aliis relata respondent*. Macrobius in libro VII. eum facit pronuntiantem omnia quae ad artem medicam atque ad scientiam naturae pertinentia deprompsit e Plutarchi sermonibus convivalibus. Sed non esse personam fictam intelligitur e Symmachi libri IX. epistola 43, ubi commemoratur Disarius medicus, cuius nomen latere sub Disamo lib. III. ep. 37. suspicatur Heynius l. c. p. 7. Senectuti eum proximum esse dicit Eusebius (VII, 10, 1.).

l. Horns cum Disario et Evangelo venit (I, 7, 3.), *vir corpore atque animo iusta validus, qui post inter pugiles palmas ad philosophiae studia migravit, sectamque Antisthenis et Cratetis atque ipsius Diogenis secutus, inter Cynicos non incelebris habebatur*, id quod etiam elucet ex (VII, 13, 17.) verbis: *Scis . . . praeter hunc vestitum qui me tegit nihil me in omni censu aliud habere: unde nec servus mihi est, nec ut sit opto*. Praeterea dicitur (I, 16, 38.) *gravis vir et ornatus* et (I, 15, 4; VII, 13, 9.) *Aegypto*

²⁷⁾ Vid. Bruckeri Hist. crit. phil. t. II, p. 273. et Real-Encycl. d. class. Alt. Wiss. s. h. v.

²⁸⁾ An forte scribendum est *Dysarius*? Sic certe I, 7, 1. legitur in ed. Bip., neque quidquam enotatum est e cod. P. In libro VII cod. M favet scripturae *Dysarius*, quam semel exhibet cod. A.

oriendus. Macrobius cum ut Aegyptium facit quaerentem de his rebus quae Romanis omnibus notae sint, ut (I, 7, 14 sq.) de Saturno, (I, 15, 1 sqq.) de Kalendis Nonis Idibus, denique, ut philosophum Cynicum, (VII, 13, 17.) de lavanda veste. Dicitur autem familiariter frequentare solitus esse Avienum (I, 7, 13.). Fortasse idem est atque *Orus*, *philosophus ritu atque eruditione praecipuus*, apud Symmachum lib. II. ep. 39., ubi quidem in alijs exemplaribus pro *Oro* legitur *Ere*.

m. Evangelus, ubi eius et Disarii nuntiatur adventus (I, 7, 1.), dicitur fuisse *amarulenta dicacitate et lingua protervos mordaci, procas et securus offensarum*, quas sine delectu cari vel non amici in se passim verbis odia serentibus provocaret. Solet cavillari ea quae ceteri dicunt, ut (I, 11, 1.), ubi ei respondet Praetextatus: *Superstitiosum me, Evangele, . . existimes volo, nisi cet.*, et I, 24, 2 sqq., ubi cum alia dicit tum haec: *nisi forte, ut Graeci omnia sua in immensum tollunt, nos quoque etiam poetas nostros volumus philosophari*, nade apparet Macrobius voluisse eum haberi pro Romano, quum tamen nomen habeat Graecum. Quamobrem verisimile est ad *εὐαγγέλιον* spectantem eum hoc nomine inducere hominem Christianum suae doctrinae inimicum atque illudentem.

Restant ii e quibus alter alteri fingitur omnia haec colloquia narrans:

n. Postumianus dicitur (I, 2, §§ 1, 3, 6.) nullam fere intermittere horam, *quin clientum negotia vel defendat in foro vel domi discat*, et (I, 2, 6, et I, 6, 2) respondet Praetextato ad coenam eum invitanti: *meditandi, non ecndi, sibi esse tempus*, quam ob rem Eusebius eius loco invitatus est. Praeterea nihil de eo relatum est.

o. Decius alioquin ignotus (I, 2, 8.) Albini, ut videtur Caecinae, dicitur filius.

6. Transeamus ad operis divisionem in libros.

a. Vidimus supra (§ 2.) Macrobius ipsum per tres dies colloquia ita divisisse, ut ante coenam graviora, post coenam leviora habita esse statuerit. Eiusque divisionis vestigia exstant in veteribus libris manu scriptis ²⁹⁾. Singulorum dierum colloquia rursus in libros fuisse ab ipso auctore divisa non negaverim, quamvis certa eius rei non invenimus indicia ³⁰⁾. Mature distinctiones in libros factas esse, sed varias, elucet e compluribus codicibus ³¹⁾: divisio in septem libros, quae nunc in omnibus editionibus

²⁹⁾ *Primus dies* commemoratur in libri I. principio in codicibus ABGP M3L1BARN., et in libri II. fine in codd. ABGM13P2 (in P6 legitur *primi diei et secundi*). In libri III. principio codices omnes sunt mutili: in eisdem libri fine commemoratur *secundus dies* in codd. M13P6. In principio libri IV. codices omnes sunt mutili. In principio libri V. *tertius dies* commemoratur in solo cod. P6; sed in libri VII. fine in codd. AHM13V.

³⁰⁾ Ubi dies et libri simul commemorantur, librorum iidem inveniuntur numeri, qui nunc leguntur in editionibus. Praeter codicem P6, qui habet in fine libri II.: *primi diei et secundi liber II. explicit*, in fine libri III.: *secundi diei explicit liber III.*, et in fronte libri V.: *liber V. convivii tertii diei*, legitur tantum in principio libri I. in P: *primi diei liber I.*, et in fine libri II. in M1: *primi diei liber II. explicit*.

³¹⁾ Praeter codicem P6, qui in librorum numeris consentit cum exemplaribus typis editis, liber VII. tantummodo commemoratur in cod. Borbonici CCCCIII, qui est chartaceus sec. XV., subscriptione: „Explicit liber septimus Macrobi Theodosii Conviviorum, finit, sed non finis est operis, ut in promptu est agnoscere volenti.“ In libris I-IV omnes codices, in quibus numerantur libri, congruunt cum editionibus praeter codicem P, qui (saeculo XI., ut videtur, scriptus) habet in fine libri III.: *Explicit lib. II. Saturnaliorum. Incipit tertius de laude Virgillii*. Idem in libri VII. principio

invenitur, non nisi unius codicis manu scripti (P6) auctoritate nititur, et apparet imprimis ex illa disputationum de Virgilio habendarum enumeratione, quae legitur in libri I. capite 24, tum demum eam esse factam, cum partes eae operis, quae in omnibus et manu scriptis et typis editis exemplaribus desiderantur, iam essent perditae.

De iis autem quae deperdita sunt primus Arnoldus Vesaliensis (qui edidit Macrobius Coloniae MDXXI et MDXXVI.) nonnulla adnotavit, quae a Camerario et aliis sunt recepta. Divisionis illius per dies primus rationem habuit Ludovicus Carrio in editione ea quae solet vocari Stephaniana (Paris. MDLXXXV.), sed satis negligenter, tribuit enim primo diei librum primum, secundo librum secundum et (ex errore videtur, quia tertius dies omittitur) tertium, quarto librum quartum, quinto librum quintum, et in ultimis duobus libris nullum diem notavit. Hoc non recte factum esse vidit Io. Isaac. Pontanus, (qui Macrobius edidit Lugd. Bat. MDXCVII. et MDCXXVIII.): ideo inscriptiones quidem librorum non mutavit, nisi quod in libro V. diei significationem omisit et septimum librum inscripsit: *Conviviorum postremi diei Saturnaliorum liber septimus*; sed adnotavit ad libri II. inscriptionem: „Haec conviviorum in dies discretio Stephani solius inventum est. Secundi hic diei conventum fecit, qui revera adhuc primi est. Hoc si mihi non creditur, credatur vel exodio libri praemissi, ubi non diaccessus indicitur, sed ad epulas et pocula concessus. De cetero suo videbimus loco.“ Idque suo iure fecit: sed ipse non solum alium errorem admisit, sed etiam fraudem commisit, ut omnia probabili quodam modo ordinaret. Adnexuit enim ad finem libri II, ubi videas eius adnotationem, octo ultima libri III. capita, quae Anglicani codicis indicio huc esse transferenda contendit, atque ad eorum finem adnotavit: „Nec turbet quem, quod non Symmachus sequenti statim libro, sed Praetextatus eloquii partes sustineat. Fit autem id ideo, quod libri quinque reliqui unius conventus, id est secundi diei, sermo sint. Quatuor eorum, id est tertius quartus quintus et sextus, ante caenationem de Marone pertractant. Septimus tandem ipsius convivii concessum et sermonem continet, atque ibi Symmachus dicendi vices, quas hic epularis et varius ad eum sermo perduxerat, assumit. Hoc annotandum censui, quia non satis haec hactenus, immo omnino non spectata sunt.“ Quum semel colloquia secundo die post coenam habita in primum essent translata, sane duo tantum dies confici poterant. Sed Pontanus ipse vidit tres, non duo, Saturnaliorum dies esse computandos, vidit non pauca deesse, neque tamen operis totius consilium perspexit, aut eorum rationem habuit, quae de eo Macrobius ipse inseruit libri primi capiti ultimo: itaque rem levissimo, ne dicam impudentissimo, modo, sic instituit, ut vulnera inflictata temporis invidia tertio libro in principio et (demptis octo illis capitibus), in fine, quarto libro in principio, sexto in fine, non sanaret (id enim fieri non potuit), sed obtegeret foedia quibusdam lacinulis ex illo codice Cantabrigiensi, ut ait, petitis, et studeret probare Macrobius scripsisse octavum librum nunc deperditum, qui continuisset tertii diei colloquia. Idque, cum vidisset nusquam legi Flaviani disputationem de Virgilii scientia iuris auguralis, fecit

habet: *Incipit liber IIII. de diversis quaestionibus*, in fine nulla est subscriptio. Habes ergo distributionem in libros IV. Alia distributio in libros V legitur in codicibus M2 et P7 seculo XV. scriptis. In his enim libri IV. V. VI. efficiant unum librum IV., et liber VII. dicitur esse liber V. et ultimus.

ita, ut supplementum, quod de codice manu scripto se proferre simulavit, finiret his verbis: *His a Servio peroratis statuerunt in crastino Flavianum audire, quoniam Maro in augurali iure refulsit*, atque inter alia, quibus vel sua ipsius verba emendavit, pro *quoniam* flagitans quo etiam, adnotavit haec: „Sed an haec a Flaviano dissertata, nequeo dicere. Si tamen, necessario post septimum novus huic sermoni liber tributus fuerit, isque tertii diei conventum fecerit. Nam, ut docui sub finem secundi, tertius liber et subsequi quatuor secundi solius diei conventus sunt. Octavus itaque Macrobian liber exstiterit, id est tertii diei nova confabulatio, quomodo et dies tres legitimi Saturnales,“ eiusque octavi libri reliquias dixit esse videri in Ioh. Sarisberiensis Polierat. libri primi postremis duobus capitibus, et quibusdam secundi.

b. Hanc Pontani rationem veram esse non posse demonstrare conatus sum ²³⁾ ante quam inspexeram codicem Cantabrigiensem, cuius auctoritate niti ea quae novavisset ille simulavit: quaeque tunc protuli argumenta, ut quae etiam nunc valeant, breviter hic repetam.

Atque primum, si octo extrema libri III. capita, ut vult Pontanus, transferuntur in librum II., complures exoriuntur difficultates, quae nisi ordine codicum manu scriptorum restituto solvi non possunt.

α. Apud Pontanum primo die bis (II, 8, 1. et II, 14, 1.) dicuntur inferri mensae secundae: secundum ordinem librorum manu scriptorum alterum (II, 8, 1.) pertinet ad diem primum, alterum (III, 18, 1.) ad diem secundum.

β. Convivii secundi diei, si respicimus supplementum Pontani in libri III. principio, tria commemorantur loca. Ante coenam (I, 24, 22.) Flavianus omaes qui adsunt invitat, ut sequenti diei domum suam convenient, omnesque assentiuntur: post coenam (Pont. II, 16, 8.) Praetextatus: *hora, inquit, nos quietis admonet, ut exorto iudare eloquio Symmachii domi suae fruamur*: et supplementum Pontani in libri III. principio incipit a verbis: *Congregatis in tempore constituto in domo Vettii qui venire debuerant*. Sic scripsit Pontanus, quod putaret omnes disputationes habitas esse in domo Praetextati, cuius quidem rei in adnotatione ad illud: *ut eloquio Symmachii domi suae fruamur*, ubi perperam *domi suae* vult mutari in *donisve*, nullum aliud affert argumentum nisi hoc ipsum supplementum. Neque vero vidit antecedentia: *Vellem Servium nostrum diutius audire: sed hora nos quietis admonet*, Vettium apud alium quidem dicere potuisse, sed non domi suae, ut quasi exturbaret convivas: et omnino neglexit homo levissimus Flaviani illam invitationem, et ea quae leguntur in libro I, cap. 1, § 1.: *convivia sibi mutua comitate praebentes*, et cap. 2, § 5.: *quod (convivium) doctissimis procerum ceterisque nuper apud Vettium Praetextatum fuit, et discurrens post inter reliquos grata vicissitudo variavit*. Quid mirum, si non animadvertit tertio die apud Symmachum habita esse colloquia vel inde colligi posse, quod (V, 3, § 17.) Symmachii famulus ex eius bibliotheca Eustathio afferat Virgilii carminum exemplar? At libros manu scriptos si sequimur, omnia bene se habent. Primo die in Vettii domo Flavianus in posterum diem ad se omnes invitat, secundo die (ubi Symmachii ipsius invitatio ante coenam facta videtur intercidisse) Vettius ceteros admonet, ut discedant et tertio die convenient ad Symmachum,

²³⁾ Cf. Über die ursprüngliche Gestalt der Saturnalien des Macrobius. Münchener Gelehrte Anzeigen 1844. N. 172-175.

in cuius demo Eustathius illam habet disputationem ad quam ei opus est exemplar carminum Virgillii.

γ. In fine libri I. (c. 24. §§ 21 et 24.) Praetextatus dicit die secundo primum disputandi locum tribuendum esse Eustathio, secundum Flaviano, deinde se velle habere disputationem a se expectatam. Apud Pontanum omnia turbantur. In fine colloquiorum primo die inter pocula habitorum (II, 16, 8.) dicitur Symmachus primus audiendus esse die secundo, id quod non congruit cum iis quae modo commemoravimus; sed primus orator libri III., i. e. e Pontani sententia primus diei secundi, est Vettius, non Symmachus. In libris manu scriptis desunt quidem disputationes Eustathii et Flaviani, sed suo loco legitur disputatio Vettii, et in fine eius diei quae ea habita est (III, 20, 8.) Symmachi disputatio denuntiatur tertio die habenda, cuius aliqua pars nobis videtur esse servata in libro quarto.

ε. Sed supplementa illa Pontani nihil esse nisi pannos assutos, quibus tegeret scissuras, ex ipsis facile probatur.

α. In supplemento quod est in libri III. principio modo demonstravimus locum conventus non recte esse indicatum: nam Flavianum, non Vettium, ceteros in diem secundum ad se invitasse. Deinde ea quae dicit Evangelus verbo tenns desumpta sunt e libro I. (c. 24, § 14.), qui non est eius mos apud Macrobius: neque eius mordacitas sic, ut aliis locis, exprimitur verbis: *Nunc igitur cemple promissum, vel sermonem a memoria tua credam cessisse vel potius praesulem nostrum Virgilium pontificem ignorasse.* Magis etiam offendit Praetextatus decenti rubore perfusus: tribuitur enim verecundia alias Servio quidem adolescenti (II, 2, 12; VII, 11, 1.) et Avieno (VI, 7, 1.), nusquam vero Praetextato, cuius alius (I, 5, 4.) moralis praedicatur gravitas. Neque commode hoc supplementum iis quae sequuntur adnectitur his verbis: *Et hoc Virgilius prius plane demonstrat, quum Aeneam Pontificem introducit patri suo sic loquentem, electis iis quae leguntur in codd. mss.: violatum cum se nosset multa caede pollutum, quae ita fere videntur esse supplenda: Neque hoc ab eo attrectatis Penatibus est violatum, etc.* Praeterea in verbis ipsis sunt nonnulla quae minime convenient cum Macrobius more dicendi, ut: *ante coenandum coepit Evangelus Vettium taliter compellare, et Hoc autem reputo principaliter praemittendum.* Denique, si ad totius operis dispositionem lib. I, c. 24, § 16 sqq. prolatam respexeris, intelliges pauca haec verba esse inserta pro duabus disputationibus Eustathii et Flaviani et parte quadam disputationis Vettii.

β. Apertior est fraus in fine libri III., quem Pontanus, ut supra diximus, statuit terminari duodecimo capite. Ad interrogationes Evangelii Praetextato erat respondendum, sed in hoc supplemento afferuntur verba quaedam e commentariis Servianis desumpta, quae pertinent quidem ad hunc Virgillii locum (Aen. IV, 58.), sed maxima ex parte nihil faciunt ad interrogationem Evangelii, et in fine omnino carent sensu. Nam quid volunt verba: *Et sic Iunonem conciliavit noster Servius?* Apud Servium legitur: *Et sic Iunonem conciliat* (sc. Aeneas). Denique ineptissima ratione hoc supplementum antecedentibus adnectitur his verbis: *Tunc Servius respondere rogatus ait.* Aliter Macrobius (I, 4, 4.): *Ad haec cum Caecina respondens taceret, et Servius a Symmacho rogatus esset, quidnam de his existimaret: Licet, inquit, cet. et (VI, 6, 1.): Sed nunc dicat vole Servius, quae in Virgilio notaverit, et infra: Placuit universis electio in reliqua suffecti, et adhortati sunt Servium, ut quae in se refusa sunt annotaret. Ille sic incipit.* Nec minus insipida est clausula: *Cum autem his dictis omnes applausis-*

sent, placuit eis audire Eusebium, quo noster Virgilius tamquam rhetor effulsit: nam non liquet, quo referatur illud quo, et quid velit tempus perfectum de disputatione non habita sed habenda. Simili clausula ornatum videmus supplementum extremo libro sexto additum, ad cuius exemplum Pontanus hoc videtur fecisse; ibi enim Macrobius ipse cum adduxit ad Servium. Ceterum cum hac clausula conferas Pontani verba in epistola editioni II. praemissa: *Maccenas orbi arcto iam dudum effulsisti.*

y) Quae in libris manu scriptis leguntur in principio libri IV., ea pertinent ad eum animi affectum, quo ita homo percellatur, ut vel corpus rigescat. At Pontani supplementum nihil eiusmodi continet: sed sese applicat Virgillii loco qui primus affertur in codicibus (Aen. VI, 476.), et praemissa vaga sententia: *Rhetores omnes orationibus patheticis studere potam est, quales multas non erit difficile in Virgilio reperire*, addit: *Nam Aeneam apud inferos Didoni fugienti loquentem inducit*, cum versibus et versuum partibus, quales Macrobius nusquam solet afferre, ex eodem illo loco (Aen. VI, 460-465.) desumptis, sed cum iis quae in codicibus mss. leguntur non nisi loco cohaerentibus. Atque haec inducuntur verbis: *Tunc Eusebius taliter exorsus est*, in quibus et nomen Eusebius in dubium vocandum est, quum haec disputatio Symmachi potius esse videatur, et adverbium taliter notandum, quod apud Macrobius, licet saepius legatur qualiter²²⁾, nusquam invenitur, sed legitur etiam in supplemento Pontani in libri III. principio.

Hic liber quin in fine quoque mutilus sit, quum vel tota disputatio Eusebii cum parte quadam disputationis Symmachi vel certe pars illius desideret, dubium non est; sed Pontanus nihil affinxit.

δ. In fine libri VI. vidit Pontanus requiri Servii responsum, quum Avienus interrogasset, casum an industria Virgilius (Aen. II, 112.) dixisset trabes equi Troiani fuisse acernas. Sed apud Servium ad hunc locum nihil invenit adnotatum quo uti posset, idcirco refugit ad alium locum (ad II, 16.), atque ex iis quae ibi invenit non ea tantum recepit quae ad Avieni interrogationem pertinerent: „*Acer autem est in tutela Stuporis et viso equo stupere Troiani*,“ sed etiam ea quae ad abietem et pinum, de quibus apud Macrobius non est sermo. Addita est deinde, ut iam diximus, clausula similis atque in libro III.: *His a Servio peroratis statuerunt in crastino Flavianum audire, quoniam* (pro qua particula in notis proponitur quo etiam) *Maro in augurali iura refulsit*, qua probabilis redderetur opinio ista de Saturnaliorum libro octavo, quam explodendam esse supra demonstravimus. Quod praeterea exspectes, ut verbis nonnullis indicetur ad coenam eos ivisse, id neglexit interpolator.

d. Interpolata haec esse ac non ab ipso Macrobio profecta, vel si legerentur in codice aliquo manu scripto, neque probandam esse illam transpositionem octo capitum a tertio libro in secundum, id satis, opinor, apparet ex iis quae modo disserui, ut mirum sane sit, per duo secula et dimidium neminem extitisse qui contradiceret: at Pontani, qui haec „de scripto“ se proferre iterum atque iterum affirmavit, in hac re non credulitas est deridenda, sed redarguendum mendacium.

Nec temere hoc dico. Namque habui in manibus Cantabrigia ad missum eximia cum liberalitate a Francisco Romilly V. Cl. bibliothecae

²²⁾ Sat. I, 24, 5. legitur ita .. qualiter; V, 1, 19. qualiter .. sic; Comm. II, 17, 1. qualiter tantum.

Cantabrigiensis praefecto eundem illum codicem manu scriptum e quo haec se petivisse iste simulavit; et vidi meis oculis nihil eum continere amplius quam ceteros codices, nihil ordine alio. Neve putes esse vel fuisse plures Cantabrigiae codices Macrobi, allumque fuisse eum quo uteretur Pontanus, leguntur in primo eius folio haec verba: „*Contulit hunc codicem Io. Isaacius Pontanus*“ ²⁴⁾; et ex ipso codice potest probari hunc esse quem ad Macrobiem emendandum ille adhibuerit. Nam quae aliis locis ex „scripto“ vel „Anglicano“ vel „Cantabrigiensi“ affert, ea in hoc codice inveniuntur pleraque, et in iis sunt nonnulla quae huius codicis sint propria ²⁵⁾. Quae autem ut e suo codice Pontanus retulit discrepantia ab iis quae leguntur in hoc Cantabrigiensi, ea aut eiusmodi sunt, ut ille codicis scripturam videatur minus accurate enotavisse ²⁶⁾, aut eiusmodi, ut ipse ea finxisse videatur, ut aut fidem faceret iis quae pro veris vellet haberi, aut sibi pararet occasionem proferendi adnotationem quandam ²⁷⁾,

²⁴⁾ Alius quis subscripserat nonnulla, quibus aut fecisse aut abrogasse videtur fidem Pontano, nunc vero ita deleta, ut nonnisi abrupta quaedam legi possint verba: „Optime . . . a Pontano . . . saepe laudatus . . . semper optima fide . . . ab illo . . . ex collatione patet.“

²⁵⁾ Cf. I, 4, 17. *autem averbiose Avieno*, ubi Pontanus una litera mutata affert *a verbi ore*; I, 10, 18. *comitabantur*; I, 12, 3. (cum edd. vet.) *quia annus*; I, 24, 11. *om. vitio*; III, 3, 1. (add. in marg.) *quid prophandum* (sic); III, 14, 7. *sabuca*; IV, 3, 4. *iuvenci*; VI, 1, 2. *levaverit*; VII, 10, 9. (a sec. m.) *viscositas*; VII, 13, 14. *anuli otiocitas*.

²⁶⁾ Cf. I, 11, 5, ubi Pontanus affert: *Vetus: instauratius*, sed in A legitur *instauratitius*; I, 12, 1. Pontanus: *conteruit*, A: *conterit*; I, 21, 15. Pontanus: *angusta*, A: *angusta que*; I, 24, 12. Pontanus: *exterrentur*, nisi fuerit *externantur*, A: *exterterentur*; ib. §. 15. Pontanus: *audienti non invidit*, A: *audiendi non vidit* (sup. add. in); II, 1, 10. Pontanus: *et* (om. iam), A: *etiam*; II, 4, 12. Pontanus: In Anglicano nostro et vet. vulg. constanter remanet *metuelle*; A: *metulle*; II, 6, 5. Pontanus: *Quid? ego una manu ludam*, A: *Quid ego, inquit, una manu ludo*; III, 2, 3. Pontanus: *distanto*, A: *dis tanto*; III, 13, 4. Pontanus: *gercebat*, A: *querebat*; III, 14, 6. Pontanus: *studiosas*, A: *studiosa*; IV, 5, 11. Pontanus: *fame*, A: *fama*; VII, 5, 22. Pontanus: *perpetuae edacitatis*, A: *perpetuo eum edacitati*; VII, 15, 10. Pontanus: *polenta*, A: *potulenta*; VII, 16, 21. Pontanus: *Scriptus videbatur referre* [Qui] *nitro*, A: *Quitro*.

²⁷⁾ I, 7, 20. in cod. A legitur *divinitatis*, Pontanus adnotavit: „Videbatur referre Anglicanus ille *vetus divitiarum*. Quod quaeramus.“ — ib. §. 25. A: *stercutum*, Pontanus: „*Scriptus stergutius*, quod valet *stercutius*. Solemnis enim veteribus commutatio fuit litterarum G. C.“ etc. — I, 17, 20. A: *ut . . . hisce hostiis sacrum facerent apollini*, Pontanus: „*Scripto aberat sacrum*. Benissime (sic etiam ad VII, 9, 1.). Notum hoc Maronis: *Cum faciam vitula*. Et mirum quam affectet eius ubique dictionem Macrobius.“ — I, 23, 2. A: *cui unda oceani velut dapes praebet*, Pontanus: „*Anglicanus cui undam oceani*. Sed hac lectione oratio vix stat, nec vulgata sententia. Non ambigo, quin scripserit longaevus: *cui undam oceanus*.“ — I, 24, 20. A: *ut litteratorum omnium longe maximus palam faciat*, Pontanus: „*In Scripto tamen erat: longius maxime palam faciat*. Ambigo, an fuerit *linguis maxime*.“ — II, 2, 1. A: *aspicit*, Pontanus: „*Scriptus inspicit*. Gloss. *inspicit, ἐπιβλέπει*.“ cet. — ib. §. 4. A: *igne consumeretur*, Pontanus: „*Idem Scriptus combureretur*. Quae vox in re simili apud Festum: *Culina vocatur locus in quo epulae in funere comburantur*.“ — II, 4, 30. A: *Satis domi saluatorum talium habeo*, Pontanus: „*Aberat a Scripto habeo*. Nec male. Commendat enim dicteria arguta illa brevitās.“ — III, 1, 6. A: *instituit*, Pontanus: „*Erat in calamo exarato: inferis statuit*. Et ea vox propria sacrorum est.“ cet. — III, 7, 2. A: *Tarquitii*, Pontanus: „*In veteri recte Tarquinii*. Quo et illa Lactantii spectaverint.“ cet. — III, 18 (II, 14), 6. A: *in proclivi*, Pontanus: „*Cantabrigiensis scriptus: in prolivi*. Divinabam: *in proluiis*, Laberius“ cet. — IV, 2, 9. A: *haec frequentibus*, Pontanus:

id quod non est mirum in eo homine qui vel adnotationem criticam adiecerit supplementis a se affectis, qua quidem re fraudi suae addidit cumulum, ita autem eam occuluit, ut ne suspicionem quidem adhuc moverit cuiquam.²⁸⁾

Est ergo vera Saturnallorum forma, quantum quidem eorum nobis relictum est, ea quam omnium codicum auctoritate firmatum exhibent exemplaria ante Pontanum edita; multo autem plura desiderantur quam Pontanus, quum tanta cum levitate suppleret amissa, videtur existimasse.

IV. Num quid praeter ea opera de quibus disputavimus scripserit Macrobius, ignoramus. Nam quae in codicum mss. catalogis memorantur inedita opera Macrobi, ea aut sunt desumpta e Commentariis in Somnium Scipionis, aut non recte videntur ei adscribi.

In Fabricii Bibliotheca Latina (vol. III. p. 186. ed. Ernest.) leguntur haecce: „In Colomesii catalogo Mssorum Is. Vossii inter codices Latinos num. 30. occurrit fragmentum e *Macrobii libris de differentia stellarum et de magnitudine solis*, et num. 48. *Sphaera Macrobi*, denique n. 91. *Macrobius de palliis quae sunt lapidum nomina*. Videndum, sintne hac laciniae e Commentariis in Somnium Scipionis petitae.“ Hoc Fabricii iudicium sine dubio verum est de duobus prioribus illis libellis, qui deprompti esse videntur e Commentar. lib. I. cap. 14. § 21 sqq. et cap. 20 § 9 sqq.²⁹⁾: de tertio non item. Ut primum illum titulum legi, mihi in mentem venit libellus qui ab Harduino in adnotationibus ad Plinii Naturalem Historiam saepe memoratur, isque inscribitur: *Marbodeus de lapidibus pretiosis ca-*

„Absque libro fuisset non offensissem. Sed erat in illo procedentibus. Festus: *procedere dicebant pro succedere*.“ — IV, 6, 14. A: *versat*, Pontanus: „Immensum melius Anglicanus noster: *Suo se in sanguine mersat*.“ — V, 1, 3. A: *remittas*, Pontanus: „Scriptura fere referebat: *et profundam rem mittas volo* ... Scripserit itaque Macrobius: *necessitatem alteram et profundam rem mittas volo*.“ — V, 3, 16. A: *certare*, Pontanus: „Scriptus, *clarere praeter Herculem*, non absone, nam ut verba Firmiani sunt: *Hercules ob virtutem clarissimus*.“ — VII, 12, 24. A: *nivium*, Pontanus: „*Nubium scripta lectio*, et videatur ita nivem rigide convolutam proprie appellasse.“ cett. — Memorat etiam codicem suum Anglicanum Pontanus in locis qui omnino non leguntur in A; sed haec quoque ficta, non ex alio codice desumpta esse videntur: III, 18 (II, 14), 13: „*Magis aridet Anglicani scriptura: primo inde reventu*,“ et „*Vetus idem veteri forma deservere*,“ et ib. § 14. „*Anglicanus noster non esse referebat, sed eicere, ut manifesto fuisset credam: Qui e nucleum icere vult, frangat nucem*“; III, 19 (II, 15), 4: „*Praefero scriptionem Anglicani: Alia interim procreantur*,“ cet.

²⁸⁾ Fortasse quis putaverit Scaligerum iuniorem codicem Cantabrigiensem a meo A diversum vidisse, quo usus esset Pontanus, quum „ex eius chirographo in edit. Gronovianae exemplari illo, de quo vid. cap. VI, c. 4., excerpta legantur quaedam, in quibus omnia illa quae supplevit Pontanus dicantur legi in cod. Cantabrigiensi. Sed dubitandum non est, quin Ios. Scaliger, cuius epigramma „in Aur. Macrobius a Ioh. Isacio Pontano restitutum“ legitur in utraque Pontani editione, ex hoc ipso petiverit quae ibi scripserit de codice Cantabrigiensi.

²⁹⁾ Conf. Cap. V, I, b, 2, inscriptiones codicis C. Vide ne eadem atque ille contineat hic codex. Similia sed minus ampla excerpta leguntur in cod. Bambergensi H. I. IV, 22. (in catal. laeckii 874.) membran. sec. XI. fol. XXVI-XXVIII. et in cod. Vindobonensi 51, U. 38 (in catal. Steph. Endlicheri CCCLXIX) inter varia geometrica quae leguntur foliis CXXXVI-CXLV, num. XXXI et XXXII. Haec continent Comment. lib. I, cap. 20, § 14. et quae sequuntur usque ad (§ 32.) verba: *terra esse maiorem*, praemissa inscriptione: *Ambrosii Macrobi Theodosii de mensura et magnitudine terrae et circuli per quem solis iter est*, et, ubi incipit § 25., adiecta alia: *Item quidem de mensura et magnitudine aquae*.

chiridion. Hunc suspicabar titulo paululum mutato tributum esse Macrobio. Quam suspicionem postea vidi confirmatam verbis Is. Pentani in extremo auctario notarum ad Macrobius (ed. II. p. 746.): „In limine operis inter testimonia de Macrobio eiusque scriptis habes ex Isidori glossis: *Vascillum, parvum vas. Macrobius: Solvens radiis in aqua subiecta vascillo*. Sed monuit me amicus meus P. Scriberius locum hunc glossographi corruptum esse, legendumque non *Macrobius* sed *Marbodus* sive *Marbodius* aut *Marbodacus* denique, qui de gemmis scripsit carmine. Auctor sane non contemnendus a Iano Cornario celeberrimi nominis medico suppositio scriptori de herbis additus, *Maeri* titulum praeferebat. Quamquam is censent esse incerti auctoris, notetque exemplaria quaedam habere *Merboldi episcopi*. Sed sub *Marbodei Galli* nomine publicavit Pictorius quidam et scholiis illustravit. Legitur autem locus quem designat auctor glossarum cap. XXVIII. de *Heliotropia*:

*Ex re nomen habens, inquit, est Heliotropia gemma,
Quod solis radiis in aquae subiecta vatillo
Sanguineum reddat mutato lumine solem.*

Quomodo igitur corrigendus sit Isidorus, vel quisquis alius, vides. Quae Ernestus adiecit: „*Trotula, Macrobius* et *Gilbertinus de secretis mulierum* mss. exstiterunt Norimbergae apud D. Gotfredum Thomasium“, haec forsitan quis retulerit ad Comm. I, 6, 64, Sat. II, 3, 9, VII, 6, 16. usque ad cap. 7. § 13.: at verisimilius est hic quoque Macrobius nomen ex errore esse illatum: Alberti Magni *libellus de secretis mulierum et de virtutibus herbarum, lapidum, animalium* editus est Argentorati a. MDCL.

Quae Mahul l. c. p. 8 dicit commemorari in Bernardi Montefalconii Bibliotheca bibliothecarum: p. 41.: *Macrobius de lunae cursu per signum tonitruale* (ex bibl. reginae Sueciae in Vaticano num. 1259.) et p. 81.: *Macrobius de cursu lunae et tonitru* (ex bibl. Alexandri Petavii in Vatic. num. 557 et 108.), ea supposita esse putaverim. Neque magis exstitisse crediderim Macrobius libros mathematicos, quamquam Montefalconius l. c. vol. II. p. 1399, E. in bibliotheca regia Taurinensi servari dicat codicem qui inscriptus sit: *Le matematiche di Macrobio tradotte da incerto colla posizione* [coll' esposizione?] *per il loro uso*. Namque videtur qui hunc librum scripsit vertisse atque explicasse quae Macrobius Comm. I, 5, 6 sqq. docet de corporibus mathematicis, vel quae I, 20, 8 sqq. de solis et lunae magnitudine, vel similia.

CAPUT TERTIUM.

DE SERMONE ET ORTHOGRAPHIA MACROBII.

I. Compositione supra Saturnaliorum illustrata vidimus id egisse Macrobius, ut non rudem indigestamque molem congereret, sed omnia tam sua quam ab aliis scriptoribus petita redigeret in corpus quoddam, quod, etiam si multum abhorreret a praeclaris illis Graecorum et aureae argenteaeque aetatis Romanorum libris, aliquam tamen eorum servaret similitudinem. Idem fere dicendum est de eius sermone. Communi temporis labe eum affectum esse nemo negaverit: sed tamen apparet studium praeest illa

exemplaria imitandi. Deest vigor et nativus color sermonis Latini, non deest autem castigate scribendi voluntas. Quamobrem non invenies apud Macrobiū petulantiam, ut ita dicam, atque praecacitatem Apuleii in novandis verbis eorumque structuris, licet multae tibi apud eum occurrant voces quas frustra quaesiveris apud superioris aetatis scriptores, nec rare forsitan te offendant affectatio quaedam, cuius exemplum luculentum est in primi Saturnaliorum libri fine, ubi Flavianus ceteros invitat his verbis: *Es placita iam vos lege convenio, ut sequenti die Penates mei boari se tantis coetus hospitio gloriantur.*

1. Ad artem grammaticam si spectamus, in declinatione et nominum et verborum nihil fere singulare est memorandum nisi inconstantia generis nonnullorum nominum in numero plurali, ut modo *stadia* dicitur modo *stadii* (vid. not. ad Comm. I, 15, 18.), modo *ioci* modo *ioca* (vid. not. ad Sat. II, 3, 1.), quibus addas *cinguli* (vid. not. ad II, 5, 11.), nam quod infinitivum futuri activi non scripturum esse dicit Macrobius, sed scriptum ire, id ei commune est cum ceteris veteribus grammaticis (vid. not. ad lib. de diss. et soc. Gr. Lat.que verbi c. 19. § 23.). Sed plura vel minus usitata vel nova admisit in syntaxi, quae quidem maximam partem sunt eiusmodi, ut e Graeca quidem lingua fluxisse videantur, sed tam in eum cadant qui Graecam linguam ante Latinam didicerit, quam in eum cuius patrius sermo fuerit Graecus. Genitivum casum liberius iungit cum adiectivorum vel pronominum genere neutro. Cf. Comm. I, 2, 9. *cerimoniarum sacra*, I, 20, 5. *directi cursus consueti*. Sat. VII, 12, 32. *plurimum fluxiorum*, ib. § 33. *plurimum aquarum talium*, ib. § 38. *omne dulcium*: dativum saepius iungit cum verbo *curandi*: accusativum Graecorum more cum verbis passivis, ut *exui* et *indui* (vid. not. ad Comm. I, 13, 6.) et *quati* (Sat. VII, 6, 9.), et cum participiis et adiectivis, ut Sat. V, 9, 12. *comam scissa* et VII, 10, 6. *capillos crispi*. In praepositionum usu notandus est accusativus pro ablativo iunctus cum praepositione *in* (vid. not. ad Sat. I, 7, 23.), ne commemorem praepositionem *apud* iunctam cum urbium nominibus Sat. I, 20, 6 et 7. et VII, 1, 17. Pronominis reflexivi usus singularis invenitur Comm. I, 6, 73., ubi legitur *se fortior* pro *fortior quam illa aetate est*, qui usus etiam e Graeco sermone translatus est; cf. Platon. de rep. III, p. 411, C. ἀνδρεϊότερος γλυπταὶ αὐτὸς ἑαυτοῦ. Praeterea eiusdem pronominis casus genitivus saepe ponitur pro pronomine possessivo, vel ubi nullum ponendum erat praeposum, ut Comm. II, 4, 13. *propter nimiam sui difficultatem*, Sat. VII, 12, 27. *tennitatem sui amisit*, et ib. § 30. *amaritudine sui*. Contra pronomem possessivum ponitur pro reflexivo Sat. I, 12, 24. *patrie in amorem suum lapsi*, et pro eius vel eorum, II, 4, 2.: *interrogabat eum, quid ageret Aias suus*, et III, 20, 8. ut .. eloquio Symmachii domi suae fruamur, VII, 7, 12. *facit hoc suum frigus*. Pronomen relativum, ubi ad duo substantiva pertinet, modo congruit cum eo quod est in eodem incise, modo cum antecedente, sine ullo quod sciam discrimine. Exempla vide in nota ad Comm. I, 20, 8. Bis adnotavi laxiorem illam structuram: Sat. VII, 3, 12. *de quo curaverat quod cum parsurus esset*, et ib. 13, 8. *de quo dubitabam, fabulamne ... vocarem*. Singularis quaedam aliquoties invenitur brachylogia, ut e praecedente accusativo pronominis relativi intelligendus sit eiusdem pronominis nominativus, ut Comm. I, 6, 77. *quod veteres hiram vocant, habeturque praecipuum intestinorum*, (cf. Com. I, 10, 13; Sat. I, 15, 16.). In verbis liberiolem deprehendes infinitivi et gerundii usum. Namque infinitivus velut nomen verbale iungitur et cum genitivo subiecti et

cum pronemine possessivo (vid. not. ad Comm. I, 17, 10.), et ponitur (pro gerundio cum praepositione *ad*) coniunctus cum verbo *sufficiendi* (Comm. I, 18, 19; II, 7, 13.). Verbum *faciendi*, ubi significat id quod in carminibus suis instituerunt poetae, semel quidem Sat. VII, 13, 25. iungitur cum participio: *facit enim Nausicam ... abluentem vestes*, sed aliis locis non tantum cum infinitivo passivi, ut Sat. VII, 2, 14. *Homerus quandam congeriem simul interrogationum Nestori fecit offerri*, sed etiam cum infinitivo activi, V, 11, 29. *Virgiliana* (descriptio) *Bitian et Pandarum portam ultro recludere facit*; et ubi idem est quod *efficere ut*, iungitur (praeunte Cicerone Brut. 38. § 142.) cum infinitivis activi et passivi, cuius rei exempla vid. in not. ad Comm. II, 5, 19; quibus addas: Sat. II, 1, 1. *ubi modestus edendi modus cessare fecit castimoniam ferculorum*; V, 16, 12. *et faciat velut aliud videri*. Praeterea e poetarum more iungitur infinitivus cum dandi verbo (vid. not. ad Comm. I, 6, 3., ubi addendum est: II, 10, 11. *intellegi dedit*): et cum verbo substantivo, ubi quidem idem significat ac Graecum *ἔπειτα*, ut Sat. V, 18, 15. *mirari est*, et VII, 7, 14. *Erat videri*: et cum aliis verbis, ut Com. II, 14, 15. *laborat ostendere*. Adde quod perfectum tempus sequitur infinitivus perfecti in aoristi modum positus, Sat. I, 12, 29. *coegit nos ... protulisse*. Gerundium saepe poni casu ablativo, ubi alius scriptor posuisset participium praesentis, docui exemplis allatis ad Comm. I, 9, 5: quibus addas Sat. II, 3, 9. *ut trahendo laciniam velut mollis incederet*, et 4, 31. *Hic legendo laudare*: magis etiam te offendat idem gerundii casus iunctus cum adiectivo contentus, cf. Sat. I, 12, 2. *ut contentus sim referendo*, et cum *pergendi* verbo: Sat. VII, 9, 14. *quantus extra carnem crescendo pergit*: plenus autem soloecismus est gerundium instar infinitivi cum accusativo subiecti coniunctum, Sat. I, 8, 8. *finis factus est procedendi de caelo semina*. Pro archaismo habendum est gerundivum vel participium futuri passivi, quod dicunt, ut Graecum adiectivum verbale cum accusativo obiecti coniunctum, Sat. I, 12, 13. *cuius rei causam ... praetereundum est*, et III, 6, 1. *Mirandum est ... doctrinam*. Vim medii habere videtur haec verbi forma Comm. II, 13, 1. *Contra has ... argumentationes accingendum est* (ubi vid. not.): pro vero participio futuri passivi usurpatur Sat. I, 10, 13. *ne commodum primae occasionis, cum se domum reciperet, offerendae aspernaretur*. Constructio accusativi cum infinitivo iusto rarius invenitur. Namque non tantum Graecorum more, ubi subiectum non mutatur, omittitur accusativus pronominis, ut Sat. I, 11, 48. *quos paulo ante meminisse retulisse* (cf. VII, 6, 15. et 13, 11.), quod quidem vel Ciceronis auctoritate potest defendi, sed etiam, quod est vitium commune illius aetatis, natum, ut videtur, e Graecorum usu particularum *ὅτι* et *ὡς*, pro hac constructione ponitur modo *quod*, tam cum indicativo quam cum coniunctivo, (vid. not. ad Comm. I, 13, 18.), modo *quia* (vid. not. ad I, 6, 62.), modo ut (post verbum *probandi* addito pronemine Sat. III, 4, 3. et VII, 12, 37., et post verbum *iubendi* Comm. II, 1, 10, (ne) Sat. I, 12, 28., quum verbum *imperandi* iungatur accusativo cum infinitivo Comm. I, 6, 64 et II, 1, 11.). Verbum *opinandi* iungitur cum simplici accusativo Comm. II, 10, 6. Sed accusativus cum infinitivo ponitur post *non dubito* (vid. not. ad Comm. I, 6, 43. et ad Sat. I, 2, 18.), et post ea verba quae secum habere solent nominativum cum infinitivo, de qua re vid. not. ad Comm. I, 13, 16., ubi delendum est exemplum II, 14, 12. *te haec dicendum est ab alio moveri*, quod tantummodo collocatione verborum offendit. Quis enim magis probaverit id quod legitur de diff. et

soc. Gr. Lat.q. verbi 16, 4. *similia .. non ad imperativum modum pertinere dicenda sunt?* quamquam putanda sunt minime esset reprehendum. Semel (Comm. II, 15, 18.) una et altera structura mixta esse videtur, ubi legitur: *videtur mihi vir tantus nihil ignorare potuisse, sed ... coniventem sibi operam sponte luisse. Fas est ut licet* construitur de diff. c. 15. § 16. *cum nec finali esse ... fas erat.* Pro coniunctivo saepe ponitur indicativus modus, ut in interrogationibus indirectis, in quibus pro *num* vel *ne* saepe legitur *si*, ad exprimendum Graecum *ei*, vid. nott. ad Comm. I, 5, 1; I, 17, 7; II, 16, 26; semel (Sat. VII, 14, 8.) *an ... an*; post particulam *quum* Sat. I, 4, 16. et VII, 3, 14. ex omnium fere codicum auctoritate, post *dum* antecedente coniunctivo Sat. VI, 8, 10. Contra eandem particulam, ubi flagitatur indicativus, sequitur coniunctivus Comm. I, 16, 7. Ceterum pro particula *dum*, ubi idem valet ac nostrum *his*, aliquando legitur *quamdiu*, tam cum coniunctivo quam cum indicativo, (vid. not. ad Comm. I, 18, 11.). Praeterea aliquoties legitur *ne* pro *ut non* (vid. not. ad Comm. I, 17, 8.), et semel *quatinus* pro *quoniam*, Sat. I, 4, 8., haud raro *nec* pro *ne quidem*, ut Sat. I, 10, 5; I, 13, 24; I, 15, 3., et necdum saepe pro *non*dum, ut Comm. II, 11, 17; Sat. VII, 7, 16; 16, 3 et 13. Confunduntur etiam particulae disiunctivae, ut legatur Sat. I, 6, 2., vel — *ve* — *seu*, et § 3. vel — *seu*: nec raro iungitur *seu* — *seu* cum coniunctivo, ut Comm. II, 16, 24. Multa enuntiata incipiunt a vocula *ecce*, in quibus inest nihil inopinati (ut Comm. II, 7, 7; Sat. I, 4, 13 et 22; V, 1, 4.). Denique notandae sunt structurae quaedam e Graeco sermone petitae, ut, *si volentibus vobis erit* (vid. not. ad Sat. I, 7, 2.), et hunc locum *qui sit designans*, Comm. I, 4, 4., quamquam haec structura vel apud Ciceronem invenitur, ut p. Delot. 11, 30. *Quis tuum patrem antea qui esset, quam cuius gener esset, audivit.* Singula incisae negligentius saepe nectuntur, imprimis in libello de diff. et soc. Gr. et Lat.que linguae, in quo saepius leguntur talia, ut c. 18. § 16.: *N in E mutant et faciunt secundam*: nec raro ab oratione obliqua transitur in rectam. Cf. Comm. I, 6, 23; Sat. VII, 7, 3 et 17; interdum, ubi Graeca verba sunt commemoranda, vel interiecta non Latina sed Graeca esse memoravimus supra cap. II., p. xiv.

2. Magis vero quam declinatio verborum eorumque structurae eum qui a meliorum scriptorum lectione ad Macrobiū transierit offendunt ipsae quae apud eum inveniet vocabula. Ut omittam ea quae antea a Plauto Terentio Virgilio aliisque poetis usurpata Macrobii aetate in prosam orationem sunt translata, vel quibus ante eum usi sunt Seneca Plinius Celsus Quintilianus Gellius alii, leguntur apud Macrobiū multa antea omnino non, vel non eadem certe vi, usurpata, ut nomina verbalia quaedam desinentia in *or*, ut *discussor* (Comm. I, 21, 8.), sed imprimis nomina abstracta, quae dicimus, desinentia in *tas*: *animositas* (Comm. I, 6, 42; 12, 14; II, 13, 8; Sat. I, 11, 27.), *contrarietas* (Comm. II, 14, 26; 15, 30; 16, 3 et 6; Sat. VII, 6, 19; 9, 9.), *disparilitas* (Sat. I, praef., 3.), *falsitas* (Comm. I, 3, 17.), *globositas* (Comm. I, 15, 16; 16, 6; 19, 23; II, 5, 3 et 10.), *incorporalitas* (Comm. I, 5, 4 et 13; 11, 12; 14, 20.), *longaevitās* (Sat. VII, 5, 11.), *medietas* (Comm. I, 6, 23 sqq.; 20, 22; Sat. VII, 12, 13.), *nimietas* (Comm. II, 5, 10; 7, 3 et 21; 10, 14; Sat. V, 13, 41; VII, 6, 8; 12, 28.), *numerositas* (Sat. I, 23, 8; V, 20, 12.), *parcitas* (Comm. I, 8, 7.), *principalitas* (Comm. I, 3, 12.), *profunditas* (Comm. I, 3, 12; 6, 36; 7, 3; II, 2, 1 et 21; Sat. I, 20, 10; III, 7, 1; VII, 14, 13.), *qualitas* (Comm. I, 5, 17;

6, 27; II, 7, 5 et 9; 16, 11 et 20; Sat. VII, 4, 10; 6, 17 et 20; 7, 19; 16, 20; de diff. I, 1, 1.), *sospitas* (Sat. I, 7, 35; 17, 13 et 23.), *uniformitas* (Sat. VII, 5, 27.); — in *entia*: *concincentia* (Comm. I, 5, 15; II, 2, 24; 3, 1.), *conpotentia* (Comm. I, 6, §§ 24, 31, 33; 19, 21 et 26; II, 2, 1 et 13.), *essentia* (Comm. I, 12, 6; II, 14, 26; 15, 9 et 17.), *omnipotentia* (Comm. I, 6, 19; 14, 2; 16, 12; 17, 13; Sat. V, 16, 8.); — in *io*: *circumflexio* (Comm. I, 12, 1.), *infusio* (ib. 10.), *obvolutio* (Comm. I, 11, 12.), *passio* (Comm. I, 8, 11; 13, 9 et 14; II, 15, 14 sqq.; Sat. IV, 6, 9.; de diff. 22, 5 et 9 al.), *præditio* (a prædando, Sat. VII, 11, 1.), *refusio* (Sat. I, 21, 27 et fig. iv.); — in *us*: *adiutus* (Sat. VII, 7, 5.), *ausus* (Sat. VI, 6, 1; VII, 15, 14.), *apertus* (Sat. VII, 9, 25.), *reatus* (Sat. II, 5, 4.); — in *or*: *fluor* (Sat. VII, 14, 10. Cf. *Cela.* III, 6.); — in *ium*: *anteloquium* (Sat. I, 24, 21; VII, 4, 2. Cf. *eloquium*, I, 12, 1; III, 20, 8.), *famulitium* (Sat. I, 7, 1; 24, 23.), *interstitium* (Comm. II, 14, 32.), *octennium* (Sat. I, 13, 11.); — in *ies*: *digeries* (Comm. II, 16, 9; Sat. I, præf., 7; I, 16, 36. ut *congeries*, Comm. II, 16, 21.; Sat. I, præf., 4; 5, 1. alia similia). Singularis quaedam aliis tribuitur via. Sic *integritas* idem valet quod totum (vid. not. ad Comm. II, 14, 8.), *ambitio* idem quod *ambitus* (Comm. I, 17, 16; 20, 26.), *adsertio* idem quod *argumentum* (Comm. I, 13, 2.), *cœtio* idem quod *cœtus* (Sat. VII, 16, 6.), *sermone* (si fides habenda est codicibus mss.) idem quod *materia* vel *massa* (Comm. II, 2, 15.), *spiramentum* modo idem quod *spiritus* vel *halitus* (Comm. I, 14, 14; Sat. I, præf., 8; VII, 9, §§ 4, 18, 20, 24), modo idem quod *foramen* (Sat. VII, 12, 4.). Adiectivum genere neutro numero plurali ponitur pro nomine substantivo, *divina* pro *diis* vel pro numine *divino* (Sat. I, 11, 1; 17, 1.). Raro nomina concreta, quae dicuntur, ponuntur pro abstractis, ut *post corpus*, *post animal*, pro *post vitam*, (vid. not. ad Comm. I, 1, 7.): saepius *πρωτοπρονουλα* efficitur ita, ut nomini abstracto tribuatur actio quaedam, quod quidem vel apud Oecronem invenitur, ut pro *Deiot.* 13, 35: *te ut plane Diotero reconciliet oratis mea*, sed multo rarius. Exempla quaedam attuli ad Comm. I, 18, 3. Alia sunt Comm. I, 2, 8: *Hoc ... e sacratio suo ... sapientiae tractatus eliminat*, et ib. 14: *cum ad summum ... deum ... tractatus se audet attollere*; I, 5, 16: *quinarum autem potentiam sequens tractatus attinget*; II, 15, 32: *initium ... tractatus superior docuit*; Sat. I, 4, 13: *ut praecedens sermo patefecit*, et VII, 16, 16: *Quae perduxit dies*. Aliquando homo, cuius est illa actio, significatur addito nomine adiectivo: Comm. I, 17, 7: *Platonica censent auctoritas*; II, 5, 4: *aerem subditum lunae Tullianus sermo descripsit*; Sat. VII, 15, 15: *Causas quas Platonica maiestas secuta est*. Non raro, ubi nomini abstracto addendum erat adiectivum, additur alterum substantivum cui illud iungitur casu genitivo, ut Comm. I, 4, 1: *frui beatitudinis perpetuitate* (cf. I, 20, 8. *frigoris perpetuitate*); I, 6, 9: *cum se animandae immensitati universitatis infundat*; II, 12, 8: *ne usque ad fastidii necessitatem volumen extendant*; II, 15, 26: *eruta de Platonis sensuum fecunditate*; Sat. I, præf., 13: *qui venustatem reprehensionis incurram*; I, 17, 1: *sub aliarum appellationum varietate*. Simili ratione usurpatur genitivus gerundii, ut Comm. I, 7, 9: *sine offensa dubitandi*; I, 8, 8: *quantum vivendi perspicuitas praebet*; I, 14, 13: *quia crescendi tantummodum in his viget*. Notandae sunt hoc loco etiam audaciores quaedam metaphorae, ut Comm. I, 2, 4: *compositi advocati scena figmenti ipsam quaerendi veri ianuam .. polverunt*, et quae ad hanc locum attuli;

praeterea I, 2, 18: *mysteria figurarum cuniculis operiuntur*; I, 6, 63: *semine semel intra formandi hominis moneta locato*; I, 9, 3. (si licet sequi codices mss.): *quae puro ac levi femite virtutum rigatur*; I, 12, 7: *anima .. siluestrem tumultum .. influentem sibi incipit experiri* (cf. 22, 6, ibique not. Zoon.); I, 16, 7: *ubi ... sine offensa terreni obis visus sunt*; I, 22, 7: *hanc spiritus aer .. stupore spiraminis densioris undique versum fulcit*; II, 15, 31: *ex confessorum rerum indubitabili luce colligitur* (cf. I, 1, 6.); Sat. I, praef., 11. *nisi studei nos .. Latinae linguae vena non adiuvet*; I, 17, 2: *poetarum gregem .. non ab adytis plerumque philosophiae semina mutuari*; I, 24, 6: *nisi famae suae vulnere posteritati subtrahenda curavit*, et III, 10, 1: *quin in medium detegat inscientiae Virgilianae vulnera*; V, 18, 1: *de Graecorum literarum penetratibus cruta*. Adde metonymias quasdam, ut Sat. VI, 6, 1: *cotidie Romanae indeli enarrando eundem vatem*; VI, 9, 9: *ab Eonio et omni bibliotheca vetere* (cf. ib. 1, 3: *bibliothecae veteris auctores*).

Etiam adiectiva inveniuntur apud Macrobius non pauca quae apud aureae vel argenteae aetatis scriptores frustra quaeras, ut desinentia in aliis: *actualis* (Comm. II, 17, 5.), *arbitralis* (Sat. VII, 1, 7.), *corporalis* (Comm. I, 14, 4.), *incorporalis* (Comm. I, 15, 9.), *Iovialis* (Comm. I, 19, 25; Sat. V, 16, 10.), *materialis* (Comm. I, 12, 10.), *paricidalis* (Sat. VII, 15, 14.), *remedialis* (Sat. VII, 16, 34.), *seminalis* (Sat. VII, 16, 5.), *sphaeralis* (Comm. I, 22, 8; II, 3, 12; Sat. VII, 9, 4; 16, 8.), *spinalis* (Sat. VII, 9, 22 et 24.), *venialis* (Sat. VII, 16, 5.), *ventralis* (Sat. VII, 8, 8.); — in anus: *mundanus* (Comm. I, 6, 24; I, 14, 14; I, 18, 19; II, 3, 11 et 15; 4, 13; 11, 10 sqq.); — in bilis: (ut emittam *inconprehensibilis impossibilis insolubilis intelligibilis* alia, quae etiam apud superioris aetatis scriptores inveniuntur) *iugabilis* (Comm. I, 6, §§ 24, 31, 33; 19, 21; II, 2, 1 et 18.); — in eus: *corporeus* (Comm. I, 9, 3; 11, 1; 13, 6; II, 17, 16.); *incorporeus* (Comm. I, 5, §§ 5, 6, 13; 14, 7; 17, 9; II, 8, 12; 17, 15; Sat. VII, 14, 10; 15, 15.), *testeus* (Comm. I, 11, 12; Sat. VII, 15, 15.); — in fesus: *frigorifesus* (Sat. VII, 12, 29.), *sensifesus* (ib. 9, 20.), *siccifesus* (ib. 16, 34.), *tristifesus* (ib. 12, 30.); — in lentus: *poculentus* (Sat. VII, 15, 4.); adde, quod participium est, *levigatus* (Sat. VII, 12, 30; 15, 9.). Alia adiectiva singulari quadam ratione usurpantur, ut *artifex* (vid. not. ad Comm. II, 16, 4.), *conscius* (vid. not. ad Sat. I, 7, 17.), *potens* (vid. not. ad Sat. I, 9, 6.), *silvestris* (vid. not. ad Comm. I, 22, 6. Pro adverbis ponuntur adiectiva: *matutinus* (Comm. I, 3, 9; Sat. I, 6, 1.) et *rarus* (de diff. 18, 3); pro nominis substantivi casu genitivo: *moralis* (Sat. I, 5, 4.).

Verba inferioris aetatis vel ipsius Macrobbii propria haec sunt: *commasculare* (Sat. VII, 11, 2.), *deviare* (Comm. I, 22, 7; II, 17, 14; Sat. V, 15, 1.), *edecumare* (Sat. I, 5, 17; II, 1, 8.), *interpretare* (Sat. I, 18, 11.), *interpedire* (Sat. VII, 12, 40.), *obviare* (Comm. I, 12, 1; II, 14, 6; 16, 10; 17, 19; de diff. 15, 13; Sat. VII, 5, 5.), *sequestrare* (vid. not. ad Comm. I, 5, 6.); nam alia antea ab aliis, poetis praesertim, sunt usurpata, ut *clarere* (Sat. I, 19, 16; 20, 10; V, 20, 6.), *clarescere* (Comm. I, 19, 12; II, 15, 3.); alia singulari quadam vi usurpantur, ut *absolvere* ponitur pro simpliciter *solvere* (Comm. II, 8, 8.), vel pro eo quod est *respondendo explicare* (Sat. VII, 3, 13; 6, 14; 16, 15.), *accedere* pro eo quod est *procedere* (Comm. I, 6, 48 (ubi vid. not.); 17, 10; 21, 10; et 22, 7.), *adserere* pro eo quod est *contendere* vel *demonstrare* (Comm. I, 20, 10; II, 5, 7; 7, 1 et 3; 13, 6; 14, 2 et 7; 15, 3; 16, 10; 17, 1; Sat. I, 11, 2; 18, 1; 20, 11; VI, 1, 3; VII, 1,

6; 13, 10; 16, 9.), *designare* eodem fere sensu (vid. not. Græn. ad Comm. I, 2, 14, et adde I, 18, 19.), item *astruere* (Comm. I, 20, 10; II, 7, 13; 9, 1; 14, 2 et 6; Sat. I, 18, 8.), *aestimare* fere legitur pro eo quod est *existimare*, *audere* pro eo quod est *dicere* (Comm. II, 15, 2, et fortasse Sat. VII, 5, 3.), *commodare* pro eo quod est *commodum esse* (Comm. I, 19, 25; de diff. 18, 1.), *consulere* pro eo quod est *interrogare* (Sat. I, 2, 1; 7, 17; VII, 2, 5; 4, 4; 7, 13; 13, 17; 16, 2.), *deprecari* pro eo quod est *evitare* (vid. not. ad Comm. I, 5, 4.), *discurrere* pro eo quod est *percurrere* (vid. not. ad Comm. I, 18, 12.), *excedere* pro eo quod est *praeterire* (Comm. II, 16, 9.), *indulgere* pro eo quod est *præbere* (Sat. I, 2, 1; 6, 2; VII, 14, 1.), *insinuare* pro eo quod est *communicare cum aliquo vel docere* (*enseigner*, Comm. I, 7, 3; Sat. I, 4, 4; 6, 2; 24, 23; V, 19, 31.), *mittere in digitos* pro eo quod est *computare* (vid. not. ad Comm. II, 11, 17.), *procedere* pro eo quod est *fieri vel haberi* (Comm. I, 5, 15; 6, 14; 15, 2; II, 15, 28; Sat. I, 3, 7.), *recusare* pro eo quod est *acquire* (Comm. II, 1, 22.), *refundere* pro eo quod est *reiciere vel committere, tradere* (Sat. I, 7, 17; VI, 6, 1; VII, 14, 18.), *renidere* pro eo quod est *subridere* (Sat. I, 2, 10; 4, 4; 11, 2; III, 10, 3; VII, 3, 15; 9, 10; 14, 5. Cf. Kopp. ad Martian. I. § 67.), *sarsire* pro eo quod est *struere* (Comm. II, 15, 18.), *sauciare* pro eo quod est *labefactare vel laedere* (Comm. II, 15, 1; Sat. VII, 5, 13 et 15.), *sortitum esse* pro eo quod est *habere* (vid. not. ad de diff. præf.).

Adverbia complura inveniuntur illius temporis propria, ut *clanculo* (Sat. V, 18, 1.), quocum comparari potest, quod etiam apud Gellium legitur, *diutule* (Sat. VII, 16, 15 et 21.), *directim* (Sat. VII, 12, 35.) et *riuatim* (ib. 36.), *insubide* (Sat. VII, 14, 3.), *iusum et susum* (vid. not. ad Comm. II, 5, 25.), *priorsum* (Sat. VII, 9, 3 et 13, 8.), *rationabiliter* (Comm. II, 11, 17.), *regulariter* (Comm. I, 20, 13 et 20; de diff. 28, 3.); nam adverbium *sententialiter*, quod vulgo legitur Sat. V, 16, 6., non a Macrobio profectum esse videtur. *Magis* aliquoties penitur pro *potius* (vid. not. ad Comm. II, 5, 31., et adde de diff. 19, 2 et 23.), iungitur etiam cum verbo *malle* (Sat. I, 4, 2.); retro denique cum nominibus ad tempus praeteritum spectantibus iungitur velut adiectivum (vid. not. ad Comm. I, 21, 9. et de diff. 15, 19.).

Ex his quae exempli causa potius quam ad sermonem Macrobianum penitus demonstrandum poni, apparet eum parum consuluisse proprietati verborum, ut qui multa inter se confunderet, multisque tribueret vim quam non haberent apud bonos scriptores: in eo tamen elaborasse videtur, ut eadem vox ne brevi intervallo repeteretur: quod ubi factum esset, aliam posuit similem, id quod videre licet in iis locis, in quibus verba *adserendi* atque *adstruendi* sese excipiunt. Quod ut perspexit Zeunius, ita eum superstitione quadam putavit esse cavendum, ne ulla vox iteraretur; ideoque multa mutavit quae sanissima esse docent codices manu scripti.

3. Verborum collocatio saepe est contraria, ut Comm. I, 16, 13. *quae illam primae omnipotentiam summitatis secuntur*; inprimis, ubi unum verbum ad duas sententiae partes pertinet, in altera, neque tamen extrema, illud ponitur, ut Comm. I, 21, 7. *quorum alter maximus alter est minimus*. Plura afferre longum est.

II. De orthographia Macrobiani nihil quidem certi potest statui, quia nullus qui eius scripta continent exstat codex satie antiquae, ut ipsam auctoritatem manuum referre videatur: sed in permultis rebus ita consentiunt

meliores codices, ut vix possit dubitari, quia etiam usus scribendi in his nobis sit conservatus.

Atque primum quidem agamus de praepositionibus cum aliis vocibus compositis. Ex his *ad* saepius servatur integra quam assimilatur litterae sequenti, ut legatur saepius *adp. adq. ads.* quam *app. acq. ass.*, (ubi tamen litteram *s* sequitur altera consonans *c* vel *t*, plerumque *asc.* et *ast.*, ut *ascribere*, quod non raro scribitur etiam *asscribere*, et *astruere*); aeque *adf. adg. adl. adr. adt.* atque *aff. agg. all. arr. att.*; sed fere *acc. amm. ann.*, non *ado. adm. adn.*, *accedere ammirari annoiare*, sed *adcommedere*. — Cum etiam ante litteram *p* plerumque scribitur *con*, sed ubi sequitur alteram *n*, unum tantum scribi solet, ut *conesus*, et ubi sequitur *l*, non minus saepe scribitur *coll.* quam *conl.* — In ante *m* et *p* plerumque servatur, sed ubique legitur *impetus* et *imperativus*; ubi sequitur *l* et *r*, invenitur tam *ill.* et *irr.* quam *inl.* et *inr.* — Ob sequenti *p* assimilatur in *optinere*, sed servatur plerumque in *obtulit*. — Sub solet assimilari sequenti *m*, sed legitur tam *sube.* *subp.* *subr.* quam *succ.* *supp.* *surr.*

Praeterea e vocalibus *E* saepe librarii mendo scriptum est pro *ae*, et fere praefertur huic diphthongo in voce *ceteri*: servatur pro vulgari *i* in verbis *neglegere* et *intelligere*. In melioribus codicibus recte legitur plerumque *desinire*, ubi in deterioribus est *diffinire*. Eadem littera, non *i*, ubique legitur in terminatione accusativi pluralis declinationis tertiae exceptis locis quibusdam Virgilianis. — *I* praefertur litterae *e* in *cerimonia* *malivolentia* *validudo* *liniamenta* *aetherius* *quatinus*; in codicibus Commentariorum et Saturnaliorum ubique legitur *Virgilius*; in libello de diff. et sec. Gr. Lat. q. verbi uno loco e codice notatum est *Virgilius*, alioqui nihil, sed codex Vindobonensis, in quo est fragmentum illud de verbo, ubique habet *Vergilius*. *I*, non *u*, exceptis verbis Ciceronianis legitur in superlativis: saepissime substituitur litterae *y*: ubi antecedit *i* consonans, non nisi unum *i* scribitur, ut *adicere* *proicere* *isdem*, sed nusquam *i* pro *ii* in casu genitivo declinationis secundae. — *U* post litteram *u* nusquam mutatum est in *o*: sed ubi scribendum erat *quu*, plerumque legitur *ou*, ut *secuntur* *locuntur*: pro *o* semel (Sat. V, 15, 2.) legitur *u* in voce *promuntorium*: variatur autem scriptura in *incundus* et *iocundus*, *adulescens* et *adolescens*: *u* post litteram *g*, ut in *urguere* saepius additur quam omittitur: interdum inseritur alieno loco, ut in *nomenclator*. — *E* diphthongis *AE* fere praefertur alteri scripturae *oe*, ut in *caelum* *praedium* *caena* (quod scribi solet aut *eena* aut *epna*): praefertur etiam litterae *e*, certe semel (Sat. II, 7, 12, ubi scriptum est litoris uncialibus) in voce *saena*: sed *e* praefertur diphthongo *oe* in voce *pomerium*.

E consonantibus *B* saepe confunditur cum littera *v*, inprimis in nominibus propriis, ut *Pacubius* (Sat. I, 12, 35.; et II, 8, 4. in cod. Bamb.) scribatur et *Vivaculus* (Sat. I, 1, 13.). — Litteram *C* ante *u* pro *qu* poni solere modo dixi: adde scribi etiam constanter *codidis*: pro *d* ante *qu* ponitur in *quicquid*, sed in praepositione *ad*, ut supra dixi, *d* saepius servatur quam mutatur in *c*. De *c* et *t* confusis videas litteram *t*. Ubi *c* modo iungitur cum *t* modo omittitur; in Macrobij codicibus solet omitti, ut scribitur *artus percontari*. Additur in recentioribus tantum litterae *h* in *mihi* et *nihil*: sed in omnibus fere ipsi aliquando additur *h*, ut paene constanter legatur *archanus*, minus saepe *sepulchrum* et *simulachrum*. Voces *baca* *sucus* uno *c* scribi solent. — *D* raro mutatur in *t*, ut legatur *aput* *haut*, sed e librariorum errore aliquoties pro *t* invenitur in

velut inquit reliquit inquit similibus. — *F* in recentioribus tantum codicibus duplicatur in *Africa* et *referre*: in vocibus Graecis non raro ponitur pro *ph*, *facis feneles frigis amfirtus*, contra *ph* tribuitur Latinis, ut adiective *prophanus*. — *G*, non *c*, constanter legitur in nominibus *Gaius* et *Gnaeus*: non minus constanter omissa hac littera scribitur *dinoscere*, et (Sat. I, praef., 2.) *naviter*. Librariorum errore in nonnullis codicibus (Oantabri-giensi et altero Rehdigerano) substituitur *i* consonanti, ut legatur *magestas* similia, semel in cod. Bamb. (Comm. I, 2, 8.) inseritur inter *c* et *i*, ut legatur *apulegius*. — *H* in principio vocum Graecarum saepe negligitur, ut paene constanter legatur *armonia orison*: additur autem in nomine *Hinter* et in vocibus Latinis *harsu harundo*, aliquoties etiam in *habundare*, et, ubi falsum est omnino, in *hornare hisdem*, et in compositis, non tantum Graecis, ut *exhegeticon*, sed etiam Latinis, ut *perbennis coherere*. — *K* plerumque legitur in voce *Kalendae*, in cod. Bamb. vel in composito *interkalare*, sed paene constanter *Carthago* scribitur. — *L* non duplicatur in *belua milia*, sed variatur scriptura in nomine *Salustius* et in *solemnis*. — *M* solet servari in quamquam tamquam quicumque, sed mutari in *n* in eundem eandem *septentrio*: unum plerumque servatur, sed aliquoties inseritur *p*, *calumpnia solemnia dampnum*, idem fit constanter in *ms* et *mt*, *sumpei sumptum*, etiam *hiemps*. — *N* ubique legitur in *totiens quotiens*, non item in numeris ordinalibus, ut *quadragensimus*: pro *tentare* ubique legitur *temptare*, contra *n* solet servari in adiectivo *contentus*. — Littera *P* praeterea duplicatur non solum in *repperi*, sed plerumque etiam in ceteris verbi *reperiendi* formis, contra constanter uno *p* scribitur adiectivum *opportuus*. — *Qu* mutari in *c* ante *n* et in *cetidis* dixi sub littera *c*. — *S* elicitur post *n* non tantum ubi sequitur consonana, ut in *excindere expectare extare extinguere*, sed etiam ubi sequitur vocalis, ut in *esequi exiccare exolvere esudare*. — *T* plerumque praefertur litterae *c*, ubi una et altera admitti potest ante litteram *i*, ut in verbo *nuntiandi*, sed legitur etiam, ubi aperte falsum est, ut in verbis *contio convivium inditium provincia efficaciter tenatior*, contra *policiores mundicies* (in cod. Bamb. Sat. I, 4, 17.), et *adventicius commendaticius*: praeterea modo *littera* scribitur modo *littera*, et ita quidem, ut in Commentariorum codicibus illa praevalere videatur scriptura.

Hic exemplis, quae facile poterant angere, satis puto esse demonstratum non certas quidem orthographiae leges ex Macrobij codicibus posse erui (quales cuivis scriptori constitutas vult F. Osannus V. Cl. in praefatione ad M. Tullii Ciceronis de re publica librorum fragmenta, Gotting. 1847. p. viii sqq.): sed in re summa ea quae in iis inveniuntur non multum abhorrere ab iis quae in orthographia Vergilliana (vol. V. p. 379 sqq.) statuit G. Ph. E. Wagnerus V. Cl. et quae Tacito vindicaverunt super-
rimi eius editores: ut Macrobius videatur etiam hac in re voluisse servare melioris aetatis rationem.

CAPUT QUARTUM.

DE MACROBII LIBRORUM EXISTIMATIONE ET FATIS.

A. Ad ea tempora si respiciamus quibus nondum inventa erat ars typographica, de unoquoque Macrobij opere acersum est tractandum.

I. *Commentaries in Ciceronis Sennium Scipionis seculis eorum compositionem proxime sequentibus plurimi fuisse aestimatos vel inde apparet, quod hoc solum Macrobian opus, idque multis exemplaribus, integrum est servatum. Nullam quidem inter tot exemplaria est quod ante decimum post Christum natum seculum videatur esse exaratum: sed tamen statuendum non est ab illo demum tempore saepius hoc opus esse lectum atque descriptum: potius prioribus seculis scripta exemplaria crebro usu videntur esse contrita. Nam vir consularis non dubitavit in eo emendando elaborare idque significare subscriptione quae legitur in codicibus compluribus: AVR. MEMM. SYMMACHVS V. C. EMENDABAM VEL DISTING. MEVM RAVENNAE CVM MACROBIO PLOTINO EVDOXIO V. C. Hanc subscriptionem primus protulisse videtur Sirmundus, quem F. Guil. Schneidewinus V. Cl. in prolegomenis ad Martialem p. ex., ubi plures eiusmodi emendationes veterum scriptorum attigit, ait ad Apellinaris Sidorii Epist. V, 15. sic eam exhibuisse: AVRELIVS MEMMIVS SYMMACHVS V. C. EMENDAVI RAVENNAE CVM MACROBIO PLOTINO EVDXIO: et ad Erodii lib. I. epistolam XXIV. scripsisse EMENDABAM RAVENNÆ retulit Alexander Wilthemius, qui in appendice ad Diptycha Leodienae (Leod. MDCLIX. fol.) p. 4. retulit in codice coenobii D. Maximini se legisse: EMENDABAM VEL DIS MEVM RAVENNAE, adnotavitque haecce: „Quaesitum est quid significet vox trunca DIS? ... Lege: EMENDABAM VEL DISTINGVEBAM. Neque enim dedeceri sibi viri docti et magni quondam ducebant codices tam suos quam alienos emendare distinguere adnotare assumpto fere semper operis socio qui codicem alterum legeret, quod contra legere appellabant. In quo genere totum fuisse M. Valerium Probum auctor est Suetonius in lib. de illustr. gramm.: Multa, inquit, exemplaria contracta emendare et distinguere et adnotare curavit... Distinguere autem, ut ait Velius Longus, est interposito puncto dividere atque diducere.“ Similiter Schneidewinus cum Valesio de re crit. p. 181. adiecit: „h. e. contra legente Eudoxio.“ Ego in Commentariorum libri I. fine in cod. R2 legi eodem modo: VEL DIS MEVM, in P4: VEL DISTINS MEVM, in P1 (in quo etiam paulo infra legitur PLOLINO): VEL DISLINS MEVM ¹⁾, quae confirmant coniecturam Wilthemii. Sed me offendunt verba: *emendabam vel distinguebam meum cum Macrobio Plotino Eudoxio*. Nam non est quo referatur illud meum, et mirum est nomen Macrobian in eo qui dicatur contra legisse. Quid ergo, si legamus: *emendabam vel distinguebam meum cum Macrobio Plotini Eudoxii*, ut ad meum intelligatur e sequentibus Macrobian? Aliando nihil compertum est de illo Plotino Eudoxio, nisi forte est Eudoxius consul anni CCCCLXII., cui tamen in Fastis nullum praeterea additur nomen, ut, etiam si illum fuisse statuamus, nihil hoc faciat ad Macrobian nomen cum eo coniungendum vel coniungendum. Ne constet quidem, quis sit ille *Aurelius Memmius Symmachus*. Laur. Lerschius ²⁾ e Symmachi libri IX. epistola 13., ubi ille se emendatio-*

¹⁾ Emendandum esse DISTING., i. e. *distinguebam*, videram ego, priusquam Wilthemii adnotationem legi, cum iam antea in inscriptione quadam SIS NATVM scriptum pro SIGNATVM emendavissem (cf. Zeitschrift f. d. Alterth. Wiss. 1845. N. 100.), et apud Drakenborchium in Livii tom. VII. p. 321. (ed. Lips. tom. XV. p. 614.) in codice Florentino invenissem scriptum Symmachis pro Symmachis.

²⁾ Cf. Museum d. Rhein. Westphäl. Schulmänner-Vereins, vol. III. pag. 265 sqq.

nem Livii curare scribit, et ex libri III. epistola 11., ubi Nauceus amici oclogarum ordinem confusum se descripsisse refert, colligit hunc Symmachum esse ipsum oratorem atque auctorem epistolarum: quod quidem non est credibile. Nam Symmachum illum vidimus fuisse aequalem aetate maiorem Macrobio, neque umquam vocatur *Memmius*: quo quidem nomine eius filius appellatur, at praeterea non *Q. Aurelius* sed *Q. Flavianus* (vel *Flavius* vel *Fabius*). Ad Eudoxium illum si spectamus, intelligi videtur *Q. Aurelius Symmachus* consul anni CCCCLXVI., sed ne haec quidem *Memmius*, quod sciam, fuit nomen: *Q. Aurelius Memmius Symmachus* vocatur solus ille qui in Fabricii Biblioth. Lat. vol. III. p. 206. (ed. Ern.) dicitur fuisse consul anno CCCCLXXXV. p. Ch. n. et pater Rusticianae, secundae Boethii uxoris, ad quem data est epistola 31. Alcimi Aviti et Eanodii lib. VII. ep. 26. Quisquis autem fuit ille Symmachus, non cogitandum est de recensione, quam nos dicimus, operis Macrobiani, sed constitit eius opera in corrigendis librorum mendis.

Neque descriptum tantum est primis illis temporibus hoc opus, sed etiam excerptum. Praeter ea excerpta quae memoravimus supra cap. II. memorandae sunt *Extractiones de libro Macrobio in expositione sompni Scipionis*, quae leguntur in codice Bambergensi M. IV. 4. (ap. Iaeck. 876.), ad lib. I. cap. 3. aliosque locos pertinentes, quibusdam congruere videntur ea quae leguntur in codice Vindobonensi 3150, L. f. 117. (ap. Endlich. CCLXXIX.): multi denique operam collocasse videntur in eo interpretando, cuius rei vestigia quaedam exstant in codicibus R2 E3 H4 aliis.

Posterioribus autem seculis quanti aestimati sint hi Commentarii, unde apparuerit clarius quam quod cum Ciceronis Somnio Scipionis in Graecum sermonem integros eos vertit quarto decimo p. Ch. n. seculo Maximus Planudes? Haec versio Graeca, quae inscribitur *Μακροβίου Ἀυγουστοῦ ἐξηγητὶς εἰς τὸν Σκηπίωνος ὄνειρον*, adhuc inedita est. Fabricius in Bibl. Lat. tom. III. p. 181. (ed. Ern.) refert eam reperiri in Bibliothecae regis Gallorum codice DCLXXXIII. teste Labbeo Bibl. nov. Mas. pag. 280. et memorari etiam in Catalogo Mas. Graecorum Seguierii p. 12., in Montefalconii Bibl. Coislin. p. 520., eaque usum Iacobum Cuicium et in Thesaurio Graecarum vocum Guil. Morellium. Nonnulla ex ea enotata Abr. Gronovii manu leguntur in exemplari editionis Gronovianae quod est in bibliotheca Leidensi. Christianum Frid. Matthaei in Anecdosis quae non ad finem essent perducta eam edere voluisse et quattuor primas plagulas teste G. H. Schaefero ad Gregorium Corinth. p. 876. servari in bibliotheca Lipsiensi comperi ex F. A. Eberti Lexico bibliographico tom. II. p. 51. Quaestio a me per complures instituta non pervenit ad Gerardium V. Cl. bibliothecae Lipsiensis praefectum. Ita evenit, ut magna pars Commentariorum iam esset typis descripta, cum intercedente, quae est eius in me humanitas, Godofredo Hermannō V. Cl. ille ad me mitteret summa cum liberalitate ipsas illas plagulas. Continent autem eae libri I. caput XVI. et quae sequuntur usque ad capitis XXI. § 11. verba: *ὥς ἂν αὐτοῖς εἰη δῆλα τὰ τῶν τόπων ὀνόματα, ἐν οἷς τούτους ἡ στηθεὶς ἡ ἀφ' ὧν προ...*, cum hac inscriptione: „Commentarii Macrobio in Ciceronis Somnium Scipionis ex versione Maximi Planudis fragmenta ex codice Augustano secundum Reiserum p. 76. n. 9. Maximi Planudis versio in hoc codice incipit ab his verbis: *διακάνονται. ἐντεῦθεν δ' ἐκ τὰ ἐπόμενα μεταβάμεν*, quae sunt ultima verba capitis XV.“ Haec cum descripsissem,

Monachium profecto mihi Fridericus Thierschius V. Cl., qui in me et mea literarum studia semper plurimum contulit benignitatis, copiam fecit, ut codicem, qui nunc in bibliotheca Monacensi inter Augustanos signatur numero 439, et cum iis quae ex illis plagulis descripseram conferrem, et iis adderem reliqua, quorum ultima sunt libri II. cap. 4. § 4. haec verba: τοῦτο δὲ καὶ διὰ τὴν σκευογραφίαν. Codicis chartacei saeculo XIV vel XV. scripti huc pertinent folia LIX—LXXIV., in quorum ultimo olim maddefacto paene evanuerunt permulta. Cogitabam aliquando de hac versione editioni meae adicienda, neque oberat huic meo consilio honestissimus redemptor: sed cum vidissem plurima Parisiis esse petenda, quod quidem posset non sine magno fieri sumptu, et perspexissem ex hac versione neque satis accurate neque ex optimae notae exemplari facta nullam fere redundare utilitatem ad verba Macrobiani emendanda, illud consilium abieci, id quod non vereor ne quis reprehendat.

Bruckerus in Historia crit. philosophiae tom. III. pag. 567. Macrobianum nominat inter eos scriptores quibus tamquam classicis usi sint medii aevi homines, dicitque eius perspicuitatem fecisse ut illis qui paulo melius saperent magnopere probaretur. In exemplis quae profert duo sunt quae pertineant ad hos Commentarios, unum, quod Elbodus episcopus Wiburgensis de geometricis nonnullis in Macrobianum commentatus sit, alterum, quod saepe ad Macrobianum provocet Honorius Augustodunensis in libris de philosophia mundi, quibus in Fabricii Bibliotheca Lat. tom. III. pag. 180. additur eiusdem liber de solis affectibus. Ibidem Macrobianum Theodosium testem citasse dicitur Zacharias Chrysopolitanus T. XIX. Bibl. Patr. ed. Lugd. p. 859. Pauca de hoc opere sumpsit Ioannes Saresberiensis (qui mortuus esse dicitur p. Chr. n. anno MCLXXX.) in Policratico, lib. II. capp. 14 et 15, ubi quae Macrobius lib. I. cap. 3. disseruit de somniorum generibus et de geminis Somnii portis plerumque aliis redduntur verbis. Denique memorandus est Vincentius Bellocensis, qui XIII. p. Ch. n. saeculo composuit magnum opus ad omnes disciplinas pertinens, quod inscripsit Speculum maius, atque in hoc inseruit multa ex his Commentariis excerpta, ita tamen dilacerata, ut Macrobiani verba emendantem nihil iuvent. De scholiis vid. cap. V.

II. Librum de differentiis et societatibus Graeci Latineque verbi adhibitum esse ad docendam descendamve utramque linguam inde potest colligi, quod complura inter se diversa nobis relicta sunt excerpta, quae commemoravimus supra cap. II, II: sed tamen non tanti aestimatus esse videtur hic liber, ut saepius describeretur totus; nullum enim integrum eius servatum est exemplar.

Excerptis Parisinis, quae leguntur in cod. Regio 7186. primum P. Pitthoei postea Colbertino, subscripta sunt haecce: *Explicit deformatio de libro Ambrosii Macrobiani Theodosii quam Iohannes carpserat ad descendas Graecorum verborum regulas*, quibus a manu aetatis posterioris haec nunc paene evanida sunt adiecta: „An Iohannes de Basingestores Archidiaconus Cegnæ de quo Mass. pan. ann. 1252. p. 1112, an vel exemplum huius libelli multo antiquius videtur?“ Dicitur autem codex ille exaratus esse saeculo XI. I. Pontanus in edit. I. adnotavit haecce: „Censet Pitthoeus hunc Iohannem Scotum, virum illum Graecae Latinaeque linguae peritissimum, qui Carolo imperatori coaetaneus et Dionysii libros Latinos fecit. Meminerit quoque eiusdem interpretationis in epistola quaedam ad Carolum regem pontifex Nicolaus. Suggestit Opsopoeus.“ Quibus in edit. II. adiecit haec:

„Hic Ioannes Scotus dictus Erigena, claruitque anno Domini 850. sub Carolo filio Ludovici fratre Lotharii. Trithemius alium Ioannem Scotum nominat, qui claruerit ante eum sub Carolo Magno anno circiter 800. Fuitque et post utrumque Ioannes Duns Scotus anno Chr. 1308. sub Alberto imperatore. At Erigena iate Graecae linguae peritissimus fuit, vertitque, ut dictum, e Graeco Dionysium Areopagitam, teste etiam, quem diximus, Trithemio.“ Fabricius in Bibl. Lat. tom. III. p. 184. (ed. Ern.): „H. Stephanus, inquit, in praefat. primus spem fecit vulgandi e codice Pithoeano libri Macrobi *de differentiis et societatibus Graeci et Latini verbi*, sive excerptorum e libro Macrobiani huius argumenti auctore Ioanne quodam, forte, ut suspicabantur P. Pithoeus et Iac. Usserius in Epistolis Hibernicis, Erigena sive Scoto: nam idem est utrumque cognomen: qui temporibus Caroli Calvi vixit.“ Idem Bibl. mediae et infimae Latinitatis, tom. IV. p. 405. (566.): „Excerpta *de differentiis* cet. Ioanni Erigenae deheri verisimile est coniectura P. Pithoei et Usserii quibus Cangius assentitur.“ Hanc sententiam ascrivit etiam I. Ch. F. Baehrius (Gesch. d. Röm. Lit. vol. II. p. 601. et Pauly Real-Encycl. s. v. *Macrobius*): at incertissima est illa coniectura, quum Ioannem illum, qui „ad discendas Graecorum verborum regulas“ excerptaverit librum Macrobianum, Graecae linguae peritissimum fuisse minime necesse sit, neque ullum aliud exstet argumentum quo probetur esse eum Ioannem Erigenam. Haec excerpta sola cognita erant, usque dum alia e duobus codicibus Bobiensibus, nunc Vindobonensibus XVI. et XVII., in Analectis grammaticis (a. MDCCCXXXVII.) ediderunt Ios. ab Eichenfeld et Steph. Endlicher, ad Latinum magis quam ad Graecum verbum spectantia, (vid. Cap. II, II, 1, b, c, d): e quibus quae descripta sunt e cod. XVII., non Macrobi esse omnia, sed potius ex huius libro excerpta quaedam cum aliis aliunde sumptis coniuncta esse videntur ab auctore incerto libelli qui inscribitur ad Severum quemdam missi.

In aliis libris veteribus, quod sciam, nusquam hic Macrobi liber commemoratur.

III. *Saturnaliorum libri* primis aeculis non saepe videntur esse descripti, cum magna eorum pars omnino sit deperdita, et eorum quae reliqua sunt non multi extent codices manu scripti, iique omnes ex uno fonte videantur fluxisse; quod quidem nemo miretur qui cogitaverit talia studia nullum fere habuisse illa aetate pretium. Inter medii, quod dicimus, aevi scriptores unus, Ioannes Saresberiensis, Saturnaliorum lectionia certa dedit documenta. Is enim in opus, quod inscribitur *Politicianus* sive de nugis curialium et vestigiis philosophorum, recepit multa e Saturnalibus excerpta iisdem quibus apud Macrobi leguntur verbis: quod ut dissimulaverit tantum abest, ut lib. VIII. cap. 10. scripserit haec: *Ceterum, ut mitius agamus nobiscum, gentilium philosophorum convivandi regula in medium proferatur. Et quidem plures in hanc partem officiorum praecepta dederunt, sed ad praesens pauci sufficiunt. Inter alios Saturnaliorum liber primus occurrit, talis, si inspicitur recte, et tantus, ut nihil aliunde oporteat mutuari. Eum ergo in praesenti capitulo non tam vestigiis quam passibus decoravimus imitari, et ex opulentia promptuarii sui cellulae nostrae supplere angustias. Siquidem conspicuus est in sententiis, in verbis floridus, et tanta morum venustate redundans, ut in institutione convivii et dispensatione Socraticam videatur dulcedinem propinare; ubi complura leguntur excerpta e Saturnaliorum libro VII., inde a cap. 1. § 8. Praeterea*

lib. VII. cap. 8. legitur: *Unde et Socraticum illud in Saturnaliorum libro (II, 8, 16.) laudatur: Multos homines propterea velle vivere, ut ederent et biberent: se bibere atque esse, ut viveret, et cap. 10.: Ut enim in libro Saturnaliorum et in epistolis Senecae ad Lucilium legitur, apes quodammodo imitari debemus cet. (cf. Sat. I. praef. § 5.); et cap. 25.: Est autem, ut in libro Saturnaliorum (VII, 3, 2.) Eustachius docet, loedoria cet. Videtur autem Ioannes integrius quam nos habuisse exemplar. Certe lib. VIII. cap. 15. apud eum leguntur haec: *Fugienda sunt, inquit Macrobius, omnibus modis, et abscindenda igni et ferro totoque artificio separanda, languor a corpore, imperitia ab animo, luxuria a ventre, a civitate seditio, a domo discordia, et in commune a cunctis rebus intemperantia, quae frustra quae-siveris apud Macrobiū.* Pontanus non sine aliqua veri specie haec locum suum habuisse censet post libri II. caput ultimum (cui ille ipse annexit libri III. caput 13.). Idem in adnotatione ad extremum librum sextum statuit in Polieratici libri I. postremis duobus capitibus et quibusdam etiam libri II. reliquias exstare disputationis de iure augurali quam secundo Saturnaliorum die (ante ea quae nunc leguntur tertio libro) Flavianum habentem fecerat Macrobius, Pontanus autem tertio die habitam et octavo Saturnaliorum libro nunc deperdite prolatam fuisse suspicatur. Praeterea Fabricius in Bibliotheca Latina I. c. p. 182. adnot.: „Hos libros, inquit, Saturnaliorum Macrobiū intellige, quando in Petri Blesensis prologo commentarii de amicitia vides laudari *librum Saturni*: nisi Valerii Flacci Saturnum innui malis. Sed apud Mariū Victorinum in I. Rhetoric. Ciceronis p. 86. edit. Pithoei pro *Saturno lege Socratem.*“ Alia Saturnaliorum nulla, quod sciam, animadversa sunt vestigia, usque dum typis hoc opus est descriptum.*

B. Inventa arte typographica primum ³⁾ Venetiis anno MCCCCLXXII. (v 1) editi sunt *Commentarii in Somnium Scipionis et Saturnaliorum libri*, expressi, ut videtur, e codice non satis bono: certe verba Graeca magna ex parte in hac editione desiderantur, ut in compluribus codicibus manu scriptis. Magni illo tempore Macrobiū aestimatum esse et a multis lectum inde colligi potest, quod nulla aetate uberior editionum huius scriptoris fetus fuit: neque tamen multum emendata sunt eius opera, ne in iis quidem quae valde praedicantur in titulis, ut in Brixienti III.

³⁾ Alii putaverunt iam prius editum fuisse Macrobiū, id quod verisimile non esse censet F. A. Ebertus (Allg. bibliograph. Lexicon vol. II. pag. 12.). In editionis Bipentinae indicis editionum Macrobiū p. VII. legitur: „(ante an. 1468.) Romana princeps editio Io. Andreae Episcopi Aleriensis, qui ipse se in Macrobio et Apuleio similiter fecisse atque in Gellio, ut cum in Graecis laboraret, in iis interpretandis et emendandis ateretur Theod. Gaza, eaque de re calumniis appetitum esse a pluribus Romanis prodit in praef. ed. I. Gellii Romanae ... Editio haec ab omnibus omissa est, quibus Veneta 1472. vel an. 1483. [in Fabric. Bibl. Lat. vol. III. p. 183: 1482.] princeps credita fuit. Quamvis vero de ea iam constet, eam tamen haud reperimus inter libros a Conrado Sweinheim et Arnoldo Pannarz impressos in epistola supplicis ad Pontificem summum d. XX. Mart. an. 1472. data, quae legitur ad calcem T. III. Bibl. Lat. Fabricio-Ernestinae, in qua tamen memorantur Apuleius et Gellius. Vel igitur nulla exempla tum fuisse reliqua in officina ista, cui praefuit Io. Andreas, vel Macrobiū alii typographo Romano commissum fuisse conficietas. Officinae quidem Udalr. Galli praefuerat I. Ant. Campanus, amicus Io. Andreae.“ — A. Mahul in Notitia literaria de Macrobio (Class. journ. XXII, p. 52.) recte iudicasse videtur, dicens Andreā videri operam quidem collocasse in Macrobio emendando, sed nunquam eum edidisse.

(a. MDI.), in qua dicuntur „plus quam ter mille errores corrigi, Graecumque quod in olim impressis defuerit fere omnibus locis reponi“, et in Riviana, quae prodit Venetiis a. MDXIII. (v 3), in cuius titulo leguntur haec: „En tibi lector candidissime, Macrobius, qui antea mancus mutilus ac lacer circumferebatur, nunc primum integer nitidus et suo nitori restitutus, in quo Graecae maiestatis dignitas, quoad eius fieri potuit, superstes reperitur.“ Nam omittuntur Graeca paene omnia, quae ne a Nic. Angelio quidem, auctore editionis Iuntinae (i) quae prodit Florentiae a. MDXV., licet hic bonis usus esse videatur codicibus manu scriptis ⁴⁾, sunt appleta. Primus hoc fecit Arnoldus Vesaliensis, qui Macrobiū edidit Coloniae annis MDXXI. MDXXVI. MDXXVII. (c), nullis, ut ipse dicit ⁵⁾, codicibus manu scriptis in hoc labore adiutus, sed, in ipsis Homeri carminibus conquirens versus eos ad quos respiceret Macrobius, quam ob rem mirum non est saepe non eos versus quos ille ante oculos habuerit in his editionibus inveniri. Verba ipsa Macrobii ita emendare conatus est, ut

⁴⁾ Cf. epistolam ad Ioannem Salviatū quae illi editioni praemissa est, in qua leguntur haec: „Nos vero ... qui ... Florentiae humanitatis literas publice profitemur, exemplum aliquot veterum secuti impendimus prope iam biennium operam bonis scriptoribus recognoscendis, ea in re quantum boni studiosis attulimus facile (spero) cognoscent qui libros nostrae emendationis titulo excusos cum aliis eius generis ad hanc diem impressis quodocunque contulerint, sanare tamen in tam inextricabili mendarum sylvā multa exemplarium inopia omnia vulnera qui potuimus? Quod nuperrime accidit in pulcherrima ac disciplinarum omnium referta Saturnaliorum Macrobiū lectione. Reponere enim, si qua desunt Graeca, codicum unde erant deprompta interitu aut defectu, et quae Latina tertio quartoque libro desiderantur, quamvis accuratissime conquisita, nulla nobis ratione licuit. In caeteris tamen fuit castigatio diligentissima.“

⁵⁾ Editio prima haec scribenti ad manū mihi non fuit. Ex eius praefatione in Notitia literaria ed. Bipont. p. ix. excerpta sunt haec: „En tibi Macrobiū ex foedo nitidum, ex obscuro apertum, expeditum ex intricato, ex confuso digestum ... Nulla exemplarium vetustas, nullae chartae excussae pulveribus, nullae disunctae membranae, ut fieri solet, nostram hanc opellam promoverunt: sed si quid praestitimus, id sedulo labore et crebris lucubrationibus elatum est. Reteximus totius orationis telam, tam propria auctoris fila, quam aliorum etiam inserta subtegnina perscrutati. Si quid fortassis hiulcum occurrisset, mox obstruximus; si compactum nimis, diduximus; sustulimus, si nothum; adieciimus, si necessarium.“ — In epistola ad candidum lectorem quam alteri editioni praemisit Vesaliensis: „Perlustravimus, inquit, aliquot bibliothecas non vulgares, rati nos vetustum codicem reperturos qui expectationi nostrae satisfaceret ... Quae res cum nos fessellisset, decrevimus, quod ille ait, *πρόνο καὶ ἀγρυπνία* superare, quod aliqui nulla externa ope poterat evinci. Subodorati auctoris auctoris genuinam dictionem atque totius orationis telam semel ac iterum percurrimus ... Coepimus primum immensos illos lacus Graecanicae farraginis velut appositis quibusdam incrustamentis opplere. Quod cum non omnino, ut speramus, infeliciter cessit, collibuit et cetera quae limam expectabant nostro penicillo explorare ac qualemqualem nitorem reddere auctori iam multis seculis neglecto et pene extincto. ... Legimus itaque Athenaei libros de coenis doctorum hominum. ... Ea lectio tot Graecorum auctorum praeclaras sententias nobis suffecit, ut super decem lacunas et eas quidem vastas et spatiosas obstruxerimus. Decem igitur monstris et eo amplius iugulatis rursus tibi Macrobiū tradimus, lector candidissime, ut multo locupletiore, ita paulo castigatiore.“ — Videtur autem Vesaliensis habuisse Commentariorum codicem ms. qui, ut mens C, contineret lib. I. cap. 14. § 21. et quae sequuntur usque ad lib. II. cap. 9. finem. Nam hoc loco, ut in cod. C, leguntur verba: ut *contentus potius conscientiae praemio gloriam non requirat*, e cap. seq. § 2. huc translata, id quod in nulla editionum priorum invenias.

planiora essent lectaque faciliora: non raro igitur longius quam qui ante eum Macrobio dederant operam a codicum manu scriptorum discessit vestigiis. Idem clarins quam Nic. Angelius qui libro tertio et quarto nonnulla deesse adnotavit perspexit quae Saturnaliorum partes intercidissent, id quod apparet ex iis quae subscripsit libris I. II. VI. VII. et libri III. capiti 12., et praemisit libris IV. et V., neque tamen ea quae interciderunt supplere conatus est. Singulos libros primus divisit in capita, hisque summaria praemisit ea quae leguntur in recentioribus editionibus omnibus ⁶⁾. Hanc librorum in capita divisionem et haec summaria neglexit Donatus qui Macrobius anno MDXXVIII. curavit excudendum Venetiis in aedibus Aldi (a), quamquam videtur cognitam habuisse primam Vesaliensis editionem. Expressit enim ipsius Macrobius verba ad editionis Iustinianae fere exemplar, sed Graeca ad exemplar editionis Colonienensis ⁷⁾, Somnium Scipionis eodem modo exhibuit ac legitur in Ciceronis editione Aldina. Anno MDXXXV. Basileae apud Hervagium (h) Macrobius typis describendum curavit Ioachimus Camerarius, qui codice usus est manu scripto, e quo Graeca protulit multo integriora et ipsa scriptoria verba multo emendatiora ⁸⁾. Ex hac editione prodierunt paululum mutatae Gryphianae (g Lugduni anno MDL.). Sed denuo recensuit et penitus emendavit e codice Parisino (P) Macrobius Ludovicus Carrius Parisiis a. MDLXXXV. (s) procurante Henrico Stephano qui in epistola ad Iac. Danesium scripta et de huius editionis ratione disseruit et prodidit praefationem excerptorum e libello de differentiis et societate Graeci Latini quae verbi, quae integra editurus erat ⁹⁾, sed anno demum

⁶⁾ Apparet errasse Zenium haec summaria studentem emendare tamquam ab ipso Macrobio profecta, ut pag. 780., ubi in animadversione ad Comm. lib. II. cap. 9. summarium: „Conuetudo, inquit, Macrobius postulat (inspice omnes titulos), ut ante *quomodo* inseratur particula copulandi,“ et pag. 833. ad Sat. lib. V. cap. 1. summarium: „Ed. vet. non male habet *Tum* de quatuor etc. Nam noster *asyndeta* non amat.“

⁷⁾ Donatus in epistola ad Bapt. Rhamnusium quam praemisit nihil eiusmodi pronuntiavit, sed tantum: „Macrobius, inquit, qui nostra opera deinceps emendatior est habendus“ cet.: at iidem fere versus Graeci qui in Colonienensibus leguntur in editione Aldina. Pauci in hac omittuntur qui leguntur in altera certe Colonienensi, ut lib. V. cap. 21.: contra alii in ea leguntur, haud scio an e libris mss. additi, quae desiderantur in Colonienensibus, ut lib. V., cap. 20. § 8.; lib. VII., cap. 5. § 9.; cap. 16. § 28.

⁸⁾ Conf. infra (Cap. VI.) epigramma editionis titulo insertum et quae in epistola ad Paulum Baron. ad Schwartzenberg scripsit Camerarius: „Cum enim mea opella non nihil essem aliquando in Macrobianis quasi ruinoso codice architectatus, et accessisset postea velut fabrilis aliquot librorum ex antiquis quibusdam cartis manus, speraremque cum ad delectationem tum commodum publicum opus illud a me perfici posse: allatum mihi fuit, ut insperatum, ita pulcherrimum et maximum adiumentum veteris alterius codicis, in quo pleni omnes hiatus essent, ubi in vulgatis exemplis Graeca desiderantur. Quae tamen concinnatio eiusmodi erat, ut ingenium non prorsus hebes, industriam vero et laborem singularem evidens descriptio postulare. Exarata enim omnia erant semigraecis literis, sine apicibus sineque discrimine vocum, ut divinaandum uno plerumque verum de reliquis esset. Huius libri copia facta mihi fuerat a Iustino Goblero scriba Confluentino, viro, ut apparet, non solum doctissimo, sed etiam cupidissimo publicorum commodorum. ... Is sive audierat de nostris conatibus aliquid, sive putaret excitandos illos, misit enim quem diximus librum nobis, cui, si quid ex hac Macrobianae editionis utilitatis voluptatisque ceperint studiosi, bonam illius partem acceptam referre debebunt.“

⁹⁾ Conf. Henr. Stephani epistolam ad Iac. Danesium scriptam, ubi leguntur haecce: „Sicut Aurelium Macrobius Auli Gellii velut associam in

MDLXXXVIII.¹⁰) ibidem in lucem edidit I. Opsopoeus e codice Pithoei (P). Haec excerpta, quae Elias Putschius Hanoviae MDCVI. recepit in Grammatices veteres p. 2727-2775., cum ceteris Macrobiani operibus primum coniuncta edidit Io. Is. Pontanus, Lugduni Batavorum a. MDXCVII. (pt), qui praeterea secutus est omnino editionem Stephanianam¹¹), nisi quod recepit quae Francofurti a. MDLXXXIV. in Novantiquis Lectionibus e codicibus quibusdam Commentariorum in Somnium Scipionis in medium protulerat Franciscus Modius¹²), et in Saturnalibus libri III. octo ultima capita transtulit in librum II., atque libris III. et IV. exordia et libris III. et VI. clausulas affinxit, secutus, ut ait¹³),

multis suorum scriptorum locis esse notissimum est: ... ita etiam operam dedi, ut horum (i. e. scriptorum Gellianorum) editioni comes illorum editio esse posset. Nec vero minus auxilii illius quam huius scriptis e libris veteribus allatum fuit: aut certe, si minus, non multo minus. Quamvis enim Ioachimus Camerarius ... plurimos locos in Hervagiana editione ... emendasset, haud pauciores aut paulo pauciores inemendatos reliquerat. Quum itaque Ludovicus Carrio sicut Gelliana ita et Macrobianae exemplaria vetera cum excusis contulisset, quod in Gellio feceram, idem statim et in Macrobio feci; absoluta enim illius impressione ... quam primum eodem modo et apud eundem typographum hanc procuravi. ... Sperabam et gaudebam fore ut quaedam huius scriptoris, quae nondum in lucem prodierant, ad linguam Graecam pertinentia, una cum caeteris eius operibus in hac editione in publicum venirent. ... Ea sunt quae inscripsit: *De differentiiis et societatibus Graeci Latiniq; verbi*, vel potius ex eo quem ita inscripserat libro excerpta: sed quum me ipsum ex veteri P. Pithoei ... exemplari ea describere necesse foret, quod neminem invenirem cui hoc munus iniungerem, et aliis tamen rebus occupatus essem, unam tantum partem descripsi, alteram, quum *σολάσω ἀπὸ τῶν νῦν ἐμὲ ἀσχολούτων*, descripturus. Sed hoc saltem interim tibi gratificari libet, ut quam Macrobius illi tractatui velut praefatiunculum praefixit (cum enim qui illa ex eo excerptis singula huius verba fideliter puto descripsisse) tibi proponam. Ea igitur est huiusmodi:

Graecae Latinaeque linguae coniunctissimam conjunctionem natura dedit ... quae Graece ἰδιώματα vocantur.

In hoc libello multa sunt quae nobis aliunde fateor esse nota: sed sunt et quaedam a paucis fortasse animadversa. ... Hoc *συγγράμματιον* cum meo cinasde fere argumenti editurum me propediem spero; — et in praefatione: „Multi fortasse nunquam putassent fore ut post illam Hervagianam Macrobiani *ἔκδοσιν* ... tot loci reliqui essent qui negotium tibi facerent, et veterum exemplarium opem implorarent. Praesertim vero ad Saturnalia sive ad Saturnaliorum conviviorum libros quod attinet, minus de iis timendum hoc esse videbatur. ... At ecce multi tamen loci, aut potius plurimi, ne dicam infiniti, aliorum vetustorum codicum auxilio egebant, (inter quos non ultimum locum tenet is quem commodato vir doctissimus Petrus Pithoeus dedit, ut vix Ioachimum Camerarium eam operam navasse credi posset. Quamquam nonnullis in locis ab eius lectione Ludovicum Carriorem contra meam sententiam discessisse et fateor et doleo: quin etiam in quibusdam ab ea quae non tantum in illa Camerarii editione .. sed in caeteris quoque extat.“

¹⁰) Errare eos qui dicant I. Opsopoeum excerpta illa primum edidisse a. MDLXXXIII., (cf. ed. Bipont. Notit. liter. p. XI.) patet ex iis quae modo excerptimus ex epistola H. Stephani.

¹¹) In utraque editione notis ad Saturnalia haec praemisit Pontanus: „Semel hoc dixerō: Stephani textum, qui optimus visus, expressimus, nisi si operarum alicubi aut alias error fuerit. Caeterum de Scripte quae vel addita vel immutata ad autographum pariter edidimus.“

¹²) Conf. epistolas VII. XX. XL. LXXII. LXXXIV. XCI. CII. CXIV.

¹³) Conf. quam praemisit epistolam ad Arnoldum Witsfeldium scriptam, in qua leguntur haec: „Sic ego, dum adolescentiae meae captum philosophiae naturaeque inventis avido augeo ac pascō, secundariis tamen horis

codicem Anglicanum vel Cantabrigiensem (A), quem tamen nihil habere eiusmodi supra (cap. II. p. xxxvi.) demonstravimus. Praeterea et suas et Meursii adiecit adnotationes. Anno MDCXXIV. primum prodierunt Casp. Barthii Adversaria, in quibus Somnii Scipionis et Commentariorum loci nonnulli correcti sunt e codicibus mss. ¹⁴⁾ His et iis quae Pet. Scriverius cum eo communicavit usus est Is. Pontanus, cum iterum ederet Macrobius a. MDCXXVIII. (p2), in auctario praesertim notatam. Post eum primus operam navavit Macrobio Iacobus Gronovius, qui verbo impeditus quominus rem ita, ut veluit, perficeret, alteram Pontani editionem, additis tantummodo suis adnotationibus, ad quas adhibuit complures codices manu scriptos haud egregios, sed auctis potius quam minutis mendis, typis describendam curavit Lugduni Batavorum a. MDCLXX., ex officina A. Deude et C. Driehuyzen (d). In praefatione ¹⁵⁾ se etiam post illam curam Macrobius e manibus non esse depositurum pollicitus est, et se sperare ait fore ut alii ad ea quae sibi latuissent investiganda tantundem afferrent laboris. Ipsum, licet Macrobius non iterum ediderit, stetitque promissis testantur ea quae enotavit e codicibus Anglicis (cf. cap. V. I, c.): sed de aliis proximo certe tempore spes eum fefellit. Nam qui a. MDCXCIV. Londini edidit opera Macrobianae, is dicitur (ego enim nusquam vidi illas editiones) expressisse faciem exemplarium Gro-

ingenii vires et operam libenter impendi his talibus pro parte vel inveniendis vel iuvandis. Et hac quidem occasione Aurel. Macrobium, quem misere mutilaverat elapsi, quod dixi dudum, aevi scaevitas, eruto nuper ex Bibliotheca Anglicana codice pervertuto, reformatum et ordinatum utiliter, lacunisque expletis quam vastissimis veteri sua veste et vultu reducimus. Interfuit enim reip. literariae, post tot meliorum clades, hunc talem scriptorem non lacerum ultra sed integrum, nec integrum solum, sed quam emendatissimum in veteri bibliotheca retineri. Cui etiam rei et Castigationes nostras sive Notas applicuimus."

¹⁴⁾ Conf. libri XXXVII. capita 16. et 17., libri XXXIX. caput 12. Saturnaliorum usus locus, III, 20. (II, 16.), 5., emendatur lib. XXIII. cap. 18.

¹⁵⁾ „Si hoc, inquit, quidquid est a me observatum in Macrobianam Somnii commentationem erumpere privates parietes libenter vides, Paulus Iunius, nuper scholae Lugdunensis rector, .. habet quod imputet tibi, benevole lector. Post delegatam patri meo ordinationem publicorum librorum (anni iam sunt quatuor), dum curiosius quidquid membranarum aut chartarum veterum illic pestem et Libitinam vitavit, recensco ac purgo, duorum huius commentarii MStorum situ et aqualore horrentium, satis tamen antiquam manum ostendentium, conferendi cupido animum incessebat; et prout quaeque varietas se mihi probat annotabam. Haec cum ille .. forte conspexisset, vix considerato, essetne aliquid publico dignum, non desiit obtundere amicus affectu nimis, ut ad editionem, quae comparabatur, velut ex symbolo conferrem. Nec negare ei poteram, cui paene omnia iura in me ipse concesseram. Sed et dum Somnium praela properant, idem me Saturnalibus applicuit, in quae nonnihil ex chartaceo eiusdem bibliothecae MS. marginali alleveram. Iam procedebant omnia ex voto: iam committebatur operis liber secundus, cum rem omnem perturbavit et vel retroegit *βελιότα πανάγων Ύψιλα* a ferali praecedentis anni morbo mihi quoque adempta. ... Narro autem ista tibi, ut animum advortas ad subita et condita fercula te vocari. Neque enim ambigendum, quin, si assidue ac diutius inhaerere licuisset, idque corpusculo bene composito, accessione non parva locupletior et plenior apparatu Macrobianus proditurus fuerit. Atque utinam aliquis ad ea quae mihi latuerant vestiganda tantundem laboris afferre non dedignaretur! Ita certe fore augurarer, ut Macrobius vere nomine suo frueretur. Nos quidem auctorem hunc, qui gratulandum nobis habemus, quod bonorum scriptorum laverna audiat, nec post hanc curam omnino e manibus deponemus, quantum per aliam occupationem fas erit; tantum, ut haec minuta et iuvenilia possint placere, opto."

novianorum, non deletis naevis sed novis insepersis; et Hieronymus Vulpianus Patavii a. MDCCXXVII. ex editione Gronoviana, ad marginaem indicatis huius paginis, transcripsisse verba Macrobianae paucis locis mutata ex Aldina vel e Stephaniana ¹⁶⁾. Nic. Heinsius et Petr. Lambecius, quos in Macrobio emendando haud parum operae studiique posuisset ex libro VI. de Bibl. Vindob. p. 266. refert Fabricius Bibl. Lat. tom. III, p. 185., curas suas intra parietes cohibuerunt neque quisquam postea eas emisit. Primus ergo qui post Gronovium ad Macrobiū emendandam atque interpretandam aliquid contulerit, fuit I. C. Zeunius: at is, cum Lipsiae MDCLXXIV. (z) iam Gronovianae editionis aliqua pars esset typis descripta, ad opus accessit casu magis quam consilio, minime praeparatus, nec nisi editionis Coloniensis III. exemplari adiutus ¹⁷⁾, cui nimiam habuit fidem, ut saepe ea revocanda esse censeret quae codicum mss. auc-

¹⁶⁾ F. A. Ebertus refert tantummodo ad libellum de diff. et soc. Gr. Lat. quae verbi additas esse Opsopoei et Pontani adnotationes, sed F. L. A. Schweigerus adiectas esse notas editionis anni MDCLXX. In ed. Bipont. legitur: „Qui hanc editionem curavit, Hieronymus Vulpianus, basin fecit editionem Jac. Gronovii an. 1670., cum qua contulit Aldinam et Stephanianam, adiunxit vero notas Pontani et Opsopoei. In praefatione agit de usu librorum Macrobii et de praestantioribus eorundem editionibus.“

¹⁷⁾ Zeunius ipse in praefatione: „Cum Gronoviana, inquit, editio, quam adhuc optimam habebamus, vix posset reperiri, cum ipsa Vulpiana ... certe his in terris admodum esset rara: illam sub finem proximi anni bibliopola quidam exterius hac ipsa in urbe typis repetendam curavit. Vorum non ita multo post consilio mutato, quibus de causis nescio, ius suum concessit Lipsiensi bibliopolae. Hic igitur, cum dimidia iam pars esset confecta, rem mihi aperuit, petiitque, ut, si quid haberem, nunc suae adderem editioni. Equidem quamquam cum aliorum negotiorum occupatione tum Terentii edendi causa distentus tenebar: .. conditionem oblatam recepi, promissique aliquot notulas quae inprimis ad lectionum rationem pertinerent, me additum esse. Verum postquam plagulas ipsas curiosius inspexi, animadvertique non modo quae Gronovianam obsiderent editionem operarum vitia, tanquam sacra mysteria, quae profanis manibus contractare nefas habeatur, esse relicta, sed etiam, ut fere sit, nisi Argus oculatissimus operarum laboribus invigilet, novorum nubem irrepsisse: coepit me capti consilii non mediocriter poenitere, et parum abfuit, quin illud totum abicerem. Sed nunc res mihi quaedam ob causas integra non erat. Quapropter, ut et quae restabant servarentur plagulae, et quae iam commissa erant vitia, quantum fieri poterat, lenirentur notarenturque, hanc rationem institui, ut ipse inde a libro quinto Saturnaliorum vetera vitia delerem, melius distinguerem, suum cuique loco laudato numerum, cum ad diversorum auctorum loca facile discernenda, tum aliorum quorundam commodorum gratia, adscriberem. . . De observationibus, lectionibus et coniecturis, seu quocunque nomine appellare tibi libuerit, quas addidi, quamquam non nego usui lectorum, dummodo lectu dignae habeantur, melius consultum fuisse, si suo quaeque loco statim subiectae essent: id tamen, cum serius, uti ante dixi, ad rem accederem, fieri non potuit, nisi in textu Ciceronis, et in libello ultimo de differentiis verbi Graeci et Latini. In illis autem inprimis spectavi, ut loca corrupta vel lectione antiqua, a qua non semel Stephanum, quem secutus est Gronovius, temere recessisse deprehendi, vel coniecturis e legibus linguae, usu Macrobii et orationis serie petitis emendarentur, praetermissis locis iis quae iam aut a Pontano aut Menrsio aut Gronovio satis restituta videbantur. Nisi igitur angustia temporis eassem impeditus, omnes omnino editiones Macrobii, uti a principio decreveram, excussissem. Verum nullam nisi editionem alteram, quae cura Arnoldi Vossii, viri docti et diligentissimi, . . . Coloniae Agrippinae anno MDXXVII. prodiiit, inspicere mihi licuit; quam hic Editionem veterem diximus. . . Inde variantes lectiones, quae quidem alicuius momenti esse videbantur, necdum ab aliis interpretibus occupatae, collegi.“

toritate nians respuerat L. Carrio. Praeterea iusto magis opinabatur Macroebium affectare varietatem orationis et fugere asyndeta, et ex his aliisque similibus causis multas protulit audaciores coniecturas, quas quidem non ipsa scriptoris verbis inseruit, sed animadversionibus suis, quibus per multa cum esse probe interpretatum non eo infitias, sicut ne id quidem praetereundum esse puto, quod primus fere omnes (non omnes, nam desideratur notatio lecorum in libro IV. inde a cap. 4. § 9.) aliorum scriptorum locos, quos attigit Macrobius, accurate indicavit, et addidit Corrīgenda quibus emendaret typographi errata. Haec diligenter correctā sunt in editione Bipontina quae prodīit a. MDCCCLXXXIII., ut refert Mahul, cura Crollii et Exteri, qui receptis plerisque Zeunii aliorumque coniecturis, vel iis quae excerpta e Coloniensi III. in Zeuniana leguntur editione, ipsa verba scriptoris non raro in peius mutaverunt, nec quidquam addiderant quo lector moneretur de mutatis scriptoris verbis aut de iis quae addidit transposuitve Pontanus: nam omni adnotatione caret haec editio, in qua nihil invenitur nevi nisi „Index editionum Macrobiū auctior Fabricio-Ernestino, inque III. aetates digestus.“ Quum vero haec sola in multorum venerit manus, evenit ut nemo fere intelligat tantum abesse, ut post editionem Stephanianam opera Macrobiū emendatiora prodierint, ut a Pontano interpolata et ab editoribus Bipontinis multifariam adulterata nunc ferantur. Nam posthac editus non est Macrobius, nisi quod anno MDCCCXLV. bis in linguam Gallicam est translatus, quibus versionibus addita sunt Latina, alteri (quae est in Collectione Scriptorum Latinorum Nisardi) ex editione Bipontina, alteri (quae est in Bibliotheca Latina quam curat C. L. F. Panckoncke) ex editione Patavina. Illi praemissa est commentatio quam Mahul ¹⁹⁾ composuerat anno MDCCCXVII., foedis mendis depravata, huic alteri laciniae quaedam ex illa commentatione decerptae cum alia quadam farragine mixtae: subiectae sunt utrique levissimi generis adnotationes. Melius profecto consultum esset Macrobio, si contigisset, ut F. Aug. Ernestius exsequeretur consilium eius opera edendi, quod quominus fieret impedivisse incurrentia saepe negotia alia retulit ipse ²⁰⁾. Nuper de Commentariis in Somnium Scipionis emendandis cogitaverunt Fridericus Osannus ²⁰⁾ vir praestantissimus et V. D. Holzapfel Berolinensis, sed cum a me hanc provinciam audissent occupatam, opus iam inchoatum reliquerunt, et summa cum liberalitate mecum communicave-

¹⁹⁾ *Dissertation historique, littéraire et bibliographique sur la vie et les ouvrages par Alphonse Mahul*, quae prodīit anno MDCCCXVII. Parisiis et separatim edita apud Lenormant, et *Annales Encyclopédiques rédigées par A. L. Millin*, Septembre p. 21 sqq. et Londini *Classical Journal* vol. XIX. p. 105 sqq.; vol. XXI. p. 81 sqq.; vol. XXII. p. 51 sqq. In qua dissertatione multa quidem leguntur congesta de vita operibusque Macrobiū, sed ita ut critici iudicium requiratur. Nuper nullis additamentis aucta (immo dempto Catalogo editionum Macrobiū quem auctor sumptum ex editione Bipontina instruxerat adnotationibus hand spernendis) descripta est haec dissertatio tam negligenter, ut idem homo modo vocetur C. Barthius modo Osarth, et additae inscriptiones incredilibus scatant mendis.

²⁰⁾ Conf. Fabricii Bibliotheca Latina tom. III. p. 185.: „Fuit nobis quondam in animo Macrobiū editionem novam parare, eiusque consilii causa inagnum numerum editionum veterum collegimus. Sed consilium ad effectum perducere incurrentia saepe negotia alia et labores non siverunt.“

²⁰⁾ Cf. M. Tullii Ciceronis de re publica librorum fragmenta. Recens. et annotatione critica instruxit Frid. Osannus. Gottingae MDCCCXLVII. Praefat. p. vii.

runt apparatus a se collectum ²¹⁾. Scriptorum Graecorum fragmenta quae inveniunt in Saturnaliis praestantissime tractavit F. Guil. Schuеide-wianus ²²⁾: singula quaedam Aug. Meluekius ²³⁾. Praeterea nihil fere ad Macrobiani opera emendanda contulit nostra aetas: sed in eo consentiunt homines docti plerique, ut censcant ea digna esse quae accuratius quam hucusque factum sit pertractentur ²⁴⁾.

Noque tamen non male auditur ab hominibus doctis Macrobianus. Desiderii Erasmi de eo iudicium protulimus supra (p. vi.). Plura eiusmodi in libro quem inscripsit de plagio (a. MDCLXXIII.) collegit I. Thomastus, qui quidem ipse (§ 532.): „Quem tamen, inquit, quia se apem alienorum operum palam fatetur, vellem viri docti aliorum haud exigua in rem literariam eius merita contemplantium exemplo paulo civilis tractavissent“, sed affert eundem illum Erasmus qui (Adag. MCCXXXI.): „Mominuit, inquit, et Seneca epistola quadragesima septima. Cane verba sublegetis videtur Macrobius, ut est omnium auctorum vere facus“, et M. Antonium Muretum, qui ad Senecae de Beneficiis lib. III. cap. 18.: „Totam, inquit, hanc disputationem de servis .. partim ex hoc Senecae loco, partim ex epist. 47., partim ex Valerio consarcinatam Macrobius libro I. Saturnaliorum pro sua venditavit. Sed et ex Agellio et e Plutarchi Symposiacis tam multa, nullo pudore, in septimum librum Saturnaliorum avorum transtulit, ut appareat eum facitasse eandem artem quam plerique hoc saeculo facitavit, qui ita humani a se nihil alienum putant, ut alienis aequae utantur ac suis“, et Petrum Crinitum, qui de honesta disciplina lib. XX. cap. 7. p. 500. de praetexta in Saturnaliis ait multa referri, quae Macrobius e Gellianis Noctibus maiore studio quam iudicio transtulerit: cum sit obnoxiae mentis et ingenii maxime infelicitis numquam fateri, per quos auctores profeceris, et ibid. lib. XXII. cap. 4. p. 534.: „Hec etiam, inquit, Macrobius, ut alia complura e penu Gellianae eruditionis in suas coenas depromat, homo satis quidem eruditus, sed ingenio maxime ingrato ac prope impudenti, ut qui in tanto aeris alieni cumulo nusquam creditoris nomen profiteatur“. Deinde adiecit haec: „Basilius Faber Lexico sub Macrobi: „„Macrobius fur dictus ideo quod ex eo inter commentarios suos multa descripsit Gellii nomine dissimulato.““ Vinc. Opsopoeus Not. in Anthol. lib. III., f. m. 427.: „„Haecenus Gellius (II, 18). Non aliis verbis idem confirmat etiam Macrobius (Sat. I, 11., de Epicteto), Gelliana simia.““ Andr. Schottus I. Tull. Quaest. 15. p. 41.: „„Agellius eiusque postea aemulus ac laverna Macrobius.““ Vossius I. de histor. Gr. 20. p. 131.: „„Idem (quod de Albino Gellius refert XI, 8.) legere est apud bonorum scriptorum lavernam Macrobius in prooemio Saturnallium.““ Vossius de

²¹⁾ Cf. cap. V. I. c.

²²⁾ Cf. Zeitschrift f. d. Alterth. Wiss. 1843. N. 32 ff. et 1844. p. 158. — Rhein. Museum. Neue Folge, II. Jahrg. (1843.) p. 636 ff.; III. Jahrg. p. 69 ff.

²³⁾ Cf. Analecta Alexandrina. Berolin. MDCCCXLIII. p. 225 sqq. et Zeitschrift f. d. Alterth. Wiss. 1844. p. 11.

²⁴⁾ Cf. G. Bernhardt, Grundriss der Röm. Litteratur. Halle 1830. p. 330., not. 588. — A. Stahr, Aristoteles bei den Römern. Leipzig 1834. p. 184. — J. C. F. Bähr, Geschichte d. Röm. Litt. Carlsruhe 1845. vol. II. p. 600. — R. Klotz, Handbuch d. lat. Litt.gesch. Leipz. 1846. vol. I. p. 130. — De meis studiis Macrobianis egi in praefatione. De editionibus h. l. omissis vid. cap. VI.

Materialis Lat. III., p. 731.: „„Macrobii quaedam habet quae non dubium quin ex Solino exscripserit, nempe illa de annorum divisione et diebus intercalariis.““ Petrus Crinitus *epist. ad Alexandr. Sartium* (inter *epistolas Aug. Politiani lib. XII. ep. 22. p. m. 493.*): „„Ingratitudinis vitio dapibus partim emendicatis partim subfuratis coenas suas instruxit.““ Franc. Modius *ep. VIII. Lectionum Novantiqu. p. 29.*: „„In Macrobio scriptore intra mediocritatem bone, non malo certe, si plagii eius fama non vapularet, haec notata mitto.““ Ian. Dousa c. 9. *praecid. in Petron. Arbitr. p. m. 333.*: „„Omnia, inquit, disertissime Ioannes Sarsberiensis (IV, 5.), non quidem de suo (id quod corniculae isti cum factoribus semipriscis, Solino puta, Macrobio, Isidoro atque aliis eiusdem farinae mangonibus).““ Lud. Carrio *ap. Grut. III. Lampad. p. 118.*: „„prope ut absit, quin illius ipsius rhapsodi (Macrobi), cuius alia etiamnum scimus flagitia restare ingentia, peccatum esse debeat existimari.““ Bassianus Land. *lib. II. Anat. p. ult.* „Ex quo planissimum est fucum auctorum Macrobiū vehementer errasse, quod inter intestina mesenterium retulit.“ Conrad. Heresbach *praefat. ad lectores librorum suorum de re rust. *3.*: „„Coelium (Rhodigium) optimorum auctorum fucum conviciantur quidam (fecit hoc Kobanus cit. *Magir. eponym. crit. p. 169.*). Nec desunt qui eodem crimine traducunt Macrobiū, cum tamen illos omnes de bonis literis bene meritos fateri cogamur.““ — Praeterea Hieronymus *Mercurialis Variar. Lection. (Venet. MDXCVIII.) lib. III. cap. 5.*: „Macrobii, inquit, qui totum Saturnaliorum suorum septimum librum ex Symposiacis Plutarchi verbotenus furatus illius nunquam mentionem fecit, si a nobis interdum damnabitur, cum ingratitude suae debitas luere poenas aequi iudices clamabunt.“ In *Fabricii Bibliotheca Latina vol. III. p. 182. ed. Ern.* citatur etiam Guillelmus Saldenus de *libris pag. 167, 176 seq.* Iovianum Pontanum et Scaligerum patrem commemorabimus *infra. Chr. A. Heumannus in Conspectu reipublicae literariae (Hano. MDCCLIII.) cap. VII. § 39.* Macrobiū in eorum refert numero, „qui totos aliorum libros inversis vestigiis Caci instar Virgiliani faciunt suos.“ Etiam Io. Meursius in *not. ad Sat. I, 8.* Macrobiū vocat simiam Auli Gellii. Mahul *denique l. c.* in eo eum censet esse reprehendendum, quod non certa ratione in operibus suis utatur, neque iustam rerum continet seriem.

Contra homines quidam docti nimis paene eum efferunt laudibus. Sic Ioannes Rivius in *epistola ad Raphaelē pictorem scripta quam praemisit edit. Venetae a. MDXIII.*: „Macrobii Aurelii Theodosii, inquit, in Scipionis somnium scripta multo (ut aiunt) papavere ac saepe aparsa: .. nec non eiusdem convivia: olivas inquam Atticas amarulentas: ... opus mehercle omni auro liquidius: purius: clarius: et sine quo Venetum Maronem, poetarum omnium eminentissimum, (ut alia omitam) non magis studiosi intelligere possunt quam bene olere qui diu in culina versantur.“ Arnoldus Vesaliensis in *epistola ad lectorem (ed. Colon. a. MDXXVI.)*: „Dolemus, inquit, aliquandiu vicem tanti auctoris, tamque in omni eruditionis genere praestantis; mirifici quidem citra omnem controversiam, in coelestium orbium numero ordine et concentu explicando: praecipui in Platonicae doctrinae prodendis mysteriis, in sacrarum ratione tradenda anxii, in poetarum oblectabilibus locis et enodandis gryphis accurati, in iis denique universis, quae vel ad naturae lascivientis prodigium vel ad humani ingenii otiosam diligentiam pertinent, nusquam non circum-

specti et seduli.“ Nicolaus Angelius in epistola ad Ioannem Salviatium quam praemisit editioni Iuntinae dicit „puleherrimam ac disciplinarum omnium refertam Saturnaliorum Macrobi lectionem“. Donatus Veronensis in epistola quam praemisit editioni Aldinae his verbis eum defendit: „Ideo autem huic operae nostrae patrocínio tuo opus est, quod sunt quibus Macrobianae haec non undecunque operae pretium absolvere videantur, quippe quae vel de Virgilio nostro non omnino verum quoddam iudicium contineant, ac potius et audacter et temere conscripta esse videantur. Ego vero Macrobiū tanti momenti esse puto ad Virgilium Ciceronemque intelligendos, ut plane affirmare non dubitem plus unum hunc collaturum esse quam omnes omnium grammaticorum commentarios, multoque etiam plus quam praecipue Virgilius ipse sibi, quamvis diligenter lectus ac relectus, praestare queat. Et cum veterum poetarum nullum fuisse appareat quem non ille et assidue legerit et memoria comprehensum tenuerit. Tot praeterea tantaque Virgilianae poeseos mirabiliter arcana prodiderit, nec quisquam unquam plenius tanti poetae laudes sit persecutus, neminem illi nisi iniquum prorsus ac tristem iure invidere dixerim, quod etiam huius poetae loca quaedam ausus sit revocare ad censuram. Quod tamen ille et in una Aeneide facit, quam ne ipsi quidem auctori omni modo probatam fuisse constat, ut in hoc Macrobius poetae ipsius iudicium commendasse videatur; et sub alterius persona, ut in dialogo mos est, et Graeci hominis persona, quam sane aliter nullo modo servare potuisset, nisi illi quae Graecum hominem deceant, tribuisset: et ipso post convivium tempore, cum vel contra manifestam veritatem, ut libere dicatur, permitti solet: ut, si ulla in re magni iudicii vir sit habendus Macrobius, in hac non sit nisi maximi habendus: puto, qui omnes ad unum et Platonis et Platoniorum dialogos ita usu tritos habebat, ita legendo sibi familiares effecerat, ut nihil eum videatur, quod ad legem dialogorum pertineat, latere potuisse. Quas ob res ego quidem tam illi, ut etiam de Virgilio in aliquibus iudicare potuerit, concedendum fuisse arbitror, quam idem est sine ulla dubitatione inter vere philosophantes connumerandus.“ Adde praefationem notarum Io. Is. Pontani: „Habes, Macrobiū, lector, et habes, ut dixi, non ut antea truncatum et lacerum, sed sua et veteri forma. Meruerat certe hanc operam Macrobius, quo nescio an hodie cumulatior in Latio alius omnigenae scientiae spico. Quis illo ad Pythagorae Platonisque divina mysteria vel ductor melior aut doctor? Quis in orbium caelestium ratione et positu, quis in eorum ex Samii placito contentione prodenda sublimior? Antiquitatis vero in eo ille cultus, ea sacrorum rituumque enodatio, illa in veterum obtectionibus aperiendis locis accuratio, ea denique in ipsis naturae lascivientis miraculis, aliisque humani ingenii deliciosis inventis eminentia, ut laudis iam diu delatae vitium sit talia velle laudare.“

Alii consideratius de eo iudicaverunt. Ipsum Thomasium, qui in plagiariorum numero eum referat, esse eius patronum vidimus supra: quocum consentit I. Alb. Fabricius, qui (Biblioth. Lat. tom. III. p. 183. ed. Ern.): „Multa, inquit, in his libris ex Gellio mutuatum Macrobiū et librum solum fere integrum ex Plutarcho repetiisse observatum est, sed propterea plagiarium annumerandum esse non facile dixerim,“ et Morhofius (Polyhist. liter. I. IV. c. 14. n. 19.) et Stollus (Introduct. in hist. lit. prooemio de historia liter. generatim spectata § 64. n. 2.), quos citat I. N. Funccius (De vegeta Latinae linguae senectute commentar. § XXX.). His adnumerandi sunt ex iis quos supra memoravimus Franc. Modius

et Conrad. Heresbach. Idem ille Funccius (§ XXIX.): „Verum suo tempore, inquit, non vulgaris eruditionis fama illustret et magna auctoritate fuisse vel inde patet, quod Rufus Festus Avienus ... et ipse vir consularis eruditissimorum nulli secundus Aesopicas illi suas inscripsit fabellas, quarum prooemio inter alia ad Theodosium (videlicet Macrobius nostrum): „„Quis, scribit, tecum de oratione, quis de poemate loqueretur? quum in utroque literarum genere et Atticos Graeca eruditione superes; Latinitate Romanos.““ Caelius Rhodiginus [Lect. ant. t. XIV. c. 5. „„auctorem excellentissimum et virum reconditissimae scientiae““ nominat. Sed patrociniū longe maximum sibi a Io. Henrico Boecclero .. promittere potest. Verba (Bibliograph. crit. p. 25.) dabimus integra: „„Macrobius inquit, valde contemnitur a Ioviano Pontano in Antonio suo et Scaligero in Poeticis: luculentissimi tamen sunt eius Commentarii in Somnium Scipionis. Nec minus difficillimum opus est aggressus in Saturnaliis, quae, etsi non ubique exacte tractavit, magnis tamen excidit ausis et viam monstravit aliis ulterius de eo meditandi. Lipsius certe fuit inter eos qui cum valde aestiment.““ Et eum porro laudat decore et perspicue loquentem.“ Idem (§ XXXI.): „Stilum, inquit, Macrobii Io. Sarisberiensis (Polier. l. VIII. c. 10.) valde admiratur, et satis praedicare nequit. ... Scilicet pro ingenio quisque suo iudicat. Et qui veram linguam cum elegantiam tum maiestatem non capiunt, sordes et maculas pro virtutibus commendant. Emunctae naris criticus [Des. Erasmus] ire maluit in alia omnia: cui Macrobius variorum videtur contexere centones. ... Facile ubique deprehendes stilum eius esse minime cultum, et varium, ut aliena magis quam sua tradit, et cum rebus ipsis veterum quoque dictionem exprimere studet. Neque adeo omnia pro ratione seculi videntur esse inepta. ... Ipse Macrobius fatetur in sermone suo nativam Romani oris desiderari elegantiam ... Hadrianus vero Cardinalis (de serm. Lat. p. 11.) sibi persuadet tempora sua hac imperfectione infecta laborare. ... At tamen grammaticus noster suis libris passim profert quae philologiam Romanam illustrant, quamvis uberior sit rerum philosophicarum et antiquitatum in illis seges atque adeo eruditionis omnigenae haud quaquam contemnenda messis.“ Ibidem commemoratur Laurentius Valla, qui (in errores Antonii Raudensis annotat. p. 40. al. 752.): „Quid est autem, inquit, cur meum praeceptum tantopere derideas? quia Macrobius aliter usurpat? Esto. Quid Cicero Quintilianusque, quos inprimis imitandos propono? Usurpantne et ipsi aliter, an non? Si usurpant, cur non eorum profers potius exempla? Quid Macrobius unum, doctum quidem virum sed nequaquam ex eloquentibus, mihi obicit?“ Noli tamen existimare Laurentium obtrectare Macrobio, nam alio loco (Elegant. lib. I. p. 45.) eum dicit „curiosissimum in loquendo et reconditissimae scientiae“. Adde, quos citat Thomasius l. c., Io. Ludovicum Vivem, qui (prae fat. Vigiliae in Somn. Scip.; inspicere etiam lib. III. de trad. discipl. p. m. 323. 326.): „Macrobius, inquit, vir eruditissimus, etiam si et aliud in tota non egisset vita, in qua revera pro virili sua litterariae reipublicae bene laboravit: sed si aliud praeterea non egisset quam servare nobis hanc omnis eruditionis thesaurum, optime de studiis omnibus fuisset meritus“, et Reinesium qui (epist. ad Rupert. p. 462.): „De Macrobio, inquit, quoniam Xylander adeo sprexit virum, cuius tamen nihil cognitum habuisse videtur, hoc etiam dicam, fuisse inter aetatis suae doctissimos sine controversia eximium quendam.“ — Praeterea

Fr. Vavassor (de iudicia lectione sect. III. § 2.): „Si quem, inquit, adiungere debemus Gellio, comitem debemus Macroblum, a quo Gelliana videmus tam multa totidem excerpta et relata verbis fuisse. Quin etiam habet peculiaris quaedam et sua, ex quibus maior spes ostenditur, fore ut morem nostrorum hominum et locutiones persequatur.“ Casp. Barthius (ad Claudian. p. 791.): „Omnino, inquit, aliis libris inventis opus erit, ut is auctor concilletur ordini suo, quos inquirere adhortor quibus talium copia est: illis enim est scriptor, quamlibet aliorum excerptor: cum sit etiam non pauci nos doceat nullibi antiquitatis alibi exstantia.“ Iac. Gronovius tantummodo dicit nos gratulandum nobis habere quod bonorum scriptorum laverna audiat. Hieronymus Vulpus in praefatione editionis Patavinae: „Nemo fere, inquit, est illorum qui studia humanitatis cum disciplinis gravioribus coniungere amant, cui Macrobi scripta et grata et explorata non sunt.“ Denique omni, qua par est, laude cumulatam videas in praefatione I. C. Zeumii, qui: „Etsi Macrobi, inquit, ingenium et scripturae genus, si cum nonnullis aliis Graecae Latinaeve antiquitatis auctoribus comparatum fuerit, non satis probatur commendaturque: tamen ob varietatem praestantiamque rerum, quas aliunde compilavit ac congescit, atque ob loca auctorum, imprimis poetarum, laudata, quae aut solus nobis servavit, aut certe sua lectione comprobare recepta, corruptaque emendare potest, eius libros non modo lectu esse iucundissimos, sed et cognitu utilissimos consenuit, praesertim cum dicendi genus non ubique tam barbarum reperiatur, ut delicatum lectorem prorsus debeat detertere: imo saepe ita sit nitidum, elegans et variatum, ut vitia, si qua sunt, et Graecismos, qui quidem non raro deprehendantur, facile aequus lector, opinor, condonet. Multa enim, eaque haud contemnenda, hic continentur, quae ad veterem philosophiam, eiusque partem, physicen, imprimis Pythagoricam et Platoniam, cognoscendam, ad ritus quosdam Graecorum Latinorumque omnis fere generis discendos, ad significationes quorundam verborum recte interpretandas, ad loca poetarum comparanda et iudicanda mirifice valeant.“ Nuper illi haud inique de eo iudicaverunt ²⁵⁾.

CAPUT QUINTUM.

DE CODICIBUS MANU SCRIPTIS MACROBIANIS.

Commentarii in Somnium Scipionis et Saturnaliorum libri quum non nisi in paucissimis, omnia opera Macrobianae in nullo codice manu scripto inveniantur coniuncta, de singulis operibus deinceps est tractandum: idque ita instituum, ut enumerem codices primum ab aliis ad singulos Macrobi

²⁵⁾ Cf. Bernhardt, Stahr, Bähr, Klotz II. cc., W. A. Becker, Handbuch d. Röm. Alterthümer, vol. I. p. 61.; etiam Mahul I. c., quem quidem in Macrobi operibus desiderare certam rationem vidimus supra. Hic affert etiam Chompré, Selecta Latini sermonis exemplaria, 1771., t. III., et Traductions des modèles de latinité 1748–74 t. III., et Coupé Soirées littéraires t. IV.; M. H. D. Suringar, Histor. crit. scholiastarum Latinorum, Lugd. Bat. 1834. part. I. § 4. p. 161 sqq., ubi (p. 166.) afferuntur iudicia astronomicorum, Montuclae Histoire des mathématiques T. I. p. 492, et Delambre Histoire de l'astronomie ancienne. T. I. 290.

locos emendandos adhibites, deinde a me vel ab aliis meo commodo excusos, tum antea excusos sed nondum adhibitos, denique inspectos singulis locis.

I. Codices Commentariorum in Somnium Scipionis.

a) Ab aliis ad singulos locos emendandos adhibiti.

Praeter Camerarium et Carrionem, quorum codices commemorabo infra, ubi agam de Saturnalibus, codicibus manu scriptis usi sunt Franc. Modius, Casp. Barthius, Iac. Gronovius ¹⁾.

1) Franciscus Modius Brugensis in Nevantiquarum Lectio- num epistolis, quas supra commemoravimus, non paucos locos qui in editione Aldina (qua est usus) ei viderentur corrupti emendavit adhibitis codicibus manu scriptis quos vocat plerumque vel scriptos vel membranas vel duo manu exaratos. Semel in epistola XX. ad Ioannem Posthium Archiatrum Wirceburgicum scripta: „Repono, inquit, ex membranarum vestratibus pariter et nostratibus“, quae membranae non aliae esse videntur nisi libri manu scripti de quibus in ep. LXXXIV. Hieronymo Hagio scribit: „Veram lectionem repono ex libro scripto Franciscanorum apud vos et altero qui est Suffridi Petri Leovardensis I. C. Antecessoris Coloniensis mihi summe amici.“ Wirceburgi nullus nunc exstat codex Macrobii. F. Modii emendationes ab Is. Pontano ascitas esse fere omnes supra retulimus. Sunt eas probae plerumque: sed confirmantur fere omnibus meis codicibus, ut, cuius familiae fuerint illae membranae, inde erui non possit.

2) Caspar Barthius in Adversariorum libri XXXVII. capite 16. „apud Rauracos“ ait se contulisse duos libros manu scriptos. De hisdem ibid. c. 17.: „Macrobii, inquit Commentariorum in Somnium Scipionis ex sexto de re publica Ciceronis superstes duos codices manu exaratos contulimus. In altero titulus est: *Macrobii Theodosii viri consularis et illustris Commentariorum tertiae diei Saturnaliorum liber primus incipit* ... In altera codicis vetusti pagina haec verba reperiuntur: Titulus talis est: *Macrobii Ambrosii Oriniensis in Somnium Scipionis commentarium incipit* ... In altero codice: *Macrobii Ambrosii Theodosii viri clari et illustris Commentaria ex Cicerone in Somnium Scipionis incipiunt*.“ Pontaneum, qui in alteram suam editionem haec ita transtulit, ut tres Barthium habuisse statuerit codices mss., refutavit Iac. Gronovius in adnotatione ad Comment. I, 1, 1. Quae ex his codicibus II. cc. et lib. XXXIX, c. 12. protulit C. Barthius, ea pertinent tantum ad

¹⁾ Vetus codex, quem in suis adnotationibus commemorat Ia. Moursius, non est manu scriptus. Nam ipse (ad Sat. I, 15, 12.): „Vetus codex meus excusus anno MDXXI. habet scilicet“, et in extremo notarum libello: „Ne sis nescius, editionibus usus sum binis, una recenti Henr. Stephani anni MDLXXXV., altera vetusta Bononiensi anni MDI., cum qua hanc posteriorem contuli.“ Aut numerum MDXXI. aut MDI. aut utrumque falsum esse apparet, nisi forte urbis nomen corruptum est. Editio Bononiensis anni MDI. commemoratur a Funcchio l. c. § XXXIII. et in Fabricii Bibl. Lat. tom. III. p. 183. et ab editoribus Bipontinis p. VIII., sed e Moursii tantummodo auctoritate, ut videtur. Nemo certe huius editionis profert titulum. Ebertus et Schweigerus l. c. eam ignorant, neque ego eam inveni in ulla bibliotheca. Si Brixienensis III., quae prodit a. MDI., ut duae priores editiones Brixianae curata esset a Bonino de Boninis, hanc intelligendam esse putarem. Nunc haereo dubius, quoniam in hanc rem incidi tum domum, cum iam reddideram editiones veteres quae e compluribus bibliothecis mihi fuerant missae.

quattuor prima Commentariorum capita, nec magni sunt momenti. Prior autem ille codex scholia videtur continuisse qualia leguntur in cod. Emmeranensi (E3), et in uno codice I. Gronovii, de quibus vid. supra c. I. p. II.: de priore eiusdem inscriptione conf. c. II. p. XII. Alterius codicis inscriptio (si excipias scripturam *clari*, de qua vid. c. I. p. III.) convenit cum fragmento Gronovii, de quo vid. infra d).

3) Iacobus Gronovius in praefatione (cf. p. LV.) dicit se duos huius Commentarii contulisse codices antiquos et in Saturnalia nonnulli ex chartaceo Ms. margini allevisse. At idem ad Commentarios praeter duas illas membranas saepe ²⁾ citat tertium codicem chartaceum, praeterea non raro ³⁾ Oxoniensem, ut quattuor Commentariorum codices Mss. cum habuisse appareat, quem numerum ipse confirmat in annotatione ad Comm. I, 2, 14. De his infra agam, ubi ad ea pervenero quae e codicibus Leidensibus mecum communicavit Iac. Geelii V. Cl. Ibidem disseram de his quae e codicibus Anglicis enotavit idem Gronovius, quoniam neque ab ipso sunt edita neque ad emendandum Macrobius adhibita.

b) A me vel ab aliis meo commode excussi.

- 1) Bambergensis (B), in membranis formae maximae, ut videtur, sec. XI. et XII. scriptus, (M, IV, 15.; in catal. Iaeckii N. 875.), continuit olim XLIV. foliis, quorum quaevis pagina continet lineas XLI. vel XLII. in binas columnas divisa, Ciceronis Somnium Scipionis cum Macrobii Commentariis: sed nunc codex est mutilus et continet tantum XXXVI. folia. Habuit enim quinque quaterniones duplices unumque simplicem, e quibus tertius intercidit, et quintus deinde ante quartum positus est, ut codex a lib. I. c. 12. § 14. verbo *Phyticon* (*) transeat ad libri II. c. 3. § 10. verba: (***) *frigoris vel caloris geminae*, et a libri II., cap. 15. § 11. verbis: *cum mel dulcia appellamus* (****) redeat ad lib. I. c. 19. § 24. verba: (**) *stellarum alias interventus*, et a lib. II. cap. 3. § 10. verbis: *pressis nimietate vel* (****) transeat ad cap. 15. § 11. verba: (****) *non aliud quod*, et omnino desiderentur verba: (lib. I. c. 12. § 14.) (*) *vero id est naturam plantandi et augendi*, usque ad (lib. I., cap. 19. § 24.): *sed harum* (**). A compluribus librariis scriptus esse videtur codex, neque eodem tempore. Graeca verba scribuntur literis maiusculis sine accentibus. Compendia inveniuntur satis multa, etiam o pro con, in posterioribus quaternionibus plura quam in primo. Orthographia ea fere est, quam ascivi in scriptoris verbis describendis. Aliquando scribitur *aput* *set* *habunde calumpnia*, alia similia, semel (I, 2, 8.) *aputegium*, et (I, 4, 5.) *gragis*. Verba Ciceronis ubi a Macrobio suis commentariis inseruntur, saepe non integra inveniuntur, sed prima tantum et ultima, interpositis verbis: *usque ad*. Figurae complures appictae sunt. Tabula qua refusiones demonstrantur Oceani nata esse videtur ex ea quam huic volumini addidi, sed misere corrupta. Contuli cum ed. Bipontina.
- 2) Frisingensis 164. (C, i. e. Corbinianus), nunc Monacensis, membranaceus sec. IX., continet foliis XXIV. formae quadratae Macrobii Commentariorum in Somnium Scipionis partem a lib. I. cap. 14. § 21. usque ad lib. II. cap. 9. finem. Quaevis pagina continet lineas non divi-

²⁾ Conf. I, 1, 6; 5, 6; 6, 35; 9, 3; 10, 16; 15, 18; II, 1, 1; 2, 17; 3, 4; 5, 27; 7, 10.

³⁾ Conf. I, 7, 3; 10, 10 et 16; 14, 6; 15, 1 et 15; 20, 21; II, 5, 21; 9, 10.

sas XXVIII., stilo, nullo colore, signatas, e quibus prima et ultima quaeque excurrunt in marginem binis lineis limitatum. E scriptura colligas codicem non ab uno quidem librario sed eadem aetate totum esse exaratum. Graeca scripta sunt literis uncialibus. Ceterum satis negligenter est scriptus, et multa ommissa sunt, quae solent suppleri in margine. Praeterea ibidem saepe notatur argumentum: principio adscripta sunt haecce: *Macrobius hoc tes id est interpres somniorum in hoc libro de differentia stellarum et siderum carpsit* (fort. carpto) *ex ipsius libris prudenter Scipionis apocalipsin quam in somniis conspexit interpretari curavit, ex cuius* (fort. et huius) *etiam scipionis* (sup. add. verbis) *ad alium somnia narrantis multa inseruit, ut eorum interpretatio atque solutio libere discurrat et clarescat. . .* De quibus vid. c. I. p. II. Prima codicis pagina a librario vacua relicta est. Leguntur autem in ea posteriore aetate scripta haecce: „Iste liber sanctae Mariae et Sancti Corbiniani“; et praeterea partitiones quaedam philosophiae et physicae, interpretatio vocis *alleluia*, magnamque schema intervallorum musicorum. In altera pagina legitur inscriptio: **EX LIBRIS MACROBII DE DIFFERENTIA STELLARVM ET SIDERV. QVI** (sic et hic et infra legitur pro **QVID.**) **SINT STELLAE. QVI SIDVS**, a correctoris, ut videtur, manu. Paulo infra (ante § 24.) ab ipso librario insertum est: **DE CIRCIS ET SPERA**, et § 27. ante vocem *Causam*: **VERBA CATONIS VEL SCIPIO-NIS**. Cap. 15. § 8. pro verbis: *Quibus autem partibus sodiacum intersecet, superius iam relatum est. Haec de lacteo*, excerptor ea ad quae pertinet illud: *superius iam relatum est*, huc transtulit ex cap. 12. § 1., ut legatur: *temperaret. Et ita lacteus circulus sodiacum obliquae circumflexionis occursum ambiendo complectitur cuius terminos nunquam relinquit.* Sequitur inscriptio: **DE DECEM CIRCVLIS**, et ante cap. 20. § 9.: **ITEM EIVSDEM ANDROSII MACROBII DE SOLIS MAGNITVDINE**. In fine (lib. II. c. 9. § 10.) omissis verbis: *quod doctrinae propositum non minus in sequentibus apparebit*, legitur verbis quibusdam (ut in aliis codd. et edd. plerisque) ex c. 10. § 2. hac annexis: *quae in tam parvo magna esse non poterit, ut contentus potius conscientiae praemio gloriam non requirat.* Quae videntur esse instituta, ut commodus pararetur finis, neve quidquam in his excerptis desideretur. Duo ultima folia fortasse paulo posterius quam reliqua sunt scripta. Continent libri II. capitis 9. finem cum figura ei quam e cod. F recepi simili, praeter quam margini appicta est alia minor atque simplicior. Nulla distinctione facta adiunguntur verba lib. I. cap. 3. § 17.: *Si quis forte quaerere velit, et quae sequuntur usque ad capitis finem, et additis quibusdam figuris, sed nulla inscriptione, excerpta quaedam e Plinii Naturalis Historiae libro II., ed. Sillig. § 12., §§ 32-44., §§ 83 et 84., et inserta inscriptione: DE ABSIDIBVS EARVM, §§ 59-61., §§ 69 et 70., §§ 63-67., §§ 71-80.* Contuli cum ed. Zeun.

3) Frisingensis 163. (F), nuno Monacensis, sec. X et XI., membranaceus, foliorum LXXXV. formae quadratae, quorum paginae fere continent lineas XXXIII. non divisas, nullo colore ductas, in marginem non excurrentes. Continet foliis I-XXXIV. Boethii commentarios in Topica M. Tullii Ciceronis, et foliis XXXV-LXXXIV. Ciceronis Somnium Scipionis cum Commentariis Macrobi. Sed has partes non ab initio fuisse coniectas et folium XXXV. ab alio quodam librario in locum folii abscissi substitutum esse patet et ex scriptura, quae in primis foliis XXXIV. vetustior in folio XXXV. recentior, esse videa-

tur quam in reliqua codicis parte, et e specie obsoleta folii XXXVI. et sequentium, et ex inscriptione: „Liber iste sanctae Mariae sanctique Corbiniani Frising.“, quae legitur in foliis I. et XXXVI. Sed ne commentarii quidem Macrobi ex uno eodemque fonte fluxerunt. Namque ubi incipit cod. C, (lib. I. cap. 14. § 21., fol. LIII. v.) exstant reliquiae inscriptionis rubro colore pictae, a correctore, ut videtur, deletae; Cap. 15. § 8. eadem quae in cod. C inseruntur; Cap. 20. § 9., ut in illo, legitur inscriptio: DE SOLIS MAGNITVDINE. Reliquae illius codicis inscriptiones in hoc non inveniuntur. Finis libri I., qui in illo non notatur, in hoc ab antiqua manu signatus est post lib. II. c. 1. § 1., sed a recentiore manu suo loco. Ubi cod. C desinit (post fol. LXXXIV. v., lib. II. cap. 9., ubi recte, ut in integris et plenis codicibus, legitur: *magna esse non poterit, quod doctrinae propositum non minus in sequentibus apparebit.*), inseritur, ut in illo, pars posterior capituli 3. libri I., et deinde adduntur eadem figurae eademque excerpta Pliniana, sed ordine paululum mutato. Videtur enim librarius usus esse codice cuius unum folium exciderat horum excerptorum aliquam partem continens, quam deinde alius quis in folio sequenti supplevit: alia quaedam eorum pars in codicis folio extremo suppleta est. Vel ex his quae modo retuli elucet non ex ipso codice C, sed ex alio huic simili, fluxisse mediam huius codicis partem, idque confirmatur ipsa eius conditione, cum hic non tam lacunosus sit quam ille. Reliquae commentariorum partes ex alio codice desumptae sunt, non ab eodem librario, fortasse ne eodem quidem tempore scriptae: nulla tamen post seculum XI.: nam ne in extrema quidem parte, quae posterius scripta esse videtur, ea sunt scripturae compendia quae inferiorem prodant aetatem. Finem commentariorum nulla subscriptione significatum excipiunt praeter excerpta Pliniana quae supra memoravi fol. LXXXIV. v. nonnulla de coniunctionibus elementorum, quae incipiunt a verbis: *Ex his ergo IIII. elementis fiunt coniunctiones duae mediatas. IIII. immediatas, et desinunt in haec: sic aqua et terra una, ut subiecta descriptio docet.* Sequitur folio LXXXV. Expositio de horologio, quae incipit a verbis: *Rem quacumque arduum et parvitati nostrae onerosam domine mi ac praeceptor venerande inchoamus dum quae potius vestra voluntas destinavit, exsequi conamur. Ardua quippe est ratio horologii, sed scitu utilis, et desinit in haec: His ita dictis probatur et factum illud laudabile esse et dictum abhinc nostrum credibile.* Cui subiunguntur schemata quaedam ad logicam pertinentia. Descriptiones in hoc codice inveniuntur eadem fere quae in ceteris, sed diligentius quam in plerisque aliis sunt delineatae, ut inde desumptae sint maxima ex parte eae quas huic volumini subiiciendas curavi, inprimis ea qua describuntur refusiones oceani. Scripturae compendia in posteriore parte sunt frequentiora quam in priore, sed nusquam legitur *pro us*, vel *pro coa*. Litera *y* solet puncto signari, literae *a* et *i* passim literis *m* et *n* infra lineam adnectuntur. Contuli cum ed. Zeun.

- 4) Salisburgensis aulicus 38. (S), nunc Monacensis, membranaceus sec. XV., continet foliis CCXXXIII. et Saturnalia et Commentarios in Somnium Scipionis. Codex est nitidissimus: ornatus est picturis margo paginae primae, et literae initiales singulorum librorum coloribus auroque. Scriptura non elegans quidem sed lectu est facilissima. Videtur hic fluxisse e codice iam correcto, et saepius quidem quam ceteri mei codices congruit cum veteribus editionibus, propior tamen quam

his est libris melioribus manu scriptis. Menda librarii rara: nihil delictum, nihil supra scriptum est. Ubi discrepantes scripturae erant indicandae, plerumque altera alteri iungitur addita particula *vel*, Saturnalia finiuntur in folli CLVI. pagina priora. In eiusdem folli pagina altera est orbis circulum signiferum designans: infra pictum est corpus humanum cuius singulis membris inscripta sunt elementorum nomina apposita voce *Microcosmus* (cf. Comm. II, 18, 11.). Ciceronis Somnium Scipionis in hoc codice non legitur: Macrobius Commentarii incipiunt a fol. CLVII. Quae his inserta sunt verba Ciceronis, ea adsunt integra, rubro plerumque colere picta. Descriptiones in margine deHneatae nihil continent singulare. In calce legitur: *Barptolomaeus fontine exscripsit florentiae*, ut ex codice Florentino hoc exemplar fluxisse videatur. Centuli cum ed. Zeun.

- 5) Parisinus (P vel P1), Regius 6371., primum Petri Pitheci qui eum commodavit Henr. Stephano, postea Colbertinus, a Theodore Pressel V. D., qui eum contulit cum edit. Bipontina, in literis ad me datis sic describitur: „Continetur 1) Macrobius Ambrosii Theodosii in Somnium Scipionis Commentarii libris duobus, ad calcem subicitur Somnium Scipionis; 2) Eiusdem Saturnaliorum libri septem. Is codex membranaceus undecimo saeculo exaratus videtur: est autem liber forma quadrata satis eleganter ac nitide scriptus; commentarii in Somnium una, Saturnalia binis in singulis paginis columnis, sed ab eadem manu.“ Commentariorum inscriptio est: **MACROBII AMBROSII THEODOSII V.C. ET INL. COMP. EX CICERONIS IN SOMNIVM SCIPIONIS.** Quam inscriptionem hic posui, quia, cum Commentarii typis describebantur, mihi nondum erat nota: addenda erat pag. 13. De subscriptione libri I., in qua commemoratur emendatio Symmachi, egi supra c. IV. p. XLVII. In primis Commentariorum capitibus saepe novis sententiis tribuuntur novae haeae. Verba (I, 17, 5.): *Totius mundi a summo in imum diligens in haec*, excipiant verba (I, 20, 7.): *iure cor caeli vocetur*: neque alio loco inveniuntur ommissa. De orthographia aliisque minutis nihil mecum communicavit vir doctissimus qui hunc codicem excussit, quod ut ei vitio vertam, tantum abest, ut gratias ei agam summas, quod a me rogatus, ut verba Graeca quam diligentissime describeret, et praeterea singulis quibusdam locis quae in codice legerentur enotaret, ultro eum perlustraverit totum. Reliqua vid. infra (III, b, 2.).

- 6) Rehdigeranus (R1), membranaceus seculi, ut videtur, XIII., continet folia LXI. formae minimae, quorum primum et ultimum sunt vacua, nisi quod in primo, sed seculo XV. vel XVI. demum scriptum, legitur: *Macrobius in astronomia*. Secundum folium variis descriptionibus ad solis et lunae defectus spectantibus impletum est. In reliquorum quavis pagina sunt lineae XXXIII. non divisae, nullo colore signatae, quarum prima et ultima quaeque excurrunt in marginem una linea limitatum. Inest Ciceronis Somnium Scipionis cum Commentariis Macrobius, quorum nihil omnino deest, quum quae a librario fuerint ommissa ab alio quadam diligentissime sint suppleta. Scriptura est minuscula, compendia satis multa (inter quae etiam *o* invenitur pro *con*), vel ad tota vocabula pertinentia, ut *sed'a* pro *secunda*. Orthographia huius codicis multa habet singularia. Nam fere scribitur *mihi* *puplicus* *simulachrum* *planities* *umectas* *haec* *hiqdem* *calumpnia* *dampnum* alia. Supra verba

Graeca, ut in plerisque codicibus uncialibus litteris scripta, saepe litteris Latinis notatur, quo modo sint legenda. Priori Commentariorum libro praeposita est inscriptio: *Incipit Commentum Macrobiani Ambrosii MENICRESIS*, de qua vid. cap. I. p. II. Ubi incipit codex C (I, 14, 21.), solito maior est littera initialis, sed in ipsa linea. Spatia vacua fere nulla inveniuntur. Descriptiones negligentius sunt delineatae: complures (ut ad I, 22; II, 9.) inchoatae tantum sunt. In libri II. capitibus primis argumentum saepe in margine adscribitur, in quo praeterea leguntur perpauca scholia ad philosophiam spectantia.

7) Reddigeranus (R2), membranaceus seculi XI. vel XII., foliorum CX. formae quadratae, quorum quaevis pagina habet XXII. lineas non divisas, nullo colore signatas, quarum prima et ultima quaeque excurrunt in marginem binis lineis limitatum. Continet Somnium Scipionis cum duobus Macrobiani Commentariorum libris et quibusdam additamentis. Nam finem Somnii Scipionis (fol. VI. a.) excipit *Cosmopeia. i. genitura mundi*, quae describitur delineata quadam figura cui addita est explicatio, deinde sequuntur tria schemata, quorum primo ante oculos ponitur fabularum divisio (cf. I, 2, 7 sqq.), secundo somniorum divisio (cf. I, 3.), tertio microcosmus in homine (cf. II, 12, § 11.), et carmen Germanicum quo Ioanni Apostolo commendatur D. Maria, incipiens ab his verbis: *O Johannes vil guder: nu plig wal diner muder*. A folio IX. demum incipit Commentariorum liber I., cui (ad c. 8.) inserta est divisio philosophiae. De eius subscriptione ad Symmachi emendationem pertinente supra (cap. IV. p. XLVII.) egimus. In fine libri secundi nulla est subscriptio. Sequuntur aliena quaedam. Expositur primum, quid sit modius, deinde quid velint nomina disciplinarum, philosophiae grammaticae rhetoricae dialecticae arithmeticae musicae astrologiae: denique adduntur tabulae quaedam arithmeticae. Praeterea multa in hoc codice leguntur scholia, et breviora inter lineas inserta, quibus tam singula verba explicantur (Graeca, ut in R1, Latinis litteris reddita) quam eorum nexus: et longiora margini adscripta, eaque duorum auctorum (usque ad lib. I. c. 3. § 16.), deinde trium. Ab uno inespidiusimo modo explicantur nomina propria ⁴⁾, ab omnibus saepe citantur libri sacri, ut (ad I, 3.) somniorum exempla ex his afferuntur, et scriptores ecclesiastici, ut Augustinus citatur ad I, 5, 3. in libro Exameron, et ad I, 14, 10. in libro II. de ordine; praeterea I, 6, 12; I, 9, 2; I, 10, 1; I, 12, 9.; Hieronymus ad I, 15, 18., Gregorius in Dialogo ad I, 11, 4. E scriptoribus medii quod dicitur aevi citantur ad I, 18, 2. Helpericus in arte calculatoria, et ad I, 20, 32. Quaestio Adelbaldi Aureliensis ad Gerbertum. Praeterea videtur respici ad Saturnalia (ad I, 12, 4; I, 19, 5; I, 20, 11; I, 21, 5.). E Latinis veteribus citantur ad I, 3, 16. Livius, ad I, 6, 70. Priscianus, ad I, 15, 11. Plinius Secundus, ad I, 14, 20. Chalcidius, ad II, 3, 13. Martianus; e poetis Virgilius ad I, 9, 3. et ad II, 10, 3., eiusdem versus (Eclog. III, 103.) nomine non addito ad II, 7, 18., et Hyginus ad II, 5, 20.; e

⁴⁾ Ut ad I, 1, 1.: *Platon dicitur latum, inde Plato dictus a latitudine humerorum: primum enim fuit athleta, deinde vertit se ad philosophiam; et ibid.: Cicero vocatur ab habitu faciei suae. scilicet quod rotundam faciem haberet instar cicoris, qui est rotundus, et pallidum eo quod nimis studeret sapientiae; et ad I, 2, 3.: Dicitur autem Epicurus quasi super porcos. Nam Graeco ΕΙΛΙ super ΧΤΡΟC porcus dicitur.*

Græcis commemorantur Plato ad I, 6, 70; I, 8, 10; II, 14, 9; II, 15, 4., Aristoteles ad I, 6, 70; II, 14, 30; II, 15, 4; II, 15, 37., Eratosthenes ad I, 30, 30., Ptolemaeus ad II, 3, 30. Sed autorem Græce nescivisse apparet e scholio ad I, 4, 1.: *ΚΚΟΠΟC Oronos Græce ei Latine dicitur series unde cronica dicitur series temporum.* Ceterum hæc scholia spectant modo ad philosophiam, modo ad physicam, ad geographiam, ad astronomiam atque ad geometriam, quæ in re congruunt cum excerptis illis Gronovianis quæ Commentariis subiecitimus, ubi etiam horum scholiorum excerpta quædam posuimus. Scriptura codicis fore eadem est quæ codici F. Eodem modo a et i confunguntur cum litteris m et n. Supra litteram y plerumque ponitur punctum, littera i fore ubique notatur apice, quod unum me reddit dubium de codicis ætate: nam scripturæ compendia, quamvis non sint rara et ad totas aliquando voces extendantur (ut d̄r pro dicitur, ḡi pro igitur, H pro enim, k̄ pro autem, p̄ pro post), non tamen eiusmodi sunt, ut prodant ætatem seculo XI. minorem, ut 9 sæpe ponitur pro us, numquam pro con.

Quidquid de codicibus Rehdigeranis proferre mihi licuit, id debeo summae liberalitati F. Haasii V. Cl. Collati sunt cum ed. Zeun.

- 8) Benedictoburensis 112., nunc Monacensis (M), membranaceus sec. XII., formæ quadratæ minoris foliis LIH—CIII. continet Somnium Scipionis cum Commentariis Macrobii. Illud a manu recentiori inscriptum est: *Somnium Scipionis auctore Tullio, hi (fol. LVI. v.) a vetusta manu: Macrobii Ambrosii Theodosii-orincrisis incipit commentum in Somnium Scipionis*, quæ inscriptio addenda erat supra, cap. I. p. II. Nulla præterea in eo legitur inscriptio. Descriptiones adsunt eadem quæ in aliis codicibus, sed minus accurate facta est descriptio refusionum oceanii. Primo libro passim adiecta sunt scholia. Hic codex nulla in re similis est codicibus C et F: sed adnumerandus est iis qui II, 11, 1. habent verba Ciceronis: *Quid autem interest... meliores fuerant viri.*
- 9) Tegernseeensis 1471. (T), nunc Monacensis, membranaceus sec. XII., formæ minimæ foliis LXIII. continet Ciceronis Somnium Scipionis cum Commentariis Macrobii. Illud incipit fol. I. a cap. III. § 3. verbis: *fletu represso*, et desinit fol. III. v. sine subscriptione. Neque ulla inscriptio addita est Commentariis. Litteræ initiales fere desiderantur. Ubi incipit cod. C (I, 14, 21.), in margine legitur: *Nunc tractat de astronomia.* Ubi desinit ille (post. lib. II. cap. 9.), nihil inseritur, neque leguntur verba: *ut contentus... requirat.*

In his codicibus (8. et 9.) iam anno MDCCCXXIX. contuli Ciceronis Somnium Scipionis cum ed. Manhem., et Commentariorum lib. I. caput 1. cum ed. Stoer. (s. l. MDXCVII.). Ex hoc specimine quum intellexissem codicem T continere nihil singulare et e codice M apparatus criticum non nisi corruptellis augeri, in tanta codicum mss. copia hos amplius perscrutandi labore supersedendum esse putavi.

c) Excussi ab aliis, sed nondum ad Commentarios emendandos adhibiti.

- 1) S. Galli (G). In Fabricii Bibliotheca Latina tom. III. p. 185. I. Aug. Ernestius: „Habeo, inquit, exemplum ed. Gryphianæ a. MDL., cui adscripta est varietas lectionis e mss. monasterii S. Galli.“ Hoc postea venit in bibliothecam A. G. Crameri I. Cti, quæ quum distra haberetur auctione publica, emptum est ab Eduardo Osenbrüggen, nunc professore Dorpatensi et Russorum Imperatori a consiliis aulicis, qui,

quae est eius humanitas, id ultro Kilm ad me misit. Pertinet autem varietas lectionis tantum ad Ciceronis Somnium Scipionis et ad Macrobi Commentarios. In charta quam fronti addidit is qui hunc librum compegit ab A. G. Cramere scripta leguntur haecce: „Qui in margine librorum in Somnium Scipionis e vet. Ms. S. Galli varias lectiones adscripsit, videtur idem ille A. F. Francke fuisse, qui se in avera tituli pagina possessorum huius exempli fuisse profitetur. Delendum est Saturnalibus non eandem fortunam obtigisse.“ Sed vereor, ne erraverit homo doctissimus. Nam quae in ipso libri titulo leguntur Hierae, M. H. G., eas equidem putaverim scriptas ab eodem qui scripserit illas varias lectiones. Contra a manu recentiore profecta esse videntur ea quae leguntur in altera eiusdem folii pagina: „A. F. Francke I. C. O. Soc. A. M. 1712. Londini Aug. 17° die.“ In pagina 3. ab eo qui codicem excussit scriptum legitur: „Variantiae ex Mso. Monasterii S. Galli.“ Praeterea, ubi incipit Commentariorum liber I (p. 12.), legitur in margine: „In hoc ms. inscriptiones . . . nec distinguuntur.“ Quae interiecta erant, ut alia complura, sunt praecisa. Rursus, ubi incipit cap. 2., (p. 13.) legitur: „In ms. continuatur, ut omnia capita.“ Alioqui de codice ex quo sumpta est haec varietas lectionum nihil traditum est: sed satis bonum eum fuisse apparet, et diligentia illo quidem tempore egregia videtur esse excussus. Ceterum non idem esse videtur ac Gernhardi codex B, in Bibl. San-Gallensium No. 65. servatus, sec. XI. exeunte scriptus. Nulla certe in Somnio Scipionis a verbis c. II. § 1.: *coacta per me . . . usque ad c. III. § 7. et eae magnitudines*, indicatur lacuna, qualem in illo esse Osannus retulit in praefatione ad Ciceronis de rep. fragmenta p. xxiv.

- 2) Berolinensis (BER.), membranaceus sec. XIII., continet Commentarios in Somnium Scipionis. Additae sunt descriptiones, maximam partem diligenter delineatae, sed minus accurate depingitur situs terrarum in ea qua demonstrantur refusiones oceani. Satis negligenter scriptus est: saepe ante litteram i legitur e pro t, ut *imitacio pericio tocius*, et t pro c, ut *fatiat inspitiens*; pro c saepe habet ch, non sola in voce *archanum*, quae sic scribi solet etiam in aliis codicibus: verum etiam alioqui saepe additur h, ut in *perhennis cohercetetur hebrietas hisdem*: contra omittitur saepe in vocibus Graecis, ut legatur: *Ypocrates speras al.*: pro ph saepe habet f: interdum s ponitur pro x, ut *catimus*: pro mn habet nn, ut *sonnium sonniare*, contra mpn in *calumpnia contempnere*. Collatus est cum edit. Bipont. usque ad lib. I, cap. 19., § 14. Nam usque ad hunc locum pervenerat vir doctissimus Holzappel, superiorum ordinum Berolini magister, cum Io. Franzius vir clarissimus mihiq. amicissimus in bibliothecam Berolinensem a me rogatus venit quaesitum, quae inde studiis meis Macrobianis subsidia essent petenda. (Cf. cap. IV. p. LVII.) Mihi non tanti esse videbatur, ut hunc codicem usque ad finem curarem cum exemplari typis descripto conferendum, quam congrueret plerumque cum aliis meis, imprimis cum codice P, et duobus tantum locis (I, 2, 16. cum vetustissimo P4; I, 8, 7. solus) rectius aliquid quam ceteri mei codices suppeditare videretur. Eiusque consilii minime me poenituit, postquam perspexi ei plane geminum esse codicem Gothanum.

Hic codex Gothanus et qui sequitur Darmstadiensis excussi sunt a F. Osanno V. Cl., qui, quae eius est humanitas, ut supra commemoravi,

mibi misit Pontani editionis prioris exemplar, in quo diligentissime adnotaverat, ubi codices illi ab eo discrepant, liberum eius mihi concedens usum, et additum ex ipsius bibliotheca codicem manu scriptum nuper me frustra contra licentia emptum in auctione publica, quo pro voluntate mea uteror. Hae copiae si ab initio ad manum mihi fuissent, tres hi codices pontani perfractis atque cogitis essent adnumerandi: sed septem primae meae editionis plagulae e prolo iam prodierant, apparatus criticus ad reliquam Commentariam in Somnium Scipionis partem typographo iam erat traditus, itaque nihil mihi reliquum fuit, nisi ut, cum operae eo ipso tempore per aliquod tempus suum opus intermitterent, apparatus criticum ad me remittendum curarem, ut inde a pagina 112, l. e, a lib. I. cap. 20. § 12, si non omnia, id quod spatium non permetteret, at praecipua insererem. Descripsit hos codices Osannus in praefatione ad editionem fragmentorum Ciceronis librorum de re publica p. xxi. sq. Quam eius descriptionem hic ponam additis iis quae addenda esse videantur.

3) Gothanus (l. i. e. Iacobi) „in Bibl. ducali servatus, in membr. saec. fere XIII. scriptus cum Somnio simul Macrobii Commentarium complectens: de quo accurate Iacobs Beltr. zur Älteren Litteratur d. herzogl. Bibl. zu Götha I, 2. p. 245.“ Ex hoc codice fere eadem quae e codice Berolinensi reperi notata, ut non dubitem, quin ex eodem atque ille manaverit fons. Succedit ergo in locum illius, ut quid in his codicibus legatur, ubi discrepent quidem inter se ceteri codices, requiratur tantummodo a cap. 10. § 14. usque ad cap. 20. § 12. Versus finem librarius, quem videtur scribendi taedium cepisse, multa omisit, quae diligentè notavi.

4) Darmstadiensis (D) „Bibl. Magni Ducis membr. saec. XII. vel XIII. nitidissime scriptus, praeter Somnium fol. 71, b. Boethii Institutionem arithmeticam, Macrobii Commentarium in Somnium fol. 75, a. et alia quaedam continens. Inscríbítur Somnium: *Somnium Scipionis M. Tulli Ciceronis excerptum ex libro sexto de re publica*. Scriptus est codex ab homine linguae quam imperitissimo et maxime socorde, qui non solum multa inepta exhibuit, sed etiam multa omisit vel bis scripsit. Neque codicis, quem descripsit, manum perspexisse ubique videtur, unde factum, ut pro genuina lectione saepe monstra exhibuerit, ita tamen comparata, ut quid in exemplari, quod ante oculos iste habuerit, legere-tur, facile intelligatur: quare in antiquioribus et bonae notae codicibus referendus est. Praeterea ignorantiae librarii succurrit alia manus minime recens, immo fere aequalis, quae vitia tum in Somnio tum in Macrobii priore dimidia fere parte correxit, vel, quod saepissime fit, in margine vel supra, adiecta nota al, adnotavit aliam scripturam, quae plerumque genuinum contextum praestat. Ceterum codex oñm Coloniensis 195. idem est, in quo, teste Hartzheimii Catalogo p. 157 extr. „„Collatio inter libros Platonis et Ciceronis de re publica““ exhiberi dicitur, qua nihil aliud quam Macrobii in Somnium commentarius significari videtur.“ Hic codex imprimis saepe habet singularem ordinem verborum. Non raro consentit cum H2. Uno loco I, 6, 35. e meis codicibus solus habet: *linea crescit*, quod e „Mss.“ affert Gronovius, cuius singuli codices quid illo loco habeant nescio.

5) Osannianus *) (O) „Codex membr. saec. fere XIII., ut a. rec. manu ad-

*) Hunc codicem quum ipse mihi licuerit perescutari, et Osannus tan-

notatum, forma quarta scriptus, emptus Francof. ad M. a. 1845. in auctione publica bibliothecae liberi baronis de Lerehenfeld hastae subiectas. Praeter *Somnium Scipionis* continet *Macrobio commentarium cum Anonymi quodam libello* paginae 4 complectente, qui „„Silvestro summo pontifici et philosopho““ [obiit a. 1003.] cum dedicatione ampliore inscriptus, quae *Macrobius* „„de magnitudine caeli terraeque, solis et lunae eorumque rotunda globositate““ in *Commentario in Somnium* exposuit, explicatius persequitur. Huius codicis quaevis pagina continet XLII. lineas non divisas, quarum binae supra et binae infra excurrunt in marginem binis lineis limitatum. In fronte codicis haec leguntur eadem fere atque in ced. H2: *Incipit somnium Scipionis. Quod Macrobius exponens ad eustachium filium duos edidit libros, in quibus subtile disseruit de bono (b00) senectutis et de natura animae vitiiisque eius ac virtutibus et de densitatibus etiam et nominibus somniorum. Nec non de natura numerorum et divisione. De sideribus quoque et stellis. de magnitudine caelestium circularum. de positione et magnitudine caeli ac terrae. de magnitudine et defectu nec non et cursu solis et lunae. de VII. planetis. de armonia celi.* Fol. III. v. incipit *Commentariorum liber I.*, qui inscribitur: *Macrobio Ambrosii commenta ex cicerone in Somnium Scipionis.* Libri II. nec initium nec finis signatur nisi voce prima et ultima scripta literis uncialibus. Folium VII. quod interoderat suppletum esse videtur seculo XV. a librario qui margini adscripsit scholium, quo comparantur *Macrobio* et *Servii* de *Somnii* portis sententiae. Consentit hic codex maxime cum R1: cum F et R2 ei communis est coniunctio literarum *ma* et *na*. Folium codici praefixum charta agglutinata tectum est, eo vero fenestrae, ut pelluceret, admoto legi haecce: „Codex Grauffianus. Anno MDCCCXVIII. emptus a Iudaeo quodam bibliopola Ladenburgensi. Dr. Grauff. Cal. Ian. 1822.“

Iac. Gronovius in Britannia perscrutatus est quattuor codices. Quae ipse exscripserat, ea perierunt: nunc certe non reperiuntur in bibliotheca Leidensi: sed Abrahamus eius filius illa transcripsit in chartas insertas exemplari editionis quae ab eius patre curata prodit Lugduni Batavorum a. MDCLXX., quod nunc est in illa bibliotheca. Praeterea ibidem leguntur nonnulla e codice Thuaneco et e versione Maximi Planudis. De hac re non tantum, quae est eius humanitas, me certiores fecit I. Geelius V. Cl., sed etiam notata illa Gronoviana ab egregio iuvene, cui nomen est Uylenbrock, diligentissime exscripta mihi misit. Sunt hi codices:

- 6) Bodleianus (BODL. vel „Angl.“ vel „Ms.“) ex bibliotheca Bodleiana, quae est Oxoniae: de quo Abrah. Gronovius adnotavit: „Ms., cui nota vel litera non addita, est Bodleianus, idque apparet ex notis τοῦ μακαρίτου praefationi subiectis“, et alio loco: „Bodleianae parens nullam litteram addidit, cuius collatio procedit usque ad c. VII. lib. VI.“ Sed ultimum commemorat „3 Angl.“ ad Sat. lib. VII. cap. 1. § 13., et Bodleianum ad eiusdem cap. § 3. Hic codex idem esse videtur quem Iac. Gronovius in praefatione vocavit „Oxoniensem Bodleianum“.
- 7) Lincolnianus (L vel LINC.), de quo Abr. Gronovius: „Lincolniarum collegii, 8º, exemplari optimo et cum lectionibus genuinis“, et alio loco:

tummodo excusserit in *Somnio Scipionis*, non suo loco eum positum esse forsitan dixeris: sed nec potui eum referre in codicum penitus excussorum numero, nec volui disiungere copias Osannianas.

„Ms. Colleg. Lincoln. quod Oxoniæ est: *Incipit Macrobius super somnium Scipionis*.“ Continet tantum Commentarios in Semnium Scipionis.

- 8) Baroccianus (BAN.), de quo ille: „Pater adnotavit: Centuli Oxoniæ cum Ma. bibl. Baroccianæ exemplari ætatis antiquæ, cuius descriptor interdum suo ingenio fuit usus, ubi archetypum Ma. videbatur esse maculæsum. Fol.“ Ego non dubito, quin recentius hoc sit exemplar, si modo in principio Saturnaliorum in eo legitur id quod enotavit Gronovius: *Aurelii Macrobii Ambrosii Theodosii*. Vid. Cap. I, pag. 1.
- 9) Collegii S. Trinitatis (Ta.), qui continet tantum Commentarios in Semnium Scipionis.
- 10) Collegii S. Benedicti („B“ vel BEN.). Adnotavit Abr. Gronovius: „Benedictini collegii: *Incipit Commentum Macrobi super illud*“, et alio loco: „Parens duos codices signavit literis B et C, quos Cantabrigienses fuisse opinor, collegii namque S. Benedicti et . . . (sic), utrumque ad cap. VII. lib. VI.“ (immo ad lib. VII, cap. 1, § 13.) Codex C pertinet tantum ad Saturnalia.

Quattuor primos codices Gronovius complectitur signo „4 Ox.“: sed scripsit etiam modo „3 Ox.“ „2 Ox.“ „Ox“, modo „Ma. Ox.“, modo „Ma.“ et „Ox.“, modo „4 Angl.“ „2 Angl.“, ubi qui significantur, non liquet: quam ob rem ubique easdem quas Gronovius posui literas additis signis („“), quæ, ubicunque in codicum manu scriptorem notis inveniuntur nomine eius qui codicem inspexerit non addito, ad hos Anglicos Gronovii pertinent codices.

- 11) Thuanus (THUAN.), fortasse idem e quo F. Gronovius in Saturnaliis emendavit Græca (cf. infra III, a, 5.), his in illis excerptis Gronovianis memoratur: enotata est enim subscriptio Commentariorum libri I. et una scripturæ discrepantia ad lib. II., cap. 10., § 15.

12) et 13) Duo codices (H1 et 2, quæ signa flagitante typographo posita sunt pro 51 et 2, quæ ego posueram, quæ facilius discernerentur a Bernensibus H1234) e quibus permulta enotata sunt in margine exemplaris editionis Camerarii (Basil. a. MDXXXV. fol.), quod e bibliotheca Bernensi humanissime mihi commodatum est ab Alb. Iahnio V. Cl. illius bibliothecæ præfecto.

d) Singulis quibusdam locis ab aliis mea causa inspecti.

α) In bibliotheca regia Monacensi C. Machtiſ V. D. complures inspexit codices. Hi sunt:

- 1) Emmeranensis E. 59. (E1) membr. sec. XI. formæ quadratæ continet foliis X-XXXII. et XXXV-LXI. Ciceronis Somnium Scipionis cum Macrobi Commentariis usque ad lib. II. cap. 9. finem, scripturis discrepantibus et glossis partim inter lineas partim ad marginem adscriptis. Est hic codex eius generis cuius est cod. F. Continet enim ea quæ leguntur in cod. C additis ex alio codice iis quæ antecederunt, sed non, ut in codice F, etiam iis quæ sequuntur. Post lib. I. cap. 14. § 20. inseruntur fol. XXXII. ab alia, ut videtur, manu epistolæ quæ feruntur Senecæ et D. Pauli cum præfatione Hieronymi, et schemata quædam mathematica cum interpretationibus. Fol. XXXV. demum incipiunt reliqua inde a paragr. 21. nulla præposita inscriptione, ab eodem librario a quo prior pars operis Macrobiani, ut videtur quidem, scripta. Cap. 15. § 8. eadem inserta sunt quæ in codd. CF cum inscriptione: DE DECEM CIRCIS. Ante c. 20. § 9. legitur eadem inscriptio quæ in cod. C, nisi quod recte scriptum est Ambrosii. In fine libri

1. et in principio libri II. eadem quae in cod. C omnes sunt, et (II, 1, 2.) post verba *complet aures meas* inserta est inscriptio: **DE MUSICO STELLARVM MODVLAMINE.** Libri II. caput 9. eodem modo atque in illo codice desinit in verba: ut . . . *non requirat*, et sequuntur eadem excerpta e Plinii Naturali Historia. Lib. I. c. 19. §§ 18. et 19. omittuntur eadem quae in C addita sunt a manu secunda *).
- 2) Emmeranensis D. 78. (E2) membran. sec. XI. formae quadratae continet foliis XCIV-CXVII. Commentarios in Somnium Scipionis a lib. I. c. 14. § 21. usque ad lib. II. cap. 5. § 1. verba: *etiam aduersos stare vobis.* Congruit paene omnino cum cod. C, ita tamen, ut non ab ipso illo esse descriptas, sed ex eodem fonte manasse videatur. Omnes, etiam in fine libri I. et in principio libri II., a veteri manu sunt suppleta. Excerpta illa Pliniana leguntur in hoc cod. fol. LXXVI.
- 3) Emmeranensis F. 60. (E3) membran. sec. XIII. continet inter alia foliis C-CXXX. v. Expositionem Commentariorum Macrobiani ab initio usque ad lib. I. cap. 9. verba *γνώστῃ σαρκοῦ*, quae non tantum est, ut describatur. Agitur enim de consilio Platonis itemque Ciceronis in conscribendis libris de re publica et de partibus philosophiae, et prima quidem verba haec sunt: *Plato omnium philosophorum doctissimus X volumina composuit in re publica:* deinde fol. CH. transitur ad titulum his verbis: *Titulus vero talis est: Macrobiani Ambrosii Orinocresis in Somnium Scipionis commentum incipit.* Vex commentum explicatur e Prisciani libro de exhortationibus puerorum, deinde nomina propria sic explicantur: *Macrobius vero dictus quasi longa via, utpote qui a terra usque ad coelum incipiens tractatum extendit; a macros quod est longus et bis quod est via. Ambrosius vero dictus est quasi deorum cibus; unde ambrosia quaedam herba est quae in sacerdotibus deorum poni solebat, ambrosia quasi cibus deorum appellata est. Contraxit autem hoc nomen, quia de immortalitate deorum et animarum tractavit. Quilibet enim spiritus ab antiquis appellati sunt dii. Orinocresis sive Oricresis est quasi somniferum in-*

*) Eiusdem generis etiam alius codex Monacensis esse videtur (22. 475.) membran. sec. XII. qui formae quadratae foliis I-LXII. continet Macrobiani Commentarios in Somnium Scipionis subiecto ipso Somnio. Fol. I. legitur: **AMBROSII MACROBII COMMENTVM IN SCIPIONIS SOMNIVM INCIPIT.** Ubi incipit codex C, nulla quidem invenitur inscriptio, sed folium XXVI. incipit ab his verbis literis uncialibus scriptis: *VNC VIDEAMVS QVAE SINT HAEC DVO NOMINA,* et post cap. 20. § 9. inseritur inscriptio: **ITEM EIVSDEM AMBROSII MACROBII DE SOLIS MAGNITVDINE.** Sed post lib. II. cap. 9. nulla est distinctio, neque leguntur hoc loco verba: ut . . . *requirat.* Fol. LIX. libri II. subscriptio haec est: **MACROBII AMBROSII COMTA EX CICERONE IN SOMNIVM SCIPIONIS EXPLICIVNT.** Fol. LX. legitur: **INCIPIT SOMNIVM SCIPIONIS,** cuius finis sine ulla subscriptione est fol. LXII. v. Duo alios codices Monacenses nec Machius excepto munere scholastico avocatus inspicere potuit, nec mihi aliquot dies postea Monachi commiserunt, ut perlustrarem, tempus suppetivit. Hos I. G. Krahingerus in literis ad me datis sic describit: „Eum. G. 3. membr. sec. XII. in 4°. Insunt foliis I-LXIX. Somnium Scipionis et Macrobiani Commentariorum libri II. cum glossis marginalibus et interlinearibus. Fol. XLIX. v. legitur: **MACROBII AMBROSII V. C. ET ILL. COMMENTA EX CICERONE IN SOMNIVM SCIPIONIS EXPLICIVNT FELICITER.**“ et „Bibl. Elect. 407. membr. sec. XII. in 4° continet foliis XLVI. Somnium Scipionis et Macrobiani Commentar. librum I. cum inscriptionibus: *Somnium Scipionis et: Incipit Macrobianus, sine ulla inscriptione.*“

des, ideo scribit, quia ostendit et didicavit quae communia vera sunt et quae aliquid designant et quae non. Simili ratione etiam sequentia exponuntur 7).

β) In bibliotheca regia Parisina praeter codicem Regium 6371. (P1), quem perlustravit totum, alios singulis quibusdam locis inspexit adhibita editione Bipontina, atque excerpta mecum communicavit Theoderus Pressel V. D. Hi sunt:

4) Regius 6367. (P3) membran. sec. XIV. foliorum OXIX. formae maximae nitidissime scriptus est binis columnis. Continet foliis I-VI. Ciceronis Somnium Scipionis, foliis VII-LIX. Commentarios Macrobbii. Libri secundi principium litera picta signatur. In eodem codice leguntur Saturnaliorum libri tres.

5) Regius 6370. (P4) membran. sec. (ut videtur) IX., elegantissime scriptus OXII. foliorum formae mediae continet Macrobbii in Somnium Scipionis. Commentarios et (in ultimo folio) fragmentum Saturnaliorum libri I. Mollioribus certe hic codex est adnumerandus. Nulla distinctio est lib. I. c. 14. § 21. In fine libri I. habet subscriptionem illam ad Symmachi emendationem spectantem, de qua vid. supra cap. IV. p. XLVII.

6) Regius 6677. (P6) membran. sec. XV. foliis CCLXXXV. formae maximae continet Macrobbii Saturnaliorum libros VII., et inde a fol. OXXIII. Ciceronis Somnium Scipionis cum Macrobbii commentariis, et Platonis Timaeum Latine, cum commentario Chalcidii. Nulla distinctio est lib. I. c. 14. § 21. Congruit hic codex maxime cum editionibus veteribus.

γ) In bibliotheca Guelpherbytana unum eumque eodem codicem qui hos Commentarios integros continet (nam Gud. 253. chart. in 4. sec. XV. continet tantum excerpta, Gud. 2. Commentariorum lib. II. capp. 16 et 17. et Extrav. 126, 1, chart. in 4. sec. XV. exeuntis lib. I. c. 1. 2. et initium tertii) C. P. C. Schoenemannus V. Cl. bibliothecae praefectus, committer ac libenter mea causa percuratus est. Hic est

7) Gudianus 153. (Gu.), apud F. A. Ebertum 552., membran. sec. XIII. formae quadratae foliis CVII-CLJ. continet Commentarios in Somnium Scipionis. Nulla in eo legitur inscriptio, nisi ante lib. I. cap. 12. in margine a manu secunda: QVARTER AſE DESCENDT DE CELO: nulla distinctio est I, 14, 21. et post lib. II. cap. 9. Finem libri II. excipiunt excerpta quaedam de animis et de rebus ad astronomiam pertinentibus. Consentit II, 7, 10. cum H2 in scriptura: *ad tropicorum signa*. (Vid. praeterea I, 15, 18; II, 3, §§ 1 et 4; II, 4, 5; II, 5, 25; II, 7, §§ 10 et 18.)

δ) Ex codicibus bibliothecae Bernensis excerpta quaedam praeter locos quos modo memoravi spectantia ad I, 2, 13; I, 3, 9; I, 10, 12; I, 15, 7; I, 16, 4; I, 20, 23. II, 4, §§ 2, 3, 7; II, 5, 13; II, 9, 9; II, 15, 18; II, 16. §§ 14 et 24. pertinentia liberalissime mecum communicavit Albertus Iahnus V. Cl. bibliothecae praefectus. Codices sunt hie:

8) Bongarsii, in catalogo Sinneri 347. (H1 i. e. Helveticus I.) membran. sec. XI. (apud Sinnerum X.) formae quadratae, binis columnis scriptus,

7) Conf. c. I. p. III. et infra, 9, cod. H2. Similis expositio dicitur esse in cod. Emin. G. 92. fol. XXIV-XXXVIII. incipiens a verbis: *Plato inter philosophos peritissimus librum de re publica composuit*.

eiusdem generis est ac. cod. C, continet enim foliis I-XXV. Commentarios in Somn. Scip. a lib. I. c. 14. § 21. usque ad lib. II. capitula 9. finem, et excerpta e lib. I. c. 3. et e Plinii Naturali Historia: iidem, quae in illo codice, omissis, et additis in principio et lib. I. c. 20. iidem inscriptionibus,

- 9) Bengareii 496. (H2) membran. sec. XIII. (ap. Sinn. XII.) foliorum LXXVI. formae quadratae paulo maioris continet foliis I-III. v. Cicero-
nia Somnium Scipionis. Sequuntur addita a manu recentiori in-
scriptione: *Prologus in macrobio*, similia atque in codicibus O et E3: *Macrobius olim arctus hoc est somniorum iudex vel interpres* (cf. cap. I. p. III.) *commentatus est in scipionis apocalypsi. id est revelacione. quam ei revelaverunt iam caelo recepti vel africanus avus vel paulus pater. ut refert m. cicero in sexto libro de re publica. Cuius revelacionis mysteria et ciceronis magnifica verba multisque sensibus referta praedictus vir sigilla-
tim dissecutione hunc librum composuit in quo diligenter ad heustachium filium disseruit de nature (sic) animae vitis et virtutibus, de diversitatibus et nominibus somniorum; nec non et de natura numerorum et divisione, de si-
deribus quoque et stellis, de numero et magnitudine caelestium circularum, de
posicione ac magnitudine caeli et terras, de magnitudine et defectu nec non
et cursu solis et lunae et septem planetis et armonia caeli. Unde macro-
bius dictus est, quasi macrobios, quod latine sonat longa via, utpote de
caelo ad terram. Qui et ambrosio mediolanensi episcopo, qui, ut multis pla-
cet, auctor fuit in hoc libello describendo. Sinnerus adnotavit: „Longa via
legi nequit, quia, etsi id graeco conveniret, ridiculae rationi huius no-
minis, quae hic affertur, non congrueret“, at conferat supra codicem E3.
A folii III. media pagina priore incipiunt Commentarii addita a recentiori
manu inscriptione: *Incipit expositio Macrobbii in somnium Scipionis*. Inter
folia XXXI. et XXXII. folia complura exciderunt, quare desiderantur cap.
16. § 4. verba: *enim haec terra*, et quae sequuntur usque ad capituli 18. § 10.
primum verbum: *Luna*. In fine libri II. legitur *Explicit feliciter Macrobbius*.
Praeterea nullae inveniuntur inscriptiones, et desiderantur librorum liti-
rae initiales. Plures quam in exemplaribus typis editis ad marginem de-
lineatae sunt descriptiones et complura schemata ad logicam aliasque
disciplinas pertinentia.*
- 10) S. Arnulphi Mocii, in cat. Sinn. 265. (H3), membran. sec. XII. (ap. Sinn. XI.) foliorum LXXXIII. formae quadratae continet fol. XLVIII-LIX. eadem quae cod. H1.
- 11) Bernensis 266. (H4) membr. sec. XIV. (ap. Sinn. XII.) foliorum XCI. variae formae continet foliis I-XIV. bisis columnis scriptam Expositi-
onem Macrobbii in Somnium Scipionis (quae est inscriptio se-
culi XVI., evanida inscriptione vetere; in infima paginae parte legitur: *Commentum in macrobium mathematicum*) usque ad lib. II. c. 1. § 20. verba: *Hic numerus sonum parit*. Expositionis prima verba sunt: *Plato philoso-
phorum doctissimus*, ultima: *Hoc loco videtur macrobius contrarius Boetio*.
Inter fol. VIII. et IX. aliquot folia excidisse videntur, namque expositio
transit a lib. I. c. 6. § 35. ad c. 11. § 2., sed etiam in ipso folio X. (pag.
2. col. 1., transit a c. 12. § 14. ad c. 19. § 12., id quod in margine est
notatum.

e) E bibliotheca Leidensi complures codices ad Macrobius edendum
adhibuisse I. Gronovius supra retuli. Sed neque ita eos discrevit, ut
suum cuique tribueret signum, et nonnullis locis attulit quae ego in mae-

rum codicum nullo inveni. Gostiebam scire, qui codices conservarentur in bibliotheca Leidensi, numquid ea quae protulisset Gronovius in iis legerentur. Enotavi ergo locos mihi moventes dubitationem (I, 6, §§ 43, 45, 61, 76; I, 8, 2; I, 11, 2; I, 14, 24; I, 19, §§ 15, 18, 20; I, 20, 10; I, 21, 29; II, 5, §§ 6 et 27; II, 7, §§ 10, 16, 18; II, 10, 15; II, 12, §§ 2 et 8; II, 13, 3; II, 15, 18; II, 16, §§ 1 et 23.), et per literas petivi a I. Geelio. V. Cl., ut de codicibus Leidensibus ad me rescriberet, meque faceret certior, quid illis locis in quovis legeretur. Idque facile impetravi ab eximia illius Viri humanitate. Misit mihi descriptionem codicum a se ipso factam et excerpta quaedam opera Alphonsi Heckeri, iuvenis egregii studii Callimacheis et Anthologicis nobilitati, unde perspexi I. Gronovium nihil nisi quod re vera invenisset codicibus suis tribuisse, sed saepe scripsisse *Mss.*, ubi singuli vel pauci tantum aliquid exhiberent, id quod ipsis locis licet videre. Codices autem illi a Geelio sic sunt descripti:

13) Leidensis (L1) „Bibliothecae publicae Lat. fol. 46. anno MCCCCLXXVI. scriptus continet Commentaries in Somnium Scipionis et Saturnalia. Graeca omisa et hic illic inserta vel margini apposita ab alia manu.“ Ex hoc codice nihil potui proferre nisi inscriptiones et subscriptiones operis utriusque, in quibus Macrobius vocatur *Macrobius Aurelius Theodosius*, ut in Edd. et in cod. BAR. Nam Heckerus eum non perlustravit, ut post inventam artem typographicam scriptam. Erravi, ubi eum commemoravi, ad Comm. I, 6, §§ 45, 61, 76; I, 8, 2; I, 10, 16; I, 11, 2; I, 14, 24. Qui error inde natus est, quod aere intellexi me Heckeri lemmata pro scripturis codicis L1 vendidisse. Vide, ne hic sit codex chartaceus Gronovii.

14) Leidensis (L2) „Bibliothecae publicae Lat. Oct. mai. 157. Seculi XIII. Macrobius in Somnium Scipionis. Sine inscriptione, et deest folium postremum, quippe desinit in verbis lib. II. c. 17. § 1.: *Africanus qualiter exercitio*. Scholia in margine et glossae inter versus ad primum librum. Primus et secundus contigui sunt, sine inscriptione: Graeca Graecis literis: signae astronomicae.“ Videtur esse Gronovii membrana altera. Vid. ad Comm. I, 6, 45., ubi pro L3V3 legendum est: L2V2, et pro L123V2 Edd. paulo supra: Edd. GR. 12V3, et ad I, 10, 16.

15) Gronovii (Ga.1) 78 (9). Oct., cuius descriptionem requiro.

16) Gronovii (Ga.2) „Fol. 13. Seculi XV. duabus columnis. Macrobius in Somn. Scipionis. Inscriptio: *Incipit somnium scipionis quod macrobius exponens ad eustachium filium suum duos edidit libros etc.* Praemissum Somnium.“ Heckerus adiecit: „Plurima folia excisa sunt, ita ut lacuna sit inde a verbis: *compositione formantur* (I, 14, 21.) usque ad (I, 21, 13.) in id principium noctis secundae, et a (I, 21, 33.) inaequalem va . . usque ad (II, 3, 11.) sub aequore pontus. Desinit plane (II, 5, 16.) in verbis: *quae est ab i usque*.“

17) Gronovii (Ga.3 vel Fragm. Gron.) „Quart. 20. Fragmentum Comm. Macrobi in Somn. Scipionis duabus columnis pulcherrime scriptum. Sec. X. Deest Somnium. Desinit in lib. I. c. 6. verba: *aque aer et ignis tribus sine dubio interstitiis*.“ Heckerus adiecit: „Constat IV. folia. Continet fol. I. Commentarii in Somn. Scip. I, 1 et 2. usque ad (§ 3.) verba: *irrisit naturae*, folia II. et III. (I, 3, 12.) verba: *Est enim oraculum*, et sequentia usque ad (c. 5, § 10.) *fiatque tribus*, fol. IV. verba

(c. 6, § 22): *corporis ad impari et seqq. usque ad (c. 6, § 36.) tribus sine dubio interstitiis.*“

19) Vossianus (V1) „Lat. quart. 2, seculi X. Fragmentum XXIII. foliorum Commentariorum Macrobi in Somnium Scipionis. Incipit a verbis (I, 6, 48.): *Ab altera vero parte. Desinit in verbis (lib. II. extr.): quae universae philosophiae continetur integritas.* Utrumque hoc fragmentum habet acuta divarsae naturae et aetatis.“ Heckerus adiecit: „Deficit rursus in verbis (I, 14, 20.): *de immortalitate sententia.* In novo folio prima verba sunt (II, 10, 1.): *quod doctrinae propositum.* Continet codex praeter augas aliquot monachorum Saturnaliorum partem, I, 1. [§ 4.]: *quae viros et doctos et seqq. usque ad I, 2. [§ 11.]: perfrui raro admodum;* fol. II. c. 4. [§ 7.]: *quoque festi habentur,* usque ad [§ 23.]: *die prius;* fol. III., quod non integrum marginibus arceis c. 9. [§ 14.]: *carminibus decorum,* usque ad c. 10. [§ 9.]: *ideo sacrificari.*“ Apparet in hoc codice desiderari eam ipsam Commentariorum partem quae legatur in cod. C et similibus, ut in eiusmodi codicis supplementum hic videatur esse scriptus. An Ga.3 et V1 eiusdem codicis sunt fragmenta?

19) Vossianus (V2) „Lat. quart. 44., seculi XI-XII., initio lacer. In primo folio recto est finis Somnii sine subscriptione, in verso incipiant Commentarii: In marginibus primi libri sunt multa scholia cum glossis inter versus. Habet pro ea aetate multa literarum compendia, sed accurate scriptus est, Graeca Graecis litaria. Adeunt figurae astronomicae.“ Videtur esse Gronovii membrana antiquior, de qua re vid. supra (ad L2).

20) Vossianus (V3) „Lat. oct. 137., sec. XIII., continet Macrobi Commentarios in Somnium Scipionis. Praefatus Somnium. Liber I. [ut cod. F] desinit in verbis (II, 1, 1.): *caelum modulatione disputatur.* Subscriptum: *Finis primus. incipit liber secundus.* In fine non integer: desinit in (II, 15, 20.) verbis: *vivendi finem habeat necesse est.* Glossae et pauca scholia in margine: Graeca Graecis litaria. Adeunt figurae astronomicae.“ Heckerus ex hoc codice et e cod. Ga.1 enotavit compendium scripturae H pro enim, quod inventas etiam in codd. B et R3.

§) In bibliotheca Gottingensi unus est codex Commentariorum in Somnium Scipionis, cuius specimen ex lib. II, cap. 1. sumptum perhumaniter ad me misit F. Guil. Schneidewinus V. Cl., et, si tanti esse videretur, se curaturum esse totum codicem cum exemplari typis descripto conferendum esse pollicitus. Is est:

21) Gottingensis (Gorr.) sec. XIII. vel XIV. e meliore quidem codice, quales sunt B et G, videtur fluxisse, sed negligentissime scriptus est. Verebar ergo, ne hoc codice collato augeretur corruptelarum patius quam emendationum numerus.

7) In bibliotheca Laurentiana F. de Furia V. Cl. duo codices iidem fere Commentariorum locis quibus codices Bernenses inspectos esse supra retuli meo rogatu inspiciendos curavit. Hi sunt:

22) Medicus (M1) Cod. XIV. Plat. LI. sec. XI.

23) Medicus (M2) Cod. VI. Plat. LXXVII. sec. XIII.

Inde intellexi hos codices non eiusdem generis esse ac C et F, sed cum reliquis meis ita congruere, ut digni non essent qui excuterentur toti.

Praeterea multa in multis bibliothecis servantur horum Commentariorum exemplaria manu scripta quae excutere omnia operae pretium non est,

cum hoc opus multo minus quam Saturnalia ait corruptum. Vel enumerare ea quae in codicum mss. catalogis memorantur longum est.

De ratione si quaeaveris quae inter hos codices intercedat, externa potius quam interna reperies discrimina. Atque primum quidem ab aliis discernendi sunt codices ii qui continent partem tantum operis, a lib. I. cap. 14, § 21. usque ad lib. II. capitula 9. finem, quales sunt CE2H13, et ii qui e talibus codicibus orti sunt additis et iis quae antecedunt et iis quae sequuntur, quales sunt F et H2, vel iis tantum quae antecedunt, qualis est E1, quibuscum coniungendus est V1 qui ea continet quae in codicibus CE2H13 non leguntur. Deinde commemorandi sunt ii quos e recensione Symmachi fluxisse docet subscriptio libri I., R2P1 et 4 et cod. S. Maximiani, conf. p. XLVII. Restant reliqui, BSGR1Bza.P6, codices Osanni, Leidenses praeter V1.

Ad bonitatem codicum si spectamus, nullus est adeo egregius, ut reliquis omnibus antecellat. Ceteris paulo deteriores esse videntur ii quos primo loco nominavi. E reliquis alii aliis locis inter se congruunt haud salvo discrimine a libri I. illa subscriptione sumpto, ut minime sit absurdum, si quis censeat omnes fluxisse ex archetypo illo a Symmacho emendato, relicta in aliis subscriptione, in aliis deleta. Codices, qualis est C, excerptendi studium debere patet. Codex S videtur fluxisse ex exemplari quod homo quidam ductus ad suum arbitrium correxerit: cum eo fere consentiunt, magis certe quam reliqui, codices P et Bza. et, qui huic geminus est, I. Quamobrem ego codices BGR12 potissimum sum secutus.

II. Codices excerptorum e libro de differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi.

- 1) Parisinus (P), Regia 7186., primum P. Pitheci, postea Colbertinus, membran. sec. XI. continet 1) Boethii tractatum de arithmetica.
- 2) Excerpta illa, quae, postquam eorum praefationem Henr. Stephanus inseruit epistolae editioni quae a. MDLXXXV. prodiit praemissae, a. MDLXXXVIII. ex hoc ipso codice primus edidit I. Opsopoeus (cf. p. LIV.). Mea causa cum edit. Bipont. collatus est a Th. Pressel V. D.
- 2) Vindobonensis (V) 16/R. 85., apud Endlicherum CCCXXII., olim monasterii S. Columbani de Bobio, membran. sec. VIII. vel IX., foliorum CLIX. formae quadratae continet fol. CXI. v. cum inscriptione: *Theodosius Macrobius de Graecorum coniugationibus sic ait*, fragmentum quod pertinet ad cap. 3. (cf. p. 233 sq.), et foliis CLVII. eqq. cum inscriptione: *Incipiunt pauca excerpta de libro Macrobii Theodosii. Theodosius Symmacho suo salutem dicit cet.* excerpta quae pertinent ad praefationem et ad capita 1-9. et 23., edita a Iosepho ab Eichenfeld et Stephano Endlichero in *Analectis grammaticis*, Vindobonae MDCCCXXVII., unde ea recepi in apparatus criticum. Adhaerent addita, nulla inscriptione excerpta e Macrobii *Commentar. in Somnium Scipionis* lib. I. cap. 3. de somniis et cap. 6. de futuri partus discretionem.
- 3) Borbonicus „N. XVII. cod. chartae. aec. XV. vel XVI., qui inter alia continet IV. Excerpta quaedam ex libello *Macrobii Theodosii* ut habet titulus, *de differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi*: alia tamen forma et expositione ac edita: nam Latina prolixè et ferme unice auctor persequitur.“ Haec habet Iannelli in *Catal. bibl. Borbon. Neap. MDCCCXXVIII. 4°. p. 13 sq.* Hunc codicem videri esse descriptum e codice Vindobonensi monuimus supra, cap. II. p. XIII. sq.

His adiciendus est

Vindobonensis (V in fragm. de verbo) 17/R. 254. apud Endlicherum CCCXXI., olim Bobiensis, membran. sec. IX., qui continet illud Incerti fragmentum de verbo ad Severum, de quo vid. supra, p. XIV., et p. 278 sqq. Quum primus codicis quinternio mutilatus et a compactore positus sit post secundum, hoc fragmentum incipiens a codicis folio XIV. v. col. a. implet folia XV. et XVI. et praeterea I-VIII. Nam folia XIV. XV. XVI. sunt quinternionis I. folia VI. VII. VIII., eiusdem folia IX. et X. interciderunt, unde orta est lacuna in fine capituli 2., et quinternionis II. folia I-VIII. nunc totius codicis sunt folia I-VIII. Reliqua huius quinternionis folia explent Probi excerpta de nomine.

III. Codices Saturnaliorum.

a) Ab aliis ad Saturnalia emendanda adhibiti.

- 1) Ioach. Camerarii codex, quem illi miserat Iustinus Goblerus, scriba Confluentinus. Vid. supra, p. LIII. Simillimus est hic codex meo P1, ut paene idem esse possit videri. Ubi sit nunc, vel quid eo factum sit, non liquet: certe E. Dronkius V. Cl., Gymnasii Fuldensis Director, me fecit certiore neque hunc codicem neque gentem Goblerianam nunc exstare Confluentiae.
- 2) Henr. Stephani codex „quem commodato vir doctissimus Pet. Pithoeus dedit“ idem est ac meus P1. Vid. supra, p. LIV.
- 3) Ia. Pontani Anglicanus, („Cantabrigiensis, codex vetus, scriptus liber, calamo exaratus, scriptura, prisca lectio“; semel, ad VII, 3, 13. legitur: „in scriptis quos vidi“) est meus codex A. Conf. supra p. XXXV sq. et p. LIV sq. ²⁾
- 4) Iac. Gronovii chartaceus („prisca scriptura, charta academica, lectio scripta, Ms. Leidensis“) solus fuit quem ei suppeditaret ad emendanda Saturnalia bibliotheca Leidensis. Pauca, ut ait ipse, ex eo margini alleverat. Fortasse hic est cod. Ll. Conf. supra, p. LV. et p. LXXVII.
- 5) Thuaneus (THUAN.). Ad ultima libri V. capita, inde a cap. 19. § 24., Iac. Gronovius e schedis patris sui pretulit nonnulla, quae ille e codice Thuanéo enotaverat, ad verba Graeca quae illis capitibus inserta sunt spectantia. Simillimus hic quoque est meo P1. Eundem esse putaveris, quamvis obstat nomen. Neque tamen praetermittendum est in illo exemplari editionis Gronovianae in quo leguntur excerpta e codicibus Anglicis inveniri etiam nonnulla e codice Thuanéo enotata. Ex his quaedam ad Sat. I, 11, 45; I, 17, §§ 44, 48, 59; I, 18, §§ 12, 20, 22. pertinentia mecum communicata sunt, quae ubi a codice P1 discrepant, ita discrepant, ut minus diligenter possint videri excerpta, ut I, 17, 44. e Thuanéo enotatum est *Φηγεφλγ*, ubi in P est *ΦΗΠΙΦΙ*; ib. § 48. ex illo *Κίλλας*, ubi hic habet *ΚΙΛΛΙΟC*, et I, 18, 22. ex illo *ΑΛΙΑΧΗΜΑ* et *ΑΨΥΦΑΟΤΕ*, ubi hic *ΜΙΜΗΜΑ* et *ΑΥΝΦΑΟΤΕ*. Maior autem discrepantia est in Commentariorum uno loco, quo solo inveni ali-

²⁾ Quae in editionis II. auctario notarum leguntur: Ora codicis Scriveriani (ad lib. I, 4, 24. et VI, 1, 15.), margo Scriverii (ad lib. VI, 1, 36.), Scriveriani libri ora (ad lib. VI, 2, 18.), Rescripserat Scriverius ad oram libri sui (ad lib. III, 2, 13.). Adnotavit Scriverius ad marginem libri sui (ad lib. III, 18 (II, 14), 6), ea referenda sunt ad exemplar typis descriptum quod Scriverius commodaverat Pontano. Conf. ad I, 17, 1.: monente charta libro Scriverii hoc loco interiecta, et ad V, 1, 7.: Scriverius scheda quadam interposita contextui adiecerat. Etiam I. Meursii veterem codicem typis descriptum fuisse exemplar docui supra, p. LXIII.

quid enotatum II, 10, 15, ubi Thuanens dicitur habere *instituentem*, non, ut P, *instruente*, et in subscriptione libri I., in qua in illo non, ut in hoc, dicitur commemorari emendatio Symmachi.

F. Guil. Schneidewinus V. Cl. reliquias Graecorum cum poetarum tum aliorum scriptorum a Macrobio Sat. lib. V. cap. 17 aeqq. servatas emendavit *) adhibito codice Parisino, qui est meus P1.: et versus Lamberii lib. II, cap. 7, § 3., ad quos emendandos 10) praeter illum Parisinum et Gudianum, qui est meus G, ab eo adhibitus est

6) Montispessulanus (M) „a F. Duebnero olim inspectus, satis vetustus, sed ut raro editis meliora praebeat.“ 11)

b) A me vel ab aliis mea causa cum exemplaribus typis descriptis collati.

1) Cantabrigiensis (A i. e. Anglicus) signatus a vetero manu A. 136., a recentiore in charta fronti praeposita 260., membran. sec. XIII., formae maximae, binis columnis non ab uno quidem librario scriptus, sed scriptura non multum discrepante, in quavis pagina habet XXXVI. lineas stilo plumbeo vel argenteo ductas supra scriptis a recentiore manu verbis: Macrobius in Saturnalibus. Continet Apuleii librum de deo Socratis et Saturnalia et ordine et defectibus congruentia cum exemplaribus ante Pontanum editis, nisi quod liber III. finitur verbis (c. 18. § 9.): *indictum non relinquemus*, ut desit huius capituli pars altera et capita 19 et 20, atque Graeca raro excedunt singulas voces, in quibus saepe confunduntur *AAA*, *Γ* et *T*, *H* et *N*, et omissa plerumque indicantur litteris Ga. Litterae initiales complures variis coloribus sunt pictae: in primo libro, inde a cap. 18., ut in editionibus quibusdam veteribus leguntur inscriptiones quibus significantur dii de quibus est sermo. De scriptura nihil notavi, nisi quod pro littera *n* saepe legitur maluscula *N*, eaque ultra solitum modum dilatata, inprimis lib. V. cap. 22. in uno folio in quo etiam lineae sunt breviores, quo facilius exploraretur spatium huius folii, quod excipit alia manus. Compendia haud rara, vel ad totas voces pertinentia, ut *~* pro *est*, *Kras* pro *Kalendas*, *grā* pro *gratia*, *~* saepissime legitur pro *us*, saepe pro *con* vel *cum*; *y* signatur puncto, *ii*, ubi non simplex ponitur *i*, duobus apicibus. Orthographia fere eadem est quam ego expressi, sed legitur: *harena cohercere Ippocrates yperbole Aristotiles velud haut littera kiemps* alia. Distributio per dies commemoratur in inscriptione libri I. et in subscriptionibus librorum II et VII. Numerus librorum omnino nullus indicatur. Liber IV. a tertio nulla inscriptione separatur, liber V. inscribitur: *De stilo Virgilii*, liber VI.: *Finit de his quae Virgilius a Graecis traxit. De his quae a veteribus Latinis Maro transtulit.* Post librum VI. inseruntur glossae quaedam, epitaphium Senecae quod legitur in epistolarum

*) Vid. Zeitschrift f. d. Alterth. Wissensch. 1843. Mai. N. 59 aeqq. „Beiträge zur Herstellung der Graeca in Macrobius Saturnalien“, et Rheinisch. Museum für Philologie. Neue Folge. III. Jahrg. fasc. I. p. 70 aeqq. „Aeschylus Aetna und die Paliken“.

10) Vid. Rhein. Museum f. Phil. N. F. II. Jahrg. fasc. III. p. 636 aeqq.

11) Gust. Haenelius in catal. libror. mss. qui in bibliothecis Galliae etc. asservantur (Lips. 1830. 4°.) duos commemorat codices in bibliotheca scholae medicae Montispessulanae. a) Macrobius Saturnalia sec. XIII. membran. in 4. ex libr. orat. coll. Trecentis notat. H. 224. b) Macrobius Saturnalia ... sec. IX. membr. 4. Cod. Pitheol et coll. Trecentis notat. H. 225.

editione principe (s. l. et a.), versus Maximiliani, de quo vid. H. Meyeri Anthol. Lat. vol. I. p. xxxi. 90., Ciceronis, vid. Orell. vol. IV. part. II. p. 572., sed etiam alia quaedam huius ibi tribuuntur quae non magis apud Orellium invenias quam in editionibus Lucani sex versus qui huius poetae esse dicuntur, Ausonii epigramma LXXII., Ovidii versus ex Ponto IV, 3, 35-40., quos excipit liber VII. nulla addita inscriptione. Hunc codicem ab Ia. Pontano esse excussum, sed ea quae ille in eo se invenisse singulavit eum non continere ostendi supra p. xxxv sq. Summa Iosephi Romilly V. D. liberalitate mihi contigit, ut eum conferrem cum edit. Zennii.

- 2) Parisinus (P vel P1), Regina 6371., primum Pet. Pithoei, postea Colbertinus, membran. sec. XI., cuius descriptionem, quum contineat etiam Commentarios in Somnium Scipionis, posui supra p. LXVII. Saturnaliorum continet libros omnes, sed aliter ac vulgo numeratos. Liber I. inscribitur: ... PRIMI DIEI SATVRNALIORVM LIBER I. INCIPIT. In eisdem fine legitur: ... EXPLICIT LIBER I. SATVRNALIORVM. INCIPIT SECVNDVS. In fine libri II. vacuae sunt relictæ IV lineae. In fine libri III. legitur: EXPLICIT LIB. II. SATVRNALIORVM. INCIPIT TERTIVS IN LAVDE VIRGILII. Libri IV. V. VI. non distinguuntur, nisi quod in fine libri V. nullo interposito spatio leguntur verba: *Quae sunt quae sumit Virgilius ab antiquis Latinorum poetis.* Liber VII. inscribitur: INCIPIT LIB. IIII. DE DIVERSIS QVAESTIONIBVS. In fine nulla est subscriptio. Commemoratur ergo distributio in dies non nisi in inscriptione libri I. In libri I. capitis 18. principio legitur: DE LIBERO PATRE. Graeca, omisso tantum oraculo quod legitur I, 7, 28., in eo leguntur scripta literis uncialibus. Haec Theodorus Pressel V. D., qui hunc codicem contulit cum ed. Bipont., ita exscripsit, ut ipsos literarum apices redderet accuratissime. Saepe confunduntur literae AAA, ZEOO (nam literarum Z et E forma ubique est rotunda), HNIIT, ITP, ZE, MQ (nam harum literarum formae sibi sunt simillimae), IIP, IYEI, EH, OQ, TQ. Ubi parvo intervallo sequuntur eadem literae, saepe a librario ab una ad alteram aberrante omissa est altera cum literis interiectis. Non raro complures literae vel voces integrae in alium versum sunt translatae.
- 3) Salisburgensis aulicus 38. (S), nunc Monacensis, membran. sec. XV. continet etiam Commentarios in Somnium Scipionis. Quam ob rem eum descripsi supra p. LXVI sq. Saturnalia in septem libros sunt distributa: sed praeter primum omnes carent inscriptionibus, relicto spatio ubi insererentur. Nomina propria et summaria haud raro in margine leguntur rubro colore scripta, quo etiam Graeca quaequae adsunt scripta sunt, literis minusculis. Sed multo plura omissa sunt, in libris V. VI. VII. fere omnia.
- 4) Bambergensis (B) M. V. 5, in Iaeckii catal. 873., membran. sec. X. foliorum LXIV. formae quadratae minoris, habet in quavis pagina lineas XXIII. non divisas, stilo sine ullo colore ductas, quarum prima et ultima quaeque excurrit in marginem. Continet Saturnaliorum libros tres usque ad lib. III. c. 19. § 5. verba: *Vides hic et citreum nominari et omnia.* Liber secundus a primo non separatur. In principio libri I. legitur: ... CONVIVIORVM PRIMI DIEI SATVRNALIORVM INCIPIT FELICITER, et in fine libri II.: ... CONVIVIORVM PRIMI DIEI SATVRNALIORVM EXPLICIT. Liber III., ut in principio et in fine

mutuus, et inscriptione et subscriptione caret. In primo libro inde a cap. 18. ut in cod. A. leguntur complures inscriptiones quibus indicentur dii de quibus agitur: et post eas prima quaeque verba scripta sunt literis uncialibus. Scriptura est illius aetatis minuscula. Pro *ü* plerumque legitur *i*, litera *y* puncto notatur; pro *n* saepe scribitur *N*. Compendiis litterarum solent significari literae *m* et *a*, syllabae *ter tur tra*, praepositiones *per prae pro*, rarius *post*, et *non est* (modo ē modo ~) et *esse*. Orthographia ea fere est quam ego expressi. Graeca verba scripta sunt literis uncialibus: eadem quae in cod. P notavi in iis inveniantur menda. Centuli cum ed. Bipont.

- 5) Gudianus (G) 312., in Eberti catalogo bibliothecae Guelferbytanæ 550., membran. sec. XIII. foliorum LXXVIII. formae quadratae minusculis. In singulis paginis sunt lineae modo XXIV., modo XXV., modo XXVI., aut nullo aut certe pallidissimo colore ductae, quarum binæ eaeque primae excurrunt in marginem binis lineis signatum. Membranae nec colore nec densitate aequales, et a compluribus librariis non eodem tempore codex videtur exaratus. Continet, ut cod. Bambergensis, tres libros priores, sed tertium integrum. Vetus manus involucri inscripsit: „Tres libri Saturnalium Macrobii ambrosii theodosii rari et boni in isto volumine continentur“, sed in folio primo vacuo legitur a manu recentiore: „Macrobii Saturnalium libri quatuor. Ceteri deant.“, quam ob rem Ebertus scripsit inesse quattuor libros priores. Inscriptiones in principio libri I. et in fine libri II. eodem sunt atque in cod. B., nisi quod in hocce additur: *Incipit secundus*. In fine libri III. legitur tantum **EXPLICIT**. In principio libri I. a librario omisa sunt verba: *Multas varietates res*, in B. literis uncialibus scripta: quae in margine adscripta sunt a manu recentiore. In praefationis fine legitur inscriptio **PROLOGVS**. Capituli secundi prima littera rubro colore picta est. Inde a cap. 18. eadem fere atque in cod. B. leguntur inscriptiones. Liber secundus incipit in eodem versu quo finitur primus. Hunc codicem ex eodem fonte ac codicem B. fluxisse apparet. Sed eius orthographia est corruptior, ut habet semper *nichi nichil*, et interdum *sollemnis tragecerat* similis. Compendia scripturae multo sunt frequentiora, vel ad totas voces pertinentia, ut *Kl.* pro *Kalendas*, *dn̄r* pro *dicuntur*, *m̄e* pro *maxime*, *üed̄ia* pro *verecundia*. Scriptura multo minus elegans: semel, fol. XLIX., in verbo *referamus* (II, 1, 15.), ultima syllaba *mus* est distracta, ut expleretur ultima folii linea. Folium sequens ab alia manu scriptum est. Graeca maxima ex parte, longiora omnia, omisa sunt adscripta in ipso versu nota ut in *Gr*. Centuli cum edit. Zeunli ¹²⁾.

- 6) Bernensis (H vel H1) 514. membran. sec. IX. formae quadratae, continens librum septimum Saturnaliorum in usum meum collatus est ab Alberto Iahnio V. Cl. bibliothecae praefecto cum edit. Bipont.
- 7) Bernensis (H2) 404., olim Franc. Danielis, membran. sec. XII. continet librum V. inde a capite 13. et libros VI. VII. Eius scriptura est lecta difficillima: quam ob rem cum vir doctissimus tantum a principio

¹²⁾ Praeterea C. P. C. Schoenemannus V. Cl. inspexit codicem Gudianum 253., apud Ebertum 551., chartae. sec. XV. exeuntis, formae quadratae, collectanea et excerpta varia in Italia conscripta continentem, foliis CCLXV-CCLXXIX. ex Macrobii Saturnaliorum libris I. et II.: sed facile mihi persuasit vir doctissimus haec excerpta levissime ac temere instituta Macrobiium emendaturo nihil omnino prodesse.

libri VII. neque ad cap. 5. § 12. excussit. Neque ego plura desideravi.

c) Excussi ab aliis, sed nondum ad Saturnalia emendanda adhibiti.

E Iac. Gronovii codicibus Anglicis, de quibus vid. supra p. LXXII., huc pertinent:

- 1) Bodleianus (BODL. vel „Angl.“ vel „Ms.“).
- 2) Baroccianus (BAR).
- 3) S. Benedicti („B“ vel BEN.).
- 4) Cantabrigiensis (C vel CANT.) commemoratur ad lib. II. c. 1. § 13., et saepius inde a lib. V. c. 3. § 17. Videtur hic codex nullus alius esse nisi meus A. Namque quae codici peculiaria sunt, ea in A leguntur ita, ut exscribentis menda quaedam subesse videantur. Cf. H, 1, 13. C. *Fusium*, A *Fusii Vivaculi*; V, 6, 9. C *thiesia*, A *thresia*; V, 11, 8. C et A *Virgilius pro vester*; ib. 9. C et A *absciam*; V, 13. 41. C *taciturnam*, A *tacituram*; V, 14, 8 C et A *respondentur*; V, 16, 8 C *dō reto*, A *dō retlo*; V, 21, 19. C ad *Ενφα* idem, A *ΛΕΦΥΤΗΡΑ* idem.

Praeterea huc pertinent quae leguntur in Bernensi exemplari editionis Camerarianae (Bas. a. MDXXXV. fol.) excerpta e duobus codicibus H1 et H2, de quibus vid. supra p. LXXIII.

d) Singulis quibusdam locis ab aliis mea causa inspecti.

α) In bibliotheca Laurentiana tres codices omnibus fere locis difficilioribus adhibita editione Camerarii inspicientes curavit Franciscus de Furia V. Cl., Latina demtaxat, nam Graeca in omnibus aut desiderantur aut mendosissime scripta sunt.

- 1) Medicus (M1) codex VIII. plutei L1., de quo in Bandinii Catalogo tom. II. fol. 528. legitur: „Codex membranaceus Ms. in 4. Saec. XII. optime servatus, dignus certe qui cum edito conferatur. Constat foliis scriptis 127.“ Continet Saturnaliorum libros VII. In principio libri legitur: ... SATVRNALIORVM LIBER I. INCIPIT, et in eius fine: ... SATVRNALIORVM LIBER PRIMVS EXPLICIT FELICITER: in libri II. fine: ... CONVIVIORVM PRIMI DIEI SATVRNALIORVM LIBER II. EXPLICIT, et in libri III. fine: CONVIVIORVM SECVNDI DIEI EXPLICIT. In principio libri V. DE STILO VIRGILII. Liber VI. cum hoc coniungitur, et initium libri VII. nulla certe inscriptione signatur: in eius fine legitur: ... CONVIVIORVM TERTII DIEI LIBER EXPLICIT FELICITER. Quamobrem Bandinius in descriptione codicis M2 refert tam in illo quam in hoc codice Saturnalia in quinque dividi libros. Verba Graeca, ubi pauca sunt, integra leguntur literis maiusculis exarata: ubi vero sunt plura, tantummodo initium. Quae adsunt in margine repetuntur, ac cetera suppleantur manu sec. XV., docta illa quidem et elegante.
- 2) Medicus (M2) codex XXXVI. plutei LXV., olim Matthiae Corvini Hungariae regis a Bandinio tom. II. fol. 759. sic describitur: „Codex membranaceus ms. in 4. sec. XV. nitidissimus cum titulo aureo et pictura in principio. ... Constat foliis scriptis 116.“ Continet Saturnaliorum libros septem in quinque libros divisos. In fronte legitur: ... SATVRNALIORVM LIBER PRIMVS INCIPIT, in fine libri I.: ... LIBER PRIMVS EXPLICIT. INCIPIT SECVNDVS, in fine libri II.: ... SATVRNALIORVM LIBER II. EXPLICIT. INCIPIT III., in fine libri III.: SATVRNALIORVM LIBER III. EXPLICIT. INCIPIT IV., in fine libri IV.: ... SATVRNALIORVM LIBER IIII. EXPLICIT. EIVSDEM INCIPIT LIBER QVINTVS

ET VLTIMVS. Tres reliqui libri continui sunt. Septimo subscriptum est: .. SATVRNALIORVM LIBER QVINTVS ET VLTIMVS EXPLICIT FELICITER. DEO GRATIAS. Verba Graeca plerumque integra leguntur in tribus prioribus libris, sed in quinto omnino deficiunt, vacuo relicto spatio ad ea supplenda.

- 3) Medicus (M3) codex XXV. plutei XC., olim bibliothecae Gaddianae, de quo Bandinius tom. III. fol. 459.: „Codex membranac. Ma. in 4. sec. XIII. cum Graecis verbis suis locis antiqua manu adiectis et cum summariis et notulis marginalibus varia manu, num. 26. antiquitus designatus. Constat foliis 103.“ Continet foliis I-XCVII. Saturnaliorum libros VII. Libri primi inscriptio est: ... CONVIVIORVM PRIMI DIEI SATVRNALIORVM INCIPIT, eiusdem subscriptio: .. SATVRNALIORVM LIBER I. EXPLICIT FELICITER. SECVNDVS LIBER. Libri II. subscriptio haec est: .. CONVIVIORVM PRIMI DIEI SATVRNALIORVM EXPLICIT. In margine ab alia sed antiqua manu legitur adscriptum *Tertius dies.* Libri III. subscriptio est: .. CONVIVIORVM SECVNDI DIEI EXPLICIT. Inter libros IV. et V. nulla facta est distinctio. Inter libros V. et VI. legitur: FINIT DE HIS QVAE VIRGILIUS A GRAECIS TRAXIT. DE HIS QVAE A VETERIBVS LATINIS MARO TRANSTVLIT. Libri VII. principium nulla inscriptione neque ulla alia distinctione signatur. In fine libri VII. legitur: FINIS ... CONVIVIORVM TERTII DIEI EXPLICIT. Verba Graeca maioribus literis, sed plerumque mendose ac sine intervallo quo unum ab altero distinguatur, scripta sunt a librario Graeci sermonis adeo imperito, ut nullum fore verbum mendis careat, raro integra ¹³⁾).

β) In bibliotheca Monacensi praeter codicem S unus tantum continuam quandam Saturnaliorum partem continet ¹⁴⁾, quem C. Machtiue V. D. compluribus locis inspexit. Hic est

- 4) Emmeranensis E. 55. (E), membr. sec. XIII. Continet foliis CXV.-CXXXVI. Saturnaliorum librum VII., sed haud magni est pretii.
γ) In bibliotheca regia Parisina a Theodoro Presset V. D. com-

¹³⁾ Praeter hos Saturnaliorum codices Bandinius in catalogo bibliothecae Laurentianae alios quosdam posuit:

- 1) Tom. II. fol. 529.: „Cod. IX. plut. LI. Macrobbi Theodosii Viri Clarissimi et Illustri conviviorum Saturnaliorum libri III. priores, quorum postremus excepta prima pagina manu seculi XV. et quidem elegantissima suppletus fuit. Haec quoque Graeca verba suis locis habentur in ipso textu exarata. Codex membran. in 8. Sec. XIII... Constat foliis 118.“
2) Ib. fol. 534.: „Cod. XII. plut. LI. Macrobbi Theodosii Saturnaliorum libri VII. anepigraphi praeter primum, ut supra in cod. VIII. huius plutei, cum Graecis verbis multis in locis alia manu suppletis. Codex membran. in 4. Sec. XV. elegantissime exaratus. ... Constat foliis scriptis 159.“
3) Tom. IV. p. 175.: „Bibliothecae e Florentino S. Crucis coenobio in Laurentianam translatae plut. XXIV. cod. IX. Macrobbi Saturnaliorum liber VII. cum prologo et liber II. ... Codex membran. in 4. min. sec. XIII. exentis, num. 668. notatus. Constat foliis scriptis 41.“

¹⁴⁾ Cod. Wessobrunnensis 4. foliis CLXXII-CLXXIV. continet excerpta e Saturnalibus, lib. I. c. 7. de Papirio et lib. II. c. 7. de locis Caesaris Augusti. Duo alii codices qui etiam excerpta Macrobiana continent, Cod. Lat. Hardt. 631. fol. LXXIV-LXXVI., et Cod. Lat. 798., quondam Petri Victorii, qui continet varia, forte Petri Criniti manu, vix ullius momenti esse dicuntur.

plures codices Saturnalia continentes mea causa sunt perlustrati praeter Regium 6371. (P1) quem excussit totum. Hi sunt

- 5) Regius 5797. (P2), membran. sec. XIII. formae quadratae, continens inde a fol. LVII. Saturnaliorum libros tres priores. Graeca verba scripta sunt literis maiusculis, sed non omnia adeunt. In fine libri II. legitur: ... CONVIVIORVM PRIMI DIEI SATVRNALIORVM EXPLICIT.
- 6) Regius 6367. (P3), membran. sec. XIV., continens inde a fol. LX. Saturnaliorum libros I. et II. cum inscriptione: ... INCIPIT LIBER SATVRNALIORVM, et subscriptione: EXPLICIT LIBER. Graeca verba adsunt literis maiusculis scripta.
- 7) Regius 6370. (P4), membran. sec. IX., continens fol. CXII. tantum Saturnaliorum principium usque ad praef. § 6. cum inscriptione: EIVSDEM SATVRNALIORVM LIBER I.
- 8) Regius 8676. (P5), membran. sec. XIV., continens foliis XLVII. Saturnaliorum libros I. II. III. et VII. binis columnis scriptos sine ulla inscriptione.
- 9) Regius 8677. (P6), membran. sec. XV., formae maximae continens foliis I-CXX. Saturnaliorum libros VII. Libro I. inde a cap. 18. inscuntur inscriptiones variae, in eius fine legitur: .. SATVRNALIORVM LIBER I. EXPLICIT, in fine libri II.: .. CONVIVIORVM PRIMI DIEI ET SECVNDI SATVRNALIORVM V. C. LIBER II. EXPLICIT. INCIPIT TERTIVS FELICITER, in fine libri III.: .. CONVIVIORVM SECVNDI DIEI EXPLICIT LIBER TERTIVS. INCIPIT QVARTVS FELICITER. Liber V. inscribitur: DE STILO VIRGILII. LIBER V. CONVIVIORVM TERTII DIEI. In fine cap. I. legitur: DE RHETORICIS OBSERVATIONIBVS VIRGILII FINIT, et in fine libri V.: FINIT DE HIS QVAE VIRGILIVS A GRAECIS TRAXIT. NVNC DE HIS QVAE A VETERIBVS LATINIS MARO TRANSTVLIT DICETVR. ET INCIPIT LIBER SEXTVS, in fine libri VI.: ... LIBER SEXTVS EXPLICIT. SEQVITVR LIBER SEPTIMVS FELICITER, in fine libri VII.: ... SATVRNALIORVM LIBER SEPTIMVS ET VLTIMVS EXPLICIT FELICITER. Verba Graeca literis minoribus scripta leguntur tantum in libris duobus primis.
- 10) Regius 8678. (P7), membran. sec. XV. formae quadratae, continens Saturnaliorum libros VII. in V libros divisos. Liber I. inscribitur: INCIPIT LIBER MACROBII DE SATVRNALIBVS FELICITER. In fine libri I. legitur: EXPLICIT LIBER PRIMVS. INCIPIT SECVNDVS, in fine libri II.: EXPLICIT LIBER SECVNDVS. INCIPIT TERTIVS, in fine libri III.: EXPLICIT LIBER TERTIVS. INCIPIT QVARTVS. Libri V. principium signatur tantum litera maiori: in eius fine legitur: EXPLICIT LIBER QVARTVS. INCIPIT V. Duo ultimi libri sine ulla inscriptione continuantur. Verba Graeca in duobus primis libris leguntur literis maioribus scripta.

8) In bibliotheca Borbonica quinque sunt codices manu scripti Saturnalia vel partes quasdam eorum continentes ¹⁵⁾. Praestantissimi spe-

¹⁵⁾ Praeter codicem CCCIV. Iannellius commemorat

- 1) „CCCCII. Cod. chart. fol. sec. XV. Habet Saturnaliorum libros VII. a verbis praefationis: aliqua est illic acuta primo folio deperdito. Graeca verba saepe ab alia manu et ad oram apposita, saepe prorsus omissa.“
- 2) „CCCCIII. Cod. chart. fol. sec. XV. Saturnaliorum libri VII. Ad calcem: Explicit liber septimus Macrobiani Theodosii conviviorum finit, sed non finis est operis, ut in promptu est agnoscere considerare volent. Graeca de sunt.“

cimen mecum communicavit F. Guil. Schneidewinus V. Cl., a quo rogatus H. Keilius V. D. nonnulla, Graeca praesertim, e libri V. capitibus 19. et 20. contulit cum edit. Bipont. Hic est

11) Borbonicus CCCCIV. (N i. e. Neapolitanus), quem Iannellus in catalogo bibl. Borbon. p. 267. sic descripsit: „Cod. membr. fol. parv. quadrata forma, claro et accurato charactero descriptus sec. XI. vel XII. Habet VII. libros usque ad verba: *quia his loquendi laberinthis impares nos fatemur, age Vetti*, lib. VII. cap. 5. [§ 2.] Titulus I. libri literis rusticis et maioribus hic: **MACROBII THEODOSII V. C. ET ILLVSTRIS CONVIVIORVM PRIMI DIEI SATVRNALIORVM INCIPIT.** Graeca verba omnia adsunt ab eadem manu forma maiuscula.“ Hic codex meo P similis esse videtur.

Apparet omnes hos codices Saturnalia continentes ex eodem fluxisse exemplari, quum omnes pari modo sint manci atque mutili. Codices B et G eiusdem esse originis pro certo potest affirmari: lique Macrobiani verba satis integra exhibere videntur: propterea in tribus iis quos continet libris hos potissimum secutus sum. In reliquis libris verba Latina praecipue accommodavi ad codices A (quem ipse excusavi totum) et M3. (quem praestantissimum e Mediceis esse sero intellexi: alioqui totum cum exemplari typis descripto curassem conferendum): verba Graeca emendavi ad exemplum codicis P, qui solus fere omnia continet et in his diligentissime est excussus, quum in verbis Latinis non omnes minutiae pari diligentia ex eo sint enotatae. In his igitur codicem P secundo loco posui cum recentissimo codice S, ut iis obtemperarem, ubi quae legerentur in illis codicibus non viderentur referre Macrobiani manum.

3) „CCCCV. Cod. membr. fol. parvo sec. XV. Habet libros septem. Graeca plerumque desunt.“

4) „CCCCVI. Cod. membr. 4°. sec. XI. vel XII. Habet Saturnaliorum libros duos priores. Graeca assunt, forma maiuscula. Olim Iani Parrhasii et Ant. Seripandii.“ Hic codex videtur eius generis esse cuius sunt B et G, et continere libros III. Nam huius libri finem in exemplaribus post Pontanum editis finem libri II. esse constat.

Keilius, qui codicem Borbonicum CCCCIV. inspicit, Schneidewino scripsit se in Italia nullum integrum Saturnaliorum codicem vidisse Mediceis vetustiore, sed in bibliotheca Vaticana unum qui contineret tantum partem quandam eorum. In catalogo bibliothecae D. Marci quae est Venetiis, „praeside et moderatore Laurentio Theupolo, MDCCXLI.“, p. 185 sq. memorantur quattuor Saturnaliorum codices seculi XIV. et unus seculi XVI. Bernardus de Montfaucon in Bibliotheca bibliothecarum praeter supra dictos memorat p. 418. Florentiae in bibliotheca Benedictinarum B. Mariae Saturnaliorum codicem membr. scriptum a. MCCCCLXI., p. 425. in bibliotheca S. Marci Dominicanorum unum cum subscriptione: *Saturn. conviviorum tertii diei liber ultimus explicit*, p. 485. Patavii in bibliotheca S. Iohannis in Viridario: „Macrobiani Saturnalia“, Mediolani in bibliotheca Ambrosiana: „Saturnalia pergam. ter. D. Gust. Haenelius in catalogo libror. mas. qui in bibliotheca Galliae oct. asservantur, Lipsiae MDCCCXXX., praeter codices Montisepesulanos Col. 482. in bibliotheca publica Trevesi: „Macrobiani Saturnalia sec. XIV. membran. 4. not. Q. II. 41.“, Col. 770. in bibliotheca publica Tornacensi: „Macrobiani Saturnalia et S. Seip. sec. XIV. membr. 4.“, et Col. 981. in bibliotheca Escorialensi: „sec. XIII. et XIV. membr. 4. quater“, Col. 971. in bibliotheca regia Madridensi: „Macrobiani Saturn. his“, Col. 994. in bibliotheca Teletana ecclesiae maioris: „Macrobiani Saturn. sec. XV.“ Bruxellis denique F. Guil. Schneidewinus mihi scripsit se vidisse in bibliotheca Burgundica codicem Saturnaliorum sec. XII. num. MLVII. signatum.

CAPUT SEXTUM.

DE EDITIONIBUS OPERUM MACROBII.

Qui de Macrobian operibus bene mernerint, et quid quisque ad ea emendanda contulerit, demonstravimus supra cap. IV. p. LI. sqq. Restat, ut enumeremus editiones, et adiciamus quidquid praeter singulorum librorum inscriptiones, quas suis locis posuimus, de cuiusque forma et specie dicendum est ¹⁾.

VENETA I. (v vel v1). Editio princeps ²⁾ (folia CLXVI.* formae maximae, e quibus III. sunt varna, verum XL.). Subscribitur: *Macrobian Aurelii Theodosii viri consularis et illustris Saturnaliorum libri impressi Venetiis opera et impensa Nicolai Ienson Gallici. M. CCCC. LXXII.*, sed continet etiam Ciceronis Somnium Scipionis cum Commentariis Macrobian, omissis tantummodo verbis I, 21, 10.: *lege discurre et quae sequuntur usque ad § 11.: et sibi invicem nuntiarent et.* Saturnaliorum libri partim in capita dividuntur, sed non eodem modo atque in editionibus recentioribus: nec nisi quinque primis primi libri capitibus adduntur numeri. Reliquis, ut librorum numeris et descriptionibus quae erant Commentariis addendae, relictae sunt spatia. Idem factum est, ubi omissa sunt verba Graeca, quae maiore quidem ex parte adsunt, Homerica praesertim, accentibus minus accurate positis. Orthographia eadem est quae in codicibus recentioribus, nisi quod pro *ss* et *tt* legitur interdum *sc* et *ct*, ut *noscet* et *admittere*. Compendia scripturae inventantur fere eadem atque in codicibus seculi XII. (Conf. supra pag. LI.). Usus sum exemplari bibliothecae Universitatis Erlangensis, quod, ut ceteras editiones, contuli cum Zeuntana.

Brixienis I. (folia CXCI.* versuum XXXVII.). Subscribitur: *Macrobian Aurelii Theodosii viri consularis et illustris saturnaliorum libri impressi Brixiae (sic) per Boninum de Boninis de Ragusia. M. CCCC. LXXXIII. die VI. Iunii.* Continet eadem quae Veneta I. cum iisdem lacunis iisdem inscriptionibus iisdemque fere litterarum compendiis. Litterae initiales desiderantur, sed additae sunt descriptiones ³⁾ mathematicae et geographicae, et in margine passim indicatur argumentum. Usus sum exemplari bibl. Univ. Wirceburg.

Brixienis II. (folia CLXXVI.* versuum XXXVII.). Subscribitur: *Macrobian Aurelii Theodosii viri consularis et illustris saturnaliorum libri impressi Brixiae per Boninum de Boninis de Ragusia. M. CCCC. LXXX. die XV. Maii.* Haec ex antecedentis exemplari facta est, in quo interciderant folia XCVII. et XCVIII., in quibus quae leguntur: Sat. I, 24, 11. ut *paene vitio mentis usque ad II, 2, 4. et novissime domum quae,*

¹⁾ Nullam recepi editionem quin aut habeam ipse aut viderim aut cognoverim esse in certa aliqua bibliotheca. In quibus nihil eiusmodi adnotavi, eae in meo sunt apparatu. Signum * foliorum numero additum significat numerum in editionis singulis foliis non esse notatum.

²⁾ Alii putaverunt editionem principem prodidisse ante annum MCCCCLXVIII. sed vid. supra p. LI.

³⁾ In hac editione, ut in sequentibus (ex iis quarum scripturae discrepantiam inserui apparatu critico v3-g), Commentariorum libro II. cap. 2. § 16. inseritur descriptio numerorum Platonis quam signavi la., propterea quod in nullo codice manu scripte eam me videre memini.

in hac editione omissa sunt haud iudicata lacuna. Etiam forma utriusque editionis est eadem, nisi quod in hac versus sunt latiores et scriptura arctior. Usus sum exemplari bibl. publ. Rambergensis, in quo praeterea quod coloribus pictae sunt literae initiales, etiam prima pagina picturis est ornata.

Veneta II. (folia LXXXIX. versuum XXXVIII. vel XXXIX.). Subscribitur: *Macrobii Aurelii Theodosii viri consularis et illustris saturnaliorum libri impressi Venetiis. Anno domini M. CCCC. LXXXVII. die XX. VIIII. Iunii.* Continet eadem eodem modo comparata atque editiones antecedentes. Ipse hanc editionem non vidi. Sed Monachii, ubi septem eius sunt exemplaria (in quorum uno, Inc. c. a. 2737^a, leguntur margini adscriptae adnotationes, sed nullius momenti), I. G. Krabingerus, quae eius est humanitas, mea causa eam inspexit.

Veneta III. (v2; folia XXXVI. et LXXXVI. versuum XLV–XLVII.). Subscribitur: *Macrobii Aurelii Theodosii viri consularis et illustris saturnaliorum libri impressi Venetiis a Philippo Pincio Mantuano. Anno a nativitate domini M. CCCCC. die XXIX. octobris. Augustino Barbado Serenissimo Venetiarum duce.* Haec editio omnino fere congruit cum Veneta I. Ne suppleta quidem sunt ea quae in illa desiderantur Comm. I, 21. Eadem habet literarum compendia, sed minus est nitida: in margine passim indicatur argumentum, et additae sunt descriptiones. Litera initialis tantum Somaio Scipionis a typographo addita est: reliquae minusculae tantum signantur literis. Usus sum exemplari bibl. Univ. Erlang. ⁴⁾

Brixionensis III. (folia IV.* et CLVIII. versuum XLI.). Titulus est: *Macrobius de Somno (sic) Scipionis: nec non de Saturnalibus libri. summa diligentia suo nitore restituti sunt. In quo plus quam ter mille errores corriguntur: graecumque quod in olim impressis deerat fere omnibus locis reponitur.*

Macrobius Lectoribus.

Qui mutilus dudum et crebris erroribus auctus

Macrobius nulli paene legendus eram

Taberi (sic) ac Pyladae cura magnoque labore

Nunc iterum mihi met redditus ecce legor.

Subscribitur: *Macrobii Aurelii Theodosii viri consularis et illustris saturnaliorum libri impressi Brixiae per Angelum Britannicum. M. CCCCCL. die XVIII. mensis Ianuarii.* Haec editio eadem fere quae antecedentes habet: easdem librorum inscriptiones, eandem imperfectam Saturnaliorum in capita divisionem, easdemque fere lacunas. Nam per pauca Graeca suppleta, nec multa praeterea emendata sunt: descriptiones paululum mutatae: argumentum in margine passim indicatum. In hac prima comparat *Index vocabulorum Macrobii*. Usus sum exemplari bibl. publ. Norimberg.

Ex hac editione expressa esse videtur

⁴⁾ Hac editione usus est Iac. Gronovius. Vid. appar. crit. ad Sat. I, 18, 17. et 21, 20. Eadem esse videtur quam ad I, 22, 7. dicit „priscam editionem Venetam“ et ad Comm. I, 5, 3.: „Beroaldinam“: quo iure, nescio. — Commemorantur etiam editiones Mediolani apud Scinzenzeler, MCCCXCVIII. fol., et a Mursio (vid. sup. p. LXIII.) Bononiae a. MDI. Neutram neque ego in ulla bibliotheca inveni neque alius quicquam se vidisse retulit.

Veneta IV. (v⁹), Riviana, Iuntina prior, (folia CXII. versuum XLVI.). Titulus rubro colore insignitus hic est: *En tibi lector candidissime. Macrobius: qui antea mancus: mutilus: ac laevis circumferrebat: nunc primum integer: nitidus et suo nitore restitutus in quo graecae maiestatis dignitas quoad eius fieri potuit superstes reperitur.* Signum crucis equitum Melitensium excipiant verba: *Ioannes rivius recensuit, quae sequitur signum lillii, quale est in stemmate regum Francogalliae, cum literis L. A.* Subscribitur: *Macrobii Aurelii viri consularis et illustris Saturnaliorum libri noviter recogniti: infinitisque erroribus expurgati: quam diligentissime nunc primum impressi Venetiis per Augustinum de Zannis de Portesio ad instantiam Do. Lucam Antonium de Giunta. Anno Dñi. M. D. XIII. Die XV. Ianii.* In tituli pagina aversa legitur epistola: *Ioannes Rivius Venetus. Raphaeli regio gravissimo ac eruditissimo viro Salutem. . . Decimo Kalendas Iulii M. D. XIII.* E qua epistola protuli nonnulla p. LIX. In cuiusque libri principio praeter magnam litteram initialem ab ipso typographo exornatam exstat pictura ligno incisa. Saturnaliorum singulis capitibus praepositae sunt litterae similiter ornatae, sed minores. Alioquin omnino Brixienae III. haec gemina est Quae ergo enotavi ex hac, in illa quoque legi putanda sunt.

E Veneta IV. factae sunt Ascensianae.

Ascensiana I. (folia VI.* et CXVII.). Titulus est: *Macrobius integer nitidus suoque decori a Ioanne Rivio restitutus. Cum indicio et amplo et veridico. Praelum Ascensianum sequuntur verba: Venundatur ab Iodoco Badio et Ioanne Parvo.* Subscribitur: *Macrobii Aurelii viri consularis et illustris Saturnaliorum libri (sic) noviter recogniti: infinitisque erroribus expurgati: quam diligentissime nunc rursus impressi Parrhisiis accuratione Ascensiana. Ad Kalendas Februarius Calculo Romano M. D. XV.* Hanc editionem vidi olim in biblioth. publ. Bamberg.: sed eius titulum accuratissime descriptum debeo I. G. Krabingero V. C.

Ascensiana II. (folia V.* et C.). Titulus est: *Macrobius integer nitidus suoque decori ab I. Rivio superioribus annis et nunc cura Ascensianorum multo diligentius restitutus Parrhisiis apud Iod. Badium. M. D. XIX.* Accedit Censorinus de die natali. Hanc quoque editionem vidi Bambergae. Titulum suggessit Ebertus l. c.

IVNTINA altera (i, folia XIII.* et 279., 8° min., versuum XXX.). Titulus est: *Hoc volumine continentur. Macrobii interpretatio in somnium Scipionis a Cicerone confectum. Eiusdem Saturnaliorum libri septem. Haec omnia Nicolaus Angelius vir apprime eruditus summa diligentia correxit imprimique curavit, subiecto signo crucis equitum Melitensium.* Subscribitur: *Impressum Florentiae opera et sumptu Philippi Iuntae. Anno a nativitate. D. XV. supra mille. mense Iulio. Leone Decimo Pontifice.* In ultimi folii paginae aversa picti sunt duo pueri cum cornibus copiae lillii signum tenentes. In tituli pagina aversa legitur: *Nicolaus Angelius Bucinensis, Ioanni Salviato iuveni praestantissimo S. P.* Sequitur epistola, e qua protuli nonnulla p. LII., et fol. III. *Index vocabulorum Macrobii idem atque in Brixienae ME et Veneta IV.* Etiam inscriptiones eadem sunt, nec suppleta Graeca quae in illis desiderantur. Librorum litterae initiales minoribus tantummodo literis indicantur. Usus sum exemplari bibl. publ. Norimberg. ⁵⁾

⁵⁾ Repetitam esse hanc editionem Venetiis anno MDXXI. a Tacuino

COLONIENSIS I. (c), folia VI.* et 146. versuum XLV.). Titulus figuris ornatus hic est: *Macrobbi Aurelii Theodesii viri consularis in Somnium Scipionis libri duo: et septem eiusdem libri Saturnaliorum.* — Hoc oratus sit lector, ut, priusquam de nostra eius cura sive incuria pronuntiet, haec exemplaria diligenter cum aliis conferat, ac tum quae quibus anteferenda sint iudicet. — Apud sanctum Coloniam. Subscribitur: *Coloniae apud Eucharium Cervicorum.* Anno supra sesqui millesimum vicesimo primo. Mense Augusto. — Arnoldus Vesaliensis, qui hanc editionem curavit, in avera tituli pagina posuit *Ad studiosos epigramma* Graeco et Latine; in fol. II.* legitur epistola: *Arnoldus Vesaliensis studioso Lectori salutem ... Vale. Coloniae,* e qua protuli nonnulla supra, p. LX., deinde *Index ordine alphabetico congestus.* Vesaliensis in hac editione primus libros ita, ut sit in recentioribus editionibus, divisit in capita, hisque praemisit summaria. In margine passim indicatur argumentum et notantur libri e quibus Macrobius singula quaedam citavit: aliquoties afferuntur scripturae discrepantes. Loci Homerici plerique ex ipso poeta sunt suppleti. Vid. sup. l. c. Usus sum exemplari bibl. publ. Nacimberg.

Coloniensis II. (c vel c2, folia X.* et 140. versuum XLV.). Titulus figuris ornatus hic est: *Macrobbi Aurelii Theodesii viri consularis in somnium Scipionis libri duo: et septem eiusdem Saturnaliorum.* Nunc de novo recogniti et multis locis aucti. *Eucharium Cervicor.* excudebat. Anno M. D. XXVI. Subscribitur: *Coloniae apud Eucharium Cervicorum aere et impensa M. Godefridi Hittorpii civis Coloniensis, Anno M. CCCC. XXVI. pridie nonas Ianuarias.* In tituli pagina aversa legitur idem atque in edit. Colon. I. epigramma Graeco et Latine, fol. II.*: *Arnoldus Vesaliensis candido lectori S. D. ... Coloniae. X. kalendas Ianuarii M. D. XXV. (e qua, ab editionis I. epistola nuncupatoria diversa, protuli nonnulla p. LX.), et Eiusdem Ode Sapphica hendecasyllaba versuum XXXII.* Reliqua omnino fere congruunt cum editione I.

Coloniensis III. (folia complura * et paginae 463., 90.). Titulus est: *Macrobbi Aurelii Theodesii viri consularis in Somnium Scipionis libri II. Eiusdem Saturnaliorum libri VII.* Nunc de novo recogniti et multis locis aucti. *Coloniae, opera et impensa Ioannis Soteris.* Anno MDXXXVII. Mense Augusto. Subscribitur: *Coloniae apud Ioannem Soterem, aere et impensa eiusdem.* Anno MCCCCXXVII. Mense Augusto. Proterea eadem haec editio, qua usus est Zeunius, continet atque Coloniensis II. Cuius rei auctor est I. G. Krabingerus V. Cl. Nam in bibl. reg. Monac. duo sunt exemplaria.

ALDINA (a, folia XVIII, quarum quattuor sunt vacuae, et 322., sed folia 298-322. occupat Consecratus, 8° min., versuum XXX.). Titulus est: *Macrobbi in Somnium Scipionis ex Ciceronis VI. libro de rep. eruditissima explanatio. Eiusdem Saturnaliorum Libri VII. Consecratus De die natali, additis ex vetusto exemplari nonnullis, quae desiderabantur; sequitur signum officinae Aldinae, piscis circa ancoram flexus, addito nomine Aldus.* Subscribitur: *Venetiae in aedibus Aldi, et Andreae Asulani sociari.* M. D. XXVIII. mense Aprilis. In ultimi folii pagina aversa iterum signum est officinae. Fol. II. et III.* legitur epistola: *Donatus Veronensis Io.*

de Tridino referunt Ebertus (Allgem. Bibliograph. Lexic. vol. II. p. 14.) et F. L. A. Schweigerus (Handbuch d. class. Bibliograph. Vol. II. part. II. pag. 586.).

Bapt. Rhamnusio Graeco et Latine doctissimo ac Venetae reip. Secretario S. P. D. . . . Vale. Sequitur foliis IV-XIII. index, cui praemisit Donatus haec verba: Comparato hunc nostrum indicem, Candide Lector, cum caeteris qui ante hunc diem impressi sunt: videbis quam bene tibi consultam sit nostris laboribus. non modo enim copiosiores deprehendes: sed etiam abeque omni fraude numerorum constantem fidelemque. unquam (sic) te mittit usquam, quin ibidem sis inventurus quod quaerebas. In fol. XIII. v. et XIV.* leguntur Virgilii versus a Macrobio expositi xarà στρογγύων. Libri non dividuntur in capita, nec quidquam legitur in margine. Literae initiales omissae indicantur parvulis literis. Ciceronis Somnium Scipionis iisdem literis scriptum est ac verba Macrobi, quibus quae ex illo inserta sunt, literis sunt descripta uncialibus. Praeter meum exemplar huius editionis usus sum alio quod est in bibl. reg. Monac., olim P. Victorii, in-scriptis marginali nunc praeciso notulis quibusdam, quas ad Saturnalia pertinentes transcripsi.*

HERVAGIANA (h, folia XIX.* et paginae 384. versuum XL.). Titulus est: *Macrobi Ambrosii Aurelii Theodosii viri consularis et illustris in Somnium Scipionis libri II. Eiusdem Saturnaliorum libri VII. ex vetustissimis manuscriptis recogniti et aucti.*

Ioachimus Camerarius Lectori.

Haec qui forte vides auteris scripta, videto,

Quam quoque vulgatis sint meliora prius.

Haec bona nunc Musis operata dantur ab arte

Hervagii, quae iam tot dedit ante tibi.

Quid sed ego memorem correctae, expleta, reposta,

Quotque quibusque modis, quotque quibusque locis?

Pauperis est numerare pecus, simul omnia laudem

Non aliqua in nostris pars queta rebus habet.

Qui tamen et nostri numerum vult scire laboris,

Annumeret versus totius ille libri.

Sequitur signum officinae Hervagianae, Mercurius triceps etiam in columna cui adscriptum est *Hervag.*, et deinde *Basileae ex officina Ioan. Hervagii. Anno M. D. XXXV.* In tituli pagina aversa leguntur *Autores, quorum testimonio in his libris usus est Macrobius, et fol. II.* epistola: Nobili ac generoso domino Paulo Baroni ad Schuuartzenberg, Pabenbergae et Vuircipurgi &c, Collegae Canonico . . Ioachimus Camerarius. QV. S. D. . . Vale.*, e qua protuli nonnulla enpra, p. LIII. Fol. IV.* incipit novus *Rerum ac verborum in Macrobi libros index*, quem sequitur p. 1. Macrobi Commentariorum in Somnium Scipionis liber I. omissa Ciceronis Somnio Scipionis. Praeterea in hac editione leguntur eadem fere quae in Colonienis, sed multifariam emendata atque aucta, Graeca praesertim, quibus e codice sumptis in lib. V. non adduntur annotationes Vesaliensis, sed et hic et alias aliae novae. Usus sum exemplari quod mihi commodavit Ioachimus Meyerus V. D. Professor Norimbergensis praeter illud quod e bibliotheca publica Bernensi mihi miserat Albertus Iahnus V. D., de quo vid. p. LXXIII.

Ex hac editione factae sunt

1) Editiones Gryphianae.

a) Lugdunenses.

Gryphiana I, 8°. Titulus est: *Macrobi Ambrosii Aurelii Theodosii, viri consularis et illustris, In Somnium Scipionis lib. II. Saturnalio-*

rum lib. VII. Ex variis ac vetustissimis codicibus recogniti et aucti. Sequitur signum officinae, gryps stans in lapide quadrato super globum alatum, additis verbis: *Virtute duce, comite fortuna. Lugduni apud Seb. Gryphium. MDXXXVIII.* Leguntur in ea fere omnia quae in edit. Hervagiana, omissa tamen epistola nuncupatoria et addito Somnio Scipionis. Pauca tantum mutata sunt, et paucis locis leguntur scripturae discrepantes quas illic non invenias. Indices ad voluminis finem reiecti sunt, 1) *Index rerum et verborum huius operis*, 2) *Autores, quorum testimonio in his libris usus est Macrobius.* Exstat Monachii.

Eandem formam eundemque titulum habent

Gryphiana II., a. MDXLII., et

Gryphiana III., a. MDXLVIII., quae exstant Monachii.

Gryphiana IV. (g, paginae 567. et folia XXXV.* versusum XXXI.), a. MDL. Praeter unum exemplar quod est in meis libris alterum, de quo vid. p. LXIX., ad me misit Eduardus Osenbrüggen V. Cl.

Gryphiana V., a. MDLVI., et.

Gryphiana VI., a. MDLX., exstant Monachii.*

Gryphiana VII. (12°), a. MDLXXXV., eundem habet titulum, nisi quod additur: *Cum indice locupletissimus (sic).* Unum exemplar exstat Erlangae, unum Monachii.

b) Venetae (si modo plures sunt).

Gryphianam Venetam, quae prodierit *Venetis apud Ioh. Gryphium*, in 8°, a. MDLXV. exstare Gottingae refert Schweigerus. Alteram anni MDLXXIV., 8°, idem commemorat cum Eberto.

2) Stoerianae, quae factae sunt e Gryphiana VII.

Stoeriana I. (12°, paginae 745. versusum XXIX. et folia XLIX.* indices continentia.). Titulus est: *Macrobi Ambrosii Aurelii Theodosii, viri consularis et illustris, In Somnium Scipionis lib. II. Saturnaliorum Lib. VII. Ex variis ac vetustissimis codicibus recogniti et aucti. Cum Indice locupletissimus (sic).* Sequitur pictura, duo pueri sedentes qui tenent coronas. *Apud Iacobum Stoer MDXCVII.*

Stoeriana II., priori gemina, 12°, apud Iac. Stoer. MDCVII. Schweigerus addit: (*Genev.*). Exstat Monachii.

In omnibus his editionibus in Saturnaliorum libris leguntur adnotationes quibus Arnoldus Vesaliensis demonstravit lacunas (vid. p. xxxii.), et in marginibus breves notae modo plures modo pauciores quibus indicatur vel argumentum. vel scripturae discrepantia. Eodem pertinere videntur editiones, quas commemorant Ebertus et Schweigerus ll. cc., Lugduni apud Theob. (Schw. Theod.) Paganum MDLX. 8°, et Venetis apud Hi. Scotum.

STEPHANIANA (s, folia VII.* titulum et epistolas continentia, paginae 578. versusum XXXIII., folia XL.* indices continentia). Titulus est: *Aurelii Macrobi Ambrosii Theodosii, Viri Consularis et illustris, In Somnium Scipionis Libri II. Eiusdem Conviviorum Saturnaliorum Libri VII. De hac editione lege ad lectorem epistolam Henrici Stephani: a quo tibi dabuntur etiam quaedam excerpta ex eiusdem Macrobi libro, quem inscripsit De differentiis et societatibus Graeci Latini quaeque verbi. Parisiis cum privilegio Caesaris et Gallorum Regis in decennium. Anno M. D. LXXXV. Titulum sequuntur epistolae: Iacobo Danesio, Regis in Senatu Parisiensi Consiliario. ... Vale. Parisiis. XI. Cal. April. et: Henricus Stephanus lectori lectionis Macrobi studioso. ... Vale,*

o quibus protuli nonnulla p. xiii. sq. Ciceronis Somnium Scipionis desideratur. Vesaliensis summaria singulorum capitum legantur pagg. 158-162. et 570-578. praemissis inscriptionibus: *Summa capitum*, prout vulgo commentarius in somnium Scipionis ex Ciceronis libro de republica sexto distinctus est, et: *Summa librorum et capitum*, prout vulgo libri Saturnaliorum distincti sunt. Sequuntur: *Autores quorum testimonio in his libris usus est Macrobius*, et *Index rerum et verborum huius operis*, cui praemittuntur haecce: *Lectorii (sic) admonitio de sequente Indice*. *Moneudus es, lector, quaedam vocabula in hoc indice inventum iri quae in superioribus non extant, vicissimque in hoc desideratum iri nonnulla quae illi habent oet.* Huius editionis curam H. Stephanus mandavit Ludovico Carrioni, qui omisit descriptiones Commentarii in Somnium Scipionis appictas et adnotationes in antecedentibus editionibus cum in margine adscriptas tum Saturnaliorum quibusdam libris subscriptas, sed lacunas indicavit in Saturnaliorum libri I. fine, in lib. II, c. 2. § 14., lib. III. post cap. 12., in fine librorum III. IV. VI. VII., additis asteriscis.

OPSOPOEII editio princeps excerptorum grammaticorum. Titulus est: *A. Macrobii Theodosii de differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi libellus nunc primum in lucem editus cum notis I. Opsopoei. Parisiis apud Dionys. Duvallium. MDLXXXVIII.* 6° Exstat in bibliotheca regia Parisiis, sed in alienis manibus erat, cum Theod. Pressel V. D. a me rogatus eam erat inspecturus. Receptus est hic libellus in Grammaticae Latinae auctores antiquos qui opera et studio Heliae Putschii prodierunt Hanovii, typis Wechelianis, MDCK. 4°. p. 2727-2775., et alia eiusdem libri excerpta in *Analecta grammatica maximam partem anecdota quae ediderunt Iosephus ab Eichenfeld et Stephanus Endlicher. Vindobonae MDCCCXXXVII.* 4°. p. 185-192. Conf. p. xiii.

PONTANI editio prior. (p vel pl, 8°, folia VIII.* pagg. 697. versuum XXXIII., folia XXVII.* indices et Meursii notas continentia). Titulus est: *Aur. Theodosii Macrobii V. Cl. et illustis opera. Ioh. Isacius Pontanus recensuit: et Saturnaliorum libros Ms. ope auxit, ordinavit, et Castigationes sive Notas adiecit. Ad amplissimum virum Arnoldum Witfeldium regni Daniae Cancellarium. Contenta hoc libro vide pagina sequenti: quibus accedunt I. Meursii breviores Notas. Sequitur pictura, palma cum ramo oleagineo colligata, addito insuper circino et vinculo in quo inscripta sunt verba: *Labore et industria.* — Lugduni Batavorum ex officina Plantiniana. Apud Franciscum Raphelengium. M. D. XCVII.*

In pagina sequenti legitur: *Contenta hac editione. Commentarius in Somnium Scipionis. Saturnaliorum Libri septem. De differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi Libellus. Ad quae omnia Ioh. Isaci Pontani Castigationes sive Notae. Accessit, praeter Indicem rerum et verborum, Syllabus Auctorum quorum testimoniis Macrobius usus est. Sequitur fol. II.* epistola: Nobiliss. et Ampliss. viro Arnoldo Witfeldio ab Odersberch, regni Daniae Cancellario Io. Isacius Pontanus. S... Vale. Lugduni in Batavis XV. Kal. Octob. MD. D. IIIC., et fol. V*, epigrammata IV. in Aur. Macrobius a Ioh. Isac. Pontano restitutum composita a Iosepho Scaligero Iul. Caes. filio, P. Ber-*

*) Alii hunc libellum iam anno MDLXXXIII. prodiasse referunt; sed vid. p. LIV.

tio, Fr. Douza, Fr. Raphelengio F. F., Ἰσαάκιον Ioh. Isacio Pontano Ambrosii Aur. Macrobiani vindici et adscriptori auctore P. Scriverio, Ἐνλυγαμμία Ἰσαάκιον Ἰσαάκιον Ποντανίου Μεγροπίου ἀνόντοσι ... Ἐργατα Ὑπεριανὸς ὁ Γρότιος, idemque ab eodem Latine versum. Sequuntur fol. VIII.* De Macrobio eiusque Scriptis testimonia et alia quaedam ad Lectorem. Somnium Scipionis ut ab ed. Stephan. abest. Saturnaliorum libri III. capita 13-20. Pontanum transtulisse in librum II., ubi essent capita 9-16., eumque in principio librorum III et IV. et in fine librorum III. et VI. affinxisse quaedam quae e codice Cantabrigionai se sumpsisse simularet docuimus supra p. xxxv. sq. et p. liv. sq. Haec se de scripto addidisse in margine adnotavit, praeterea nihil. Recensionem secutus est Lud. Carrionis, sed addidit praeter libellum de differentiis cet. ex Opsopoei editione descriptam p. 585-663. suas ad libros Saturnaliorum notas, p. 664-668. In libellum de differentiis cet. Ioh. Opsopoei et Ioh. Isacii Pontani breviores notas, primum Opsopoei, praemissis verbis: Libellus hic, Lector, P. Pithoei munus est. Dedit eum primus eiusdem Pithoei liberalitate Ioh. Opsopoeus, adiectis his, quae subdimus, Monitis sive Notis; deinde (p. 666.) Pontani praemissis verbis: Haec, ut dixi, Opsopoeus. Nos quae postmodum animadvertimus et illustris viri Iosephi Scaligeri indicio accepimus (communicaverat enim is nobiscum exemplar suum appositis ad oram locorum aliquot emendationibus) ista sunt; p. 669-687. Collectanea ad Aur. Macrobiani Commentarium in Somnium, p. 687-697. Omissa. Indices sequuntur Ioh. Meursii ad Macrobiani Saturnaliorum libros breviores Notae (quae leguntur etiam in Meursii operibus editis ab I. Lami, Florent. MDCCXLV. fol. Vol. VI. p. 247-261.).

Pontani editio altera (p2, folia XV.* pagg. 768., versuum XXXIV., fol. XXIV.* indices et errata continentia). Titulus est: Aur. Theodosii Macrobiani V. Cl. et illustri Opera. Ioh. Isacius Pontanus secundo recensuit: adiectis ad libros singulos Notis. Quibus accedunt Ioh. Meursii breviores Notae. Sequitur pictura, homo terram fodiens, adscriptis verbis: Fac, Spera. — Lugduni Batavorum. Ex officina Ioannis Maire. M. D. CXXVIII. In pagina aversa legitur, ut fere in edit. I.: Contenta hac editione ... Castigationes sive Notae. Ioh. Opsopoei et Ioh. Isacii Pontani Notae ad libellum de Graeco Latinoque verbo. Accessit Syllabus Auctorum quorum testimoniis Macrobius usus est, ad haec Index Rerum et Verborum copiosissimus: nec non Auctores qui in Collectaneis vel Notis laudati, illustrati vel emendati. Ioh. Meursii Breves Notae ad Macrobianum. Sequitur fol. II.* epistola: Illustri ac magnifico viro D. Christiano Frisio cet. Ioh. Isacius Pontanus. S. D. ... Dat. Hardevici Gelrorum XII. Cal. Quintil. Anno Christi MDCXXVII. et fol. V.* eadem carmina atque in ed. I., p. vii.*v. testimonia aliquanto aucta, fol. IX.*v., ut in edit. Stephan., quamquam singulis quoque capitibus praeposita sunt summaria, Summa librorum Macrobiani et Capitum, prout hac editione a Ioh. Isacii (sic) Pontano distincti sunt. Somnium Scipionis hic quoque est omissum. Verba scriptoris sequuntur p. 607-635. Collectanea ad Aur. Macrobiani Commentarium in Somnium Scipionis, p. 636-730. Ad Aur. Macrobiani libros Saturnaliorum Notae, p. 731-736. In libellum de differentiis cet. Ioh. Opsopoei et Ioh. Isacii Pontani breviores Notae, ut in ed. I., p. 737-746. Auctarium Notarum ad Macrobianum ex codice praesertim V. Cl. P. Scriverii, ad Saturnalia tantum pertinens, p. 747-764. Ioh. Meursii ad Macrobiani Saturnaliorum libros breviores Notae. Denique Syllabum

auctorum est. (p. 765-768.) reliqui sequuntur indices nullis paginarum numeris signati. Descriptionibus omnino carent Pontani editiones ⁷⁾.
GRONOVIANA (d, 8°, folia XIV.* dedicationem cet. et Somnium Scipionis continentia, pagg. 704. versuum XXXIII., folia XXXIV.* indices continentia). Titulus, cui ex adverso posita est pictura de inciso aere expressa; in qua depingitur somnium Scipionis et per aedium fores apertas conspicitur convivium Saturnaliorum, hic est: *Aur. Theodosii Macrobiani V. Cl. et illustis Opera. Accedunt Notae integrae Isacii Pontani, Ioh. Meursii, Iacobi Gronovii. Lugduni Batavorum, Ex officina Arnoldi Doude, Cornelii Driehuysen, 1670. Cum Privilegio. Inseritur parva pictura, pelecane pullos suo sanguine pascens adscriptis verbis: Vivimus ex uno.* In pagina aversa legitur: *Aur. Theodosii Macrobiani V. Cl. et illustis Commentarius in Somnium Scipionis lib. II. Saturnalia lib. VII. De differentiis et societatibus Graeci Latiniq. verbi libellus. Cum integris et ex chirographo auctis Ioh. Isacii Pontani, Ioh. Meursii, Iacobi Gronovii Notis.* Sequitur fol. II.* dedicatio: *Reverendissimo et Celsissimo Principi ac Domino D. Ferdinando, Dei gratia Episcopo Paderbornensi cet., Libero Baroni de Furstenberg, ... Lugduni a. d. VI. Idus Maias A. C. MDCLXX., et fol. III.*.* Praefatio, cui subiiciuntur Addenda e cod. Oxoniensi et Excerpta illa mathematica quae posui p. 218 sqq., fol. VIII.* *De Macrobio eiusque scriptis testimonia et alia quaedam e Pontani edit. II., fol. X.* M. Tullii Ciceronis Somnium Scipionis, praemissis verbis: Scipio loquitur (non ergo haec editio p. 3. in eorum numero erat referenda in quibus non legeretur Somnium), et fol. XV.*.* *Summa privilegii D. D. Ordd. Hollandiae West-Frisiaeque.* Macrobianis operibus omnes quae in Pontani edit. II. leguntur adnotationes suis quaeque locis subiectae sunt, auctae I. Gronovii notis. Liber et caput in quavis pagina notatur in hac sola editione, namque tam in prioribus, inde a Coloniensi I., quam in posterioribus tantum libri signantur. Indices iidem sunt atque in Pontani edit. II., e qua haec facta est additis dumtaxat descriptionibus et praeterea paucis mutatis. Conf. p. xv. Usus cum exemplari quod est in bibliotheca gymnasii Suevofurtensis.

Ex hac editione profectae sunt quae sequuntur:

Londinensis, 8°, cuius titulus est: *Aur. Theodosii Macrobiani opera. Accedunt integrae Is. Pontani, Ioh. Meursii, Iac. Gronovii notae et animadversiones. Editio novissima cum indice rerum et vocum locupletissimo.*

⁷⁾ Inde profecta esse dicitur editio Oxoniensis a. MDCLXV. 8°. Sic Schweigerus l. c. Ebertus hanc editionem omisit. In editionis Bipontinae notitia literaria p. xii. legitur: „Haec repetita Oxonii, nescio an 1665., ita ut notae subiicerentur ipsi Macrobiani verbis.“ et p. xiii.: „1665. — 8. Macrobiani opera c. adnot. varr. cura Georgii Hornii optime prodissse refert I. F. Nolten in IV. L. L. aetatibus earumque scriptt. ad calcem Lexici Antibarb. ed. 1744., nescimus an eadem cum seq. quam Fabricius s. a. laudat Oxoniensem,“ et „.... Oxonii, 8. repetita est ed. Pontani Lugdun., ita ut notae, quae antea ad Macrobiani calcem reiectae erant, textui subiicerentur; quod observat Fabricius in B. L. ed. Hamburg. 1721. Vol. I., p. 623. [ed. Ernest. vol. III. p. 184.]. Oxoniensem certe repetivit Iac. Gronovius, ita ut meliorem faceret ex penu a patre Io. Frid. ipsi relicta. „Ego neque hanc editionem usquam, neque eiusmodi quidquam inveni apud Iac. Gronovium. Immo hic in Addendis quae praefationi subiecit: „Augenda haec, inquit, ex Ms. Oxoniensi Bodleiano“, ex eoque plures deinceps locos emendavit. Cf. p. lxxv. Non ergo editionem sed codicem Oxoniensem ante oculos se habuisse confirmat.

Londini typis M. C. et B. M. Impensis T. Dring et C. Harper. MDCXCIV. Haec editio, quam ipse non vidi, dicitur esse nec satis correctae nec satis elegans *). Exstat Monachii.

PATAVINA, 8°, cuius titulus est: *Aur. Macrobiani Ambrosii Theodosii quae extant omnia diligentissime emendata et cum optimis editionibus collata, ut ex praefatione manifestum. Patavii MDCCXXVII.* De hac editione vid. supra p. lvi. Exstat Monachii. I. G. Krabingerus Eberto adstipulatur.

ZEUNIANA (z, 8°, folia VIII.* pagg. xvi. et 848. versuum XXXIV, folia LII.* indices continentia). Titulus est: *Aur. Theodosii Macrobiani V. C. et illustris opera cum notis integris Isaacii Pontani, Is. Meursii, Iac. Gronovii, quibus adiunxit et suas Io. Car. Zeunius. Lipsiae impensis G. Theophili Georgii. MDCCLXXIV.* Sequitur fol. II.* dedicatio: *Viro magnifico illustri Carolo Andreae Belio, in aula Pr. Elect. Sax. a consiliis, poeseos professori ordinario cet., fol. V.* praefatio, e qua protuli nonnulla p. lvi.* Huic subscribitur: *Scripti Lipsiae in ipsis Numidinis vernis MDCCLXXIV., p. i. sequitur praefatio I. Gronovii et reliqua quae in huius editione leguntur, eodem ordine, nisi quod Addenda ibi adiuncta praefationi hic suis locis et excerpta illa mathematica hic adnotationibus ad Comment. lib. II. cap. 5. sunt inserta, et additae Somnio Scipionis adnotationes quaedam criticae, et inde a Saturnaliorum libro V. notantur in quavis pagina loci poetarum aliorumque scriptorum ad quos respicit Macrobius, et libello de differentiis cet. subiectae sunt etiam Zeunii adnotationes. Eiusdem Animadversiones in Macrobiani Somnium Scipionis et in Saturnalia, quibus inseritur etiam notatio locorum usque ad Saturnal. lib. IV. cap. 3. § 5., leguntur pagg. 761-848. Sequuntur Indices et Corrigenda.*

BIPONTINA (b, 8°, vol. I. pagg. xiv. et 361. versuum XXXI., vol. II. pagg. 339. et folia L.* indices continentia). Titulus est: *Aurelii Theodosii Macrobiani V. C. et illustris opera ad optimas editiones collata. Praemittitur notitia literaria. Accedunt indices. Studii societatis Bipontinae. Editio accurata. Biponti ex typographia societatis MDCCXXXVIII.* Volumini I., quod continet Notitiam literariam et Commentarios in Somnium Scipionis (omisso ipso Somnio) et Saturnaliorum libros I. et II., addita est imago Honorii, volumini II., quod continet Saturnaliorum libros III-VII et libellum de differentiis cet. et indices, imago Theodosii. Notitiae literariae de Macrobio ex Io. Alb. Fabricii Bibliotheca Latina a Io. Aug. Ernesti auctius edita T. III., lib. III., c. 14. subiectus est pag. vi sqq. Index editionum Macrobiani auctior Fabricio-Ernestino inque III. aetates (Aetas I. 1468-1535.; aetas II., Camerariana, 1535-1597.; aetas III., cum notis variorum 1597-1788.) digestus. Adnotatione haec editio caret omnino. Descriptiones adduntur in duabus tabulis volumini I. adiectae.

De Maximi Planudis Commentariorum in Somnium Scipionis versione Graeca vid. supra, p. XLVIII. sq. Adde verba G. H. Schaeferi ad Gregorium Corinth. p. 876. quem edidit anno MDCCXI.: „Hanc Planu-

*) Mahul l. c. (Annales encyclop. p. 71.) ait Fournier (Nouveau dictionnaire de bibliographie, IIe édition, Paris 1809, 8°.) de hac editione pronuntiasse haec: „D'après un examen approfondi nous avons reconnu, que l'édition de 1694. n'était qu'une copie très-incorrecte de la précédente sans aucune augmentation tant dans les notes que dans l'index.“ Cf. Schweiger. l. c.

die versionem, aut potius fragmentum eius, e codice Augustano in primo Anecdotorum Graecorum tome ante hos octo annos editurus erat Christianus Fridericus Matthaei, operaque Tachnitsii nostri quatuor primas plagulas elegantissime impressas iam absolverant, cum ingubris mors redemptoris (le. Chr. Frid. Rochii, optimi viri, sed merenturam librariam infelicitas facientia) utilissimum institutum suffocavit. In sermonem Germanicum nondum versa sunt opera Macrobij.

Versiones Francogallicas Schweigerus commemorat tres ⁹⁾. Duae super in lucem editae sunt:

Macrobie, oeuvres complètes, Varron de la langue latine, Pomponius Mela, oeuvres complètes. Avec la traduction en François publiées sous la direction de M. Nisard, Professeur d'éloquence latine au collège de France. Paris I. J. Dubochet et Compagnie, Éditeurs. 1845. (pagg. II. et 710. in duas columnas diviso, 8° max.) P. I. legitur: „Nous en devons la traduction à M. Mahul, lequel n'a pas peu ajouté au prix de son travail en l'accompagnant de notes très-complètes ainsi que d'une dissertation sur la vie et les ouvrages de Macrobe, et p. II.: Le texte adopté pour Macrobe est celui de l'édition des Deux-Ponts. Verso in quavis pagina subiicitur verbis Macrobij. Quae ad Macrobiū pertinent in hoc volumine haec sunt: p. 1-8. Notice sur Macrobe, (Est dissertatio illa Alphonsi Mahul, de qua vide supra, p. LVII.), p. 9-118. Commentaire du Songe de Scipion tiré de la république de Cicéron, p. 114-116. Notes sur le Commentaire du Songe de Cicéron, p. 117-145. Traité sur la différence et la concordance des verbes Grecs et Latins, p. 146-417. Les Saturnales, p. 418-471. Notes sur Macrobe (i. e. ad Saturnalia). Vid. supra, p. LVII. et Münchner gelehrte Anzeiger 1845. N. 217 sqq.

Oeuvres de Macrobe. Traduction nouvelle par MM. Henri Descamps, N. A. Dubois, Laufs d'Aguen, A. Ubicini Martelli. Paris C. L. F. Panckoucke Editeur. Tome premier 1845. Tome second 1846. 8°. Vol. I (pagg. 549.) contient p. 1-30. Notice sur Macrobe, cuius ultima verba haec sunt: „M. Mahul avait fait si bien, que nous n'avons pas cherché à mieux faire ... Le texte que nous avons adopté est celui de l'édition de Padoue (1836.), qui a servi de copie aux éditeurs de Deux-Ponts. Nous n'en connaissons pas de meilleure. N. A. Dubois. p. 31-501. Les Saturnales (Libb. I-IV.). Traduction nouvelle par M. A. Ubicini Martelli, Professeur de l'Université (in quavis sinistra pagina sunt Latina, in quavis dextra versio Francogallica), p. 502-546. Notes sur les Saturnales de Macrobe, p. 547-549. Table des matières du tome premier. Vol. II. p. 5-461. Les Saturnales, Livres V, VI, VII. Traduction nouvelle par M. Henri Descamps, p. 462-486. Notes sur les Saturnales de Macrobe, p. 487-494. Table alphabétique des noms propres cités dans les Saturnales, p. 495-597. Table des matières du tome deuxième. Volumen tertium ad me nondum pervenit. Vid. supra, p. LVII. et Münchner gel. Anzeig. 1847. N. 153 sqq.

⁹⁾ Cf. I. c. p. 588.: „Les oeuvres de Macrobe traduites par C. G. D. R. Y. Avec le texte. 2 Tom. 8 Paris. Barrois. 1826. — — trad. par Ch. de Rosoy, 2 Tom. 8 Paris, Didot 1826-27. — — trad. par Th. Lopart, 3 Tom. 8. Paris, Désanges 1826.“ Ultima haec versio num in lucem prodierit Schweigerus ipse dubitat.

EXPLICATIO COMPENDIORUM

VOLUMINIS PRIMI.

1) Signa codicum

a) in Commentariis in Somnium Scipionis.

„Angl.“ Bodleianus aliisque codex Anglicus I. Gronovii.

Conf. prologomena p. LXXII.

B	Bambergensis M. IV. 15. sec. XI.	- LXIV.
BAR.	Baroccianus	- LXXIII.
BN.	vel „B“ Collegii S. Benedicti	ibid.
BER.	Berolinensis sec. XIII.	- LXX.
BODL.	Bodleianus	- LXXII.
C	S. Corbiniani, Frisingensis 164., nunc Monac., sec. IX.	- LXIV. sq.
D	Darmstadiensis sec. XII. vel XIII.	- LXXX.
E1.	S. Emmerani E. 59., nunc Monac., sec. XI.	- LXXXIII. sq.
E2.	- - - D. 78., - - -	- LXXIV.
E3.	- - - F. 60., - - - sec. XIII.	ibid.
F	Frisingensis 162., nunc Monacensis, sec. X. et XI.	- LXV. sq.
G	Excerpta e cod. S. Galli in exempl. ed. Gryph. a. MDL.	- LXXIX. sq.
GOTT.	Gottingensis sec. XIII. et XIV.	- LXXXVIII.
GA.1.	Gronovii 78. (9.) oct., nunc Leidensis,	- LXXVII.
GA.2.	- - - Fol. 13. - - - sec. XV.	ibid.
GA.3.	vel Fragm. Gron. Gronovii, Quart. 20. - - - sec. X.	ibid.
GU.	Gudianus 153., nunc Guelpherbytanus, sec. XIII.	- LXXV.
H1.	Bongarsii, nunc Bernensis 347., sec. XI.	- LXXV. sq.
H2.	- - - 436., sec. XIII.	- LXXVI.
H3.	S. Arnulphi Mecii, - - 265., sec. XII.	ibid.
H4.	Bernensis 266., sec. XIV.	ibid.
H1 et 2. Excerpta e codicibus in exempl. Bernensi		
	edit. Camerar.	- LXXXII.
I	Gothanus, sec. XIII.	- LXXI.
L	vel Linc. Collegii Lincolniani,	- LXXII. sq.
L1.	Leidensis biblioth. publ. Lat. fol. 46. sec. XV.	- LXXVII.
L2.	- - - - oct. mai. 157. sec. XIII.	ibid.
M	Benedictoburensis, nunc Monacensis, sec. XII.	- LXX.
M1.	Mediceus Cod. XIV. Plut. LI. sec. XI.	- LXXXVIII.
M2.	- - - VI. - LXXVII. sec. XIII.	ibid.
„Ms.“ Bodleianus (nisi additur nomen aliquod)		
O	Osannianus sec. XIII.	- LXXI. sq.
„Ox“	Oxonenses Gronovii	- LXXIII.

P vel P1	Parisinus 6371. sec. XI.	Conf. prolegomena	p. LXVII.
P3.	- 6367. - XIV.		- LXXV.
P4.	- 6370. - IX.		ibid.
P6.	- 8677. - XV.		ibid.
R1.	Rehdigeranus sec. XIII.		- LXVII. sq.
R3.	- XI. vel XII.		- LXVIII. sq.
S	Salisburgensis 38., nunc Monacensis, sec. XV.		- LXVI. sq.
T	Tegernseensis 1471., - - sec. XII.		- LXIX.
THUAN.	Thuanus		- LXXIII.
V1.	Vossianus Lat. quart. 2., nunc Leidensis, sec. X.		- LXXVIII.
V2.	- - 44. - - sec. XI-XII.		ibid.
V3.	- - oct. 137. - - sec. XIII.		ibid.

b) in excerptis e libro de differentiis et societatibus Graeci Latiniqve verbi.

P Parisinus 7186. sec. XV. . . . Conf. prolegomena p. LXXIX.

V Vindobonensis 16. sec. VIII. vel IX. ibid.

c) in fragmente de verbo.

V Vindobonensis 17. sec. IX. . . . Conf. prolegomena p. LXXX.

Codicum penitus excussorum signa post editiones posita indicant nihil ex his esse enotatum: signum („“), ubi nullum additur nomen, pertinet ad codices Anglicos I. Gronovii. Cf. praefat. p. xi. — a p. m. est a prima manu, a sec. m. a secunda manu, sup. supra addito, in mg. in margine. Reliqua facile intelligentur.

2) Signa editionum.

v Editiones Venetae. Conf. prolegomena p. LXXXVIII. sqq.
v1 anni MCCCCLXXII., v2 anni MD., v3 anni MDXIII.

i Iuntina anni MDXV. - xc.

c Editiones Colonienses Arnoldi Vesaliensis. - xci.

c1 anni MDXXI., c2 anni MDXXVI., c3 anni MDXXVII.

a Aldina anni MDXXVIII. p. xci. sq.

h Hervagiana Ioach. Camerarii anni MDXXXV. - xcii.

g Gryphiana anni MDL. - xciii.

s Stephaniana anni MDLXXXV. - xciii. sq.

p Editiones Pontani. - xciv. sqq.

p1 anni MDXCVII., p2 anni MDCXXVIII.

d Gronoviana (Lugd. ap. Doude et Drieuysen) anni

MDCLXX. - xcvi.

z Zeuniana anni MDCCLXXIV. - xcvi.

b Bipontina anni MDCCLXXXVIII. ibid.

e Analecta grammatica ed. a Iosepho ab Eichenfeld et Steph. Endlicher. Vindob. MDCCCXXXVII. - xiii.

Signum (-) indicat supplenda esse signa editionum inter duas nominatas positum, ut v-g idem sit quod *vicahg*, s-b idem quod *spdsb*. Conf. praefat. p. xi. F. Modii N. L. vel ep. significat F. Modii Nevanthiquas Lectiones, quae prodierunt Francofurti a. MDLXXXIV., *Meurs*. Meursii breviores notas, quae primum prodierunt in ed. p. i., *Barth*. Barthii Adversaria, quae prodierunt a. MDCXXIV. Conf. prolegom. p. LIV sq. et p. LXIII. Reliqua nomina compendia non est quod explicemus.

MACROBII
AMBROSII THEODOSII
V. C. ET INL.
COMMENTARII
IN SOMNIUM SCIPIONIS.

SOMNIUM SCIPIONIS

EXCERPTUM EX

M. TULLII CICERONIS

LIBRO VI. DE RE PUBLICA.

I. Cum in Africam venissem M' Manilio consule ad quar-
tam legionem tribunus, ut scitis, militum, nihil mihi fuit potius,
quam ut Masinissam convenirem, regem familiae nostrae iustis de
causis amicissimum. Ad quem ut veni, complexus me senex conla-
2 crimavit, aliquantoque post suspexit ad caelum et: Grates, inquit,
tibi ago, summe Sol, vobisque reliquis, caelites, quod, ante quam
ex hac vita migro, conspicio in meo regno et in his tectis P. Cor-
nelium Scipionem, cuius ego nomine ipso recreor: ita numquam
ex animo meo discedit illius optimi atque invictissimi viri memo-
ria. Deinde ego illum de suo regno, ille me de nostra re publica
percontatus est, multisque verbis ultro citroque habitis ille nobis
consumptus est dies. Post autem apparatu regio accepti sermonem 3
in multam noctem produximus, cum senex nihil nisi de Africano

[Mss. BFMPR12G. Edd. vicagz.

Somnium Scip. M. T. C. excerptum ex libro sexto de republica B. Som-
nium Scipionis P. Africani excerptum ex libro VI M. Tullii Ciceronis de
re publica R2. Incipit Somnium Scipionis sumptum ex libris Ciceronis
Tullii de re publica P. Incipit Somnium Scipionis a Cicerone (ut videtur
quidem, nam paene evanuit inscriptio) F. Reliqui codices carent inscrip-
tionibus. Somnium Scipionis ex Ciceronis libro de re publica excerptum
vi. Somnium Scipionis ex libro sexto Ciceronis de republica excerptum c.
Somnium Scipionis quod unum ex libro sexto Ciceronis de rep. extat a. M.
Tull. Ciceronis Somnium Scipionis ex libro de repub. sexto g. Non legitur
Somnium Scipionis in hspdb.

I, 1. M' Manilio z e conl. Sigonii. A Manlio BPR1 (R2 a sec. m.)
vE. A Mallio R2 a p. m. Annio Manlio ic. Anicio Manlio F. „in
pervetusto codice“ Barth. Adversar. 37, 16. Anitio Manilio Mag. Ani-
tio Mallio G. — consule Mss. vc. Cos. iagG. consuli z. — mihi fuit po-
tius FMPR12Gv. fuit mihi potius B. mihi potius fuit ieg. 2. ali-
quanto post (sup. add. que R12. : aliquanto post ic. aliquanto: post v.
aliquandoque post F a sec. m. — ad caelum BFGvi (PR2cE coel.). in
coelum MR1agz. — et inquit. Grates R. — tibi summe sol ago R12v. —
Grates tibi ago summe sol qui antequam etc. „Ms.“ Barth. l. c. — reli-
quis BFMR2vE. reliqui PR1icagz. — in regno meo P. — et in his R2v.
— nomine ipso recreor P (M a sec. m.) az. nom. recreor ipso ic. nom.
ipse recreor BFR12 (M a p. m.) vgG. — itaque PGvE. — discedit
BFMR12icgGE. discessit Pva. descendit z. — de regno suo v. —
percunctatus est R1 (P om. est). — ultra citraque G. — ille dies nobis
consumptus est M. ille nobis est consumptus dies PgG. 3. autem
om. B. — regio apparatu R2vicz. — suscepti M. — perdurimus P. —

loqueretur, omniaque eius non facta solum sed etiam dicta meminisset. Deinde, ut cubitum discessimus, me, et de via et qui ad nullam noctem vigilassem, artior quam solebat somnus complexus 4 est. Hic mihi (credo equidem, ex hoc quod eramus locuti: fit enim fere, ut cogitationes sermonesque nostri pariant aliquid in somno tale quale de Homero scribit Ennius, de quo videlicet saepissime vigilans solebat cogitare et loqui) Africanus se ostendit ea forma, quae mihi ex imagine eius quam ex ipso erat notior. Quem ubi agnovi, equidem cohorrui, sed ille: Ades, inquit, animo et omitte timorem, Scipio, et quae dicam trade memoriae.

II. Videsne illam urbem, quae parere populo Romano coacta per me renovat pristina bella nec potest quiescere (ostendebat autem Carthaginem de excelso et pleno stellarum, illustri et claro quodam loco), ad quam tu oppugnandam nunc venis paene miles? Hanc hoc biennio consul evertes, eritque cognomen id tibi per te partum, quod habes adhuc a nobis hereditarium. Cum autem Carthaginem deleveris, triumphum egeris, censorque fueris, et obieris legatus Aegyptum Syriam Asiam Graeciam, delegere iterum consul absens, 2 bellumque maximum conficies, Numantium excindes. Sed cum eris curru in Capitolium invectus, offendes rem publicam consiliis perturbatam nepotis mei. Hic tu, Africane, ostendas oportebit patriae lumen animi ingenii consilii tui. Sed eius temporis ancipitem video quasi fatorum viam. Nam cum aetas tua septenos octies solis amfractus reditusque converterit, duoque hi numeri, quorum uterque plenus, alter altera de causa, habetur, circuitu naturali summam tibi fatalem confecerint, in te unum atque in tuum nomen se tota convertet civitas: te senatus, te omnes boni, te socii, te Latini intuebuntur: tu eris unus, in quo nitatur civitatis salus; ac, ne multa, dictator rem publicam constituas oportet, si inpias propin- 3 quorum manus effugeris. Hic cum exclamavisset Laelius ingemissentque vehementius ceteri, leviter arridens Scipio: *St! quaeso, inquit, ne me e somno excitetis, et *parumper eius audite cetera.

Mss. BFM (T inde a § 3. verbis fletu represso) PR12G.]

eius non solum facta BR2. non solum eius facta v. — et defessum via ic. et fessum de via gG. de via et fessum a. 4 Hic ego mihi R2. hic ergo mihi v. — saepe fere (R1 a sec. m.) vic. saepe (om. fere) M (R1 a p. m.) G. — aliquid in somnio F a p. m. in somnio aliquid B. — illa forma z. — qua i. — notior erat R2vic. — ut agnovi Edd. — corruvi Gv. — memoriae trade vic.

II, 1. P. R. PR1. publicae rei F. rei publicae R2v. — per me coacta B. — Ostendebat ... loco] cf. Comm. I, 4, 5. — autem om. M. — et illustri g. — tibi id cognomen R2vi. cognomen hoc tibi c. nomen id tibi P. — paratum R1G. — a nobis adhuc hereditarium F. adhuc haereditarium a nobis R2vic. — deleveris cartaginem B. — CENS. fueris (om. que) a. — Graeciamque v. — deligere Fac. — absens consul Mia. — et bellum R2v. bellum (om. que) ic. — conficies M. — excindens gG.

2. Capitolium (om in) icaz. — perturbatam consiliis R2. Edd. — ingenique tui consilii B. — Nam cum ... effugeris] cf. Comm. I, 5, 2. — anfractus solis B. — hii R12G. — nitatur (sup. add. in) R2. — manus propinquorum B. 3. exclamasset icazM. — ceteri vehementius R2vicaz. — leniter Edd. — St! quaeso scripsi e coniectura. Cf. Cic. ep. ad fam. XVI, 24. Ego vix teneor, quin accurram. Sed st! literas tuas exspecto. Et quaeso BFPR1 (R2 a sec. m.) gGE. quaeso M (R2 a p. m.) vicaz. — a somno MR2vica. — suscitatis M. — parumper eius

III. Sed, quo sis, Africane, alacrior ad tutandam rem publicam, sic habeto: omnibus qui patriam conservaverint adiuverint auxerint, certum esse in caelo definitum locum, ubi beati aeo sempiterno fruuntur. Nihil est enim illi principi deo, qui omnem mundum regit, quod quidem in terris fiat, acceptius quam concilia coetusque hominum iure sociati, quae civitates appellantur. Harum rectores et conservatores hinc profecti huc revertuntur. Hic ego, etsi eram perterritus, non tam mortis metu quam insidiarum a meis, quaesivi tamen, viveretne ipse et Paulus pater et alii quos nos extinctos arbitraremur. Immo vero, inquit, hi vivunt, qui e corporum vinculis tamquam e carcere evolaverunt: vestra vero quae dicitur vita mors est. Quin tu aspicias ad te venientem Paulum patrem. Quem ut vidi, equidem vim lacrimarum profudi: ille 3 autem me complexus atque osculans flere prohibebat. Atque ego, ut primum fletu represso loqui posse coepi: Quaeso, inquam, pater sanctissime atque optume, quoniam haec est vita, ut Africanum audio dicere, quid moror in terris? quin huc ad vos venire propero? Non est ita, inquit ille. Nisi enim cum deus is, cuius hoc 4 templum est omne quod conspicias, istis te corporis custodiis libera-verit, huc tibi aditus patere non potest. Homines enim sunt hac lege generati, qui tuerentur illum globum, quem in hoc templo medium vides, quae terra dicitur: hisque animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quae sidera et stellas vocatis, quae globosae et rotundae, divinis animatae mentibus, circulos suos orbisque conficiunt celeritate mirabili. Quare et tibi, Publi, et piis omnibus re-5.

[Edd. vicagz.

(sc. avi verba) scripsi o coniectura. Parumper coniecisse Buherium dicit Moser ad h. l., ubi vid. aliorum coniecturas. Cf. de re p. I, 7 dent operam parumper atque audiant eos. parum rebus BFPR12E. „melior liber“ Barthii l. c. pax sit rebus (quod putaverim ortam e glossâ pausillum) M (R1 a sec. m.) Edd. „Ms.“ Barth. l. c. qui coniecit pax sit tribus.

III, 1. Sed quo sis ... fruuntur] cf. Comm. I, 4, 4. Sed quo sis ... huc revertuntur cf. Comm. I, 8, 1. — tutandum z. tuendam M. — conservaverint z. — definitum BPR2. „meliores libri“ Gron. ad Comm. I, 4, 4. diffinitum FMRIv. et definitum ic. ac definitum z. ac diffinitum a. — sempiterno aeo io. — Nihil enim est MgG. — omnem hunc mundum gz. — quicquid (sup. add. quod quidem) F. — iure soluti M. — civitates vocantur P. — Earum Comm. l. c. Mss. et Edd. — revertentur (M a. p. m.) gG.

2. Hic ego ... arbitraremur] cf. Comm. I, 10, 1. — metu mortis z. — et ipse R1. — pater Paulus Mvic. — extinctos (om. esse) Edd. R12G. — arbitrabamur vica. arbitramur (F a p. m.) gG. — Immo ... mors est] cf. Comm. I, 10, 6. — hii vivunt BFMR12gG. ii vivunt vicaz. ubi vivunt P. — ex corp. gz. — vinculis BR2G. — evola-runt B. — dicitur esse Comm. l. c. Mss. plerique. — patrem Paulum R2vic.

3. amplexus FMa. — osculatus M. — Quasso, inquam ... defugisse videamini (§ 5.)] cf. Comm. I, 13, 3. et 4. — haec vita est F. — audio Africanum R2v. — propero venire R2v.

4. est inquit ita B. — enim cum deus is BFTR1vgG. — enim deus is (om. cum) PR2a. enim deus (om. cum et is) M. — enim is (om. cum deus) ic. — deus is (om. enim cum) z. — est quod cernis (om. omne) M. — non poterit B. — in templo hoc Comm. l. c. et I, 14, 1. Mss. et Edd. — medium BMRI (FR2 a sec. m.) vicaz; Comm. II. cc. Mss. et Edd. medio TFGG (FR2 a p. m.). — his quibus M. — rotundae et globosae R2vica. — circos Comm. II. cc. Mss. plerique.

5. piis hominibus M. — est animus

tinendus animus est in custodia corporis, nec iniussu eius, a quo ille est vobis datus, ex hominum vita migrandum est, ne munus humanum adsignatum a deo defugisse videamini. Sed sic, Scipio, ut avus hic tuus, ut ego qui te genui, iustitiam cole et pietatem, quae cum magna in parentibus et propinquis, tum in patria maxima est. Ea vita via est in caelum et in hunc coetum eorum qui iam vixerunt et corpore laxati illum incolunt locum quem vides (erat autem is splendidissimo candore inter flammās circus elucens),
 6 quem vos, ut a Graiis accepistis, orbem lacteum nuncupatis. Ex quo omnia mihi contemplanti praeclara cetera et mirabilia videbantur: (erant autem eae stellae quas nunquam ex hoc loco vidimus, et eae magnitudines omnium quas esse nunquam suspicati sumus: ex quibus erat ea minima, quae ultima a caelo, citima terris, luce lucebat aliena: stellarum autem globi terrae magnitudinem facile vincebant). Iam ipsa tetra ita mihi parva visa est, ut me imperii nostri, quo quasi punctum eius attingimus, poeniteret.

IV. Quam cum magis intuerer: Quaesio, inquit Africanus, quousque humi defixa tua mens erit? Nonne aspicias, quae in templa veneris? Novem tibi orbibus vel potius globis conexas sunt omnia, quorum unus est caelestis, extimus, qui reliquos omnes complectitur, summus ipse deus, arcens et continens ceteros, in quo sunt
 2 infixi illi qui voluntur stellarum cursus sempiterni. Cui subiecti sunt septem qui versantur retro, contrario motu atque caelum. E quibus unum globum possidet illa quam in terris Saturniam nominant: deinde est hominum generi prosperus et salutaris ille ful-

[Mss. BFMTPR12G.]

R1azFMT. — in visu B. — nobis Pvica. — migrandus B. — humanum om. Comm. l. c. — diffugisse Comm. l. c. Mss. plerique. defuisse B. detestati fuisse F. — Sed sic Scipio . . . quem vides (§ 6.)] cf. Comm. I, 4, 4. — et ut ego v. — cum magna sit T. cum sit magna gz. „In membranis legitur: quae cum parentibus et propinquis in patria maxima est, in altero codice: quae cum a parentibus.“ Barth. l. c. — maxima om. vi. — maximae. Et ea FM. 6. relaxati P. — vivere Comm. l. c. Mss. et Edd. — incolunt illum B. — Erat autem . . . videbantur (§ 7.)] cf. Comm. I, 4, 5. Erat autem . . . nuncupatis] ib. I, 15, 1. — circus lucens P. elucens circulus vica. — a gravis B. 7. Ex quo . . . facile vincebant] cf. Comm. I, 16, 1. — mihi omnia R2; Comm. I, 16, 1 Mss. plerique. mihi (sup. add. omnia ante mihi) R1. omnia nihil B. — contemplandi B. — cetera om. Comm. I, 4, 5. — mirabilia (om. et) R1. — autem om. R2. — hae stellae B (F a sec. m.) Tvio: hae st. R12. — hae magnitudines (F a sec. m.) Tvic. hae magn. R1. — quas (add. a sec. m. esse) R2. — ex quibus autem M. — ea erat P. erat illa z. — caelo (om. a) Baz. in caelo R1 a sec. m. — proxima terris G. — lucebat luce M. — stellarum autem . . . vincebant om P. — Iam vero ipsa FMvic. — parva mihi visa BMR1g. mihi visa parva F. — eius punctum M.

IV, 1. magis cum T. — tua erit mens R2. erit tua mens vic. mens erit (om. tua) (B a p. m.) G. — Non (om. ne) R1. numne g. — quae contempleris F a p. m. — Novem . . . nutu suo pondera (§ 3.)] cf. Comm. I, 17, 2-4 — con exa (fuit cono.) R2. — caelestis est FM. — extimus (i in ras.) R12 (R2 sup. add. u). — complectitur omnis vi (c. omneis). compl. oms R2. — summus om. P. — infixi sunt z. — stellarum „non est in membranis“ Barth. l. c. 2. Huic Comm. l. c. § 3. Mss. et Edd. — subiecti (om. sunt) PR12Gvic. — versantur raro P. — Ex quibus zM. — possidet quem (om. illa) R2. — saturni (sup. add. am) nominant R2. saturniam vocant FM. — deinde (om. est) vic. —

gor qui dicitur Iovis: tum rutilus horribilisque terris quem Martium dicitis: deinde subter mediam fere regionem sol optinet, dux et princeps et moderator luminum reliquorum, mens mundi et temperatio, tanta magnitudine, ut cuncta sua luce lustret et compleat: hunc ut comites consecuntur Veneris alter, alter Mercurii cursus: in infimoque orbe luna radiis solis accensa convertitur. Infra autem tam nihil est nisi mortale et caducum praeter animos munere deorum hominum generi datos: supra lunam sunt aeterna omnia. Nam ea quae est media et nona, tellus, neque movetur, et infima est, et in eam feruntur omnia nutu suo pondera.

V. Quae cum intuerer stupens, ut me recepi: Quid? Hic, 1 inquam, quis est qui complet aures meas tantus et tam dulcis sonus? Hic est, inquit, ille qui intervallis coniunctus imparibus, sed tamen pro rata parte ratione distinctis, impulsu et motu ipsorum orbium efficitur, et acuta cum gravibus temperans varios aequabiliter concentus efficit. Nec enim silentio tanti motus incitari possunt, et natura fert, ut extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acute sonent. Quam ob causam summus ille caeli stellifer 2 cursus, cuius conversio est concitatio, acute excitato movetur sono, gravissimo autem hic lunaris atque infimus. Nam terra, nona, immobilis manens una sede semper haeret, complexa medium mundi locum. Illi autem octo cursus, in quibus eadem vis est duorum, septem efficiunt distinctos intervallis sonos, qui numerus rerum omnium fere nodus est. Quod docti homines nervis imitati atque cantibus aperuerunt sibi reditum in hunc locum, sicut alii, qui praestantibus ingentis in vita humana divina studia coluerunt.

[Edd. v. cagz.

prosper vic. — tunc R2v1. — et horribilisque v1. et horribilis v3ic. — Martem (R2 a p. m.) vicag. — compleat et lustret R2v. illustret et compleat z. — consequentes P. sequuntur g. — alter Veneris zFMT. — succensa v. 3. Infra autem eam Comm. l. c. Mss. et Edd. — generi hominum munere deorum gz. — omnia aeterna M. — in ea P. — referuntur Comm. l. c. Mss. plerique. — suo nutu z. motu g in mg. V, 1. Quem cum R1 a p. m. — et me R1 a p. m. — Quid? ... in hunc locum (§ 2.) cf. Comm. II, 1, 2 et 3. — Quis hic gG. — quid inquam est (om. hic et quis) v. — imparibus coniunctus R2. convinctus in p. M. disiunctus in p. Comm. II, 1, 2; 2, 21; 3, 12 et 16. Mss. et Edd. et Favonius Eulogius p. 412 Or. — pro rata ratione (om. parte) R1. pro rata partium ratione F. „scriptum exemplar“ Barth. l. c. pro rata pari ratione i. pro rata portione agz. — distinctus i. — conficitur vicz. — qui acuta (om. et) gz. — varios om. g. — aequaliter i. — tanta M. — gravetur v. — sonetur v. 2. caeli stellifer ille summus cursus R1. summus ille stellifer coeli cursus c. sum. ille coeli stelliferi cursus g. — concitatio est vic. est incitatio g. — acute Comm. II, 1, 3; 4, 1 et 4 Mss. paene omnes. acute et BTP (R1 a sec. m.) R2G. acuto et (R1 a p. m.) Edd. FM. — excitatio B. — ima sede R2. Edd. At cf. Comm. II, 4, 7 ut causa sit terrae in una sede semper haerendi nec in quamlibet partem permittatur moveri. — mundi medium locum P. med. locum mundi R2vic. — Ille F a p. m. — autem om. P. — vis est modorum (T a p. m.) PRLvic (g in mg.). vis est m° R2 a p. m. vis est duorum modorum mercurii et veneris F. vis est duorum Mercurii et Veneris az. Verba Mercurii et Veneris, quae „absunt a Ma.“ Barthii, in margine adduntur in B. Vid. not. ad Comm. II, 1, 3. — septem distinct (om. efficiunt) B. Videtur natum esse ex distinguunt pro distinguunt — modus est (R2 a p. m.) z improbante Zeunio ipso. — Qui docti B. — aperuere Pagz. — divina om. B (R1 add. a sec. m.).

3 *Hoc sonitu oppletas aures hominum obsurduerunt. Nec est ullus hebetior sensus in vobis: sicut, ubi Nilus ad illa quae Catadupa nominantur praecipitat ex altissimis montibus, ea gens quae illum locum adcolit propter magnitudinem sonitus sensu audiendi caret. Hic vero tantus est totius mundi incitatissima conversione sonitus, ut eum aures hominum capere non possint: sicut intueri solem adversum nequitis, eiusque radiis acies vestra vincitur. Haec ego admirans referebam tamen oculos ad terram identidem.*

VI. Tunc Africanus: *Sentio, inquit, te sedem etiam nunc hominum ac domum contemplari. Quae si tibi parva, ut est, ita videatur, haec caelestia semper spectato, illa humana contempnito. Tu enim quam celebritatem sermonis hominum aut quam expectendam consequi gloriam potes? Vides habitari in terra raris et angustis in locis et in ipsis quasi maculis, ubi habitat, vastas solitudines interiectas, eosque qui incolant terram non modo interruptos ita esse, ut nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit, sed partim obliquos, partim transversos, partim etiam adversos stare vobis, 2 a quibus expectare gloriam certe nullam potestis. Cernis autem eandem terram quasi quibusdam redimitam et circumdatam cingulis, e quibus duos maxime inter se diversos et caeli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos obriguisset pruina vides, medium autem 3 illum et maximum solis ardore torreri. Duo sunt habitabiles: quorum australis ille, in quo qui insistent adversa vobis urgent vestigia, nihil ad vestrum genus: hic autem alter subiectus aquiloni, quem incolitis, cerne quam tenui vos parte contingat. Omnis enim terra, quae colitur a vobis, angustata verticibus, lateribus latior, parva quaedam insula est circumfusa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quem Oceanum appellatis in terris, qui tamen tanto*

Mss. BFMTPR12G.]

3. *Hoc sonitu ... obsurduerunt* om. P. — *completas* Mvsg. — *ul-*
lis vl. — *in nobis. ubi sicut* F a p. m. — *catadupta* F a p. m. MT.
catadupta Rl. *catadupa* vl. — *praecipitatur* FRlvic. — *locum add.*
a sec. m. BRl. — *mundi sonitus incit. conv. v.* — *incitissima c.* — *eius*
radiis (om. que) v. — *acies vestra sensusque (sup. a sec. m. s. visus)*
reverberatur F.

VI, 1. *Tunc vic.* — *inquit sentio* FM. — *etiam (om. nunc) P.* —
celebritate M. — *gloriam consequi* Mgz. — *Vides habitari ... quam sit*
parvus vides (§ 3.) cf. Comm. II, 5, 1-3. — *in terra* om. R2v. — *mas-*
culis B. — *eosque* Sic h. l. unus P. *hosque* Mss. rell. et Edd. At Comm.
l. c. in omnibus Mss. et Edd. *legitur eosque.* — *incolunt* Edd.; Comm.
l. c. Mss. plerique. — *meare possit* Rl. — *partim transversos* om.
BTPR12G. *partim versos (in mg. transversos) g.* *partim aversos z.* —
partim omnes adversos v. — *vobis stare* M. — *expectare (F a sec. m.)*
Picaz; Comm. l. c. Mss. et Edd. omnes. spectare BFMTPR12vgG. Quod
defendit Arntzen ad Plin. p. 166. Sed natum esse videtur e pronuntia-
tione qua nunc utuntur Itali. Ex epist. ad Att. II, 3. Forcellinus pro-
fert *spectare*, sed in ed. Orell. sine ulla discrepantia legitur *expectare*.
— *certe add. a sec. m. Rl.* 2. *quibusdam quasi i. quasi (om.*
quibusdam) v. — *ipsis verticibus coeli vic.* — *parte add. a sec. m. Rl.* —
abriguisset M.

3. *adversa nobis urgent vestigia* P. *adv. vo-*
bis vestigia urgent TRl. — *nil* FM. — *quem incolitis om. v. quem colitis*
G. — *Omnis autem vi.* — *angustata* Mss. vicag. „Ms.“ Barth. l. c.
angusta z.; Comm. l. c. et II, 9, 8 Mss. paene omnes. — *insula est* B.
est insula Comm. II. cc. et II, 9, 6 Mss. plerique. — *quod Oceanum*

nomine quam sit parvus, vides. Ex his ipsis cultis notisque terris 4. num aut tuum aut cuiusquam nostrum nomen vel Caucasum hunc, quem cernis, transcendere potuit, vel illum Gangem transnatare? Quis in reliquis orientis aut obeuntis solis ultimis aut aquilonis austrive partibus tuum nomen audiet? Quibus amputatis cernis profecto quantis in angustiis vestra se gloria dilatare velit. Ipsi autem, qui de nobis locuntur, quam loquuntur diu?

VII. Quin etiam si cupiat proles illa futurorum hominum 1 deinceps laudes uniuscuiusque nostrum a patribus acceptas posteris prodere, tamen uniuscuiusque exuviones exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, non modo non aeternam sed ne diuturnam quidem gloriam adsequi possumus. Quid autem inter- 2 est ab iis qui postea nascentur sermonem fore de te, cum ab iis nullus fuerit qui ante nati sunt, qui nec pauciores et certe meliores fuerunt viri: praesertim cum apud eos ipsos, a quibus audiri nomen nostrum potest, nemo unius anni memoriam consequi possit? Homines enim populariter annum tantummodo solis, id est 3 unius astri, reditu metiuntur: cum autem ad idem, unde semel profecta sunt, cuncta astra redierint, eandemque totius caeli descriptionem longis intervallis retulerint, tum ille vere vertens annus appellari potest, in quo vix dicere audeo quam multa hominum secula teneantur. Namque ut olim deficere sol hominibus extinguique 4 visus est, cum Romuli animus haec ipsa in templa penetravit: quandoque ab eadem parte sol eodemque tempore iterum defecerit,

[Edd. vicagz.

R2 Edd.; Comm. II, 5, 3 Mss. paene omnes. qui oceanus appellatur „in libris est.“ Barth. l. c. — in terra (sup. is) M. — tanto tamen g.

4. vides ex his ipsis cultis notisque terris. Nam P (R2 Num.) — cuiusque BFM. — Gangem Edd. — transnatare (F a sec. m.) R1z transnare ag. — Vis in P. Vix in BG. Vel quis in R2vic. — abeuntis Tvz. — tuum (om. nomen) „membranae“ Barth. l. c. — audiat P. — nostra v. — gloria se z. — dilatare T. — de vobis (F a sec. m.) Micg. — loquuntur PR2Ga. — diu loquuntur z.

VII, 1. Quin etiam ... possumus] cf. Comm. II, 10, 1. — Quin (om. etiam) v. — posteris nostrum a patribus acceptas R12. nostr. acceptas a patribus post. Comm. l. c. Mss. plerique. — a parentibus g. — certo tempore B. — non modo (om. non) R1z.

2. Quid enim v. — interest (sup. prodest) F. — ab his qui BFMR2G vica. — cum ab his BFMT (R1 ab add. a sec. m.) R2Gvica. — ante te Pg. „membr.“ Barth. l. c. — nati sint agz. — ut certe B. — me meliores R1. — Praesertim cum ... esse conversam (§ 4.)] cf. Comm. II, 11, 1-3. — praesertim cum (T a sec. m.) Pvicaz; Comm. l. c. Mss. et Edd. — cum praesertim FM (R1 a sec. m.) g. praesertim (om. cum) (TR1 a p. m.) R2G. dum praesertim B. — apud vos (sup. eos) quibus (om. ipsos a) M. — nomen nostrum potest audiri g. audiri (add. a sec. m. ante nomen) F. — nostrum nomen R1. nomen vestrum FM. — ne unius g. — posset R1 a sec. m.

3. Homines autem vic. — populariter annum (F a sec. m.) PR1agz. „in vetusto cod. est.“ Barth. l. c.; Comm. l. c. Mss. plerique. Cf. Cic. de legg. I, 6, 19; de fin. II, 6, 17. loquulariter annum B (F a p. m.) MR2G. Probat Scalig. ad Fost. s. v. Am. p. 305. Lind. annum loquulariter T. annum (om. populariter) vic. — tantum (om. modo) vic. — reditum FR1 (R2 a p. m.) vicag. — re ipsa autem. Cum ad idem autem v1. re ipsa autem cum ad idem v3ic; Comm. l. c. Mss. paene omnes. — tunc ille vic. — audeo dicere R1. — secula hominum Mz.

4. sol deficere vic. — omnibus BR2. — quando (om. que) M (F eras. que). ita quandoque caz. — eadem (om. ab) z.

tum signis omnibus ad principium stellisque revocatis expletum annum habeto. Huius quidem anni nondum vicesimam partem scito esse conversam. Quocirca si reditum in hunc locum desperaveris, in quo omnia sunt magnis et praestantibus viris: quanti tandem est ista hominum gloria, quae pertinere vix ad unius anni partem exiguam potest? Igitur alte spectare si voles, atque hanc sedem et aeternam domum contueri, neque te sermonibus vulgi dedideris nec in praemiis humanis spem posueris rerum tuarum. Suis te oportet inlecebris ipsa virtus trahat ad verum decus: quid de te alii loquantur, ipsi videant; sed loquentur tamen. Sermo autem omnis ille et angustius cingitur iis regionum quas vides, nec umquam de ullo perennis fuit, et obruitur hominum interitu, et oblivione posteritatis, extinguitur.

VIII. Quae cum dixisset: Ego vero, inquam, Africane, si quidem bene meritis de patria quasi limes ad caeli aditum patet, quamquam a pueritia vestigiis ingressus patris et tuis decori vestro non defui, nunc tamen tanto praemio exposito enitar multo vigilantius. Et ille: Tu vero enitere et sic habeto, non esse te mortalem, sed corpus hoc: nec enim tu is es, quem forma ista declarat: sed mens cuiusque, is est quisque, non ea figura quae digito demonstrari potest. Deum te igitur scito esse, siquidem est deus qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet, qui tam regit et moderatur et movet id corpus cui praepositus est, quam hunc mundum ille princeps deus: et ut mundum ex quadam parte mortalem ipse deus aeternus, sic fragile corpus animus sempiternus movet.

3 Nam quod semper movetur, aeternum est: quod autem motum adfert alicui quodque ipsum agitur aliunde, quando finem habet motus, vivendi finem habeat necesse est. Solum igitur quod sese movet, quia numquam deseritur a se, numquam ne moveri quidem

Mss. BFMTPR12G.]

cum ab eadem c; Comm. l. c. Mss. plerique. — iterum om. M. — stellisque ad principium revocatis vi. stellisque ad idem princip. revoc. ca. ad idem princip. stellisque revoc. gz; Comm. l. c. Mss. omnes. — exemplum annum M. — habeo P. — Cuius quidem anni vic. Huius quippe anni F. 5. sunt omnia BM. — ista est R1. — gloria hominum (om. ista) v. — suspectare volens i. — atque ad hanc M. — contuere BPR1. eligere G. — dedideris BTPR1. dederis FMR2G Edd. — illecebris oportet vica. — quod de te vi. — Sermo enim ille omnis vic. — iis Pz. his BFMR12vicagG. iis om. T.

VIII, 1. o Africane R1 a sec. m. (g Aphr.) z. — equidem (om. si) vi. — a pueris (sup. ricia) M. — patriis gzG. — vestro non add. a sec. m. R1. — non tamen vl. — praemio tanto vic. — proposito Edd. — enitar om. gG. 2. Tu vero ... movet] cf. Comm. II, 12, 1. — Tu vere FPR2. — et te habeto non esse mortalem vic. et sic habeto non esse te mort. a. te add. a sec. m. post mortalem F. — igitur scito te g. — deus est Mgz. — qui praevidet F a p. m. — et id movet corpus R1. — princeps ille g. — et ut ille mundum (F a sec. m.) P; Comm. l. c. Mss. et Edd. et ut ipse mundum vgG. et ut ipse mundus R1 (R2 ut add. a sec. m.). — quadam parte (om. ex) Comm. l. c. Mss. paene omnes. — mortalis TG. — aeternis P. 3. Nam quod ... et aeterna est (IX, § 1.)] cf. Comm. II, 13, 1-5. Disp. Tusc. I, 23. Platon. Phaedr. p 245 Steph. — ipsum om. z. — aliunde BMP Edd. G; Comm. l. c. Mss. plerique. alicunde FTR12. — quā finem B. — movendi finem P. — quod sese movet icagzBFR1G. quod se movet (R2 a p. m.) v. quod de se

desinit; quin etiam ceteris quae moventur hic sors hoc principium est movendi. Principio autem nulla est origo; nam e principio oriuntur omnia, ipsum autem nulla ex re alia nasci potest: nec enim esset id principium, quod gigneretur aliunde. Quod si nunquam oritur, nec occidit quidem unquam; nam principium extinctum nec ipsum ab alio renascetur nec ex se aliud creabit, siquidem necesse est a principio oriri omnia. Ita fit, ut motus principium ex eo sit quod ipsum a se movetur: id autem nec nasci potest nec mori, vel concidat omne caelum omnisque natura et consistat necesse est, nec vim ullam nanciscatur, qua a primo impulsu moveatur.

IX. Cum pateat igitur aeternum id esse quod a se ipso moveatur, quis est qui hanc naturam animis esse tributam neget? Inanimatum est enim omne quod pulsu agitur externo: quod autem est animal, id motu cietur interiore et suo: nam haec est propria natura animi atque vis. Quae si est una ex omnibus, quae sese moveat, neque nata certe est et aeterna est. Hanc tu exerce optimis in rebus: sunt autem optumae curae de salute patriae, quibus agitur et exercitatus animus velocius in hanc sedem et domum suam pervolabit: idque ocius faciet, si iam tum, cum erit inclusus in corpore, eminebit foras et ea quae extra erunt contemplans quam maxime se a corpore abstrahet. Namque eorum animi qui se cor-

[Edd. vicagz.

movet P (R2 a sec. m.) quod de se movetur M. quod se ipsum movet Comm. l. c. Mss. et Edd., et Tusc. l. c. § 53. — ne moveri (add. a sec. m. quidem) R1. ne quidem moveri vi. se moveri quidem G. 4. Principii autem Comm. l. c. § 2. Mss. et Edd., Tusc. l. c. § 54. — origo est B. — e principio BR2; Comm. l. c. Mss. omnes. ex principio Edd. FMTPR1. et principio G. — fieri nascive potest R2. — esse id principium B. princ. est id M. id esset princ. vic. esset hoc princ. g. esset princ. (om. id) z. — nasceretur F a p. m. — si nunquam moritur R1. si non oritur Comm. l. c. Mss. et Edd. — nec unquam occidit quidem R1. ne unquam quid. occid. B. — ab alia renascetur B. ab alio nasceretur T. renascitur ab alio M. — aliud aliquid B. — a principio necesse est R1. — omnia oriri M. cuncta oriri R1. 5. quod a se ipsum movetur vii. quod a se ipso movetur R1v3c. quod ipse movetur P. et a se aequetur B (F a p. m.; R1 a sec. m.). — nec moveri (F a p. m.) MR2. — licet concidat BF a sec. m. — consistat (om. et) vicgz. „Ms.“ Barth. l. c. — necesse enim (om. est) nec ullam vim „Ms.“ Barth. l. c. — ulla B. — quam R2Gv. quae gz. quia „Ms.“ Barth. — pulsa F a p. m. impulsu (F a sec. m.) Edd. R2G. „Ms.“ Barth.

IX, 1. Cum igitur pateat B. — aeternum esse (om. id) BT. id aeternum esse vi. — quod a se moveatur (om. ipso) FM. quod ipsum se moveat Comm. l. c. § 5. Mss. et Edd. quod se ipsum moveat Tusc. l. c. § 54. — qui om. M. — attributam (om. esse) T. esse tribuendam P. — in animam est enim P. in animum est (om. enim) R2. inanimatum vel inanimatum autem est v. inanimatum autem est ic. — agitur F (R1 a p. m.). — quod enim vic. — est animal BFTR1Gc. animal est gz. Tusc. l. c. (Plato l. c. $\psi\psi\psi\psi\psi\psi$) est anima PR2vi; Comm. l. c. Mss. et Edd. anima est M. — natura propria FMgz. — animae Edd. — quae se ipsa moveat Comm. l. c. Mss. plerique. quae se ipsa (vel ipsam) semper moveat Tusc. l. c. — si nata F. — est certe z. 2. Hanc tu ... revertuntur (§ 3.) Comm. II, 17, 2 et 3. — tu om. g. — in optimis rebus MgzG. — haec optimae vic. — exercitatus et agitatus M. — pervolabis M. — tunc erit (sup. add. cum) R1. — inclusus erit vic. — emanabit F a sec. m. — erunt om. M. — extrahet vic. 3. Nam

*poris voluptatibus dederunt earumque se quasi ministros prae-
buerunt impulsuque libidinum voluptatibus obedientium deorum et
hominum iura violaverunt, corporibus elapsi circum terram ipsam
volutantur, nec hunc in locum nisi multis exagitati seculis rever-
tuntur. Ille discessit: ego somno solutus sum.*

Ms. BFMTPR12G. Edd. vicagz.]...

(om. quē) z. — voluptatibus corporis vic. — dederunt BM. dedidere g. —
praebuere g. — iura om. M. — violarunt P. violavere g. — in hunc
locum M. — seculis (sup. add. a sec. m. periculis) F. — revertentur M.
— solutus (om. sum) BTR1Ga. statim solutus sum g.

*Explicit Somnium B. Explicit Somnium Scipionis ex Ciceronis libro
sexto excerptum R2.*

MACROBII AMBROSII THEODOSII

V. C. ET INL.

COMMENTARIORUM

IN SOMNIUM SCIPIONIS

LIBER PRIMUS.

I. Inter Platonis et Ciceronis libros, quos de re publica uterque 1 constituit, Eustachi fili, vitae mihi dulcedo pariter et gloria, hoc interesse prima fronte perspeximus, quod ille rem publicam ordinavit, hic retulit: alter qualis esse deberet, alter qualis esset a maioribus instituta, disseruit. In hoc tamen vel maxime operis 2 similitudinem servavit imitatio, quod, cum Plato in voluminis conclusione a quodam vitae reddito, quam reliquisse videbatur, [4]

[Mss. BFMTSPR12GBza. Edd. vicaahgspdzb.

Incipit Macrobi Ambrosii in idem somnium comitorum liber primus R2. Macrobi Ambrosii Theodosii VC. et Ill. Com. in somnio Scipionis B. Macrobi Ambrosii Theodosii viri clari et illustris commentaria ex Cicerone in somnium Scipionis incipiunt Cod. 2 Barthii (Advers. 37, 17.). Macrobi Ambrosii Theodosii V. C. et in L. commenta ex Cicerone in somnium Scipionis Fragm. Gron. Incipit Commentum Macrobi Ambrosii Menicris R1. Macrobi Ambrosii Oriniocensis in somnium Scipionis commentarium incipit Cod. 1 Barthii l. c. Macrobi Ambrosii V. C. et Inl. in somnium Scipionis liber primus ad Eustachium filium incipit foeliciter SG. Macrobi Ambrosii Theodosii V. C. et illustris de somno Scipionis liber incipit feliciter P6. Incipit liber Macrobi super somnium Scipionis V2. Macrobi Aurelii Theodosii V. C. et illustris in somnium Scipionis expositionis quam elegantissimae liber primus Llvic (a expositionum liber I.; hg 'Aurelii, et in marg. Ambrosii). Aurelii Macrobi Ambrosii Theodosii V. C. et inlustris (ab illustr.) commentarius ex Cicerone in Somnium Scipionis liber primus a-b.

I. Caput I. Quae differentia et quae similitudo sit inter Platonis ac Ciceronis de republica libros; curque aut ille indicium Eris (chg Eri), aut hic somnium Scipionis operi suo asciverit ch-b. (In a nulla est capitum distinctio; in s „Summa capitum, prout vulgo commentarius in somnium Scipionis distinctus est“ additur in fine, pagg. 158-162.) 1. Ciceronisque v. — quos de re publica uterque constituit FMTBza.i-gGP4L. „quatuor scripti, quod non video, cur vulgato sit posthabendum.“ Gron. quos uterque de r. p. constituit B. quos de r. p. utrumque constituit constituisse H. quos de r. p. utrumque (v utrumque, R2 a sec. m. utrosque) constituisse constat SPR12va-b. — Eustathi a-bP. — pariter dulcedo a-bP. — prosperimus v-h. — debuit libri Barthii l. c. — a maioribus esset R2. — ordinata (sup. add. a sec. m. vel instituta) R1. 2. tamen etiam vel Bza. — servabit F. — intentio FML (Et sup. imitatio). — in volum. conclusione] lib. X, p. 614. Steph. — a quodam Eri vitae reddito „Ms. Est hic Er Platonicus quem eodem hoc capite [§ 9.]

indicari faciat, qui sit exutarum corporibus status animarum, adiecta quadam sphaerarum vel siderum non otiosa descriptione, rerum facies non dissimilia significans a Tulliano Scipione per
 3 quietem sibi ingesta narratur. Sed quid vel illi commento tali vel huic tali somnio in his potissimum libris opus fuerit, in quibus de rerum publicarum statu loquebantur, quove attinuerit inter gubernandarum urbium constituta circulos orbes globosque describere, de stellarum modo, de caeli conversione tractare, quaesito dignum et mihi visum est, et aliis fortasse videatur, ne viros sapientia praecellentes nihilque in investigatione veri nisi divinum sentire solitos aliquid castigato operi adiecisse superfluum suspicemur. De hoc ergo prius pauca dicenda sunt, ut
 4 liquido mens operis de quo loquimur innotescat. Rerum om-

Mss. BFMTSPR12GBR.]

Platonicum Erem vocat. Pont. „Recte puto Eri additum a priscis librariis.“ Barth. l. e. a quod. Er vitae redd. H. „Noster antiquissimus: unde non Eri faciendum, quod amplecti videtur Isaacius (Erum vocari video, sed sine auctore, ab aliis), sed Ere, ut c. 2 § 5. Neque hoc nomen a priscis librariis recte additum dicimus, sed ab ipso auctore.“ Gron. a quod. vitae redd. Er R2. a quod. ex vita redd. BAR. — a corporibus „prisca lectio“ Barth. l. c., „Ms.“ Pont. „Non addo cum Barthio et Isaacio particulam a, etsi mihi quoque in uno inventam. Arnob. lib. II. [c. 16.] postquam (animae) sunt corporibus humanis exutae.“ Gron. (In ed. Hildebr. est sumptae. Idem V. D. ad Apul. Met. III, 26. coniecit secretae.) — adiecta his SR2BAR.BAR.v-h (in F his add. a sec. m.). — facies rerum R2. — narratur ingesta h. 3. Sed quid vel illi FSGL. sed vel quid illi R1. sed quid illi (vel add. post illi) R2. sed quod vel illi vicas-bBMTSPBR. sed quod vel (om. illi) hg. — tali commento MT. commento (om. tali) R2. — quibus (om. in) FR1G. — in quibus libris de rei publicae statu BR. — loquebantur BFTR1G P4a. loquebatur S (R2 add. a sec. m. n) Edd. MPBR. — quoque a-b. — instituta BR. — orbi B. — motu coni. Zeunius. Vid. not. — ut mihi (sup. add. et) F. — nec viros P. — investigatione (om. in) SgG (R2 sup. add. in). in vestigatione (ut in sit praepositio) v-h. — veritatis B. — sollicitos (sup. add. vel solitos) R2. — superfluum castigato operi adiecisse R2. — igitur prius B. prius ergo v-g. — mens intenta operis H. — loquitur FTGBR.P4 (R1 in mg.). — innotesceret G. — Post innotescat legitur in R2 Incipit praefatio eiusdem, in BAR. incipit

I, 2. Non otiosa descriptione] i. e. non inepta. Cf. II, 9, 1 non otiosa inspectione; I, 20, 13 tam otiosus tamque ab omni serio feriat; II, 5, 28 non otiosus lector.

3. vel illi ... vel huic] i. e. vel Platoni vel Ciceroni.

de stellarum modo] „Si modus est verbum sanum, auctor intellexit de magnitudine et pulchritudine siderum. Verum fortassis legi debet motu h. e. cursu. Nam motus siderum coelique conversio fere a Cicerone coniunguntur, quem noster, uti alios quosdam, saepe imitari est conatus, non modo in sententiis sed et in verbis singulis. Sic Cic. Nat. D. II, 5 [15.] occurrit aequa-

bilitas motus, conversio coeli. Invent. I, 34 [59.] Signorum ortus et obitus et annuae commutationes, pro Flacco [37, 94.] quanto in motu temporum, quanta in conversione rerum, de legg. I [8, 24.] reperiuntur perpetui cursus et conversiones coelestes.“ Zeun. Viri docti coniecturam commendant verba ipsius Macrobiani c. 3. § 13. quod caelum caelique circulos conversionisque concentum, stellarum etiam ac luminum motus ... concepit. At teneo vulgatum. Macrobius videtur respicere caeli ac siderum naturam motum ac modulamen, ut ait II, 12, 3. Cf. I, 14, 26. motus similis et idem est motus meandi et II, 14, 6. modum astruit quo anima movetur.

nium Plato et actuum naturam penitus inspiciens advertit in omni sermone de rei publicae institutione infundendum animis iustitiae amorem, sine qua non solum res publica sed nec exiguus hominum coetus nec domus quidem parva constabit. Ad hunc porro iustitiae affectum pectoribus inoculandum nihil aequè patrocinatorum vidit, quam si fructus eius non videretur cum vita hominis terminari. Hunc vero superstitem durare post hominem qui poterat ostendi, nisi prius de animae immortalitate constaret? Fide autem facta perpetuitatis animarum consequens esse animadvertit, ut certa illis loca nexu corporis absolutis pro contemplatu probi improbe meriti deputata sint.^[5] Sic in Phaedone inexpugnabilem luce rationum anima in veram⁶ dignitatem propriae immortalitatis adserta sequitur distinctio locorum quae hanc vitam relinquentibus ea lege debentur quam sibi quisque vivendo sanxerit. Sic in Gorgia post peractam pro iustitia disputationem de habitu post corpus animarum morali gravitate Socraticae dulcedinis ammonemur. Idem igitur obse-⁷vanter secutus est in illis praecipue voluminibus quibus statum rei publicae formandum recepit: nam postquam principatum iu-

[Edd. vicahgsdzb.

comment. Maor. Ambr. in S. S. 4. *penitus inspiciens naturam R1. — animadvertit H. — sermone suo R2 Edd. P. — institutione constituto ML (F sup. add. proposito). — amore BF. — sed ne exiguus P4vic. nec exiguus (om. sed) g. — ne domus quidem Bzr.P4. „Ita legitimus pro varia scriptura.“ Jac. Gron. ad Liv. 27, 18, 9. sed ne domus quidem g.*

5. *iustitiae fructum F. — rectoribus H2. — inoculandum TPGe-b (hg in mg.) E1 (P4 a p. m., R12 a sec. m.), alter cod. Barthii l. c., alter in mg. inoculandum B. inoculendum P5. occulendum M suprascr. a; R2 add. sup. lin. inculcandum FS (R12 a p. m.) v-gP3 (P4 add. in mg.). „minus accurate.“ Pont. „Verbum inoculandum hic esse praefereundum facile contextus docet. Nam aequitur fructus, cuius tropus ab eadem origine proficiscitur quam habet verbum inoculare.“ Zeun. moderandum (sup. inculcandum) Bzr. — viderentur H. — Hunc (om. vero) L. — post hominem durare FM. — ostendi iuste nisi Membr. Barthii l. c. „Optimus“ Gron. ostendi iuste non nisi H2. — animae add. a sec. m. R2. — Fide enim (sup. add. autem) R2. — anima advertit L. — loca illis R1. — nexibus v. — probi improbiq. FML. improbi probe T. — deputata sunt F (R1 sup. sint. in mg. deputanda).*

6. *Phedrone Mss. vl. Cf. Phaed. p. 106 extr. Steph. — lucas h in mg. — assertae sequi v. asserta. Sequitur H2. — vitam hanc R2. — sanserunt R12GH2. „in duobus melioribus vere opinor.“ Gron. coll. Sat. I, 5. [§ 17.], Iustin. V, 7., Corn. Nep. Them. 4 [2.]. sanxit „unus“ Gron. — Gorgia] cf. p. 524. Steph. — immota gravitate P.*

7. *praeccepit Pa-z. recepit Mss. rell. v-gb. „Mss. omnes.“ Gron. qui*

5. *inoculandum] „Inoculare, ἐν-
οφθαλμίζω est metaphorā, ut ad-
monet Camerarius ab inactionibus
tracta. Sive etiam allusum ad di-
ctum poetae apud Athenaeum [XII,
66. p. 546b. Cas.] veteris qui ius-
titiā dicit χρῆσιν θυμῷ.“ Pont.*

6. *anima in veram dignitatem
... adserta] Imitatus est Macrobius
dicendi formulas aliquem in liber-*

*tatem adserere cf. Varr. L. L. VI, 7,
§ 64. Muell. Liv. III, 45, 2; Sue-
ton. Vitell. 10.; Ulpian. Digest.
XLVII, 10, 11, 9 et in servitūtem
adserere cf. Liv. III, 44, 5; XXXIV,
18, 2; XXXV, 16, 11; Sueton. Tib.
2. Idem Suetonius Calig. 59 et
Claud. 10 habet adserere libertatem
et Caes. 16 in adserenda digni-
tate.*

stitiae dedit, docuitque animam post animal non perire, per illam demum fabulam (sic enim quidam vocant), quo anima post corpus evadat vel unde ad corpus veniat, in fine operis adseruit, ut iustitiae vel cultae praemium vel spretae poenam animis 8 quippe immortalibus subiturisque iudicium servari doceret. Hunc ordinem Tullius non minore iudicio reservans quam ingenio re-
 pertus est: postquam in omni rei publicae otio ac negotio pal-
 mam iustitiae disputando dedit, sacras immortalium animarum
 sedes et caelestium archana regionum in ipso consummati ope-
 ris fastigio locavit, indicans quo his perveniendum vel potius re-
 vertendum sit qui rem publicam cum prudentia iustitia fortitu-
 dine ac moderatione tractaverint. Sed ille Platonius secretorum
 relator Er quidam nomine fuit, natione Pamphylus, miles officio,
 qui cum vulneribus in praelio acceptis vitam effudisse visus
 duodecimo demum die inter ceteros una peremptis ultimo esset
 [6] honorandus igne, subito seu recepta anima seu retenta quicquid
 emensis inter utramque vitam diebus egerat videratve, tamquam
 publicum professus indicium, humano generi enuntiavit. Hanc
 fabulam Cicero, licet ab indoctis quasi ipse veri conscius doleat
 irrisam, exemplum tamen stolidae reprehensionis vitans excitari
 narraturum quam reviviscere maluit.

H. Ac prius quam somnii verba consulamus, enodandum

Mss. BFSPR12GBR. (MT usque ad finem cap. I.)]

confert h. lib. c. 8 [§ 2.]; II, 4 [12.]; II, 5 [8.]. — et docuit v-gG. do-
 cuit (add. a sec. m. que) R2. — et unde s-bP. — vel culpa B.

8. minori FM. — reperit BBR. — r. p. in omnia ocio S. — collocavit
 Fv-g. — iis g. — perveniendum sit FMBBR.BAR.L. — pocius (sup. add.
 vel) R1. — revertendum (om. sit) FM. — iustitia prudentia S. — atque
 moderatione v-g. — tractaverunt s-bP.

9. Pamphylus v-gG. —
 die demum s-bP. — ultimus B. — urendus (sup. honorandus) R2. —
 subito add. a sec. m. R1. — in publicum B. — nuntiavit v-g.

10. devitans BBR. — naturam (sup. narraturum) R2.
 II. Caput II. Quid respondendum Coloti Epicureo, putanti philosopho
 non esse utendum fabulis; quasque fabulas philosophia recipiat, et quando
 his philosophi soleant uti ch-b.

1. verba somnii R2. — consulimus
 FG (R1 sup. a). — enotandum (sup. a sec. m. d; om. nobis) R1. — quo

7. post animal] Cf. § 6.; c. 3,
 § 12.; c. 4, § 1.; lib. II, c. 17, §
 14.: post corpus. In R2 adnotatur:
 „Animal h. l. intellegitur commixtio
 corporis et animae aive substantia
 corporea animata sensibilis.“

8. ordinem ... reservans ... re-
 pertus est] Cf. reperiuntur falsi
 falsimonis ap. Plaut. Bacch. III,
 6, 12, et similia apud Graecos, ut:
 ἐπὶ δὲ τοὺς σφαγιδάτας ψευόμε-
 νος ap. Herodian. II, 7, 2.

9. Er quidam nomine fuit, na-
 tione Pamphylus] „Verba Platonis
 sunt libro ultimo de republ. [p. 614.
 Steph.]: Ἦρος τοῦ Ἀφεινίου τὸ γέ-
 νος Παμφύλου. Sed si Plutarcho

fides, vitium in his verbis latet:
 is enim non Armenium ipsum fuisse,
 ut volunt interpretes Platonis, sed
 Harmonii filium scribit lib. IX.
 Sympos. probl. 5 [c. 2.]. Est au-
 tem Er nomen Asiaticum, ut disci-
 mus ex sacris libris“ Græc. Cf.
 Suidas: Ἦρ δὲνομα ἄξιον Ἐφραϊνόν.

tamquam publicum professus indi-
 cium] Conf. c. 5, § 1. Eris indicium.
 Barthius Advers. XXXVII, 17. putat
 significari indicium illud publicum
 quod iuratus de Romulo caelo de-
 lapso sibi que obvio fecit Proculus
 Iulius. Cf. Liv. I, 16, Cic. de legg.
 I, 1., Plut. Rom. 28.

10. excitari] Cf. Somn. II, 3 ne
 me e somno excitetis.

nobis est; a quo genere hominum Tullius memoret vel irrisam Platonis fabulam, vel ne sibi idem eveniat non vereri: nec enim his verbis vult inperitum vulgus intellegi, sed genus hominum veri ignarum sub peritiae ostentatione, quippe quos et legisse talia et ad reprehendendum animatos constaret. Dicemus igitur, 2 et quos in tantum philosophum referat quandam censurae exercitationem, et postremo, quid pro ea dumtaxat parte quae huic operi necessaria est responderi conveniat obiectis. Quibus, quod factu facile est, enervatis iam quicquid vel contra Ciceronis opinionem etiam in Scipionis somnium seu iaculatus est umquam morsus livoris seu forte iaculabitur dissolutum erit. Epicure-3 orum tota factio, aequo semper errore a vero devia et illa aesti-7] mans ridenda quae nesciat, sacrum volumen et augustissima irrisit naturae seria. Colotes vero, inter Epicuri auditores loquacitate notabilior, etiam in librum retulit quae de hoc amarius cavillatus est. Sed cetera quae iniuria notavit, siquidem ad somnium de quo hic procedit sermo non attinent, hoc loco nobis omit- tenda sunt: illam calumniam persequemur quae, nisi supplode- tur, manebit Ciceroni cum Platoni communis. Ait a philosopho 4

[Edd. vicahgspdzb.

(om. a) R1. — idem sibi v-g. — inperitum vulgus vult R2. — quos legisse (om. et) F. — constaret animatos FR1GBER. 2. Dicemus ergo FSL. — et qui tantum P sup. et quos in; R2 sup. quos. — referant P. referantur (sup. vel referat) R2. — censurae om. (add. post exercuisse) R2. — defectis iam (sup. enervatis) P. — vel contra Ciceronis Mas. v BAR. contra Ciceronis (om vel) ica. vel contra Platonis vel contra Ciceronis h-b. „tā vel contra Platonis auctoritate scriptorum et votuste casorum non retinenda iudico.“ Gron. Vid. not. — et in BAR. (R2 a sec. m.). 3. Epicureorum vero F. — ambiguo (R2BER. sup. aequo). — errore semper R2. — aestimans BFR1GBER. extimans vichg. existimans as-bPR2. — angustissima G. agustissima i. subtilissima BAR. — seria naturae F. — Colotes vic. — epicurei hg. epycureorum R1. — loquacitate notabilior (non famosior et loquac. notab., ut s-bP) BFR12v-gGP46 (BER. eloquacitate). „Tō famosior et nusquam reperias.“ Gron. „Abest ab omnibus Angli.“ — amarius cavillatus est BFS R12v-gGP46 (v12 amarus) „omnes constanter.“ Gron. qui conf. II, 16 [§ 15.] similis cavillanti est. amar. cavill. est nobis BER. amarius calumniatus est L. amarius reprehendit s-bP. — iniuria contulit ac notavit R2. — ad hoc somnium B. — hic om. R1. — persequamur v1P6. prosequamur v3. — supplodetur BFR12v-gGP4BAR.BEN.L. supplodatur s-bSPBER. — ciceronis B. 4. Ait enim v-g. Zeun. requirit vel

II, 2. vel contra Ciceronis opinionem] „Sensus auctoris est, se responsurum obiectis in ea parte, qua negabatur fabulas acturo de coelestibus operi immiscendas a Platone fuisse: cuius ubi vanitatem clare ostendisset, iam parit̃ nullius fore momenti ea quae contra Ciceronem vel excogitata sunt, vel forte etiamnum excogitabuntur.“ Gron.

3. aequo semper errore a vero devia] Gron. conf. Sat. III, 11 [2.] Ne non ubique in libando pari errore sit devius.

Colotes ... cavillatus est] Cavil-

lationes quas Colotes, quem Epicurus blande vocare solebat Κολωτάριον vel Κολωτάριον, libello quem inscripserat: Περὶ τοῦ ἐν κατὰ τὰ τῶν ἁλλων φιλοσόφων δόγματα οὐδὲ ἔγν' εἶναι, in Platonis aliorumque philosophorum placita congesserat, refutavit Plutarchus libello quem inscripsit πρὸς Κολώτην. Vid. vol. XIV. pagg. 139-198 Hutt. Similia adnotavit Zeunius.

nisi supplodetur] „A glossatore prisco a vesica pede displosa ductum notatur.“ BARTH. l. c.

4. a philosopho fabulam non oport-

fabulam non oportuisse confingi, quoniam nullum figmenti genus veri professoribus conveniret. Cur enim, inquit, si rerum caelestium notionem, si habitum nos animarum docere voluisti, non simplici et absoluta hoc insinuatione curatum est, sed quaesita persona, casusque excogitata novitas et composita advocati scena figmenti ipsam quaerendi veri ianuam mendacio polluerunt?

5 Haec quoniam, dum de Platonico Ere iactantur, etiam quietem Africani nostri somniantis accusant (utraque enim sub adposito argumento electa persona est quae accommoda enuntiandis haberetur), resistamus urgenti, et frustra arguens refellatur, ut una calumniam dissoluta utriusque factum ineolumem, ut fas est, reti-

6 neat dignitatem. Nec omnibus fabulis philosophia repugnat nec

Mss. BFMTPR12G.]

enim vel autem. — fingi F. — nos docere animarum S. animarum demonstrare (om. nos) V. — hoc et absoluta BER. (B delecto hoc post absoluta). — casusque P. — compositi advocata conl. Gronov. adiciens: „Sic advocata esset adhibita (sic), ut quaesita et excogitata, ut c. 20 h. lib. [§ 9.], Sat. VII, 14 [§ 17.] et cap. ult. [§ 33.] Compositum figmentum ut compositum fallaciam Plautus [Poen. III, 5, 29], compositam fabulam Livius [III, 10, 10; cf. XL, 12, 7] et Iustinus [XXXIX, 1], componere minimum Petronius dixere.“ — figmenti scena R2. cena figmenti (eraso s) R1. — pollueret Sa. pollueret vichg. Quod amplectitur Zeun. qui putat aut quae (sc. scena) vel quod (sc. figmentum) ante ipsam inserendum esse, aut, quod ei melius videtur, ut mutato ipsam in ita. 5. dum BFR12 BER. viP46BAR. BEN. L. cum o-bSPG. — platico vl. — aere Bvl. Ero v3icgG. — tractentur (sup. a) F. iaculantur H. notantur B. — accusant BSR1P46. incusant Edd. FPR2. — enim del. H2. — adcommoda GH. commoda vichg. — frustra F. — refellatur calumniam: ut una v-g. (Barth. Adv. 37, 17: „Frustra“ arguens est ille Colotes ..., quare legas cum Mss. refellatur, ut una calumniam.“) — incolume BER. vl. incolumen

tuisse confingi] Cf. Plut. l. c. cap. 30. οὐ τούτων καταφρονούντες ὧς μύθων.

composita advocati scena figmenti] Vocem advocati Zeun. recte interpretatur: „aliunde sumpti, velut e mythologia, fabulis philosopho indignis.“ Neque est quod cum Gronovio scribamus: compositi advocata scena figmenti. Quos hic attulit locos, quibus apud Macrobius advocare idem valeret quod quaerere et excogitare, c. 20 [§ 9.], Sat. VII, 14 [17.], et ib. c. ult. [33.], ii nihil omnino probant, et quae infra § 9. legimus, composita et ficta, ea obstant quo minus h. l. scribatur compositi figmenti.

ipsam quaerendi veri ianuam mendacio polluerunt] Gron. bene confert Sat. V, 2 [8.]: ubi ad ianuam narranti venit. Eadem metaphora est § 6. in verbis: ac velut profana ab ipso vestibulo sacrae disputationis excludat. ad quae Gronovius attulit c. 21 [2.] Nec longum

est invenire rationem, quae in ipso vestibulo excubat quaestionis; et rursus § 8. in verbis: Hoc totum fabularum genus... e sacrario suo... sapientiae tractatus eliminat, de quo verbo minus usitato vid. infra c. 22. § 6. eliminatum in ultimam mundi partem. — In orationis nexu id unum me offendit, quod personam secundam voluisti sequitur passivum curatum est, et deinde tertia persona activi polluerunt, cuius verbi subiecta esse persona — novitas — scena facile intelligitur. Zeunius, qui praefert pollueret, totum locum sic interpretatur: „Et composita, h. e. facta ad decipiendum est, advocati h. e. aliunde sumpti, velut e mythologia, fabulis philosopho indignis, scena figmenti h. e. persona ficta, qualis inducitur a comicis, ut ita quaerendi veri ianuam h. e. initium disputationis de vero investigando, mendacio pollueret h. e. ficto illo Ere, quantum in ipso fuit, refutaret, vanum et irritum redderet.“

omnibus adquiescit, et ut facile secerni possit, quae ex his a se abdicet, ac velut profana ab ipso vestibulo sacrae disputationis excludat, quae vero etiam saepe ac libenter admittat, divisionum gradibus explicandum est. Fabulae, quarum nomen indicat falsi 7 professionem, aut tantum conciliandae auribus voluptatis aut ad-8 hortationis quoque in bonam frugem gratia repertae sunt. Auditu-9 tum mulcent, velut comoediae, quales Menander eiusve imitatores agendas dederunt, vel argumenta fictis casibus amatorum referta, quibus vel multum se Arbitr exercevit vel Apuleium nonnumquam luisse miramur. Hoc totum fabularum genus quod solas aurium delicias profitetur e sacrario suo in nutricum cunas sapientiae tractatus eliminat. Ex iis autem quae ad quam-10 dam virtutum speciem intellectum legentis hortantur fit secunda discretio. In quibusdam enim et argumentum ex ficto locatur et per mendacia ipse relationis ordo contextitur, ut sunt illae Aesopi fabulae elegantia fictionis inlustres: at in aliis argumen-11 tum quidem fundatur veri soliditate, sed haec ipsa veritas per quaedam composita et ficta profertur, et hoc iam vocatur narratio fabulosa, non fabula, ut sunt cerimoniarum sacra, ut Hesiodi et Orphei quae de deorum progenie actuve narrantur, ut

[Edd. vicahgspdzb.

v3. 6. *repugnat philosophia* v-g. — *ab se* Edd. P. — *abducatur* (sup. abdicet) R2. — *ab isto* P (R2 sup. ipso). — *sacrae disputationis vestibulo* R2. — *quae vero* Mss. mei et Gronovii, P46B₄a.BEN.L. *quae vero* Edd. *quas vero* (et paulo supra *quas ... profanas* „nemp fabulas“) con. Gron. — *admittit* F. — *explicandum* (om. est) vichg. 7. *in bonam partem et in frugem* R2 a sec. m. — *hortationis* FL. 8. *aut auditum mulciunt* H2. In R1 supra *auditum* add. a sec. m. *Aut enim.* — *vel comoediae* BS (R2 sup. *veluti*). *ut com.* (sup. *vel*) R1. — *vel sunt argumenta* BEN. — *in quibus vel multum esse Arbitrum* (omisso verbo *exeruit*, quod etiam a P abest) G, quem qui contulit, adscripsit: „ita Wouwer ia vita Petronii.“ Idem recepit Carrio in ed. Steph. (s), nisi quod hic omisit in; Pont. qui restituit: *quibus vel multum se Arbitr exercevit*, adnotavit: „Tamen quod suggerit Stephanus: *Quibus vel multum esse Arbitrum*, si ex libris est, non displicebit, quod ab aliis iam diu observatum: *In quibus etc.*“ se abest a membr. Barth. l. c. — *miratur* G. — *profertur delicias* F. — *a sacrario* (sup. e) R2. 9. *Ex his* R1 Edd. praeter G. — *virtutum* Mss. v-gB₄a.BEN.L. *virtutis* s-b. — *fit secunda divisio* L. Huc videtur pertinere quod legitur in marg. ed. Stoer. [s. l. 1597. 12°], *directo*, unde Pont. paulo supra con. *sapientia diirecto eliminat*, provocans ad Festum et Plautum. — *Aesopiae* v-gG „quod valde probem, si quae habuerint membranae. Phaedrus libros suos *Aesopiarum fabularum* inscribit, Theo sophista *Αἰσώπειος λόγους*, Aphthonius *Αἰσώπειον μῦθον*.“ Gron. — *quidem argumentum* R1. — *refertur* (sup. pro) FR2. — *et haec iam* v-gb „melior et linguae convenientior lectio.“ Zeun. — *fabulosa narratio* s-bPR12. — *ut cerimoniarum* (v ut sunt cerim.) *sacra Hesiodi et Orphei* (om. ut nec posita distinctione ante Hesiodi) v-g. „Probius duae veteres membranae disiungunt haec.“

8. *argumenta*] Quintil. II, 4, 2 *argumentum, quod falsum sed vero simile comoediae fingunt, opponit fabulae, quae versatur in tra-goediis atque carminibus non a veritate modo sed etiam a forma veritatis remota.*

vel Apuleium nonnumquam luisse

miramur] Scilicet in Metamorphoseon libris. Quanti Apuleium aestimaverit Macrobius, apparet etiam ex Sat. VII, 3, 23: *Quod genus (acommatum) veteres ita ludicrum non putarunt, ut et Aristoteles de ipsis aliqua conscripserit, et Plutarchus et vester Apuleius.*

- 10 mystica Pythagoreorum sensa referuntur. Ergo ex hac secunda divisione quam diximus a philosophiae libris prior species, quae concepta de falso per falsum narratur, aliena est. Sequens in aliam rursus discretionem scissa dividitur: nam, cum veritas argumento subest solaque fit narratio fabulosa, non unus repperitur modus per figmentum vera referendi. Aut enim contextio narrationis per turpia et indigna numinibus ac monstro similia [9] componitur, ut di adulteri, Saturnus pudenda Caeli patris abscondens et ipse rursus a filio regno potito in vincula coniectus, quod genus totum philosophi nescire malunt: aut sacrarum rerum notio sub pio figmentorum velamine honestis et tecta rebus et vestita nominibus enuntiatur, et hoc est solum figmenti genus 12 quod cautio de divinis rebus philosophantis admittit. Cum igitur nullam disputationi pariat iniuriam vel Er index vel somnians Africanus, sed rerum sacrarum enuntiatio integra sui dignitate his sit tecta nominibus, accusator tandem edoctus a 13 fabulis fabulosa discernere conquiescat. Sciendum est tamen non in omnem disputationem philosophos admittere fabulosa vel licita. Sed his uti solent, cum vel de anima vel de aeriis aetheriisque 14 potestatibus vel de ceteris dis locuntur. Ceterum cum ad summum et principem omnium deum, qui apud Graecos *τάχαθόν*,

Ms. BFMTPR12G.]

Barth. l. c. „Equidem arbitror recte deleri posse posterius ut. Nam ita hoc membrum conveniens efficitur sequenti: ut *mystica ... referuntur.*“ Zeun. — *active G. — referunt Rtv-g. Ex „libris“ referuntur corrigat Barth. l. c.* 10. *Ex hac ergo Vs-bP. Intellecta ergo ex hac G. — quam diximus* § 9. — *in aliam rursus R12Bzn. rursus in aliam B. — divisionem vel discretionem R2. — cum om. (add. a sec. m.) R2. — sola (sup. add. que) R2. et sola LTa. — narratio fabula a. Modius N. L. p. p. 385 „ex duobus libris scriptis“ restituit fabulosa.* 11. *contextio vl P6. connexio P. — dii FhP. dei v-g. — Caelii patris vBar.Bzn.L (R12 a sec. m.). patris Coelii ichg. — abscondens Gv „Mas“ — regni R1GH2. — malunt BSR12GBzn.v-gP4Bzn.L. malint (sup. u) F. maluerunt s-lP. — pio om. sp; restituit Gron. — cautio v. — philosophantis om. sp; restituit Gron.* 12. *vel haec index vl. — discernere F.* 13. *fabulosa vel licita FSPR12Bzn.v-plbH24Bzn.L „scripti“ Gronovii, qui coniecit vel ficta. coll. § 10 composita et ficta. „Ed. Col. recte addit vel licita.“ Zeun. fab. vel litta (sup. licita) B. fab. vel vetita Bzn. fabulosa (om. vel licita) p2dz suadente Modio l. c. — uti solent his F. — aeriis SGP4. aereis R12Edd.BP. — aetheriisque s-b suadente Modio N. L. p. 386. BPR2. aetherisque SR1Bzn.H2. vel de aetheris v-g (G aetheris) — de aetheris aeriisque F.* 14. *ad summum deum et principem omnium FTa. (F a p. m. omnem). — τάχαθόν i. TATONQTON (sup. TATATQN) F. ταραθόν (sup. Tugaton i. e. summus) alter codex Gronovii, qui coniecit θ'εταρον (in altero est ταραθόν,*

13. *fabulosa vel licita*] Significatur id figmenti genus quod § 11. cautio de divinis rebus philosophantis dicitur admittere, oppositum illi fabularum generi quod ibidem philosophi dicuntur malle nescire. Iam ne illud quidem dicuntur philosophi in omnem disputationem admittere. Unde apparet bene se habere verba *vel licita*, quae commendavit Zeunius, qui ta-

men non recte cogitavit de tertio fabulorum genere a quo plane philosopho oset abstinendum. — In g in mg. recte adnotatur: „vel pro etiam.“

14. *ad summum et principem omnium deum qui apud Graecos τάχαθόν, qui πρώτον αἰώνον nuncupatur*] Interrogat Gronovius: „Unde probabitur summum deum vocari Graecis τάχαθόν?“ Certo Plutarchus de

qui *πρῶτον αἷτιον* nuncupatur, tractatus se audet attollere, vel ad mentem, quem Graeci *νοῦν* appellant, originales rerum species, quae *ἰδέαι* dictae sunt, continentem, ex summo natam et profectam deo: cum de his, inquam, locuntur, summo deo et mente, nihil fabulosum penitus attingunt, sed si quid de his adsignare conantur quae non sermonem tantummodo sed cogitationem quoque humanam superant, ad similitudines et exempla confugiunt. Sic Plato, cum de *τάγαθῷ* loqui esset animatus,¹⁵ dicere quid sit non ausus est, hoc solum de eo sciens, quod sciri quale sit ab homine non possit: solum vero ei simillimum de

[Edd. vicahgspdzb.

et sup. i. e. summum). *togaton* (sup. i. e. summus deus) L. — qui om. BFPBz.vic. — *πρῶτον αἷτιον* a-b. *PQTON AITION* (sup. *protonticion*) R1. *πρωτοναυιτον* (sup. *protopanton* i. *omnipotens*) alter cod. Gronov. qui *παντων* (sup. *protopanton* i. *primus princeps omnium*) alter eiusdem, qui coniecit: *πρῶτον πάντων*. *πρωτοναυιν* G. *ΠPQTON* (sup. *ΠPQTON AINON*) R2. *ΠPQTONA* in B. *πρωτοπαντων* v3i (c in mg.: *alias πρῶτον αἷτιον*). *πρωτοπαντων* Bz. *ΠPQTO ΠANTΩN* FH. *ΠPQTO. ΠANTΩN* P. *ἀπρωτοπαντων* v1. *πρωτόπαντων* S. — *audet se* (tractatus add. a sec. m.) R2. — *tollere* h. — *quam* v-gbG. — *NOIN* appellant F. *NOYN* vocant R2. — *ideae* Bz Bz.L. *ἰαή* F. *ἰαή* vica. — *continentes* v. — *perfectam* va (F sup. pro); *profectam* tuelur Modius l. c. — *summo deo et mente delere vult* Modius l. c. „*Τησιώτατα* esse exploratum habeo, et libri quatuor omnes confirmant.“ Gron. qui similes interpretationes affert ex cap. 3 [§ 3.] et cap. 6 [§ 3.]. — *summo* om. v. *summo* (sup. *idem*) R1. — *ac mente* s-bP „Angl.“ — *nil* v. — *penitus* om. F. — *sed quid* (add. a sec. m. si) R1. — *de his abasserere* LB. — *quoque* om. via; tuelur Mod. l. c. 15. *de τῷ ἀγαθῷ* s-bP. *de τάγαθῷ* FS. *de TATAΘO* (sup. *tagatho*) R1. *de τῷ ἀγαθῷ* (in ras. a sec. m.) R2. *de tagatho* (sup. i. *omnium rerum principio*), et: *de τωγαθῶν* (sup. *tugato*) codd. Gron. *de τωγαθῶ* G. *de τάγαθῶν* Bz.H. *rara* ΘO (om. de) B. *de περὶ τάγαθῶν* v1. *περὶ τάγαθῶν* v3i. *περὶ τάγαθῶν* c-g. — *non est ausus* R2v-gG. — *sciti ab homine non possit quale sit* Bz. — *ab hominibus* F. — *possit* Mss. (P pot-

plac. philos. I, 7 dicit: *Πυθαγόρας τῶν ἀρχῶν τὴν μὲν μονάδα θεόν, καὶ τάγαθόν* etc. *ἐὶ Σοκράτης καὶ Πλάτων* τὸ ἐν, τὸ μονοφυὲς καὶ αὐτοφυὲς, τὸ μοναδικόν, τὸ ὄντως ἀγαθόν; Polit. p. 379 Steph. *Ὁὐκ ὁσὴν ἀγαθὸς ὅγε θεὸς τῷ ὄντι*; At quis unquam Graecorum eum vocavit *θεῦκατον* quod recipiendum esse censet Gronovius? — *Pro πρῶτον αἷτιον* equidem mallet, si suffragarentur libri Mss., *πάντων αἷτιον*. Cf. Plat. Polit. l. c. *Ὁὐκ ἄρα πάντων γε αἷτιον τὸ ἀγαθόν*, ἀλλὰ τῶν μὲν ἐν ἔχοντων αἷτιον, τῶν δὲ κακῶν ἀναίτιον ... *Ὁὐδ' ἄρα, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ θεὸς ἐπειδὴ ἀγαθός, πάντων ἂν εἴη αἷτιος*, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλ' ὀλίγον μὲν τοῖς ἀνθρώποις αἷτιος, πολλῶν δὲ ἀναίτιος, et Phaedon. p. 97 C. ἀκούσας ποτὲ ἐκ βιβλίου τινὸς Ἀναξαγόρου ἀναγνώσκοντος καὶ λέγοντος; ὡς ἄρα νοῦς ἐστὶν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἷτιος, ... *ἔδοξε μοι* τῷ

πον τινὰ εὖ ἔχειν τὸ τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἷτιον.

adsignare] „Conieceram *signare*, quo utitur pro *significare*, *aperire* cap. 5 [§ 1.] et passim. Sed compositum ferri potest, quo etiam utitur cap. 6 [§ 42], c. 10 [§ 10.], c. 18 [§ 19.].“ Gron.

15. Sic Plato, cum de *τάγαθῷ* loqui esset animatus ... *solem repperit*] Macrobius videtur respicere ad Cratylum p. 412. *Καὶ μὴν τόγε ἀγαθὸν τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι* etc. At ibi Plato non ipsum summum bonum esse solem dicit, sed iustum. Cf. p. 413. *ὁ μὲν γὰρ τίς φησι τοῦτο εἶναι δίκαιον τὸν ἥλιον* τοῦτον γὰρ μόνον διαίδοντα καὶ κάοντα ἐπιτροπεύειν πάντα, infra tamen addit: *εἶναι δὲ τὸ δίκαιον, δ' λέγει Ἀναξαγόρας, νοῦν εἶναι τοῦτο*. De sole summo omnium deo vid. Sat. I, 17-23.

visibilibus solem repperit, et per eius similitudinem viam ser-
 16 moni suo attollendi se ad non comprehendenda patefecit. Ideo
 [10]et nullum ei simulacrum, cum dis aliis constituerentur, finxit
 antiquitas: quia summus deus nataque ex eo mens sicut ultra
 animam ita supra naturam sunt, quo nihil fas est de fabulis
 17 pervenire. De dis autem, ut dixi, ceteris et de anima non fru-
 stra se, nec ut oblectent, ad fabulosa convertunt, sed quia sciunt
 inimicam esse naturae apertam nudamque expositionem sui:
 quae sicut vulgaribus hominum sensibus intellectum sui vario
 rerum tegmine operimentoque subtrahit, ita a prudentibus ar-
 18 chana sua voluit per fabulosa tractari. Sic ipsa mysteria figu-
 rarum cuniculis operiuntur, ne vel haec adeptis nudam rerum
 talium se natura praebeat: sed summatibus tantum viris sapien-
 tia interprete veri archani consciis contenti sint reliqui ad vene-
 19 rationem figuris defentibus a vilitate secretum. Numenio deni-
 que inter philosophos occultorum curiosiori offensam numinum,
 quod Eleusinia sacra interpretando vulgaverit, somnia prodide-

Mss. BFSPR12GBER.]

est, sup. possit) v-gP4BEN.BAR L. posset s-b. — eius simillimum hg —
 repperit solem BER. — attollens se s-z. „Magis me pascit scriptura an-
 tiqua attollendi se. Neque enim Platonem se attollere ait, sed sermo-
 nem; quae perpetua Aurelii ratio est. Paulo ante [§ 14.] tractatus se
 audet attollere.“ Gron. — comprehensibilia Fv-gL. 16. Ideo ut
 SR2viag. — ei BSFR2v-p. ei' FR1. eius GH12 „membr.“ Modii l. c.
 d-b. — cum Mss. BEN.BAR Lv-gb probante Zeunio. quod cum s-z (re-
 poni voluit „fide membranarum“ Mod. l. c.). — diis (sup. add. aliis) R2.
 — constituerentur (sc. simulacra cf. § 20.) scripsi ex BER.P4. Alias le-
 gitur constitueretur. — sunt supra naturam F. — est fas F. 17.
 De diis enim (sup. add. ut dixi) R2. — ad fabula (sup. fabulosa s. phi-
 losophi) F. — inimicum (sup. am) naturae esse R2. — nudam et apertam
 BER. 18. Sic (sup. add. quod) R1. — cuniculis suis in libris
 suis legit et defendit Barth. l. c. cunulis (sup. ic) F. fumiculis g in
 mg. (ed. Stoer. in mg. funiculis). — haec adeptis (om. vel) F. velis
 adeptis a. vel his adeptis ichg (h in mg. haec adeptis). — nudam
 FSR12BER.v-gG. nudum BAR. nuda s-bBF. — natura se SR1. nature
 se BR2. naturā se F. 19. quoque (in mg. a p. m. denique) F. —
 occultorum om. (add. a sec. m.) R1. — offensa h. — eleusina Rlvichg.

17. quia sciunt inimicam esse na-
 turae ... expositionem sui] Conf.
 Lobeck. Aglaopham. I, p. 133, et
 quae ibi afferuntur: Strab. X, p.
 467. ἡ κρύψις ἡ μυστικὴ σεμνοποιεῖ
 τὸ θεῖον καὶ μιμείται τὴν φύσιν
 τὴν φερόμενσαν τὴν αἰσθησιν
 αὐτῆς, et Philon. de profug. p.
 480 B. οἱ φύσεως τῆς κρύπτε-
 σθαι φιλοῦσης ἀμύητοι, et Iul.
 Or. VII, 216. φιλεῖ ἡ φύσις κρύ-
 πτεσθαι.

18. figurarum cuniculis operiuntur] Conf. infra c. 3. § 10 quod te-
 git figuris et velut ambagibus ..
 significationem rei quae demonstra-
 tur, et Cic. de leg. agr. I, 1 Quae
 res aperte petebatur, ea nunc occulte
 cuniculis oppugnatur.

contenti sint reliqui . . figuris] Cf.
 apud Lob. l. c. Lyd. de ostent.
 III, 12 de Tagetis genitura: τοῦτο
 ἀλληγορικῶς παρὰ τὸν ιερατικὸν
 παρακεκάλυπται νόμον ... νῦν μὲν
 μυθικῶς, νῦν δὲ παραβολικῶς ..
 διὰ τοὺς ἀνιέρους.

19. Numenio] Fuit M. Aurelii
 Antonini aetate clarus philosophus
 Platonicus. Barth. Adv. XXXVII,
 17. idem de ae referre ait Pausaniam,
 cuius verba haec sunt, I, 38, 6:
 Τὰ τε ἔντος τοῦ τείχους τοῦ ιεροῦ
 (τοῦ Ἐλευσινίου) τό τε ὄνειρον
 ἀπείπε γράφειν, καὶ τοῖς οὐ τε-
 λεσθεῖσιν ὁπόσων θεᾶς εἰργονται,
 δῆλα δῆπον μηδὲ πυνθέσθαι μετεῖναι
 σφισιν.

runt viso sibi ipsas Eleusinas deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre prostantes, ammirantique et causas non convenientis numinibus turpitudinis consulenti respondisse iratas, ab ipso se de adyto pudicitiae suae vi abstractas et passim ad-euntibus prostitutas. Adeo semper ita se et sciri et coli numina²⁰ maluerunt, qualiter in vulgus antiquitas fabulata est, quae et imagines et simulacra formarum talium prorsus alienis et aeta-tes tam incrementi quam diminutionis ignaris et amictus orna-tusque varios corpus non habentibus adsignavit. Secundum haec²¹ Pythagoras ipse atque Empedocles, Parmenides quoque et Hera-^[11]clitus de dis fabulati sunt, nec secus Timaeus, qui progenies eorum, sicut traditum fuerat, executus est.

[Edd. vicahgspdzb.

— viso R1 (F sup. visum; R2 a sec. m.) v-gbGBer. „Mss. omnes“ Gron. visa BAR. visas BSP (R2 a p. m.) s-z; „correctorum manum vel sola orationis *συμβαλεις* tibi probabit.“ Gron. — ipsas om. (add. a sec. m.) R1. — eleusinas R2, (R1 eraso i) vichg. — videre BFR12v-gbG „Mss. omnes.“ Gron. — ludere PSs-z. — convenienteis h. — se de adito BGBer. sede adyto P4. se adyto (om. de) Edd. FPG. se adito R2 a p. m. se aditu R1 (R2 a sec. m.) H. — suae om. H. — abstractos Ber. 20. Adeo se semper ita S. adeo enim ita se v. — sciri et coli (om. priore et) STa.L — voluerunt vi (g in mg.). — antiquitas ipsa v-g; „non male.“ Zeun. — alienis (sup. add. diis) F. 21. de iis fabulati h. defabulati (om. diis) „Manuscript.“ Barth. I. c. de diis locuti LTa. — deorum Ber.L „Manuscr.“ Barth. I. c.; „vulgo et perperam eorum pro deorum.“ Pont. — sicuti s-bP.

viso sibi ... videre] „Hoc est, quum sibi visus est [Numenius] videre. Et propria haec illarum imaginum oratio est, unde et nocturnos visus. Vid. nostrum cap. seq. [§ 2 et 9.] et cap. 5 [§ 1.], et Ovid. Metam. VII, 650 Qualesque in imagine somni. Visus eram vidisse viros.“ Gron. Conf. Cic. Acad. II, 16, 51 Num censes En-nium, quum in hortis cum Ser. Galba vicino suo ambulavisset, dixisse: Vi-sus sum mihi cum Galba ambu-lare? At cum somniavit, ita narrat: visus Homerus adesse poeta; Apu-lei. de dogm. Plat. I, 1 vidisse sibi visus est cygni pullum etc., et quae adnotavit Hildebrand. ad h. I. et ad Metamorph. XI, 3. — Non satis quidem bene procedit oratio: viso sibi ... videre prostan-tes, ammirantique ... respondisse iratas, sed augeat, non tollit; ma-lum altera scriptura visas sibi ... ludere.

20. et imagines et simulacra] Pro-miscue his vocibus usus est Macro-bius Sat. VII, 14, 2 et 6, sed h. I. imagines sunt mente conceptae for-mae, simulacra arte factae effigies.

Conf. Plin. N. H. XXXV, 2 s. 2 § 9. etiam quae non sunt (imagines), finguntur, pariuntque desideria non traditos vultus. Ib. XXXIV, 2 s. 4 § 9 pervenit deinde (nobilitas aeris) ad deum simulacra. Graece: ἐλ-κόνες τε καὶ εἰδῶλα (vel ἀγάλματα). Conf. Herodot. I, 51. γυναῖκες ἐλ-δῶλον χρόσεον, τρίτην, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀποκόπου τῆς Κροίσου εἰκόνα λέγουσι, et Doederl. Synon. V, p. 238. formarum talium prorsus alienis] Conf. Cic. Acad. I, 11, 42. omnia quae essent aliena firmæ et con-stantis assensionis, et quae inter-pretēs adnotaverunt ad Salust. Cat. 40, 5. neque aliena consilii.

21. Heraclitus] Vide ne intelle-gendus sit Heraclides Ponticus, qui quidem cum ceteris qui h. I. me-morantur in Pythagoreorum nu-mero refertur a Fabricio Bibl. Gr. lib. II, cap. 13. et cum Empedocle coniungitur apud Plutarchum de plac. phil. IV, 19. Sic certe c. 14 § 19. legitur Heraclitus Ponticus pro Heraclide, et videntur haec nomina alias quoque confundi, ut apud Plutarchum I. c. II, 13 et III, 17.

III. His praelibatis, antequam ipsa somnii verba tractemus, prius quot somniandi modos observatio deprehenderit, cum licentiam figurarum, quae passim quiescentibus ingeruntur, sub definitionem ac regulam vetustas mitteret, edisseramus, ut cui eorum generi somnium quo de agimus applicandum sit innotescat. Omnium quae videre sibi dormientes videntur quinque sunt principales et diversitates et nomina. Aut enim est *ὄνειρος* secundum Graecos, quod Latini *somnium* vocant: aut est *ὄραμα*, quod *visio* recte appellatur: aut est *χηματισμός*, quod *oraculum* nuncupatur: aut est *ἐνύπνιον*, quod *insomnium* dicitur: aut est *φάντασμα*, quod Cicero, quotiens opus hoc nomine fuit, *visum* vocavit. Ultima ex his duo cum videntur, cura interpretationis indigna sunt, quia nihil divinationis adportant, *ἐνύπνιον* dico et *φάντασμα*. Est enim *ἐνύπνιον*, quotiens cura oppressi animi corporisve sive fortunae, qualis vigilantem fatigaverat, talem se ingerit dormienti: animi, si amator deliciis suis aut fruentem se videat aut carentem, si metuens quis imminente sibi vel insidiis vel potestate personam aut incurrisse hanc ex imagine cogitationum suarum aut effugisse videatur: corporis, si temeto in-

Mss. BFSPR12GBER.]

III. Caput III. Quinque esse genera somniandi; atque somnium hoc Scipionis ad prima tria genera debere referri. ch-b. 1. somnii ipsa verba tractemus R2. ipsa somnii verba tractem H2. ipsa consulamus verba somnii „liber optimus“ Barth. Advers. 39, 12. — observatio veterum deprehenderit cum licentia figurarum q. p. q. ing. sub def. ac regulam mitteret „scribe membranarum auctoribus.“ Gron. — licentia R2BER. H2. — se ingerunt „liber optimus“ Barth. I. c. — diffinitionem FSR12 G. defensionem H2. — et regulam vichg. — generi somniandi somnium R1. — de quo R1s-bPBER. „duo antiquissima exemplaria“ Barth. I. c. 2. principales (om. et) vichg. principalitates et FBER. — *ὄραμα* (om. est) vag. est OPAMA (sup. ω) P4. est OPOMA FPR12G BER. est OPOMA B. *ὄραμα* (om. est) i. — *χηματισμός* (om. est) R1 v-g. est PHMAΘΙΣΜΟΣ F. est *χηματισμός* BER. est XPHMΩΣ (sup. crismatismos) R2. — Cicero] Cf. Acad. I, 11, 40 et 41. II, 6, 18; 11, 33 seqq.; inprimis 16, 51; 24, 88. Tusc. I, 41, 97. — hoc nomine opus fuit R2. 3. duo ex his S. — cum videantur vic. 4. *ἐνύπνιον* v1. ENYPINYΩΣ R2. — quoties c-gb. — vel corporis vichg. — dormientis animo „Ita libri.“ Barth. I. c. „Mihi quod editur praevallet.“ Pont. — ut si amator R1. si alterum (add. a sec. m. amator) F. — videat (add. a sec. m. se) F. — si metuens (sup. sive) R1. — insidiis vel potestate (om. priore vel) v. vel insidiis vel pro potestate F BER. ahLH2 (pro del. H1). „vel insidiis pro potestate „Ma. optimus. Lego prove potestate.“ Barth. I. c. — ex imaginatione BER. — diffugisse

III, 2. quinque sunt principales et diversitates et nomina] Barthius Advers. XXXIX, 12. Macrobius reprehendit, quod eas tantum species nominet, quae in Scipionis somnio reperiantur et ad unum illud referantur. In R2 adnotatur: Alio modo Gregorius dividit somnia; dicit enim: Sex modis tangunt animum imagines somniorum. Aliquando somnia ventris plenitudine vel inanitate, aliquando illusionem, aliquando cogitationem simul et illusionem, ali-

quando revelationem, aliquando cogitationem simul et revelationem generantur.

4. animi] „*Ενύπνιον* par descripsit eleganter Petronius [Satyr. c. 104], ubi et id ab oraculo sive *χηματισμόν* discriminat.“ Pont. Conf. Lucret. IV, 959 seqq. corporis] „Apuleius lib. I [Metam. c. 18] Nae merito inquam [Hild. inquam immerito] medici fidi [Hild. medici sciti. Pont. infra affert coniect. Lipii medicifci vel medicifces,

gurgitatus aut distentus cibo vel abundantia praefocari se aestimet vel gravantibus exonerari: aut contra, si esuriens cibum aut potum sitiens desiderare quaerere vel etiam invenisse videatur: fortunae, cum se quis aestimat vel potentia vel magistratu aut augeri pro desiderio aut exui pro timore. Haec et his similia, 5 quoniam ex habitu mentis quietem sicut praevenerant ita et turbaverant dormientis, una cum somno avolant et pariter evanescent. Hinc et *insomnio* nomen est, non quia per somnum videtur, hoc enim est huic generi commune cum ceteris, sed quia in ipso somnio tantummodo esse creditur, dum videtur, post somnum nullam sui utilitatem vel significationem relinquit. Falsa esse insomnia nec Maro tacuit: 6

Sed falsa ad caelum mittunt insomnia manes,
caelum hic vivorum regionem vocans, quia sicut di nobis ita nos defunctis superi habemur. Amorem quoque describens, cuius curam semper secuntur insomnia, ait:

— *Haerent infixi pectore vultus* :

Verbaque: nec placidam membris dat cura quietem,
et post haec:

Anna soror, quae me suspensam insomnia terrent?

Φάντασμα vero, hoc est visum, cum inter vigiliam et adultam 7

[Edd. vicahgspdz.]

H1. defugisse H2. — gurgitatus (sup. add. in) F. — vel abundantia FSPR2G (BR1 hab.) vicaP4BAn.BAn. (in L ex erasum eat). vel de abundantia H2. vel ex abundantia h-b BAn. — se „in optimo libro non habetur.“ Barth. l. c. — aestimet BFR2GBAn. extimet v-h. existimet Rlg-bP. — gravantia „in optimo libro videtur eodem casu, quo abundantia est, exaratum prius fuisse.“ Barth. l. c. — se exonerari R1. — sitiens potum F. — desiderare (sup. ando) R1. — aestimet F. existimat v-g. — prae desiderio ... prae timore (in mg. pro) g. 5. per-turbaverant R1. — dormientes F. — avolant BFR12GBAn.d-b; „libri mss., quod probō.“ Mod. N. L. p. 386. „Verissime Modius, et nunc ita edimus.“ Gron. a volant Sv-pl. — nomen (om. est) R1v-g. — per somnum BFSR1BAn.vagG. per somnum a-bP. — generi huic F. — somno BAn. — creditur (om. esse) F. — post somnum BAn.H2. — nullam sibi F. 6. Sed] Aen. VI, 897. falsa inquit H1. — semper secuntur BF. semper sequuntur RPR1BAn.v-plP4. semper om. R2Gp2-b. Obelisco confodit Modius l. c.; sed in omnibus antiquis offendit Gron. — Haerent] Aen. IV, 4. — Anna] ib. 9. — suspensa FP. — terrent om.

alior. medici viri, suam medici filii] cibo et crapula distentos saeva et gravia somnare autumant. Mihi denique, quod poculis vesperi minus temperavi, nos acerba diras et truces imagines obtulit. Plutarchus quoque Sympos. lib. VIII. quaest. 10 [c. 1]: *ἔτι δὲ ἐστὶ τῶν βρωμάτων ἐνία δυσόνειρα καὶ ταρακτικά τῶν κατ' ὕπνου ὁπείων, μαρτυροῖσι ἐχθρότητος τε καὶ φόβου καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ πολυπόδου, ὃν ἀπέχεσθαι κελεύουσι τοὺς δευμένους τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαρτυρίας.* Hinc Cicero [Divin. I, 30, 62; II, 58, 119] censuit Pythagoreis interdictum ne faba

vescerentur, quod is cibus tranquillitatem mentis quaerentibus constaret esse contrarias. Pont. (qui praeterea addit aliorum de hac re sententias diversas, Aristoxeni ap. Gell. N. A. IV, 11. Clem. Alex. Strom. III, Theophr. de caus. plant., Plutarch. [Mor. p. 12 E]).

7. *φάντασμα* vero, hoc est visum] Cicero, qui (§ 2.) *φάντασμα* dicitur visum vocasse, Acad. I, 11, 41 et II, 6, 18 *φαντασίαν* se appellare velle dicit visum. Eodem modo Ammianus Marcell. XIV, p. 31 Lindenbr. habet: *Solutis enim corporeis nexibus animus semper vigens*

quietem in quadam, ut aiunt, prima somni nebula adhuc se vigilare aestimans, qui dormire vix coepit, aspicere videtur irruentes in se vel passim vagantes formas a natura seu magnitudine [13] seu specie discrepantes variasque tempestates rerum vel laetas vel turbulentas. In hoc genere est ἐπιάλτης, quem publica persuasio quiescentes opinatur invadere et pondere suo pressos ac

Ms. BfSPR12GBer.]

Ber. 7. prima obelisco confodit Mod. l. c. primi **Ber.** — somnii S (F sup. somni). — vigilare se v-g. — extimans R1. existimans S v-g. — passim (om. vel) **Ber.** — ἐπιάλτης BSPvicagG. ἐπιάλτης F. ἐπιάλτης hp-b. et ἐπιάλτης L. ephaltes **Ber.** ἐπιάλτης H2. et III-MATHE (sup. a sec. m. ephaltes) R1. EMYPTHE (sup. ephaltes) R2. — quum vl. — quiescentem (sup. tes) R2. — oppressos H1 „melior“ Barthii l. c. (qui conicit oppressos ac succutientes). — propres-

motibus indefessis ... colligit visa nocturna, quas phantasias nos appellamus, et Boeth. dial. 11 in Porphy. *Has mentis considerationes quae a rerum sensu ad intelligentiam profectae vel intelliguntur vel certe finguntur, phantasia Graeci dicunt, a nobis visa poterunt nominari.* Macrobio suffragatur Suidas s. v. φαντασία: Φαντασία καὶ φάντασμα διαφέρει· φάντασμα μὲν γὰρ ἐστὶ δόκησις διανοίας ὅσα γίνεται κατὰ τοὺς ὕπνους, φαντασία δὲ τύπωσις ἐν ψυχῇ, τούτων ἄλλοιόσεις. Minus clara distinctio legitur in R2: *Fantasma est imago imaginum, fantasia imago rerum, quae niti videtur sententia Chrysippi, quam profert Plutarch. de plac. phil. IV, 12: φαντασία ἐστὶ πάθος ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενον, ἐνδεκνόμενον ἑαυτοῦ τε καὶ τὸ πεποιηκός ... φάντασμα δὲ ἐστὶν ἐφ' ὃ ἐλκόμεθα κατὰ τὸν φανταστικὸν διάκνον ἐκνυμόν.*

adhuc se vigilare aestimans] Pont. conf. Sen. ep. 83 [§ 6.] *Consuetudinem meam nosti: brevissimo somno utor et quasi interiungo (ille coni. intervigilo). Satis est mihi vigilare desiisse, aliquando dormisse me scio, aliquando suspicor.*

ἐπιάλτης] „Hunc Latini medici vocant Incubum seu Incubonem [cf. Serv. in Virg. Aen. VI, 776]. Τοὺς ὑπὸ ἐπιάλτων πνιγούς dicit Dioscorides III, 157 [147 Spreng], quibus usus herbae Paeoniae medeatur: Plinius Faunorum ludibria in quiete vocat XXV, 4 [s. 10. § 29.], sed XXVII, 10 [s. 60. § 87.] idem malum verius et a superstitione plebeia remotius appellat suppressiones nocturnas: nam utriusque mali remedium esse praecipit Paeoniam: πνιγῶν dictus est a The-

misone, haud dubie ob suffocationem, quae hic evenit, uti tradit Paulus Aegineta III, 14, et Cael. Aurelianus de morbis chron. I, 3., qui quoque commemorat a quibusdam appellari ἐπιβόλην. Recte existimant viri eruditi a Virgilio Aen. XII, 908 seqq. hoc mali genus spectari, et Lucretii locus IV, 1005 seqq. quamquam latius patet, tamen quaedam continet, quae huc pertinent. De causa et origine mali duae inprimis apud veteres repertiuntur sententiae. Sunt enim, et in his Augustinus de civ. Dei XV, 23, qui fingant Incubos quosdam Faunos, Silvanos et daemones, quos Galli Dūsios vocant [aliquos spiritus elemento aereo corporatos Aug.], qui homines opprimant: philosophi vero causam rei esse contendunt (vide Gorraeum in Definit.) τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναδυλάσιν ἐξ ἀδδωφραγίας καὶ ἀπεφρίας.“ **Zeun.** — Cf. Suid. s. h. v. Barthius (Adv. XXXIX, 12) ex altero suo codice profert „glossam non contemnendam“: *Ephialtes autem ex more iacendi oritur etc.* Ipse praeter supra nominatos citat Oribasium ad Eustath. VIII, 2, Actuarium Method. I, 16, Aetium VI, 12, Scribonium Compos. C. Marcellum cap. 20. Scripturam ἐπιάλτης commendat H. Stephanus in thesauro s. v. ἐπιάλτης. Conf. Eustath. ad II. p. 561, 10: Ἐν δὲ ὁμηρικῇ λεξικῇ φέρεται ὅτι Ἐπιάλτην Ἀττικοὶ φασὶ δαίμονα τινα, διὰ δὲ τοῦ φ' Ἐπιάλτην ἀνδρὸς ὄνομα. ἐτέρωθεν δὲ, ὅτι ἐπιάλτης ὁ πνιγῶν ὑπὸ τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἡπίαιος, qui videm Od. p. 1687, 50 habet: Τὸν ἐπιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν ὁ Ἀλκαῖος λέγει.

sentientes gravare. His duobus modis ad nullam noscendi futuri 8
opem receptis, tribus ceteris in ingenium divinationis instruimur.
Et est *oraculum* quidem, cum in somnis parens vel alia sancta
gravisve persona seu sacerdos vel etiam deus aperte eventurum
quid aut non eventurum, faciendum vitandumve denuntiat. *Visio* 9
est autem, cum id quis videt, quod eodem modo quo apparuerat
eveniet. Amicum peregre commorantem, quem non cogitabat,
visus sibi est reversum videre, et procedenti obvius quem vide-
rat venit in amplexus: depositum in quiete suscepit, et matuti-
nus ei precator occurrit mandans pecuniae tutelam et fidae cus-
todiae celanda committens. *Somnium* proprie vocatur quod te-10
git figuris et velat ambagibus non nisi interpretatione intelle-
gendam significationem rei quae demonstratur: quod quale sit

[Edd. vicahgspdzb.

8. *non receptis* BER. — *ad ingenium* LTr. „Mss.“ Barthii
l. c. *ingenium* (eras. praepos.) R1. — *instruitur* R1. — *quidem* om. R1.
— *sancta alia* FLTr. — *vel sacerdos* R2 — *eventurum vel non eventurum*
(om. quid) FBer.L. *eventurum* (om. quid aut non eventurum) S. *even-*
turum quid aut (sup. a sec. m. non eventurum) R1. *aperte eventurum*
quid, eventurum, et paulo infra: *Visio, aut non est autem a*, quae trans-
positione verborum aut non emendavit Modius N. L. p. 387. „Utrouque
venturum et nuntiat habent libri.“ Barth. l. c. — *faciendum quid* FL.

9. *autem est* R12. — *cum quis id* FBer.LTr. — *apparuerit* F.
apparuit BEN.L. — *evenerit* R1. — *visum* BEN. — *est sibi* Bv-g.
— *procedente* (sup. i) R2. — *suscipit* s-bP. „membranae suscepit recte.“
Gron. — *pecuniae tutelam* BFSPR1Ber.s-bE1P6M12H2H; „libri“ Barth.
l. c., Mod. l. c. *pecuniam tutelae* R2v-gLTr., „membrana“ Gron. *pe-*
cutiniam tutelam G. — *fidae custodiae* Fs-bSPBer. (Cf. Cic. de fin. II,
34, § 113. *iustitiae fida custodia*). *fidae (celandam) custodiae*, „membr.“
Gron. *fide custodie* B. *fide custodiae* P6. *fidei custodiae* R12Gv-gE1H2
„libri“ Barth. l. c., Mod. l. c. *fideli custodiae* Tr.LM2. *fidem cust.*
H2. *ex fide cust.* M1. — *celanda* BFGs-bPMP6 Mod. l. c. *celandam*
SR12Ber.v-gE1H2 „libri“ Barth. l. c. „Libri nonnulli celandam, ut ad
pecuniam sive tutelam referatur.“ Pont. „membr.“ Gron. Vid. sup.

8. *Et est oraculum quidem*] „Ora-
culum somnium intellexit antiqui-
tas, quod in fanis sive in templis
singulari cura captabant. Cic. I de
divin. [43, 96] *Qui praecerant Lace-*
daemoniis ... in Pasiphaes fano ...
somniandi causa incubabant, quia
vera quietis oracula ducebant. Apu-
leii simile somnium in templo Isi-
dis exstat Miles. lib. XI [cap. 3
seqq., ubi cap. 7 legitur: *Sic ora-*
culi venerabilis sine prolato numen
invictum in se recessit]. Suetonii
quoque locus Vespas. c. 7 notabi-
lis.“ Pont. (ad § 2.)

9. *et procedenti obvius quem vi-*
derat venit] Id est: exeunti ei re-
vera obvius venit amicus ille quem
in somnio viderat. Gronovius, qui
desideravit *procedens obvius*, non
perapexisse videtur in verbis *quem*
viderat inesse subiectum verbi *venit*.

matutinus ei precator occurrit] Cf.
Martial. XII, 68, 1. *matutine cliens*,
Virg. Aen. VIII, 465 *Nec minus*
Aeneas se matutinus agebat, alia
apud poetas similia.

mandans pecuniae tutelam] Alias
dicitur tutela hominum, pecudum,
locorum, aedificiorum, navium: pec-
uniae aut rei similis, quod sciam,
nusquam. Proprium verbum est
deponere pecuniam apud aliquem,
cf. Cic. de off. III, 25, 95, ut supra
ipse Macrobius dicit: *depositum ...*
suscepit.

celanda] Sic scripsi cum codd.
melioribus, ut non sola pecunia in-
telligeretur, sed etiam aliae res.

10. *tegit figuris*] Cf. c. 2 § 18,
„Artemidorus signanter: *Siquidem*
ὄνειρος Graecis ab ὄν, id est verum,
et ἐλεῖν, quod est loquor, construi-
tur.“ Pont.

non a nobis exponendum est, cum hoc unusquisque ex usu quid sit agnoscat. Huius quinque sunt species: aut enim *proprium* 11 aut *alienum* aut *commune* aut *publicum* aut *generale* est. *Proprium* est, cum se quis facientem patientemve aliquid somniat: *alienum*, cum alium: *commune*, cum se una cum alio: *publicum* est, cum civitati forove vel theatro seu quibuslibet publicis moenibus actibusve triste vel laetum quid aestimat accidisse: *generale* est, cum circa solis orbem lunaremve globum seu alia sidera 12 vel caelum omnesve terras aliquid somniat innovatum. Hoc [14] ergo, quod Scipio vidisse se retulit, et tria illa quae sola probabilia sunt genera principalitatis amplectitur et omnes ipsius somnii species attingit. Est enim *oraculum*, quia Paulus et Africanus uterque parens, sancti gravesque ambo nec alieni a sacerdotio, quid illi eventurum esset denuntiaverunt: est *visio*, quia loca ipsa in quibus post corpus, vel qualis futurus esset, aspexit: est *somnium*, quia rerum quae illi narratae sunt altitudo tecta profunditate prudentiae non potest nobis nisi scientia interpretat[i]onis 13 aperiiri. Ad ipsius quoque somnii species omnes refertur.

Mss. BfSPR12GBer.]

10. a nobis non a-bP. — sunt quinque F. — aut (om. enim) F. aut enim est R2. — generale (om. est) R1. 11. patientem facientemve G. facientem patientemve se (etiam supra: Cum se quisque) PR2. — foro (om. ve) R1. — publicis moribus R1. publicis muneribus conl. Mod. N. L. p. 388. — aliquid P. — extimat vl. existimat SR12 v-g. — cum quis circa v-gG. — globum om. zb. — omnesque terras v-g. omnes stellas (sup. add. vel terras) R1. 12. Hoc autem v-g. — se vidisse FSR2. vidisse sese R1. — tria illa (om. et) v3-g. et illa (om. tria) s-z. Sed Gron. comprobavit, quod legit in „Mss.“, et tria illa. — attingat F. — ambo om. P. — sacerdotio (om. a) Ps-z. „Mss. alieni a sacerdotio, ut perpetuo auctor.“ Gron. — quod illi chgG. — enuntiaverunt vl. enuntiarunt v3ih. enuntiarunt cag. — enarratae h. — prudentiae profunditate R2. 13. Ad ipsum „scripta lectio“ Mod. N. L. p. 30. — refert v. referuntur BPR1G (R2 del. us) „scripta lectio“ Mod. l. c. „noster optimus“ Gron. qui Modio, cui concinnior longe

Huius quinque sunt species] „Sumptum ab Artemidoro lib. I, cap. 1, qui et aptissime adnectit, eius modi tunc somnia dici proprie ἀλλήγοι- xός ὄνειρος.“ Pont.

11. publicis moenibus actibusve] Forsitan aliquis suspicetur legendum esse aedibus. Ut nunc est, actus putaverim esse spatia inter agros relicta, „ubi et armenta traficere et vehiculum ducere liceat,“ ut ait Modestinus Dig. VIII, 3, 10 (conf. Cic. pro Caec. 26, 74 iter, actus). Ad rei publicae administrationem quo minus referamus (ut apud Vopisc. Car. c. 6 Felix esset nostra res publica, si, qualis Carus est, ... plures haberem in actibus), ea quae antecedunt videntur prohibere.

aliquid ... innovatum] i. e. ali-

quid novi et inauditi accidisse, cf. § 13.

12. quae sola probabilia sunt genera principalitatis] Opponuntur duobus aliis, insomnio et viso, cf. § 3. — Principalitatis idem valet ac § 2: Omnium quae videre sibi dormientes videntur.

uterque parens, sancti gravesque ambo] Gron. conf. Ovid. Met. I, 327. Innocuos ambo, cultores numinis ambo, et VIII, 373. Ambo conspicui, nive candidioribus ambo Vectabantur equis. Virg. Georg. IV, 341. Oceanitides ambae, Ambae auro pictis incinctae vestibibus ambae. Stat. Theb. VI [374.] Ambo pii, carique ambo. Sed huc quadrat potius Caes. B. Civ. III, 10. Dum sibi uterque confideret et pares ambo viderentur, et quae congescit similia Doederl. Synon. IV, p. 350.

Est *proprium*, quia ad supera ipse perductus est et de se futura cognovit: est *alienum*, quod quem statum aliorum animae sortitae sint deprehendit: *commune*, quod eadem loca tam sibi quam ceteris eiusdem meriti didicit praeparari: *publicum*; quod victoriam patriae et Carthaginis interitum et Capitolinum triumphum ac sollicitudinem futurae seditionis agnovit: *generale*, quod caelum caelique circulos conversionisque concentum, vivo adhuc homini nova et incognita, stellarum etiam ac luminum motus terraeque omnis situm suspiciendo vel despiciendo concepit. Nec dici pot-
 14 est non aptum fuisse Scipionis personae somnium, quod et generale esset et publicum, quia necdum illi contigisset amplissimus magistratus, immo cum adhuc, ut ipse dicit, *paene miles* haberetur: aiunt enim non habenda pro veris de statu civitatis somnia nisi quae rector eius magistratusve vidisset aut quae de plebe non unus sed multi similia somniassent. Ideo apud Ho-
 15 merum, cum in concilio Graecorum Agamemnon somnium quod(15) de instruendo praelio viderat publicaret, Nestor, qui non minus ipse prudentia quam omnis iuventa viribus iuvit exercitum, concilians fidem relatis: *De statu*, inquit, *publico credendum regio somnio*, quod si alter vidisset, *repudiaremus ut futile*. Sed non
 16 ab re erat, ut Scipio, etsi necdum adeptus tunc fuerat consulatum nec erat rector exercitus, Carthaginis somniaret interitum cuius erat auctor futurus, audiretque victoriam beneficio suo publicam, videret etiam secreta naturae vir non minus philosophia quam virtute praecellens. His adsertis quia superius falsitatis 17 insomniorum Virgilium testem citantes versus fecimus mentionem eruti de geminarum somnii descriptione portarum, si quis forte quaerere velit, cur porta ex ebore falsis et e cornu veris sit deputata, instruetur auctore Porphyrio, qui in commentariis suis

[Edd. vicašpdgzb.

scripta lectio videbatur, refragatur coll. c. 4 [§ 1.] et c. 5 [§ 1.]. *desertur* Bzn. — *ad superna pro se ipse* „manuscriptorum melior“ Barth. Advers. XXXIX, 12, non *per se*, quod cum Pontano ex hoc codice et praeterea ex optimo suo affert Gron. (*ipse per se* H1. *per sese* [ras. ante *per*] H2). *ad supera perductus* (om. *ipse*) g. *ad supera ductus* R1. *malorum* (corr. in *aliorum*) PR2. — *sortitae sunt* BFSv-g. — *est commune* Edd. *commune est* LTn. — *est publicum* Edd. — *interitum somniavit* F. — *et sollicitudinem* v-g (c. *sollic.*). — *futurae seditionis sollicitudinem* F. — *est generale* Edd. *generale est* F. 14. *Non dici* Bzn. — *quod generale* (om. *et*) v-g. — *magistratus contigisset amplissimus* R2. — *paene miles* Somn. II, 1. — *aut de plebe* (om. *quae*) R2.

15. *Sic et apud H2. — apud Homerum*] II. β', 79 seqq. — *iuvntus* LTn. — *credendum* (sup. add. *est*) R2. — *ut futile repudiaremus* F. *repudiaremus ut facile* Bzn. 16. *erat ab re* R2. *ab re fuit* R1. — *tunc erat* v-g. — *actor „Ma.“* Barth. l. c. — *publicandam* FSBzn. v-g.

17. *superius*] § 6. — *Virgilium* Mos. via. *Virgilium* ch-b. — *ductitantes* g in mg. — *eius verus* SEdd PBzn. — *eruti om.* Bzn. *eruti* (sup. vel *editi*) R1. *editi* g in mg. — *somni* (add. a sec. m.) R2. — *ex ebore* R2. — *et ex cornu* R1. *et cornu* (om. *e*) C. *e cornu* (om. *et*) chG. *et de cornu* L. — *a porphyrio auctore* FLBzn.Tn. — *in*

13. *stellarum etiam ac luminum*] c. 6, § 18 et c. 14, § 23 et 25; c. *Lumina sunt sol et luna. Conf.* 17, § 16.

- haec in eundem locum dicit ab Homero sub eadem divisione descriptum: *Latet, inquit, omne verum: hoc tamen anima, cum ab officis corporis somno eius paululum libera est, interdum aspicit: nonnumquam tendit aciem, nec tamen pervenit: et cum aspicit, tamen non libero et directo lumine videt, sed interiecto velamine*
- 19 *quod nexus naturae caligantis obducit.* Et hoc in natura esse idem Virgilius adserit dicens:

*Aspice: namque omnem, quae nunc obducta tuenti
Mortales hebetat visus tibi et humida circum
Caligat, nubem eripiam.*

- 20 Hoc velamen cum in quiete ad verum usque aciem animae in-
[16]trospectantis admittit, de cornu creditur, cuius ista natura est, ut tenuatum visui pervium sit: cum autem a vero hebetat ac repellit optutum, ebur putatur, cuius corpus ita densatum est, ut ad quamvis extremitatem tenuitatis erasum nullo visu ad ulteriora tendente penetretur.

IV. Tractatis generibus et modis, ad quos somnium Scipionis refertur, nunc ipsam eiusdem somnii mentem ipsumque propositum, quem Graeci *σχοπὸν* vocant, antequam verba inspiciantur, temptemus aperire, et eo pertinere propositum praesentis operis adseramus, sicut iam in principio huius sermonis astruxi-

Mss. BfSPR12GBR. (C usque ad fin. cap. III.)]

eodem loco R1. eodem loco C. — scribit hoc in eundem locum R2. — ab Homero] Od. τ', 562 seqq. ab Homero sub „Non sunt in bonis et fidelibus membranis. Ego vero abesse debere puto.“ Barth. l. c. — *descripta FvicabBR.* 18. *interdum tendit LTr.* extendit aciem C. — sed pervenit (sup. non .i. nec tamen) F. — non tamen libero FC. nec tamen libero R2. — *dilecto lumine C. perfecto lumine c-gH12* (g in iug. directo quod ex „membranis“ affert Mod. N. L. p. 30). — *nexus ... obducitur Mod. l. c. obduxit L.* 19. *dicens om. L. — Aspice] Aen. II, 604. — tibi om. C. — circumligat C. — et nubem H. — eripiat F.* 20. *animae aciem F. — aciem (om. animae quod „e libro bono“ additum vult Barth. l. c.) icaHg. — creditur (in mg.: „alias conditur“) h. — pervium fiat F. pervia sit (sup. um) C. — a vero om. C. — obtuitum BAR.L (R1 del. f). intuitum BEN. — densatum est FR1sP4LB Tr.p. „in duobus scriptis vetustissimis libris.“ Barth. l. c. „optimae fidei membranae.“ Gron. densatum est BCSPBR.v-gp-bG. est densatum R2. — crassum vic.*

IV. Caput IV. Propositum seu scopus huius somnii quis sit. ch-b.

1. Tractatus igitur R1. — generibus somniorum R2BR. — refertur somnium Scipionis F. — eiusdem ipsam R2. — ipsumque propositum om. „in manu exarato codice“ Barth. l. c.; sed fuit in Gronovii codd., qui confert cap. 5, § 1: *mentem propositumque. — quod Graeci Sv-g. — σχοπὸς S* (sup. vel scopon R2). CROTON R1. — *praesentis somnii H. — sicut (om. iam) BR. — in principio] cap. 1, § 8. in primo „qui aetate cacteros praestat, Ms. exhibet.“ Gron., qui confert: in primo Sat. praef.*

17. *in eundem locum]* „Locus thema illud, eam tractationem designat, quae de somnii portis quaerit et eventilat.“ BARTH. Advers. XXXIX, 12.

20. *densatum]* Rariorem hanc huius verbi formam ubique praetuli, quia iis locis quos collegit Gronovius (h. lib. c. 15, § 6; c. 22, § 6 et 9 [adde lib. II, c. 7, § 6];

Sat. lib. VII, c. 7, § 8; c. 9, § 11; c. 12, § 27) eam commendant fere plerique codices, neque refragantur ea quae ad hunc locum in Modii et in altero Gronovii codice adnotantur: „Est densatum quod in sua natura habet spissitudinem, densatum vero quod ab alio agente.“

IV, 1. *praesentis operis]* i. e. Ciceronis Somnii Scipionis.

mus, ut animas bene de re publica meritorum post corpora caelo reddi et illic frui beatitudinis perpetuitate nos doceat. Nam² Scipionem ipsum haec occasio ad narrandum somnium provocavit, quod longo tempore se testatus est silentio condidisse. Cum enim Laelius quereretur nullas Nasicae statuas in publico in interfecti tyranni remunerationem locatas, respondit Scipio post alia in haec verba: *Sed quamquam sapientibus conscientia ipsa factorum egregiorum amplissimum virtutis est praemium: tamen illa divina virtus non statuas plumbo inhaerentes, nec triumphos are-scentibus laureis, sed stabiliora quaedam et viridiora praemiorum genera desiderat. Quae tamen ista sunt?* inquit Laelius. Tum^[17] Scipio: *Patimini me, quoniam tertium diem iam feriati sumus, et*³ cetera, quibus ad narrationem somnii venit, docens illa esse stabiliora et viridiora praemiorum genera, quae ipse vidisset in caelo bonis rerum publicarum servata rectoribus, sicut his verbis eius ostenditur: *Sed, quo sis, Africane, alacrior ad tutandam rem pu-blicam, sic habeto: omnibus qui patriam conservaverint adjuve-rint auxerint, certum esse in caelo definitum locum, ubi beati aeo*

[Edd. vicahgspdzb.

§ 14; V, 2, § 7; VII, 5, § 6; in ultimo Sat. III, 4, § 3; in novissimo Sat. IV, 2, § 8; a primo lucis Sat. I, 5, § 11, et quae adnotavit I. F. Gronovius ad Liv. X, 14, § 17. — bene meritorum de R. P. BER. — reddi caelo R1. — beatudinis v-gG (BER. a sec. m). 2. queretur (sup. add. re) lelius R2. — statuas publice interfecti tyranni munere BAR. statuas in rep. interfecti tyranni remuneratione L. St. in interfecti tyranni remun. BEN. in publico add. a sec. m. R2. st. in pub. in interfecti tyranni remuneratione Fvica (BER. om. altero in). „Nec codicum scriptorum ita (in ... remunerationem) quisquam nec ulla veterum editionum, quae praeferunt in ... remuneratione. Longe dulcius. Florus III, 20. deinde in honore virum gladiator. II, 2. in causa belli Saguntus deleta (al. deleta). Ita enim Nazar. codex, non in causam. Trebellius Pollio de Posthumio iunior: in honore eius Augustus. Minutius Felix: inepta solatia a poetis in dulcedine carminis lusa. Solinus c. 2. Heretum a Graecis in honore Herae. c. 44. In cuius memoria ... lacum populus circuit. Ita utrobique Mas. Scholiastes Arati: Canem Procridi in honore datum. Melior tamen membrana omissio τῶ in ostendit Macrobius h. l. usum epexegeti statuas remunerationem, quo vix me teneo quin declinem.“ Gron. — est virtutis F. — triumpho hg. — lauris F. 3. me, inquit, quoniam Edd. FSPBER. (inquit om. BR12GH). — iam tertium diem B. tertium iam diem R2. tertium iam (om. diem) FR2. — sunt (sup. sumus) F. — dicit et cetera F. et caetera prosequi v3ich (h in mg.: „prosequi antiquus codex non habet et videtur inculcatum.“). — dicens F. — stabiliora esse G. — verbis (om. eius) LTr. 4. Sed quo] Somn. III, 1. — tutandum R2 a p. m. tutendam F. tuendam S. — conservaverint BR1BER.v-gG. — conservarint R2 (F a sec. m.) s-bF. ser-varint S. consecrarint F a p. m. — definitum BSR12P4HBBAR.BEN.L „meliores libri“ Gron. diffinitum F. et definitum Edd. — sempiterno aeo

2. in interfecti tyranni remunerationem] Cf. Cic. de off. I, 22, 76: Nec plus Africanus singularis et vir et imperator in excindenda Numantia rei publicae profuit, quam eodem tempore P. Nasica privatus, cum Ti. Gracchum interemit. P. Nasica ille fuit P. Cornelius Scipio Nasica Serapio.

statuas plumbo inhaerentes] Vid. Pflugk. ad Eurip. Androm. 267 et Turneb. Advers. IX, 14, qui affert Plut. de defecto orac. p. 426 B, ὥσπερ ἀγάλματα προσηλοῦται καὶ συντήκεται βάσειν. Hinc adumbrata dicit Pontanus Tiberii Caesaris verba apud Tacitum Annal. IV [c. 38].

sempiterno fruuntur: et paulo post, hunc certum locum qui sit designans, ait: Sed sic, Scipio, ut avus hic tuus, ut ego qui te genui, iustitiam cole et pietatem, quae cum magna in parentibus et propinquis, tum in patria maxima est. Ea vita via est in caelum et in hunc coetum eorum qui iam vivere et corpore laxati 5 illum incolunt locum quem vides, significans γαλαξίαν. Sciendum est enim, quod locus, in quo sibi videtur esse Scipio per quietem, lacteus circulus est, qui γαλαξίας vocatur: siquidem his verbis in principio utitur: *Ostendebat autem Carthaginem de excelso et pleno stellarum, illustri et claro quodam loco, et paulo post apertius dicit: Erat autem is splendidissimo candore inter flammam circus elucens, quem vos, ut a Graecis accepistis, orbem lacteum nuncupatis. Ex quo omnia mihi contemplantis praeclara et mirabilia videbantur.* Et de hoc quidem γαλαξία, cum de circulis loquimur, plenius disseremus.

- [18] V. Sed iam, quoniam inter libros quos de re publica Cicero quosque prius Plato scripserat quae differentia quae similitudo habeatur expressimus, et cur operi suo vel Plato. Eris indicium vel Cicero somnium Scipionis asciverit, quidve sit ab Epicureis obiectum Platoni, vel quemadmodum debilis calumnia refellatur, et quibus tractatibus philosophi admisceant vel a quibus penitus excludant fabulosa, retulimus, adiecimusque post haec necessario genera omnium imaginum quae falso quaeque vero videntur in somnis, ipsasque distinximus species somniorum ad

Mss. BFSPR12GBer.]

fruuntur R2. aevo fruuntur sempiterno F. aevo semp. fruuntur H. — post paulo L. — quis sit R1. quid vel qui sit L. — signans R1. — Sed sic] Somn. III, 5 et 6. — quae (add. a. sec. m. cum) in parentibus et propinquis magna F. — et hunc (sup. add. in) R2. — vivere Mss. a-b/f. vixerunt vlq; in Somn. l. c. Mss. et edd. omnes. vixerint v3ich. — relaxati Ber. — illum om. v-p. — locum incolunt G. — significant F. Verba significans galaxian in sp non recte eandem, qua antecedentia, litterarum forma scribi, quasi Scipionis continua verba essent, monuit Gron. — galaxian Mss. et Edd. 5. est autem F. — videtur scipio esse F. esse videtur Scipio Edd. PBer. — galaxias Mss. et Edd. — in principio om. R1. — Ostendebat] Somn. II, 1. — illustrium F. — Erat autem] Somn. III, 6. — Erat is (om. autem) H. erat enim is R2. — circus FBer. LTr.; sed Somn. l. c. Mss. omnes. circulus R12Edd. BSPG. — agragis B. agragiis R1. — accepisti h. — nominatis (sup. vel nuncupatis) R2. — mihi omnia v-g. — galaxia Mss. et Edd. — cum ... loquimur] c. 15. — loquimur (sup. e) R2. — edisseramus (sup. e) R2.

V. Caput V. Quamquam omnes numeri modo quodam pleni sint; tamen septenarium et octonarium peculiariter plenos dici; quamque ob causam octonarius plenus vocetur. ch-b. 1. quosve v-g. — aeris iudicium vl (v3i eris). Eri indicium chg. rediivi Eris ind. „Ms. optimus, nec sustineo repellere: vitae redditum supra [c. 1, § 2.] dixit.“ Gron. — quidve (om. sit) F. — vel admisceant vel B. — adiecimusque v. — necessaria H2. — quae que falso R2. — in somniis v-gG. — ipsisque B. —

4. hunc certum locum qui sit designans] Graecum morem etiam aliis in rebus secutus est Macrobius. Conf. § 5. Sciendum est ...

quod, et not. seq. — Huc pertinere videtur etiam Sat. IV, 2, 1. Nunc videamus pathos quo tenore orationis exprimitur.

quas Africani somnium constaret referri, et si Scipioni conveniret talia somnare, et de geminis somnii portis quae fuerit a veteribus expressa sententia, super his omnibus ipsius somnii de quo loquimur mentem propositumque signavimus et partem caeli evidenter expressimus, in qua sibi Scipio per quietem haec vel vidisse visus est vel audisse quae retulit: nunc iam discutienda nobis sunt ipsius somnii verba, non omnia, sed ut quaeque videbuntur digna quaesitu. Ac prima nobis tractandam se ingerit 2 pars illa de numeris, in qua sic ait: *Nam cum aetas tua septenos octies solis amfractus reditusque converterit, duoque hi numeri,*^[19] *quorum uterque plenus, alter altera de causa, habetur, circuitu naturali summam tibi fatalem confecerint, in te unum atque in tuum nomen se tota convertet civitas: te Senatus, te omnes boni, te socii, te Latini intuebuntur: tu eris unus, in quo nitatur civitatis salus: ac, ne nulla, dictator rem publicam constituas oportet, si impiis propinquorum manus effugeris.* Plenitudinem hic non frustra 3 numeris adsignat, plenitudo enim proprie nisi divinis rebus supernisque non convenit. Neque enim corpus proprie plenum dixeris, quod quum sui sit inpatiens effluendo, alieni est appetens hauriendo. Quae si metallicis corporibus non usu veniunt, non tamen plena illa sed vasta dicenda sunt. Haec est igitur communis numerorum omnium plenitudo, quod cogitationi a nobis ad superos meanti occurrit prima perfectio incorporalitatis in numeris: inter ipsos tamen proprie pleni vocantur secundum hos modos, qui praesenti tractatui necessarii sunt, qui aut vim optinent vinculorum aut corpora rursus efficiuntur aut corpus efficiunt, sed corpus quod intellegendo, non sentiendo, concipias. Totum hoc, ut obscuritatis deprecetur offensam, paulo altius repetita rerum luce pandendum est. Omnia corpora superficie 5 finiuntur, et in ipsam eorum pars ultima terminatur. Hi autem

[Edd. vicahgsdzb.

et si Scipioni BR1Gbp (hg in mg.) „libri manu exarati. Quod quin sit auctoris, non dubito.“ Gron. et Scipioni si F. et Scipioni (om. si) v (R2 sup. unde). et cur Scipioni i-z (h quur). — conveniret R2 (F a sec. m.). cognoverit F a p. m. — portis somnii R2. — a veteribus fuerit F. — loquimur F. — audire F. — sunt nobis F. — sed quaeque (om. ut) v. — quaesitu digna R1. 2. tractandam BFSPR12BER.P4LBER. tractanda Edd.G. — Nam] Somn. II, 2. — atque tuum (om. in) v1. — te latini te socii BER. — tota civitatis salus icaHg; tota del. H2. — impiorum H2. 3. appetens est R2v-g. — eveniunt vc. — vasta (sup. solida) P4. — sunt om. BER. 4. tractui BF. — aut corpora efficiunt aut corpus rursus efficitur BER. — deprecetur offensam BFR12G Linc.BEN.v1. „libri offensam: unde in Beroaldina distinguitur, nescio quo sensu, deprecetur: offensam paulo.“ Gron. deprecetur offensa Ss-bP. depulsetur offensa v3-gH12. 5. ultima pars F. — hii enim (sup.

V, 1. si Scipioni convenerit] „Si pro an. Hoc lib. c. 10 [§ 5.] dicas, si ... supersunt, c. 16 [§ 13.] si vere luce lucet aliena, sequentia docebunt, c. 17 [§ 7.] ut quaeramus, si versatur caelum.“ Gron. Vid. not. ad c. 17, § 7. et ad lib. II, c. 16, § 26.

3. effluendo] Hoc verbum non commode respondet sequenti hauriendo. Expectes efflando vel effundendo.

4. deprecetur offensam] Gronov. observat deprecari positum esse pro evitare, ut Comm. II, 15 [§ 26.], ubi vid. not.

termini, cum sint semper circa corpora quorum termini sunt, incorporei tamen intelleguntur. Nam quousque corpus esse dicitur, necdum terminus intellegitur: cogitatio, quae conceperit terminum corpus reliquit. Ergo primus a corporibus ad incorporea transitus offendit corporum terminos: et haec est prima incorporea natura post corpora, sed non pure nec ad integrum carens corpore: nam licet extra corpus natura eius sit, tamen non nisi circa corpus apparet. Cum totum denique corpus nominas, etiam superficies hoc vocabulo continetur: de corporibus eam tamen etsi non res sed intellectus sequestrat. Haec superficies, sicut est corporum terminus, ita lineis terminatur; quas suo nomine γραμμάς Graecia nominavit: punctis lineae finiuntur. Et haec sunt corpora quae mathematica vocantur, de quibus sollerti industria geometriae disputatur. Ergo haec superficies, cum ex aliqua parte corporis cogitatur, pro forma subiecti corporis accipit numerum linearum: nam seu trium ut trigonum, seu quatuor ut quadratum, seu plurium sit angulorum, totidem lineis sese ad extrema tangentibus planities eius includitur. Hoc loco ammonendi sumus, quod omne corpus longitudinis latitudinis et altitudinis dimensionibus constat. Ex his tribus in lineae ductu una dimensio est, longitudo est enim sine latitudine: planities vero, quam Graeci επιφάνειαν vocant, longo latoque distenditur,

Mss. BFSPR12GBER.]

autem) R2. — in corpore tamen R1. — Nam quandiu H. — dicitur BR2. — reliquit SR2P4hgG. relinquit R1vicas-bBFSPEER.

6. ad incorporea a corporibus BER. — offendit BFSR12GBER.P4LHV. ostendit i-bP. — incorporea prima v1. corporea prima v3. — post corpora Mss.vicagb „Angl.“ „Hoc praefero.“ Pont. „Ab Isaacio stant etiam omnes scripti.“ Gron. post corporea hs-z. — licet non pure BER. — eam tamen etsi FPR1 (R2 tamen in ras.) GP4 „duo membranaei“ Gron. tamen eam etsi L. tamen ea etsi B. eam tam etsi Edd. SBER. — intellectus (del. sed) „in uno membran.“ Gron. tamen intellectus v „chartaceus liber“ Gron. qui suspicatus est veram scripturam esse: tamen etsi non res, tamen intellectus. Confort Sat. I, 2, 18. ubi quidem tametsi — tamen legitur, et Cic. fam. IV, 15 [§ 2], et quae collegit Muret. XI. Var. 17.

7. γραμμάς a. grammas Mss. et Edd. rell. (R2 grecia grammas). — Graecia vocavit i-g. — duobus punctis scribendum esse suspicatur Gron. coll. § 11. — geometriae FSP4v-gGH2. geometricae a-bPBER. geometricae B (R1 e corr.). geometrica (sup. tria) R2. geometria disputat H1 „Ms. Anglicanus.“ 8. corporis subiecti F. subiecta corp. S. — seu sit plurium F. — planities (om. eius) p2dz, improbante Gron. 9. Hoc modo hg (g in mg.: hoc loco).

— longitudinis et latitudinis altitudinisque FLBER.Tr. — est longitudo. Est enim P (: est) v-g. est. Longitudo enim est F. — epiphaniā FSR2

5. Nam quousque ... reliquit] Ut dicitur et conceperit, sibi respondens intellegitur et reliquit. Necdum in apodosi ponitur pro nondum, conf. § 50.

6. post corpora] Et h. l. et § 13. ad rerum ordinem haec spectant, non ad tempus quo, ut ait Cicero Somn. III, 2, e corporum vinculis evolaverunt animae, ut supra c. 4, § 1.

de corporibus eam ... intellectus

sequestrat] „Verbum sequestrare, quo auctor saepe numero utitur, est verbum deterioris latinitatis et significat seponere, seungere, separare.“ ZEUN. Positum est II, 5, 33. inter verba separare et remove. Cum praepositione a hoc verbum iungit Macrobius Comm. I, 6, 8; I, 8, 8; II, 5, 33; II, 14, 10. Neutra praepositio addicatur § 13.

7. corpora quae mathematica vocantur] Cf. II, 2, 3 sqq.

alto caret, et haec planities quantis lineis contineatur expressimus: soliditas autem corporum constat, cum his duabus additur altitudo; fit enim tribus dimensionibus inpletis corpus solidum, quod στερεόν vocant: qualis est tessera, quae κύβος vocatur. Si vero non unius partis sed totius velis corporis superficiem 10 cogitare, quod proponamus esse quadratum, ut de uno, quod exemplo sufficiet, disputemus, iam non quattuor, sed octo anguli colliguntur: quod animadvertis, si super unum quadratum, quale^[21] prius diximus, alterum tale altius inpositum mente conspicias, ut altitudo, quae illi plano deerat, adiciatur fiatque tribus dimensionibus inpletis corpus solidum, quod στερεόν vocant, ad imitationem tesseræ, quae κύβος vocatur. Ex his apparet octonarium 11 numerum solidum corpus et esse et haberi; siquidem unum apud geometras puncti locum optinet: duo lineae punctum faciunt, quae duobus punctis, ut supra diximus, coercetur: quattuor vero puncta adversum se in duobus ordinibus bina per ordinem posita expriment quadrati speciem, a singulis punctis in adversum punctum eiecta linea. Haec quattuor, ut diximus, duplicata et octo facta duo quadra similia describunt, quae sibi superposita additaque altitudine formam cubi, quod est solidum corpus, efficiunt. Ex his apparet, antiquiorem esse numerum superficiei et 12 lineis, ex quibus illam constare memoravimus, formisque omnibus. A lineis enim ascenditur ad numerum, tamquam ad priorem, ut intellegatur ex diversis numeris linearum, quae formae geometricae describantur. Ipsam vero superficiem cum li- 13

[Edd. vicahgspdzb.

BER.v. epyfaniā B. epyphaniam R1. — quotis lineis H. — constat corporum R1. — fit autem (sup. enim) R2. — CTEPEon B. stereon FSR12 „scripti“ Gron. streon v3. — qui G. — κύβος H2. cybos R2. cibos G. cubos BP14LBAR. „Mss.“ Gron. cubus FSR1Edd.BER. 10. non in unius B. unius (sup. add. non) R2. — totius corporis velis B. — proponimus BER.i-gG. ponamus B. — exemplo quod sufficiet F. quod sufficiet exemplo R1. quod exemplo sufficiat BER. — quod tum animadvertis v-g. — si per unum FH2 (R2 sup. super). sic per unum SR1. — concipias R2BAR. et L. „Planudes κατά τὸν λόγον.“ Gron. in mg. — στερεόν aH2 „scripti“ Gron. stereon Mss. et Edd. rell. — κύβος H2. cybos R2. cibos B. cubos BP „optima membrana“ Gron. cubus FSR1 Edd.BER. — quae vocatur cubus F. 11. octinarium F. — corpus esse (om. et) R1 — punctum loci H2. — ductum lineae R1. — qui vichg G. — duobus faciunt punctis B. — ut supra diximus § 7. — quadrati R2. — quae superposita (om. sibi) FRG; sibi add. a sec. m. R1. — addita (om. quae) GL „optima membrana“ Gron. additaque om. F; add. a sec. m. R1. id est addita BER. — cybi GR2. sibi B. 12. esse antiquiorem R2. — illam adiecta altitudine constare H1. — diversis add. a sec. m. R1. — geometricae F. geometricae R12. 13. Ipsam vero BFPR12GBER.P4H12 „Mss.“ Gron. vca. ipsam (om. vero). ha-b8.

9. quantis lineis] i. e. quot lineis, cf. § 8.
tessera quae κύβος vocatur] Cf. § 10 et II, 2, 7. Barthius affert (Adv. V, 7.) ex Favonio Eulogio p. XVII [p. 408 Or.] κύβος Graeci, nos quadrantal dicimus, et ex onomastico vetere: Quadrantal, κύβος.

10. iam non quattuor, sed octo anguli colliguntur] Duae res diversae h. l. confunduntur: quattuor anguli sunt eius generis quod mathematici dicunt Winkel; octo anguli eius quod dicunt Körperliche Ecken. Cf. Comm. II, 2, 7.

neis suis primam post corpora diximus incorpoream esse naturam, nec tamen sequestrandam propter perpetuam cum corporibus societatem: ergo quod ab hac rursus recedit, iam pure incorporeum est: numeros autem hac superiores praecedens sermo patefecit: prima est igitur perfectio incorporealitatis in numeris, 14 et haec est, ut diximus, numerorum omnium plenitudo. Seorsum [22] illa, ut supra ammonuimus, plenitudo est eorum qui aut corpus efficiant aut vim optineant vinculorum, licet alias quoque causas 15 quibus pleni numeri efficiantur esse non ambigam. Qualiter autem octonarius numerus solidum corpus efficiat, ante latis probatum est. Ergo singulariter quoque plenus iure dicetur propter corporeae soliditatis effectum; sed et ad ipsam caeli harmoniam, id est concinentiam, hunc numerum magis aptum esse non dubium est, cum sphaerae ipsae octo sint, quae moventur: de quibus 16 secuturus sermo procedet. Omnes quoque partes, de quibus constat hic numerus, tales sunt, ut ex earum compage plenitudo nascatur. Est enim aut de his quae neque generantur neque generant, de monade et septem, quae qualia sint suo loco plenius explicabitur: aut de duplicato eo qui et generatur et generat, id est quattuor; nam hic numerus quattuor et nascitur de duobus et octo generat: aut componitur de tribus et quinque, quorum alter primus omnium numerorum inpar apparuit, quinarium 17 autem potentiam sequens tractatus attinget. Pythagorici vero hunc numerum Iustitiam vocaverunt, quia primus omnium ita solvitur in numeros pariter pares, hoc est in bis quaternaria, ut nihilominus in numeros aequae pariter pares divisio quoque ipsa solvatur, id est in bis bina. Eadem quoque qualitate contextitur, 18 id est bis bina bis. Cum ergo et contextio ipsius pari aequali-

Mss. BFSPR12GBER.]

— a lineis R1. — diximus] § 5 sq. — esse in corpoream R2. esse (add. a sec. m. incorpoream) F. — ab hac superficie H1. — pure ut numerus F. — praecedens sermo] § 4. — Prima est ig. perf. incorp. occurrit in numeris R1. — ut diximus] § 4. — plenitudo communis BBR. 14. Seorsum illa Mss. P4HBAR. BEN. L. seorsum autem illa Edd. — ut sup. ammon.] § 4. ut supra diximus v. — quae aut vl. quae ad v3. — efficiunt FBRR. efficiunt aut efficiuntur v-g. efficiant aut efficiantur s-b. (Ex § 4. scribendum esse videtur: aut corpora efficiantur.) — obtinent FBRR. v-g (vl opt.) — non esse S. — ambigamus, lege cum antiquis: ita diximus, admonuimus. Defectus idem in lib. II, cap. 12 [§ 2.] revolvam, cum libri vet. omnes revolvamus. Gron. 15. octonarius (om. numerus) F. — ante latis] § 11. ut ante latis LBR. ante satis c-g (h in mg. „antelatis ant.“). — prolatum BBR. — plenius gH2. — armoniam. hunc (sup. add. continentiam) F. — ipsae om. R1. — quibus (om. de) g. — secut. sermo] c. 14, § 23. — procedit R1. 16. eorum F. — neque generant neque generantur G. neque generantur (om. neque generant) BFSPBR. P4H (R12 add. a sec. m.). — septem (sup. add. a sec. m. septenario) R1. — suo loco] cap. 6, § 1 et 7. — duplicato (om. eo) B. — et quinarium autem B. quinarium enim (sup. autem) R2. — seq. tractatus] cap. 6, § 19. 17. vero del. H. — aequae (del. pariter) H. — hoc est quaternaria (om. in bis) F. — ipsa om. F. — solvatur (om. id est) BFv-gG (R2 add. a sec. m.). solvatur hoc est S. 18. contextio (om. et) B. et contextio BBR. (R2 sup. add. t). — aequabilitate „libri“ Gron. qui confert cap. 22 [§ 10.] aequabiliter distat et aequabiliter locari alio loco [I,

tate procedat, et resolutio aequaliter redeat usque ad monadem, quae divisionem arithmetica ratione non recipit, merito propter^[23] aequalem divisionem Iustitiae nomen accepit: et quia ex supra dictis omnibus apparet, quanta et partium suarum et seorsum sua plenitudine nitatur, iure plenus vocatur.

VI. Superest, ut septenarium quoque numerum plenum 1 iure vocitandum ratio in medio constituta persuadeat. Ac primum hoc transire sine ammiratione non possumus, quod duo numeri, qui in se multiplicati vitale spatium viri fortis includerent, ex pari et impari constiterunt. Hoc enim vere perfectum est, quod ex horum numerorum permixtione generatur: nam impar numerus mas et par femina vocatur, item arithmetici imparis patris et parem matris appellatione venerantur. Hinc et Timaeus Platonis fabricatorem mundanae animae deum partes eius ex pari et impari, id est duplari et triplari, numero intertexuisse memoravit, ita ut a duplari usque ad octo, a triplari usque ad viginti septem, staret alternatio mutuandi. Hi enim primi cubi 3 utrimque nascuntur, siquidem a paribus bis bina, quae sunt quatuor, superficiem faciunt, bis bina bis, quae sunt octo, corpus solidum fingunt: a dispari vero ter terna, quae sunt novem, superficiem, et ter terna ter, id est ter novena, quae sunt viginti septem, primum aequae cubum alterius partis efficiunt. Unde intellegi datur hos duos numeros, octo dico et septem, qui ad^[24] multiplicationem annorum perfecti in re publica viri convenerunt,

[Edd. vicahgspdzb.

20, 26], et Lactant. V, 14. *Aequitatem dico, non utique bene iudicandi, sed se cum caeteris coaequandi, quam Cicero aequabilitatem vocat. — aequabiliter „libri“ Gron. aequabilitate BBR. — aequabilem F. — suarum quanta R2. — deorsum B.*

VI. Caput VI. Multas esse causas, cur septenarius plenus vocetur. ch-b.

1. sine admiratione transire F. — duo hi numeri R2. — indurent (sup. includerent) R1. — constiterent S. — eorum G. — est mas F. — arithmetica B. — appellationem B. 2. Hic BBR. — Timaeus Platonis] p. 35. Steph. Cf. II, 2, 14 sqq. — numero partes eius intertexuisse R2. — altercatio FR1. — mutandi g. hg in mg. „al. numeri.“

3. cybi R2G. — utrumque R2. — a pari G. — bis bina, quae scripsi e coniectura, ut congruerent haec cum sequentibus. bis bini quae BBR. P4vi. bini quae (om. bis) R1. bis bini quia R2. bis bini qui c-b. — bis binis bis qui vi. bis bini bis qui c-g. — ter terna id est novem BBR. quae sunt ter terna id est VIIII F. — superficiem (sine verbo) BS (R1 a p. m.) R2G „libri antiqui“ Modii N. L. p. 30. superficiem reddunt FEdd. PBR. — efficiuntur B. — ter novem R1. — cybum R2 G. — datur intellegi S. — convenerint (in mg. convenerunt) R1. con-

VI, 1. septenarium] „Ad hanc Macrobiani disputationem de vi et praestantia numeri septenarii conferantur, quae Gellius III, 10. ex Varronis Hebdomadibus vel Imaginibus disserit. Atque praeter Gellii interpretes adi, si lubet, Pet. Pettiti Miscell. Observ. III, 3, it. Cael. Rhodigini Lection. ant. XXII, 11 seqq.“ ZEUN.

duo numeri etc.] Cf. Somn. II, 2. cum aetas tua septenos octies

solis amfractus reditusque converterit. impar numerus mas et par femina] Gron. conf. II, 2, 17.

3. superficiem] i e. quod mathematici dicunt quod ratum, ut corpus solidum est cubus.

intellegi datur] Cf. II, 5, 12. vitales auras natura dedit incolis carpere. Sat. IV, 4, 23. non dilucide dicitur, sed datur intellegi. octo dico ... convenerunt] Haec verba, licet in omnibus libris Mac.

solos idoneos ad efficiendam mundi animam iudicatos, quia nihil
 4 post auctorem potest esse perfectius. Hoc quoque notandum est,
 quod superius adserentes communem numerorum omnium digni-
 tatem antiquiores eos superficie et lineis eius omnibusque cor-
 poribus ostendimus: procedens autem tractatus invenit numeros
 et ante animam mundi fuisse, quibus illam contextam augustis-
 5 sima Timaei ratio naturae ipsius conscia testis expressit. Hinc
 est, quod pronuntiare non dubitavere sapientes animam esse nu-
 merum se moventem. Nunc videamus, cur septenarius numerus
 suo seorsum merito plenus habeatur. Cuius ut expressius pleni-
 tudo noscatur, primum merita partium de quibus constat, tum
 6 demum quid ipse possit investigemus. Constat septenarius nu-
 merus vel ex uno et sex vel ex duobus et quinque vel ex tribus
 et quattuor. Singularum compagum membra tractemus: ex qui-
 bus fatebimur nullum alium numerum tam varia esse maiestate
 7 fecundum. Ex uno et sex compago prima componitur. Unum
 autem, quod *μὴάς*, id est unitas, dicitur, et mas idem et femina
 est, par idem atque impar, ipse non numerus sed fons et origo
 8 numerorum. Haec monas, initium finisque omnium, neque ipsa
 principii aut finis sciens, ad summum refertur deum eiusque in-
 tellectum a sequentium numero rerum et potestatum sequestrat:
 nec in inferiore post deum gradu frustra eam desideraveris. Haec

Mss. BFMSPR12GB^{BR}.]

tinuerunt (sup. conven.) F. — *qua* B^{BR}. (R2 a sec. m.) — *post aucto-
rem nihil* R2. 4. *superius*] c. 5, § 4. — *omnium numerorum* R2.
 — *antiquiores esse superficie* F. *ant. eos superficie esse* B^{BR}. — *lineis in
omnibusque h.* — *proced. tractatus*] h. c. § 2. *procedens* BFR12P4B^{BR}.v-gG.
praecedens Sa-bPB^{BR}. — *autem om.* R1. *enim* R2. — *angustissima G.
vel angustissima* R2. *angustissimi P.* — *ratio timei* F. *ei ratio* (sup. ti-
 maei) R1. — *conscia testis* BFSR12v-gbGB^{BR}. „libri scripti“ Gron. qui
 confert c. 16, § 5.; Sat. I, 12, § 9. et 14, § 3. (Vid. not. ad Sat. I, 7, 17.)
conscia et testis Pa-z. — *dubitaverunt* R2v-g. 5. *seorsum plenus
merito* (suo add. a sec. m.) R1. — *expressius* BS (R1 a p. m.) R2s-bPB^{BR}.
pressius FB^{BR}.v-gG. „Prima vocis expressius syllaba in optimis membra-
 nis erat erasa: aliae iuxta vulgatos constanter pressius, quod Macrobbii
 putamus esse.“ Gron. qui conf. hoc lib. c. 8, § 9 et 13.; c. 14, § 15.; c. 18,
 § 2.; lib. II, c. 3, § 2.; Sat. VII, 16, § 20. — *membra partium* coni. Zeun.
 — *tunc demum* R2. 6. *Singularum partium* (sup. compagium)
 R2. — *tam esse varia* F. — *fecundum* BSR1sB^{BR}.LT^{BR}. (in B add. .i.)
 „libri“ Gron. qui confert inf. § 16. et II, 5, § 4. *foecundum* FR2v-gG
 bPB^{BR}. *secundum* p-z. Cf. § 16. 7. *prima componitur compago*
 F. — *femina dicitur* (sup. est) F. — *par atque impar* (om. idem) R2. —
numerorum rerum B. 8. *in inferiori* F. *inferiore* (om. in) R1.

legantur et quodammodo commen-
 dentur iis quae leguntur § 46 sqq.,
 mihi suspecta sunt. Namque ad ef-
 ficiendam mundi animam non soli
 idonei esse dicuntur numeri octo et
 septem, sed (§ 2.) par et impar nu-
 merus, quos Macrobbium dicere hos
 duos numeros putaverim. Praeterea
 me offendunt verba: qui ad mul-
 tiplicationem annerum perfecti

in re publica viri convenerunt, com-
 parata cum antecedentibus (§ 1.):
 qui in se multiplicati vitale spa-
 tium viri fortis includerent.

4. sapientes] „Xenocratem innuit,
 de quo vide cap. 14 [§ 19]. Fa-
 vonius Eulogius [p. 402 Or.]: Est-
 que numerus, ut Xenocrates censuit,
 animus ac deus.“ Gron.

illā est mens ex summo nata deo, quae vices temporum nesciens^[25] in uno semper quod adest consistit aevo, cumque, utpote una, non sit ipsa numerabilis, innumeras tamen generum species et de se creat et intra se continet. Inde quoque aciem paululum cogitationis inclinans hanc monada repperies ad animam referri. Anima enim aliena a silvestris contagione materiae, tantum se auctori suo ac sibi debens, simplicem sortita naturam, cum se animandae immensitatis universitatis infundat, nullum init tamen cum sua unitate divortium. Vides, ut haec monas orta a prima rerum causa usque ad animam ubique integra et semper individua continuationem potestatis optineat. Haec de monade castigatius quam se copia suggerebat. Nec te remordeat, quod, cum omni numero praeesse videatur, in coniunctione praecipue septenarii praedicetur: nulli enim aptius iungitur monas incorrupta quam virgini. Huic autem numero, id est septenario, adeo opinio virginitalis inolevit, ut Pallas quoque vocitetur. Nam virgo creditur, quia nullum ex se parit numerum duplicatus, qui intra denarium coartetur, quem primum limitem constat esse numerorum: Pallas ideo, quia ex solius monadis fetu et multiplicatione processit, sicut Minerva sola ex uno parente nata perhibetur. Senarius vero, qui cum uno coniunctus septenarium facit, variae ac multiplicis religionis et potentiae est: primum quod solus ex omnibus numeris qui intra decem sunt de suis partibus constat. Habet enim medietatem et tertiam partem et sextam partem: et est medietas tria, tertia pars duo, sexta pars unum: quae omnia simul sex faciunt. Habet et alia suae venerationis indicia: sed, ne longior faciat sermo fastidium, unum ex omnibus eius officium persequemur, quod ideo praetulimus, quia hoc commemorato non

[Edd. vicahgspdzb.

— post (om. deum) h. — eam frustra e-bPBER. — Haec est illa F. — ex summo nata BR2BEN.P4; cf. inf. § 20. et c. 2, § 14. e summo nata BER. cahg. ex summo enata R1Gs-bP. ex summo enata v (v1 summa). — aevo consistit F. — sit ipsa innumerabilis (sup. in add. non) R2. — ipsa om. v-g. — innumerabiles F. — contineat P. 9. acie BER. — monada FR1GL (B mona). monadem R2Edd.SPBER. — referri BFR1P4 v-gG. posse referri SR2a-bPBER. — sortitur R1. — universitatis immensitate R2BER. — sui unitate BAR. — prima (om. a) ex edito exemplari (a) affert Mod. N. L. p. 30. — ad usque FR1v-gG „membranae“ Mod. l. c. — integram et semper individuum „membr.“ Mod. l. c. 10. suggerebat (add. dicta sunt) L. — nulli autem (sup. enim) R2. 11. infra Th. — quoque ideo R1. — sola Mss.s-b; restituit Mod. l. c. consent. Gron. solo v-g. — sola minerva R2. 12. iunctus R2. — solum v-gG quod delevit Modius l. c. „Tò solus cave moveas.“ Gron. — intra Mss.bH12 „membranae“ Mod. l. c. „Mss. omnes“ Gron. qui confert § 11. intra denarium. infra v-z. — ex suis F. — et medietatem R2. 13. faciat om. H (add. a sec. m. F). — faciat mora BER. — fastidium generet H. — protulimus BER. — nos tan-

10. castigatus] i. e. pressius, brevius. Sic Augustin. doct. Chr. IV, 14. dicit castigatus eloqui.

11. sola ex uno parente nata] „Nota Macrobio non convenire cum aliis, quibus praeter Minervam eo-

dem pacto Vulcanus, etiam Mars, dicuntur Innoni duo nomina debere.“ Gron. Vulcanum Innone sola genitam retulerunt Hesiod. Theog. 927. Apollod. bibl. I, 3, 5. Martem Ovid. Fast. V, 229.

- 14 senarii tantum sed et septenarii pariter dignitas astruetur. Humano partui frequentiore usum novem mensium certo numerorum modulamine natura constituit: sed ratio sub asciti senarii numeri multiplicatione procedens etiam septem menses conpulit
 15 usurpari. Quam breviter absoluteque dicemus. Duos esse primos omnium numerorum cubos, id est a pari octo, ab impari viginti septem, et esse inparem marem, parem feminam, superius expressimus. Horum uterque si per senarium numerum multiplicetur, efficiunt dierum numerum, qui septem mensibus explican-
 16 tur. Coeant enim numeri, mas ille qui memoratur et femina, octo scilicet et viginti septem, pariunt ex se quinque et triginta: haec sexies multiplicata creant decem et ducentos, qui numerus dierum mensem septimum claudit. Ita est ergo natura secundus hic numerus, ut primam humani partus perfectionem quasi arbi-
 17 ter quidam maturitatis absolvat. Discretio vero sexus futuri, sicut Hippocrates refert, sic in utero dinoscitur. Aut enim septuagesimo aut nonagesimo die conceptus movetur: dies ergo motus, quicumque fuerit de duobus, ter multiplicatus aut septimum aut
 18 nonum explicat mensem. Haec de prima septenarii copulatione libata sint. Secunda de duobus et quinque est. Ex his dyas,
 [27] quia post monada prima est, primus est numerus. Haec ab illa omnipotentia solitaria in corporis intellegibilis lineam prima de-

Mss. BFSPR12GBER.]

tum senarii R2. — dignitas pariter F.

14. constitit hsp. — nu-

meri senarii F. — multiplicationem v-gG. — mensis B. — usurpare R1.

15. dicemus om. eg. — omnium primos R1. — cybos R2G. — et ab impari F. — superius] cf. §§ 1 et 3. — per senarium (om. numerum) R2H1. — multiplicetur om R1. — dierum (om. numerum) R1.

16. Coeant autem (sup. enim) R2. — feminae H. — mensem dierum R2. — ita om. „vetusta scriptura“ Gron. ad § 6. — secundus BFSR12spL Tr.BEN. foecundus v-gbGPBER. secundus dz. Cf. § 6.

17. se-
 xus futuri BFSPR1 (R2 sup. partus) GP4BAR.H12. partus futuri v-g
 BEN.L. futuri partus s-bBER. — dinoscitur v-g. — fuerit om. P. —
 explicet L.

18. sunt BER. — monada BFR1BER.P4. monadem R2Edd.SPG. — numerus est R2. — linea vic (g in mg.). — primam H.

15. Quam breviter ... dicemus. Duos esse ... superius expressimus.] Sic interpungendum esse mihi videbatur, licet in nulla editione post verbum dicemus distinctum sit, neque quicquam e libris Mss. enotaverim. Namque verba: quam breviter ... dicemus non ad proxime sequentia tantum, quae pendent a verbo expressimus, sed ad omnia pertinent, quae insunt in §§ 15 et 16.

17. sicut Hippocrates refert] „Vide libellos de natura pueri et de partu aetimestri.“ ZEUX. At quae ego inveni apud Hippocratem, ea non satis congruunt cum Macrobianis verbis. In libello de natura pueri p. 241, l. 25 (ed. Francof. a. 1624) legitur: ὅταν δὲ δῇ τὰ ἄκρα τοῦ

σώματος τοῦ παιδίου ὀξυῶν ἔξω, καὶ οἱ ὀνυχες καὶ αἱ τρίχες ἐρρίξω-
 θησαν, τότε δὴ καὶ κινέεται, καὶ ὁ χρόνος ἐς τοῦτο γίνεται· τῷ μὲν ἄρ-
 σενι τρεῖς μῆνες, τῇ δὲ θηλείῃ τέσσαρες. ὁδὲ γὰρ ἐπὶ τὸ πλεί-
 στον συμβαίνει· ἐστὶ δ' αὖ καὶ πρό-
 σθεν τῶν παιδίων τοῦτον τοῦ χρό-
 νου κινέεται, et de carnibus (quem libellum sequitur libellus de sept. partu) p. 254: τὸ παιδίον ἐπὶ τῷ μή-
 νον γόνον γενόμενον λόγῳ γενέσκει καὶ ζῇ, καὶ λόγον ἔχει τοιοῦτον καὶ ἀριθμὸν ἀτρεκέα ἐς τὰς ἑβδομάδας, ὁκτάμηρον δὲ γενόμενον οὐδὲν βιοῖ πάποτε, ἐννέα δὲ μηνῶν καὶ δέκα ἡμερῶν γόνος γίγνεται καὶ ζῇ καὶ ἔχει τὸν ἀριθμὸν ἀτρεκέα ἐς τὰς ἑβδομάδας. τέσσαρες δεκάδες ἑβδομά-
 δων ἡμέραι εἰσὶν διαρκέσαι ὀγδοή-

fluxit: ideo et ad vagas stellarum et luminum sphaeras refertur, quia hae quoque ab illa quae ἀπλανής dicitur in numerum scissae et in varii motus contrarietatem retortae sunt. Hic ergo numerus cum quinario aptissime iungitur, cum hic ad errantes, ut diximus, ad caeli zonas ille referatur: sed ille ratione scissionis, hic numero. Illa vero quinario numero proprietates excepta 19 potentiae ultra ceteras eminentis evenit, quod solus omnia, quaeque sunt quaeque videntur esse, complexus est. Esse autem dicimus intellegibilia, videri esse corporalia omnia, seu divinum corpus habeant seu caducum. Hic ergo numerus simul omnia et supera et subiecta designat. Aut enim deus summus est, aut 20 mens ex eo nata in qua rerum species continentur, aut mundi anima quae animarum omnium fons est, aut caelestia sunt usque ad nos, aut terrena natura est: et sic quinarium rerum omnium numerus inpletur. De secunda septenarii numeri coniunctione 21 dicta haec pro affectatae brevitatis necessitate sufficiunt: tertia est de tribus et quattuor, quae quantum valeat revolvamus. Geo- 22 metrici corporis ab impari prima planities in tribus lineis constat, his enim trigonalis forma concluditur: a pari vero prima in quattuor invenitur. Item scimus secundum Platonem, id est secun- 23 dum ipsius veritatis archanum, illa forti inter se vinculo colligari quibus interiecta medietas praestat vinculi firmitatem. Cum vero medietas ipsa geminatur, ea quae extrema sunt non tenaciter 24 tantum sed etiam insolubiliter vincuntur. Primo ergo ternario contigit numero, ut inter duo summa medium quo vinciretur acciperet: quaternarius vero duas medietates primus omnium nactus est. Quas ab hoc numero deus mundanae molis artifex conditor-

[Edd. vicahgspdzb.

primo R1. — quaeque BEN. — ἀπλανής c-bP. *aplanes* BFSR12GBEN.vi. — cum hic Mss.P4LTz.BEN. dum hic Edd. — caeli (om. ad) R1. 19. eminentis h. — quae sunt (om. que) F. *quae cum que sunt* BEN.H1. — diximus G. — omnia supra (om. et) BEN. 20. est summus F. — mens ex summo enata deo F. — species rerum Edd.P. — continetur G (F sup. nectur). — natura terrena R2. 21. sufficiunt Mss. sufficiunt Edd. — tertia (om. est) R1. — et de IIIor F. — resolvamus BEN. 23. secundum Platonem] Tim. p. 31 sq. — interiecta una medietas P4. — indissolubiliter S. insolubiliter (sup. dis) R2. solubiliter P. — Primum BEN. — ternario numero contigit v-g. tern. num. contingit L. — inter duas summas R1. — vinceretur R1. 24. humanae

κοντα. ... έχει δὲ τὸ ἐπτάμηνον γένόμενον τρεῖς δεκάδας ἑβδομάδων. Vide ne Macrobius diversa confudisse putandus sit.

18. in numerum scissae] i. e. separatae, ita ut numerus ortus sit, cf. c. 11, § 5 sqq.

in varii motus contrarietatem] i. e. in motum contrarium. Cf. § 47. et c. 18.

cum hic ad errantes, ad caeli zonas ille referatur; sed ille ratione scissionis, hic numero] Idem numerus modo hic modo ille dicitur, namque intelligendum est: cum hic ad errantes referatur ratione scissio-

nis, ille ad caeli zonas numero. Cf. II, 5, 7. et II, 7.

23. Item scimus ... colligari ... Cum vero geminatur ... vincuntur] Ex oratione obliqua in rectam transiit Macrobius, licet haec quoque e Platone l. c. desumpta sint. Verba: cum medietas ipsa geminatur idem valent atque infra quaternarius duas medietates nactus est, et § 28. duabus interiectionibus finiuntur; et verba ea quae extrema sunt, idem atque infra duo summa, et § 28. duas summitates.

24. Quas] Maiorem distinctio-

- que mutuatus insolubili inter se vinculo elementa devinxit: sicut in Timaeo Platonis adsertum est, non aliter tam controversa sibi ac repugnantia et naturae communionem abnuentia permisceri, terram dico et ignem, potuisse et per tam iugabilem competentiam foederari, nisi duobus mediis aeris et aquae nexibus vincirentur. Ita enim elementa inter se diversissima opifex tamen deus ordinis oportunitate conexuit, ut facile iungerentur: nam, cum binae essent in singulis qualitates, talem unicuique de duabus alteram dedit, ut in eo cui haereret cognatam sibi et similem repperiret. Terra est sicca et frigida, aqua vero frigida et humecta est: haec duo elementa, licet sibi per siccum humectumque contraria sint, per frigidum tamen commune iunguntur. Aer humectus et calidus est: et, cum aquae frigidae contrarius sit calore, conciliatione tamen socii copulatur humoris. Super hunc ignis, cum sit calidus et siccus, humorem quidem aeris respuit siccitate, sed conecitur per societatem caloris. Et ita fit, ut singula quaeque elementorum duo sibi hinc inde vicina singulis qualitatibus velut quibusdam amplectantur ulnis: aqua terram frigore, aerem sibi nectit humore: aer aquae humecto simili, et igni [29] calore sociatur: ignis aeri miscetur ut calido, terrae iungitur siccitate: terra ignem sicco patitur, aquam frigore non respuit.
- 28 Haec tamen varietas vinculorum, si elementa duo forent, nihil inter ipsa firmitatis habuisset: si tria, minus quidem valido, aliquo tamen nexu vincienda nodaret: inter quattuor vero insolubilis colligatio est, cum duae summitates duabus interiectionibus vinciantur: quod erit manifestius, si in medio posuerimus ipsam
- 29 continentiam sensus de Timaeo Platonis excerptam. *Divini de-*

Mss. BFSPR12GBer.]

molis F. — in dissolubili FSBer.Ber.Tr. — in Timaeo] l. c. — nec aliter v-g. — ac naturae Ber. — communionem om. P4. communione a. — abnuentia erasum et superscriptum est inuicem aversa in R1. — permisceri om. LBer. „membr.“ Mod. N. L. p. 31. permiscere in ras. a sec. m. R1. permisci P4. promisceri (B supra per) FvichG. promiscere H2. — per tam iugabilem competentiam foederari potuisse (om. anteced. et) a. — potuisse per (om. et) Pv-h. potuisse nec per g. — et aeris R2. 25. Ita elementa R1. ita autem elem. R2; in utroque sup. add. enim. — coneruit Ber. conerit (sup. conexuit) F. — cum binae in singulis (vi singulas) qualitates essent v-g. — talem om. F. — de duobus BR12a-zF. — altera B. — haereret BFGBer.P4LTr.Ber. adhaereret SR12Edd.P. — cognatum R1. 26. et humida v-g. — et humectum sint contraria F. — cum aquae frigus contrarium sit calori Ber. — contrarius (om. sit) R2. — copulantur Ber.H. — humores Ber. — cum calidus sit et siccus F. cum sit siccus et calidus R2. — societate caloris v-g. 27. hinc et inde L. — nectit om. F. — humore. ita aer G. — humore simili R2LTr. humore similiter H. — et ignis calore R2. — in calido „Mss. multo melius.“ Gron. — terrae vincitur L. 28. forent (sup. essent) R1. — inter se ipsa G. — habuissent F. haberent S. — tamen aliquo R1H. — vincendi R2. — indissolubilis S. — in quattuor h. — posueris v-gb, quod legibus linguae convenientius esse putavit Zeun. — de Timaeo] l. c. — excerptam BS (R1 sup. lin.)

nem posui ante hanc vocem, ut magis eluceret sequi aliquid novi. In edd. legitur comma: e Mss. nihil enotavi. Ad pronomen quas intellegas duas medietates, i. e. ra-

tionem inserendi geminatam medietatem.

29. *Divini decoris]* „Expositio est sententiae Platonicae, non verborum.“ CAMER.

coris, inquit, ratio postulabat talem fieri mundum qui et visum pateretur et tactum. Constat autem neque videri aliquid posse sine ignis beneficio neque tangi sine solido, et solidum nihil esse sine terra. Unde omne mundi corpus de igne et terra instituere 30 fabricator incipiens vidit duo convenire sine medio colligante non posse, et hoc esse optimum vinculum quod et se pariter et a se liganda devinciatur: unam vero interiectionem tunc solum posse sufficere, cum superficies sine altitudine vincienda est: at, ubi artanda vinculis est alta dimensio, nodum nisi gemina interiectione non connecti. Inde aerem et aquam inter ignem terramque contextit: et 31 ita per omnia una et sibi conveniens iugabilis competentia cucurrit elementorum diversitatem ipsa differentiarum aequalitate consocians. Nam quantum interest inter aquam et aerem causa densitatis et 32 ponderis, tantumdem inter aerem et ignem est: et rursus quod interest inter aerem et aquam causa levitatis et raritatis, hoc interest inter aquam et terram: item quod interest inter terram et 33 aquam causa densitatis et ponderis, hoc interest inter aquam et aerem: et quod inter aquam et aerem, hoc inter aerem et ignem; et contra quod interest inter ignem et aerem tenuitatis levitatisque causa, hoc inter aerem et aquam est: et quod est inter aerem et aquam, hoc inter aquam intellegitur et terram. Nec 33 solum sibi vicina et cohaerentia comparantur, sed eadem alternis saltibus custoditur aequalitas: nam quod est terra ad aerem, hoc est aqua ad ignem, et quotiens verteris, eandem repperies iugabilem competentiam: ita ex ipso quo inter se sunt aequabiliter diversa sociantur. Haec eo dicta sunt, ut aperta ratione consta- 34 ret neque planitiem sine tribus neque soliditatem sine quattuor posse vinciri. Ergo septenarius numerus geminam vim optinet

[Edd. vicahspdgzb.

R2BER.BAR.TR.H. decerptam BEN. exceptam F (R1 a p. m.) Edd.P.

29. inquit decoris (inquit in ras.) R2. — et tactum pateretur F. — nihil est R2. — nisi terram BER. 30. mundi omne R2Edd.SPBER.

— de igne BFSR2BER. de igni Edd.PR1G. — instruere v-g. — fabricator mundi FBER. — duos B. — non posse sine medio colligante BER. — tum solum R2. — est vinculis R2. — nondum H2 (add. „lege non-nisi“). — necti (R1 sup. con) BER.P4v-g. nectenda est H2. 31.

Inde (sup. unde) R1. Inter B. — una sibi (om. et) G. — cucurrit BFSR12v-gP4LBER. currit BER. circuit cucurrit BAR; „sed cu primae syllabae adscriptum.“ occurrit a-bP. — ipsam diversitatem elementorum differentiam aequalitate BER. elementorum diversitatem (om. ipsa differ. aeq.) F. — qualitate (sup. add. e) R1. 32. quantum interest del. H1. quantum est R1. — quantum interest inter aquam et terram H1. — raritatis et levitatis F. — hoc interest inter terram et aquam F (R1 ordine restituto supra positis literis b. a) v-g. — item quantum interest H1. — hoc inter (om. interest) H1. — et quantum inter aquam et aerem H1. et quod interest inter aquam et aerem BER. — hoc interest inter aerem et ignem BER. — quod inter ignem et aerem (om. interest) R1hg. quod inter aerem et ignem est F. — hoc inter aerem est et aquam. Et quantum H2. — est inter aquam et aerem F. — hoc intellegitur inter aquam et terram FG. 33. qualitas L. — ex ipso quod BER. — aequabiliter FSR12GP4. aequaliter BEdd.PBER. 34. ideo F. — dicta sunt BFSB1v-gbPBER. dicta sint R2Ga-zP4. — neque societatem

32. Nam quantum interest etc.] sunt, ut non amplius Platonis verba Quae sequuntur, ea ita mutata dici possint.

- vinciendi, quia ambae partes eius vincula prima sortitae sunt, ternarius cum una medietate, quaternarius cum duabus. Hinc in alio loco eiusdem somnii Cicero de septenario dicit: *Qui numero*
 35 *rus rerum omnium fere nodus est.* Item omnia corpora aut mathematica sunt, alumna geometriae, aut talia quae visum tactumve patiantur. Horum priora tribus incrementorum gradibus constant: aut enim linea cicitur ex puncto, aut ex linea superficies, aut ex planitie soliditas. Altera vero corpora quattuor elementorum collato tenore in robur substantiae corpulentae concordii
 36 concrectione coalescunt. Nec non omnium corporum tres sunt dimensiones, longitudo latitudo profunditas: termini adnumerato effectu ultimo quattuor, punctum linea superficies et ipsa solidi-
 [31]tas: item, cum quattuor sint elementa ex quibus constant corpora, terra aqua aer et ignis, tribus sine dubio interstitiis separantur: quorum unum est a terra usque ad aquam, ab aqua us-
 37 que ad aerem sequens, tertium ab aere usque ad ignem. Et a terra quidem usque ad aquam spatium Necessitas a physicis dicitur, quia vincere et solidare creditur quod est in corporibus lutulentum: unde Homericus censor, cum Graecis inprecaretur: *Vos omnes, inquit, in terram et aquam resolvamini*, in id dicens quod est in natura humana turbidum, quo facta est homini prima
 38 concrectio. Illud vero quod est inter aquam et aerem. Harmonia dicitur, id est apta et consonans convenientia, quia hoc spatium est quod superioribus inferiora conciliat et facit dissona conve-

Ms. BFMSPR12GBer.]

- v. — in alio loco] V, 2. — dicit de septenario R2. — fere omnium rerum FBer. — modus h (R2 a p. m.). 35. aut alia h. — cicitur linea R1. linea crescit „Mas.“ Gron. cui hoc satis elegans esse videtur coll. I. F. Gron. Obs. III, 1. et h. l. c. 12, § 5.: sed ipse confert c. 5, § 11.: eiecta linea. — Altera enim F. — collata (sup. o) R2. — tenore Pa-z. fenore BR2. foenore FR1P4 „multi“ Gron. foedere Gv-gbBer. „charta“ Gron. federe S. 36. dimensiones sunt F. — profundum F. — soliditas. Item FSR1LBer.Tr. — quattuor ē (om. cum) F. — aqua ignis aer (om. et) Ber. — secundum ab aqua usque ad aerem sequens. tertium Tr. 37. qua vinciri et solidari Ber. — Homericus censor] cf. Il. η', 99. In a (ut in hg in marg.) additur Menelaus, quod nomen deleri vult Mod. N. L. p. 31. — praecaretur P4. — quo facta est (sup. ex) L. quod facta est BFG. — hominis R2LBer.Tr. (Ber. a sec. m.). 38. quod inter (om. est) g. — armonia (hic et infra) BR12. *ἀκρονία* Edd. — superioribus (om. quod) B. — superioribus inferi-

35. corpora mathematica] • Cf. c. 5, 7.

quattuor elementorum collato tenore] Cf. Incerti fragment. in edd. Censorini I, 1: *Initia rerum eadem elementa et principia dicuntur. Ea Stoici credunt tenorem atque materiam: tenorem qui rarescente materia a medio tendat ad summum, eadem concrecente rursus a summo referatur ad medium. De scriptura foedere Gronovius: „Admodum, in-*

quit, me afficit chartae scriptura foedere, quae vox optime huc quadrat, et notat vinculum, continentiam. Sic inferius [§ 40.]: *Hi duo numeri ... efficacis utrisque corporibus consensu ministri foederis obsequuntur.* Et antea [§ 24.] dixit terram et ignem per iugabilem competentiam foederari: licet etiam [§ 41.] sequatur: *explicandis corporibus hi duo numeri collativum praebent favorem.* At foedus alias nusquam dicitur conferri.

nire. Inter aerem vero et ignem Obedientia dicitur, quia sicut 39
lutulenta et gravia superioribus necessitate iunguntur ita?superi-
ora lutulentis obedientia copulantur harmonia media coniunctio-
nem utriusque praestante. Ex quattuor igitur elementis et tri- 40
bus eorum interstitiis absolutionem corporum constare manifestum
est: ergo hi duo numeri, tria dico et quattuor, tam multiplici
inter se cognationis necessitate sociati efficiendis utrisque corpo-
ribus consensu ministri foederis obsecuntur. Nec solum expli- 41
candis corporibus hi duo numeri collativum praestant favorem,
sed quaternarium quidem Pythagorei, quem *τετρακτὴν* vocant,
adeo quasi ad perfectionem animae pertinentem inter archana[32]
venerantur, ut ex eo et iurisiurandi religionem sibi fecerint:

Ὁὐ μὰ τὸν ἀστεῖρα ψυχῇ παραδόντα τετρακτὴν.

[Per qui nostrae animae numerum dedit ipse quaternum.]

Ternarius vero adsignat animam tribus suis partibus absolutam, 42

[Edd. vicahgspdzb.

ori (corr. in: superiora inferioribus) R1.

39. lutulenta (sup. add.

et gravibus) R1. — ita ... copulantur om. Bz. — coniunctione v. —
utrisque BR1GBz. is-d. „Reponendum utrobique (hic et infra § 40.),
utrisque pro utriusque.“ Mod. N. L. p. 32. utrisque v-gzbFSFR2.

40. tribus interstitiis (om. eorum) Bz. — copuleti (sup. sociati)
R1. — utriusque ag. — foedere L a sec. m. 41. duo hi F.

collati Bz. — quidem om. B. — Pythagorei a-bFSP. pythagorei B. py-
thagorici v-gLTa. pythagorici R1. pithagorici Bz. phytagorici

R2G. — quem „a membranarum altera abest. Puto fuisse: Quaternar-
ium quidem Pythagorei (*τετρακτὴν* vocant) adeo quasi etc.“ Gron. —

TETPACTIN BR2. — *Ναὶ μὰ Σ.* — *παραδόντα τετρακτὴν* om. Bz. —
ΔΟΝΤΑ (sup. Paradomta) R1. — TETPAKTIN B. TETPACTYN

BR2. — Per qui nostrae animae numerum dedit ipse quaternum FR1 (R2 a
p. m.) GL (chg in mg.) (B per quis [sup. nos]; v1 per quae; alter cod.

Gron. perque, alter pers. qui; S [R2 a sec. m.] H1 alter cod. Gron. de-
dit esse quaternum; alter cod. Gron. dedit ipse quaternarium.) numerum

dedit ipse quaternum (cett. om.) Bz. per qui dat animae nostrae qua-
ternarium numerum P. non per quaternarium numerum qui animae nos-
trae fontem dedit „2 Angl.“ per quem n. a. dedit quaternarium Bz.

iuro tibi per eum qui dat animae nostrae quaternarium numerum v3-b.
„Haec Latina ius iurandi formula nescio cuius nugatoris est.“ Gron.

40. utrisque corporibus] i. e. et
mathematicis et talibus quae vi-
sum tactumve patiantur, cf. § 35.

consensu ministri foederis obsecun-
tur] i. e. inserviunt propter foedus
talem effectum adiuvans. Cf. § 78,
et I, 21, 9. serenitatis obsequio,
Ovid. Her. XXI, 114. Luminis pro-
positi facta ministra tui, et Corn.
Nep. Att. 2, 2. idoneum tempus ra-
tus studiis obsequendi suis.

41. *Ὁὐ μὰ τὸν* „In Carminibus
illis aureis quae Pythagorae vulgo
tribuuntur [v. 47.] integra senten-
tia sic est expressa: *Ναὶ μὰ τὸν*
ἀστεῖρα ψυχῇ παραδόντα τετρακτὴν,
Παγὰν ἀνάσσειν φύσεως. His addit
Lucianus in Venditione Vitarum,

ubi eadem iuris iurandi repetitur
formula, *ὀξέματα ἔχουσιν*.“ Zeun.
Erravit V. D. Namque a Luciano
in illo dialogo c. 4, ut pro laps.
int. salut. c. 5 et Philop. c. 12,
commemoratur tantum Pythagore-
orum iusiurandum, sed integra le-
gitur formula apud Sextum Empi-
ricum adv. Math. I. IV, c. 3, et
adv. Log. I. I, s. 91, ubi ultima
verba sunt *ὀξέματα ἔχουσιν*. Conf.
Bruckeri Hist. crit. phil. vol. I, p.
1054.

42. animam tribus suis partibus
absolutam] „Quae auctor hic de tri-
plici mentis facultate obiter tangit,
copiose tractat Salmasius ad Sim-
plicium p. 134.“ Zeun.

- quarum prima est ratio, quam λογιστικὸν appellant: secunda animositas, quam θυμικὸν vocant: tertia cupiditas, quae ἐπιθυμητικὸν nuncupatur. Item nullus sapientum animam ex symphoniis quoque musicis constituisse dubitavit. Inter has non parvae potentiae est quae dicitur διὰ πασῶν. Haec constat ex duabus, id est διὰ τεσσάρων et διὰ πέντε: fit autem διὰ πέντε ex hemiolio, et fit διὰ τεσσάρων ex epitrito: et est primus hemiolius tria et primus epitritus quattuor: quod quale sit suo loco planius exequemur. Ergo ex his duobus numeris constat διὰ τεσσάρων et διὰ πέντε: ex quibus διὰ πασῶν symphonia generatur: unde Virgilius nullius disciplinae expers, plene et per omnia beatos exprimere volens, ait: *O terque quaterque beati*. Haec de partibus septenarii numeri sectantes compendia diximus: de ipso quoque pauca dicemus. Hic numerus ἑπτὰς nunc vocatur antiquato usu primae litterae: apud veteres enim σεπτὰς vocitabatur, quod Graeco nomine testabatur venerationem debitam numero. Nam primo omnium hoc numero anima mundana generata est, sicut Timaeus Platonis edocuit. Monade enim in vertice locata terni [33] numeri ab eadem ex utraque parte fluxerunt, ab hac pares, ab illa impares: id est, post monadem a parte altera duo inde quattuor deinde octo, ab altera vero parte tria deinde novem et inde viginti septem: et ex his numeris facta contextio generationem animae imperio creatoris effecit. Non parva ergo hinc potentia numeri huius ostenditur, quia mundanae animae origo septem finibus continetur: septem quoque vagantium sphaerarum ordinem illi stelliferae et omnes continenti subiecit artifex fabricatoris providentia, quae et superioris rapidis motibus obviarent et 48 inferiora omnia gubernarent. Lunam quoque, quasi ex illis se-

Mss. BFSPR12GBER.]

42. *logisticon* Mss. — *thymicon* R2. *thimicon* R1. *timicon* F. *tymelicon* S. — *epithymeticon* R2. *epythimeticon* R1. *epytimeticon* B.
43. *Ita* P4. — *sapientium* R1GBER. — *διὰ πασῶν* c-h. *diapason* Mss.vi. — *διὰ τεσσάρων* c-h. *diatessaron* FSPG. *diatessaron* BR12BER.vi. — *διὰ πέντε* c-h. *diapente* Mss.vi. — *fit* om. R1. — *diapente* Mss. et Edd. — *diatessaron* (etiam infra) c-bFSPG. *diatessaron* (etiam infra) BR1BER.vi (R2 semel ar). — *suo loco* cf. Comm. II, 1, 14 sqq. *loco suo* F. — *planius* BFR1Gs-bPBER.Gr.12L1V3. *plenius* SR2v-g „libri omnes“ Gron. qui confert c. 4, § 5; c. 5, § 16; c. 14, § 2. (L2V2.) 44. *plane* ch.
45. *Haec cum de B. — dixerimus* BP4. — *dicemus* pauca F. — *ἑπτὰς* H2g-h. *eptas* BFSR12. *heptas* vicia. *hebtas* h. — *apud veteres autem* R2. — *septas* Mss. et Edd. — *vocitabatur* Mss. (BER. *vocabatur*) L123V2Edd. *nuncupabatur* „Mss.“ Gron. (L3V3.) — *generata sunt* (sup. est) R1. *creata est* F. — *Timaeus* cf. p. 35. — *platonis timicus* B.
46. *ex utraque parte ab eadem* FS. — *deinde IIIIor inde* R2. — *deinde XXVII* (sup. add. est) R1. — *Ex his* (om. et) FSviag. — *efficit* H2viag.
47. *numeri huius potentia* F. — *ordines* F. — *creatoris* (sup. *fabricatoris*) R1. — *superiori* R1. 48. *quasi del.*

43. nullus sapientum ... dubitavit] „Praecipue tamen hoc affirmaverunt Pythagoras et Philolaus.“ GRON. Eadem ac h. l. verborum constructio invenitur Sat. III, 19, 4.

45. Graeco nomine testabatur ve-

nerationem] „ἀπὸ τοῦ σέβειν.“ CAMER.

46. *Monade* etc.] Conf. sup. § 2 seqq. et vid. fig. 1.

47. *septem quoque vagantium sphaerarum ... obviarent*] Cf. § 18. ideo et ad *vagas stellarum* et

ptimam, numerus septenarius movet cursumque eius ipse dispensat. Quod cum multis modis probetur, ab hoc incipiat ostendi. Luna octo et viginti prope diebus totius zodiaci ambitum conficit. 49 Nam etsi per triginta dies ad solem a quo profecta est remeat, solos tamen fere viginti octo in tota zodiaci circuituione consumit, reliquis solem, qui de loco in quo eum reliquit accesserat, comprehendit. Sol enim unum de duodecim signis integro mense 50 metitur. Ponamus ergo sole in prima parte arietis constituto ab ipsius, ut ita dicam, orbe emersisse lunam, quod eam nasci vocamus: haec post viginti septem dies et horas fere octo ad primam partem arietis redit, sed illic non invenit solem, interea enim et ipse progressionis suae lege ulterius accessit, et ideo[34] ipsa necdum putatur eo unde profecta fuerat revertisse, quia oculi nostri tunc non a prima parte arietis sed a sole eam senserant processisse: hunc ergo diebus reliquis, id est duobus plus minusve, consequitur, et tunc orbi eius denuo succedens ac denuo inde procedens rursus dicitur nasci. Inde fere numquam in 51 eodem signo his continuo nascitur, nisi in geminis, ubi hoc nonnumquam evenit, quia dies in eo sol duos supra triginta altitudine signi morante consumit: rarissimo in aliis, si circa primam signi partem a sole procedat. Huius ergo viginti octo dierum 52 numeri septenarius origo est. Nam si ab uno usque ad septem quantum singuli numeri exprimunt, tantum antecedentibus addendo procedas, invenies viginti octo nata de septem. Hunc 53 etiam numerum, qui in quater septenos aequa sorte digeritur, ad totam zodiaci latitudinem emetiendam remetiendamque consumit. Nam septem diebus ab extremitate septemtrionalis orae

[Edd. vicahgsdpdz.

H1. — septima v1. 49. viginti octo dies BBR. — circuituione BL. — accesserat BPGH2 (P4 sup. scr. abscesserat). abscesserat R1. abscesserat FSR2Edd.BBR. 50. solem ... constitutum BP. — post viginti septem dies et horas fere octo R2GBBR.LTr.BEN. post viginti octo dies et horas fere septem Edd.FSPR1 (B dies octo). — illic (sup. hic) R1. — invenies B. — accessit BFSR1GP4H2. abscesserat SR2Edd.P. processit BBR. — nondum F. — fuerit B. — senserant eam R2. eam senserat B. — eius orbi g. — succedens (om. denuo) BBR. continuo succedens R1. — rursus nasci dicitur F. 51. in eo (add. a sec. m. sol) R1. sol in eo R2. — rarissime LTr. — procedit P. 52. ternarius numerus H1. — tantum ceteris antecedentibus BBR. — nasci de septem P. 53. digeritur aequa sorte F. — remetiendam (om. que) BBR.

luminum sphaeras refertur, quia haec quoque ab illa quas ἀπλανῆς dicitur in numeram scissae et in varii motus contrarietatem re-tortae sunt, et infra c. 18.

49. qui ... accesserat] i. e. „qui non amplius est in eo loco, ubi eum reliquit luna, sed progressus est.“ Sic apud Macrobius et saepius plusquamperfectum iungitur cum praesenti tempore, nec raro verbum accedere idem valet ac progredi, cf. § 50. et ind. s. h. v.

50. orbe] i. e. sphaera vel globo, cf. c. 14, § 24.

post viginti septem dies et horas fere octo] Luna zodiaci ambitum conficit diebus XXVII et horis VII, minutis XLIII, secundis XII. Pythagoras apud Gellium I, 20, 6. dicitur computasse dies viginti septem, Varro apud eundem III, 10, 6. quater septenos dies, quibuscum conferas quae leguntur § 52. Huius numeri septenarius origo est etc.

- oblique per latum meando ad medietatem latitudinis pervenit, qui locus appellatur eclipticus: septem sequentibus a medio ad imum australe delabitur: septem aliis rursus ad medium obliquata conscendit: ultimis septem septemtrionali redditur summ-
 54 tudinem et latitudinem circum perque discurrit. Similibus quoque dispensationibus hebdomadam luminis sui vices sempiterna lege variando disponit. Primis enim septem usque ad medietatem velut divisi orbis excrescit, et διχότομος tunc vocatur: secundis orbem totum renascentes ignes colligendo iam complet, et plena tunc dicitur: tertiis διχότομος rursus efficitur, cum ad medietatem decrescendo contrahitur: quartis ultima luminis sui di-
 55 minutione tenuatur. Septem quoque permutationibus, quas φάσεις vocant, toto mense distinguitur: cum nascitur, cum fit διχότομος, et cum fit ἀμφικύρτος, cum plena, et rursus ἀμφικύρτος, ac denuo διχότομος, et cum ad nos luminis universitate pervatur.
 56 Ἀμφικύρτος est autem, cum supra diametrum dichotomi, antequam orbis conclusionem cingatur, vel de orbe iam minuens, inter medietatem ac plenitudinem insuper mediam luminis curvat
 57 eminentiam. Sol quoque ipse, de quo vitam omnia mutantur, septimo signo vices suas variat. Nam a solstitio hiemali ad aestivum solstitium septimo pervenit signo, et a tropico verno usque ad autumnale tropicum septimi signi peragratione perducitur.
 58 Tres quoque conversiones lucis aetheriae per hunc numerum constant. Est autem prima maxima, secunda media, minima est tertia: et maxima est anni secundum solem, media mensis secundum lunam, minima diei secundum ortum et occasum. Est vero unaquaeque conversio quadripartita: et ita constat septena-

Mss. BFSR12GBER.]

- meando per latum H2v-g. per latus meando H1. — qui loco B. — septem se sequentibus F. — dilabitur L. — australe F. — septem et alius rursus B. — obliquata ad medium F. 54. Primis enim (del. septem) H. — renascentes ignes (sup. is ... is) R1. — crescendo R1. — imminutione P a sec. m. (videtur fuisse in diminutione). 55. mutationibus R1. — φάσεις H2g. phasis i-hs-bPBER. fasis BFSR2Gv. falsis R1. — vocant Graeci Edd.G. — tunc fit dichotomos R1. cum fit dichotomos rell. Mss. et Edd. — cum (om. et) B. — AMPHYCYRTOC (bis; semel Amphisirtos) B. AMPHICIRTOC R1. ἀμφικύρτος G. in Edd. semel legitur ἀμφικύρτος, bis amphicyrtos. — rursus F. — ad nos (sup. apud) F. 56. est autem del. H2. autem est R2. — dichotomi Mss.P4LTR.BER. dichotomi est Edd. — de orbe (om. vel) P. — curat R1. 57. omnia vitam R1G. — mutantur R1. — solstitio (om. a) SG. — ad aestivum solstitium BFSR12G „libri antt.“ Gron. qui confert quae sequuntur: a tropico verno usque ad autumnale tropicum. ad solstitium aestivum v-gbBER. ad aestivum (om. solstitium) P14s-z. — pervenit septimo F. — autumnale F. — septimi (om. signi) P. — perducitur BFSR12BER.LTR.BER.H2. producitur Edd.PG. 58. per hunc numerum lucis aetheriae F. — aetheriae SEdd.P. — tertia minima est F. 59. quadripartita FG. — septenarius numerus Fi-bG

53. qui locus appellatur eclipticus] Sic c. 15, § 10. ecliptica linea ducta esse dicitur per medium zodiacum.

et longitudinem ... discurrit] De

hac constructione vid. not. ad I, 18, 12.

57. ad autumnale tropicum] sc. signum. Cf. I, 12, 1. qua duo tropica signa, Capricornus et Cancer, feruntur.

rius numerus, id est ex tribus generibus conversionum et ex quattuor modis quibus unaquaeque convertitur. Hi sunt autem quattuor modi: fit enim prima humida deinde calida inde sicca et ad ultimum frigida. Et maxima conversio, id est anni, humida est verno tempore, calida aestivo, sicca autumnus, frigida per[36] hiemem. Media autem conversio, mensis, per lunam ita fit, ut prima sit hebdomas humida, quia nascens luna humorem assolet concitare: secunda calida, adolescente in eadem luce de solis aspectu: tertia sicca, quasi plus ab ortu remota: quarta frigida, deficiente iam lumine. Tertia vero conversio, quae est diei, secundum ortum et occasum ita disponitur, quod humida sit usque ad primam de quattuor partibus partem diei, calida usque ad secundam, sicca usque ad tertiam, quarta iam frigida. Oceanus quoque in incremento suo hunc numerum tenet. Nam primo nascentis lunae die fit copiosior solito, minuitur paulisper secundo, minoremque eum videt tertius quam secundus, et ita decrescendo ad diem septimum pervenit: rursus octavus dies manet septimo par, et nonus fit similis sexto, decimus quinto, et undecimus fit quarto par, tertioque duodecimus, et tertius decimus similis fit secundo, quartus decimus primo: tertia vero hebdomas eadem facit quae prima: quarta eadem quae secunda. Hic denique est 62 numerus, qui hominem concipi formari edi vivere ali ac per omnes aetatum gradus tradi senectae atque omnino constare facit.

[Edd. vicahgepdzb.

BER. septenus numerus BSPR12vP4. — ex tribus generibus conversionum BSR12v-gbGBER.; „scripti: et omnino sic scribi debet.“ Gron. ex tribus conversionum (om. generibus) Ps-z. ex tribus conversionibus F. — Hi autem sunt numeri (sup. modi) F. 60. tempore verno R2. — per hiemem frigida F. — mensis conversio R2. conversio, id est mensis „Ms. Oxoniensis Bodleianus“ Gron. qui confert in antecedentibus: id est anni. — fit ita F. — hebdomada humida R1. humida ebdomas R2. — in eadem (sc. luna) BR1GBER.H2. eadem (om. in) FBER.L. in ea iam R2 Edd.P. iam (om. in ea) S. — de sole aspectu B. — quia plus est „Bodl. Quod indubitanter accipio. Nam profecto rationem dat variationis, non hariatatur, et ita de prima hebdomade loquitur.“ Gron. — Tertia (om. vero) S (eraso F). — humida fit F. — partibus diei parte R1. — usque secundam (om. ad) F. 61. in cremento „Mss.“ Gron. qui confert infra § 73. in crementis in suis Mss., et Favon. Eulog. [p. 407 Or.]: dierum noctiumque crementa. Scholiast. Germanici et Fulgent. lib. II, fab. ult. (bis) crementis lunae, ibid. de contin. Virgil. ad boni crementa, et apud Plin. N. H. XI, 37 [s. 55, § 149.] ex cod. Chiffli. et Leid. ad crementa lunae, et varias lectiones l. Bongarsii ad Iustin. XII, cap. 2, et membranarum Leid. At apud Macrobius, ut apud meliores hos scriptores, in a librariis putat omissum. (Spatium minimum relictum est in L2; nullum in GR.12L1V3BAR.BER.; in L in adscriptum est; in V12 legitur in incremento). in increto (sup. men) R2. — videt eum FEdd.PBER. — par septimo R2. — similis fit sexto G. — undecimus (om. et) B. — quarto par (om. fit) P. quarto fit par R1. fit quarto (sup. add. par) R2. — tertioque BFSR12G „Anglicani.“ tertio quoque Edd.PBER. — tertius decimus (om. et) B. — similis fit om. F. fit similis Edd.PBER. — eadem (om. facit) P „Mss.“ 62. nume-

60. quasi plus ab ortu remota] Tempus, quo nascitur luna, non vera eius ortus est: itaque sane

tertia mensis parte luna dici potest sicca, quasi ab ortu, qui afferre videatur humorem, remota.

Nam ut illud taceamus, quod uterus nulla vi seminis occupatum hoc dierum numero natura constituit, velut decreto exonerandae mulieris vectigali, mense redeunte purgari: hoc tamen praeter-eundum non est, quia semen, quod post iactum sui intra horas [37]septem non fuerit in effusionem relapsum, haesisse in vitam pro-
63 nuntiatur. Verum semine semel intra formandi hominis mone-
tam locato hoc primum artifex natura molitur, ut die septimo folliculum genuinum circumdet humori ex membrana tam tenui, qualis in ovo ab exteriori testa clauditur et intra se claudit li-
64 quorem. Hoc cum a physicis deprehensum sit, Hippocrates quo-
que ipse, qui tam fallere quam falli nescit, experimenti certus adseruit, referens in libro qui de natura pueri inscribitur tale seminis receptaculum de utero eius eiectum quam septimo post conceptum die intellexerat. Mulierem enim semine non effuso, ne gravida maneret, orantem imperaverat saltibus concitari, atque septimo die saltum septimum eiciendo cum tali folliculo qualem
65 supra retulimus suffecisse conceptui. Haec Hippocrates. Straton Peripateticus et Diocles Carystius per septenos dies concepti

Mss. BFSPR12GBZ.

rus est a-bSPBZ. — illud ut ia. — decretum (sup. to) R2. — exonerandae gG. — quia semper quod G. — in effusione relapsum FG. in effusione menstrualis lapsus R1. 63. semel semine R2. — folliculo genuino circumdetur ex membrana (om. humori) „membr.“ Mod. N. L. p. 321. — genitivum v-gG (hg in mg. genuinum). Pont. conf. Caton. de liberis educandis [Sat. III, 6, 5]: *Dei ad Apollinis Genitivi aram. genuino H2. — claudat L. — humorem H1 (R2 sup. liqu.)* 64. *de nat. pueri* p. 236, l. 24. ed. Franc. — eius del. H1. — quale septimo SH1. quod sept. H2. — intellexerat BFSPR12H1L. gravidam intellexerat Edd.PBZ. — mulierem (om. enim) G (L suprascripto praegnantem enim). enim mulierem R1. — incitari H1. — atque septimo die SR12v-g G. — saltum septimum eiciendo Mss., hg in mg. „antiqua et scripta lectio.“ Pont., qui conficit: septimo die conceptum eiciendo. saltu eiectum (om. septimum) v-g. — superius BZ. 65. Hoc v. Haec dixit R1. — Straton vero Edd.PBZ. (R1 a sec. m.). — caristus vl. —

62. hoc tamen praeter-eundum non est, quia] Sic saepius pro quod vel accusativo cum inf. Macrobius ponit quia, cf. I, 19, 22; II, 2, 23; II, 4, 13; II, 14, 20; II, 15, 22; II, 16, 8; II, 17, 15. Sat. I, 22, 4; I, 23, 8; I, 24, 16; V, 1, 4; VII, 2, 13; VII, 15, 19; VII, 16, 26.

63. intra formandi hominia monetam] i. e. intra locum, ubi formatur homo, ut in moneta signantur nummi. Conf. § 65. concepti corporis fabricam.

artifex naturae] Gron. ad II, 16, 4. confert Ovid. Met. XV [218.] *Artifices natura manus admovit.*

64. quam septimo post conceptum die intellexerat] Intelligendum est esse. Quod non perspexit, qui addidit gravidam. Ceterum Hippocrates i. e. habet καὶ μὴν ἔξ ἡμέ-

ρας μελίσσαν ἐν τῇ γαστρὶ γονὴν καὶ ἔξω πρὸ οὗσαν αὐτὸς εἶδον, et ὥς δὲ εἶδον τὴν γονὴν ἐκταλὴν ἐοῦσαν.

septimo die saltum septimum] Apud Hippocratem non satis certa est lectio. In ed. Francof. legitur: καὶ ἐκταλὴ ἥδη ἐκεῖ ἐπεκρήθητο, sed adnotatur: „Quaedam exemplaria mss. Vaticana: ἐκταλὸς ἥδη ἐκεῖ ἐπεκρήθητο legunt, et sic Aldini codices. Galenus vero lib. de foetuum form. ἐκεῖ ἐκτάως ἐπεκρήθητο, lib. autem de Semine: καὶ ἐκείδαν ἐκτάως ἐπεκρήθητο.“

ne gravida maneret, orantem] i. e. orantem, ut prohiberet, ne gravida maneret. Ceterum vid. not. ad I, 17, 8.

imperaverat saltibus concitari] Vid. not. ad II, 1, 10.

65. Straton et Diocles ... dispensant] Similem partitionem Hippo-

corporis fabricam hac observatione dispensant, ut hebdomade secunda credant guttas sanguinis in superficie folliculi de quo diximus apparere, tertia demergi eas introrsum ad ipsum conceptionis humorem, quarta humorem ipsum coagulari, ut quiddam vel •ut inter carnem et sanguinem liquida adhuc soliditate conveniat, quinta vero interdum fingi in ipsa substantia humoris humanam figuram, magnitudine quidem apīs, sed ut in illa brevitate membra omnia et designata totius corporis liniamenta consistant. Ideo autem adiecimus *interdum*, quia constat, quotiens quinta 66 hebdomade fingitur designatio ista membrorum, mense septimo maturari partum. Cum autem nono mense absolutio futura est, [38] siquidem femina fabricatur, sexta hebdomade membra iam dividi: si masculus septima. Post partum vero utrum victurum sit 67 quod effusum est, an in utero sic praemortuum ut tantummodo spirans nascatur, septima hora discernit. Ultra hunc enim horarum numerum quae praemortua nascuntur aeris halitum ferre non possunt: quem quisquis ultra septem horas sustinuerit, intellegitur ad vitam creatus, nisi alter forte, qualis perfectum potest, casus eripiat. Item post dies septem iactat reliquias umbilici, et post bis septem incipit ad lumen visus eius moveri, et post septies septem libere iam et pupulas et totam faciem vertit ad motus singulos videndorum. Post septem vero menses dentes 69 incipiunt mandibulis emergere, et post bis septem sedet sine casus timore: post ter septem sonus eius in verba prorumpit, et post quater septem non solum stat firmiter sed et incedit: post quinquies septem incipit lac nutricis horrescere, nisi forte ad patientiam longioris usus continuata consuetudine protrahatur. Post annos septem dentes qui primi emeruerant aliis aptioribus 70 ad cibum solidum nascentibus cedunt, eodemque anno, id est septimo, plene absolvitur integritas loquendi: unde et septem voca-

[Edd. vicahgspdzb.

sanguinis guttas F. guttam sanguinis „LB.“ — dimergi BF. die mergi G. — eam „LB.“ — quarta vero BER. — ac sanguinem R2. — apia quidem magnitudine BER. — sed brevitās humanae figurae ut illa brevitate (sup. add. in) R1. — liniamenta BFSR2v. h. lineamenta R1g-b PGBER.

66. *Ideo (om. autem) F. — dicimus R1. — sexta fabricatur hebdomade F. — membra iam BFR1G „libri vett., et recte: nam id maiorem temporis festinationem notat, ut cap. 13 [§ 2].“ Gron. iam membra v-gbBER. membra (om. iam) SR2Ps-z. — septima hora discern. BEN.*

67. *sic praemortuum BFS. praemortuum sic R2. sic praemortuo R1. sit praemortuum Edd.PGBER. — ultra enim hunc F. — numerum horarum F. horarum spatium vel numerum BER. — aeris abitum R1. — quisque v.*

68. *eius visus R2. — libere quadraginta dies (del. quadraginta) R1. — pupillas R1. — convertit chg (g in mg. vertit).*

69. *quater (sup. add. VII) duos annos et tres menses non solum R1. — sed incedit (om. et) LTR.BEN. — quinquies septem .i. tertio dimidio anno R1. — horrere F.*

70. *aliis validi-*

crati tribuit Favonius Eulogius p. 406. Or. Hippocrates Cous, naturae scrutator egregius, hunc numerum in libris quos περί ἐβδομάδων appellat, ait creandis inesse temporibus. Nam semen fusum et fomile matris exco-

ptum septimo die in sanguinem commutari, septimo mense perfici etc.

66. Cum ... futura est, ... membra iam dividi] Indicativus, ut saepius, in oratione obliqua ponitur pro coniunctivo.

les literae a natura dicuntur inventae, licet Latinitas easdem modo longas modo breves pronuntiando quinque pro septem tenere maluerit, apud quos tamen, si sonos vocalium non apices numeraveris, similiter septem sunt. Post annos autem bis septem ipsa [39] aetatis necessitate pubescit: tunc enim moveri incipit vis generationis in masculis et purgatio feminarum. Ideo et tutela puerili quasi virile iam robur absolvitur: de qua tamen feminae propter [72] votorum festinationem maturius biennio legibus liberantur. Post ter septenos annos genas flore vestit iuventa, idemque annus finem in longum crescendi facit: et quarta annorum hebdomas [73] completa in latum quoque crescere ultra iam prohibet. Quinta omne virum, quanta inesse unicuique possunt, complet augmentum: nulloque modo iam potest quisquam se fortior fieri. Inter pugiles denique haec consuetudo servatur, ut quos iam coronavere victoriae nihil in se amplius in incremento virium sperent, qui vero expertes huius gloriae usque illo manserunt a professione [74] discedant. Sexies vero septeni anni servant vires ante collectas, nec diminutionem nisi ex accidenti evenire patiuntur. Sed a sexta usque ad septimam septimanam fit quidem diminutio, sed occulta et quae detrimentum suum aperta defectione non prodatur. Ideo nonnullarum rerum publicarum hic mos est, ut post sextam ad militiam nemo cogatur: in pluribus datur remissio iusta post [75] septimam. Notandum vero, quod, cum numerus septem se multiplicat, facit aetatem quae proprie perfecta et habetur et dicitur, adeo ut illius aetatis homo (utpote qui perfectionem et attigerit iam et necdum praeterierit) et consilio aptus sit nec ab exercitio [76] virium alienus habeatur. Cum vero decas, qui et ipse perfectissimus numerus est, perfecto numero, id est *ἐκτάδι*, iungitur, ut [40] aut decies septeni aut septies deni computentur anni: haec a

Mss. BPSPR12GBER.]

oribus H1. — apud quosdam tamen F. — tamet (sup. add. si) B. — sonus F. — septem erunt BER. 71. Post autem (om. annos) v. — ipsa aetas necessitate pubescit a; corrigit Mod. N. L. p. 321. ipsa aetatis necessitas, pubescit „legendum censuit Ios. Scaliger in Elencho Orationis chronologicae p. 69.“ Pont. — puerili Gs-bPBER. puerilis R1. pueruli F. puerib; B. pueri SR2H2 „membr.“ l. c. pueris v-GE1. — virile robur (om. iam) F. virile robur iam R2. iam in virile robur BER. — liberantur legibus F. 72. ter septem F. ter VII BER. — flore genas s-bPBER. — idem (sup. add. que) R1. — abdomada (sup. as) R1. hebdomade H2. — iam ultra R2. 73. omnium virum R1. — nullique g. — iam modo R12. modo (om. iam) v. — quis fortior (sup. quam se) R1. — pugiles quoque F. — quos (om. iam) L. — nisi de se (sup. nil) R2. — in incremento BPSPR1v-pG. incremento (om. in) R2BER. in incremento om. F. incrementa (om. in) BAR. in incrementis d-b. in crementis „Mss.“ Gron. ad § 61. — gloriae huius v. gloriae (om. huius) H1. 74. septem FGs-bPBER. — accidente F. — demunitio (sup. minu) B. — is mos v-g. — detur gG. 75. qui iam perfectionem cahg. — attingit B (R2 eras. n). — iam om. R2cahg. — sit aptus F. 76. decadas G. decus R1. — est numerus F. — eptadi FR1. eptadis BER. — septeni R2vH1 (Gr.2 in mg.) BAR. „Li-

71. votorum] Cf. Apulei. Metam. IV, p. 293. votis nuptialibus pacto iugali destinatus, et Florid. p. 18. togam parari et voto et funeri, et

inprimis Petron. c. 4. cum ad vota properant.

73. se fortior] Intellige: fortior quam illa aetate est. Cf. Sat. VII,

physicis creditur meta vivendi, et hoc vitae humanae perfectum spatium terminatur. Quod si quis excesserit, ab omni officio vacuus soli exercitio sapientiae vacat, et omnem usum sui in suadendo habet, aliorum munerum vacatione reverendus: a septima enim usque ad decimam septimanam pro captu virium quae adhuc singulis perseverant variantur officia. Idem numerus totius 77 corporis membra disponit. Septem sunt enim intra hominem quae a Graecis nigra membra vocitantur, lingua cor pulmo iecur lien renes duo: et septem alia cum venis ac meatibus quae adiacent singulis ad cibum et spiritum accipiendum reddendumque sunt deputata, guttur stomachus alvus vesica et intestina principalia tria: quorum unum dissipatum vocatur, quod ventrem et cetera intestina secernit: alterum medium, quod Graeci *μεσέντερον* dicunt: tertium, quod veteres hiram vocarunt, habeturque praecipuum intestinorum omnium, et cibi retrimenta deducit. De spi- 78

[Edd. vicahgspdzb.

ber optimus (i. e. L1) septeni. Sane etiam sequitur aut septies deni.“ Gron. Adde § 74. *sexies septeni. septem* i-gGV23. *septē* BR1. VII F L2Gr.12. — *vitalis spatium perfectum humanae* F. — *quod quisquis* R1 BER.v-gG. — *ecesserit* R1. — *exercitio sapientia* B. — *munerum* om. (rel. lac.) R1. — *ad usque decimam* BER. 77. *sunt enim* BFGBER.L TR. *enim sunt* SR12Edd.F. — *vocantur* BER. — *et meatibus* Edd.BER. — *recipiendum* F. — *guttur vesica alvus stomachus* R2. — *et cetera intestina princ.* R2. *et intestina. Principalia* R1. — *un’* B. „Faciendum cum Fruterio, imum dissipatum.“ Pont. Contra Zeunio plane inepta esse videtur haec emendatio. — *dissiptum* BFSs-zR12. *dissiptum* v-g. *dissiptum* bPBer. (hg in mg.). Probat Zeun., quod a Celso diceretur septum transversum. *deseptum* G. — *quod mesenteron vocant* (om. Graeci) R1. — *μεσέντερον* cag. *messengeron* i. — *quod Greci hiram dicunt* F. — *iram* SR2v. *hyram* R1g. *hiran* BER.ca. *hyran* i. *hira* (sup. add. n) G. — *vocaverunt* BER.chgG. — *praecipium* BAR. *principium* FSvL1 a p. m. „Praecipuum intelligi potest vel usu vel dignitate, cf. Sat. VII, 9 [§ 22]. Itaque nihil nunc sollicitandum pronuntiarem, nisi in duobus libris obveniret principium, unde fortassis: habetque principium. Sulpic. Sever. in hist. sac. maiorem minoris subdendum esse principio, notante Barthio. Adde Lips. ad Tac. Ann. I [c. 61].“ Gron. Scripturam principium probat Zeun. Vid. not. — *cibi* om. (rel. lac.) R1. — *detrimenta*

16, 22. ut hoc solo a se differat, quod maior minorve sit.

76. aliorum munerum vacatione reverendus] i. e. cum ei reverentiae causa aliorum munerum danda sit vocatio.

77. dissipatum] „Dissiptum disseptum est, ut consiptum Festo. Celso septum memini dictum. Graecis διάφραγμα est.“ Pont.

μεσέντερον] „Cum distinguatur a diaphragmate hoc loco et intestino recto, hant dubie intelliguntur ea intestina, quae Celso dicuntur ieiunum, tenuius, crassius et coecum intestinum.“ ZEUN.

quod veteres hiram vocarunt habeturque praecipuum intestinorum] „Hiram intestinum rectum ab auctore intelligi, quod excrementa cibi ei-

ciat, dubium non est e loci contextu. Sed obstat auctoritas Festi, qui: Hira, inquit, quae diminutive dicitur hilla, quam Graeci dicunt *νήστωρ*, intestinum est, quod ieiunum vocant. [Vid. Paul. Diac. s. h. v.] At Festi auctoritas nobis non tanta videtur, ut Macrobius erroris accusemus. Nam de aliis quoque intestinis hiram dici non modo Nonius docet, sed et locus Plauti Curc. II, 1, 23. comprobatur: ... hiraes omnes dolent. Verbo autem praecipuum noster videtur respexisse originem nominis *ἀρχὸν*, quo intestinum rectum Hippocrati appellari constat, vel ob usum, quem praestat, vel, quod probabilius existimandum est, ob situm. Nam quemadmodum a Celso stomachus,

ritu autem et cibo, quibus accipiendis, ut relatum est, atque red-
dendis membra quae diximus cum meatibus sibi adiacentibus
obsecuntur, hoc observatum est, quod sine haustu spiritus ultra
79 horas septem, sine cibo ultra totidem dies, vita non durat. Se-
ptem quoque sunt gradus in corpore qui dimensionem altitudinis
ab imo in superficiem complent, medulla os nervus vena arteria
80 caro cutis. Haec de interioribus. In aperto quoque septem sunt
corporis partes, caput pectus manus pedesque et pudendum.
[41] Item quae dividuntur non nisi septem conpagibus iuncta sunt:
ut in manibus est humerus brachium cubitus vola et digitorum
nodi terni, in pedibus vero femur genu tibia pes ipse, sub quo
81 vola est, et digitorum similiter nodi terni. Et quia sensus eorum-
que ministeria natura in capite velut in arce constituit, septem
foraminibus sensuum celebrantur officia, id est oris ac deinde
oculorum narium et aurium binis: unde non inmerito hic nume-
rus, totius fabricae dispensator et dominus, aegris quoque corpo-
ribus periculum sanitatemve denuntiat. Immo ideo et septem
motibus omne corpus agitur: aut enim accessio est aut recessio
aut in laevam dextramve deflexio aut sursum quis seu deorsum
82 movetur aut in orbem rotatur. Tot virtutibus insignitus septe-
narius, quas vel de partibus suis mutuatur vel totus exercet, iure
plenus et habetur et dicitur. Et absoluta, ut arbitror, ratione
iam constitit, cur diversis ex causis octo et septem pleni vocen-
83 tur. Sensus autem hic est: Cum aetas tua quinquagesimum et
sextum annum conpleverit, quae summa tibi fatalis erit, spes qui-
dem salutis publicae te videbit, et pro remediis communis bono-
rum omnium status virtutibus tuis dictatura debebitur, sed si
evaseris insidias propinquorum. Nam per *septenos octies solis*
amfractus reditusque quinquaginta et sex significat annos, *amfra-*
ctum solis et reditum annum vocans: *amfractum* propter zodiaci
ambitum, *reditum*, quia eadem signa per annos singulos certa lege
metitur.

Ms. BfSPR12GBer.]

R12Ber.v. 78. *de meatibus v. commeantibus* Ber. — *servatum*
(sup. add. ob) R2. — *sine cibi s-z. sine (om. cibo, rel. lac.)* R1. — „*ul-*
tra totidem dies Bar.Tr. addunt *sustentatione*“ quod videtur pertinere ad
cibi. 79. *sunt quoque* R1Gvias-bPBer. 80. *brachia* Ber.
— *terni nodi* ch-bPBer. — *nodi terni similiter* chg. *nodi terni (om. si-*
militer) B. 81. *septem foribus* R1. — *aurium que* F. — *totius*
om. P. — *nuntiat* R2. — *immo et ideo* R1. *immo vero ideo et S. immo*
et septem motibus ideo F. — *ascensio* Ber. — *aut deorsum* G.
82. *constitit (om. iam)* R1. *iam consistit* F (R2 sup. vel constitit).
83. *conpleverat (sup. it)* B. — *summa quidem fatalis* R1. — *spes salu-*
tis quidem R2. — *videbit te* R1.

h. e. oesophagus, recte principium
intestinarum vocatur, si descendis:
ita etiam, si ascendere lubet, re-
ctum istud princeps seu principium
intestinarum omnium dici potest me-
rito.“ Zeun. Ceterum conf. appar.
crit. et observes nominativum pro-
nominis quod ex accusativo intelli-
gendum. Conf. Sat. VII, 15, 13.

Quod autem Alcaeus poeta dixit et
vulgo canitur.

81. *sensus ... natura in capite,*
velut in arce, constituit Gron. con-
fert: „Minut. Fel. [c. 17.] omnes ...
sensus velut in arce compositi.
Solin. in praef. Sicut ... ante om-
nia effigiant modum capitis, nec
in alia membra prius lineas desti-

VII. Hic quidam mirantur, quid sibi velit ista dubitatio, 1
si effugeris, quasi potuerit divina anima et olim caelo reddita at-[42]
 que hic maxime scientiam futuri professa nescire, possitne nepos
 suus an non possit evadere: sed non advertunt hanc habere le-
 gem omnia vel signa vel somnia, ut de adversis oblique aut de-
 nuntient aut minentur aut moneant. Et ideo quaedam cavendo 2
 transimus, alia exorando et litando vitantur: sunt ineluctabilia,
 quae nulla arte, nullo avertuntur ingenio. Nam, ubi ammonitio
 est, vigilantia cautionis evaditur: quod adportant minae, litatio
 propitiationis avertit: numquam denuntiata vanescunt. Hic sub- 3
 icies: unde igitur ista discernimus, ut possit cavendumne an ex-
 orandum an vero patiendum sit deprehendi? Sed praesentis
 operis fuerit insinuare, qualis soleat in divinationibus affectata
 confusio, ut desinas de inserta velut dubitatione mirari: ceterum
 in suo quoque opere artificis erit signa quaerere, quibus ista
 discernat, si hoc vis divina non inpedit; nam illud:

— *Prohibent nam cetera Parcae*

Scire,

Maronis est ex intima disciplinae profunditate sententia. Divul- 4
 gatis etiam docemur exemplis, quam paene semper, cum praedi-[43]
 cuntur futura, ita dubiis obserantur, ut tamen diligens (nisi divi-

[Edd. vicahgspdzb.]

VII. Caput VII Obscura involutaque semper esse somnia ac signa
 (signa ac somnia chg) de adversis; et tamen semper subesse aliquid, quo
 possit quoquo modo deprehendi veritas, modo diligens adsit scrutator. ch-b.

1. Hic (sup. n) F. — *si effugeris* Somn. II, 2. — *atque hic* (sup.
 n) F. *atque hinc* H2. — *scientiam veri professa* H2. — *possit* (sup.
 add. ne) R1. — *avertunt* BBR. 2. *cavenda* R1. — *sunt* BR12G.
alia sunt FSs-bPBR. *sunt alia* v-g. — *inevitabilia* L a sec. m. —
nulloque FBER. — *avertantur* R1. — *apportent* h. — *evanescent* BAR.
 Tr. 3. *discernimus*, habetur Oxonii; id est diiudicamus. *Dis-*
cernimus est separamus, cui locus hic non est. Gron. — *insinuari* s-z.
— affecta (sup. add. ta) R2. — *de inserta* (om. velut) B. *velut de in-*
serta ihg. *de incerta velut* R1v. *velut de incerta* on. — *de iis* (sc. divi-
 nationibus) *inserta velut*, vel *de iis incerta velut* rimari coni. Zeun. —
nisi hoc cahg. — *non om.* cahg. — *impediat* cahgbP. — *Prohibent*
 Aen. III, 379. — *scire parcae* R1. — *intima* (sup. add. ex) R2. —
scientia H2. 4. *quam plene* v-g; Mod. N. L. p. 181. emendat
quam pene. *quam* (om. paene) BER. — *cum praedicaret* R1. — *dubiis*
servantur H2. — *diligens scrutator* Edd. *diligens intuiitor* Tr. In L

nant, quam ab ipsa, ut ita dixerim, figurarum arce auspiciis faciant inchoandi. Lactant. de opif. dei c. 8. Eius (hominis) prope divina mens in summo capite collocata, tamquam in arce sublimis speculatur omnia et contuetur. Communis fons esse videtur Cic. Nat. D. II, 56. *Sensus ... in capite, tamquam in arce ... collocati sunt;* cf. Tusc. I, 10.

VII, 3. *ut desinas de inserta velut dubitatione mirari.* Sensus loci paulo obscurior esse videbatur Zeunio, ut flagitare velut verbum rimari,

i. e. diligenter et curiose inquirere. (Vid. appar. crit.) At omnia plana sunt, dummodo interpreteris: ut desinas mirari, quod velut dubitatio inserta sit. Cf. § 9.

4. *docemur exemplis, quam paene semper ... obserantur.* Sic saepius in interrogatione indirecta ponitur indicativus. Conf. II, 13, 9. Sat. VII, 14, 8; VII, 16, 10. Vid. not. ad I, 4, 4. et I, 17, 7.

diligens durius sane dicitur pro: *qui diligens sit*: quare alii alia adiderunt substantiva.

nitus, ut diximus, impeditur) subesse repperiat apprehendendae vestigia veritatis: ut ecce Homericum somnium a Iove, ut dicitur, missum ad conserendam futuro die cum hostibus manum sub aperta promissione victoriae spem regis animavit: ille, velut divinum secutus oraculum, commisso praelio, amissis suorum plurimis vix aegreque in castra remeavit. Num dicendum est deum mandasse mendacium? Non ita est: sed, quia illum casum Graecis fata decreverant, latuit in verbis somnii, quod animadversum vel ad vere vincendum vel ad cavendum saltem potuisset instruere. Habuit enim praeceptio, ut universus produceretur exercitus: at ille sola pugnandi hortatione contentus non vidit, quid de producenda universitate praeceptum sit, praetermissoque Achille, qui tunc recenti lacessitus iniuria ab armis cum suo milite feriabatur, rex progressus in praelium et casum qui debebatur excepit, et absolvit somnium invidia mentiendi, non omnia de imperatis sequendo. Parem observantiae diligentiam Homericæ per omnia perfectionis imitator Maro in talibus quoque rebus optinuit. Nam apud illum Aeneas ad regionem instruendo regno fataliter eligendam satis abundeque Delio instructus oraculo, in errorem tamen unius verbi relapsus est. Non quidem fuerat locorum quae petere deberet nomen insertum: sed, cum origo ve[44]tus parentum sequenda diceretur, fuit in verbis, quod inter Cretam et Italiam, quae ipsius gentis auctores utraque produserant, magis ostenderet et, quod aiunt, digito demonstraret Italiam. Nam cum fuissent inde Teucer hinc Dardanus, vox sacra sic alloquendo: *Dardanidae duri*, aperte consulentibus Italiam, de qua Dardanus profectus esset, obiecit appellando eos parentis illius nomine, cuius erat origo rectius eligenda. Et hic certae quidem denuntiationis est, quod de Scipionis fine praedicitur: sed gratia conciliandae obscuritatis inserta dubitatio dicto tamen quod initio somnii continetur absolvitur. Nam cum dicitur: *Circuitu naturali*

Mss. BfSPR12GBer.]

lacuna est ante, diligens cui supra scriptum est auditor. — nisi ut diximus divinitus Ber. — impediatur v-gbBer., Mod. l. c. impedit' R2. — apprehendendum P. deprehendendae H. — regis animavit spem R2. — divinum velut R2. — suorum Sv3-bBer. suorum om. G. servorum BF PR12v1. — revexit R1. 5. vel ad cavendum (sup. add. a sec. m.) F. vel ad vere cavendum Ber. 6. illa praeceptio LH2. — exercitus produceretur R2. — quod Ber. — cum milite (om. suo) Ber. — progressus add. a sec. m. F. — casus Ber. 8. Nam quidem R1. non equidem aqB. — locorum fuerat Edd.SPG. — produserat R1. — et aiunt (om. quod) R1. — demonstrarent B. monstraret R1. — fuisset G (B sup. scr. n). — sacra sit R1. — alloquenda P. — Dardanidae] Aen. III, 94. — profectus est BL. — appellantes R1. — parentis ipsius FR1. — erat add. a sec. m. R2. 9. Et hic (corr. in hoc) Ber. Et hic modus Tr. — denominationis G. — est qui L. — indicio v-g; „vitiose“ Zeun.; emendavit Mod. N. L. p. 322. in initio B. — continetur somnii R2. — absolvitur P. — Circuitu] Somn. II, 2. — naturalis

Homericum somnium] „Iliad. β' ab initio. Caeterum Clarkius ad l. l. recte Macrobian de hoc somnio interpretationem dicit minutias et meras nugas.“ Zeun.

8. inde Teucer, hinc Dardanus] Conf. Virgil. Aen. III, 104 sqq. et 167 sqq. et VII, 240 sqq. et Heynii excurs. V et VI ad librum III.

summam tibi fatalem confecerint, vitari hunc finem non posse pronuntiat. Quod autem Scipioni reliquos vitae actus sine offensa dubitandi per ordinem rettulit, et de sola morte similis visus est ambigenti, haec ratio est, quod, sive dum humano vel maerori parcitur vel timori, seu quia utile est hoc maxime latere, pronius cetera oraculis quam vitae finis exprimitur, aut, cum dicitur, non sine aliqua obscuritate profertur.

VIII. His aliqua ex parte tractatis progrediamur ad reliqua: *Sed, quo sis, Africane, alacrior ad tutandam rem publicam,* [45] sic habeto: omnibus, qui patriam conservaverint adiuverint auxerint, certum esse in caelo definitum locum, ubi beati aevo sempiterno fruuntur. Nihil est enim illi principi deo, qui omnem mundum regit, quod quidem in terris fiat, acceptius quam concilia coetusque hominum iure sociati, quae civitates appellantur. Earum rectores et servatores hinc profecti huc revertuntur. Bene et oportune, postquam de morte praedixit, mox praemia bonis post obitum speranda subiecit: quibus adeo a metu praedicti interitus cogitatio viventis erepta est, ut ad moriendi desiderium ultro animaretur maiestate promissae beatitudinis et caelestis habitaculi. Sed de beatitudine quae debetur conservatoribus patriae pauca dicenda sunt, ut postea locum omnem, quem hic tractandum recepinus, resolvamus. Solae faciunt virtutes beatum, nullaue alia³ quisquam via hoc nomen adipiscitur. Unde qui aestimant nullis nisi philosophantibus inesse virtutes nullos praeter philosophos beatos esse pronuntiant. Agnitionem enim rerum divinarum sapientiam proprie vocantes eos tantummodo dicunt esse sapientes qui superna et acie mentis requirunt et quaerendi sagaci diligentia comprehendunt et, quantum vivendi perspicuitas praestat, imi-

[Edd. vicahgspdz.

P. — tibi om. BER. — confecerit PR2. — sine ostensa B. — similis add. sup. R1. — est visus Edd.PBER. — seu quod utile v-g.

VIII. Caput VIII. Quattuor esse virtutum genera, politicas, purgatorias, animi purgati, et exemplares: et cum virtus beatos efficiat, sitque primum illud virtutum genus in rerumpublicarum gubernatoribus, ideo hos utique fore felices. ch-b.

1. ex aliqua parte BER. — Sed] Somn. III, 1. — tuendam BER. — Omnibus qui patriam usque earum rectores (omissis reliquis Ciceronis verbis) F. — conservant BR2s-bP. — definitum R1v1. definitum R2. ac definitum TR. — nihil enim est R2. — et cetus R2. — harum Somn. I. c. et infra c. 9, § 1. Mss. et Edd. omnes. — conservatores TR.

2. praedicti a metu R1. — erepta B FPR12GBER.BAR.BEN.LH2. erecta Edd.S. — beatitudine FR1H1. — recipimus R1H1. — resolvamus Mss. GR.12L12V13. revolvamus bH12 „libri [i. e. unus Leid. V2, et Angl. L a sec. m.], et sic auctor scripsit. Vid. sup. cap. 6 [§ 21.] et lib. II, cap. 4 [§ 1.]“ Gron.

3. quia aestimant P. qui existimant Edd.SR2. — pronuntiant esse beatos G. — dicunt esse om. BER. — et acie BFSPR2BER. „Angl.“ ex acie v. acie (om. et) R1i-bG. — exquirunt H2. — quaerendi veri H2. — videndi

VIII, 2. a metu ... erepta est] Si quis de hac constructione dubitaverit, is conferat Cic. ad Fam. IX, 13, 1. ut nulla ratione ab illa miseria se eripere posset; de Div. II, 10, 25. quod Sarpedonem filium

a morte contra fatum eripere non posset.

resolvamus] Cf. Lucret. V, 771. Quae fieri quicquid posset ratione resolvit. Si libri Mss., ut ait Gronovius, exhiberent revolvamus, hoc praefereamus, quod legitur etiam II, 12, § 2.

tantur: et in hoc solo esse aiunt exercitia virtutum, quarum sic 4 officia dispensant. Prudentiae esse mundum istum et omnia quae in mundo insunt divinorum contemplatione despicere omnemque animae cogitationem in sola divina dirigere: temperantiae omnia relinquere, in quantum natura patitur, quae corporis [46]usus requirit: fortitudinis non terreri animam a corpore quodammodo ductu philosophiae recedentem, nec altitudinem perfectae ad superna ascensionis horrere: iustitiae ad unam sibi huius propositi consentire viam uniuscuiusque virtutis obsequium. Atque ita fit, ut secundum hoc tam rigidae definitionis abruptum 5 rerum publicarum rectores beati esse non possint. Sed Plotinus inter philosophiae professores cum Platone princeps libro de virtutibus gradus earum vera et naturali divisionis ratione compositos per ordinem digerit. Quattuor sunt, inquit, quaternarum genera virtutum. Ex his primae politicae vocantur, secundae purgatoriae, tertiae animi iam purgati, quartae exemplares. Et sunt politicae hominis, quia sociale animal est. His boni viri rei publicae consulunt, urbes tuentur: his parentes venerantur, liberos amant, proximos diligunt: his civium salutem gubernant: his socios circumspecta providentia protegunt, iusta liberalitate devinciunt: hisque

— sui memores alios fecere merendo.

Ms. BfSPR12GBer.]

conl. Zeun. — et hoc (om. in) H1. — aiunt exercitia esse virtutes R1. — officia sic R1Edd.PBer. 4. istum om. Ber. — in mundo insunt BEdd.PG. mundo insunt (om. in) FSR2Ber. in mundo sunt R1. — contemplationem G. — dissipare H2. — non altitudinem Ber. — propositi huius F. huius praepositi v. — virtutis officium Ber. — tam diffinitionis rigidae R2. tam rig. diffinitionis FR1G. — possunt (sup. sint) F. Post hoc verbum in R2 est spatium vacuum trium ferme digitorum.

5. sed protinus R1. — inter philosophiae (ie sup. rae. adacr.) eiusque professores R2. — processores R1. — libros B. in libro Ber.Tr. Ber. — earum gradus R2. — degerit G. 6. quia Ms.v-gbTr. Ber. qui H2. qua s-z (h in mg.). — urbesque R1. — diligunt proxi-

3. quantum vivendi perspicuitas praestat] Zeunius reponendum putavit videndi perspicuitas, quae ei esse videtur „illa sapienti concessa facultas, quae humanam intelligentiam non superant, indagat et cognoscit, et huic cognitioni convenienter vivit.“ At videndi perspicuitas iuncta cum verbo imitantur mihi non satis placet. Expli-caverim potius id quod vulgo legitur: „quantum in vita, quae sub oculos cadat, fieri potest,“ dum quid melius proferatur. Conf. § 4. in quantum natura patitur, quae corporis usus requirit.

4. ad unam ... obsequium] Iungas: ad unam huius propositi (i. e. perfectae ad superna ascensionis) viam sibi consentire uniuscuiusque virtutis obsequium.

abruptum] Gron. confert Quintil.

Decl. 4. in novissimo fati stamus abrupto, Decl. 5. in tristissimae necessitatis positus abrupto.

rerum publicarum rectores beati esse non possint] „ἄνευ φιλοσοφίας καὶ τοῦ negat Socrates apud Platonem in Phaedone 31. quemquam satis a vitiis corporis purgari: et si vel maxime ἐξ ἔδους et μελέτης consequatur temperantiam atque iustitiam, quam δημοτικὴν et πολιτικὴν ἀρετὴν vocat; non tamen tales politicos homines pervenire post mortem corporis ad sedes beatorum, ad quas non nisi philosopho a corporis contagione dudum liberato et purgato aditus pateat; sed iterum detrudi ad genus quoddam politicum et mansuetum, veluti apum, formicarum, aut hominum, ubi ex illis ita fiant ἀνδρες μέτριοι.“ Zeun.

Et est politici prudentiae ad rationis normam quae cogitat quae-
 7 que agit universa dirigere ac nihil praeter rectum velle vel facere
 humanisque actibus tamquam divinis arbitriis providere; pruden-
 tia insunt ratio intellectus circumscriptio providentia docilitas
 cautio: fortitudinis animum supra periculi metum agere nihilque
 nisi turpia timere, tolerare fortiter vel adversa vel prospera; for-
 titudo praestat magnanimitatem fiduciam securitatem magnificen-
 tiam constantiam tolerantiam firmitatem: temperantiae nihil ap-
 petere poenitendum, in nullo legem moderationis excedere, sub[47]
 iugum rationis cupiditatem domare; temperantiam secuntur mo-
 destia verecundia abstinencia castitas honestas moderatio paritas
 sobrietas pudicitia: iustitiae servare unicuique, quod suum est;
 de iustitia veniunt innocentia amicitia concordia pietas religio af-
 fectus humanitas. His virtutibus vir bonus primum sui atque 8
 inde rei publicae rector efficitur, iuste ac provide gubernans hu-
 mana, non deserens. Secundae, quas purgatorias vocant, hominis
 sunt qui divini capax est, solumque animum eius expedit qui
 decrevit se a corporis cogitatione purgare et quadam humano-
 rum fuga solis se inserere divinis. Hae sunt otiosorum qui a

[Edd. vicahgspdzb.

mos R1. — libertate H2. — sui] Aen. VI, 664. 7. Et (om. est)
 R1. — politici prudentiae BER. i. politici prudentia BFSR12Gvs-z. poli-
 ticae prudentiae cahgb. politicae prudentia P. — praeter recte P. — di-
 vinis arbitriis BSR2BAR.LBER. divinis arbitris (F sup. add. i) PR1Gvi
 a-zH1. divi arbitris cahgbBER. „quod placet.“ Pont. — praesidere
 coni. Pont. coll. Arnob. lib. III [c. 23.] eos (deos) his artibus praesi-
 dere, et iterum [c. 39.]: praesidentibus divi. Sed Gron. defendit provi-
 dere coll. Sat. I, 16, 6. negotiis proviauri. Adde h. l. providentia et § 8.
 provide. — et intellectus F. — fortitudinis est Edd.P. — sub iugo H1. —
 cupiditatem om. F. — honestas om. a-z. E Mas. revocari voluit Gron. —
 amicitiae H1. — pietas humilitas religio BER. — affectus humilitas L
 a sec. m. 8. primum sui suorumque BAR. — ac rei p. (om.
 inde) R1. — divina non deserens i-b. — decreverit F. — a corporis co-
 gitatione purgare BSR1G. a corporis purgare cogitatione F. a corporis
 contagione purgare Edd.PBER. — Haec sunt BFSR2va. — ab re-

7. Et est politici prudentiae] Se-
 cutus sum solum cod. Ber., quia
 cum reliquorum codicum lectione
 non quadrant ea quae sequuntur:
 fortitudinis temperantiae iustitiae,
 propter quae Zeun. probavit scri-
 pturam politicae prudentiae. At
 sic verba cogitat et agit carent
 subiecto.

8. gubernans humana, non de-
 serens] Opponuntur ea quae se-
 quuntur: qui decrevit se a corporis
 cogitatione purgare et quadam
 humanorum fuga solis se inse-
 rere divinis.

quas purgatorias vocant] „Prae-
 clare et apposite Pythagorae in-
 terpres Hierocles: Φιλοσοφία ἐστὶ
 ζωὴς ἀνθρωπίνης καθαροῦς καὶ τε-
 λειώτης· καθαροῦς μὲν ἀπὸ τῆς ὕ-
 λης ἀλογίας καὶ τοῦ θνητοῦ σά-

ματος, τελείωτης δὲ τῆς οὐκείας εὐ-
 ζωίας ἀνάληψις πρὸς τὴν θεῶν
 ὁμολοσίαν ἐκπαύγουσα.“ Pont.

et quadam humanorum fuga solis
 se inserere divinis] „Platonis haec
 omnia Pythagoraeque moneta per-
 cussa. Arnobius [II, 13.]: Quid
 Plato vester in Theacteto, nonne
 animo fugere suadet e terris, et circa
 illum semper (quantum fieri potest)
 cogitatione ac mente versari.“ Pont.

a corporis cogitatione] Speciosa
 quidem est scriptura contagione, et
 legitur in libris cap. 11, § 12:
 animae beatae ab omni cuiuscunque
 corporis contagione liberae, sed
 illo ipso loco legitur: quae vero ap-
 petentiam corporis ... desideria
 latentis cogitaverit, pondere ipso
 terrenae cogitationis paulatim in
 inferiora delabitur, et conf. supra

rerum publicarum actibus se sequestrant. Harum quid singulae velint, superius expressimus, cum de virtutibus philosophantium 9 diceremus, quas solas quidem aestimaverunt esse virtutes. Tertiae sunt purgati iam defaecatique animi et ab omni mundi huius aspergine presse pureque detergi. Illic prudentiae est divina non quasi in electione praeferre sed sola nosse, et haec, tamquam nihil sit aliud, intueri: temperantiae terrenas cupiditates non reprimere sed penitus oblivisci: fortitudinis passiones ignorare, non vincere, ut *nesciat irasci, cupiat nihil*: iustitiae ita cum supera et divina mente sociari, ut servet perpetuum cum ea foedus imi- 10 tando. Quartae sunt, quae in ipsa divina mente consistunt, quam diximus *voûv* vocari: a quarum exemplo reliquae omnes [48] per ordinem defluunt. Nam si rerum aliarum, multo magis virtutum ideas esse in mente credendum est. Illic prudentia est mens ipsa divina: temperantia, quod in se perpetua intentione conversa est: fortitudo, quod semper idem est nec aliquando mutatur: iustitia, quod perenni lege a sempiterna operis sui conti- 11 nuatione non flectitur. Haec sunt quaternarum quattuor genera virtutum, quae praeter cetera maximam in passionibus habent differentiam sui. Passiones autem, ut scimus, vocantur, quod homines

— *metuunt cupiuntque, dolent gaudentque.*

Has primae molliunt, secundae auferunt, tertiae obliviscuntur, in 12 quartis nefas est nominari. Si ergo hoc est officium et effectus virtutum, beare, constat autem et politicas esse virtutes: igitur et politicis efficiuntur beati. Iure ergo Tullius de rerum publicarum rectoribus dixit: *ubi beati aevo sempiterno fruuntur*: qui, ut ostenderet alios otiosis alios negotiosis virtutibus fieri beatos, non dixit absolute nihil esse illi principi deo acceptius, quam civitates, sed adiecit: *quod quidem in terris fiat*, ut eos qui ab ipsis caelestibus incipiunt discerneret a rectoribus civitatum, quibus 13 per terrenos actus iter paratur ad caelum. Illa autem definitione quid pressius potest esse, quid cautius de nomine civitatum? *Quam concilia*, inquit, *coetusque hominum iure sociati, quae civi-*

Mss. BFSPR12GBER.]

rum publ. actibus F. rer. publ. actibus (om. a) R2. — superius] § 4. existimaverunt Edd.SBER. 9. aspersione H1. — depressi P. —

electione (om. in) L. — nosce v1, ubi saepius sc legitur pro ss. — nihil aliud sit R1. — non reperire G. — nesciat] Iuvenal. X, 360. — irasci nesciat R2. — cupiatque nihil R1. — superna i-g. 10. Quartae

exemplares sunt i-b (B in mg.). — quem R1 (R2 a p. m.). quae G. — diximus] cf. c. 2, § 14. — omnes reliquae v. — fluunt (om. per ordi-

nem) R1. — mutuatur G. 11. sui differentiam F. — metuunt] Virg. Aen. VI, 733. — cupiuntque dolent gaudentque SR1BER.v-gG „liber antiquissimus“ Gron. BAR.L. cupiunt dolentque gaudentque F. cupiunt-

que dolentque gaudentque BP46. cupiunt gaudentque do'entque s-bPR2. 12. beati G. — et politicis BFR1GH1v. et de politicis BER.R2.

ex politicis i-bSP. — ergo et Tullius R2G. — sempiterno aevo F. — esse beandos (in mg. fieri beatos) F. — nihil illi (om. esse) F. — in celum F.

13. diffinitione FR12G. — inquit om. R1. — civitates (om. quae)

§ 4. et omnem animae cogitationem in sola divina dirigere, et cap. seq., § 3. nec deservisse unquam

caelum videtur, quod respectu et cogitationibus possidebat. Conf. 1, 5, 4.

tates appellantur. Nam et servilis quondam et gladiatoria manus *concilia hominum* et *coetus* fuerunt, sed non *iure sociati*. Illa autem sola iusta est multitudo, cuius universitas in legum con-[49] sentit obsequium.

IX. Quod vero ait: *Harum rectores et servatores hinc profecti huc revertuntur*, hoc modo accipiendum est. Animarum originem manare de caelo inter recte philosophantes indubitatae constat esse sententiae: et animae, dum corpore utitur, haec est perfecta sapientia, ut, unde orta sit, de quo fonte venerit, recognoscat. Hinc illud a quodam inter alia seu festiva seu mordacia serio tamen usurpatum est:

— *De caelo descendit Γνώμη σεαυτόν.*

Nam et Delphici vox haec fertur oraculi. Consulenti, ad beatitudinem quo itinere pervenerit: *Si te*, inquit, *agnoveris*. Sed et ipsius fronti templi haec inscripta sententia est. Homini autem, 3 ut diximus, una est agnitio sui, si originis natalisque principii exordia prima respexerit, *nec se quaesiverit extra*. Sic enim anima virtutes ipsas conscientia nobilitatis induitur, quibus post corpus evecta eo unde descenderat reportatur, quia nec corporea sordescit vel oneratur eluvie, quae puro ac levi fomite virtutum rigatur, nec deseruisse umquam caelum videtur, quod respectu

[Edd. vicahgspdzb.

BER. — *concilia et cetus fuerunt hominum* R1. — *universitatis* BER.

IX. Caput IX. Quo sensu rerumpublicarum rectores e coelo descendisse eoque reverti dicantur. ch-b.

1. *Harum* Somn. III, 1. *Rectores harum v. earum rect.* cap. 8, § 1. Mss. et Edd. omnes. — *conservatores* R1Fr. — *et anima* R1. — *haec perfecta* (om. est) R1. — *et unde* R1. — *sit orta* F. — *et de quo* R1.

2. *a quodam* i. e. Iuv. XI, 27. — *sive mordacia* FR1BER. „Ms.“ — *e coelo* Iuv. edd. l. c. — *descendisti* PH1YΘI R1. — *beatitudinem* BFSR1GBAR.BEN.L. *beatitatem* R2 Edd.PBER. — *cognoveris* v. — *et* (om. sed) R1. — *in ipsius fronte* BER.

3. *Hominis* TR.BEN. — *ut diximus* c. 8, § 3. — *una est agnitio ut diximus* sui BER. — *originalis* H1. — *natalisque principii exordia* BS R1GBER.H12LBAR. „binae membranae“ Gron. qui addit: „Sic legendum. Solent enim hi scriptores, immo et meliores, sic *πλεονάζειν*. Sic superius [conf. c. 2, § 9. et c. 10, § 9.] bis dixit caerimoniarum sacra. Sed et *quaesiverit* duo (etiam L BEN.) habent.“ *naturalisque principii sui exordia* BEN. *principiique natalis exordia* R2. *fatalisque* (sup. n) *exordia* (om. principii) F. *natalisque principia exordia* v1 „characteratus“ Gron. *natalisque principia atque exordia* v3-bP. — *nec se* Pers. I, 7. ubi quidem legitur *te quaesiveris*. *ne* R2. — *sic anima* (sup. add. enim) R2. — *continentia* H2. — *unde* (sup. add. eo) R2. — *nec incorporea* G. — *nec oneratur* ich-bP. — *et levi* P. *leni* (fonte) coni. Zeun. — *fomite* BFSR12GvBER.LBEN. *fonte* i-bP. — *caelum videtur*

IX, 2. consulenti] „Oraculum Croeso datum: *Σαυτόν γινώσκων εἰδαίμων Κροῖος περᾶς.*“ CAMBR. Tria alia oracula Delphis Croeso data affert Herodotus I, capp. 47, 53, 55.

fronti templi haec inscripta sententia est] Cf. Sat. I, 6, 6. et Pausan. X, 24, 1. Xenoph. Memor. IV, 2, 24. Plat. Alcib. I, p. 124 et 129. Charmid. p. 164. Phileb. p. 48 Steph.

3. anima virtutes ... induitur]

Cf. c. 11, § 12. corpus induitur; et c. 3, § 6. exiit passiones, ubi vid. not.

quae puro ac levi fomite virtutum rigatur] Haec opponuntur antecedentibus corporea sordescit vel oneratur eluvie, ut vox levi minime sit sollicitanda. Magis offendit metaphora in verbis fomite rigatur, ut mirum non sit fomite ab Arnoldo Vesal. mutatum esse in fonte. Sed si comparaveris ea quae e poetis excerpta legimus

4 et cogitationibus possidebat. Hinc anima, quam in se pronam
 [50] corporis usus efficit atque in pecudem quodammodo reformavit
 ex homine, et absolutionem corporis perhorrescit, et, cum necesse
 5 est, non nisi *cum gemitu fugit indignata sub umbras*. Sed nec
 post mortem facile corpus relinquit, quia *non funditus corporeae
 excedunt pestes*; sed aut suum oberrat cadaver aut novi corporis
 ambit habitaculum, non humani tantummodo, sed ferini quoque,
 electo genere moribus congruo quos in homine libenter exercuit,
 mavultque omnia perpeti, ut caelum, quod vel ignorando vel dis-
 6 simulando vel potius prodendo deseruit, evadat. Civitatum vero
 rectores ceterique sapientes caelum respectu, vel cum adhuc cor-
 pore tenentur, habitantes, facile post corpus caelestem, quam
 paene non reliquerant, sedem reposcunt. Nec enim de nihilo
 aut de vana adulatione veniebat, quod quosdam urbium condito-
 res aut claros in re publica viros in numerum deorum conse-
 cravit antiquitas: sed Hesiodus quoque, divinae subolis adsertor,
 priscos reges cum dis aliis enumerat, hisque exemplo veteris
 potestatis etiam in caelo regendi res humanas adsignat officium.

Mss. BFSPR12GBer.]

umquam R2. — possidebant H2. possideat G. 4. efficit BF
 R12GVichgLTa.Ben. efficit as-bSPBer. — in pecudes Ben. pecudem
 (sup. add. in) R2. — cum] Virg. Aen. fin. Non recte in Edd. h-b verba
 non nisi adnumerantur Virgilii verbis. — fuit B. 5. corpus fa-
 cile F. — non] Virg. Aen. VI, 736. Zeun. confert Plat. Phaed. 30. ed.
 Fisch. — funditus (in mg. facile) hg. facile (sup. funditus) R2. peni-
 tus SH1. funditus omnes ch-b, ut Virg. l. c., sed omnes abest a Mss.
 et viaBar.Lin.Ben. — sed antiquum oberrat Ben. — tantum (om. mo-
 do) R1. — omnia ferre H2. — caelum Mss.v-g. in coelum s-b. —
 prodendo (sup. proponendo). „In L emendatum proponendo, quomodo
 scriptum: Liber magnus meus habet prodendo, et ita exponitur: pro-
 habet Ben. Ceterum margini L addendo, i. e. porro dando se, i. e.
 sponte dimittendo.“ proponendo H2. postponendo H1.
 6. Civitatum ergo F. — vel adhuc (sup. add. cum) F. — Nec
 (add. a sec. m. enim) B. — in re publica claros R2. — consecravit
 ch-bPG. — sobolis R1v-gbPBER. — officias (sup. um) B.

Sat. VI, 1, 44., et inprimis, quo
 habet Lucretius IV, 199. ubi *cor-
 puscula rerum dicuntur solis uti lux
 Per totum caeli spatium diffundere
 sese: Perque volare mare, ac terras
 caelumque rigare* (cf. ib. V, 282.
*Largus item liquidi fons luminis,
 aetherius sol Inrigat assidue cae-
 lum candore recenti*), et quae le-
 guntur Sat. II, 8, 4. qui aestimavit
 fomitem esse quandam et ignitabu-
 lum ingenii virtutisque, si mens et
 corpus hominis vino flagret, vix du-
 bitabis, quin Macrobius scripserit
 fomite rigatur hoc sensu: fomite
 perfunditur vel completur. Conf. c.
 10, § 2. semina virtutum, et II, 16,
 10. fomes quaestionis. Denique fo-
 mes virtutum bene significat id
 quod hominem aptum reddit ad
 recipiendas virtutes, contra fons

virtutum esset potius fons e virtu-
 tibus manans, cf. c. 14, § 8. *Anima
 ... corpora ex illo mero ac purissimo
 fonte mentis ... animavit*, si eo
 fonte rigari diceretur anima, quam
 fons, e quo manent virtutes, ut sol
 dicitur lucis vel ignis aetheri fons,
 I, 20, 4 et 7; II, 7, 17. Et quis
 unquam fontem dixit levem?

5. ut caelum, quod ... prodendo
 deseruit, evadat] ut qui in caelum
 redire nolit, quasi patriae proditor
 atque desertor. Macrobius amat
 hunc gerundii usum, cf. II, 5, 32.
 adiecit dicendo; II, 16, 24. vi-
 dendo ammirans; Sat. VI, 6, 2.
 sensus figurando multum Latini-
 tati leporis adiecit; VII, 2, 11. qui
 recitando favorabiliter exceptus
 est; VII, 16, 6. aut nando volan-
 dove vivunt, al.

Et, ne cui fastidiosum sit, si versus ipsos, ut poeta Graecus pro-7
tulit, inseramus, referemus eos, ut ex verbis suis in Latina verba
conversi sunt:

Indigetes divi fato summi Iovis hi sunt:

Hesiod.

Quondam homines, modo cum superis humana tuentes,

Largi ac munifici, ius regum nunc quoque nacti.

Hoc et Virgilius non ignorat, qui, licet argumento suo serviens 8
heroas in inferos relegaverit, non tamen eos abducit a caelo, sed [51]
aethera his deputat largiorem, et nosse eos solem suum ac sua
sidera profitetur, ut geminae doctrinae observationes praestiterit,
et poeticae figmentum et philosophiae veritatem. Et, si secun- 9
dum illum res quoque leviores, quas vivi exercuerant, etiam post
corpus exercent:

— *Quae gratia currum*

Armorumque fuit vivis, quae cura nitentis

Pascere equos, eadem sequitur tellure repostos:

multo magis rectores quondam urbium recepti in caelum curam
regendorum hominum non relinquunt. Hae autem animae in ul- 10
timam sphaeram recipi creduntur, quae ἀπλανῆς vocatur: nec
frustra hoc usurpatum est, siquidem inde profectae sunt. Ani-
mis enim necdum desiderio corporis inretitis siderea pars mundi
praestat habitaculum, et inde labuntur in corpora: ideo his illo
est reditio, qui merentur. Rectissime ergo dictum est, cum in
γαλαξία, quem ἀπλανῆς continet, sermo iste procedat: hinc pro-
fecti huc revertuntur.

[Edd. vicahgspdzb.

7. Et neu (sup. ne cui) B. — verbis vis B. verbis eius g. — in
verba latina F. — fato divi R1. — hac munifici R2. — regis B2.

8. argumento (om. suo) B. — inferos (om. in) R1. in inferno
B2. H1. — religaverit v. religavit B2. ligaverit (corr. in releg.)
R2. — solem ac sua sidera H2. — geminae doctrinae quam profitetur
B2. — observationem H2 „membr.“ Mod. N. L. p. 182. — praestiterit
n, quod corrigit Mod. l. c. — veritatem non deseruerit B2.

9. et post B2. — Quae] Virg. Aen. VI, 653. — currum B2. e-zFS. —
nitentis BR12Gva. nitentis chg. nitentes is-bFSPB2. — in tellure P.
— repostis R1. — relin qu nt (deleta littera, quae videtur fuisse o) F.

10. in ultimam recipi creduntur speram F. — aplanes (et h. l. et
infra) Mss. et Edd. — desiderio corporis intentis R1. — galaxia BFSP
R12Ge-z. galaxiā vl. galaxian v3. gbB2. probante Zeunio.

7. Indigetes] Hesiodi versus quos
latine vertit Macrobius, leguntur
Op. et D. I, 121 sqq.

Τὸν μὲν δαίμονες εἶσι Διὸς μεγάλου
διὰ βουλᾶς,

Ἑσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν
ἀνθρώπων,

Οἱ δὲ φύλασσουσίν τε δίκας καὶ σχέ-
τιλα ἔργα,

Ἡέρα ἑσάμενοι, πάντη φροντῶντες
ἐπ' αἶαν,

Πλουτοδόται, καὶ τοῦτο γέρας βασι-
λῆϊον ἔχον.

Indigetes] Servius ad Virg. Aen.
XII, 794. ait quosdam tradere in-

digetes esse deos ex hominibus fa-
ctos quasi in diis agentes. Conf.
Hartung, Relig. d. Röm. vol. I, p.
81 sqq.

fato] i. e. effato, consilio. Re-
spondet Graeco διὰ βουλῆς.

8. aethera ... largiorem etc.] Si-
gnificat Virg. Aen. VI, versus 640
et 641.

10. cum in γαλαξία, quem ἀπλα-
νῆς continet, sermo iste procedat]
i. e. habeatur. Conf. c. 6, § 4; c.
10, § 6; c. 15, § 2, et de tota sen-
tentia c. 4, § 5; c. 14, §§ 23. 24;
c. 15, § 1.

X. Ad sequentia transeamus: *Hic ego, etsi eram perterritus, non tamen mortis metu quam insidiarum a meis, quaesivi tamen, [52]viveretne ipse, et Paulus pater et alii quos nos extinctos esse arbitramur.* Vel fortuitis et inter fabulas elucent semina infixata virtutum, quae nunc videas licet ut e pectore Scipionis vel somniantis emineant. In re enim una politicarum virtutum omnium 3 pariter exercet officium. Quod non labitur animo praedicta morte perterritus, fortitudo est. Quod suorum terretur insidiis magisque alienum facinus quam suum horrescit exitium, de pietate et nimio in suos amore procedit: haec autem diximus ad iustitiam referri, quae servat unicuique quod suum est. Quod ea quae arbitrat non pro compertis habet, sed sprete opinione, quae minus caufis animis pro vero inolescit, quaerit discere certiora, 4 indubitata prudentia est. Quod, cum perfecta beatitas et caelestis habitatio humanae naturae, in qua se noverat esse, promittitur, audiendi tamen talia desiderium frenat temperat et sequestrat, ut de vita avi et patris interroget, quid nisi temperantia est? ut iam tum liqueret Africanum per quietem ad ea loca 5 quae sibi deberentur abductum. In hac autem interrogatione de animae immortalitate tractatur. Ipsius enim consultationis hic sensus est: Nos, inquit, arbitramur animam cum fine morientis extingui nec ulterius esse post hominem. Ait enim: *Quos extinctos esse arbitramur:* quod autem extinguitur, esse iam desinit. Ergo: Velim dicas, inquit, si et pater Paulus tecum et 6 alii supersunt. Ad hanc interrogationem, quae et de parentibus ut a pio filio, et de ceteris ut a sapiente ac naturam ipsam dis- [53]cutiente processit, quid ille respondit? *Immo vero, inquit, hi vivunt, qui e corporum vinculis, tamquam e carcere, evolaverunt: 7 vestra vero quae dicitur esse vita mors est.* Si ad inferos meare

Mss. BFSR12GBER.]

X. Caput X. Quid secundum priscos illos theologos inferi; et quando ex eorum (ch horum) sententia anima aut vivere aut mori dicatur. ch-b.

1. Ad sequentia transeamus. Haec antecedenti capiti tribuuntur in ch-b. Cf. c. 16, § 1.; II, 5, § 1.; II, 10, § 1. 1. *Hic ergo vi. — et pater Paulus a. paulus pater (om. et) G. — arbitramur ag.*

2. *Vel e fortuitis BAR. vel in fort. BER. — virtutum infixata R1. — in pectore BAR. — somniantis (om. vel) FR1. — omnium virtutum F.*

3. *aliorum facinus PL „Ms.“ — diximus] c. 8, § 7. — quae arbitrabatur vichL. — pro compertis non F. — inolevit H1.*

4. *humanae om. L. — talia BFSR2GBER.v-agbPLTr.BEN. „Ms.“ alia R1h a-z. — debentur R1. — adductum BER.v-g. abductum est R1.*

5. *ipsius enim autem F. ipsius autem H1. — inquit arbitrabamur F R12v-gGLTr. — esse arbitramur (sup. amur) G. arbitrabamur (om. esse) ag. — Ergo velim dicas Mss.viagbTr.BEN. „libri omnes“ Gron.*

ergo velim iam dicas cha-z. — et paulus pater R12. 6. et de ceteris (vel caet.) Mss.viagbTr.BEN.H2 „libri omnes“ Gron. et ceteris a-z (ch caet.). — protexit v. — respondet (sup. i) F. — Immo] Somn. III, 2.

— qui corporum (om. e) v-g. — vinculis R2GBER. — quod dicitur BER. — dicitur vita (om. esse) R1, ut Somn. I. c. Mss. et Edd. omnes.

X. 2. *semina infixata virtutum] cf. c. 9, § 3. quae puro ac levi fomite virtutum rigatur.*

politicarum virtutum] cf. c. 8, §§ 5-7.

5. *si ... supersunt] Vid. not. ad cap. 5, § 1.*

mors est et vita est esse cum superis, facile discernis, quae mors animae, quae vita credenda sit, si constiterit, qui locus habendus sit inferorum, ut anima, dum ad hunc truditur, mori, cum ab hoc procul est, vita frui et vere superesse credatur. Et quia totum tractatum, quem veterum sapientia de investigatione huius quaestionis agitavit, in hac latentem verborum paucitate repperis, ex omnibus aliqua, quibus nos de rei quam quaerimus absolute sufficiet ammoneri, amore brevitatis excerpimus. Antequam studium philosophiae circa naturae inquisitionem ad tantum vigoris adulesceret, qui per diversas gentes auctores constituendis sacris ceremoniarum fuerunt, aliud esse inferos negaverunt quam ipsa corpora, quibus inclusae animae carcerem foedum tenebris horridum sordibus et cruore patiuntur. Hoc animae sepulcrum, hoc Ditis concava, hoc inferos vocaverunt: et omnia, quae illic esse credidit fabulosa persuasio, in nobismet ipsis et in ipsis humanis corporibus adsignare conati sunt: oblivionis fluvium aliud non esse adserentes quam errorem animae obliviscens maiestatem vitae prioris, qua antequam in corpus truderetur potita est, solamque esse in corpore vitam putantis. Pari interpretatione Phlegethontem ardore irarum et cupiditatum putarunt, Acherontem quicquid fecisse dixisse usque ad tristitiam humanae varietatis more nos poenitet, Cocytum quicquid homines in luctum lacrimasque compellit, Stygem quicquid inter se humanos animos in gurgitem mergit odiorum. Ipsam quoque poenarum descriptionem de ipso usu conversationis humanae sumptam crediderunt: vulturem *iecur immortale tondentem* nihil aliud intellegi volentes quam tormenta conscientiae obnoxia flagitio viscera in-

[Edd. vicahgspdzb.

7. et vita (om. est) BBR. et est vita cahgb. — sit habendus R1. — cum hoc (om. ab) R1. 8. latitantem BBR. — sufficiat (sup. et) B. — excerpimus GBR. 9. ac tantum BFR1G (R2 sup. scr. d). — in constituendis v-g. — horrendum R2. — et patiuntur (om. cruore) R1. 10. ditis regna concava R1. — oblivionis (om. fluvium) R1. oblivionis fluvium *Leteus nihil aliud esse*, „Oxon.“ Gron. *Leteus fl. quid S in mg.* — adserentes om. R2. 11. dixisse fecisse G. — stigen R2. — in gurgite mergit v-g. in gurgitem misit R1. 12. humanae conversationis R1. — *iecur* Cf. Virg. VI, 598. — *iecore immortalem* H2 — *tondentem* (R2 sup. scr. *rodentem*) GBR.v-hspTr., probante Zeunio. *tenentem vel tondentem* F. *tondere* R1. *rodentem* BFH2. *tudentem* gdzbPE1. Vid. not. — *volunt* R (a p. m.). — *ma-*

10. oblivionis fluvium] cf. c. 12, §§ 8-12.

12. vulturem *iecur immortale tondentem* „Plane eiusdem notae Petronii epigrammatum [fragm. IX, p. 217. ed. Bip.]:

*Qui vultur iecur ultimum pererrat,
Et pectus trahit intimasque fibras,
Non est quem timidi vocant poetae,
Sed cordis mala, livor atque luxus.
Ubi non displicet filii Douzae divinatio,
Tityi vocant poetae, licet vulgatum sua quoque ratione pro-*
hum [Ed. Bip. *lepidi*, et v. 1. *jecor*

intimum]. At ultimo versu ego scribo: *livor atque luctus* (coll. § 11.). Sed hoc quoque postmodum ex Eustathio assertum comperi in nuperis ad Arbitrum spicilegiis filio eidem Douzac.“ Ponr. Cum verbis *iecur tondentem* Graecum *κτείνον ἡναρ* in literis ad me datis commode comparavit A. Iahnus, respiciens ad Hom. Od. 2', 578. Lucian. Dial. D. I, 1. Dial. mort. 30, 1. et quae adnotavit Hemsterhusius. — Virgilii verba afferuntur etiam Sat. V, 7, 14.

- teriora rimantis, et ipsa vitalia indefessa admissi sceleris ammonitione laniantis, semperque curas, si requiescere forte temptaverint, excitantis tamquam fibris renascentibus inhaerendo, nec ulla sibi miseratione parcentis lege hac qua *se iudice nemo nocens absol-*
- 13 *uitur* nec de se suam potest vitare sententiam. Illos aiunt epulis ante ora positis excrucii fame et inedia tabescere, quos magis magisque adquirendi desiderium cogit praesentem copiam non videre, et in affluentia inopes egestatis mala in ubertate patiuntur
- 14 *vitur* nescientes parta respicere, dum egent habendis: illos radiis rotarum pendere districtos qui nihil consilio praevidentes, nihil ratione moderantes, nihil virtutibus explicantes, seque et actus omnes suos fortunae permittentes, casibus et fortuitis semper rotantur: saxum ingens volvere inefficacibus laboriosisque conatibus vitam terentes: atram silicem lapsuram semper et cadenti similem illorum capitibus imminere qui arduas potestates et infau-
- 15 *vitur* stam ambiunt tyrannidem numquam sine timore victuri, et cogentes subiectum vulgus *odisse, dum metuat*, semper sibi videntur
- 16 exitium quod merentur excipere. Nec frustra hoc theologi suspicati sunt. Nam et Dionysius, aulae Siculae inclementissimus incubator, familiari quondam suo solam beatam existimanti vitam

Mss. BfSPR12GBER.]

lae conscientiae cha-b. — lancinantis „efficacius foret“ Pont. — requiesceret R1. — temptaverit FR1. — se iudice] Cf. Iuvenal. XIII, 3. — evitare BER.

13. *Illos autem epulis v-g. — inedia (om. et) F. — magisque om. B. — desiderium acquirendi F. ad requirendi desid. BER. — copiam praesentem R1. — et in affluentia Mss.v-g. „Anglicani.“ qui in affl. s-b. — egestate G. — partem P.*

14. *descriptos R1. — nisi (sup. nihil) R2. — omnes actus suos R12. actus suos omnes v-g.*

15. *atram scilicet B. — inhaerere vel imminere F. — infaustas ambiunt tyrannides BER. infaustam amb. tyrannem G. — excipere quod merentur R2.*

16. *Nam (om. et) vag. — incubatorum III. — familiaria B. — quondam Mss. et Edd. L1Gr.12V123. quodam BAR. (L a sec. m.). cuidam „Mss.“ Gron. At legitur in solo L2 corr. ex andam.*

13. *quos ... desiderium cogit ... copiam non videre, et ... egestatis mala ... patiuntur] Ex accusativo pronomini relativi quos intelligendus est nominativus qui. Vid. not. ad cap. 6, § 77. Quod non videntur perspexisse ii qui et mutaverunt in qui.*

15. *numquam sine timore victuri] Pontanus confert Sueton. Calig. c. 50., Tac. Ann. XIV, c. 10., Sen. ep. 122, § 14., Vopisc. Saturnin. c. 10. odisse, dum metuat] Verba oderint, dum metuant, ut e fabula (ut videtur, ex L. Accii Atreo) desumpta leguntur apud Ciceronem de off. I, 28, 97.; p. Sest. 48, 102.; Phil. I, 14, 34.; apud Senecam de ira I, 16, 26.; de clem. II, 2, 2.; apud Suetonium Calig. 30.*

sibi videntur exitium quod merentur excipere] „Aspexit indubie Pe-

tronii [c. 125.] verba: Dii, deaeque, quam male est extra legem viventibus! quicquid meruerunt, semper exspectant.“ Pont. Huc pertinent ea, quae paulo infra (ad § 16.) Gronovius attulit ex Aelian. V. H. X, 5. Ἐοικασί δὲ ὅτ τοῦ Ἀλσιπποῦ οἱ τύραννοι, ὑποπτεύοντες καὶ δεδοικότες πάντα ἴσασι γὰρ, ὅτι, ἀσπερόν οἱ ὅς, ὀφείλουσι καὶ ἐκείνοι τὴν ψυχὴν πᾶσι.

16. *aulae Siculae inclementissimus incubator] „Servius in tertium [immo VII, 266.] Aeneidos: Apud nos incubator imperii tyrannus dicitur. Et idem ad illud Aeneid. I. [v. 89.] Nox incubat: Incubare proprie dicitur per vim rem alienam retinere. Martialis [XII, 53.] allusit:*

*Largiris nihil, incubasque gazae
Ut magnus draco.*

tyranni volens, quam perpetuo metu misera quamque inpendentium semper periculorum plena esset, ostendere, gladium vagina raptum et a capulo de filo tenui pendentem mucrone demisso iussit familiaris illius capiti inter epulas imminere: cumque ille et Sículas et *tyrannicas* copias praesentis mortis periculo gravaretur: Talis est, inquit Dionysius, vita quam beatam putabas: sic semper mortem nobis imminentem videmus: aestima, quando esse felix poterit qui timere non desinit. Secundum haec igitur, 17 quae a theologis adseruntur, si vere *quisque suos patimur manes* et inferos in his corporibus esse credimus, quid aliud intellegendum est quam mori animam, cum ad corporis inferna demergitur, vivere autem, cum ad supera post corpus evadit?

XI. Dicendum est, quid his postea veri sollicitior inquisitor 1 philosophiae cultus adiecerit. Nam et qui primum Pythagoram, et qui postea Platonem secuti sunt, duas esse mortes, unam animae, animalis alteram, prodiderunt: mori animal, cum anima discedit e corpore, ipsam vero animam mori adserentes, cum a sim- [56] plici et individuo fonte naturae in membra corporea dissipatur. Et quia una ex his manifesta, et omnibus nota est, altera non 2

[Edd. vicahepsdzb.

— *quam* (om. *que*) v1. — *capiti imminere epulas* (sup. add. *inter*) R2. — *ille et BFSR12BER.v-gBAR.GR.12V3* (sup. *inter* „membr. altera“ Gron. i. e. L2). *ille inter H1* „membr. antiquior“ Gron. V2. *ille et inter G V3. ille inter et a-bL1.* — *Sículas* (sup. add. *dapes*, quod amplectitur Gron.) „membr. alt.“ Gron. i. e. L2. *epulas* (sup. *Sículas*) „membr. ant.“ Gron. — *tyrannicas* (om. *copias*) „membr. alt.“ Gron. i. e. L2. *tyrannicas opes* „Oxon.“ Gron. G12V3. — *gravaretur BFSR12Ga-bPH1* „membr. ant. et alt.“ Gron. *aspernaretur BER.v-g* „chartac.“ Gron. *despiceret* „Oxon.“ Gron. — *inquit vita dionisius R1.* — *semper mortem nobis BFR1G. semper nobis mortem SR2. nobis semper mortem Edd.P.* — *extima BER. existima ergo v-g.* — *foelix esse v-g (R1 felix).* 17. *haec ergo BER.* — *si vero R1. quisque* Virg. Aen. VI, 743. — *quis-quis suos B. suos quisque v-g.* — *manes patimur R2.* — *in his corporibus om. R1.* — *dum ad R1.* — *dimergitur F.*

XI. Caput XI. Quid et ubi inferi secundum Platonicos; quando horum sententia aut vivere anima, aut mori, dicatur. ch-b. 1. Dicendum autem est F. — vero R2. — cultor B. — pythagoraz B. — consecuti sunt F. — mori autem animal BER. — a corpore L. — ipsam autem (sup. vero) F. — animam (om. mori) BER. 2. omnibus (om.

Videndus uberius Turnebus Advers. primo.“ Pont. Immo agit de hoc verbo Turnebus Advers. XXIV, 24., ubi ait, cum prima verbi notione incubare dicatur pullis gallina, per translationem dici aliquem incubare, qui iure non possideat, sed per vim et iniuriam, quod qui sic possideant, in loco assidui sint et velut cubent. Adde Liv. VI, 15, 5. incubantes publicis thesauris c. not. Drak.

[*familiari quondam suo*] „Sed et tum quoque, ut patet ex Cic. Tusc. quaest. V, 22., cum vitae meticulousae fidem faceret: quamvis ad tem-

pus narrantis Macrobius referri possit. Sed ex Mss. (vid. var. lect.) scribendum *cuidam*, ut perpetuo assolet.“ Gron. *lungas quondam* — *volens* — *ostendere* .

cumque ille Sículas . . . copias . . . gravaretur „Non potuerunt barones illi [i. e. editores Macrobius usque ad Stephanum] conquire *τὸ gravari ἐπεσφύρικῶς* usurpari et apponi ei casum quartum. Vide a patre meo annotata ad Senecae Thyesten vs. 105. *Sículas dapes* famosae, unde VII. Sat. [c. 5, § 24.] mensam Sículam et Asianam componit.“ Gron. Cf. Horat. Od. III, 1, 18. ibique interpretes.

nisi a sapientibus deprehensa, ceteris eam vitam esse credentibus: ideo hoc ignoratur a plurimis, cur eundem mortis deum modo Ditem modo inmitem vocemus: cum per alteram, id est animalis mortem, absolvi animam et ad veras naturae divitias atque ad propriam libertatem remitti faustum nomen indicio sit, per alteram vero, quae vulgo vita existimatur, animam de immortalitatis suae luce ad quasdam tenebras mortis impelli vocabuli
 3 testemur horrore. Nam, ut constet animal, necesse est in corpore anima vinciatur: ideo corpus δέμας, hoc est vinculum, nuncupatur, et σῶμα, quasi quoddam σῆμα, id est animae sepulcrum: unde Cicero, pariter utrumque significans, corpus esse vinculum, corpus sepulcrum, quod carcer est sepulorum, ait: Qui
 4 e corporum vinculis, tamquam e carcere, evolaverunt. Inferos autem Platonici non in corporibus esse, id est non a corporibus incipere, dixerunt, sed certam mundi istius partem Ditis sedem, id est inferos, vocaverunt: de loci vero ipsius finibus inter se
 5 dissona publicarunt, et in tres sectas divisa sententia est. Alii enim mundum in duo diviserunt, quorum alterum facit alterum patitur: et illud facere dixerunt, quod, cum sit immutabile, alteri causas et necessitatem permutationis inponit: hoc pati, quod per
 6 mutationes variatur. Et immutabilem quidem mundi partem a

Mss. BfSPR12GBER.]

et) va. — ideo hic v. — a plurimis ignoratur R2. ignoratur a pluribus BER. — modo item s. „Videtur mihi necessario legendum: modo inmitem modo inmitem, ut est in membranis.“ Gron. (i. e. L12). — vita estimatur R2. — impelli: mortis vocabuli R2. — vocabuli ditis H1. 3.

ut constat agG. — necesse est BFR12BER.viagG „Angl.“ necesse est ut Scha-bP. — demas vel semas F. semas (sup. d) R2. — corpus sepulcrum BFR12BAR.BEN.TR. corpus esse sepulcrum Edd.SPGBER. — carcer est animarum H1. — ut qui F. — Qui Somn. III, 2. — vinclis BR12G.

4. id est BER.cahG. .i. BvLTr. idē R12. id F. idem BEN. id (om. est) BAR. item Edd.S. (In P verba: esse item non a corporibus a rec. m. addita sunt.) — mundi ipsius Edd.P. — publicaverunt FS R2G. — in sectas tres F. 5. causam v-g. — hoc ponit (corr. in patitur) BER. 6. impermutabilem BEN. — partem mundi F.

XI, 2. modo Ditem, modo inmitem] A Virgilio Georg. IV, 492. Orcus vocatur inmitis tyrannus; ibid. 519. Dis, quo respexisse putaverim Macrobius, licet Virgilius eam distinctionem, quam hic facit, minime agnoverit.

ad veras naturae divitias] In margine cod. L adscriptum est: „Haec est sententia: faustum nomen est dis; dicit enim animas, quum ad propria remittit, indicat nobis, quod ipse absoluit animas remittendo ad veras divitias: item inmitis dicitur, quia ab illis divitiis retrahit et ad has miseria impellit eas.“ Cf. Cic. de nat. deor. II, 26. Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dicata est: qui Dives, ut apud Graecos Μούραν, quia et recidunt

omnia in terras et oriantur e terris, et Lucian. Timon. 21.; Olympiodor. in Platonis Phaedon. in Alb. Iahni animadvers. in Basil. Magn. I, p. 83.

3. δέμας, hoc est vinculum] Cf. quae Lobeck. Aglaopham. I, p. 759. affert ex Epiphani epist. ad Ioannem Episc. p. 314 C. Origines virtutem historiae allegoriae depravans mendacio ... asserit animas iuxta graecam etymologiam ψυχὰς ἀπὸ τοῦ ψύχεσθαι vocatas, quia de coelestibus ad inferiora venientes calorem ingenuum amiserint, ... unde etiam corpus δέμας, id est δεσµὸν, et σῆμα [lege σῶμα, id est σῆμα] vocari. Et Plat. Gorg. p. 493. Steph., Cratyl. p. 400.

sphaera, quae ἀπλανής dicitur, usque ad globi lunaris exordium, [57] mutabilem vero a luna ad terras usque dixerunt: et vivere animas, dum in inmutabili parte consistunt, mori suten, cum ad partem ceciderint permutationis capacem, atque ideo inter lunam terrasque locum mortis et inferorum vocari: ipsamque lunam vitae esse mortisque confinium, et animas inde in terram fluentes mori, inde ad supra meantes in vitam reverti, nec inmerito, aestimatum est. A luna enim deorsum natura incipit caducorum: ab hac animae sub numerum dierum cadere et sub tempus incipiunt. Denique illam aetheriam terram physici vocaverunt, 7 et habitatores eius lunares populos nuncuparunt: quod ita esse plurimis argumentis, quae nunc longum est enumerare, docuerunt. Nec dubium est, quin ipsa sit mortalium corporum et auctor et conditrix, adeo ut nonnulla corpora sub luminis eius accessu patiantur augmenta et hac decrescente minuantur. Sed, ne de re manifesta fastidium prolixa adsertione generetur, ad ea quae de inferorum loco alii definiunt transeamus. Maluerunt 8 enim mundum alii in elementa ter quaterna dividere, ut in primo numerentur ordine terra aqua aer ignis, qui est pars liquidior aeris vicina lunae: supra haec rursum totidem numero sed naturae purioris elementa, ut sit luna pro terra, quam aetheriam terram a physicis diximus nominatam, aqua sit sphaera Mercurii, aer Veneris, ignis in sole: tertius vero elementorum ordo ita ad nos conversus habeatur, ut terram ultimam faciat, et ceteris in medium redactis in terras desinat tam ima quam summa postre- [58]

[Edd. vicahgspdzb.

— aplanes Mas. et Edd. — in inmutabili R1chs-bPBER. in mutabili R2 v1 (F sup. add. im). inmutabili G. inmutabili v3diag. immitabili B. — ceciderunt G. — permutabilitatis L. — mortique BER. — inde om. B. — in terram fluentes mori om. R1. — ad superna BER. — non inmerito a-bPBER. — existimatum SEdd.PBER. — sub ipsis incipiunt v. 7. aetheriam BFR1G. aetheream R2Edd.SPBER. — nuncupaverunt R1Lv-g. nuncuparent B. — mortalium corporum sit F. — corporum auctor (om. et) BER. — auctor conditrix (om. et) R1. — ut nulla R1. — augmentum F. — hoc decrescente FR1GBAR.BEN. decrescente h' (sup. ac) R2. 8. ut primo (om. in) R1. — numerentur (om. ordine) BER. ordine numerentur F. — qui est BFSR12GH2. quae est Edd.PBER.; cf. c. 17, § 12. — aeris vicina lunae liquidior BER. — purioris (sup. add. sunt) R2. — aetheriam BFR1G. aetheream R2Edd.PBER. — diximus] § 6. — in unum (sup. me-

6. ipsamque lunam vitae esse mortisque confinium] Hinc lucem accipere Pontanus dixit verba Apuleii Metam. lib. XI. [c. 23.]: Accessi confinium mortis, et calcato Proserpinae limine per omnia vectus elementa remeavi. Nocte media vidi solem candido coruscantem lumine: deos inferos et deos superos accessi coram et adoravi de proximo. Lobeck. Aglaopham. p. 1342. citat Plutarch. de fac. lunae c. 28, p. 91, tom. XIII. Hutt.

7. aetheriam terram] Pont. conf. c. 19, § 10. Idem latere putat in

Lutatii adnotatione ad Statii Theb. II, 58.: Philosophi lunam esse in terra dicunt.

habitatores eius] „Recepta opinio, lunam non minus ac terram habitari ac coli. Arati interpres: εἰναι δὲ ἐν αὐτῇς οὐρανῶν ἑλλην ποταμούς τε καὶ ὄσα ἐπὶ γῆς. Videndus Politianus ad illud tragici [Sen. Herc. Tur. v. 83.] Sublimis alias luna concipiat feras.“ PONT.

Nec dubium est ... minuantur] Conf. Apul. Metam. XI, 1. Certus etiam summam deam praecipua maiestate pollere, ... ipsa etiam cor-

mitas: igitur sphaera Martia ignis habeatur, aer Iovis, Saturni aqua, terra vero ἀπλανής, in qua Elysios esse campos puris animis deputatos antiquitas nobis intellegendum reliquit. De his campis anima, cum in corpus emittitur, per tres elementorum ordines trina morte ad corpus usque descendit. Haec est inter Platonicos de morte animae, cum in corpus truditur, secunda sententia. Alii vero (nam tres esse inter eos sententiarum diversitates ante signavimus) in duas quidem et ipsi partes, sicut primi faciunt, sed non isdem terminis dividunt mundum. Hi enim caelum quod ἀπλανής sphaera vocitatur partem unam, septem vero sphaeras quae vagae vocantur et quod inter illas ac terram est terramque ipsam alteram partem esse voluerunt. Secundum hos ergo, quorum sectae amicitior est ratio, animae beatæ ab omni cuiuscumque contagione corporis liberæ caelum possident, quæ vero appetentiam corporis et huius quam in terris vitam vocamus ab illa specula altissima et perpetua luce despiciens desiderio latenti cogitaverit, pondere ipso terrenæ cogitationis paulatim in inferiora delabitur. Nec subito a perfecta incorporalitate luteum corpus induitur, sed sensim per tacita detrimenta et longiorem simplicis et absolutissimæ puritatis recessum in quædam siderei corporis incrementa turgescit: in singulis enim sphaeris quæ caelo subiectæ sunt ætheria obvolutione vestitur, ut per

Mss. BFMSPR12GBER.]

dium) F. — in terram Edd.BER. — in qua (add. a sec. m.) R2. — campos esse Edd.PBER. — ad intelligendum R1. 9. dum in corpus F. — secunda cum in corpus truditur F. 10. inter eos esse v-g. — ante] § 4. — ipsi (om. et) s-bP. — partes sicut et ipsi R1. — non dividunt hisdem terminis R2. — Hic enim v. — qui apianes (om. caelum) B. — sphaera om. L. — vocitetur PR12Gv. — alteram om. L. 11. hos igitur S. — amicitior BSGv1. amicitior R2 (FR1 del. ci). amicior v3-bPBER. Vid. Forcellin. lex. s. v. amicus. — cuiusque LBAR. — in terra L. — terrenæ cogitationis om. BER. terr. contagionis R1G (in B legitur in mg. a sec. m.) „Ms. a sec. m.“ 12. a perfecta Mss.v-gBAR.BER.L. „scripti“ Gron. hac perfecta s-z. — luteum corpus a perf. incorp. R2. — ætheria BFR1G. ætheria R2Edd.PBER. — subvolutione v. oblivione L. — sociati v.

pura terra coelo marique nunc incrementis consequenter augeri, nunc detrimentis obsequenter diminui.

8. in qua Elysios esse campos] „Maro de Elysio magnifice lib. V. [v. 733 seqq.]: Non me impia namque Tartara habent, tristesve umbræ; sed amoena piorum Concilia Elysiumque colo. Aliter in sexto Martialis [ep. 58.] O quam pæne tibi Stygiæ ego raptus ad undas Elysiae vidi nubila fusca plagæ.“ PONT. Virgilium statuisse apud inferos esse Elysium elucet ex Aen. lib. VI, v. 637 seqq.

11. ab omni cuiuscumque contagione corporis liberæ] Propter ea quæ proxime sequuntur malle, ut c. 8, § 8., legere cogitatione cor-

poris: at omnium librorum consensus obstat, et potest sane illud quoque ferri.

paulatim in inferiora delabitur] „Ad Pammachium D. Hieronymus: Dicit Origenes, inquit, cunctas rationales creaturas incorporeales et invisibiles, si negligentiores fuerint, paulatim ad inferiora labi, et iuxta qualitates locorum ad quæ defluunt assumere sibi corpora, verbi gratia primum ætheria, deinde aerea. Cumque ad vicina terræ pervenerint, crassioribus corporibus circumdari, novissime humanis carnibus alligari.“ PONT.

12. a perfecta incorporalitate] Hanc scripturam recte defendit Gron. Significat enim praepositio

eas gradatim societati huius indumenti testei concilietur: et ideo totidem mortibus quot sphaeras transit ad hanc pervenit quae in terris vita vocitatur.

XII. Descensus vero ipsius, quo anima de caelo in huius 1 vitae inferna delabatur, sic ordo digeritur. Zodiacum ita lacteus[59] circulus obliquae circumflexionis occurso ambiendo complectitur, ut eum, qua duo tropica signa, Capricornus et Cancer, feruntur, intersecet. Has solis portas physici vocaverunt, quia in utraque obviante solstitio ulterius solis inhibetur accessio, et fit ei regres- 2 sus ad zonae viam cuius terminos numquam relinquit. Per has 2 portas animae de caelo in terras meare et de terris in caelum remeare creduntur. Ideo hominum una, altera deorum vocatur: hominum Cancer, quia per hunc in inferiora descensus est: Ca- 3 pricornus deorum, quia per illum animae in propriae immortalita- tis sedem et in deorum numerum revertuntur. Et hoc est 3 quod Homeri divina prudentia in antri Ithacesii descriptione significat. Hinc et Pythagoras putat a lacteo circulo deorsum incipere Ditis imperium, quia animae inde lapsae videntur iam a superis recessisse. Ideo primam nascentibus offerri ait lactis ali-

[Eld. vicahgsdzb.

XII. Caput XII. Quomodo anima ex superiore mundi parte ad in- ferna haec delabatur. ch-b. 1. vitae huius R2. — dilabatur BER. — dirigitur H2. — lacteis circulis v. — circumflexionis h. — amplecti- 2 tur v-g. — qua (del. duo) H1. quando H2. quae duo h. — solis ulte- rius R1. 2. in terram F. — de terra (sup. is) F. — et ... re- meare om. G. — dicuntur (in mg. vel creduntur) F. — deorum una ho- minum altera R2. 3. quod add. a sec. m. R2. — prudentia B (F a sec. m.) SR12v-gGH2BAR.L. providentia (F a p. m.) Edd.PBER. — Ithacesii s-bPBER. ithacessi G. itacessii (sup. itacensis) F. ithacensi BAR. (R2 del. n). ithacensii B. itacensis v-g. ithacensis SR1iah (h in mg. ithacessi ant.) LBEN.BAR. — Hinc (om. et) R1. Hinc etiam BER. — iam superis (om. a) B „membran. altera“ Gron. Vid. not. a superis iam R2. — discessisse L. — ideo prima B. — ait lactis alimoniam

a idem quod post, ut saepius „post adverbium quae proximam temporis vicem significant“, ut ait Hand. Tur. sell. I, p. 47.

indumenti testei] i. e. quod cum testa comparari possit. Conf. Sat. VII, 15, 15. cum testis terrenisque corporibus.

XII, 1. solis portas] Gron. confert Sat. I, 17, 63.

obviante solstitio] sc. accessioni. Cf. Sat. VII, 5, 5. quibus obvian- dum non erat.

ulterius ... inhibetur] h. e. inhi- betur, ne ulterius progrediatur. Vid. not. ad. I, 6, 49.

3. in antri Ithacesii descriptione] „Locus exstat Odys. v', 103 seqq. Porphyrius quoque de Nympharum antro hunc locum Homeri, uti no- ster, allegorice est interpretatus. Atque antrum illud Platonis in septimo de Rep. (ab initio), quo

vita hominum et conditio satis ele- ganter explicatur, vel ex Ernesti Prolusione de antro Platonis est notissimum.“ ZEUN.

videntur iam a superis recessisse] „Haec quidem omnia ad intellectionem pronam. Vide tamen, an non scripserit: videntur iam superis de- cessisse. Ditis imperium sunt inferi et mors; animabus autem mortem evenire, cum ad corpora labuntur, supra [c. 11, § 2.] Macrobius ostendit. Itaque cum ultra lacteum circulum descendendo ani- mae pervenerint, superi, id est qui supra lacteum agunt, putant eas iam in Ditis imperium, hoc est corpus, quod mori vocant, devenisse. Hic sensus auctorior.“ GRON.

Ideo primam nascentibus offerri ait lactis alimoniam] „Hinc et cir- culo huic nomen natum innuit li- bro de Nympharum antro Porphy-

moniam, quia primus eis motus a lacteo incipit in corpora terrena labentibus. Unde et Scipioni de animis beatorum ostenso 4 lacteo dictum est: *Hinc profecti huc revertuntur*. Ergo descensurae cum adhuc in Cancro sunt, quoniam illic positae necdum [60] lacteum reliquerunt, adhuc in numero sunt deorum. Cum vero ad Leonem labendo pervenerint, illic conditionis futurae auspicantur exordium. Et quia in Leone sunt rudimenta nascendi et quaedam humanae naturae tirocinia, Aquarius autem adversus Leoni est et illo oriente mox occidit: ideo, cum sol Aquarium tenet, Manibus parentatur, utpote in signo quod humanae vitae 5 contrarium vel adversum feratur. Illinc ergo, id est a confinio quo se zodiacus lacteusque contingunt, anima descendens a tereti, quae sola forma divina est, in conum defluendo producitur, sicut a puncto nascitur linea et in longum ex individuo procedit: ibique a puncto suo, quod est monas, venit in dyadem, quae est 6 prima protractio. Et haec est essentia quam individuum eandemque dividuam Plato in Timaeo, cum de mundanae animae fabrica loqueretur, expressit. Animae enim, sicut mundi ita et hominis unius, modo divisionis repperientur ignarae, si divinae naturae simplicitas cogitetur, modo capaces, cum illa per mundi, 7 haec per hominis membra diffunditur. Anima ergo cum trahitur ad corpus, in hac prima sui productione silvestrem tumultum, id est ὕλην, influentem sibi incipit experiri. Et hoc est quod Plato notavit in Phaedone, animam in corpus trahi nova ebrietate trepidantem, volens novum potum materialis alluvionis intellegi, quo 8 delibuta et gravata deducitur. Archani huius indicium est et

Mss. BFSPR12GBER.]

offerri v-g. ait offerri lactis alimoniam G. — quia lac primus R1. — a lacte G. — ostenso lacteo circulo BER. — Hinc] Somn. III, 1.
4. positae illic B. — deorum sunt R2. — aquarius (sup. temesis) F. — leoni est adversus R1. — parentatur (sup. sacrificatur) B. leo parentatur F. — contrarium est BER. — adversarium H1. 5. Illic H1. — ex dividuo H2. — contractio F. detractio v (g in mg.). 6. haec est sententia R1. — in Timaeo] p. 35. — reperiuntur ag. — cum per illa G. 7. cum ad corpus trahitur R2. — id (om. est) F. — hylen Mss. et Edd. — fluentem H2. — in Phaedone] p. 79. — phedrone BSP R12GBER.v1 „Angl.“ phedore (sup. drone) F. Phaedone ca. — deli-

rius: Ἀῆμος δε, inquit, ὄνελρον κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαι, δε συνεγχεσθαι φασιν εἰς τὸν γαλαξίαν τὸν οὐτῶ παραγορευόμενον ἀπὸ τῶν γάλακτι τρεφομένων, δταν εἰς γένεσιν πέσωσιν. Vide Spicilegium Meursii ad illud Theocriti, καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος, Idyll. XXV. [immo XXIV, 3.]⁶ PONT.

4. cum sol Aquarium tenet, Manibus parentatur] Conf. Schol. Porphy. in Horat. Sat. I, 1, 36. Sol transit in Aquarium XVII. Cal. Febr.; in eo est diebus triginta usque ad XVII. Cal. Mart.; et Calendarium Petavii a. d. XVII.

Cal. Febr.: Sol in Aequarium transit, Leo mane incipit occidere, cum Sat. I, 13, 3, ubi vid. not.

a tereti, quae sola forma divina est] Cf. c. 14, §§ 8 et 9.

e puncto nascitur linea] Cf. c. 5, §§ 7 et 11.

7. aetheriam terram physici vocaverunt] quia luna, ut ait Macrobius I, 19, 10., aetheris ima pars est, ut totius mundi ima pars terra est.

silvestrem tumultum] Cf. Plat. Phaed. p. 79. τὰ οὐδέποτε κατὰ ταῦτ᾽ ἔχοντα. Ceterum vid. Zeun. ad c. 22, § 6.

Crater Liberi patris ille sidereus in regione quae inter Cancrum est et Leonem locatus, ebrietatem illic primum descenduris animis evenire silva influente significans: unde et comes ebrietatis[61] oblivio illic animis incipit iam latenter obrepere. Nam si animae 9 memoriam rerum divinarum, quarum in caelo erant consciae, ad corpora usque deferrent, nulla inter homines foret de divinitate dissensio: sed oblivionem quidem omnes descendendo hauriunt, aliae vero magis, minus aliae. Et ideo in terris verum cum non omnibus liqueat, tamen opinantur omnes, quia opinionis ortus est memoriae defectus. Hi tamen hoc magis inveniunt, qui mi-10 nus oblivionis hauserunt, quia facile reminiscuntur quod illic ante cognoverint. Hinc est quod quae apud Latinos lectio, apud Graecos vocatur repetita cognitio: quia cum vera discimus, ea recognoscimus quae naturaliter noveramus prius quam materialis influxio in corpus venientes animas ebriaret. Haec est autem 11 hyle, quae omne corpus mundi, quod ubicumque cernimus, ideis impressa formavit. Sed altissima et purissima pars eius, qua vel sustentantur divina vel constant, nectar vocatur et creditur esse potus deorum: inferior vero atque turbidior potus animarum. Et hoc est quod veteres Lethaeum fluvium vocaverunt. Ipsum 12 autem Liberum patrem Orphaici *νοῦν ὕλικόν* suspicantur intellegi, qui ab illo individuo natus in singulos ipse dividitur. Ideo in illorum sacris traditur Titanio furore in membra discerptus et frustis sepultis rursus unus et integer emersisse, quia *νοῦς*, quem diximus mentem vocari, ex individuo praebendo se dividendum et rursus ex diviso ad individuum revertendo et mundi

[Edd. vicahgpdab.

bata BER. 8. inter cancrum et leonem est F. — incipit animis v-g. — iam latenter Mss. et BAR.LTR. latenter (om. iam) Edd. — obripere R1. abripere B. 9. conscientiae nulla (om! ad corp. usq. deferrent) B. — de divinitate om. R1. — aliae minus R1. — cum nominibus liqueat R2. — effectus (in mg. defectus) F. 10. quid illic v-g. — cognoverint BFS (R2 a p. m.) v-g. cognoverunt R1 (R2 a sec. m.) BER. cognoverant a-bP. — quia dum BER. — ante quam v-g. — inflexio H2. — inebriaret FBER.BEN.L (BER. inhebr.). 11. firmavit G. — sustentanter G. — potus esse R2. — atque turbidior BFSR12G „Angl.“ et turbidior Edd. „Angl.“ — animarum dicitur R1. 12. YHIKQN F. YIAYKON R1. ὕλικον v-g. — suspicabantur L. — Titanco ve-g. — discerptus in membra F. — rursus vivus TR. — qui NOYC R1. — diximus] Cf. c. 2, § 14. — se dividuum BER. (BAR. a

8. Crater ... ille sidereus] Cf. Arat. v. 448.; Cic. in Arateis v. 463 et 538. Or. et II, 8, 7. anguis sidereus.

10. repetita cognitio] „Intelligit nomen ἀνάμνησιν, quam Plato in Phaed. Sect. 18 sqq. [p. 72. Steph.], ubi de eadem re disputatur, ἀνάμνησιν vocat.“ ZEUN.

cum vera discimus, ea recognoscimus] „Consulendus est Cicero lib. I. Tusc. quae est. cap. 24. Arnobius adv. gentes lib. II. [c. 24.] Quid in Menone, o Plato, quaedam ratio-

nibus numeri admota ex puerulo sciscitaris, et ex eius niteris respon- sionibus comprobare, quas discamus, non discere, sed in eorum memoriam, quae antiquitus noveramus, redire?“ GRON. Cf. Plat. Men. p. 81 seqq.

12. Lethaeum fluvium] Cf. c. 10, § 10. Lobeck. Aglaoph. I, p. 736. huiusmodi interpretes ait a veterum auctorum mente longissime aberrare.

Liberum patrem] De diaspasmo eius et de palingenesia cf. Lobeck. Aglaoph. I, p. 711.

- 13 inplet officia et naturae suae archana non deserit. Hoc ergo pri-
 [62]mo pondere de zodiaco et lacteo ad subiectas usque sphaeras
 anima delapsa, dum et per illas labitur, in singulis non solum,
 ut iam diximus, luminosi corporis amicitur accessu, sed et sin-
 14 gulos motus, quos in exercitio est habitura, producit: in Saturni,
 ratiocinationem et intellegentiam, quod λογιστικὸν et θεωρητικὸν
 vocant: in Iovis, vim agendi, quod πρακτικὸν dicitur: in Martis,
 animositatis ardorem, quod θυμικὸν nuncupatur: in solis, senti-
 tiendi opinandique naturam, quod αἰσθητικὸν et φανταστικὸν
 appellant: desiderii vero motum, quod ἐπιθυμητικὸν vocatur, in
 Veneris: pronuntiandi et interpretandi quae sentiat, quod ἐρμη-
 νευτικὸν dicitur, in orbe Mercurii: φντικὸν vero, id est naturam
 plantandi et augendi corpora, in ingressu globi lunaris exercet.
 15 Et est haec sicut a divinis ultima, ita in nostris terrenisque om-
 nibus prima: corpus enim hoc sicut faex rerum divinarum est,
 16 ita animalis est prima substantia. Et haec est differentia inter
 terrena corpora et supera, caeli dico et siderum aliorumque ele-
 mentorum, quod illa quidem sursum arcessita sunt ad animae
 sedem, et immortalitatem ex ipsa natura regionis et sublimitatis
 imitatione meruerunt: ad haec vero terrena corpora anima ipsa
 deducitur, et ideo mori creditur, cum in caducam regionem et in
 17 sedem mortalitatis includitur. Nec te moveat, quod de anima,
 quam esse inmortalem dicimus, mortem totiens nominamus. Et-

Mss. (B usque ad v. φντικὸν § 14.) FSPR12GBER.]

sec. m.) — complet R1. — non deserit archana F. 13. illabitur
 R1. — iam diximus] cap. 11, § 12. — limosi corporis BAR. (R2 sup. vel
 luminosi). luminosi decoris H2. — exercitio (om. in) H. 14. in
 Saturni spera H1. — θεωρητικὸν (om. et) v-g. — quod aesthethicon vo-
 cant (om. et φανταστικὸν) F. quod helicon et pantasticon vocant R1. —
 in sphaera veneris BER. — φντικὸν (om. vero) P. — vero id est et quae
 sequuntur usque ad cap. 19, § 24. verba: stellarum alias interventus om.
 B. — augendi Mss. v-gb BAR. BEN. L; „reponendum ex Mss.“ Gron. agendi
 s-z. — in ingressu FSR12GH2BAR. BEN. ingressu (om. in) Edd. P.
 15. Et haec est sicut R1. et sicut haec est R2. et est sicut (om. haec)
 via. — a divinis omnibus F. — terrenisque orbibus v-g. — sicut hoc
 faex divinarum est rerum R2. 16. ac supera BER. — illa quidem
 quae H2. — accessita (F a sec. m.) SvichgG. Vid. not. ad c. 13, § 7.
 arcessita (F a p. m.) Rlas-bPBER. arcessita (sunt sursum) R2. in
 arce sita H1. — emeruerunt v-g. — corpora ipsa (om. anima) R1. —
 truditur vel includitur F. 17. Nec te moveat FSR12v-gbGL
 BAR. BEN. „Interficiendum te auctoritate librorum vet.; nam alloquitur
 filium. Sic cap. 6. [§ 10.] Nec te remordeat, cap. 15. [§ 19.] nec te mo-
 veat, lib. II, cap. 15. [§ 13.] nec te confundat.“ Gron. nec moveat (om.
 te) Ps-z. — inmortalem credimus H1. — totiens ominamus coni. Pont. —

14. in Saturni, ratiocinationem
 etc.] Cf. c. 14, § 7.; c. 19, § 23. et
 quae Lobeck. Aglaoph. II, p. 925.
 attulit e Proculo in Tim. I, 348.,
 et quae ex aliis idem ibid. p. 932.

16. et siderum aliorumque clemen-
 torum] Qua ratione sic loqui potu-
 erit Macrobius, elucet e cap. 11,
 § 8.

illa quidem] Intelliguntur supera,

licet haec posteriore loco memo-
 rata sint. Vid. not. ad c. 6, § 18.

17. quod de anima ... mortem
 totiens nominamus] „Tangit Plato-
 nem Arnobius [II, 14.]: quod cum
 animas dicat immortales, perpetuas
 et corporali soliditate privatas, pu-
 niri eas dicat tamen et doloribus af-
 fici sensuum.“ etc. Pont.

enim sua morte anima non extinguitur, sed ad tempus obruitur: nec temporali demersione beneficium perpetuitatis eximitur, cum[63] rursus e corpore, ubi meruerit contagione vitiorum penitus eliminata purgari, ad perennis vitae lucem restituta in integrum revertatur. Plene, ut arbitror, de vita et morte animae definitio 18 liquet, quam de adytis philosophiae doctrina et sapientia Ciceronis elicit.

XIII. Sed Scipio per quietem et caelo, quod in praemium 1 cedit beatis, et promissione immortalitatis animatus tam gloriosam spem tamque inclytam magis magisque firmavit viso patre, de quo utrum viveret, cum adhuc videretur dubitare, quaesiverat. Mortem igitur malle coepit, ut viveret: nec flesse contentus viso 2 parente quem crediderat extinctum, ubi loqui posse coepit, hoc primum probare voluit, nihil se magis desiderare quam ut cum eo iam moraretur. Nec tamen apud se quae desiderabat facienda constituit ante quam consuleret: quorum unum prudentiae, alterum pietatis adsertio est. Nunc ipsa vel consulentis vel praecipientis verba tractemus. *Quaeso, inquam, pater sanctissime atque 3 optume, quoniam haec est vita, ut Africanum audio dicere, quid moror in terris? quin huc ad vos venire propero? Non est ita, inquit ille. Nisi enim cum deus is, cuius hoc templum est omne quod conspicias, istis te corporis custodiis liberaverit, huc tibi aditus patere non potest. Homines enim sunt hac lege generati, qui 4 tuerentur illum globum, quem in templo hoc medium vides, quae terra dicitur: hisque animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quae sidera et stellae vocatis, quae globosae et rotundae, divinis animatae mentibus, circos suos orbisque conficiunt celeritate mirabili. Quare et tibi, Publi, et piis omnibus retinendus animus est in custodia corporis, nec iniussu eius, a quo ille est vobis datus, ex hominum vita migrandum est, ne munus adsignatum a deo*

[Edd. vicahgspdz.

sua morte (in mg. add. anima) R2. — dimersione F. — beneficium (sup. o) R2. — meruit h. — et de morte vag. — diffinitio FG. — de adutis „Ms.“ de aditis (sup. abditis) F. de abditis BER. (g in mg.) — et sapientia om. v.

XIII. Caput XIII. Hominem duplici ratione mori: primum, si anima corpus relinquat; deinde, si anima in corpore adhuc manens, corporeas illecebras contemnat, voluptatesque et affectiones omnes exuat: ex his mortibus posteriorem hanc omnibus appetendam; priorem arcessendam non esse, sed expectandam, donec Deus ipse animam a corpore dissolvat. ch-b.

1. et in coelo v3ichg. — viso parente L. — quaesierat v-g.
2. sed ubi BER. — posse coepit loqui F. — ut eo iam (om. cum) R1. ut cum eo (om. iam) Pap „Ms.“ (iam ex „Ms.“ revocavit Gron. ad I, 6, 66.) — Nec tamen FSR12v-gbPBER.BEN.BAR.L; „libri antiqui: quod verum est, syntaxi eadem, qua Ovid. Met. IV, 317. Nec tamen ante adiit etc.“ Gron. nec tam G-z. — ante quam FSBER.H1BAR.BEN.L; „Sic videtur legendum cum una membr.“ Gron. quam ante Edd.PR12G.

3. Quaeso] Somn. III, § 3-5. — pater inquam R1. — audio Africanum vichg. — morer H2. — inquit ille Mss.v-gbBAR.BEN.Tr. inquit (om. ille) s-z. — cum om. R2Tr. — deus is Tr.BAR. Somn. I. c. Mss. paene omnes. deus (om. is) R1. deus hic Edd.FSPR2G. — hoc est templum F. — omneque quod vichg. — his te custodiis corporis BER. 4. in hoc templo Somn. I. c. Mss. et Edd. omnes. — circos suos orbisque PGBER. s-zFSR12. circulos suos orbisque vab Somn. I. c. Mss. et Edd. circulos orbisque suos ichg. — est animus FB1. — datus vobis est R1. — deo (om.

- 5 *defugisse videamini*. Haec secta et praeceptio Platonis est, qui in Phaedone definit homini non esse sua sponte moriendum. Sed in eodem tamen dialogo idem dicit mortem philosophantibus appetendam et ipsam philosophiam meditationem esse moriendi. Haec sibi ergo contraria videntur: sed non ita est. Nam Plato duas mortes hominis novit. Nec hoc nunc repeto, quod superius dictum est, duas esse mortes, unam animae, animalis alteram: sed ipsius quoque animalis, hoc est hominis, duas adserit mortes, quarum unam natura, virtutes alteram praestant. Homo enim moritur, cum anima corpus relinquit solutum lege naturae: mori etiam dicitur, cum anima adhuc in corpore constituta corporeas illecebras philosophia docente contemnit et cupiditatum [65]dulces insidias reliquasque omnes exiit passionibus. Et hoc est quod superius ex secundo virtutum ordine, quae solis philosophantibus aptae sunt, evenire signavimus. Hanc ergo mortem dicit Plato sapientibus esse appetendam: illam vero, quam omnibus natura constituit, cogi vel inferri vel accersiri vetat, docens expectandam esse naturam, et has causas huius aperiens sanctionis quas ex usu rerum quae in cotidiana conversatione sunt mutuatur.
- 8 Ait enim eos qui potestatis imperio trudentur in carcerem non oportere inde diffugere prius quam potestas ipsa quae clausit ab-

Mss. FSPR12GBR.]

- a) R1. — *defugisse* c-bSP; Somn. l. c. Mss. et Edd. *diffugisse* FR12GV BAR.LTR.; cf. infra § 8. *effugisse* i. *fugisse* BER. 5. in Phaedone] p. 62 et 67. — Phedrone Mss.v. Vincent. Bellovac. Specul. natur. 31, 110. — *diffinit* F. — *sed ineundum*. Item in dialogo idem dicit Vinc. Bell. l. c. — *dialogo tamen* R1. — *sibi* (om. ergo) BER. *sibi ergo* del. H. — *contraria esse* Vinc. Bell. l. c. — *duas esse* G. — *hominis mortes* F. *mortes hominum* BER. — *hoc* del. H1. — *non recepto* H2. — *superius*] c. 11, § 1 sqq. — *duas esse* asserit R1. 6. *Homo* (om. enim) F. — *mori enim dicitur* R1. — *philosophia ducente* L a sec. m. — *insidias dulces* F. — *exiit* BER. *exurit* Vinc. Bell. l. c. — *superius*] c. 8, § 8. 7. *sapientibus appetendam dicit* Plato BER. — *regi vel inferri a*; Mod. N. L. p. 182. restituit *cogi*. — *accersiri* b. — *mutantur* vl. *mutuantur* v3. 8. *Ait* (sup. add. enim) R2; (del. enim) H1. — *diffugere*

XIII, 6. *omnes exiit passionibus*] Similiter Macrobius c. 9, § 3. *anima virtutes induitur*, c. 11, § 12. *luteum corpus induitur*, et c. 14, § 7. *patrem induitur*, et saepius hanc constructionem admittit in participio, ut II, 10, 15. *asperitatem exuti*, et II, 12, 5. *exutus hominem*. Et poetae: Ovid. Metam. VII, 318. *Cornuaque exiit*, nec non cum cornibus annos, idem VI, 568. *Induiturque atras vestes*; Virg. Aen. II, 391 seq. *Androgei galeam clipeique insignis decorum induitur*, et VII, 639 seq. *clipeumque auroque trilicem Loricam induitur*.

7. *accersiri vetat*] „Legitur hoc verbum etiam I Sat. 16 [§ 38.] *accersita*, II Sat. 11 [III, 14, 7.]

accersebantur. Sed haec scribentium errata esse mihi exploratum est: nam melius habes cap. praeced. [§ 16.] *arcessita sunt*, infra autem hoc cap. [§ 17.] *arcessit*. Et alibi quod fortissime me huc attrahit, est quod videam etiam Virgilio impingi id verbum, lib. IV. Sat. cap. 5 [§ 1.], quasi scripsisset *accersere*, cum ab omni memoria ibi lectum sit *accersere*, agnoscante etiam Servio. “ Gron. In Virgilii editionibus vel novissimis sane legitur *accersere*, sed Macrobiani codices et illo loco et aliis fere omnibus commendant scripturam *accersere*, quam ubique exhibui. De infinitivo *accersiri* vid. Doederl. Syn. III, p. 282.

8. *qui ... trudentur in carcerem*]

ire permiserit. Non enim vitari poenam furtiva discessione sed crescere. Hoc quoque addit, nos esse in dominio deorum quorum tutela et providentia gubernamur: nihil autem esse invito domino de his quae possidet ex eo loco in quo suum constituerat auferendum: et sicut qui vitam mancipio extorquet alieno crimine non carebit, ita eum qui finem sibi domino necdum iubente quaesiverit non absolutionem consequi sed reatum. Haec 9 Platonicae sectae semina altius Plotinus exequitur. Oportet, inquit, animam post hominem liberam corporeis passionibus inveniri. Quam qui de corpore violenter extrudit liberam esse non patitur. Qui enim sibi sua sponte necem comparat aut pertaesus necessitatis aut metu cuiusquam ad hoc descendit aut odio, quae omnia inter passiones habentur: ergo, etsi ante fuit his sordibus pura, hoc ipso tamen, quo exit extorta, sordescit. Deinde mortem debere ait animae a corpore solutionem esse, non vinculum: exitu autem coacto animam circa corpus magis magis-10 que vinciri. Et revera ideo sic extortae animae diu circa corpus eiusve sepulturam vel locum in quo injecta manus est pervagantur: cum contra illae animae, quae se in hac vita a vinculis corporis philosophiae morte dissolvunt, adhuc extante corpore caelo et sideribus inserantur. Et ideo illam solam de voluntariis mortibus significat esse laudabilem, quae comparatur, ut diximus, philosophiae ratione, non ferro, prudentia, non veneno. Addit 11 etiam illam solam esse naturalem mortem, ubi corpus animam, non anima corpus, relinquit. Constat enim numerorum certam constitutamque rationem animas sociare corporibus. Hi numeri dum supersunt, perseverat corpus animari: cum vero deficient, mox archana illa vis solvitur, qua societas ipsa constabat: et hoc est quod fatum et fatalia vitae tempora vocamus. Anima ergo 12 ipsa non deficit, quippe quae immortalis atque perpetua est, sed

[Edd. vicahgsdz.]

inde F. — *abscissione* R2. — *in dno* (sup. *dominio*) F. — *dominorum* quorum H1. *dei cuius* BER. — *addidit* BER. — *nisi hoc esse* (sup. *nihil autem*) R2. — *domino non iubente* R1. 9. *Plotinus*] Ennead. I, lib. IX. — *debere animae ait* R1. 10. *eiusve sepulchrum* R1. — *quae in* (om. *se*) cahg. — *corporis* FSR12Gi „Angl.“ *corporeis* vc-bPBER. — *dissolvuntur* v-g. — *dicunt esse laud.* F. — *ut diximus*] Cf. § 6. — *philosophiae ratione ut diximus* v-g. 11. *solam* (om. *illam*) v-g. — *naturalem esse* R2. — *animam anima non* R1. *animam et anima* S. *anima non animus* G. — *illa archana vis* F. *archana vis illa* G.

„Locus, quem auctor spectat, extat Phaed. Sect. 6 [p. 62].“ ZEUN.

9. *post hominem*] Idem est quod alibi *post corpus vel post animal*. Vid. not. ad c. 1, § 7.

hoc ipso, quo exit extorta] Videtur esse idem ac *hac ipsa actione, qua*; nisi forte majoris respiciens ad antecedens ante, interpretari *hoc ipso temporis momento, quo etc.*

10. *animae diu circa corpus ... pervagantur*] Conf. Serv. ad Virg. Aen. IV, 386. *Dicunt physici biothinatorum animas non recipi in originem suam, nisi vagantes legitimum tempus fati compleverint etc.*, et Salmas. ad Solin. p. 787.

11. *numerorum certam constitutamque rationem*] Cf. c. 6, § 62 sqq. et § 82.

inpletis numeris corpus fatiscit: nec anima lassatur animando, sed officium suum deserit corpus, cum iam non possit animari. Hinc illud est doctissimi vatis:

— *Explebo numerum, reddarque tenebris.*

- 13 Haec est igitur naturalis vere mors, cum finem corporis solus numerorum suorum defectus adportat, non cum extorquetur vita corpori adhuc idoneo ad continuationem ferendi. Nec levis est
14 differentia vitam vel natura vel sponte solvendi. Anima enim, cum a corpore deseritur, potest in se nihil retinere corporeum, si se pure, cum in hac vita esset, instituit: cum vero ipsa de [67]corpore violenter extruditur, quia exit rupto vinculo, non soluto, fit ei ipsa necessitas occasio passionis, et malis, vinculum dum
15 rumpit, inficitur. Hanc quoque superioribus adicit rationem non sponte pereundi. Cum constet, inquit, remunerationem animis illic esse tribuendam pro modo perfectionis ad quam in hac vita unaquaeque pervenit: non est praecipitandus vitae finis, cum ad
16 huc proficiendi esse possit accessio. Nec frustra hoc dictum est: nam in archanis de animae reditu disputationibus fertur in hac vita delinquentes similes esse super aequale solum cadentibus, quibus denuo sine difficultate praesto sit surgere; animas vero ex hac vita cum delictorum sordibus recedentes aequandas his qui in abruptum ex alto praecipitique delapsi sint, unde numquam facultas fit resurgendi. Ideo ergo utendum concessis vitae
17 spatiis, ut sit perfectae purgationis maior facultas. Ergo, inquires, qui iam perfecte purgatus est manum sibi debet inferre, cum non sit ei causa remanendi, quia profectum ulterius non requirit qui ad supera pervenit. Sed hoc ipso, quo sibi celerem finem spe fruendae beatitudinis accersit, inretitur laqueo passionis, quia spes sicut timor passio est: sed et cetera, quae superior ratio
18 disseruit, incurrit. Et hoc est quod Paulus filium spe vitae verioris ad se venire properantem prohibet ac repellit, ne festinatum absolutionis ascensionisque desiderium magis eum hac ipsa

Mss. FSPR12GBER.]

12. *et perpetua FR2. ac perpetua S. — cum iam anima non BER. — Explebo* Virg. Aen. VI, 545. 13. *vera naturalis mors BER. naturalis mors (del. vere) H1. — extorquet R1. — ferendam R1. — solvi R1.* 14. *Anima autem R2. — corpore (om. a) via. — nisi (sup. nil) retinere corporeum R2. retinere nihil corporeum F. nihil corporeum retinere R1. — violenter de corpore viag. — malis vinculis GR2BER. H2 „Angl.“* 15. *adicit R2BAR.L. — constat BER. — animis esse (om. illic) R1.* 16. *praesto sit surgere sine difficultate F. — resurgere H2. — in ruptum BER. — delapsi sint FR12G. delapsi sunt Edd.SP. dilapsi sunt BER. — facultas numquam Edd.PBER. — ideo est (om. ergo) G. — concessis utendum Edd.P.* 17. *Ergo tu inquis H2. — purgatus est (om. perfecte) R1. perfectae purgatus est v. perfectae purgationis sit F. — quia perfectum Fv (g in mg.). — superna BER.v-g. — beatitudinis BER. — accersit SBER. — arcescit R12Edd.FPG. Vid. § 7. — quia sicut timor spes BER. — ratio inseruit v.*

16. *fertur in hac vita delinquentes similes esse* Conf. II, 5, 15. *nec excogitatas a nobis lineas ... aces-*

timetur, et II, 14, 12. et haec dicendum est ab alio moveri.

passione vinciat ac retardet. Nec dicit, quod, nisi mors naturalis adveniret, emori non poteris; sed, huc venire non poteris. *Nisi enim cum deus*, inquit, *istis te corporis custodiis liberaverit*, huc[68] tibi aditus patere non potest: quia scit iam receptus in caelum nisi perfectae puritati caelestis habitaculi aditum non patere. Pari autem constantia mors nec veniens per naturam timenda est, nec contra ordinem cogenda naturae. Ex his quae Plato-20 nem quaeque Plotinum de voluntaria morte pronuntiasse retulimus nihil in verbis Ciceronis quibus hanc prohibet remanebit obscurum.

XIV. Sed illa verba quae praeter hoc sunt inserta repe-1 tamus: *Homines enim sunt hac lege generati, qui tuerentur illum globum, quem in templo hoc medium vides, quae terra dicitur: his-que animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quae sidera et stellas vocatis, quae globosae et rotundae, divinis animatae mentibus, circos suos orbesque conficiunt celeritate mirabili.* De terra, cur 2 globus dicatur in medio mundo positus, plenius disseremus, cum de novem sphaeris loquemur. Bene autem universus mundus dei templum vocatur propter illos qui aestimant nihil esse aliud deum nisi caelum ipsum et caelestia ista quae cernimus. Ideo,[69] ut summi omnipotentiam dei ostenderet posse vix intellegi, numquam videri, quicquid humano subicitur aspectui templum eius vocavit qui sola mente concipitur; ut qui haec venerationis ut templa cultum tamen maximum debeat conditori, sciatque quisquis in usum templi huius inducitur ritu sibi vivendum sacer-

[Edd. vicahgspdzb.]

18. *accessionisque* Hl. — *evenerit* BER. — *sed ... poteris* om. Rl.
19. *deus inquit* (om. cum) BER. inquit cum deus v-g. — *custodiis corporis* Rl. — *aditum habitaculi* R2.

XIV. Caput XIV. Cur mundus hic universus Dei vocetur templum: quotuplici sensu accipiat nomen animi: et quomodo mens homini cum sideribus communis esse dicatur: tum variae de animi natura sententiae: quid inter stellam et (chg ac) sidus intersit: quid sphaera, quid orbis, quid circus: stellae errantes unde nomen acceperint. ch-h. 1. *Homines*] Somn. III, 4. — *hac lege generati sunt* F. — *illum tuerentur globum* Rl. tuerentur illum globum R2. — *globosae atque rotundae* ichg. *rotundae et globosae* a. — *ex divinis* BER. — *circulos* v-g. 2. *in medio* (om. mundo) G. — *loquimur* BER. — *existimant* Sv-g. — *nichil aliud esse* Rl. — *quam celum* BER. — *caelestia ipsa* BER. — *summam dei omnipotentiam* Rl. — *numquam videri* F (S numquamque) R12BER.v-aLBER. BAR. *numquam posse videri* h-bPG. „Posse si non melius, at certe non peius abest a libris vetustis.“ Gron. — *templi eius* BER. — *mente concipitur* BER. (R2 sup. concip.). — *qui veneratur ut templa haec* F. — *in-*

18. *Nec dicit, quod ... poteris*] Sic saepius Macrobius utitur particula quod cum indicativo, pro accusativo cum infinitivo, ut o. seq. § 3.; I, 21, 17.; II, 5, 20.; II, 13, 7.; II, 15, 24.; Sat. I, 4, 9.; I, 24, 3., et praemissis pronominiibus, hoc I, 20, 18.; Sat. III, 3, 11.; VII, 6, 13.; VII, 7, 6.; VII, 15, 12.; id Sat. I, 4, 19.; illud Sat. I, 7, 33., et cum

coniunctivo II, 5, 17.; II, 7, 7.; Sat. I, 11, 23.; II, 4, 25.; III, 20, 2.; V, 19, 1.; VII, 11, 5.

XIV, 2. *qui aestimant nihil esse aliud deum nisi caelum ipsum*] Cf. Plin. N. H. II, init. Mundum et hoc, quodcumque nomine alio caelum appellare libuit, ... numen esse credi par est, et ib. 7, s. 5. *Quisquis est Deus, si modo est alius.*

dotis. Unde et quasi quodam publico praeconio tantam humano generi divinitatem inesse testatur, ut universos siderei animi cognatione nobilitet. Notandum est, quod hoc loco animum, et ut proprie et ut abusive dicitur, posuit. Animus enim proprie mens est, quam diviniorem anima nemo dubitavit: sed nonnumquam sic et animam usurpantes vocamus. Cum ergo dicit: *hisque animus datus est ex illis sempiternis ignibus*, mentem praestat intellegi, quae nobis proprie cum caelo sideribusque communis est; cum vero ait: *retinendus animus est in custodia corporis*, ipsam tunc animam nominat, quae vincitur custodia corporali cui mens divina non subditur. Nunc qualiter nobis animus, id est mens, cum sideribus communis sit, secundum theologos disseramus. Deus, qui prima causa et est et vocatur, unus omnium, quaeque sunt quaeque videntur esse, princeps et origo est. Hic superabundanti maiestatis secunditate de se mentem creavit. Haec mens, quae *voûs* vocatur, qua patrem inspicit, plenam similitudinem servat auctoris: animam vero de se creat posteriora respiciens. Rursus anima patrem qua intuetur induitur, ac paulatim regrediente respectu in fabricam corporum incorporea ipsa

Mss. FSPR12GBER.]

dicitur R1. — publico praeconio quodam F. — divinitatem om. R1.

3. in hoc loco BER. — ut abusive ponitur BER. — apposuit R1. — mens (om. est) R2. — dubitabit H2. — usurpantes animum esse H1.

4. proprie om. R2. — tunc om. BER. tum (sup. cui) R1. — subicitur BER.

6. et est et vocatur Mss.v.gb. „Scripsit Macrobius et est et voc. Ita habent Mss. Ita locutus est supra, ita loquitur infra [§ 17.] et sunt et videntur, c. 19 [§ 14.] et sit et habeatur.“ Gron. est et vocatur (om. priore et) s-z. — „Quaeque sunt quaeque videntur, ut c. 6 [§ 9.]. Sed Ms. optimus utroque loco quaecumque, de quo ἐνέχω, praesertim cum et Sat. V, c. ult. [§ 10.] quique sint quique fuerint.“ Gron. — origo (om. est) R1. — hic deus BER. Sic H1. — quae patrem H1 (R1 sup. a). — de se vero R2. vero de se ipsa BER.

7. Rursum SR12. — patrem qua intuetur FSR2v.gbGBER.BER.LTr.H2. qua intuetur patrem R1. patrem quam intuetur P. qua parte intuetur P4. partem quam intuetur s-z. mentem quam intuetur „Oxonii“ Gron. Vid. not. — induitur (sup. add. divinitatem) R1. — in corporum fabricam R1. — in

6. omnium, quaeque sunt quaeque videntur esse] i. e. intellegibilem et corporaliū, cf. c. 6, § 19.

7. patrem, qua intuetur, induitur] Gronovius mentem, quod invenit in cod. Oxon., defendit his verbis: „Animae pars, quae mentem proxima est, mentis consors fit: quae vero a mente remotior et rebus corporeis propinquior est, licet anima ipsa sit incorporea, tamen corporea participat. Haec sententia Macrobiū quae per rō partem [quod invenit in ap] non parum obscurior videtur fieri.“ — At Zen-ninus patrem, qua, quod legit in Ed. Col., recte defendit his verbis: „Quemadmodum auctor paulo ante de mente, quam ex Deo summo

creatam esse contendit, dicit: qua patrem inspicit, plenam similitudinem servat auctoris: ita et nunc, cum originem animae a mente tradit, eadem utitur sententia, sed levi tantum mutatione et variatione, uti saepe, rursus anima patrem, h. e. mentem, qua intuetur, ante: inspicit, induitur, ante: plenam similitudinem servat auctoris.“ — Paulo alio sensu Claudian. de III cons. Honor. v. 157. dicit: *indue mente patrem*. De passivo vid. not. ad c. 13, § 6.

ac paulatim] Exspectes particulam adversativam, sed ac bene se habet, dum interpreteris: „und nur allmählich.“ Vid. Doederl. Synon. III, § 97.

degenerat: habet ergo et purissimam ex mente, de qua est nata,^[70] rationem, quod λογικὸν vocatur, et ex sua natura accipit prae-
bendi sensus praebendique incrementi seminarium, quorum unum
αἰσθητικὸν alterum φυτικὸν nuncupatur. Sed ex his primum,
id est λογικὸν, quod innatum sibi ex mente sumpsit, sicut vere
divinum est, ita solis divinis aptum: reliqua duo, αἰσθητικὸν et
φυτικὸν, ut a divinis recedunt, ita convenientia sunt caducis.
Anima ergo creans sibi condensque corpora (nam ideo ab anima 8
natura incipit quam sapientes de deo et mente νοῦν nominant)
ex illo mero ac purissimo fonte mentis, quem nascendo de ori-
ginis suae hauserat copia, corpora illa divina vel supera, caeli
dico et siderum, quae prima condebat, animavit: divinaeque men-
tes omnibus corporibus quae in formam teretem, id est in
sphaerae modum, formabantur infusae sunt: et hoc est quod,
cum de stellis loqueretur, ait: quae divinis animatae mentibus.
In inferiora vero ac terrena degenerans fragilitatem corporum 9
caducorum deprehendit meram divinitatem mentis sustinere non
posse, immo partem eius vix solis humanis corporibus convenire,
quia et sola videntur erecta, tamquam quae ad supera ab imis
recedant, et sola caelum facile tamquam semper erecta suspiciunt,
solisque inest vel in capite sphaerae similitudo, quam formam
diximus solam mentis capacem. Soli ergo homini rationem, id 10
est vim mentis, infudit, cui sedes in capite est: sed et geminam
illam sentiendi crescendique naturam, quia caducum est corpus,
inseruit. Et hinc est quod homo et rationis compos est et sen- 11
tit et crescit, solaque ratione meruit praestare ceteris animalibus:^[71]
quae quia semper prona sunt et ex ipsa quoque suspiciendi dif-

[Edd. vicalhgsdpzb.

corporea (ut duae sint voces) h's-z. — nata est R1. — ex sua na-
tura (om. et) va. — estheticon unum R2. — alterum φυτικὸν om. P. —
reliqua vero duo R1. — convenienda h. 8. creans (om. sibi)
s-bP. „Libri omnes creans sibi.“ Gron. — condens corpora creansque sibi
R1. — illo (om. mero) BER. — condidit BER. — omnibus corporibus om.
BER. — sperae in modum F. — formantur BER.v. — omnibus corpo-
ribus infusae BER. 9. Inferiora (om. in) G. — degenerans ac
terrena F. — divinitatem sustinere mentis R2. — tamquam (om. quae) P
BER.P4. — superna h. — facile caelum F. caelum facie BER. (L a sec.
m.) — diximus] Cf. c. 12, § 5. 10. Soli igitur chG. — men-
tis vim R2. — crescendi sentiendique v-g. 11. rationis capax R2
(ch in mg.). — prona sunt semper R1. — ex ipsa quaeque v-gb „quod
non alienum et ab usu Macrobbi abhorrens est existimandum.“ Zeup. —

quod λογικὸν vocatur etc.] Cf. I,
12, 14. αἰσθητικὸν et φυτικὸν com-
memorantur etiam infra I, 19, 23.

8. ab anima natura incipit quam
... νοῦν nominant] Cf. § 7. habet
ergo (anima) et purissimam ex mente,
de qua est nata, rationem, quod λο-
γικὸν vocatur, quam rationem dicit
non inveniri infra animam. Cf. § 9.
et II, 17, 14. ad naturae suae

principia, quod est caelum, tandem
... remeare (animam).

9. quae ad supera ab imis rece-
dant] Cf. Cic. de N. D. II, 56, 140.
Sunt enim e terra homines, non ut
incolae atque habitatores, sed quasi
spectatores superarum rerum
atque caelestium, quarum spec-
taculum ad nullum aliud genus
animantium pertinet. Cum seqq. cf.
Cic. de off. I, 4.

- facultate a superis recesserunt nec ullam divinatorum corporum similitudinem aliqua sui parte meruerunt, nihil ex mente sortita sunt, et ideo ratione caruerunt: duo quoque tantum adepta sunt, 12 sentire vel crescere. Nam si quid in illis similitudinem rationis imitatur, non ratio sed memoria est, et memoria non illa ratione mixta sed quae hebetudinem sensuum quinque comitatur: de qua plura nunc dicere, quoniam ad praesens opus non attinet, 13 omittemus. Terrenorum corporum tertius ordo in arboribus et herbis est, quae carent tam ratione quam sensu, et quia crescendi tantummodo usus in his viget, hac sola vivere parte dicuntur. 14 Hunc rerum ordinem et Virgilius expressit. Nam et mundo animam dedit et, ut puritati eius adtestaretur, mentem vocavit. Caelum enim, ait, et terras et maria et sidera *spiritus intus alit*, id est anima, sicut alibi pro spiramento animam dicit: *Quantum ignes animaeque valent* — et, ut illius mundanae animae adsereret dignitatem, mentem esse testatus est: *Mens agit molem* — nec non, ut ostenderet ex ipsa anima constare et animari universa quae vivunt, addidit: *Inde hominum pecudumque genus* et cetera, utque adsereret eundem esse in anima semper vigorem, [72] sed usum eius hebescere in animalibus corporis densitate, adiecit: 15 *Quantum non noxia corpora tardant* et reliqua. Secundum haec ergo cum ex summo deo mens, ex mente anima fit, anima vero et condat et vita compleat omnia quae secuntur, cunctaque hic unus fulgor illuminet et universis appareat, ut in multis speculis per ordinem positus vultus unus, cumque omnia continuis successione se sequantur degenerantia per ordinem ad imum meandi: inveniatur pressius intuenti a summo deo usque ad ultimam re-

Mss. FSPR12GBER.]

natura suspiciendique difficultate BER. — *duoque tantum* BER. cahg. — et *crescere* R2P4. 12. *illa non ratione* R1. — „Est qui malit *habitudinem* pro *hebetitudinem*.“ Pont. — *nunc plura* R2. *plura* (om. *nunc*) BER. — *omitam* BER. 13. *hac sola parte vivere via*.

14. *nexum ordinem* H1. — *puritati eius* Mss. v-gbBAR.LBER. „Mss.“ Gron. *puritati* (om. *eius*) s-z. — *Caelum*] „Sententiam magis Aen. VI, 724. spectavit, quam verba singula.“ Zeun. — *enim dedit* (sup. a sec. m. agit) R1. — *spiritus*] A-n. VI, 726. — *Quantum*] ib. VIII, 403. — *testatus est* FSPR2GBER.vH1BEN.LBAR. „Mss.“ Gron. *adtestatus est* R1. *testatur* c-b. — *Mens*] ib. VI, 727. — *addit* BER. — *Inde*] ib. VI, 728. — *Hinc* BER. — *esse in anima semper* FSR12G. *semper in anima esse* Edd.PBER. — *Quantum*] ib. VI, 731. — *tardant corpora* F. — et *cetera* L.

15. et *universis* FSPR12Gvi. et *universus* a. et *in universis* c-b. — *in multis* (om. *ut*) R1. — *meando* LHI. — *invenitur* BER. — *intuendi*

13. *crescendi . . . usus*] Cf. § 2. in *usum templi huius*, et I, 8, 4; I, 9, 1 et 4; II, 5, 19; II, 7, 19; II, 10, 8.

15. *Homeri catena aurea*] „Iliad. 8“, 19. Plato, quem noster hic quoque sequitur, in Theaeteto sect. 9 [p. 153 Steph.] *τὴν χορὴν σειρᾶν*, inquit, *ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ, ὅτι, ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις· εἰ δὲ σταῖν*

τοῦτο, ὥσπερ δεδὲν, πάντα χρήματ' ἂν διαφθαρείη, καὶ γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα. Atque Popins, auctore Clarkio ad Hom. l. c. coniicit catenam auream veteribus Aegyptiis astronomiae peritis vim solis fuisse, qua in orbibus suis continerentur planetae. Anonymus de incredibilibus: *Συμβάλλουσι δὲ τινες, inquit, Ὀμηρον σειρᾶν λέγειν τὰς ἡμέρας καὶ τὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας.* ZEUN.

rum faecem una mutuis se vinculis religans et nusquam interrupta conexio. Et haec est Homeri catena aurea, quam pendere de caelo in terras deum iussisse commemorat. His ergo dictis 16 solum hominem constat ex terrenis omnibus mentis, id est animi, societatem cum caelo et sideribus habere communem. Et hoc est quod ait: *hisque animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quae sidera et stellas vocatis*. Nec tamen ex ipsis caelestibus et 17 sempiternis ignibus nos dicit animatos (ignis enim licet divinum tamen corpus est, nec ex corpore quamvis divino possemus animari), sed unde ipsa illa corpora quae divina et sunt et videntur animata sunt, id est ex ea mundanae animae parte quam diximus de pura mente constare. Et ideo, postquam dixit: *his-18*
que animus datus est ex illis sempiternis ignibus, quae sidera et stellas vocatis, mox adiecit: *quae divinis animatae mentibus*, ut per sempiternos ignes corpus stellarum, per divinas vero mentes earum animas manifesta discretione significet et ex illis in nostras venire animas vim mentis ostendat. Non ab re est, ut haec de 19 anima disputatio in fine sententias omnium qui de anima viden-^[73] tur pronuntiassent contineat. Platon dixit animam essentiam se moventem, Xenocrates numerum se moventem, Aristoteles ἐντε-
λέχειαν, Pythagoras et Philolaus harmoniam, Posidonius ideam, Asclepiades quinque sensuum exercitium sibi consonum, Hippocrates spiritum tenuem per corpus omne dispersum, Heraclides Ponticus lucem, Heraclitus physicus scintillam stellaris essentiae,

[Edd. vicahegspdzb.

G. intuentibus H1. — una se mutuis v-g. — et haec (om. est) R1. —
16. societate animi R1. 17. ex sempiternis (om. ipsis caelestibus et) BBR. — ignis enim ille Edd.PBBR. — illa ipsa R1. — animata (om. sunt) BBR. — diximus] cf. §§ 7. 8. 18. discretione Mss.dzP4H12 „duo manu exarati“ Mod. N. L. p. 182. „Praeferaim quod erat in membranarum Modianis. Innuit enim discretionem sive discrimen esse inter sempiternos ignes et divinas mentes.“ Pont. „Nullum vidi codicem, in quo non sit discretione, quod omnino requiritur et ideo contentum mutavi.“ Gron. Contra Zeunio descriptione utique videtur verbum exquisitius et rei aptius, de cuius usu conferri iubet Ern. Clav. Cic. At cf. II, 11, 6. descriptione v-ph. — et ut ex illis BBR.
19. Platon FSR12G „Ms.“ Plato Edd.PBBR., ut alibi (I, 19, § 1 et 2; 20, § 1. etc.) codd. omnes. — essentiam esse se R1. esse essentiam se BBR. — entelechiam (sup. endel.) R2. entelechiam F. — philelaus R1. — posidonius R2. Possidonius Edd. et Mss. reliqui. — diffusum BBR. — Heraclides Ponticus h ex coniectura Zeunii, qui haec adnotavit: „Emenda Heraclides Ponticus. Nam ita passim a Cicerone et ab aliis semper vo-

19. sententias omnium qui de anima videntur pronuntiassent] „Confer Cic. Tuscul. Quæst. I, 9 seq. it. de Divinat. II, 15.“ Zeun. Hunc alterum locum cum citaret Zeunius, videtur respexisse ad verba [§ 35.]: *Pudet me ... Chrysippi, Antipatri, Posidonii, qui ... dicunt ... ad hostiam deligendam duem esse vim quandam sentientem atque divinam quae toto confusa mundo sit; in altero illø Cicero eadem fere quae*

Macrobius profert de Empedocle, de Xenocrate, de Democrito, de Aristotele; de Platone magis congruunt cum nostro loco quae dicit Cicero de nat. deor. II, 12, 32. et de sen. 21, 78; denique Cicero: Zenoni Stoico, inquit, animus ignis videtur, quam sententiam Hipparcho tribuit Macrobius. Praeterea de sententia Platonis confer Phædr. p. 245., de legg. X p. 894 extr. et Plutarch. de plac. phil. IV, 2; de Xenocratis Plutarch. de an. procr.

Zenon concretum corpori spiritum, Democritus spiritum insertum atomis hac facilitate motus ut corpus illi omne sit pervium, Critolaus Peripateticus constare eam de quinta essentia, Hipparchus ignem, Anaximenes aera, Empedocles et Critias sanguinem, Parmenides ex terra et igne, Xenophanes ex terra et aqua, Boethus ex aere et igne, Epicurus speciem ex igne et aere et spiritu mixtam. Optinuit tamen non minus de incorporalitate eius quam de immortalitate sententia. Nunc videamus, quae sint haec duo nomina quorum pariter meminit, cum dicit: *quae sidera et stellae vocatis*. Neque enim hic res una gemina appellatione monstratur, ut *ensis* et *gladius*: sed sunt *stellae* quidem singulares, ut erraticae quinque et ceterae quae non admixtae aliis solae feruntur, *sidera* vero quae in aliquod signum stellarum plurium compositione formantur, ut Aries Taurus Andromeda Perseus vel

Mss. (C inde a § 21.) FSPR12GBER.]

catur. Librarios in errorem induxit sequens *Heraclitus physicus*.“ *Heraclitus Ponticus* Mss. v-z. — *esse essentiae* R1. — *Xenon* g. — *corporis* BAR.BEN.Tr. — *facultate* (in mg. *facilitate*) chg. 20. *Xenophantes* FGv. *Xenophantes* S. *Etenophantes* R1. — *Boetos* R1v-a. *boethus* (in mg. *Boethos*) g. — *ex aere et igne et spiritu mixtam* R2. — *de immortalitate eius quam de immortalitate et essentia* R1. — *sententia omnium* BER. 21. Incipit C, ut codices alii complures. In F duae lineae erasae sunt, in quibus videtur fuisse inscriptio rubro colore picta. In a spatium relictum est vacuum duorum digitorum. Vid. prolegomena. — *videmus* (sup. a) F. — *sunt* (sup. al. sint) C. — *ensis gladius* (om. et) R1. — *ut ceterae* P4. — *referuntur* R1. — *ut arctos* R1. — *ut taurus* cah. — *ut Andromeda* R1P4Lcah. et *andromeda*

1.; Stobaei Ecl. Phys. I p. 93, ubi quidem pro Xenocrate legitur *Xenogoras*; ibidem eandem sententiam (conf. Cic. Tusc. I, 10, 20.) iam ante protulisse dicitur *Pythagoras*, cui eam tribuit Plutarch. de plac. phil. I. c.; de *Aristotelis*, de an. II, 1. Plutarch. I. c.; de *Pythagorae* et *Philolai*, Sext. Empir. adv. mathem. I. VII, s. 92. Iamblich. vit. Pyth. p. 146. Diog. Laert. VIII, 85.; de *Posidonii* cf. Bruckeri hist. crit. philos. vol. I, p. 1046., unde elucet eius doctrinam a Pythagorea non multum distare; de *Asclepiadis*, Plutarch. I. c.; de *Hippocratis* Brucker. I. c. p. 1226.; de *Heraclidis Pontici* cf. Diog. Laert. V, 86.; de *Heracliti physici* Plutarch. I. c. 3. Brucker. I. c. p. 1214.; de *Zenonis* ibid. p. 950.; de *Democriti*, Aristot. de an. I, 2.; de *Critolai*, Stobaei Ecl. phys. I, 1. p. 2.; de *Hipparchi*, Brucker. I. c. p. 1102.; de *Anaximenis*, ibid. p. 1104.; de *Empedoclis*, ib. p. 1113.; de *Parmenidis*, ib. p. 1164 sqq.; de *Xenophanis*, ibid. p. 1147.; de *Epicuri*, Plutarch. I. c. 3. Diog. Laert. X, 63., Lucret. III, 333. — A. Stahrius (Aristoteles b. d. Roem.

p. 186.) reprehendit ordinem quo Macrobius philosophorum sententias recensuerit, idque merito.

20. *de quinta essentia*] Cf. Cic. Tusc. disp. I, 10, § 22. *Aristoteles* ... cum quattuor nota illa genera principiorum esset complexus, e quibus omnia orientur, quintam quandam naturam censet esse, e qua sit mens. — Ceterum observa constructionis varietatem.

21. *sunt stellae quidem singulares*, ... *sidera vero quae in aliquod signum stellarum plurium compositione formantur*] Pontanus nos delegat ad Laurentii Vallae Eleg. VI, 22. verba: „Haec differentia (Macrobius pace) nusquam reperitur: ut apud eundem Ciceronem de Universitate [Tim. c. 9]: Itaque nesciunt hos siderum errores, et iterum [ib. c. 12]: Toto igitur orbe constituto sideribus etc... Quod non sensisse Ciceronem, ut Macrobius vult, documento est, quod non praeposuit stellas. Debet enim species generi, pars toti praeponi. ... Fateor tamen, numquam *stellam* Arietem dici, Taurum, Andromedam, Perseum, sed *sidus*.“ Macrobio suffragatur Doederl. Synon.

Corona et quaecumque variarum genera formarum in caelum recepta creduntur. Sic et apud Graecos ἀστήρ et ἄστρον diversa significant: et ἀστήρ stella una est, ἄστρον signum stellis co-[74] actum, quod nos sidus vocamus. Cum vero stellas *globosas et* 22 *rotundas* dicat, non singularium tantum exprimit speciem sed et earum quae in signa formanda conveniunt. Omnes enim stellae inter se, etsi in magnitudine aliquam, nullam tamen habent in specie differentiam. Per haec autem duo nomina solida sphaera describitur, quae nec ex globo, si rotunditas desit, nec ex rotunditate, si globus desit, efficitur, cum alterum forma alterum soliditate corporis deseratur. Sphaeras autem hic dicimus ipsarum 23 stellarum corpora, quae omnia hac specie formata sunt. Dicuntur praeterea sphaerae et ἀπλανής illa, quae maxima est, et subiectae septem, per quas duo lumina et vagae quinque discurrent. Circi vero et orbis duarum sunt rerum duo nomina, et his no-24 minibus quidem alibi aliter est usus. Nam et orbem pro circulo posuit, ut *orbem lacteum*, et orbem pro sphaera, ut *novem tibi orbibus vel potius globis*. Sed et circi vocantur qui sphaeram maximam cingunt, ut eos sequens tractatus inveniet: quorum unus est lacteus, de quo ait: *inter flammās circus elucens*. Sed hic 25 horum nihil neque circi neque orbis nomine voluit intellegi: sed est *orbis* in hoc loco stellae una integra et peracta conversio, id est ab eodem loco post emensum sphaerae per quam movetur ambitum in eundem locum regressus: *circus* est autem hic

[Edd. vicahgspdzb.

R2. — Sic et (sup. sic etiam) C. — ἀστήρ καὶ ἄστρον ch. — Etenim aster v-g. — una stella CFR1. — et astron v-g. 22. dicit C. — singularium CSBAR Tr.L. — sed earum (om. et) R1. — conveniunt CFS R1BER.v-gG „Angl.“ convenient R1. convenerant s-bP. — in specie habent R12. in specie (sup. add. habent) C. — Per haec (om. autem) G. — nec nec globosa rotunditate R1. — (rot.) desit Ps-zCFSH2. desideretur v-gbG „quod magis placet et consuetudini auctoris, qui semper fere, interdum etiam satis putide, orationem solet variare, convenientius videtur propterea, quod idem verbum desit statim sequitur.“ Zeun. desideratur BER. deseratur R2BER.BAR.LTr. deseritur R1. — sed globus de se efficitur R1 — perficitur BER. — forma SPR2GBER. formam CF „Angl.“ a forma Edd.R1. — soliditate PR2GBER.v-hs-zS. soliditatem BFR1 „Angl.“ a soliditate gb. — deseratur Edd.SPR2GBER. desideratur (sup. at) C. requiratur BAR.BER. requirat R1 „Angl.“ querat F. 23. hac super (sup. supra) dicta specie BER. — sperae praeterea F. — septem subiectae F. — luminaria FBAR. — quinque vagae Edd.PBER. 24. duorum R1. — sed his BER. — usus est R2. — orbem] Somn. III, 6. — novem] Somn. IV, 1. — Sed circi (sup. add. et) R2. — sequens tractatus] cf. cap. seq. — invenit R2s-bCFSPG BER.Gr.1L1V23 (in Gr.2 et V1 haec desiderantur). inveniat R1. ostendet v-g. „Scripti quidam vel ostenderet vel ostendet, sed auscultare vereor: nam tanquam ad haec verba respiciens dicit h. l. c. 21 [§ 29.] tractatus invenit, et c. 6 [§ 4].“ Gron. Sed in uno L2 legitur ostenderet. — quorum (sup. add. unus) C. — inter] Somn. III, 6. 25. in loco (om. hoc) R1. — una stellae R2. — ab eodem (sup. add. loco) R2. — quam (om. per) R1. — egressus h. — est autem hic CFSR1G. Sic Modius N. L. p. 182. emendat „certissima emendatione.“ autem est hic R2vich-bPBER.

IV, p. 409., nisi quod addit *sidus* 23. *duo lumina*] Vid. not. ad c. praeterea similem habere vim at- 3, § 13. que astrum, „das Gestirn.“

linea ambiens sphaeram ac veluti semitam faciens per quam lumen utrumque discurrit et intra quam vagantium stellarum error 26 legitimus coeretur. Quas ideo veteres errare dixerunt, quia et [75] cursu suo feruntur et contra sphaerae maximae, id est ipsius caeli, impetum contrario motu ad orientem ab occidente volvuntur, et omnium quidem par celeritas motus similis et idem est modus meandi, sed non omnes eodem tempore circos suos orbes 27 que conficiunt. Et ideo est celeritas ipsa mirabilis, quia, cum sit eadem omnium nec ulla ex illis aut concitior esse possit aut segnior, non eodem tamen temporis spatio omnes ambitum suum peragunt. Causam vero sub eadem celeritate disparis spatii aptius nos sequentia docebunt.

XV. His de siderum natura et siderea hominum mente narratis rursus filium pater, ut in deos pius, ut in homines iustus esset, hortatus, praemium rursus adiecit ostendens lacteum circum virtutibus debitum et beatorum coetu refertum, cuius meminit his verbis: *Erat autem is splendidissimo candore inter flammamas circus elucens, quem vos, ut a Graeis accepistis, orbem lacteum 2 nuncupatis.* Orbis hic idem quod circus in lactei appellatione significat. Est autem *lacteus* unus e circis qui ambiunt caelum:

Mss. CFSPR12GBER.]

autem esse hinc a. — utrumque CFR1GvBAR.BEN.L. utrimque (i ex corr.) R2. utrimque Sc-bPBER. — intra CFSPR12H2LBEN.TR. inter Edd.GBER.

26. *ab oriente ad occidentum R1. — omnium (om. et) P. — sceleritas (om. par) R1. — idem (om. et) FR1. id (om. et) v1. „Cap. 21 [§ 6.] sed cum sit omnibus idem modus meandi. Unde elucet modum meandi nihil esse aliud quam ipsum motum et circuitus festinationem: ac proinde libens amplector quod suggerit optima fidei membrana Motus similis, id est modus meandi.“ Gron. — est modus meandi (C a sec. m.) Edd.PGBER. modus meandi est R2. est modus mundi R1. est motus meandi (C a p. m.) FS.*

27. *Et ideo (om. est) C. — sceleritas R1. — admirabilis F. ammirabilis R2. — cum sit om. R1. — eadem vis F. — concitior (om. aut) R1. aut excitior F. — nec eodem h. — Causa h. — docebunt sequentia R2.*

XV. Caput XV. De undecim circulis coelum ambientibus. ch-b.

1. *His desiderium et sydera (sic gG) hominum mente G. His natura et hominum mente (sup. de et siderea) F. His naturam et hominum mentes R1. His VII stellis naturam et hominum mentes H2. — tractatis et narratis R2. narravit constare H2. — filium om. R1. — in deo (sup. add. s) F. — et in homines F. in hom. (om. ut) R12. — beatorum (om. et) g in mg. — reservatum „Oxon.“ Gron. qui tamen probat refertum. — circulus P (R2 a p. m.) H1. — nuncupastis (sup. atis) C. nominatis BER.*

2. *quod in lactei circuli R1. — ex circis C. e*

25. *lumen utrumque] Vid. not. ad c. 3, § 13.*

26. *contrario motu] Cf. c. 18.*

XV. 2. *Est autem lacteus unus e circis qui ambiunt caelum] „Imo non unus ille e caeli circulis, sed unicuique quodammodo in caelo circulus. Errantium enim reliquique circuli nec re nec specie tales, sed eos, ut caute scripsit Capella:*

Circulos non ita dicimus, ut liquentis naturae discrimina corpulenta fingamus, sed ut ascensus descensusque ad nos errantium demonstramus. Et de ipso lacteo paulo post: Nam confinio septentrionis circuli natus, in finitorem antarcticae regionis acclinans, paene totum videtur permeare caelum, quem quidam mihi desipere videntur qui circulum negaverunt.“ PONT.

et sunt praeter eum numero decem, de quibus quae dicenda sunt proferemus, cum de hoc competens sermo processerit. Solus ex omnibus hic subiectus est oculis; ceteris circulis magis cogitatione quam visu comprehendendis. De hoc lacteo multi inter 3 se diversa senserunt, causasque eius alii fabulosas, naturales alii[76] protulerunt: sed nos fabulosa reticentes ea tantum quae ad naturam eius visa sunt pertinere dicemus. Theophrastus lacteum dixit esse compagem qua de duobus hemisphaeriis caeli sphaera solidata est, et ideo ubi orae utrimque convenerant notabilem claritatem videri: Diodorus ignem esse densetae concretaeque 5 naturae in unam curvi limitis semitam, discretionem mundanae fabricae coacervante concretum, et ideo visum intuentis admittere, reliquo igne caelesti lucem suam nimia subtilitate diffusam non subiciente conspectui: Democritus innumeras stellas breves 6 quae omnes, quae spisso tractu in unum coactae, spatiis quae angustissima interiacent opertis, vicinae sibi undique et ideo passim diffusae lucis aspergine continuum iuncti luminis corpus ostendunt: sed Posidonius, cuius definitioni plurimum consensus accessit, ait lacteum caloris esse siderei infusionem, quam ideo adversa zodiaco curvitas obliquavit, ut, quoniam sol numquam zodiaci excedendo terminos expertem fervoris sui partem caeli reliquam deserebat, hic circus a via solis in obliquum recedens universitatem flexu calido temperaret. Quibus autem partibus zodiacum intersecet, superius iam relatum est. Haec de lacteo.

[Edd. vicahgspdzb.

circulis v-g. — numero om. R1. — proferemus CFR1 (R2 a sec. m.) v-g bGBER.LBER. „quod spernendum non videtur propterea, quod non statim exponit de ceteris circulis, sed post disputationem demum de circulo lacteo.“ Zeun. Cf. § 8. proferamus P (R2 a p. m.) s-zS. — ex omnibus his F. ex omnibus his hic BER. hic ex omnibus R1. — caeteris circumcisis magis v. — comprehendendis visu R1. oculis compreh. C

3. divisa G. — sentiunt R1. — sed nobis v. — tantummodo v-g.

4. dicit F. — compaginem hg in mg. — quia v. quae R1. — et ideo ubi Mss.v-agP4 „Angl“ et etiam ubi „alius Angl.“ et ubi (om. ideo) hs-lb. — orae fines BAR. — convenient v. conveniunt BER. — nobilem G.

5. densetae CR1G (R2 in ras. a sec. m.). Cf. c. 3, § 20. densae v „Ms. Angl. unus.“ densatae i-bFSPBER. — igni caelesti R1. — suam lucem F. — nimia add. a sec. m. F.

6. omnesque breves R1. — undique passim diffusae aspergine lucis et ideo ostendunt continuum corpus iuncti luminis BER. — Possidonius Edd. et Mss. nonnulli. possedonius CFR1.

7. definitioni GR12BER. diffinitioni CFSEdd. — lacteum R1. — caloris esse aetheriei F. esse caloris aetheriei R1. — fusionem R2BER. Angl. — deserebat. reliquam R2. reliquam deserabat C. — circus quia solis R1. — fluxu „Ms.“ — temperari C. — Quibus ... lacteo Edd.SPR2GBER.Gv.H2M12. Et ita lacteus circulus zodiacum obliquae circumflexionis occursu ambiendo complectitur. ut eum qua duo tropica signa capricornus et cancer feruntur intersecet. Has solis portas phisici vocave-

3. causas fabulosas] „Veluti de lacte quod ex Innonis mammis fluxerit ob Herculem. Vid. Eratosth. Catasterism. 44.“ Zeun. Cf. Pontani notam ad c. 12, § 3, et Pauly Real-Encycl. vol. II, p. 376., ubi citantur Hygin. Post. Astronom.

II, extr., Achill. Tat. Phaenom. 24. Gemin. Isag. 4. Hipparch. ad Arat. Phaenom. I, 21. Plutarch. de plac. phil. III, 1. al.

6. Democritus innumeras stellas] „Mirandum sane, quod hic philosophus collegit de ratione lactei

8 Decem autem alii, ut diximus, circi sunt: quorum unus est ipse
 9 zodiacus, qui ex his decem solus potuit latitudinem hoc modo
 9 quem referemus adipisci. Natura caelestium circularum incor-
 [77]poralis est linea, quae ita mente concipitur, ut sola longitudine
 censeatur, latum habere non possit: sed in zodiaco latitudinem
 10 signorum capacitas exigebat. Quantum igitur spatii lata dimen-
 sio porrectis sideribus occupabat, duabus lineis limitatum est: et
 tertia ducta per medium ecliptica vocatur, quia, cum cursum
 suum in eadem linea pariter sol et luna conficiunt, alterius
 eorum necesse est evenire defectum: solis, si ei tunc luna succe-
 11 dat: lunae, si tunc adversa sit soli. Ideo nec sol umquam de-
 ficit, nisi cum tricesimus lunae dies est, et nisi quinto decimo
 cursus sui die nescit luna defectum. Sic enim evenit, ut aut
 lunae contra solem positae ad mutuandum ab eo solitum lumen
 sub eadem inventus linea terrae conus obsistat, aut soli ipsa suc-
 12 cedens obiectu suo ab humano aspectu lumen eius repellat. In
 defectu ergo sol ipse nil patitur, sed noster fraudatur aspectus:
 luna vero circa proprium defectum laborat non accipiendo solis
 lumen, cuius beneficio noctem colorat. Quod sciens Virgilius dis-
 ciplinarum omnium peritissimus ait:

Defectus solis varios lunaeque labores.

Quamvis igitur trium linearum ductus zodiacum et claudat et di-
 vidat, unum tamen circum auctor vocabulorum dici voluit anti-

Mss. CFSR12GBER.]

runt quia in utraque (F utroque) obviante solstitio ulterius
 solis inhibetur accessio (C a p. m. accersio). et fit regressus
 ad zonae viam (CR1 a zonae via) cuius terminos numquam re-
 linquit (F reliquit) (om. Quibus ... lacteo) CFR1P4E12H13H2. In-
 serta sunt ipsa capitula 12, § 1. verba, ad quae referenda erant h. l.
 omiassa. 8. ut diximus] cf. § 2. — ex X his C. 9. censeamus
 BER. — non possit habere F. 10. lata dimensio spatii R1. spatii lati
 dimensio v. — occupat' C. occupet FR1. occupavit H2. — terna ducta
 v. — concursum (sup. cum) R2. — alterius horum BER. — evenire Mss.
 vLTr.BER. venire i-b. — solis, si ei ... nescit luna defectum (§ 11.)
 add. in mg. C. — si tunc ei F. si et tunc C in mg. — succedit R1. —
 si tunc adversa soli sit (sic) ... tricesimus cum (sic) lunae (§ 11.) add.
 in mg. R2. — adversa sit (sup. add. soli) C in mg. 11. nec so-
 lum quam R1. — lunae est (om. dies) BER. — et in quinto G. — sui
 nescit (om. die) R1. — Si enim evenit R1. — conus linea terrae H1.
 — obiectu (om. suo) R2. — respectu R2. 12. In defectu autem
 R1BER. — Defectus] Georg. II, 478. — zodiacum om. BER. — claudat

orbis, seu potius coniectura est
 assecutus, quod recentissimis tem-
 poribus ope tuborum optidorum est
 satis comprobatum. "ZKUN."

10. tertia ducta per medium ecliptica vocatur] Conf. c. 6, § 53. ad medietatem latitudinis (zodiaci) per-
 venit, qui locus appellatur eclipticus.

11. terrae conus] i. e. umbra terrae. Cf. I, 20, 18. et Cic. de Div. II, 6, 17. quando illa (luna) e regione solis facta incurrat in umbram terrae, quae est meta

noctis, ut eam obscurari necesse sit; et Plin. N. H. II, 10, s. 7. Quippe manifestum est ... occultari lunam terrae obiectu ... neque aliud esse noctem quam terrae umbram. Figuram autem umbrae similem metae ac turbini inverso.

12. noctem colorat] Insolentius dictum est pro noctem illustrat: namque prorsus alia res est sole colorari, Cic. de Or. II, 14, 60. et Apul. de dogm. Plat. II, 16., ubi vid. interpretes.

quitas. Quinque alii circuli paralleli vocantur. Horum medius 13 et maximus est aequinoctialis: duo extremitatibus vicini atque ideo breves, quorum unus septentrionalis dicitur, alter australis: inter hos et medium duo sunt tropici, maiores ultimis, medio minores, et ipsi ex utraque parte zonae ustae terminum faciunt.[78] Praeter hos alii duo sunt coluri, quibus nomen dedit imperfecta 14 conversio: ambientes enim septemtrionalem verticem atque inde in diversa diffusi et se in summo intersecant et quinque parallelos in quaternas partes aequaliter dividunt, zodiacum ita intersecantes, ut unus eorum per Arietem et Libram, alter per Cancrum atque Capricornum meando decurrat: sed ad australem verticem non pervenire creduntur. Duo qui ad numerum prae- 15 dictum supersunt, meridianus et horizon, non scribuntur in sphaera, quia certum locum habere non possunt, sed pro diversitate circumspicientis habitantisve variantur. Meridianus est 16 enim quem sol, cum super hominum verticem venerit, ipsum diem medium efficiendo designat: et quia globositas terrae habitationes omnium aequales sibi esse non patitur, non eadem pars caeli omnium verticem despicit: et ideo unus omnibus meridianus esse non poterit, sed singulis gentibus super verticem suum proprius meridianus efficitur. Similiter sibi horizontem facit cir- 17 cumspectio singulorum. Horizon est enim velut quodam circo designatus terminus caeli quod super terram videtur: et quia ad ipsum vere finem non potest humana acies pervenire, quantum quisque oculos circumferendo conspexerit proprium sibi caeli quod super terram est terminum facit. Hic horizon, quem 18 sibi uniuscuiusque circumscribit aspectus, ultra trecentos et sexaginta stadios longitudinem intra se continere non poterit. Cen-

[Edd. vicahgsydz.

(om. et anteced.) F. 13. *Quinque autem alii BAR. quinque autem* (om. alii) C. — *paralleli circuli R2. aequae stantes paralleli* (om. circuli) BAR. — *duo tropici* (om. sunt) BER. — *ipsi* (om. et) BER. — *zonae perustae R2. — terminos FBer.H2.* 14. *duo sunt alii v. — coluri* om. S. *cosuli P. cori* (sup. lu, in mg. curuli) F. *circuli R1 v* (C sup. coruli corr. in cur.). „Ms. suprascr. circi.“ — *ambientes* (add. a sec. m. enim) FR2. — *atque* (om. inde) BER. — *divisi* BOUL. a sec. m. — *intersecantes* (om. ita) v. — *et capricornum F. — discurrat CTR.* 15. *ad praedictum numerum F. — id est meridianus* „lege ex Oxoniensi.“ Gron. 16. *Meridianus enim est CR2. — habitationes hominum PBer. — unus omnium F. — singulis* (om. gentibus) v. — *efficiatur R1.* 17. *horizontem sibi facit R2. facit sibi horizontem v-g. — Est enim orizon R1. orizon enim est R2. — designatur R1. — et quod C. — veram BER. (L a sec. m.). — conspexit g. circumspexit H1.* 18. *Hic CFSR12v-gP46. hinc s-bPBer. — circumscripsit P6. circumspicit C. — trecenta* (F sup. os) *et sexaginta stadia CF. Sed sta-*

14. *coluri, quibus nomen dedit imperfecta conversio* Κόλουροι, a verbis κολούειν et σφρά, (cf. Oppian. Hal. IV, 484. τὴν δ' ἐκόλουσεν σφῆρς) sunt cauda trunci circuli. Cf. quae sequuntur: *ad australem verticem* (i. e. polum) *nou pervenire creduntur.* Cf. Pauly Real-Encycl. s. h. v., et Forbiger Handb. d. alt. Ge-

ogr. vol. I, p. 535. Gemin. Isag. c. 4. Achill. Tat. Isag. 27. Hipparch. ad Arat. Phaenom. I, 27 et 29. Eratosth. p. 262 A. Eustath. p. 154, 20 G. D. Mart. Capell. VIII, § 823 et 832 seqq. Manlit. Astron. I, 600.

18. *stadios* Masculinum genus hoc uno loco bis aperte tribuitur

tum enim et octoginta stadios non excedit acies contra videntis: [79]sed visus, cum ad hoc spatium venerit, accessu deficiens in rotunditatem recurrendo curvatur: atque ita fit, ut hic numerus ex utraque parte geminatus trecentorum sexaginta stadiorum spatium quod intra horizontem suum continetur efficiat: semperque, quantum ex huius spatii parte postera procedendo dimiseris, tantum tibi de anteriore sumetur: et ideo horizon semper quantal9 cumque locorum transgressione mutatur. Hunc autem, quem diximus, admittit aspectum aut in terris aequa planities aut pelagi tranquilla libertas, qua nullam oculis obicit offensam. Nec te moveat, quod saepe in longissimo positum montem videmus, aut quod ipsa caeli superna suspicimus: aliud est enim, cum se oculis ingerit altitudo; aliud, cum per planum se porrigit et extendit intuitus, in quo solo horizontis circus efficitur. Haec de circis omnibus quibus caelum cingitur dicta sufficiant.

XVI. Tractatum ad sequentia transferamus: *Ex quo mihi omnia contemplanti praeclara cetera et mirabilia videbantur. Erant autem hae stellae quas numquam ex hoc loco vidimus, et hae magnitudines omnium quas esse numquam suspicati sumus: ex [80]quibus erat ed minima, quae ultima a caelo, citima terris, luce lucebat aliena: stellarum autem globi terrae magnitudinem facile vincebant.* Dicendo: *Ex quo mihi omnia contemplanti*, id quod supra retulimus, affirmat in ipso lacteo Scipionis et parentum per

Mss. CFSPR12GBer.]

dios et hic et infra praeter reliquos meos codices habent P46E12Gu. H123M2 (in M1 haec desiderantur). — *longitudinem ... octoginta stadia* (sic) add. in mg. C. — *intra se* (C in mg.) FSR12v-gbGBer. „Angl.“ „optima membrana cum chartaceo libro, quod auctoris est, coll. c. 6, [§ 8.] intra se continet, et h. l. infra: intra horizontem suum continetur.“ Gron. *inter se* „membran. altera.“ Gron. *in se* Ps-z. — *octoginta* (om. et) R1H3. *et octaginta* Gu. „Tres mei“ Goerenz. ad Cic. Acad. II, 25, § 81. *et octuaginta* v1. — *stadia* F. — *contra videntis ante se* L. — *ex utraque* (add. sup. parte) F. — *trecenta* (sup. orum) F. — *quia intra R1. quod inter Ber. — suum orizontem R2. — postera Edd.PBer. (SR2 P4 a sec. m.). postea GR1 (CSR2P4 a p. m.). posteriore F (C a sec. m.). posteriori H1. — demiseris CG. dempseris LTr.Ber. — sibi F. — interiore vc-g (chg in mg. ant.). — et idem v. 19. aequalis CR1. — quae nullam CFSR2 „3 Angl.“ — aliud cum (add. a sec. m. per) F. aliud per (om. cum) G. — porrigit (sup. at) F. — efficitur circus F. — sufficiunt (om. dicta) R1.*

XVI. Caput XVI. Qui fiat ut quaedam stellae numquam a nobis videantur, et quanta stellarum omnium magnitudo. ch-b. 1. Tractatum ad seq. transferamus capiti antecedenti adscripta sunt in ch-b. Cf. c. 10, § 1. — *Ex quo* Somn. III, 7. — *omnia mihi a (michi R1).* Idem ordo verborum est Somn. I. c. in Mss. plerisque et in Edd. Vid. § 2. — *cae stellae* G (R2 sup. h) Somn. I. c. Mss. plerique et Edd. Vid. § 7. — *ex hoc loco ... quas esse numquam* add. in mg. C. — *cae magnitudines as-bPG (R2 sup. h) Somn. I. c. Mss. plerique et Edd. hae magn. C in mg. Vid. § 8. — ultima caelo (om. a) FR12Tr.* 2. *omnia mihi CFSG. Vid. § 1. — id est quod sp „Lapsus ex Stephani officina propagatus: nam verbum substantivum necessario eradendum, et sic Mss.“ Gron. — supra retulimus* cf. c. 4, § 5. *supra diximus v-g. —*

huic voci, quum praeterea aut, ut cap. 20, § 20 sqq. stadiorum vel stadiis legatur, ut genus cognosci

non possit, aut, ut II, 8, 3., stadia genere neutro. Pontanus ad II, 7, 3. comparat cingulos.

somnium contigisse conventum. Duo sunt autem praecipua quae in stellis se ammiratum refert, aliquarum novitatem et omnium magnitudinem. Ac prius de novitate, post de magnitudine disseremus. Plene et docte adiciendo: *quas numquam ex hoc loco 3 vidimus*, causam, cur a nobis non videantur, ostendit. Locus enim nostrae habitationis ita positus est, ut quaedam stellae ex ipso numquam possint videri, quia ipsa pars caeli, in qua sunt, numquam potest hic habitantibus apparere. Pars enim haec ter-4 rae, quae incolitur ab universis hominibus qui nos invicem scire possumus, ad septentrionalem verticem surgit, et sphaerale convexitas australem nobis verticem in ima demergit. Cum ergo semper circa terram ab ortu in occasum caeli sphaera volvatur, vertex hic qui septentriones habet, quoquoversum mundana volubilitate vertatur, quoniam super nos est, semper a nobis videtur ac semper ostendit

Arctos Oceani metuentes aequore tingui. ✓

Australis contra, quasi semel nobis pro habitationis nostrae positione demersus, nec ipse nobis umquam videtur, nec sidera sua,

[Edd. vicahgspdsb.

scipioni (om. et) CFR1 (in C est ras.). — *adventum* (sup. con) F. — *duo autem sunt CR2*. — *in stellis* (sup. in terris F. — *aliquarum novitatem* R1. — *Ac prius ... disseremus* add. a sec. m. R2. — *disseramus* BER.

3. *videmus* (sup. i) F. — *videntur* (sup. add. a) F. — *quaedam stellae* om. BER. — *numquam ex ipso videri possint R2*. — *ex ipso non poss. vid. R1*.

4. *qui CFSR1* (R2 ex corr.) v1P46E1 (E2 sup. homines) H13 (in H2 haec desiderantur) H1. *quam v3-gbGPBER.M2*. — *nos invicem scire* (C sup. *quam scire possumus*) SR12Edd.PGBER.E1P6H3. *invicem nos scire* FE1P4H1. *invicem scire* (om. nos) H1. — *possumus CF S* (R1 a sec. m.) R2i-bBER.P46H1. *non possumus P* (R1 a p. m.) Gv E12H3H1. *Vid. not. Zeun.* — *ad septentrionalem plagae verticem R2*. — *vertice surgit F.* — *connexitas g.* — *nobis in ima* (om. verticem) F. — *Cum vero R1v-gGP6H2*. — *sphaera* (om. caeli) H1. — *hic vertex R1*. — *qui hic g.* — *septentrionem F.* — *Arctos*] Virg. Georg. I, 246. — *arictem oceani R1*. — *tingi v-gbP*. 5. *probationis nostrae R1*. — *dimersus C.* *demersum R1*. — *a nobis R2P4H2* (BER. om. ipse). —

XVI, 4. *Qui nos invicem scire possumus*], „Ed. vet. [c] *Quam nos etc.* Neutram lectionem mihi satis probari fateor. Forte auctor scripsit: *Pars enim haec terrae, quae incolitur universa ab hominibus, quantum nos quidem scire possumus etc.* Ita certe effici putamus lectionem, quae nec a loci sensu, nec ab opinione veterum abhorreat, qui putabant duas tantum zonas terrae, quae temperatas vulgo dicunt, habitabiles esse; ceteras vero incultas esse, quod aut frigore rigeant aut urantur calore. Vid. Cic. Tusc. I, 23. Hinc Virg. Georg. I, 233-237. . . *Has inter medi- amque duae mortalibus aegris Munere concessae divom.* Hunc locum Macrobius hic omnino spectasse videtur. Nam versus, qui paulo post

laudati sunt, reperiantur in eodem loco Virgilii. Zeun. At id ipsum, quod postulat Zeunius, inest in iis quae leguntur in libris; namque pars terrae quae incolitur ab universis hominibus ea est extra quam nulli habitant hominum qui nos invicem scire possumus, i. e. qui nostri invicem notitiam habere possumus. Opponentur ii quos separat a nobis perusta, quos Graeci ἀροιοὺς vocant, ut ait Macrobius II, 5, 33. Adde quod in eodem illo capite § 16. de eadem hac re leguntur haec: *Licet igitur sint hae duae mortalibus aegris Munere concessae divum, quas diximus temperatas, non tamen ambae sonae hominibus nostri generis indultae sunt, sed sola superior incolitur ab omni, quale scire possumus, hominum genere etc.;*

quibus et ipse sine dubio insignitur, ostendit. Et hoc est quod poeta naturae ipsius conscius dixit:

✓ *Hic vertex nobis semper sublimis: at illum
Sub pedibus Styx atra videt Manesque profundi.*

- 6 Sed cum hanc diversitatem caelestibus partibus vel semper vel
[81] numquam apparenti terrae globositas habitantibus faciat, ab eo
qui in caelo est omne sine dubio caelum videtur non impediēte
aliqua parte terrae, quae tota puncti locum pro caeli magnitudine
7 vix optinet. Cui ergo australis verticis stellas numquam de ter-
ris videre contigerat, ubi circumspectu libero sine offensa terreni
obscis visae sunt, iure quasi novae ammirationem dederunt: et
quia intellexit causam propter quam eas numquam ante vidisset,
ait: *erant autem hae stellae quas numquam ex hoc loco vidimus*,
hunc locum demonstrative terram dicens in qua erat dum ista
8 narraret. Sequitur illa discussio, quid sit quod adiecit: *et hae
magnitudines omnium quas esse numquam suspicati sumus*. Cur
autem magnitudines quas vidit in stellis numquam homines sus-
picati sint, ipse patefecit addendo: *stellarum autem globi terrae
9 magnitudinem facile vincebant*. Nam quando homo, nisi quem
doctrina philosophiae supra hominem, immo vere hominem fecit,
susplicari potest stellam unam omni terra esse maiorem, cum
vulgo singulae vix facis unius flammam aequare posse videantur?
Ergo tunc earum vere magnitudo adserta credetur, si maiores
singulas quam est omnis terra esse constiterit. Quod hoc modo
10 licet recognoscas. Punctum dixerunt esse geometrae quod ob

Mss. CFSPR12GBER.]

ipse (om. et) BER. — ipsius naturae R1. — Hic] l. c., 242. — ast illum
R2. 6. caelestis partis CR1. — sine dubio videtur (del. caelum)
H2. 7. numquam (om. ante) PBER. — eae stellae G. stellae
(om. hae) R2. Vid. § 1. — ex loco hoc numquam C. — in qua dum ista
narraret erat R1. 8. et illa BER. — quod adiecit quid sit via.
quid sit adiecit (om. quod) G. — eae magnitudines G (R2 sup. h). hae
magn. R1. Vid. § 1. — videat (del. a) C. — homines numquam R1. — sus-
picati sunt Cdz; „sint leges linguae postulant.“ Zeun. — stellarum (om.
autem) R1. 9. philosophiae doctrina R2. — immo vere hominem
om. G. — potest suspicari R2. — omni terra stellam unam R2. stell. un.
omni terrae R1. — flammæ R1. — videntur C. — earum om. C. — cre-
ditur F. — qua est G. quia est S. — constiterit (om. esse) PR12. —
licet C (F a sec. m.) SR12BER.v-agGHILTz. „Mss.“ Gron. licet om. h
(F a p. m.). „Ed. vet. omittit illud licebit, quod non opus esse vide-
tur.“ Zeun. licebit a-BP; „ut Sat. I, 7, 15. licebit mecum recognoscatur.
Quare nec audiendi Mss., in quibus licet, ut ante Stephanum legebatur.“
Gron. — recognoscatur R1.

et verbum scire simili modo usur-
patur I, 2, 20. Adeo semper ita se
et sciri et coli numina maluerunt.

6. quae tota puncti locum ... vix
optinet] Cf. § 10. et II, 9, 9.

7. sine offensa terreni obscis] i. e.
ut eum non offenderet terra inter-
iecta quasi obex vel agger qui-
dam, quam vim habet obex apud
Virgilium, Georg. II, 480; IV, 422;
Aen. X, 377. Ceterum cf. 15, § 19.
dum ista narraret] Serioris tem-

poris scriptores saepius ita coniun-
ctivum cum particula dum coniun-
xisse docuit Hand. Tursell. vol. II,
p. 311 sqq.

9. supra hominem, immo vere
hominem fecit] Observa zengma.
Exspectes supra hominem extulit,
vel talem fecit, ut eius animus su-
pra hominem putandus sit, ut ait
Cic. de nat. deor. II, 13, 34. ratio
recta, quae supra hominem putanda
est.

inconprehensibilem brevitatem sui in partes dividi non possit, nec ipsum pars aliqua sed tantummodo signum esse dicatur. Physici terram ad magnitudinem circi per quem sol volvitur puncti modum optinere docuerunt. Sol autem quanto minor sit circo proprio, deprehensum est. Manifestissimis enim dimensio-^[82] num rationibus constitit mensuram solis ducentesimam sextam decimam partem habere magnitudinis circi per quem sol ipse decurrit. Cum ergo sol ad circum suum pars certa sit, terra¹¹ vero ad circum solis punctum sit quod pars esse non possit: sine cunctatione iudicii solem constat terra esse maiorem, si maior est pars eo quod partis nomen nimia sui brevitatem non capit. Verum solis circo superiorum stellarum circos certum est¹² esse maiores, si eo quod continetur id quod continet maius est, cum hic sit caelestium sphaerarum ordo, ut a superiore unaquaeque inferior ambiatur. Unde et lunae sphaeram, quasi a caelo ultimam et vicinam terrae, minimam dixit, cum terra ipsa in punctum, quasi vere iam postrema, deficiat. Si ergo stellarum¹³ superiorum circi, ut diximus, circo solis sunt grandiores, singulae autem huius sunt magnitudinis, ut ad circum unaquaeque suum modum partis optineat: sine dubio singulae terra sunt ampliores, quam ad solis circum qui superioribus minor est punctum esse praediximus. De luna, si vere *luce lucet aliena*, sequentia docebunt.

[Edd. vicahgspdz.

10. *ipsa* (corr. in *ipsum*) R1. — *quem* (om. *per*) R1. — *docuere* v-gG. — *minor est* R1. — *deprehensum est. Manifestissimis enim CFSPR12a-z H12 „membranae“* Mod. N. L. p. 183. *deprehensum est manifestissimis* (om. *enim*) v-gbGBER. — *rationibus constitit* (C sup. *constat*) SG BER. Vid. not. *rationibus constat FPR12a-z „membranae“* Mod. l. c. *rationibus. Constat v-g. rationibus. constat enim b ex con. Zeunii, qui praecedente Ed. vetere ait ita legendum et distinguendum se putare. — habere add. a sec. m. C. — decurrit BER.* 11. *ad circum suum R1bBER.BAR.BEN.L; „rectius leges ex mss. ad circum suum.“ Gron. ad circum* (om. *suum*) FSPv-zCR2G. — *quod esse* (om. *pars*) R1. — *est eo pars* R1. — *sui brevitatem FP. sub brevitatem BAR.BEN. cui brevitatem L. brevitatem sui a-z. brevitatem* (om. *sui*) CSR12v-gbGBER. „Membranae“ Gron. „Ed. vet. quoque illud sui recte omittit.“ Zeun.; at cf. § 10. — *capiat C.* 12. *superiorum stellae* R1. — *certum esse* (add. a sec. m. est) C. — *caelestium ordo sperarum* R1. — *et terrae vicinam* R2. — *vere in ras. F. sphaerae* chg in mg. „quasi terram non sphaeram dignaretur dixisse, sed sphaericum quasi punctum. Quod non absonum adeo fuerit. Prius tamen quis sollicitet?“ Pont. 13. *ut diximus*] Cf. § 12. — *eius* (sup. *huius*) F. — *obtineant* PGs-z. „obtineat, quamquam non summae est necessitatis, tamen consuetudini auctoris convenientius esse videtur.“ Zeun. — *singulae* om. C. — *sunt terra* FG. — *lucet* add. a sec. m. C. *luceat* R2.

10. *Manifestissimis ... dimensionum rationibus constitit*] Qua ratione hoc inventum sit, Macrobius ipse docet I, 20, §§ 25-30. — Perfectum

constitit simili modo a Macrobio usurpatur I, 6, 82; I, 20, 20. et 30; II, 15, §§ 22, 26, 28.

XVII. Haec cum Scipionis optutus non sine ammiratione
 [83]percurrrens ad terras usque fluxisset et illic familiarius haesisset,
 rursus avi monitu ad superiora revocatus est ipsum a caeli exor-
 2 dio sphaerarum ordinem in haec verba monstrantis: *Novem tibi*
orbibus vel potius globis conexa sunt omnia, quorum unus est cae-
lestis, extimus, qui reliquos omnes complectitur, summus ipse deus,
arcens et continens ceteros, in quo sunt infixi illi qui voluntur.
 3 *stellarum cursus sempiterni. Huic subiecti sunt septem qui versantur*
retro, contrario motu atque caelum. E quibus unum globum pos-
sidet illa quam in terris Saturniam nominant: deinde est hominum
generi prosperus et salutaris ille fulgor qui dicitur Iovis: tum ru-
tulus horribilisque terris quem Martium dicitis: deinde subter me-
diam fere regionem sol optinet, dux et princeps et moderator lumi-
num reliquorum, mens mundi et temperatio, tanta magnitudine, ut
cuncta sua luce lustret et compleat: hunc ut comites consecuntur
Veneris alter, alter Mercurii cursus: in infimoque orbe luna radiis
 4 *solis accensa convertitur. Infra autem eam nihil est nisi mortale*
et caducum praeter animos munere deorum hominum generi datos:
supra lunam sunt aeterna omnia. Nam ea quae est media et nona,
tellus, neque movetur, et infima est, et in eam feruntur omnia
 5 *nutu suo pondera. Totius mundi a summo in imum diligens in*
 hunc locum collecta descriptio est, et integrum quoddam univer-
 sitatis corpus effingitur, quod quidem το πᾶν, id est omne, dixe-
 runt: unde et hic dicit, *conexa sunt omnia.* Virgilius vero
 magnum corpus vocavit:

— *Et magno se corpore miscet.*

6 Hoc autem loco Cicero rerum quaerendarum iactis seminibus

Mss. CFS (P usque ad § 5.) R12GBER.]

XVII. Caput XVII. Coelum quamobrem semper et in orbem moveatur: quo sensu summus vocetur deus: et eequid stellae, quas fixas vocant, suo etiam proprioque motu agantur. ch-b. 1. scipioni (s add. a sec. m.) C. — obtutus R1. — praecurrens (sup. percurr.) C. — terras (om. ad) BER. — familiaris CFPR1G „Ms.“. familiariter S.
 2. Novem] Somn. IV, 1. 2. — Novem igitur (sup. tibi) G. — reliquos amplectitur (om. omnes) BER. — in quo infixi (om. sunt) C.
 3. Cui cahg; Somn. I. c. Mss. et Edd. omnes. — subiecti (om. sunt) SR12BER.viL; Somn. I. c. Mss. nonnulli. — retro om. BER. — contra caelum H2 (C sup. atque). — illa om. R1. — deinde (om. est) R1. — prosper hg (h in mg. add. prosperus) TR.BER. — deinde de septem mediam FH2 (hg in mg.). „Quod negligendum non est propterea, quod infra cap. 19. ab initio auctor diserte ait a Cicerone solis sphaeram quartam de septem, id est in medio locatam.“ Zeun. Ex illo loco videtur mutavisse nostrum qui non intellexit optinet esse verbum intransitivum. deinde e septem mediam C. deinde septem mediam R1. — dux princeps (om. et) BER. — temperantia (sup. ratio) R2. — tantaque BER. — huic R1. — consequentur C. sequuntur R1 (BER. sup. cunt.). — in infimoque CR12; Somn. I. c. Mss. et Edd. omnes. infimoque (om. in) Edd.FSPG BER. infimoque H2. 4. autem iam Somn. I. c. autem eam iam BER. — munere deorum add. a sec. m. C. — supra unam vl. — et nova g. — et est infima F. — feruntur omnia Edd.FSR2BER.; Somn. I. c. et infra cap. 22, § 1. referuntur omnia PR1G. omnia referuntur C.
 5. diligens in hunc Ab his verbis P transsilit ad cap. 20, § 7. verba: quam iure cor caeli vocetur. — collecta om. R1. — quiddam C. — efficitur R1. — hic dixit BER. — Virgilius (om. vero) F. Et magno] Aen.

multa nobis excolenda legavit. De septem subiectis globis ait:[84] *qui versantur retro contrario motu atque caelum.* Quod cum dicit, ammonet, ut quaeramus, si versatur caelum: et si illi septem et servantur et contrario motu moventur: aut si hunc esse sphaerarum ordinem quem Cicero refert Platonica consentit auctoritas: et, si vere subiectae sint, quo pacto stellae earum omnium zodiacum lustrare dicantur, cum zodiacus et unus et in summo caelo sit, quaeve ratio in uno zodiaco aliarum cursus breviores aliarum faciat longiores; haec enim omnia in exponendo earum ordine necesse est adserantur: et postremo, qua ratione in terram ferantur, sicut ait, *omnia nutu suo pondera.* Versari caelum 8 mundanae animae natura et vis et ratio docet, cuius aeternitas in motu est. Quia numquam motus relinquit quod vita non deserit, nec ab eo vita discedit in quo viget semper agitatus: igitur et caeleste corpus, quod mundi anima futurum sibi immortalitatis particeps fabricata est, ne umquam vivendo deficiat, semper in motu est, et stare nescit, quia nec ipsa stat anima qua inpellitur. Nam cum animae, quae incorporea est, essentia sit in motu, pri- 9

[Eld. vicahgsdpab.

VI, 727. 6. *negavit h.* 7. *contra caelum H2 (C sup. atque).* — si versetur BER. — hunc ordinem sperarum (om. esse) R1. hunc sperarum ordinem esse R2. — consentiat F. — et cum zodiacae sperae subiectae F. et cum zodiaco sphaerae subiectae BEN. — sint CFR1BER.v-GP4BEN. sunt SR2a-b. — et quo parte L. — dicuntur Ca. — et unus sit et summo caelo (om. in) F. et unus et in summo sit caelo R2. — haec (om. enim) F. — necesse est ut F. 8. *natura docet et vis et ratio F.* — est in motu R2. — quos vita BER. quod vitam F. — neque umquam R1. 9. *cum anima a.* „Corrigatur ani-

XVII, 7. *ammonet, ut quaeramus]* Dispositionem quandam eorum quae sequuntur inserit. Verba *si versatur caelum* pertinent ad § 8 seqq.: verba *si illi septem ... moventur* ad cap. 18.: verba *si ... Platonica consentit auctoritas* ad capp. 19. 20.: verba *quo pacto stellae ... zodiacum lustrare dicantur* etc. ad cap. 21.: verba *qua ratione in terram ferantur ... omnia nutu suo pondera* ad cap. 22.

si versatur] Offendit cum particula *si* (ob) in interrogatione indirecta iunctus modus indicativus. Eadem constructio legitur I, 10, 5; I, 16, 13; I, 19, 27; Sat. VII, 9, 15. (vid. not. ad I, 7, 4.); sed coniunctivus iungitur I, 5, 1, ubi vid. not. Gron. — Infra in verbis *si vere subiectae sint*, ubi iungitur coniunctivus, *si* particula est conditionalis.

8. *cuius aeternitas in motu est]* Cf. c. 14, § 19. *Platon dicit animam essentiam se moventem*; et h. c. § 9. *cum animae essentia sit in motu.*

quia numquam motus relinquit ... in quo semper viget agitatus] Haec verba vulgo minore distinctione praeposita arctius coniunguntur cum antecedentibus, ut Macrobius causam addere videatur, cur mundanae animae aeternitas in motu sit: at sic minus bene se habet sequens igitur, quum non habeat, quo commode referatur. Neque huic meae rationi id obesse putaverim, quod infra sequitur: *quia nec ipsa stat anima*; haec enim verba nonnisi ad proxime antecedentia, et stare nescit, videntur esse referenda.

sibi immortalitatis particeps] Cf. Curt. VI, 6, 36. *sceleris ... particeps Besso*, et VI, 7, 6. *se eius consilii fortibus viris esse participem.*

ne umquam vivendo deficiat] Ne umquam ponitur pro ut numquam, ut c. 20, § 7. *cuius ista natura est, ne umquam cesset a motu*; et II, 16, 13. *quoniam spontanea convivia concessimus, ne quid eiusdem rei et sibi et aliis causa sit, libenter*

- num autem omnium caeli corpus anima fabricata sit: sine dubio in corpus hoc primum ex incorporeis motus natura migravit, cuius vis integra et incorrupta non deserit, quod primum coepit
 10 movere. Ideo vero caeli motus necessario volubilis est, quia, cum semper moveri necesse sit, ultra autem locus nullus sit quo
 [85]se tendat accessio, continuatione perpetuae in se reditionis agitur: ergo in quo potest vel habet currit et accedere eius revolvitur, quia sphaerae spatia et loca conplectentis omnia unms est cursus rotari. Sed et sic animam sequi semper videtur, quae in
 11 ipsa universitate discurrit. Dicemus ergo, quod eam numquam repperiat, si semper hanc sequitur? Immo semper eam repperit, quia ubique tota, ubique perfecta est. Cur ergo, si quam quærit repperit, non quiescit? Quia et illa requietis est inscia. Staret enim, si umquam stantem animam repperiret: cum vero illa, ad cuius appetentiam trahitur, semper in universa se fundat, semper et corpus se in ipsam et per ipsam retorquet. Haec de caelestis volubilitatis archano pauca de multis Plotino auctore re-
 12 perta sufficiant. Quod autem hunc istum *extimum globum*, qui ita volvitur, *summum deum* vocavit, non ita accipiendum est, ut ipse prima causa et deus ille omnipotentissimus aestimetur: cum globus ipse, quod caelum est, animae sit fabrica, anima ex mente processerit, mēns ex deo, qui vere summus est, procreata sit:
 13 sed *summum* quidem dixit ad ceterorum ordinem, qui subiecti

Ms. CFSR12GBER.]

mae. Mod. N. L. p. 183. — caeli (om. corpus) BER. — motu (add. a sec. m. s) C. — movere (sup. ri) F. 10. necessario om. Tr. — quo tendat (om. se) C. — Sed si animam (om. et) R1. — quom ipsa universa F. — semper discurrit C. 11. numquam eam R1. — qua (sup. add. i) ubique C. — Cum ergo F. — repperit quam quaerit C. — quietis F. quieti Tr. — si umquam CR1. si usquam Edd.FSR2GBER. — semper corpus (om. et) CBER. • et corpus semper R2. — se in ipsa et per ipsa F. — se in ipsam et ipsam (om. per) G. — torquet v. — caelesti v. — suffitiunt R1. 12. hunc (om. istum) R12. — ut prima (om. ipse) R2 (C add. a sec. m.). — aestimetur FG. ipse estimetur R2. estimatur R1. extimetur (sup. add. sis) C. existimetur c-bSBER. existimatur vi — globum ipsum quod caelum est anima fabricavit C. 13. dixit quidem R2. — a ceterorum ordine (sup. ad ... em) C. —

adquiescimus, ne anima ... sibi causa motus esse videatur; et II, 16, 19. raroque contingat, ne ... fiat; Sat. VI, 1, 5. fecit, ne omnino memoria veterum deleteretur. Ceterum offendit gerundium vivendo. Exspectes vita, ut Plaut. Asin. III, 3, 19. quam si intelligam deficere vita. Vid. not. ad I, 9, 5.

10. caeli motus necessario volubilis est] i. e. caelum necessario in orbem rotatur sphaerico motu, ut ait Macrobius II, 14, 31.

accedere eius] Sic infinitivo genitivum subiecti latine iungi posse

recte negat Zumptius Gr. § 598. Sed Macrobius dicit etiam Sat. VII, 14, 18. Ergo videre oculorum est iudicare rationis; et Plinius N. H. XIII, 7, s. 14. hoc est eius siccari; et proxime accedunt pronomina possessiva iuncta infinitivis, ut apud Macrobius Sat. III, 1, 4. Contra suum velle, et apud Petronium cap. 52. meum intelligere, quod attulit Zumptius l. c. Cf. etiam quae e Persio concessit O. Iahnus ad I, 9.

12. hunc istum] Ita haec pronomina non recte iungi docuit Reising. lat. Sprachwiss. § 217.

sunt, unde mox subiecit: *arcens et continens ceteros; deum vero, quod non modo inmortale animal ac divinum sit et plenum inditae ex illa purissima mente rationis, sed quod et virtutes omnes, quae illam primae omnipotentiam summitatis secuntur, aut ipse faciat aut ipse contineat. Ipsum denique Iovem veteres vo-* 14 *caverunt, et apud theologos Iuppiter est mundi anima. Hinc illud est:*

Ab Iove principium, Musae, Iovis omnia plena, quod de Arato poetae alii mutuati sunt, qui de sideribus locutu- 15 rus, a caelo in quo sunt sidera exordium sumendum esse decernens, ab Iove incipiendum esse memoravit. Hinc et Iuno soror 15 eius et coniunx vocatur. Est autem Iuno aer, et dicitur soror, quia isdem seminibus quibus caelum etiam aer procreatus est, coniunx, quia aer subiectus est caelo. His illud adiciendum est, 16 quod praeter duo lumina et stellas quinque quae appellantur vagae reliquas omnes alii infixas caelo nec nisi cum caelo moveri, alii, quorum adsertio vero propior est, has quoque dixerunt suo motu, praeter quod cum caeli conversione feruntur, accedere, sed propter immensitatem extimi globi excedentia credibilem numerum secula in una eas cursus sui ambitione consumere, et ideo nullum earum motum ab homine sentiri; cum non sufficiat humanae vitae spatium ad breve saltem punctum tam tardae accessionis deprehendendum. Hinc Tullius nullius sectae indiscius 17 veteribus approbatae simul attigit utramque sententiam dicendo: *in quo sunt infixi illi qui voluntur stellarum cursus sempiterni;* nam et infixos dixit, et cursus habere non tacuit.

[Edd. vicaugspdzb.]

cohercens C. — deum vocavit non BEN. (L a sec. m.). — et plenum CF SR1GTR.BEN. plenum (om. et) R2Edd.BEN. — inditae CR2H12 „Angl., Glossa L sc. natac.“ inclytae vel inclitae Edd. et Mss. reliqui. — quod (om. et) Cg. — omnes add. a sec. m. C. — illam primam R1. illam (om. primae) BEN. 14. vocitaverunt veteres R1. — anima mundi CG. — Ab Iove] Virg. Eclog. III, 59. — de Arato] v. 1. — cernens (add. de ab ead. m.) F. — a Iove R1. 15. et Iuno soror Mss. Iuno et soror Edd. — coniunx FSR12v-zCG. coniunx bBER. — Eius autem iuno dicitur (om. aer et) F. — aer etiam F. — procreatus est CFSR2. est procreatus Edd.BEN. procreatus sit R1. — aer iunctus est H1. 16. Hic illud accipiendum est v. — luminaria F a sec. m. — est vero propior R1. propior est (sup. add. vero) F. — proprio motu C. — secula (sup. add. LXV) F. — cursus sui ambitione eas F. — at breve h. 17. Hinc autem C. — habere non tacuit cursus F.

13. *inditae ex illa purissima mente rationis]* Cf. I, 14, 6. *Habet ergo et purissimam ex mente, de qua est nata, rationem, quod λογικὸν vocatur, et ib. § 7. λογικὸν, quod innatum sibi ex mente sumpsit.*

14. *Ab Iove principium]* „Ex Διὸς ἀρχώμεθα. Quo principio et in Ptolemaeo [Id. XVII.] Theocritus est usus.“ CAM.

16. *Excedentia credibilem nume-*

rum secula] „Tradidere autem vulgo cursum hunc in XV annorum milibus peragi: sed Ptolemaei ratio habet 36000 annos. Aliorum plus minus 25200.“ CAM. Cf. II, 11, 8 sqq.

ambitione] et h. l. et c. 20, § 26. idem est quod apud probatores scriptores ambitu, cf. Cic. Tim. c. 9. Cum se octo ambitus confectis suis cursibus ad idem caput retulerunt.

XVIII. Nunc utrum illi septem globi qui subiecti sunt contrario, ut ait, quam caelum vertitur motu ferantur, argumentis 2 ad verum ducentibus requiramus. Solem ac lunam et stellas [87] quinque quibus ab errore nomen est, praeter quod secum trahit ab ortu in occasum caeli diurna conversio, ipsa suo motu in orientem ab occidente procedere non solis literarum profanis sed multis quoque doctrina initiatis abhorreere a fide ac monstro simile iudicatum est: sed apud pressius intuentes ita verum esse constabit, ut non solum mente concipi sed oculis quoque ipsis 3 possit probari. Tamen, ut nobis de hoc sit cum pertinaciter negante tractatus, age, quisquis tibi hoc liquere dissimulas, simul omnia, quae vel contentio sibi fingit detractans fidem vel quae 4 ipsa veritas suggerit, in divisionis membra mittamus. Has erraticas cum luminibus duobus aut infixas caelo, ut alia sidera, nullum sui motum nostris oculis indicare sed ferri mundanae conversionis impetu, aut moveri sua quoque accessione dicemus: rursus, si moventur, aut caeli viam secuntur ab ortu in occasum et communi et suo motu meantes, aut contrario recessu in orientem ab occidentis parte versantur. Praeter haec, ut opinor, nihil potest vel esse vel fingi. Nunc videamus, quid ex his poterit 5 verum probari. Si infixae essent, numquam ab eadem statione

Mss. CFSR12GBER.]

XVIII. Caput XVIII. Stellas errantes contrario quam coelum motu versari. ch-b. 2. ipsas BER. sic ipsas CF. — in occidente R1. — non solis CFSR12BER.v-gH2. non solum Gs-bH1. — a profanis H1. — sed a multis C. — doctrina viciatis v1. — ab errore R1. — simile monstro C. monstro simili g. — esse verum v-g. — probari possit (ipsis suo loco add. a sec. m.) F. 3. quisque R1. — dissimulans C. — quae contentio (om. vel) C. — detractans (sup. add. a) C. „Non est corrigendum detractans, quia eadem scriptura apud alios quoque occurrit. Vid. Gean. in Thea.“ Zeun., qui suspicabatur scribendum esse contentio tibi fingit, quod auctor alloqueretur adversarium. — mutamus v. 4. nullum FSR12v-gbG „Angl.“ „Recte. Nam auctor amat participia. Sic paulo post [§ 9]: signa infixa caelo feruntur.“ Zeun. et nullum CBER. nullumque s-z. — sui motum signum F. — indicari G. iudicari v. — mundanae confusionis via (g in mg.) „Reponendum ex membranarum conversionis.“ Mod. N. L. p. 322. — reversionem TR. — praeter hoc v-gG (in C legitur h supra posita lineola). — verum poterit F. verum possit R1. poterit veri v. 5. ab ea-

XVIII, 2. *literarum profanis*] „Ita Minucius in Octavio suo [c. 5]: Audere quosdam, et hos studiorum rudes, literarum profanos, expertes artium etiam sordidarum, certum aliquid de summa rerum ac maiestate decernere.“ Gron.

3. *contentio sibi fingit*] Non est cum Zeunio scribendum tibi. Hoc enim pronomen aliud flagitaret verbum. Statue potius contentionem, ut respondeat sequenti veritati, pro contendente ipso esse positam: id quod prorsus convenit

cum more Macrobiani, qui c. 6, § 72. *genas, inquit, flore vestiti iuventa* etc.; § 73. *quos iam coronavere victoriae*; c. 14, § 25. *ut eos sequens tractatus inveniet*; c. 21, § 29. *quid diversi senserint ... tractatus invenit*; c. 22, § 2. *Horum singula ... tractatus expectat, alias alia eiusmodi.*

4. *secuntur ... versantur*] Expectes sequi, versari, cum antecedit dicemus, sed ita Macrobius saepe ab indirecta ad directam transit orationem. Cf. I, 6, 66 sq.

discederent, sed in isdem locis semper, ut aliae, viderentur. Ecce enim de infixis Vergiliae nec a sui umquam se copulatione dispergunt nec Hyadas, quae vicinae sunt, deserunt aut Orionis proximam regionem relinquunt: Septentrionum compago non solvitur: Anguis, qui inter eos labitur, semel circumfusum non mutat amplexum. Hae vero modo in hac modo in illa caeli regione 6 visuntur: et saepe, cum in unum locum duae pluresve convene-rint, et a loco tamen in quo simul visae sunt et a se postea separantur. Ex hoc eas non esse caelo infixas oculis quoque approbantibus constat: igitur moventur, nec negare hoc quisquam poterit quod visus adfirmat. Quaerendum est ergo, utrum ab 7 ortu ad occasum an in contrarium motu proprio revolvantur. Sed et hoc quaerentibus nobis non solum manifestissima ratio sed visus quoque ipse monstrabit. Consideremus ergo signorum ordinem, quibus zodiacum divisum vel distinctum videmus, et ab uno signo quolibet ordinis eius sumamus exordium. Cum Aries 8 exoritur, post ipsum Taurus emergit: hunc Gemini secuntur, hos Cancer, et per ordinem reliqua. Si istae ergo in occidentem ab oriente procederent, non ab Ariete in Taurum, qui retro locatus est, nec a Tauro in Geminos signum posterius volverentur, sed a Geminis in Taurum et a Tauro in Arietem recta et mundanae volubilitatis consona accessione prodirent. Cum vero 9

[Edd. vicahgsdz.

dem statione nunquam F. ab eadem statione non C. — sed si H1. — hisdem CSR1G (R2 eraso h). his (supra scripto dem) F. eisdem v-g. iisdem s-bBxx. — virgiliae C (G sup. scr. e). — umquam (om. se) F. — nec iades C. — septentrionum quoque i-bS. — compago solvitur (sup. add. non) F. — non immutat C. 6. Haec vero G. haec (om. vero) R1. — visae sunt simul via. semel visae sunt C. sunt simul (om. visae) G. visae sunt (del. simul) H1. — a se (om. et) CF. — in caelo R1. — approbantur. Constat igitur H2. — usus affirmat v. 7. ad occasum CFR2Gv. in occasum R1i-bSBxx. — in contrario R1. — Consideremus ergo FSGTr.Bxx. consideremus (om. ergo) R1. consideremus enim CR2Edd.Bxx. — signorum Mss. v-abH12 „Angl.“ „Rectissime.“ Zeun. singulorum h-z. „Nonne res ipsa scribi postulet signorum ordinem? Nam et sequitur continuo et ab uno signo quolibet etc.“ Pont. — quodlibet v. — eius ordinis sumamus initium R1. 8. post hunc taurus emergit. ipsum gemini R2. — insequuntur v-gG. — reliqua signa s-b. — isti C. — ab oriente in occidentem CR1. — non ariete (om. ab) R1. — sed potius a geminis v. — a tauro (om. et) F. mundanae (om. et) C. — volubilitati b ex coni. Zeunii, qui adnotavit: „Casus enim hic non a substantivo sed adiectivo consona pendet, ut paulo infra [§ 19.] mundanae volubilitati contraria recessione.

7. revolvantur] i. e. retro volvantur. Conf. § 4. contrario recessu.

8. recta et mundanae volubilitatis consona accessione] Fateor valde probabilem esse conjecturam Zeunii volubilitati, collato praesertim huius capitis fine. Sed tamen in omnium librorum vestigiis insistendum esse putavi. Quid enim, si Macrobius attractionis illud genus, quod est, ubi dicendi formulae e

substantivo et verbo compositae non iungitur dativus casus, quem expectes, sed genitivus arctius quidem cum substantivo coniungendus, sed ad substantivum et verbum simul referendus (cf. Reising. l. c. 346.), a verbo transtulit ad adiectivum, ut pro dativo cum adiectivo coniungendo posuerit genitivum ad substantivum et adiectivum simul referendum? Certe accessio mundanae volubilitati

a primo in signum secundum a secundo in tertium et inde ad reliqua quae posteriora sunt revolvantur, signa autem infixae caelo ferantur, sine dubio constat has stellas non cum caelo sed contra caelum moveri. Hoc ut plene liqueat, astruamus de lunae
 10 cursu, quae et claritate sui et velocitate notabilior est. Luna, postquam a sole discedens novata est, secundo fere die circa occasum videtur, et quasi vicina soli quem nuper reliquit, postquam
 [89] ille demersus est, ipsa caeli marginem tenet antecedenti superocidens. Tertio die tardius occidit quam secundo, et ita cotidie longius ab occasu recedit, ut septimo die circa solis occasum in medio caelo ipsa videatur. Post alios vero septem, cum ille mer-
 11 git, haec oritur. Adeo media parte mensis dimidium caelum, id est unum hemisphaerium, ab occasu in orientem recedendo metitur. Rursus post septem alios circa solis occasum latentis hemisphaerii verticem tenet: et huius rei indicium est, quod medio noctis exoritur. Postremo totidem diebus exemptis solem denuo comprehendit, et vicinus videtur ortus amborum, quamdiu soli succedens rursus novetur et rursus recedens paulatim semper in
 12 orientem regrediendo relinquit occasum. Sol quoque ipse non aliter quam ab occasu in orientem movetur et, licet tardius recessum suum quam luna conficiat (quippe qui tanto tempore signum unum emetiatur, quanto totum zodiacum luna discurret),

Mss. CFSR12GBER.]

9. Cum ergo viag. — in tertium CFSR12BAR.Tr. in tertio G. ad tertium Edd.BER. — ferantur R2Edd.BER. feruntur CFSR1G. — stellas has R2. — adfirmamus (sup. astruamus) C. — quae et CFSR1v-gTr.BER. et (sup. add. quae vel qui) R2. qui et Gs-bBER.H2. claritate sui R1 (R2 i ex corr.) Edd.SGBER.; cf. c. 16, §§ 10. 11. claritate sua CF.
 10. renovata FTr. — secundo vero die C. secundo fere (om. die) H1. — relinquit F. — postquam ipse BER. — dimersus CFSR1. — antecedentem H1. antecedentis H2. — et cotidie ita longius F. et ita longius cotidie R1. — haec add. a sec. m. C. 11. exemptis (sup. add. c) C. exemptis (sup. a sec. m. exemptis) F. — denuo solem comprehendit F. solem comprehendit denuo R1. — rursus movetur R1vc-g; emendavit Modius N. L. p. 183. — rursus novetur ... recedens om. BER. 12. recursus BER. — quam luna recessum suum v. — tepore R1. — zodiacum totum R2. — signum unumquodque FBER.L „libri vetusti“ Gron. „Male. Unum a sensu et usu Macrobianio requiritur.“ Zeun.

consona nihil aliud est nisi mundanae volubilitatis accessio.

9. signa autem infixae caelo ferantur] Nimis durum est, quod in plerisque libris mss. legitur, feruntur, nisi forte verba signa ... feruntur extra constructionis nexum ad monendum lectorem addita sunt. At ne sic quidem omnia plana sunt. Vide igitur coll. c. 17, § 16., ne Macrobius scripserit: infixae caelo cum caelo ferantur.

11. Adeo] Conclusio fit. per adeo, ita ut ex singulis quae allata sunt, oratio transeat ad rem universam. Cf. Hand. Tursell. I, p. 152. et infra § 17.; c. 19, § 18.; c. 20, § 3.

quamdiu ... novetur et ... relinquat] Quamdiu idem est quod usque dum. Sic legitur cum coniunctivo cap. 20, § 28., Sat. VII, 14, 13.; cum indicativo cap. 21, § 13.

12. totum zodiacum luna discurret] Exspectes decurrit vel percurrit vel per zodiacum discurret, ut c. 19, § 6. per quem sol discurret; c. 20, § 12. caeli per quod discurret; c. 21, § 6. quae per spatia grandiora discurrent, al. Sed cf. I, 6, 53. omnem zodiaci et longitudinem et latitudinem circumperque discurret, ubi propter praepositiones, quae pro adverbis ad-

manifesta tamen et subiecta oculis motus sui praestat indicia. Hunc enim in Ariete esse ponamus, quod quia aequinoctiale¹³ signum est, pares horas somni et diei facit. In hoc signo cum occidit, Libram, id est Scorpii chelas, mox oriri videmus, et apparet Taurus vicinus occasui, nam Vergilias et Hyadas partes Tauri clariores non multo post solem mergentes videmus. Se-¹⁴ quenti mense sol in signum posterius; id est in Taurum, recedit: et ita fit, ut neque Vergiliae neque alia pars Tauri illo mense videatur. Signum enim quod cum sole oritur et cum sole occidit semper occulitur, adeo ut et vicina astra solis propinquitate⁹⁰ celentur. Nam et Canis tunc, quia vicinus Tauro est, non vi-¹⁵ detur, tectus lucis propinquitate: et hoc est, quod Virgilius ait:

Candidus auratis aperit cum cornibus annum

Taurus et adverso cedens Canis occidit astro.

Non enim vult intellegi Tauro oriente cum sole mox in occasum ferri Canem, qui proximus Tauro est, sed occidere eum dixit Tauro gestante solem, quia tunc incipit non videri sole vicino. Tunc tamen occidente sole Libra adeo superior invenitur, ut to-¹⁶ tus Scorpius ortus appareat: Gemini vero vicini tunc videntur occasui. Rursus post Tauri mensem Gemini non videntur, quod in eos solem migrasse significat: post Geminos recedit in Cancrum, et tunc, cum occidit, mox Libra in medio caelo videtur. Adeo constat solem tribus signis peractis, id est Ariete et Tauro¹⁷ et Geminis, ad medietatem hemisphaerii recessisse. Denique post tres menses sequentes tribus signis quae secuntur emensis (Cancerum dico, Leonem et Virginem) invenitur in Libra, quae rursus aequat noctem diei, et, dum in ipso signo occidit, mox oritur Aries, in quo sol ante sex menses occidere solebat. Ideo¹⁸

[Edd. vicahgspdz.b.

13. Hunc etenim C. — somni C. — scorpionis TR. — ab occasu F. occasus BER. — Nam et vergilias R1s-bBER. — post solem mergentes CR1. post sole mergente R1Edd.FSGBER. 14. pars alia R2. aliqua pars BER.BAR. — in illo mense R1. — quod et cum CF. quod cum (in ras.) R2. — ut vicina (om. et) ag. 15. tum quia CF. — Candidus] Georg. I, 217. — averso SG (h in mg.) H1TR.L. — tauro occidente F. — in occasum ferri R1Edd.BER. in occasu ferri R2. in occasum fieri S. in occasu fieri CFG; cf. c. 21, § 2. — proximus est (tauro add. a sec. m.) F. proximus est tauro C. 16. et tum R1. tunc (om. et) CF. — in medio caelo om. R1. 17. Adeo autem CF. — signis tribus R2. — ariete tauro (om. et) CF. — tauro geminis (sup. add. et) R2. — sequentes om. R1. — remensis BER. — libra (om. in) R1.

duntur, minus offendit accusativus, et Ammian. Marc. XXIX, 5. discursis itineribus magnis.

13. pares horas somni et diei facit] „Imitatur auctor Virgilium Georg. I, 208. Libra die somnique pares ubi fecerit horas Et medium luci atque umbris iam dividit orbem. Eandem rem paulo post [§ 17.] minus poetice expressit, libra aequat noctem diei. Sermo est de aequinoctiis verno et auctumi-

nali, quorum signa sunt Aries et Libra.“ ZEUN.

Libram, id est Scorpii chelas] Cf. Sat. I, 12, 11. et 21, 25.

Vergilias ... non multo post solem mergentes videmus] Haec commode respondent antecedentibus apparet Taurus vicinus occasui; quod vulgo legitur, non multo post sole mergente, id fateor me non intellegere. Videtur ortum esse ex § 18. At cf. § 10.

17. Adeo constat] Vid. not. ad § 11.

autem occasum magis eius quam ortum elegimus proponendum, quia signa posteriora post occasum videntur: et, dum ad haec quae sole mergente videri solent solem redire monstramus, sine dubio eum contrario motu recedere, quam caelum movetur, 19 ostendimus. Haec autem quae de sole ac luna diximus etiam [91]quinque stellarum recessum adsignare sufficient: pari enim ratione in posteriora signa migrando semper mundanae volubilitati contraria recessione versantur.

XIX. His adsertis de sphaerarum ordine pauca dicenda sunt: in quo dissentire a Platone Cicero videri potest, cum hic solis sphaeram quartam de septem, id est in medio locatam, dicat, Plato a luna sursum secundam, hoc est inter septem a summo locum sextum tenere, commemoret. Ciceroni Archimedes et Chaldaeorum ratio consentit, Plato Aegyptios omnium philosophiae disciplinarum parentes secutus est, qui ita solem inter lunam et Mercurium locatum volunt, ut rationem tamen et de-

Mss. CFSR12GBER.]

18. occasum maius eius S. magis occasum eius F. occasum eius magis R1. — elegimus SR2Gv1 „Angl.“ eligimus CFR1c-bBER. — praeposendum R1. 19. et luna Edd.BER. — sufficient R1.

XIX. Caput XIX. Quem Cicero et quem Plato soli inter errantes stellae assignaverint (assignaverit ch) ordinem: cur luna lumen suum mutuetur a sole, sicque luceat, ut tamen non calefaciat. dehinc, cur sol non absolute, sed fere medius inter planetas esse dicatur. unde sideribus nomina, et cur stellarum errantium aliae adversae nobis sint, aliae prosperae. ch-b.

1. cum his g. — Plato] Tim. p. 38 Steph. — sursum hoc est (sup. add. s. speram secundam) C. 2. archidemides F. Archimenides vich. — ut rationem tamen et deprehenderint CFSR12Gv1 „antiquissimus“ Gron. ut ratione tamen et depr. BER. ut rationem tamen depr. (om. et)

18. magis ... elegimus] Graeco *μᾶλλον εἰλόμεθα*. Praeteritum praetuli, quia ad antecedentia haec referuntur.

19. Haec ... etiam quinque stellarum recessum adsignare sufficient] Offendit et infinitivus adsignare pro gerundio ad adsignandum positus, ut apud Virg. Aen. V, 21 sq. Nec nos obniti contra nec tendere tantum Sufficimus. Verbum adsignare usurpatum pro demonstrare, vel, ut dicere solet Macrobius, adserere. Vid. not. Gron. ad c. 2, § 14., et adde locis ibi citatis c. 21, § 3. id quod sermo descripsit visus adsignet.

XIX, 1. secundam, hoc est ... locum sextum tenere, commemoret] Haec minus concinne dicta sunt. Scriberem secundum, si infra legeretur sextum locum, ut ita possit distinguì: secundum, hoc est ... sextum, locum. Ut nunc est, ad secundam intelligendum erit esse.

Est attractio quaedam ad antecedens quartam.

2. Archimedes] „Quae hic et infra II, 3 [§ 13.] de ratione Archimedis traduntur, videntur fuisse in libro qui inscriptus est *Conica*, sed periit. Vid. Fabric. Bibl. Graec. lib. III, 22.“ ZEUN. — Consenserunt praeterea Geminus (Elem. Astron. c. 1.), Cleomedes (Met. I, 3.), Ptolemaeus (Almag. 9, 1.), et, ut referunt Plin. N. H. II, 22, s. 20. et Censorin. de die nat. c. 13, § 3., Pythagoras quoque. Cf. Forbiger. Handb. d. alt. Geogr. I, p. 520.

inter lunam et Mercurium] Haec est ratio Anaxagorae et Eratosthenis (Cat. c. 43.) et secundum Phot. Bibl. Cod. 249, p. 1316. (p. 439. Bekker) Pythagorae: sed Plato l. c. modo cum Chrysippo et mathematicis solem ponit inter lunam et Venerem, dicens *ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν Ἐρμού λεγόμενον*, modo prae-

prehenderint et edixerint, cur a nonnullis sol supra Mercurium supraque Venerem esse credatur. Nam nec illi qui ita aestimant a specie veri procul aberrant: opinionem vero istius permutationis huiusmodi ratio persuasit. A Saturni sphaera, quae 3 est prima de septem, usque ad sphaeram Iovis a summo secundam interiecti spatii tanta distantia est, ut zodiaci ambitum superior triginta annis, duodecim vero annis subiecta conficiat: rursus tantum a Iove sphaera Martis recedit, ut eundem cursum biennio peragat. Venus autem tanto est regione Martis inferior, 4 ut ei annus satis sit ad zodiacum peragrandum. Iam vero ita Veneri proxima est stella Mercurii, et Mercurio sol propinquus, ut hi tres caelum suum pari temporis spatio, id est anno plus minusve, circumeant. Ideo et Cicero hos duos cursus *comites* solis vocavit, quia in spatio pari longe a se numquam recedunt. Luna autem tantum ab his deorsum recessit, ut, quod illi anno, 5 viginti octo diebus ipsa conficiat: ideo neque de trium superio-

[Edd. vicaahgapdzb.

BAR. ut ratione tamen depr. (om. et) v3-b. ut rationem tantum depr. L. — edixerint (in mg. elicuerint) g. Unde Pontanus conicit *delicuerint*, adiciens: „quod nos delicaverint aut declaraverint dixissemus. Nonnius: *Delica est aperi vel explana. Titinnius: Quid istuc est? aut quid istic sibi vult sermo? mater delica.*“ Gronovius cum scriptura *rationem* ... edixerint confert II, 17, § 13. *postquam ... edixit*, sed addit: „Suspitor tamen fuisse olim et ediderint. Est enim interdum edere id ipsum, quod et prodere dicunt et divulgare; Cic. de leg. III [20, 47.] *edant et exponant, quid in magistratu gesserint.*“ — super mercurium BER. — existimant Sv-g. — a veri specie R2. — huius permutationis R1. 3. tanta differentia F (C sup. vel distantia). — duodecim annis (om. vero) H1. duodecim vero (om. annis) F (C sup. s. annis). — Rursus tamen v. — a iovis martis spera R1. — recessit BER. — peragret R2H12. 4. tanto regione (sup. est) R2. tanto a regione (sup. est) F. tanto est a regione C. est tanto regione ia. est tantum regione v. — Martis om. R1. — peragendum (C sup. ra) „Vetus scriptura quae apparet in scriptis, quae melior est. Sic cap. praeced. [§ 17.] *tribus signis peractis i. e. emensis. Quintil. decl. 1. Nec tota tibi penatium sacra peragenda sunt, et Ovid. [Met. XIII, 618.] cum sol duodena peregit signa.*“ Gron. — Ita vero iam R2. nam vero ita BER. — stella est F. stella (om. est) S. — et Mercurio om. BER. — caelum (om. suum) C. — circueant R1G. — Ideo et Mss.v-gLTr.BER. „non male scripti.“ Gron. igitur et a-b. — comites Somn. IV, 2. — pari om. F. 5. ab his tantum R1. — seorsum H1. — recessit Mss.v-gh „Angl.“ „scripti“ Gron. „Recte, cum paulo post [§§ 5 et 15.] in eadem re Macrobius utatur praeterito recess-

ponit Mercurium *ἡλὸς τε καὶ ὁ τοῦ Ἐκρού καὶ ἑωσφόρος.*

3. subiecta] „H. e. sphaera Iovis, quae est inferior Saturni sphaera. Ab initio putabam corrigendum inferior, quo melius responderet praecedenti superior. Vero posteaquam vidi paulo post aequi inferior, intellexi Macrobiū, qui semper fere etiam repugnante elegantia et puritate sermonis studet orationem variare, subiecta usum esse, ut postea posset adhibere inferior.“ ZEUN.

5. recessit, ut ... conficiat] Non neglexit, ut vult Zeunius, Macrobius temporum consecutionem; sed cum recessit (i. e. remota est), ut verum perfectum, ad praesentem rerum statum referatur, recte sequitur praesens conficiat. Id unum offendere possit, quod § 3. de eadem re legitur praesens recedit; quod tamen non minus ferri potest quam si in passivo genere de eadem re modo praesens tempus, modo perfectum usurpatur. Cf. § 15.; c. 20, § 8.; c. 21, § 1.

rum ordine, quem manifeste clareque distinguit immensa distantia, neque de lunae regione, quae ab omnibus multum recessit, inter veteres aliqua fuit dissensio. Horum vero trium sibi proximorum, Veneris Mercurii et solis, ordinem vicinia confudit, sed apud alios: nam Aegyptiorum sollertiam ratio non fugit, quae talis est. Circulus per quem sol discurrit a Mercurii circulo, ut inferior ambitur: illum quoque superior circulus Veneris includit, atque ita fit, ut hae duae stellae, cum per superiores circulorum suorum vertices currunt, intellegantur supra solem locatae, cum vero per inferiora commeant circulorum, sol eis superior aestimetur. Illis ergo, qui sphaeras earum sub sole dixerunt, hoc visum est ex illo stellarum cursu, qui nonnumquam, ut diximus, videtur inferior: qui et vere notabilior est, quia tunc liberius apparet. Nam cum superiora tenent, magis radiis occuluntur: et ideo persuasio ista convaluit, et ab omnibus paene hic ordo in usum receptus est. Perspicacior tamen observatio veri-

Mss. CFSR12GBER.]

sit." Zeun. recedit s-z. — ipsa XXti VIIto diebus R2. — quae manifeste (sup. quem) R2. — est inter veteres aliqua dissensio CF. int. vet. al. est dissensio H1. — trium proximorum (om. sibi) H1. — vicinitas BAR.BEN. (C a sec. m.) — confundit CFBER. — Sententia aegyptiorum. Nam aegyptiorum R1. — ratione fugit R1. 6. circulus (om. Veneris) R1. — superiores (om. per) GBER. — intellegantur F (C sup. a). — extimetur BER. existimetur Sv-g. 7. Illis (om. ergo) R1cah. illis quoque H1. — speras eorum R1. — visum (om. est) va. — qui vere (om. et) R1. — quia tum SR1v-g. quia cum G. — apparent FR1H2. — magis ac magis radiis F. 8. veriorum (C sup. i.

6. Circulus, per quem sol discurrit, a Mercurii circulo ut inferior ambitur] „Respexit ingeniosissimus seculi sui Nic. Copernicus: Quapropter, inquit, minime contemnendum arbitror, quod M. Capella, qui Encyclopaedian scripsit et quidam alii Latinorum percalluerunt. Existimant enim, quod Venus et Mercurius circumerrant solem in medio existentem et eam ob causam ab illo non ulterius digredi putant, quam suorum convexitas orbium patiat, quoniam terram non ambiunt, ut ceteri, sed absidas conversas habent.“ PONT. — At haec non quadrant in verba Macrobi, qui non illas stellas circumerrare solem, sed solis circulum illarum circulis inferiorem esse dicit, itaque commune centrum terram esse statuit. Sed confudisse eum utramque sententiam ex iis quae sequuntur apparet.

atque ita fit, ut ... sol eis superior aestimetur] Ad veram rationem si spectamus, quomodo confusio illa fieri potnerit, liquet. At qui e vulgari veterum opinione ita, ut Macrobius, confusionem illam vult

derivare, is novum admittit errorem, quem alias (I, 22, 8 sqq., II, 5, 25.) ipse refutare conatus est. Namque si terra est ima et centrum, Mercurii autem et Veneris circuli solis circulo superiores sunt, sol semper infra (i. e. a terra spectanti citra) illas stellas sit, necesse est. Si inferiores circulorum vertices eponuntur superioribus, hi sunt, ubi stellae super verticem nostrum, illi, ubi velut sub pedibus nostris moventur (cf. cap. 22, § 11.). Cum ergo per inferiores circulorum vertices currunt Mercurius et Venus, sane, si ad pedes nostros spectamus, sol eis superior potest aestimari, at tum, quia sub pedibus nostris, i. e. infra terram, sunt, omnino non videntur (cf. I, 16, 5.). Igitur ille, qui commemoratur § 7., stellarum cursus, qui nonnumquam videtur inferior, qui et vere notabilior est, quia tunc liberius apparet, ab illa opinione omnino abhorret, neque intelligi potest, nisi, ut est, statuimus solem esse centrum circulorum Mercurii et Veneris.

7. liberius apparet] i. e. non im-

orem ordinem deprehendit, quem praeter indaginem visus haec quoque ratio commendat, quod lunam, quae luce propria caret et de sole mutuatur, necesse est fonti luminis sui esse subiectam. Haec enim ratio facit lunam non habere lumen proprium, ceteras 9 ipso purissimo aethere sunt, in quo omne, quicquid est, lux naturalis et sua est, quae tota cum igne suo ita sphaerae solis incumbit, ut caeli zonae quae procul a sole sunt perpetuo frigore oppressae sint, sicut infra ostendetur: luna vero, quia sola ipsa 10 sub sole est et caducorum iam regioni luce sua carenti proxima, lucem nisi de superposito sole, cui resplendet, habere non potuit: denique quia totius mundi ima pars terra est, aetheris autem ima pars luna est, lunam quoque terram, sed aetheriam, vocaverunt. Immobilis tamen, ut terra, esse non potuit, quia in sphae- 11 ra quae volvitur nihil manet immobile praeter centrum: mundanae autem sphaerae terra centrum est: ideo sola immobilis perseverat. Rursus terra accepto solis lumine clarescit tantummodo, 12 non relucet; luna speculi instar lumen quo illustratur emittit: quia illa aeris et aquae, quae per se concreta et densa sunt, faex habetur et ideo extrema vastitate densata est nec ultra superficiem quavis luce penetratur; haec, licet et ipsa finis sit, sed liquidissimae lucis et ignis aetherii, ideo, quamvis densius corpus sit quam cetera caelestia, multo tamen terreno purius sit acceptae[94] luci penetrabile adeo, ut eam de se rursus emittat, nullum ta-

[Edd. vica hgs p dzb.

melio rem) FSR1BER. (chg in mg.). *melio rem* R2Edd.G. *acriore m* BAR. BEN. — *quoque visus haec ratio* R1. — *quia* (sup. vel quod) F. — *propria luce* R1. — *permutatur* R12. — *sui luminis* FR1. — *adhaerere subiectam* BEN.BAR. 9. *quod ille* S. *quod ipse* F. — *solis sperae* R1. — *ut caelo zonae* BER. — *quae sunt procul a sole* CF. 10. *luna quoque quae sola* C. — *ipsa om.* R1. „Nisi malis erroris infimulare Macrobius, lege: *ima aut infima*, praesertim cum apud Cicero- nem inveniatur *infimo orbe*.“ Zeun. — *est. Caducorum* (et add. a sec. m.) C. — *de superposito* pdz. *desuper posito* v-gb. *desuperposito* s. E Mas. nihil enotavi. „Malim de super opposito. Dixit iam ante [c. 15, § 11.] *lunae contra solem positae*.“ Pont. „Forte corrigendum est ita: *Lucem, nisi de super posito sole qua resplendet*. Sic infra [§ 12.] *lumen quo illustratur*.“ Zeun. — *una pars* (etiam infra) v-g; Mod. N. L. p. 409. commendat *ima*; consentit Pont. — *aetheream* Cv3-b. *aetheri* v1. 11. *ideo immobilis* (om. sola) R1. 12. *illa terra aeris aquae* (sup. add. et) C. — *densata* CFGTR.BER. *densata* SR12Edd.BER. Vid. not ad c. 3, § 20. — *quam luce* R1. — *Nec licet* G. — *finis sit* CFSR12v-gG „4 Angl.“ *finis est* s-bBER. — *aetherii* CFR1G. *aetherei* R2Edd.SBER. — *quam caelestia caetera* R2. — *multo tamen* CF (R2 a p. m.; G a sec. m.) Mod. N. L. p. 323. *ut multo tamen* (R2 a sec. m.; G a p. m.) Edd.SR1 BER. — *terra purius* CR1. — *accepta luce* CR1 Mod. l. c. — *penetrabile*

pedientibus solis radiis. Cf. Sen. N. Q. I, 17, 3. nisi liberius humi solis lunaeque imagines videremus.

9. ceteras omnes stellas lucere suo] „Quam falsum hoc sit de planetis, recentiorum observatione satis demonstratum est.“ ZEUN.

10. terram, sed aetheriam voca-

verunt] Physicis hoc tribuitur I, 11, 7.

12. terreno purius fit ... penetrabile] Est attractio quaedam, quod ad proprius substantivum corpus haec referunt, non ad pronomen, quo proprie referenda erant, haec, sc. luna.

- 13 men ad nos perferentem sensum caloris: quia lucis radius, cum ad nos de origine sua, id est de sole, pervenit, naturam secum ignis de quo nascitur devehit; cum vero in lunae corpus infunditur et inde resplendet, solam refundit claritatem, non calorem. Nam et speculum, cum splendorem de se vi oppositi eminus ignis emittit, solam ignis similitudinem carentem sensu caloris ostendit. Quem soli ordinem Plato dederit vel eius auctores, quosve Cicero secutus quantum locum globo eius adsignaverit, vel quae ratio persuasionem huius diversitatis induxerit, et cur dixerit Tullius: *in infimoque orbe luna radius solis accensa convertitur*, satis dictum est: sed his hoc adiciendum est, cur Cicero, cum quantum de septem solem velit, quartus autem inter septem non fere medius, sed omni modo medius et sit et habeatur, non abrupte medium solem sed *fere medium* dixerit his verbis: *deinde subter mediam fere regionem sol optinet*. Sed non vacat adiectio qua haec pronuntiatio temperatur: nam sol quantum locum optinens mediam regionem tenebit numero, spatio non tenebit. Si inter ternos enim summos et imos locatur, sine dubio medius est numero: sed totius spatii quod septem sphaerae occupant dimensione perspecta regio solis non invenitur in medio spatio locata, quia magis a summo ipse, quam ab ipso recessit ima postremitas: quod sine ulla disceptationis ambage compendiosa probabit adsertio. Saturni stella, quae summa est, zodiacum triginta annis peragrat, sol medius anno uno, luna ultima

Mss. CFSR12G (BEN. usque ad § 14.))

CFSR12v-gG „Angl.“ *penetrabilis* s-bBEN. Mod. l. c. „Recte, sc. luna. Sed ed. vet. *penetrabile*, sc. corpus. Sed vulgaris et recentior videtur melior.“ Zeun. — *adeo ad se rursus mittat* R1. — *rursus* F. — *preferentem* R1H2. 13. *de sua origine* R1. — *evehit* (sup. de) R2. — *claritatem* FR12BEN. *claritudinem* Edd.CSG (in R2 add. a sec. m.). — *cum splendorem* om. R1. — *immittit* (sup. e) C. 14. *secutus est* C. — *eius globo* R2. — *in infimoque orbe* R1. *in infimo orbe* (om. que) BAR.BEN. *infimoque orbe* (om. in) R2LTr. *infimoque orbi* Edd.CFSG. „Supra [c. 17, § 3.] in textu Ciceronis erat *orbe*, quod est praefertendum.“ Zeun. — *omnino medius* BAR.BEN. — *subter mediam* SEdd.R2; c. 17, § 3, Somn. IV, 2. *septem mediam* G. *septem medium* R1. *ex septem mediam* C. *de septem mediam* FH2 (chg in mg.). „Supra [ad c. 17, § 3.] diximus de lectione *de septem mediam*, quae hic quoque stabilitur; nam paulo ante auctor: *quantum de septem*.“ Zeun. 15. *adiectio fere* BAR.LBEN. „Mss.“ Gron. (i. e. L12Gr.1V23; in Gr.2V1 haec desiderantur; in L1 legitur *adiectio tantum*). — *qua haec pronuntiatio temperatur* Mss.v-gbLTr. „Certe pronuntiatio haec non temperat adiectionem, hoc est particulam *fere*, sed ipsi particulae inest vis pronuntiationem istam temperandi, ne praecise, et, ut ait auctor, abrupte medius sol pronuncietur.“ Gron. „Verissime.“ Zeun. *quam h. pr. temperat* s-z. — *sed inter nos enim* R1. — *septem* (sphaerae add. a sec. m.) C. — *dimensione peracta* H1. — *ipse add. a sec. m. C.* — *quam ab imo* G. — *ima recessit* R1. — *posteritas* (sup. trem) C. — *disceptionis ambage* R1H12. *disceptatione ambage* v. 16. *peragit* C. — *uno*

13. *Nam et speculum ... solam ignis similitudinem carentem sensu caloris ostendit*] Futile esse hoc ar-

gumentum nostra quidem aetate nemo negaverit.

15. *pronuntiatio*] „Hic est idem

uno mense non integro: tantum ergo interest inter solem et Saturnum, quantum inter unum et triginta; tantum inter lunam solemque, quantum inter duodecim et unum. Ex his apparet totius a summo in imum spatii certam ex media parte divisionem solis regione non fieri. Sed quia hic de numero loquebatur, in quo vere qui quartus et medius est, ideo pronuntiavit quidem medium, sed propter latentem spatiorum dimensionem verbum quo hanc definitionem temperaret adiecit. Notandum, quod esse stellam Saturni et alteram Iovis, Martis aliam, non naturae constitutio sed humana persuasio est, quae stellis numeros et nomina fecit. Non enim ait: illa quae Saturnia est, sed quam in terris Saturniam nominant, et ille fulgor qui dicitur Iovis, et quem Martium dicitis: adeo expressit in singulis nomina haec non esse inventa ex natura, sed hominum commenta significationi distinctionis accommodata. Quod vero fulgorem Iovis humano generi prosperum et salutarem, contra Martis rutilum et terribilem terris vocavit, alterum tractum est ex stellarum colore (nam fulget Iovis, rutilat Martis), alterum ex tractatu eorum qui de his stellis ad hominum vitam manare volunt adversa vel prospera: nam plerumque de Martis stella terribilia, de Iovis salutaria evenire definiunt. Causam si quis forte altius quaerat, unde

[Edd. vicahgspdzb.

anno CR1. — interest om. R1. — inter et solem C. — inter unum et XII R1. inter XII menses et unum C. 17. in imum spatium (corr. in id) F. — mediae partis divisionem CF. — regione s-bSR12G. regionem Fv-g. in regione CH12 „membr.“ Mod. N. L. p. 164. — hic loquebatur numero (sup. add. de) C. — in quo fere F. — quartus est et medius C. — latentem om. „Mss.“ Gron. — spatiorum dimensionem Mss.v-g „Mss.“ Gron. spatiorum divisionem s-b. — definitionem c-bS. diffn. R12Gvi. diffn. CF. — alteram (om. et) R2. — adiecit fere R1E12cabb. adiecit verbum fere quo ... temperaret „Hic ordo a Mss. exhibetur adiecta particula.“ Gron. „Male in recentioribus edd. omissum est fere.“ Zeun. 18. Notandum vel ... prospera (§ 19.) om. CE1 (E2 add. in mg.). — stellis] Virg. Georg. I, 137. — omnia (sup. nomina) F. — ait illa SR2GH2Tr.Ben. illa ait F. ait illi R1. ait illam Edd. — quem martem dicetis G. — ex natura FSH1 „Mss.“ Gron. (i. e. Gr.1L2 V23). a natura R1. naturae R2Edd.CGL1 (in Gr.2V1 haec desiderantur). — commento „Mss.“ Gron. (i. e. L2V2). — accommoda Mss.s-zGr.1 V3. accommodata v-g „Mss.“ Gron. (i. e. L12V2). 19. alterum est (om. tractum) R1. — martis rutilat F. — ex tractu R1H1v. — vel adversa Tr. — Martis (om. stella) R2G. — evenire om. R1. — definiunt R2Edd.S (C sup. aliter: definit scipio). diffiniunt R1G. diffiniunt F. —

quod enuntiatio seu pronuntiatum seu sententia.“ ZEUN.

18. stellis numeros et nomina fecit] „Plenus fere versiculus est, et Senecae quoque annotatus N. Q. VII, 25. Nondum sunt, inquit, anni mille quingenti, ex quo Graecia stellis numeros et nomina fecit. Estque Virgillii Georg. I, sub init. [v. 137.] Navita dum [immo tum] stellis etc.“ PONT.

19. et terribilem] Cicero Somn.

IV, 2. habet rutilus horribilisque terris, ut paulo supra hominum generi non humano generi, ut h. l. assert Macrobius.

qui de his stellis ... vel prospera] „Egregia apud Gellium XIV, 1. extat Favorini philosophi dissertatio adversus anilem superstitionem eorum qui ex coetu motibusque siderum fata hominum praedicere audent. Conf. Cic. lib. II. de Divinat. et Sext. Empiric. lib. V. adversus mathematicos.“ ZEUN.

- divinis malivolentia, ut stella malefica esse dicatur (sicut de Mar-
[96]tis et Saturni stellis existimatur), aut cur notabilior benignitas
Iovis et Veneris inter genethliacos habeatur, cum sit divinorum
una natura, in medium proferam rationem apud unum omnino,
quod sciam, lectam. Nam Ptolemaeus in libris tribus quos de
harmonia composuit patefecit causam, quam breviter explicabo.
- 21 Certi, inquit, sunt numeri per quos inter omnia quae sibi con-
venienter iunguntur et aptantur fit iugabilis competentia, nec
quicquam potest alteri nisi per hos numeros convenire. Sunt
autem hi epitritus hemiolius epogdous duplaris triplaris quadru-
22 plus. Quae hoc loco interim quasi nomina numerorum accipias
volo, in sequentibus vero, cum de harmonia caeli loquemur, quid
sint hi numeri quidve possint, oportunius aperiemus: modo hoc
nosse sufficiat, quia sine his numeris nulla colligatio, nulla pot-
23 est esse concordia. Vitam vero nostram praecipue sol et luna
moderantur. Nam cum sint caducorum corporum haec duo pro-
pria, sentire vel crescere: *αἰσθητικόν*, id est sentiendi natura, de
sole, *φωτικόν* autem, id est crescendi natura, de lunari ad nos
globositate perveniunt. Sic utriusque luminis beneficio haec no-

Mss. (B inde a § 24.; C om. §§ 23-26.) FSR12G.]

20. *malivolentia* (C sup. sc. est) R2vis-zL1. *malevolentia* c-gb.
malivolentia ascribatur SL3V3 (ascribatur FR1). *malevolentia* ad-
scribatur H1 „Mss. (L2Gr.1V3; vid sup. L3V3) sine haesitatione, nec
reprobandum puto.“ Gron. — aut stella H1. — aestimatur R2 — et
Veneris add. a sec. m. C. — *genethliacos* Edd.FR12L12 (V3 positus punc-
tis sub thli). *genethliachos* V2. *geneathilicos* S. *geneadlitticos* C.
genethliologos H2. *gencalogos* „Mss.“ Gron. (unus L2). — habetur
(sup. add. a) F. — *rationem* ... lectam om. CF. — omnino om. BAR.
BEN. — *ptolomeus* FR12. *ptolomeus* C. — *armonia* R12. *armonis* C.

21. Certi, inquit, sunt numeri CFR12i-gbBAR.BEN.TB. „Bene.“
Zenn. certi, inquit, numeri sunt S. certi sunt, inquit, numeri L. „Ratio
Macrobij poscit, ut sic scribamus cum Mss.“ Gron. certi sunt numeri
(om. inquit) Gvs-zP4. — convenienter iunguntur FSR1b//1 „Mss. multo
melius.“ Gron. „3 Angl.“ conveniunt iunguntur (R2 sup. a sec. m. vel
icenter) v-z. conveniunt et iunguntur H2. conveniunt et coniunguntur
C. — competentia iugabilis F. — Sunt autem hi FR1b. „Rescribo cum
antiquis plane ut libro II, cap. 1 [§ 14.] Sunt autem hi sex omnes.“ Gron.
Sunt autem (om. hi) R2v-zCSGP4. — quadruplus Mss. et vs-zH12P4.
quadruplaris i-gbBAR.BEN.L.

22. quasi sint nomina CF. — in
sequentibus] II, 1, 15 sqq. — dum de dz. — qui sunt hi C. — haec nosse
v. — quod sine F (g in mg.). „Ed. vet. pro quia habet qui [immo in o
est quia]. Sed ne haec quidem legibus linguae satis est accommodata.
Forte auctor scripsit quod iam aut iam quod. Certe sensus postulat
iam, quia ante locutus est de re futura aliqua.“ Zeun. 23. Vitam
vero nostram ... alia salutaris existimetur (§ 26 extr.) om. CE1 (E2 add.
in mg.). — nostram om. R1. — caducorum sint F. — esteticon F. esthe-

20. unde divinis malivolentia]
Adscribatur, quod in nonnullis li-
bris Mss. adicitur, vel simile ali-
quod verbum intelligendum est e
sequentibus: aut cur ... habeatur.
in libris tribus, quos de harmonia
composuit] „De his libris, qui
etiamnum extant et inscribuntur
ἀκουαῖα vide Fabric. Bibl Graec.
lib. IV, c. 14, p. 449.“ Zeun.

22. hoc nosse sufficiat, quia] De
hac constructione vid. not. ad I,
6, 62.

23. *αἰσθητικόν* ... *φωτικόν*] Cf.
I, 12, 14 et 14, 7.

de lunari globositate] Cf. I, 16, 6,
II, 5, 5 et 10. terrae globositas, et
I, 22, 8. globositas sphaeralis. For-
tasse non sine causa haec ratione
usus est Macrobius, quum luna, ut

bis constat vita qua fruimur. Conversatio tamen nostra et pro-
 ventus actuum tam ad ipsa duo lumina quam ad quinque vagas
 stellas refertur: sed harum stellarum alias interventus numero-
 rum quorum supra fecimus mentionem cum luminibus bene iun-
 git ac sociat, alias nullus applicat numeri nexus ad lumina. Ergo
 Veneria et Iovialis stella per hos numeros lumini utrique socian-
 tur: sed Iovialis soli per omnes, lunae vero per plures, et Ve-
 neria lunae per omnes, soli per plures numeros aggregatur.
 Hinc, licet utraque benefica credatur, Iovis tamen stella cum sole
 accommodatior est, et Veneria cum luna: atque ideo vitae no-
 strae magis commodant, quasi luminibus vitae nostrae auctoribus
 numerorum ratione concordēs. Saturni autem Martisque stellae
 ita non habent cum luminibus competentiam, ut tamen aliqua vel
 extrema numerorum linea Saturnus ad solem, Mars aspiciat ad
 lunam. Ideo minus commodi vitae humanae existimantur, quasi
 cum vitae auctoribus arcta numerorum ratione non iuncti. Cur
 tamen et ipsi nonnumquam opes vel claritatem hominibus prae-
 stare credantur, ad alterum debet pertinere tractatum, quia hic
 sufficit aperuisse rationem, cur alia terribilis alia salutaris existi-
 metur. Et Plotinus quidem in libro qui inscribitur: *Si faciunt*
astra, pronuntiat nihil vi vel potestate eorum hominibus evenire,
 sed ea quae decreti necessitas in singulos sancit, ita per horum
 septem transitum stationem recessumve monstrari, ut aves seu
 praetervolando seu stando futura pennis vel voce significant ne-

[Edd. vicahgspdzb.

dycon S. — *globositate ad nos F.* 24. *actuum nostrorum III.*
 — *stellarum alias interventus* Haec in B prima verba sunt post magnam
 illam lacunam (v. c. 12, § 14.). — *supra* § 21. — *alius R1.* — *ac*
sonat R1. — *nulli applicat R1.* — *venerica* (etiam infra) v-gb.
 25. *magis accommodant a*, quod corrigit Mod. N. L. p. 164. *mag. com-*
modantur Tr. 26. *aspiciet BG. respiciat BAA.* — *arcta Mss.*
et P4 „Angl.“ arcta v-g. apta s-b. 27. *Plotinus (om. et) F.*
— si faciunt Bi-bCG. sic faciunt FSR12vH1 „Angl.“ — nihil (add. a
 sec. m. vi) C. — *sed quae* (sup. add. ea) R2. — *eorum septem C.* — *sta-*
tionem recessumve BSR12GP4.Tr.BEN. statione recessuue CFedd. — ait

dicit § 12., densius corpus sit, quam
 cetera caelestia.

24. *Conversatio*] est vitae ratio.
 Cf. Ulpian. Dig. I, 16, 9. *filium ...*
qui non, ut oportet, conversari di-
catur.

25. *vitae nostrae magis commo-*
dant] Cf. § 26. *minus commodi vi-*
tae humanae existimantur.

26. *arcta numerorum ratione non*
iuncti] dicitur, ut alias (Cic. ad
 Att. VI, 2. al.), *artissima vin-*
cula.

ad alterum debet pertinere tracta-
tum] Noli haec referre ad com-
 mentariorum librum II, nam in eo
 nihil eiusmodi legitur. Videtur
 Macrobius in universum dicere vo-

luisse: *alio pertinere.* Ceterum ob-
 serva, I, 12, 14. dici in Saturni
 sphaera animam induere ratio-
 nationem et intelligentiam, in Mar-
 tis, animositatis ardorem.

27. *Si faciunt astra*] Plotini En-
 nead. II. liber III. inscribitur *et*
ποσι τὰ ἄστρα, quod vertit Fabri-
 cius: *Utrum stellae aliquid agent.*
 Vid. not. ad c. 17, § 7.

decreti necessitas] Cf. Sat. V, 16,
 8. *Fortunam Homerus nescire maluit,*
et soli decreto, quam ποικῶν vo-
cat, omnia regenda committit.

horum septem] i. e. duorum lu-
 minum et quinque vagarum stelle-
 rum. Infra hic est Inppiter, ille
 Mars.

scientes. Sic quoque tamen iure vocabitur hic salutaris, ille terribilis, cum per hunc prospera, per illum significantur incommoda.

[98] XX. In his autem tot nominibus quae de sole dicuntur non frustra nec ad laudis pompam lascivit oratio, sed res verae vocabulis exprimuntur. *Dux et princeps*, ait, et *moderator luminum reliquorum*, *mens mundi et temperatio*. Plato in Timaeo, cum de octo sphaeris loqueretur, sic ait: *Ut autem per ipsos octo circuitus celeritatis et tarditatis certa mensura et sit et noscatur, deus in ambitu supra terram secundo lumen accendit quod nunc solem vocamus*. Vides, ut haec definitio vult, esse omnium sphaerarum lumen in sole: sed Cicero sciens etiam ceteras stellas habere lumen suum, solamque lunam, ut saepe iam diximus, proprio carere, obscuritatem definitionis huius liquidius absolvens, et ostendens in sole maximum lumen esse, non solum, ait: *dux et princeps et moderator luminum reliquorum*. Adeo et ceteras stellas scit esse lumina, sed hunc ducem et principem, quem Heraclitus fontem caelestis lucis appellat. *Dux* ergo est, quia omnes luminis maiestate praecedit: *princeps*, quia ita eminet, ut propterea, quod talis solus appareat, sol vocetur: *moderator reliquorum* dicitur, quia ipse cursus eorum recursusque certa spatii

Mss. B (CF om. §§ 5-7.) S (P indo a § 7.) R12G.]

aves R1. — *Sic quoque ... incommoda* om. C (F add. in mg.). — *tamen quoque* R1. — *significemus* viag. — *adversa et incommoda* R2.

XX. Caput XX. De diversis nominibus solis, deque eiusdem magnitudine. ch-b. 1. non ad laudis CF. — *res verae ... exprimuntur* BSR12c-gbG. „Vera scriptura est.“ Gron. „Recte, nisi malis legere vere seu veris.“ Zeun. *vere ... exprimuntur* (om. res) CF. *res vere ... exprimitur* s-z. — *Dux* Somn. IV, 2. — *ait et princeps* R2. — *et moderator* ait C. — *reliquorum luminum* F. — *et temperator* F. 2. in

Timaeo] p. 39 Steph. — *ait sic* R1. — *in ambitum* CF. — *secundo* BR1 (R2 a sec. m.) Gib (chg in mg.) H1Tr. (L sup. add. sole). *secundum* CFS (R2 a p. m.) vc-z. „At vero si omnium sphaerarum lumen esse in sole dixit Plato, iam unum tantum lumen agnoscere videtur, ut secundum lumen esse non possit. Vitium scripturae agnosco et rescribo: in ambitu supra terram secundo. Eo enim loco Plato solem collocabat, a luna sursum secundam dicens, ut inquit Macrobius c. 19 [§ 1.], ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρῃ τῶν περιόδων.“ Gron. — *nunc add. a sec. m.* F.

3. *Vides* (sup. add. ne) R2. — *definitio* (infra quoque) BR2Edd.S. *definitio* (infra quoque) CR1G. *definitio* (infra diff.) F. — *omnium sperarum lumen esse* CF. — *in solem* R1. — *etiam* om. C. — *lunam proprio* (sup. add. ut saepe iam diximus) CE2. *proprio lunam* (om. ut saepe iam diximus) E1BEN. — *ut saepe iam diximus*] cf. c. 19, § 9 sqq. — *proprio lumine carere* L „Vetustis; quod non videtur a Macrobianae simplicitate alienum.“ Gron. — *obscuritatis huius causas liquidius* P6. — *et non solum* F. — *sed et princeps* BFP6 „4 Angl.“ „Sic legas necesse est.“ Gron. — *sed moderator* CSR2. *sed et moderator* LTr.BEN. *et moderator* R1. — *ducem esse et F.* — *caelestis luminis* Tr.BEN. 4. *ergo* dicitur F. — *omnis B.* — *praecedit h.* — *et princeps* R1. — *solis appareat* R1. — *certa spatii definitione moderatur* B (F diff.). *certa defini-*

XX, 3. *maximum lumen esse, non solum*] Haec inter se opponi non vidit Gronovius, qui voluit le-

gi: non solum ait dux, sed et princeps.

Adeo] Vid. not. ad c. 18, § 11.

definitione moderatur. Nam certa spatii definitio est, ad quam 5 cum unaquaeque erratica stella recedens a sole pervenerit, tam-^[99] quam ultra prohibeatur accedere, agi retro videtur, et rursus, cum certam partem recedendo contigerit, ad directi cursus consueta revocatur. Ita solis vis et potestas motus reliquorum luminum constituta dimensione moderatur. *Mens mundi* ita ap- 6 pellatur, ut physici eum cor caeli vocaverunt: inde nimirum, quod omnia quae statuta ratione per caelum fieri videmus, diem noctemque et migrantes inter utrumque prolixitatis brevitatisque vices et certis temporibus aequam utriusque mensuram, dein veris clementem teporem, torridum Cancris ac Leonis aestum, molitiem auctumnalis aurae, vim frigoris inter utramque temperiem, omnia haec solis cursus et ratio dispensat. Iure ergo cor caeli dicitur, per quem fiunt omnia quae divina ratione fieri videmus. Est et haec causa, propter quam iure cor caeli vocetur, quod 7 natura ignis semper in motu perpetuoque agitato est: solem autem ignis aetherii fontem dictum esse retulimus: hoc est ergo sol in aethere, quod in animali cor, cuius ista natura est, ne umquam cesset a motu, aut brevis eius quocumque casu ab agitatione cessatio mox animal interimat. Haec de eo, quod *mundi* 8 *mentem* vocavit. Cur vero et *temperatio mundi* dictus sit, ratio in aperto est. Ita enim non solum terram, sed ipsum quoque caelum, quod vere mundus vocatur, temperari sole certissimum

[Edd. vicahgspdzb.

tione spatii moderatur c-bG (i diff.). moderatur certa diffinitione spatii R1 (S def.). moderatur certa diffinitione (om. spatii) v. moderatur (om. certa sp. diff.) R2 (C sup. add. a sec. m. tanta spaci diffinitione).

5. Nam certa ... mentem vocavit (§ 7. extr.) om. CFE1. Nam certa ... moderatur (§ 5. extr.) M1. Nam certa spatii definitio est om. BGP6. — spatii certa v. — definitio c-bSR2. diffinitio R1vi. — unaquaque P6. — ad solem BAR.H2 (R2L a sec. m.). 6. appellatur ita S R2. ita vocatur R1. — vocarent BEN. „membrana utraque [L3Gr.1 V3]. Igitur lege vocarunt.“ Gron. appellaverint R1. — stata ratione P4 „erat in membrania.“ Pont. rata al. stata ratione G. cum statuta ratione H1. — ferri (sup. fieri) R2. — diem et noctem v-g. — ceteris (sup. certis) R2 — temporem G. teporem (sup. temperiem) R2. temperiem BAR.Tr.BEN. (L a p. m.) (chg in mg. teporem). — auream vim R1. 7. Et est haec b. — quam iure prima sunt verba in P post magnam lacunam. Vid. c. 17, § 5. — caeli cor iure B. iure mens caeli R1. — perpetuoque agitatumque G. perpetuo agitatoque v-g. — Solis R1. — aetheri Edd. — fontem esse (om. dictum) v. — retulimus] § 3. — cor in animale R1. — brevis Pvs-zCFR2G „libri“ Mod. N. L. p. 185. brevi B. si brevis sit i-gb. „Quae lectio est latinior habenda et praefenda.“ Zeun. sit brevis (ante sit sup. add. si) S. — intimat B. 8. quod mundi mentem Mss.viaP4H2 „Angl.“ quod solem mundi mentem ch-b. — Cur vero mens E12. cur ergo mens BEN. — temperatio mundi vocatur C. — sed quoque ipsum R1. — temperari sole BCFSR12v-gGE12 (in E1

5. ad directi cursus consueta] Cf. I, 2, 9. et I, 10, 9. cerimoniarum sacra.

7. ne umquam cesset] Vid. not. ad c. 17, § 8. Ex hoc ne ad sequens aut intelligendum est ut. Pro illo aut exspectes quin.

8. caelum quod vere mundus vo-

catur] „II, 11 [§ 12.] Unde et (annus) mundanus dicitur, quia mundus proprie caelum vocatur. Sat. I. 9 [§ 10.] Alii (Janum) mundum, id est caelum, esse voluerunt. Ib. c. 18. [§ 15.] quia solem mundi mentem esse dixerunt, mundus autem vocatur caelum.“ GRON. Eadem

est, ut extremitates eius quae a via solis longissime recesserunt omni careant beneficio caloris et una frigoris perpetuitate tor-
 [10]pescant: quod sequentibus apertius explicabitur. Restat, ut et de magnitudine eius, quam verissima praedicatione extulit, pauca
 9 et non praetereunda dicamus. Physici hoc maxime consequi in omni circa magnitudinem solis inquisitione voluerunt, quanto maior possit esse quam terra; et Eratosthenes in libris dimensionum sic ait: Mensura terrae septies et vicies multiplicata mensuram solis efficiet: Posidonius multo multoque saepius: et
 10 uterque lunaris defectus argumentum pro se advocat. Ita, cum solem volunt terra maiorem probare, testimonio lunae deficientis utuntur: cum defectum lunae conantur adserere, probationem de solis magnitudine mutuuntur: et sic evenit, ut, dum utrumque de altero astruitur, neutrum probabiliter astruatur semper in medio vicissim nutante mutuo testimonio. Quid enim per rem
 11 adhuc probandam probetur? Sed Aegyptii nihil ad coniecturam loquentes sequestrato ac libero argumento, nec in patrocinium sibi lunae defectum vocantes, quanta mensura sol terra maior sit, probare voluerunt, ut tum demum per magnitudinem eius osten-

Mss. BCFSPR12G.]

fuerat solem) „Angl.“ temperari a sole s-bP. — longissime (via longissimae) a via solis v-g. — omnia B. — torpescat G. — qui sequentibus B. quod insequentibus CF. quod in sequentibus v-gBAR.LBEN. — sequentibus] cf. II, c. 7. — Restat autem R2. — ut haec H2. — quam verissima praedicatione extulit BSR2v-gGLTr.BEN. (Vid. not. Gron.) om. FE1. add. a sec. m. E2. quam verissima praedicatione (om. extulit) R1 s-bCP.

9. consequi add. a sec. m. R2. — circa om. R1. — esse possit Edd.P. — quam terra BCFSR12v-gG „Angl.“ quam terrae s-bP. — dimensionum in libris F. — septies et vigies F. septies vigies (om. et) R1. — posidonius BP. Possidonius Edd.SR12. possedonius CFH2. — multo multoque saepius BCSR2v-gBAR.GTr. (in B supra nomen posidonius adscriptum est s. (i. e. scilicet) dicit). multo multoque secus i. dicit multo multoque saepius multiplicatam R1. dicit multo multoque saepius multiplicatam solis spatium efficere F s-bP H1. — et utriusque defectus (sup. uterque lunaris def.) F (C om. et). — argumentum invicem (B a sec. m.) R12i-g. — pro se invicem LBEN.

10. probationes R1. — dum alterum de altero „Omnino, ut est in Mss. [L12].“ Gron. dum sic utrumque de altero R1. — vicissim om CF.

11. in patrocinio G. — ut demum tum R2. — per magnitudinem eius BCSR2v-gbpG „Mss. omnes“ Gron. „Recte ed. vet.

verborum constructio legitur II, 6, 4. usque ad N, quod est medietas, et II, 14, 24. anima quae initium motus est; sed I, 17, 12. globus ipse, quod caelum est, II, 17, 14. ad naturae suae principia quod est caelum; et I, 22, 5. Quicquid ... liquidissimum fuit, id tenuit summitatem, et aether vocatus est; cf. Sonn. VI, 3.

extulit] „Nempe Scipio somnians et per eum Cicero, dum eum tanta magnitudine esse ait, ut cuncta sua luce lustret et compleat.“ GRON. Conf. c. 22, § 12. illius loci ... quo antipodas esse commemorat,

II, 17, 13. Et facile nunc ... virtutes suadet, et § 14. ideo ... poenam sancit; et plenius II, 12, 2. Bene et sapienter Tullianus hic Scipio ... ordinem recte docentis inplevit.

9. Posidonius multo multoque saepius], „Cleomedes: Ποσειδώνιος υποθέμενος μνηριοπλασίονα τὸν ἡλιακὸν κύκλον τοῦ τῆς γῆς κύκλου, ἀπὸ τούτου ὁμαίμενος δείκνυσιν, ὅτι μυριάδων τριακοσίων εἶναι δεῖ τὴν τοῦ ἡλίου διάμετρον.“ PONT.

11. sequestrato ... argumento] i. e. separato, singulari. De hoc verbo vid. not. ad I, 5, 6.

derent, cur luna deficiat. Hoc autem nequaquam dubitabatur, 12
non posse aliter deprehendi nisi mensura et terrae et solis in-
venta, ut fieret ex collatione discretio. Et terrena quidem di-
mensio oculis rationem iuvantibus de facili constabat: solis vero
mensuram aliter nisi per mensuram caeli per quod discurrit in-
veniri non posse viderunt: ergo primum metiendum sibi caelum
illud, id est iter solis, constituerunt, ut per id possent modum^[101]
solis agnoscere. Sed quaeso, si quis umquam tam otiosus tam- 13
que ab omni erit serio feriatus, ut haec quoque in manus sumat,
ne talem veterum promissionem quasi iasaniae proximam aut
horrescat aut rideat. Etenim ad rem quae natura inconprehen-
sibilis videbatur viam sibi fecit ingenium: et per terram, qui
caeli modus sit, repperit. Ut autem liquere possit ratio com-
menti, prius regulariter pauca dicenda sunt, ut sit rerum sequen- 14
tium aditus instructior. In omni orbe vel sphaera medietas cen-
tron vocatur: nihilque aliud est centron nisi punctum quo
sphaerae aut orbis medium certissima observatione distinguitur.
Item ducta linea de quocumque loco circuli qui designat ambi-
tum in quaeumque eiusdem circuli summitatem orbis partem
aliquam dividat necesse est. Sed non omni modo medietas est 15

[Edd. vicahgspdzb.]

eius h. e. solis. Zeun. (in B sup. add. vel terrae). per magnitudinem
terrae R2. per terrae magnitudinem s-z. „Nil magis contra mentem
auctoris, quem lunae defectum non per terrae sed solis magnitudinem
velle dicere Aegyptios probavisse res ipsa loquitur.“ Gron. — osten-
dant F. 12. nequam R1. — dubitatur (C a sec. m.) Fvag. —
terrena (om. quidem) G. — demensio R2. — rationem investigantibus v.
— constabit solis vero mensura B. — quod (om. per) R1. — invenire,
R2v. — videret vl. — caelum (om. illud) C. caelum illius H1. — solis
iter R1. — per id (B in ras.) R1Edd.FSO. per eum CPR2GDI.
13. si qui BFG. — erit ab omni R1v-gG. — erit feriatus serio F. —
haec quaeque R1. — in manu F. in manu C. — fecit sibi R2. — rep-
perit CSR12IO. reperit BFabDBAR.BEN.Tr. (L a sec. m.) „Mss.“ Gron.
„Verissime; nimirum ingenium, quod praecedat.“ Zenn. reppererunt
v3i. repperierunt vl. repererunt Pch-zG. „Fatua scriptura: audacter
reponerem reperit, nisi id audacter non fieri docerent Mss.“ Gron. — di-
cenda sunt pauca C. 14. centrum Mss. (etiam IDO) et Edd.
Sed vid. infra, c. 22, § 3. al. — nihil (om. que) via (R2 sup. add. que).
— est centron GDOL. est centrum Edd. et Mss. reliqui. — de quocum-
que circulo vel loco circuli F. — in quaeumque CFR2G „Tr. et 2 alii
Angl.“ in quacumque (lineola posita sup. a) R1. in quacumque BEdd.S
PDIO. — summitatem BCFR2GO. summitate R1Edd.SPDI. 15.
sed omni modo (om. non) F. sed non omnino SBAR.Tr.BEN. sed non

13. otiosus] Vide not. ad I, 1, 2.
in manus sumat] i. e. attrahet.
Similiter Seneca de Benef. II, 5. 4.
beneficio suo manus affert i. e.
beneficium minuit. Planudes sim-
pliciter vertit: *ὅς καὶ τὰντα λαβεῖν*
εἰς χεῖρας.

regulariter] Planudes vertit *ὡςπερ*
κανόνας, infra § 20. *κατὰ κανόνας*;
Forcellianus, qui contulit verba Ul-
piani in Dig. XV, 3, 3. Et regu-
lariter dicimus etc., *κανονικῶς*.
Sensus est: „ita ut verba nostra

ad disciplinae normam accommo-
demus.“ Cf. Artemidori Onirocr.
IV. prooem. p. 199. *Κανονικῶς*
*ὁν καὶ δοκίως περὶ τῶν ζητούμε-
νων ἑκαστὰ σοι . . ἀπ' ἀρχῆς ἀνα-
γράφω*, et Martian. Cap. IX, § 898.
responditque regulariter, ubi H.
Grotius adnotavit hoc responsum
veris Iustiniani responsis confir-
mari.

14. nihilque aliud esse centron,
nisi punctum etc.] Cf. c. 16, § 10.
et Archimēd. de num. arēas § 1.

orbis, quam separat ista divisio: illa enim tantum linea in partes aequales orbem medium dividit, quae a summo in summum ita ducitur, ut necesse sit eam transire per centron: et haec linea
 16 quae orbem sic aequaliter dividit diametros nuncupatur. Item omnis diametros cuiuscumque orbis triplicata cum adiectione septimae partis suae mensuram facit circuli quo orbis includitur: id est, si uncias septem teneat diametri longitudo, et velis ex ea nosse, quot uncias orbis ipsius circulus teneat, triplicabis septem, et faciunt viginti unum: his adicies septimam partem, hoc est unum; et pronuntiabis viginti et duabus unciis huius circuli esse
 17 mensuram, cuius diametros septem unciis extenditur. Haec omnia
 [108] geometricis evidentissimisque rationibus probare possemus, nisi et neminem de ipsis dubitare arbitraremur et caveremus
 18 iusto prolixius volumen extendere. Sciendum et hoc, quod umbra terrae, quam sol post occasum in inferiore hemisphaerio currens sursum cogit emitti, ex qua super terram fit obscuritas quae nox vocatur, sexagies in altum multiplicatur ab ea mensura quam terrae diametros habet: et hac longitudine ad ipsum circulum per quem sol currit erecta, exclusione luminis tenebras
 19 in terram refundit. Prodendum est igitur, quanta diametros terrae sit, ut constet, quid possit sexagies multiplicata colligere: unde his praelibatis ad tractatum mensurarum, quas promisit,
 20 ratio revertatur. Evidentissimis et indubitabilibus dimensionibus constitit universae terrae ambitum, quae ubicumque vel incolitur a quibuscumque vel inhabitabilis iacet, habere stadiorum

Mss. BCFSPR12G.]

omnino modo R1. — quae separat R1. — in summam F. — deducitur v-g. — per centron BGDIO. per centrum Edd. et Mss. reliqui. — diametros vocatur C. 16. Ita P. — diametros omnis v-g. — includitur vel si C. — septem teneat ... quot uncias add. in mg. F. — his adiciens CF. his adiciens R1. adities his R2. — id est unum R1. — pronuntiabis (om. et) F. — viginti BFR1v-gGBAn.L. in viginti CR2Edd. SPDIO. 18. et hoc BCR2v-gGDO. et hoc est s-b'FSPR1v. — inferiori F. — super terra B. — sit obscuritas F. — sexagesies (infra quoque) vi. — multiplicabitur (ex corr.) B. — ab ea mensura R1. — terrae metros P. — sol discurrit R1. — exclusione Mss. (C ex clusione littera, ut videtur, erasa) v-g „3 Angl.“ (in L pro glossa add. separatione). conclusione s-b. — profundit R1. 19. revertatur I. revertitur R1. revertetur D. 20. constitit BGs-bCFSDIO (P4 sup. stat). Cf. c. 16, § 10. constat PR12v-gBAn.Fa.BEX. Vincentius Bellovacensis specul. natur. VI, 13., ubi leguntur verba: Evidentissimis ... milia quinquaginta duo. — quae ubicumque vel incolitur a quibuscumque BR1. quae ubicumque vel incolitur (om. a quibuscumque) R2v-gGP4

15. diametros] Cf. Marten. Cap. VI, § 714. Latine determina.

16. triplicata cum adiectione septimae partis suae] Hanc fere rationem intercedere inter diametrum et circulum quo orbis includitur perreperit Archimedes. Vide E. Nizzo, Archim. vorhand. Werke p. 111.

18. Sciendum et hoc etc.] Quae sequuntur complures habent diff-

cultates, quae solvere studui in Excursu quem Commentariorum libro II. subieci.

20. Evidentissimis .. dimensionibus constitit etc.] Vid. not. ad I, 16, 10. De re ipsa conf. II, 6, 3., Censorin. 13, 2., Excerpta Gronoviana quae leguntur ad calcem huius operis, I, 5 sqq. et II, 4 et 7 sqq., unde elucet hanc esse rationem Eratosthenis.

milia ducenta quinquaginta duo. Cum ergo tantum ambitus te-
neat, sine dubio octoginta milia stadiorum vel non multo amplius
diametros habet secundum triplicationem cum septimae partis ad-
iectione, quam superius de diametro et circulo regulariter dixi-
mus. Et quia ad efficiendam terrenae umbrae longitudinem non 21
ambitus terrae sed diametri mensura multiplicanda est (ipsa est
enim quam sursum constat exrescere), sexagies multiplicanda
tibi erunt octoginta milia, quae terrae diametros habet, quae fa-
ciunt quadragies octies centena milia stadiorum esse a terra us-
que ad solis cursum, quo umbram terrae diximus pervenire.
Terra autem in medio caelestis circuli, per quem sol currit, ut 22
centron locata est: ergo mensura terrenae umbrae medietatem[103]
diametri caelestis efficiet, et si ab altera quoque parte terrae par
usque ad eundem circulum mensura tendatur, integra circuli per
quem sol currit diametros invenitur. Duplicatis igitur illis qua- 23
dragies octies centenis milibus erit integra diametros caelestis
circuli nonagies sexies centenis milibus stadiorum: et inventa
diametros facile mensuram nobis ipsius quoque ambitus prodit.

[Edd. vicahgspdz.

Ta. Vinc. Bell. l. c. quae vel incolitur ubicunque Ban. quaecumque
(sup. add. ubi) vel incolitur O. quae vel incolitur a quibuscunque (om.
ubicunque) FDD2 (C qui vel). quae a quibuscunque vel incolitur P.
quae quibuscunque (om. a) vel incolitur s-b. quae ubique (om. vel incol.
a quib.) l. — octuaginta (infra quoque) vl. — milia om. R2. — amplius
i. CLXXXII Hl. — secundum multiplicationem Rl. — superius] § 16.

21. ipsa enim sursum (om. est; add. a sec. m. quam) C. — ex-
rescere sexagies. multiplicanda F. — habet add. a sec. m. R2. — stadio-
rum a terra (om. esse) Vinc. Bell. l. c., ubi leguntur verba quadragies
octies ... quo umbra terrae pervenit. — ad solis occursum H2. — dixi-
mus] § 18. — pervenire Mas.v3-gP4. pertinere vlb. „Pulcherrime et
convenientissime Oxoniensis.“ Gron. 22. ut centrum ... per
quem sol currit add. a sec. m. C. — centron BSR1GIO. centrum Edd.
FPR2D. — altera (om. ab) Rl. — partis quoque Rl. — ad eundem circulum
mensura BSR12v-gGIOF46 „libri omnes, ut [§ 18.] ad ipsum circulum
per quem sol currit.“ Gron. Planudes μέχρι τοῦ αὐτοῦ κύκλου. ad di-
midium circuli mensura (C in mg.) Fa-bD. ad dimidium vel dimi-
diatum circulum mensura H2. dimidiam (om. ad) circuli mensuram P.
— sol om. Rl. 23. duplicatis illis igitur C. duplicatis ergo G.
— octies septenis Rl. — caelestis circuli ... et inventa diametros add. in
mg. F. — in nonagies P4. — nobis mensuram ipsius Rl. — quoque om.

octoginta milia stadiorum vel non
multo amplius] Cf. Excerpt. I, 12. et
11, 5., ubi computatur: octoginta
milia CLXXXI et semis unius et sep-
tem vicesimae secundae unius stadii.

secundum triplicationem] Cf. § 16.
et Excerpt. I, 11.

21. quadragies octies centena mi-
lia] In Excerpt. I, 18. recte addun-
tur viginti milia.

22. ut centron] Cf. c. 22, § 8. et
Cic. Tusc. I, 17, 40. terram in me-
dio mundo item ad universi caeli
complexum quasi puncti instar obti-
nere, quod κέντρον illi vocant.

integra .. diametros invenitur] In
Excerpt. I, 21. reprehenditur Ma-
crobius, quod in hac computatione
diametri terrae non habnerit ratio-
nem. At, cum dimidia terrae pars
in umbra sit, haec eius ratio sano
flagitabat, ut duplicaret tantum
terrae umbram. Alia res est, si,
ut in illo excerpto (§ 18.) fit,
computatur altitudo solis super
terram.

23. nonagies sexies centenis mili-
bus stadiorum] In Excerpt. I, 19.:
stadia nonagies septies centena milia
et XX milia CLXXXI. S. et VII
vicesimae secundae.

- 24 Hanc enim summam, quae diametron fecit, debes ter multiplicare
adiecta parte septima, ut saepe iam dictum est, et ita invenies
totius circuli per quem sol currit ambitum stadiorum habere tre-
25 centies centena milia et insuper centum septuaginta milia. His
dictis, quibus mensura quam terrae vel ambitus vel diametros
habet, sed et circuli modus per quem sol currit vel diametri eius
ostenditur: nunc quam solis esse mensuram vel quemadmodum
illi prudentissimi deprehenderint, indicemus. Nam sicut ex ter-
rena umbra potuit circuli per quem sol meat deprehendi magni-
tudo, ita per ipsum circulum mensura solis inventa est, in hunc
26 modum procedente inquisitionis ingenio. Aequinoctiali die ante
solis ortum aequabiliter locatum est saxum vas in hemisphaerii
speciem cavata ambitione curvatum, infra per lineas designato
duodecim diei horarum numero, quas stili prominentis umbra
27 cum transitu solis praetereundo distinguit. Hoc est autem, ut
scimus, huiusmodi vasis officium, ut tanto tempore a priore
104 eius extremitate ad alteram usque stili umbra percurrat, quanto
sol medietatem caeli ab ortu in occasum, unius scilicet hemi-
sphaerii conversione, metitur. Nam totius caeli integra conversio
diem noctemque concludit, et ideo constat, quantum sol in cir-
28 culo suo, tantum in hoc vase umbram meare. Huic igitur aequa-
biliter conlocato circa tempus solis ortui propinquantis inhaesit
diligens observantis obtutus: et cum ad primum solis radium,
quem de se emisit prima summitas orbis emergens, umbra de
stili decidens summitate primam curvi labri eminentiam contigit,
locus ipse, qui umbrae primitias exceperit, notae impressione signa-

Mss. BCFSPR12G.]

- P6. 24. quae B (F a sec. m.) R12vichgGDOP46E1 (E2 sup.
quam) M2 (H1 a sec. m. in ras.). quam Cs-bSPDM1H2 „duo scripta
exemplaria“ Mod. ep. 91. p. 408. qua F a p. m. quia a. — diametron
BCFR1DIOH2P46E2H12. diametrum R2Edd.SPG Mod. l. c. diametros
H1E1M12. — fecit BR12via-bCFSD1OP146E12. facit c-gGM12 Mod. l. c.
— ter debes F. — septima parte G. — ut ... dictum est] §§ 16 et 20. —
trecentas H1. — insuper (om. et) L. — et insuper ... milia om. B.
25. deprehenderunt B (F a p. m.). — extrema umbra viagG. Mod. l. c.
e „libris vetustis“ correxit ex terrena. — per circulum ipsum R2. — solis
mensura CF. 26. Aequinoctiale CF. — aequaliter (sup. add. bi)
C. Vid. not. 27. ut sciamus R1. — eius modi C. — eius extre-
mitate eius B. — conversio integra F. — quantum sol constat C. constat
quantum sol meavit P4. — in circulo suo BCSR2v-gbGDIO. „Recte.
Nam Macrobius quam maxime solet cavere, ne idem verbum in eadem
sententia repetatur. Sequitur enim meare.“ Zeun. Consentit Planudes.
in circulo suo meat FPR1s-z. — in hoc (add. a sec. m. vase) C.
28. aequaliter (sup. add. bi) C. — observantis intuitus Tn. — de umbra
styli cha-p. — decidens v3-g; Mod. l. c. correxit e „libris scriptis“ de-
cidens. — primam om. P. — labri curvi F. curvam labri P. — conteti-
git P. conti git (eraso n) CR2. contingit v-gG. — notae Mss.v-ph

24. trecenties centena milia etc.]
In Excerpt. I, 20.: trigies mille milia
et quinquies centum XLIX et CXLII
et dextantem et septimam unius sex-
tantis.

26. Aequinoctiali die etc.] Conf.
Excerpt. I, 35 sqq.

aequaliter] i. e. wagerecht. Pla-
nudes vertit: ὁμοῦναιον ἔξισον
συνὸς ἐξέθῃ, ut videatur legisse
aequaliter; sed infra § 28. recte:
καὶ ἀκλινούς τεθῆντος.

ambitione] Vid. not. ad c. 17, § 16.

tus est, observatumque, quamdiu super terram ita solis orbis integer appareret, ut ima eius summitas adhuc horizonti videretur insidere: et mox locus, ad quem umbra tunc in vase migraverat, 29 annotatus est, habitaque dimensione inter ambas umbrarum notas, quae integrum solis orbem, id est diametrum, natae de duabus eius summatibus metiuntur, pars nona reperta est eius spatii, quod a summo vasis labro usque ad horae primae lineam continetur. Et ex hoc constitit, quod in cursu solis unam tem- 30 poris aequinoctialis horam faciat repetitus novies orbis. eius accessus: et quia conversio caelestis hemisphaerii peractis horis duodecim diem condit, novies autem duodeni efficiunt centum octo, sine dubio solis diametros centesima et octava pars hemisphaerii aequinoctialis est: ergo totius aequinoctialis circuli ducentesima sexta decima pars est. Ipsam autem circulum habere 31 stadiorum trecenties centena milia, et insuper centum et septua- 105] ginta milia, antelatis probatum est: ergo si eius summae ducentisimam sextam decimam consideraveris partem, mensuram diametri solis invenies. Est autem pars illa fere in centum quadraginta milibus: diametros igitur solis centum quadraginta fere milium stadiorum esse dicenda est: unde paene duplex quam terrae diametros invenitur. Constat autem geometricae rationis examine, 32

[Edd. vicahgsdzb.

DIO Angl. „Sic legendum, ut praeter omnes Mss. docet excerptum geometricae hic annexum.“ Gron. „Recte, sensu postulante.“ Zeun. nota dz. — signatus est impraessione R2. — observatum est FP4BAR. L. — solis integer orbis R1. — apparet H2. — ut et ima P. ut una Sv-gG. Planudes: *ἡ ἀρεὶον αὐτοῦ πέρας*. Correxit ima „ex libris scriptis“ Mod. l. c. „Vulgo editur una pro ima; sed superius [c. 19, § 10.] legendum similiter ostendimus mundi ima pars pro una, et statim, aetheris autem ima pars, non una.“ Pont. — ut extremitas adhuc (om. ima eius) C. — videtur H2. 29. diametron R1. — eius reperta est spatii R1. — notae C (F corr. in natae). — eius extremitatibus (ras. inter duas voces; sup. add. vel summatibus) R2 — meciantur (sup. u) C. 30. constiterit R1. consistit v3i. — in solis cursu R1. — tempore vichg. — repetiti C. — diem condit BCFR2v-gbPGDO „Angl.“ condit diem R1. Planudes: *συμπληροῖ τὴν ἡμέραν*. diem condidit s-zI. diem clausit BAR. — duodeni BFSR12v-gGDIO „Ms.LTa.“ „Non male. Certe paulo ante [§ 23.] sic dixit recte nonagies series centenis milibus stadiorum.“ Zeun. duodecim s-bCP. — solis add. a sec. m. R2. — totius aequinoctialis BCFSR1v-gGIO. aequinoctialis totius R2s-bP. — decima sexta G. 31. septuaginta (om. et) R1. — antelatis] § 24. — consideraveris partem Mas.v-gDIO „libri vett.“ Gron. Consentit Planudes. partem perfecte consideraveris s-b. — diametri esse solis R1OBAR.Ta. — pars illa C a p. m.; s-bBP. pars ipsa C a sec. m.; FSR12DIH2 „Angl.“ pars ista v-gG. pars in quam O. — in quam centum C. centum (om. in, add. a sec. m.) F. — diametros autem F. — solis om. C. — fere milium BFSR12GDIO. milium fere Edd.P. fere milia C. — plene duplex

28. quamdiu .. appareret] Vid. not. ad c. 18, § 11.

30. repetitus novies orbis eius accessus] Planudes vertit: *ὁ τοῦτον διπλασὸς ἐννεάκις ἐπεξῆς ἀνταλλάς*. Sensus est: „Sol una hora novies tantum emetitur spatium, quantum eius orbis occupat.“ Aliis locis,

ut c. 17, §§ 10 et 16., c. 21, § 10., accedere Planudi est *μετῆσθαι* vel *μετῶσθαι*. Vid. not. ad c. 6, § 49. et c. 22, § 7.

31. paene duplex] Cf. Excerpt. I, 42.: *XXIII milibus stadiis et eo amplius minus continet eius duplo*.

cum de duobus orbibus altera diametros duplo alteram vincit, illum orbem, cuius diametros dupla est, orbe altero octies esse maiorem: ergo ex his dicendum est solem octies terra esse maiorem. Haec de solis magnitudine breviter de multis excerpta libavimus.

XXI. Sed quoniam septem sphaeras caelo diximus esse subiectas, exteriore quaque quas interius continet ambiente, longoque et a caelo omnes et a se singulae recesserunt: nunc quaerendum est, cum zodiacus unus sit, et is constet caelo sideribus infixis, quemadmodum inferiorum sphaerarum stellae in signis [106]zodiaci meare dicantur. Nec longum est invenire rationem, 2 quae in ipso vestibulo excubat quaestionis. Verum est enim neque solem lunamve neque de vagis ullam ita in signis zodiaci ferri, ut eorum sideribus misceantur, sed in illo signo esse unaquaeque perhibetur, quod habuerit super verticem in ea quae illi subiecta est circuli sui regione discurrens, quia singularum sphaerarum circulos in duodecim partes aequae ut zodiacum ratio divisit, et quae in eam partem circuli sui venerit, quae sub parte zodiaci est Arieti deputata, in ipsum Arietem venisse conceditur:

Mss. BCFSPR12G.]

Ban. 32. de duabus h. — alia diametros R1. — illum vero orbem C. — orbi (eraso s) alterius (sup. altero) C. — solem add. a sec. m. C. — terrae B. — de multis om. C. — excepta F a p. m. R1GDI.

XXI. Caput XXI. Qua ratione inferiorum sphaerarum stellae in Zodiaci signis meare dicantur, cum in iis non sint: curque ex illis (his ch) aliae breviori, aliae longiori tempore Zodiaci signa percurrant: et quomodo circulus Zodiacus in duodecim partes divisus sit. ch-g. 1. Sed quia F. — speras septem G. — dicimus gG. — extera h in mg. — ex sideribus caelo infixis R2. 2. est (add. a sec. m. enim) F. — ferri C (F a sec. m.) Edd.PR2GDI. fieri B (F a p. m.) SH2. Cf. c. 18, § 15. ferri om. R1. fieri vel ferri O. — misceatur G. — sed potius in v. — unaquaeque esse F. — prohibetur a. Mod. ep. 91. p. 409. restituit perhibetur. — quod habuerit (i. e. huerit pro habuerit) v12. quod habuerat v3-g. Mod. l. c. restituit habuerit. — super verticem BCFsv-gGDIQ Mod. l. c. Cf. § 4. et Sat. I, 17, 26. supra verticem R12s-bP. — illi subiecta B (F a p. m.) SPR12GDIOBan.Ta. (L a p. m.), Planudae. illi signo subiecta (FL a sec. m.) s-hH1. illis subiecta Cv-g. — in ea parte

32. illum orbem .. octies esse maiorem] Planudes vertit: τὴν σφαῖραν, ἧς ἡ διάμετρος διπλασίων, ὀκταπλασίονα εἶναι λοιπῆς σφαίρας, et in scholio codicis Augustani legitur: διπλασίων δὲ ἡ διάμετρος τῆς διαμέτρου· ὀκταπλασίονα ἄρα καὶ τὸ στερεὸν τοῦ στερεοῦ. Scilicet orbis h. l. est orbis solidus vel globus; cf. c. 14, § 24. Si autem diametrorum ratio est 1 : 2, globorum ratio est 1³ : 2³ i. e. 1 : 8. Bis bina bis, quae sint octo, corpus solidum fingere ipse Macrobius ait I, 6, 3. et II, 2, 10. — Cicero Acad. II, 26, 82. et 41, 128. dicit mathematicos confirmare amplius duodeviginti partibus solem

maiores esse quam terram. Georrenzius priore loco e Stob. Ecl. Phys. I, p. 55., Plut. Decrr. Phill. I, 20., Achill. Tat. Isag. ap. Petav. t. III, p. 81. coniecit duodeviginti legendum esse. Idem altero loco e Plut. Decrr. Phill. II, 31. concludit Ciceronem distantiam solis a terra cum eius magnitudine confudisse.

XXI, 1. caelo sideribus infixis] Iunge caelo infixis. Cf. § 9. Planudes: ἐν τοῖς ἐν οὐρανῷ πεπηγμέναις ἀστράσι.

in ipso vestibulo excubat quaestio[nis] Cf. c. 25, § 6. quae .. volut profana ab ipso vestibulo sacrae quaestionis excludat.

similisque observatio in singulas partes migrantibus stellis tenetur. Et quia facilius ad intellectum per oculos via est, id quod 3 sermo descripsit visus adsignet. Esto enim zodiacus circulus, cui ascriptum est A, intra hunc septem alii orbes locentur, et zodiacus ab A per ordinem affixis notis, quibus ascribentur litterae sequentes, in partes duodecim dividatur: sitque spatium quod inter A et B clauditur Arieti deputatum, quod inter B et C Tauro, quod inter C et D Geminis, Cancro quod sequitur, et reliquis per ordinem cetera. His constitutis iam de singulis zodiaci notis et litteris singulae deorsum lineae per omnes circulos ad ultimum usque ducantur: procul dubio per omnes singulos duodenas partes dividet transitus linearum. In quocumque igitur circulo seu sol in illo seu luna vel de vagis quaecumque discurrat, cum ad spatium venerit, quod inter lineas clauditur ab A et B notis et literis defluentes, in Ariete esse dicetur, quia illic constituta spatium Arietis in zodiaco designatum super verti- [107] cem, sicut descripsimus, habebit. Similiter in quacumque migraverit partem, in signo sub quo fuerit esse dicetur.

Atque haec ipsa descriptio eodem compendio nos docebit, 5 cur eundem zodiacum eademque signa aliae tempore longiore aliae breviori percurrant. Quotiens enim plures orbes inter se locantur, sicut maximus est ille qui primus est et minimus qui locum ultimum tenet, ita de mediis qui summo propior est inferioribus maior, qui vicinior est ultimo brevior superioribus habetur. Et inter has igitur septem sphaeras gradum celeritatis 6 suae singulis ordo positionis ascripsit. Ideo stellae, quae per spatia grandiora discurrunt, ambitum suum tempore prolixioro conficiunt, quae per angusta, breviori. Constat enim nullam inter eas celerius ceteris tardiusve procedere: sed cum sit omnibus idem modus meandi, tantam eis diversitatem temporis sola spa-

[Edd. vicahgsdzab.

B. — advenit F. evenerit I. 3. describit CI. scribit D. — circulus zodiacus R2. zodiacus (om. circulus) C. — inter hunc v-gG. — intra b et c Edd.PGI. — cetera om. C. 4. constitutis tamen H1. — notis literisque C. — dividat C (R1 a sec. m.). — ab a ad b (sup. et) R2. — notis defluentes et litteris R2. notis et lineis defluentes B. notis et literis defluentibus C. — esse dicitur R2. — constitutum H2. — spatium varietas C. — in zodiaco (ex corr.; videtur fuisse um) R2. — designato CH2. — partem migraverit R1. — qui super fuerit H1. — dicitur P. 5. cur zodiacum (om. eundem) C. — alias temp. longiori aliae breviori F. aliam temp. longiore alia breviori C. — Quotiens (om. enim, sup. cumque) C. — ille est maximus F. — qui primus (om. est) F. — dimidiis (sup. de med.) C. — propior (om. est) C. — maior est C. — vicinior (om. est) C. — habeatur R1. 6. has om. R1. — septem sphaeras igitur B. — adscribit I (C a p. m.). — spatia longiora (sup. vel grandiora) R1. — angustia G. angustiora I. — inter eas nullam B. — motus meandi CFv-g. Modius op. 91. p. 409. restituit „ex libris scriptis“ modus. Cf. c. 14, § 26. — tantam eius v-gGO (R2

3. visus adsignet] Vid. not. ad c. 18, § 19. Ceterum cf. figur. II.

5. qui locum ultimum tenet] Scilicet extrinsecus spectanti. Sic

paulo post qui vicinior est ultimo. Exspectes intimum et intimo. Sed cf. I, 22, 6. et II, 4, 7.

maior .. brevior] Non commode

7 *tiorum diversitas facit.* Nam, ut de mediis nunc praetermittamus, ne eadem saepe repetantur, quod eadem signa Saturnus annis triginta, luna diebus viginti octo ambit et permeat, sola causa in quantitate est circularum, quorum alter maximus alter est minimus: ergo et ceterarum singulae pro spatii sui modo 8 *tempus meandi aut extendunt aut contrahunt.* Hoc loco diligens rerum discussor inveniet quod requirat. Inspectis enim zodiaci notis, quas monstrat in praesidium fidei advocata descriptio: Quis vero, inquiet, circi caelestis duodecim partes aut invenit aut [108]fecit, maxime cum nulla oculis subiciantur exordia singularum? Huic igitur tam necessariae interrogationi historia ipsa respondeat factum referens, quo a veteribus et tentata est tam difficilis et 9 *effecta divisio.* Aegyptiorum enim retro maiores, quos constat primos omnium caelum scrutari et metiri ausos, postquam perpetuae apud se serenitatis obsequio caelum semper suspectu libero intuentes deprehenderunt, universis vel stellis vel sideribus 10 *infixis caelo, solas cum sole et luna quinque stellas vagari:* nec has tamen per omnes caeli partes passim ac sine certa erroris sui lege discurrere, numquam denique ad septentrionalem verticem deviare, numquam ad australis poli ima demergi, sed intra unius obliqui circi limitem omnes habere discursus, nec omnes tamen ire pariter ac redire, sed alias aliis ad eundem locum pervenire temporibus; rursus ex his alias accedere, retro agi alias

Mss. BCFSR12G.]

eius corr. in eis). 7. saepius S. semper CFD. — XX et VIII CH2. — est in quantitate FR1. — est maximus FPI „Ma.“ maximus est D. — minimus (om. est) Edd.CD. — singula FP „Ma.“ — aut extendit aut contrahit FPGvD „Ma.“ — aut extendet aut contrahet I. 8. discussor rerum F. rerum discussor R1H2. — inveniat F. — quisquis (sup. al. quis) vero inquiet (sup. at) circi (sup. quis) F. quis rerum inquiet (C inquiet) aut CH2. quis inquirat quis H. — caelestis circi R2. — facit (sup. fecit) F. — singularum (sup. figurarum) F. singularum H2. — Huic enim C — interrogationis B. — hystoria ista (sup. ipsa) R2. — effecta (sup. vel soluta) F. affecta (del. a priore) C. 9. retro enim C. — ausos metiri F. — aspectu Tr. — universis stellis (om. vel) R1. — solas cum sole et luna BCSR12v-gGDIOTr.LBem. solas cum luna et sole F. cum sole solas et luna s-bP. 10. lege discurrere ... et sibi invicem nuntiarent (§ 11.) om. v12. — ad septentrionem verticem R1. — numquam tamen H1. — circuli Ba.Bem. — ire (sup. add. pariter) R1. — et redire Edd.P. Sed cf. § 14. itus ac reductus. — rursus CR1. — ex his accedere (om. alias) BGIO (C add. a sec. m.). —

inter se opponuntur: melius supra aliae tempore longiore, aliae brevior.

9. Aegyptiorum] „Cicero Divinat. I, 1. Assyrios et Chaldaeos quoque dicit propter planitiem magnitudinemque regionum quas incolerent, cum coelum ex omni parte patens atque apertum intuerentur, traiectiones motusque stellarum observasse primos.“ Zeyn.

retro maiores] Est pleonasmus quidam. Cf. II, 10, 7. nec longam retro eius (mundi) aetatem, cum

abhinc ultra duo retro annorum milia .. ne Graeca quidem extet historia, et Sat. I, 20, 7. utraque memoriam, quae apud illos retro longissima est. Cf. praeterea Censorin. 17, §§ 7 et 12.; 20, § 8. et omnes retro principes, in Inscr. Orell. 1049 et 1098.

serenitatis obsequio] i. e. serenitate obsequente vel adiuvante. Vid. not. ad c. 6, § 40. De re conf. II, 7, 19.

10. accedere] Vid. not. ad c. 6, § 49. et ad c. 22, § 7.

viderique stare nonnumquam: postquam haec, inquam, inter eas 11
agi viderant, certas sibi partes decreverunt in ipso circo consti-
tuere et divisionibus annotare, ut certa essent locorum nomina,
in quibus eas morari vel de quibus exisse ad quaeve rursus esse
venturas et sibi invicem annuntiarent et ad posteros noscenda
transmitterent. Duobus igitur vasis aeneis praeparatis, quorum 12
alteri fundus erat in modum clepsydrae foratus, illud quod erat
integrum vacuum subiecerunt pleno aquae altero superposito, sed
meatu ante munito, et quamlibet de infixis unam clarissimam
stellam lucideque notabilem orientem observaverunt. Quae ubi 13
primum coepit emergere, mox munitione subducta permiserunt[109]
subiecto vasi aquam superioris influere: fluxitque in noctis ipsius
et secuti diei finem, atque in id noctis secundae, quamdiu eadem
stella ad ortum rursus revertitur. Quae ubi apparere vix coepit, 14
mox aqua quae influebat amota est. Cum igitur observatae stel-
lae itus ac reditus integram significaret caeli conversionem, men-
suram sibi caeli in aquae de illo fluxu susceptae quantitate po-
suerunt. Hac ergo in partes aequas duodecim sub fida dimen- 15
sione divisa, alia duo huius capacitatis procurata sunt vasa, ut

[Edd. vicahgsdzb.

alias videri nonnumquam stare R1.

11. haec inquam BCFSR12G
DIOBEN.L. inquam haec Edd.P. — exisse atque rursus C. — venturas
esse R1. — nuntiarent BCFSR12GIOH2 „Angl.“ annuntiarent Edd.PD.

12. clepsydrae BR2. clypsidre R1. clepsydrae G. — foratus
(sup. add. per) R1. — et vacuum gTa. — pleno atque altero R1. —
clarissimam (add. a sec. m. stellam) F. — stellas B. — notabilem stel-
lam (sup. add. orientem) C.

13. mox om. G. — secuti BSR2v
c-gDO. secutae R1. sequentis CFis-bPI. — atque initium noctis D.
atque usque ad principium noctis F (P om. atque) H1BARBEN. atque
in id usque ad principium noctis „Ms. Ox. et margo L.“ — revertitur
Mss.v-gBAR. „Minus recte. Nam series orationis requirit imperfectum.
Ceterum si quis malit legere reverteretur, per me licet. Sed non est ne-
cesse, quoniam saepe revertere in forma activi in praesente et iis tem-
poribus, quae a praesente proficiscuntur, apud scriptores non aureae
aetatis occurrit.“ Zeun. revertit D. reverteretur IOLTa. revertet
s-b.

14. vix ceperit (del. er) R2. primum coepit F. — ortus
ac reditus R2. — caeli conversionem significaret G. significarent conversio-
nem (om. caeli) R1. — caeli sibi B. 15. aequales H2. — sub
demensione fida C. — unius capacitatis I (C sup. huius). — vasa procu-

12. Duobus igitur vasis aeneis
praeparatis etc.] „Expressit hanc
veterum astra spectantium inven-
tionem non minus perspicue Theo
in Commentariis ad Ptolemæum
lib. V. συναξ. μεγάλη. Quam qui
valet ibidem recognoscite. Ptole-
maeus vero ipse rationem istam
ut incertam praeterit. Hipparchus
in rectis ascensionibus locum ali-
quem dat, in obliquis non item.
Verba sunt Theonis: Ἰνπαρχος δὲ
ἐπὶ μὲν τῆς ὀρθῆς σφαίρας ἀληθῆς
εἶναι τοῦτο φησιν (φασιν p-z), ὡς
ἀδιαφοροῦντος (ἀδιαφοροῦντες p2-z)
ἐν τῇ ἰσημερίᾳ τοῦ χρόνου τῆς τοῦ
κόσμου περιστροφῆς πρὸς τὸν χρό-

von τῆς ὅλης ἡμέρας, ὅς ἐστιν ἀπὸ
τῆς πρώτης ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου μέ-
χρι τῆς κατὰ τὴν ἐξῆς ἡμέραν πρῶ-
της ἀνατολῆς. ἐπὶ δὲ ἐγκυκλιμένης
ψεύδος. Causam deinde adiciens
ait, διὰ τὸ τὸν ἡλίου ἐπὶ τῶν βο-
ρειοτέρων κλιμάτων παρὰ τὴν τοῦ
ισημερινοῦ ἐγκλισιν ἐν πλείοσι χρό-
νοις ἀναφέρεισθαι τοῦ ὀρίζοντος ἡμερ
ἐπὶ τῶν νοτιοτέρων.“ PONT.

13. quamdiu . . revertitur] Si re-
apexeris ad c. 18, § 11. et c. 20,
§ 28. et Sat. VII, 14, 13., ubi quam-
diu, ut h. l., idem valet quod us-
que dum, malis forsitan cum Zeu-
nio scribi reverteretur. At equidem
putaverim Macrobius praesenti

singula tantum singulas de illis duodecim partibus ferrent: totaque rursus aqua in vas suum pristinum foramine prius clauso refusa est, et de duobus illis capacitatis minoris alterum subieco-
 16 runt pleno, alterum iuxta expeditum paratumque posuerunt. His praeparatis nocte alia in illam iam caeli partem, per quam solem lunamque et quinque vagas meare diuturna observatione didicerant quamque postea zodiacum vocaverunt, ascensurum obser-
 17 vaverunt sidus, cui postea nomen Arietis addiderunt. Huius incipiente ortu statim subiecto vasi superpositae aquae fluxum dederunt. Quod ubi completum est, mox eo sublato effusoque alterum simile subiecerunt, certis signis observanter ac memoriter annotatis inter eius loci stellas qui oriebatur cum primum vas esset impletum, intelligentes, quod eo tempore quo totius aquae
 18 duodecima pars fluxit pars caeli duodecima conscendit. Ab illo ergo loco quo oriri incipiente aqua in primum vas coepit in-
 19 fluere usque ad locum qui oriebatur cum idem primum vas impleretur duodecimam partem caeli, id est unum signum, esse dixerunt. Item secundo vase impleto ac mox retracto illud simile, quod olim effusum paraverant, iterum subdiderunt, notato similiter loco qui emergebat, cum secundum vas esset impletum: et a fine primi signi usque ad locum qui ad secundae aquae
 20 finem oriebatur secundum signum notatum est. Atque ita vicis-

Mss. BCFSR12G.]

vata sunt F. — de duodecim (om. illis) via. — prius add. a sec. m. C. — et duobus (om. de) C. — illis vasis Edd.P. — alteri subiecerunt v 16. His ita praeparatis R2. — in illam iam caeli partem BG (R2 a sec. m.) LBN. in illam i. c. parte P. in illa i. c. parte CFS (R2 a p. m.) Edd.DIO. in illi i. c. parte R1. — et stellas vagas R2. — quam postea (om. que) G. — arietis nomen R1. — indiderunt c-bP. 17. Cuius G. — ceteris signis H1. — observanter B (C sup. antis) SR2GrDO H2Bar.LTr. Cf. c. 1, § 7. observantur H1. observatis FR1-bPI. — inter eius loci stellas qui oriebatur SPR12OLTn BAR. (G qui oriebantur). Cf. § 18 et 19. inter eius loci stellas quae oriebantur Bv-gDI. „Male.“ Zeun. item eius loci stella quae oriebatur s-bC (F stellam) „membr.“ Mod. ep. 91. p. 409. — vas impletum observaverunt F. — pars fluxus B. 18. Ab illo ergo (sup. add. a. loco) C. — qui cepit oriri incipiente aqua in primum vas influere F. coepit oriri ... primum vas add. in mg. C. — cooriri H1. — de hoc coepit v. — cum ... impleretur om. B. — idem vas primum FR12. — unum esse signum F. signum unum esse R2. unum esse (sup. add. signum) C. 19. et mox Edd.P. — illud simile Mss.aDIO „Angl.“ illo simile vich-b. — tertium subd. BN. — subdederunt B. — signi (om. primi) B. — que ad sec. R1.

tempore significare voluisse id ipsum temporis momentum, quo conspiceretur stella.

16. in illam iam caeli partem .. ascensuram observaverunt sidus] Malui cum paucioribus sed his melioribus codicibus manu scriptis iungere in illam partem ascensuram quam in illa parte observaverunt, ne nimis nude positum esset participium ascensurum: id quod minus offendit § 20. in participio

praesentis ascendentium caeli partium. — Opponitur antecedentibus § 12. quamlibet de influxis unam clarissimam stellam.

17. subiecto vasi .. dederunt] i. e. foramine aperto aquam in vas subiectum fluere fecerunt.

19. quod olim effusum paraverant] Olim, ut alias modo, ad novissimum pertinet tempus. Cf. § 17. et Hand. Turcillia. vol. IV, p. 360.

sim vasa mutando et per singulas influentis aquae partes singulos sibi ascendentium caeli partium limites annotando, ubi consummata iam omni per duodecim partes aqua ad primi signi exordia perventum est, sine dubio iam divisas certisque sibi observationibus et iudiciis annotatas duodecim caeli partes tantae competes machinationis habuerunt. Quod non nocte una sed duabus effectum est, quia omne caelum una nocte non volvitur, sed per diem vertitur pars eius media et medietas reliqua per noctem. Nec tamen caelum omniae duarum sibi proximarum noctium divisit inspectio: sed diversorum temporum nocturna dimensio utrumque hemisphaerium paribus aquae vicibus annotavit. Et has ipsas duodecim partes signa appellari maluerunt: certaquo singulis vocabula gratia significationis adiecta sunt, et quia signa Graeco nomine *ζώδια* nuncupantur, circum ipsum signorum zodiacum, quasi signiferum, vocaverunt. Hanc autem rationem iidem illi, cur Arietem, cum in sphaera nihil primum nihilque postremum sit, primum tamen dici maluerint, prodiderunt. Aiunt incipiente die illo qui primus omnium luxit, id est quo in hanc fulgorem caelum et elementa purgata sunt, qui ideo mundi natalis iure vocitatur, Arietem in medio caelo fuisse, et quia medium caelum quasi mundi vertex est, Arietem propterea primum inter omnes habitum, qui ut mundi caput in exordio lucis apparuit. Subnectunt etiam causam, cur haec ipsa duodecim signa adsignata sint diversorum numinum potestati. Aiunt enim in hac ipsa genitura mundi Ariete, ut diximus, medium caelum te-

[Edd. vicahgapdsh.

20. iam consummata F. — iam divisas om. (add. in mg. iam diversae) R1. — conservationibus F. — caeli partes (om. duodecim) viag.

21. Qui non B. quod (add. a sec. m. non) C. — sed diem (add. a sec. m. per) F. — volvitur pars Sv. — aequae vicibus Sv-gGIO (chg in mg. aquae). aequi vicibus D. „Omnino reducendum aquae.“ Pont.

22. sodia appellantur F. — circum ipsum signorum Mss. IOH12 „membranae“ Gron. circum ipsum signatorum D. circum ipsum (om. signorum) Edd. — vocarunt cahg.

23. Hanc illi autem rationem idem R1. hanc aut. rat. illi idem R2. — cur ... nihil om. C. — nilque F. — posterius sit R2. — maluerant R12. — Aiunt enim BSPTa. — iure vocatur C (I a sec. m.). dicitur (om. iure) R1. — caelum medium R2. medio celi H1. — exordio (om. in) viag.

24. causam add. a sec. m. R1. — mundi genitura F. — natura mundi (sup. genitura) R1. — ut docuimus v-g. — medium caeli PHIBan. mediam partem caeli F.

20. sibi .. annotando] Haec iungenda sunt, ut paulo infra sibi .. annotatas.

21. paribus aquae vicibus] Cf. § 20. atque ita vicissim vasa mutando etc. Non a militia ducta est haec dictio, ut vult Pontanus, sed recte quodammodo comparavit Proport. III, 21, 12. Ramorumque pares dvoite sorte vices.

22. signa appellari maluerunt] sc. quam ullo alio nomine, nisi magis statueret maluerunt dictum esse pro voluerunt, ut *ἀφίεσθαι* di-

cunt Graeci pro *βούλεσθαι*. Cf. § 28. dici maluerint, II, 5, 23. *ἴδοι* obviare mavult.

23. Aiunt] Particula enim, quae in quibusdam codd. mss. legitur, ut videtur, ex § 24. huc translata, minus convenit antecedenti promini demonstrativo.

mundi natalis] „De tota hac re videndus uberior Julius Firmicus lib. III, cap. 1., ubi mundani thematici auctores ponuntur Aesculapius, Anubis, et eos secuti Poteryris et Necropus.“ Baur.

nente horam fuisse mundi nascentis, Cancro gestante tunc lunam. Post hunc sol cum Leone oriebatur, cum Mercurio Virgo, Libra cum Venere, Mars erat in Scorpio, Sagittarium Iuppiter
 25 optinebat, in Capricorno Saturnus meabat. Sic factum est, ut singuli eorum signorum domini esse dicantur, in quibus, cum mundus nasceretur, fuisse creduntur. Sed duobus quidem luminibus singula tantum signa, in quibus tunc fuerant, adsignavit antiquitas, Cancrum lunae, soli Leonem: quinque vero stellis praeter illa signa, quibus tunc inhaerebant, quinque reliqua sic adiecit vetustas, ut in adsignandis a fine prioris ordinis ordo se-
 26 cundus inciperet. Superius enim diximus in Capricorno Saturnum post omnes fuisse. Ergo secunda adiectio eum primum fecit, qui ultimus fuerat: ideo Aquarius, qui Capricornum sequitur, Saturno datur: Iovi, qui ante Saturnum erat, Pisces dicantur: Aries Marti, qui praecesserat Iovem: Taurus Veneri, quam Mars sequebatur: Gemini Mercurio, post quem Venus fuerat, deputati
 27 sunt. Notandum hoc loco, quod in genitura mundi vel ipsa re-
 [112] rum providentia vel vetustatis ingenium hunc stellis ordinem dedit, quem Plato adsignavit sphaeris earum, ut esset luna prima, sol secundus, super hunc Mercurius, Venus quarta, hinc Mars, inde Iuppiter, et Saturnus ultimus: sed sine huius tamen rationis patrocinio abunde Platoniceum ordinem prior ratio com-
 28 mendat. Ex his, quae de verbis Ciceronis proxime praelatis quaerenda proposuimus, qua licuit brevitate, a summa sphaera, quae ἀπλανὴς dicitur, usque ad lunam, quae ultima divinorum
 29 est, omnia iam, ut opinor, absolvimus. Nam et caelum volvi, et cur ita volvatur, ostendimus, septemque sphaeras contrario motu ferri ratio indubitata patefecit, et de ipso sphaerarum ordine quid diversi senserint, vel quid inter eos dissensionem fecerit, quaeve

Mss. BCFSPR12G.]

- in scorpione BSR1. — tenebat R1. 25. praeter ea signa h.
 — in quibus tunc inhaerebant C. 26. Superius] § 24. — superius
 autem R2. — post omnes saturnum B. saturno post omnes G. — qui fu-
 erat ultimus B. qui ultimus erat C. — pisces dantur CP. — sequitur C
 a. p. m. 27. notandum vero hoc loco est SR1. — Plato] cf.
 Tim. p. 38. Steph. — sine tamen huius v. — habunde BR12. abunde
 (corr. in habende) C. habendae (sup. u) F. — commendavit FP.
 28. proxime praelatis] c. 17, §§ 2-4. — praelatis FSLTa.Ben. — quaer-
 enda posuimus (sup. add. pro) C. quaer. praeposuimus vichG. praepo-
 suimus quaerenda B. — aplanēs Edd. et Mss. plerique. — divinorum
 ultima R1. 29. Nam caelum (sup. add. et) C. — septem (om.

25. Sed duobus quidem luminibus etc.] Cf. Sat. 1, 12, 10. et 21, 15, fragm. Censorino adscr. 3, 10. Domus solis est Leo, lunae Cancer, Mercurii Virgo et Gemini, Veneris Libra et Taurus, Martis Scorpio et Aries, Iovis Sagittarius et Piscis, Saturni Capricornus et Aquarius.

27. vel vetustatis ingenium] „Apuleius de Mundo [prooem.]: Sola philosophiae suam non desepit in-

genium. Glossarium: ingenium, σφαιρα, σφαῖρα.“ Pont. Cf. de deo Seer. c. 9. ut ex regionis ingenio sit etiam cultoribus eius ingenium, et quae adnotavit Hildebrand.

ordinem .. quem Plato adsignavit sphaeris] Vid. not. ad c. 19, § 2.

28. a summa sphaera .. usque ad lunam] Cf. c. 11, § 6.

29. Nam .. tractatus invenit] Respicit ad dispositionem illam,

magis sit sequenda sententia, tractatus invenit. Nec hoc tacitum³⁰ est, cur inter omnes stellas sola sine fratris radiis luna non luceat: sed et quae spatiorum ratio solem ab his quoque, qui eum inter septem quartum locarunt, non tamen abrupte medium, sed fere medium dici coegerit, publicatum est. Quid significant no-³¹ mina, quibus ita vocatur, ut laudari tantum putetur, innotuit: magnitudo quoque eius, sed et caelestis per quem discurrit circuli, terraeque pariter, quanta sit vel quemadmodum deprehensa, monstratum est. Subiectarum sphaerarum stellae quemadmodum³² in zodiaco, qui supra omnes est, ferri dicantur, vel quae ratio diversarum faciat seu celerem seu tardum recursum: sed et ipse zodiacus in duodecim partes qua ratione divisus sit, curque Aries^[113] primus habeatur, et quae signa in quorum muniminum ditione sint, absolutum est. Sed omnia haec, quae de summo ad lunam³³ usque perveniunt, sacra incorrupta divina sunt: quia in ipsis est aether semper idem nec umquam recipiens inaequalem varietatis aestum. Infra lunam et aer et natura permutationis pariter incipiunt, et sicut aetheris et aeris, ita divinorum et caducorum luna confinium est. Quod autem ait *nihil infra lunam esse di-³⁴ vinum praeter animos munere deorum hominum generi datos*, non ita accipiendum est, animos hic esse, ut hic nasci putentur: sed sicut solem in terris esse dicere solemus, cuius radius advenit et recedit, ita animorum origo caelestis est, sed lege temporalis hospitalitatis hic exulat. Haec ergo regio divinum nihil habet ipsa, sed recipit, et quia recipit et remittit: proprium autem ha-

[Edd. vicahgpdzb.

que) L. — *magis sit sequenda sententia* BCR12DIOLGR.12L2V2. *magis sequenda sit sententia* Edd.FSPG „Angl.“ *sit magis sequenda sententia* V3. *magis sequenda sint*, liber optimae notae“ Gron. 30. *Nec hoc tantum est* B. — *omnes inter stellas* R1. — *sine fratris radiis sola luna* R2. — *sed quae* (om. et) B. — *locaverunt* FI. — *publicatum est ... laudari* (§ 31.) add. a sec. m. C. 31. *ita vocant v. — deprehensa sit* R2. 32. *in zodiaco* FO. *in zodiacum* B. *in zodiacis* BAR.BEN.L. *zodiaco* (om. in) Edd.CSPR2GDI. *zodiacum* R1. — *omnes supra* B. *super omnes* F. — *ferri* (sup. i. geri) R1. — *diversorum* (sup. a) R1. *diversarum sphaerarum* LBEN. — *recursum* (sup. sum) G. *cursum* (sup. re) R1. *recessum* F. — *seu celerem celorum* R1. — *qua* (om. ratione) v. — *divisus* (om. sit) a-b. — *primus sit* F. — *ditione sunt* B. 33. *Sed haec omnia* R2. *Sed et omnia haec* BAR.TR. *sed et cur omnia haec* H1. — *ipsis* (om. in) B. — *ether idem semper* (sup. add. est) R1. — *semper idem umquam* C. *idem ne umquam* R1. — *Infra lunam aer* (om. et) Fch. — *incipiunt* (sup. incurrunt) F. — *divinorum* (in mg. diuturnorum) g. 34. *divinum* (in mg. diuturnum) g. — *munere divum* F. — *accipiendum ita v. — esse in terris v-g. — animarum* R2. — *sed et lege* C. — *ipsa nihil habet* F. — *et remittit* BCSR12

quam proposuit c. 17, § 7, ubi adnotavimus quo singula essent referenda.

30. *cur .. luna non luceat*] Cf. c. 19, §§ 8-13. — *quae spatiorum ratio etc.*] ib. §§ 14-23.

31. *Quid significant nomina*] Cf. c. 20, §§ 1-8. — *magnitudo quoque eius etc.*] ib. §§ 9-32.

32. *stellae quemadmodum in zodiaco .. ferri dicantur*] Cf. c. 21, §§ 1-7. — *zodiacus .. qua ratione divisus sit*] ib. §§ 8-22. — *curque Aries primus habeatur*] ib. § 23. — *quae signa .. sint*] ib. §§ 24-27.

33. *Sed .. luna confinium est*] Haec adnectuntur ad § 28.

34. *exulat*] Animi exulant, non

35 bere diceretur, si ei semper tenere licuisset. Sed quid mirum, si animus de hac regione non constat, cum nec corpori fabricando sola suffecerit? Nam quia terra aqua et aer infra lunam sunt, ex his solis corpus fieri non potuit, quod idoneum esset ad vitam: sed opus fuit praesidio ignis aetherii, qui terrenis membris vitam et animam sustinendi commodaret vigorem, qui 36 vitalem calorem et faceret et ferret. Haec et de aere dixisse nos satis sit. Restat, ut de terra, quae sphaerarum nona et mundi ultima est, dictu necessaria disseramus.

[114] XXII. Nam ea, quae est media et nona, tollis, inquit, neque movetur, et infima est, et in eam feruntur omnia nutu suo pondera. Illae vero insolubiles causae sunt, quae mutuis invicem nexibus vincuntur, et, dum altera alteram facit ac vicissim de se nascuntur, numquam a naturalis societatis amplexibus separantur. Talia sunt vincula, quibus terram natura constrinxit. Nam ideo in eam feruntur omnia, quia ut media non movetur: ideo non movetur, quia infima est: nec poterat infima non esse, in quam omnia feruntur. Horum singula, quae inseparabiliter 3 involuta rerum in se necessitas iunxit, tractatus expediat. Non movetur, ait. Est enim centron: in sphaera autem solum centron diximus non moveri, quia necesse est, ut circa aliquid in- 4 mobile sphaera moveatur. Adiecit: infima est. Recte hoc quoque. Nam quod centron est medium est; in sphaera vero hoc solum constat imum esse quod medium est. Et si ima est, se-

Mss. BCFSPR12G.]

v-gD1OLTn.Bzn. remittit (om. et) FP. etiam remittit a-b. 35. animus (sup. vel anima) R2. anima FBzn. (L a sec. m.). — ne corpori F. — aetherii CFR1GO. aetheri R2Edd.BSPDI. — sustinendi (sup. vel subsistendi) R1. subsistendi (sup. vel sustinendi) C. — vitalem vigorem R1. — et ferret et faceret F. 36. nos dixisse satis sit F. dixisse sufficiat B.

XXII. Caput XXII. Terra qua de causa immobilis sit, et omnia in eam nutu feruntur pondera. oh-b. 1. Nam] Somn. IV, 2. — et in eam FSR2i-gDILTn.Bzn. Somn. I. c. Mss. et Edd. in eam (om. et) RCR1Gva-bPQ. 2. vere R2v-hbBP. vero g-zCFSR1GDIO. — alteram alteru R2. — ita vicissim v-gb. — ut numquam ... separantur c-gb. „Melior lectio videtur esse in ed. vet. (vere ... ita ... ut). Etsi utraque lectio sensu non adeo magnopere differunt, posterior tamen longe gratiorem efficit orationem.“ Zeun. — ideo autem non Fa-b P. — in qua G. — necessitas in se v-g. — vinxit Edd.R12DI (in B non liquet, utrum sit vi an iu). — tractus v1. — expediat C. 3. centrum R2. — diximus] c. 19, § 11. — diximus non moveri solum centron F. solum centrum dix. non mov. CR2. 4. et infima est FP. — haec quoque F. — centron est R1. est centron R2. — esse imum ch-b PGI. imum (om. esse) B. unum esse (sup. vel imum) R2. — si terra

corum origo: at nullus eod. Ma. exhibet pluralium numerum. Cf. etiam paulo supra: non accipiendum est animos hic esse, ut hic nasci putentur.

XXII, 2. quae inseparabiliter involuta rerum in se necessitas iunxit] Praetuli verbum iunxit, quod plerique codd. Mss. exhibent, quia,

ut supra adiectivo infolubiles verbum vincuntur, sic h. l. adverbio inseparabiliter respondet verbum iunxit. Queritur, quo referendum sit involuta, ad singula an ad necessitas? Hoc malim, ut inseparabiliter involuta rerum in se necessitas idem sit atque res necessitate inseparabiliter in se involutae.

quitur, ut vere dictum sit in eam ferri omnia. Semper enim pondera in imum natura deducit: nam et in ipso mundo, ut esset terra, sic factum est. Quicquid ex omni materia, de qua facta sunt omnia, purissimum ac liquidissimum fuit, id tenuit summitatem, et aether vocatus est: pars, cui minor puritas, et inerat aliquid levis ponderis, aer extitit, et in secunda delapsus^[115] est: post haec quod adhuc quidem liquidum sed iam usque ad tactus offensam corpulentum erat, in aquae fluxum coagulatum est: iam vero quod de omni silvestri tumultu vastum impenetrabile densatum ex defaecatis abrasum resedit elementis, haesit in imo: quod demersum est stringente perpetuo golu, quod eliminatum in ultimam mundi partem longinquitas solis coacervavit: quod ergo ita concretum est, terrae nomen accepit. Hanc spissus aer et terreno frigori propior quam solis calori stupore spiraminis densioris undique versum fulcit et continet: nec in recessum aut accessum moveri eam patitur vel vis circumvallantis

[Edd. vicahgepdsb.

ima est Fa-bP. — consequitur FP. — pondera natura in imum deducit Cl. pondera in imum deducit natura R1. natura pondera in imum deducit a-bP. — terra ut esset R1. ut terra esset R2 ut esset terra ima i-g. 5. pars illa CR2a-bSP. — inerat et FR2 inerat (sup. add. et) R1. — et secunda (om. in) P. — eleptus est F. — liquidum quidem R2. 6. densatum BCFGa-R120. Cl. c. 3, § 20. densatum Sv-gbP DI. — in ultima mundi parte F. — concretum ita est R2. 7. propior vH2. — propior quidem solis calore R1. — sustinet Bxx. (L a

5. et aether vocatus est] Vid. not. ad c. 20, § 8. De re cf. fragm. Censor. adscr. 1, 4. Cic. de nat. deor. II, 40.

6. de omni silvestri tumultu] „Hic quoque Graecismi accusandus est Macrobius. Graeci enim cum suo ὕλητος et silvae et materiae seu elementorum congeriei subiciant notionem: hic silvestre quoque usurpatur pro materiali, corporeo. Sic supra cap. 6 [§ 9.] occurrit: Anima aliena a silvestris contagione materiae etc. Igitur silvestris tumultus nostro loco est elementorum congeries ac confusio.“ Zxxv. Cf. c. 12, § 7.

in ultimam mundi partem] i. e. in imum. Cf. § 4. et not. ad c. 20, § 5.

7. Hanc spissus aer . . undique versum fulcit et continet] Cf. II, 4, 7. „Noster videtur Gellium imitatus esse, Noct. Att. XII, 13., qui de Oceano terras omnes ambiente et circumscribente fere eadem dicit, quae Macrobius de aere: quum Oceanus, inquit, omnes terras omnisariam et undique versum circumfluat, nihil citra eum est; sed undarum illius ambitu terris omnibus

convallatis, in medio eius sunt omnia, quae intra oras eius inclusa sunt. Deinde quaeritur, quid hic sit stupor spiraminis densioris, quo aer dicitur continere terram? Nam est flatus aeris paulo vehementior, qui stuporem h. e. cohaesionem efficit? Audio. Sed quid? si auctor scripserit tenore spiraminis densioris, seu, quod melius videtur, tensoris, h. e. continuo et intensiori flatu? Iudicium sit penes alios.“ Zxxv. — Verba stupore spiraminis densioris me non offendunt. Spiramen est velut materia aeris, et, cum densius sit, dicitur quasi stupere, ut Martial. IX, 99, 10. pigre quae stupet unda lacu, cf. II, 5, 11. torpor ille glacialis. Verba undique versum praeterea leguntur apud Iustin. XLIV, 1. fin.; Gell. VII, 16, 6.; Apul. Met. IV, 5, de mag. 75.; Solin. 40. med.

nec in recessum aut accessum moveri] Cf. Cic. de N. D. II, 40, 102. sol . . modo accedens, tum autem recedens, et Div. II, 14, 34. quorum (marinorum aestuum) accessus et recessus lunae motu gubernantur. Hi loci videntur imposuisse Macrobio, ut accedere putaret

et ex omni parte vigore simili librantis aurae vel ipsa sphaeræ extremitas. Quae si paululum a medio deviaverit, fit cuicumque vertici propior et imum relinquit, quod ideo in solo medio est, quia ipsa sola pars a quovis sphaeræ vertice pari spatio recedit.

8 In hanc igitur, quæ et ima est et quasi media et non movetur, quia centron est, omnia pondera ferri necesse est: quia et ipsa in hunc locum quasi pondus relapsa est. Argumento sunt cum alia innumera tum præcipue imbres, qui in terram ex omni aeris parte labuntur. Nec enim in hanc solum quam habitamus superficiem decidunt, sed et in latera quibus in terra globositas sphaeræ efficitur et in partem alteram quæ ad nos habetur inferior idem imbrium casus est. Nam si aer terreni frigoris ex-

[116]halatione densatus in nubem cogitur et ita abruptit imbres, aer autem universam terram circumfusus ambit: procul dubio ex omni aeris parte, præter ustam calore perpetuo, liquor pluvialis emanat, qui undique in terram, quæ unica est sedes ponderum, 10 defluit. Quod qui respuit, superest, ut aestimet extra hanc unam superficiem quam incolimus, quicquid nivium imbriumve vel

Mss. BCFSPR12G.]

sec. m.). — et accessus F. — et ex omni ... auræ om. G. — vel spera-
lis ipsa R2. — si paulum R1. — declinaverit v-g. Mod. ep. 72. p.
323. restituit deviaverit. — propior b. — sed ideo FSP. quæque ideo
H2. 8. est quasi (om. et) F. — centron v-g. — quia ipsa (om.
et) G. Et quia ipsa v-g. — Argumento sunt cum alia innumera BCSR12
v-gbGI (D cum et alia; O sup. vel argumenta sint); „Mss. Quod veri-
rius. Supra c. 11 [§ 2.], II, 4 [§ 3.], Sat. I, 7 [§ 24.] indicio est; Comm.
II, 14 [§ 5.] testimonio est; Sat. I, 1 [§ 5.] testimonio sunt. Et sæpius.“
Gron. cuius argumento sunt cum alia innumera P. cuius cum alia in-
numera argumento sunt F. cuius cum alia innumera sunt argumenta
s-z. cum argumenta alia innumera sint. cum BAR. — parte aeris FR1.
sed (om. et) Fva. — in altera G. — integra globositas Bxn. (L a sec.
m.). — sphaerabilis v. — in partem aliam C. — idem om. v-g (add. a
sec. m. R1). 9. Nam et si H2. — densatus BGR2 „Angl.“ Cf. § 6.
densatus R1. densatur CFO. densatur Edd.SPDI. — in nubem coit Tr.
— abruptit imbres BSP (R1 a sec. m.) Ga-zCD (L a p. m.). abruptit
in imbres F (R12 a p. m.) v-g IO Ox. Tr. (L a sec. m.). „Mss. om-
nes, quorum scripturam meliorem iudico II, 1 [§ 5.] ut in sonum erum-
pat. Haec ibi membranarum lectio, non desinat. Sat. I, 8 [§ 5.] donec
erumpat in lucem. Sic supra c. 6 [§ 69.] in verba prorumpit.“ Gron.
abruptitur in imbres Bxn. (R2 a sec. m.). — parte aeris R1s-bP. —
pluviarum (sup. alis) C. 10. ut aestimet om. C. ut extimet v1.
ut existimet Rv3-g. — nivium imbrium (om. ve) FD (R2 sup. add. vel).

idem valere quod procedere (vid.
not. ad c. 6, § 49. et c. 20, § 30.). At a
Cicerone accessus ad nos opponitur
recessui a nobis, ut ait de N. D. II,
7, 19.: solis accessus discessusque.

Quæ . . . fit cuicumque vertici pro-
pior] Noli hæc referre ad proxime
antecedentia vel ipsa sphaeræ ex-
tremitas, de quibus cf. Cic. Tim.
6. cuius omnis extremitas paribus in
medio radiis attingitur. Pertinent
hæc verba, ut supra pronomina
hanc et eam, ad terram. Cuicum-

que vertici idem est quod alicui
vertici, cuicumque est.

9. abruptit imbres] Idem valere
videtur quod facit, ut decident im-
bres. Cf. Lucret. II, 214. abrupti
nubibus ignes, et Virg. Aen. III,
199. ingeminant abruptis nubibus
ignes. Hoc qui improbat, legere
debet abruptitur in imbres. Gron-
ovius verbum abruptere non
recte comparat cum verbis erum-
pere et prorumpere.

præter ustam etc.] Cf. II, 7, 10

grandinum cadit, hoc totum in caelum de aere defluere. Caelum enim ab omni parte terrae aequabiliter distat, et ut a nostra habitatione ita et a lateribus et a parte quae ad nos habetur inferior pari altitudinis immensitate suspicitur. Nisi ergo omnia pondera ferrentur in terram, imbres qui extra latera terrae defluunt non in terram sed in caelum caderent, quod vilitatem ioci scurrilis excedit. Esto enim terrae sphaera cui ascripta sunt 11 *ABCD*, circa hanc sit aeris orbis cui ascripta sunt *EFGLM*, et utrumque orbem, id est terrae et aeris, dividat linea ducta ab *E* usque ad *L*: erit superior ista quam possidemus, et illa sub pedibus. Nisi ergo caderet omne pondus in terram, parvam 12 mis imbrum partem terra susciperet ab *A* usque ad *C*, latera vero aeris, id est ab *F* usque ad *E* et a *G* usque ad *L*, humorem suum in aerem caelumque deicerent: de inferiore autem caeli hemisphaerio pluvia in exteriora et ideo naturae ignota deflueret, sicut ostendit subiecta descriptio. Sed hoc vel refellere 13 dedignatur sermo sobrius: quod sic absurdum est, ut sine argumentorum patrocinio subruatur. Restat ergo, ut indubitabili ratione monstratum sit in terram ferri omnia nutu suo pondera. 117] Ista autem quae de hoc dicta sunt opitulabuntur nobis et ad illius loci disputationem quo antipodas esse commemorat. Sed hic inhibita continuatione tractatus ad secundi commentarii volumen disputationem sequentium reservemus.

[Edd. vicahgsydz.

imbrum niviumve I. — decidit F. — in coelo de aere hg (g in mg. in coelum). coelum (om. in) de aere O. de aere in coelum D. ex aere in caelum F. — fluere B. — ex omni F. — aequaliter distat C (g in mg.) BAR.Tr. (L a sec. m.). distat aequaliter Vincent. Bellov. Spec. Mundi VI, 4., ubi leguntur verba caelum enim ... excedit. — a nobis habetur inferius F. — Nisi enim FR1DH2. — ferentur C. — extra latum Vinc. Bell. l. c. — quod volubilitatem g in mg. — scurrilis ioci Vinc. Bell. l. c. 11. terra sphacra v. — usque L (om. ad) F. — Et erit L. etiam erit BEN. 12. Nisi enim F. — littera vero v. — ad E add. a sec. m. R2. — ab G F. — usque L (om. ad) B. — de inferiori FR2I. — natura C. — ignota B (C sup. add. s. in) FR2GD10H2 „Angl.“ ignotae R1. incognita Edd.SP. 13. Sed haec F. — designatur B. — argumentationis v-g. — manifestum sit PBAR.BEN. — nutu suo omnia R1. — Ista autem ... reservemus (fin. lib.) om. C. — opitulabuntur BFSPR1GD10H1LTr.BEN. opitulantur Edd.R2. — ad illius loci disputationem] Cf. II, 5, 24 sqq. — quo BFSPR1DOH1LTr.BEN. quae Edd.R2GI. — hic (om. sed) R1. — ad secundi tractatus commentarii R1 a p. m. — sequentium disputationem R2.

M. A. Th. V. C. et III. Comm. in Scip. Lib. primus explic. Incip. secda. BP6. V. Cl. Macrobbi Ambrosii Theodosii V. C. et Inl. de somnio Scipionis liber primus explicat TRUAN. Explicit liber primus Macrobbi. Incipit II I. Finit liber I. incipit II F asec. m.; ab ipso librario post libri II verba (c. 1, § 1.) Nunc de musica eorum ratione disputetur ad-

10. aequabiliter distat] Cf. § 7. qui .. defluunt] Dicendum erat: qui .. defluerent: Nam nulli re vera imbres extra latera terrae defluunt.

11. 12. Esto enim .. subiecta descriptio] Vid. fig. III.

13. illius loci .. quo antipodas esse commemorat] sc. Cicero, Somn. VI, 1. Cf. c. 20, § 8. quam verissima praedicatione extulit, ubi vid. not.

scriptum est: *Finit primus liber. incipit secundus. Aur. Meum Symmachus (SIMMACHERVS) V. C. emendabam vel distins meum Ravennae cum Macrobio Plotino Eudoxio V. C. P. Aur. Memm. Symmachus V. C. emendabam vel dis meum Ravennae cum Macrobio Plotino Eudoxio V. C. Macrobiani Ambrosii Theodosii V. C. et Inl. de somnio Scipionis liber primus explicit. Incipit secundus R2.* Eadem leguntur in P4, nisi quod habet *distins' meum et Eudoxio*, et (ut affert Mahul e P. Wilthemii libro qui inscribitur Diptychon Leodiense et in illud commentarium, Leodii 1659 in fol. Append. p. 4.) in libro manu scripto monasterii Sti. Maximini, nisi quod hic liber dicitur habere: *Macrobiani Ambrosii Sicutini (SICE-TINI, ortum esse ex V. C. Et INL. apparet ex eo quod legitur in P4: V.C.ETINI.)*. Vid. prolegom. cap. I, 2 b et 8., et cap. IV, A I. *Explicit liber primus Macrobiani. Incipit II l. Finis libri primi c. Libri primi finis hg. Commentarii libri primi finis a-z.*

MACROBII AMBROSII THEODOSII

V. C. ET INL.

COMMENTARIORUM

IN SOMNIUM SCIPIONIS

LIBER SECUNDUS.

I. Superiore commentario, Eustachi, luce mihi dilector filii,^[118] usque ad stelliferae sphaerae cursum et subiectarum septem sermo processerat. Nunc iam de musica earum modulatione disputetur. Quid? *Hic, inquam, quis est qui complet aures meas tantus 2 et tam dulcis sonus? Hic est, inquit, ille qui intervallis disiunctus inparibus, sed tamen pro rata parte ratione distinctis, impulsu et motu ipsorum orbium efficitur, et acuta cum gravibus temperans^[119] varios aequabiliter concentus efficit. Nec enim silentio tanti motus incitari possunt, et natura fert, ut extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acute sonent. Quam ob causam summus ille caeli³ stellifer cursus, cuius conversio est concitatio, acute excitato move-*

[Mss. BCFSPR12G. Edd. vicaHgspdzB.

Macrobii Aurelii Theodosii viri consularis et illustris in somnium Scipionis expositionis quam elegantissimae liber secundus vichg (hg Aurelii, et in mg. Ambrosii). Liber secundus a. Aurelii Macrobii Ambrosii Theodosii V. C. et illustris (zb illustr.) commentarius ex Cicerone in Somnium Scipionis a-b.

I. Caput I. Concentum quandam effici motu coelestium corporum, et quomodo ratio eius concentus a Pythagora sit deprehensa: tum qui numeri apti sint consonantiis musicis, quotque consonantiae sint. ch-b.

1. Superiore ... disputetur om. C. In F haec tribuuntur primo libro. — Eustathi v3c-bP0. — mihi om. R1. — dilector filii BGP4H2a-z. carior filii P. carior dilectorque filii Sv-gb. „Mss. diversitate sua me adducunt, ut censeam scriptum scribendumque esse charior dilectorque, quomodo disertim est in chartaceo et edd.“ Gron. clarior filii P6H1. clarior dilectorque filii R12IOP3Gott. (E in mg.). dulcior filii F. — septem om. H2. — Nunc (om. iam) F. — de musica earumque modulatio P6. de musico eorum modulamine H2.

2. Quid? Somn. V, 1 et 2. — Quid BCFPR2GIOP36Tr.Gott. Quis SR1Edd.I. — Hic om. O. — inquam est (om. quis) R1. — aures (om. meas) v. — sonus usque docti homines (§ 4. omisiss interpositis Ciceronis verbis). B. — disiunctus (sup. tinctus) R2. coniunctus F11; Somn. I. c. Mss. et Edd. — pro rata partium ratione (F a p. m.; SGL a sec. m.; O sup. add. vel parte) Tr.Ben. Gott. pro rata parte rationis C (F a sec. m.). pro rata parte rationum R2 a sec. m. pro rata portione a. — disiunctis SPGv. — et impulsu et motu v-gG. — aequaliter hgG. — tanti motus silentio SR2. — possint Gott.

3. summus ipse R2v. — stellifer caeli cursus R2I. — acute (om. et) R12Edd.CPGD (O a p. m.). acute et Bar. (O a sec. m.). acuto et FSH1; Somn. I. c. Edd. et Mss. nonnulli. — excitatio G.

tur sono, gravissimo autem hic lunaris atque infimus. Nam terra, nona, immobilis manens, una sede semper haeret, complexa mundi medium locum. Illi autem octo cursus, in quibus eadem vis est duorum, septem efficiunt distinctos intervallis sonos, qui numerus rerum omnium fere nodus est. Quod docti homines nervis imitati
4 atque cantibus aperuerunt sibi reditum in hunc locum. Exposito sphaerarum ordine motuque descripto quo septem subiectae in contrarium caelo feruntur consequens est, ut qualem sonum tan-
5 tarum molium impulsus efficiat hic requiratur. Ex ipso enim circumductu orbium sonum nasci necesse est: quia percussus aer ipso interventu ictus vim de se fragoris emittit, ipsa cogente natura, ut in sonum desinat duorum corporum violenta collisio. Sed is sonus, qui ex qualicumque aeris ictu nascitur, aut dulce quiddam in aures et musicum defert aut ineptum et asperum
6 sonat. Nam si ictum observatio numerorum certa moderetur, compositum sibi que consentiens modulamen educitur: at cum increpat tumultuaria et nullis modis gubernata collisio, fragor tur-

Mss. BCFSPR12G.]

— semper manens F. — una sede CGDO. Cf. Somn. I. c. ima sede R12Edd.FSPI. — medium mundi R2. — Illi octo (om. autem) g. — cursus octo R2. — duorum CFSR1 (R2 a sec. m.) vichgbGDIO „Mas.“ Gron., qui recte monet c. 4 [§ 9.] idem in edd. legi. duorum Mercurii et Veneris a; „apud Ciceronem uno ex codice.“ Gron., cuius vid. not. modorum P (R2 a p. m.) s-z. — distinctis v-gGIOLTA. — modus est H2. — apparuerunt C. 4. quae septem subiectae F. — consequens (sup. add. s. est) C. — efficiunt (om. hic) F. 5. de se fragoris emittit sonum F. — in sonum erumpat (FL a sec. m.) BAR.BW. „membranae“ Gron. ad I, 22, § 9. collisio. Sed hic sonus R1. collisione dissonus H2. — quoddam via. — in auribus BGOTT. — et musicum in aures R2. — aut asperum v. — personat CFR1DIH2. 6. compositumque sibi B. compositum sibi (sup. add. que) R1. composito sibi que P. — modulam (sup. add. ine) R1. — educitur BCFSR2v-gG IOGOTT. ducitur R1D. editur s-bP. efficitur a (g in mg.). elicitur H2. „Alias est educitur. Ego praesente marginali lectione efficitur refingam elicitur.“ Pont. — at quem F. aut cum GOTT. aut (corr. in

I, 3. Octo cursus .. septem efficiunt distinctos intervallis sonos] „Sensus est: quamvis sint octo cursus vel orbes, qui singuli edunt musicum sonum, non tamen octo diversos effici sonos, sed tantummodo septem, quia duorum, nempe Veneris et Mercurii, eadem via, idem sonus. At ecce tibi apud Ciceronem uno ex codice reddiderunt in quibus eadem vis est duorum, Mercurii et Veneris. At mihi exploratum est has tres voces esse ab interprete, ac per errorem librarii quocunque illo in codice addita: quum Cicero de industria caverit, ne nominibus istis sphaerarum frequentius uteretur, quo angustior esset obscuritas. Sed aiunt sine his locum fore obscurissimum omnibus praeterquam

astronomis. Certe omnibus qui nihil legerunt. Nam qui Macrobio dederunt operam, sciunt huius ipsius libri cap. 4 [§ 9.] haberi: *propterea quia Mercurialis et Veneris orbis etc.* Eodem pertinet quod cap. 11 [§ 7.] *Nam cursus quidem Veneris atque Mercurii paene par soli est.* Nec diversa habes lib. I, cap. 19 [§ 5.] *Et accepit a Platone [in]mo Timaeo Loero p. 96 E.] cuius est in libro de anima mundi: Δύο δ' ἰσόδρομοι ἀέλιω ἐντι, Ἐσμά τε καὶ Ἥρας, τὸν Ἀφροδίτας καὶ φασφόρον τοὶ πολλοὶ καλέοντι.* „Gron. — Adde Plat. Tim. p. 38. ἥλιον δ' εἰς τὸν δευτέρον ἐπερ ἤης, ἑωσφόρον δὲ καὶ τὸν λεγόν Ἐσμον λεγόμενον εἰς τοὺς τάχει μὲν ἰσόδρομον ἥλιω κύκλον ὄντας, τὴν δ' ἐναντίαν εἰληχότας ἀπὸ δυνάμιν.

bidus et inconditus offendit auditum. In caelo autem constat 7 nihil fortuitum nihil tumultuarium provenire, sed universa illic divinis legibus et statuta ratione procedere. Ex his inexpugna-120] bili ratiocinatione collectum est musicos sonos de sphaerarum caelestium conversione procedere, quia et sonum ex motu fieri necesse est et ratio quae divinis inest fit sono causa modulaminis. Haec Pythagoras primus omnium Graiae gentis hominum 8 mente concepit: et intellexit quidem compositum quiddam de sphaeris sonare propter necessitatem rationis, quae a caelestibus non recedit; sed quae esset illa ratio, vel quibus observanda modis, non facile deprehendebat: cumque eum frustra tantae tamque archanae rei diuturna inquisitio fatigaret, fors optulit, quod cogitatio alta non repperit. Cum enim casu praeteriret in 9 publico fabros ignitum ferrum ictibus mollientes, in aures eius malleorum soni certo sibi respondentes ordine repente ceciderunt: in quibus ita gravitati acumina consonabant, ut utrumque ad audientis sensum statuta dimensione remearet et ex variis

[Edd. vicahgspdzh.

at) enim R1. 7. tumultuarium (sup. add. nichil) C. — statuta ratione BCS (R2 a p. m.; G a sec. m.) DIH12Tz.Gorr. stata ratione R1 (R2 a sec. m.) s-bP. stata vel statuta ratione O. rata ratione Fvia (g in mg.) BAR.LBEN. — rationatione (sup. ci) R1. ratione F (R2 a p. m.). — caelestium sperarum B. — sonum (om. et) B. sonus (om. et) Gorr. — et motum v. 8. Hoc Edd.PR2. — sors v-g. 9. praeteriret casus R2. — mollientes ictibus R2. ictibus mollientes v1. L. Mod. ep. 91. p. 410. „Horatius tamen Sat. I, 4 [v. 20.] Dum ferrum molliat ignis. Attamen illa Meti lectio haudquaquam insuper habenda, dixitque Ovidius de arte II [v. 119.] lam molire animum qui duret. Sic et Maro [Aen. IV, 309. et XII, 327.] moliri classem, moliri habenas. Et Terent. [Heaut. II, 2, 11.] dum moliantur, dum comuntur, annus est.“ Pont. — ordine respondentes BS. — occiderunt (sup. recid.) BEN. — consonabant acumina B. — statuta dimensione FSPR12 (G a sec. m.) viaDI H12BAR.LBEN. stata dimensione Beh-bC (G a p. m.). statuta vel stata

8. Haec Pythagoras primus .. mente concepit] „Haec non repugnare putanda sunt iis quae Iamblichus de vita Pythag. cap. 4. narrat, Pythagoram a milite Cambysis captum et ex Aegypto Babylonem abductum a Magis numerorum, musices aliarumque rerum disciplinam didicisse. Nam Macrobius loquitur hic de harmonia sphaerarum, quam Pythagoras primus investigaverit, aut, si Iamblichus fides est habenda, solus audivit. Rectissime indicat Iamblichus. Nam nemo mortalium alius unquam eiusmodi musicam audivit nec audiet. Ceterum si quis de inventoribus artis musicae aliquid cognoscere velit, adeat Plutarchum de musica ab initio: qui libellus inprimis ad hoc caput Macrobii illustrandum facit.“ ZEUN. — De Or-

pheo musicae caelestis inventore vid. Lobeck. Aglaoph. p. 942 sqq.

9. fabros ignitum ferrum ictibus mollientes] Hoc primum intuenti potest videri natum esse ex Horatii verbis: dum ferrum molliat ignis male expressis. Sed, ut Ovidius Met. II, 411. dicit lanam molire trahendo, et Fast. III, 817. lanam molliare tantum pro nere, sic illud quoque ferri posse censeo, licet non negem, id quod comprobatur Modius, molientes, non minus commendari verbis Virgilii Georg. I, 494. incurvo terram molitus aratro, Taciti Ann. I, 39. moliantur fores, al.

ita gravitati acumina consonabant] Haec inter se opponuntur ut accentus gravis atque acutus. Cf. c. 4, § 2 sq.

- 10 impulsibus istum sibi consonans nasceretur. Hic occasionem sibi oblatam ratus deprehendit oculis et manibus quod olim cogitatione quaerebat. Fabros adit, et imminens operi curiosius intuetur, annotans sonos qui de singulorum lacertis conficiebantur. Quos cum ferientium viribus ascribendos putaret, iubet ut inter se malleolos mutant: quibus mutatis sonorum diversitas ab hominibus recedens malleolos sequebatur. Tunc omnem curam ad pondera eorum examinanda convertit: cumque sibi diversitatem ponderis quod habebatur in singulis annotasset, aliis ponderibus [12]ia maius minusve excedentibus fieri malleolos imperavit, quorum ictibus soni nequaquam prioribus similes nec ita sibi consonantes exaudiebantur. Tunc animadvertit concordiam vocis lege ponderum provenire: collectisque numeris, quibus consentiens sibi diversitas ponderum continebatur, ex malleis ad fides vertit examen, et intestina ovium vel boum nervos tam variis ponderibus illigatis tetendit, qualia in malleis fuisse didicerat: talisque ex his concentus evenit, qualem prior observatio non frustra animadversa promiserat, adiecta dulcedine quam natura
- 13 fidium sonora praestabat. Hic Pythagoras tanti secreti compos deprehendit numeros ex quibus soni sibi consoni nascerentur: adeo ut fidibus sub hac numerorum observatione compositis certae certis aliaque aliis convenientium sibi numerorum concordia tenderentur, ut una impulsu plectro alia, licet longe posita sed
- 14 numeris conveniens, simul sonaret. Ex omni autem innumera varietate numerorum pauci et numerabiles inventi sunt qui sibi ad efficiendam musicam convenirent. Sunt autem hi sex omnes:
- 15 epitritus hemiolius duplaris triplaris quadruplus et epogdous. Et

Mss. BCFSPR12G.]

dimensione O. 10. Hic (sup. add. n) F. hinc gb. — occasione sibi oblata F (Gott. corr. in ...nem ...tam). — deprehendit BCFSPR12 IOGott.a. deprehendendi R2 sup. lin.; vch-b. deprehendi DH2i. — ac manibus F. — requirebat F. — opus Gott. — intuetur (add. sup.) R2. — efficiebantur BAR.BEN. — inter se ut B. inter se (om. ut) F. — malleos vl. malleos v3-gGO (bis). — malleolorum mutet diversitatem R2. 11. convertit BCR12v-gGDO „Angl.“ BAR.BEN.GOTT. vertit a-bFSPI. — minus (sup. add. que) R1. — malleos FR2Edd.PGD IO. — nec sibi (om. ita) B. 12. omnibus numeris a-bP. — a malleis FR1H2Gott. „Ms. in mg. ut BAR.BEN.“ — alligatis FIO. — ex eis F. — praestabat sonora R2. 13. compos secreti R2. — observatione numerorum R1. — ut certe R1 a sec. m. — et una F. 14. efficiendam BCFSR12GDOH2BAR.BEN.Tr.L. efficiendum a-bPI. conficiendam v-g (v13 ad conficiendam sibi convenirent musicam). — hi ex omnibus CF. — triplaris quadruplaris add. a sec. m. C. — quadrup-

unum sibi consonans nasceretur] Cf. Sat. I, Praef. § 8. unde unum fiat ex omnibus.

10. iubet ut .. mutant] et § 11. fieri malleolos imperavit propter leges grammaticas inversas digna sunt quae adnotentur. Cf. I, 6, 64. Mulierem .. imperaverat saltibus concitari, et Sat. I, 12, 28. custodibus iussit, ne mulierem interesse permitterent.

11. aliis ponderibus .. fieri mal-

leolos] Malim: alios ponderibus in maius minusve excedentibus, fieri (an ferri? Cf. Hor. Od. II, 3, 14.) malleolos imperavit: sed nullus codex ms. suffragatur.

14. Sunt autem hi sex omnes etc.] Cf. Censorin. 10, 8 sqq. Martian. I, § 11., II, § 107 sqq., IX, § 934. ed. Kopp. Zennius ad sequentia citavit Gell. XVIII, 14. et Vitruv. III, 1.

epitritus etc.] Lib. I, cap. 19,

est epitritus, cum de duobus numeris maior habet totum minorem et insuper eius tertiam partem, ut sunt quattuor ad tria: nam in quattuor sunt tria et tertia pars trium, id est unum: et is numerus vocatur epitritus: deque eo nascitur symphonia quae appellatur διὰ τεσσάρων. Hemiolius est, cum de duobus numeris maior habet totum minorem et insuper eius medietatem, ut sunt tria ad duo: nam in tribus sunt duo et media pars eorum, id est unum: et ex hoc numero, qui hemiolius dicitur, nascitur symphonia quae appellatur διὰ πέντε. Duplaris numerus est, cum de duobus numeris minor bis in maiore numeratur, ut sunt quattuor ad duo: et ex hoc duplari nascitur symphonia cui nomen est διὰ πασῶν. Triplaris autem, cum de duobus numeris minor ter in maiore numeratur, ut sunt tria ad unum: et ex hoc numero symphonia procedit quae dicitur διὰ πασῶν καὶ διὰ πέντε. Quadruplus est, cum de duobus numeris minor quater in maiore numeratur, ut sunt quattuor ad unum, qui numerus facit symphoniam quam dicunt δις διὰ πασῶν. Epogdous est 20 numerus qui intra se habet minorem et insuper eius octavam partem, ut novem ad octo, quia in novem et octo sunt et insuper octava pars eorum, id est unum. Hic numerus sonum parit quem τόνον musici vocaverunt. Sonum vero tono minorem 21 veteres quidem semitonium vocitare voluerunt. Sed non ita accipiendum est, ut dimidius tonus putetur, quia nec semivocalem in literis pro medietate vocalis accipimus. Deinde tonus per na-

[Edd. vicahgspézb.

plaris F (R1 sup. lin.) H2Bar.Ben. 15. epitritus numerus Tr. cum add. a sec. m. R2. — ex duobus B. duobus (om. de) Gorr. — minorem totum et eius insuper B. — ut III sunt B. — in quattuor sunt tres F. — et is numerus vocatur epitritus CFSR1v-gbGDIO. „Recte. Nam tempore praesente auctor hic ubique utitur.“ Zenn. et is num. epytritus vocatur B. et epitritus vocatur is numerus R2. et is numerus est vocatus epitritus Pa-z. et is num. vocatus est epitritus Tr.Ben. — quae appelletur v1. Quae vocatur F. — διὰ τεσσάρων SEdd.PD. ΔΙΑ-TECCEPQN R2. dia tesseron GIO. dyatesseron BCFR1.

16. minorem in se Bar. — ut III ad II (om. sunt) F. — media pars duorum R1. media eorum pars (om. id est) R2. — Ex hoc (om. et) h. — quae vocatur F.

17. cum duobus (om. de) R2. — in maiorem R1. — Ex hoc (om. et) B. — duplari numero Fv-g „quod non opus est, et facile potest intelligi, ut paulo ante [§ 15.] deque eo nascitur symphonia.“ Zenn. — quae vocatur (sup. add. vel cui nomen est) R2. quae appellatur I.

18. cum duobus (om. de) gGI — Et hoc (om. ex) B. ex hoc (om. et) R1. — symphonia procedit numero F.

19. quadruplus (om. est) G. — in maiore tenetur F. — qui in numeris via (g in mg.); Mod. ep. 91, p. 410. corrigiit qui numerus. — bis dyapason F.

20. ut sunt Tr. — novem et octo cahgG; Mod. l. c. corr. ad. — octo sunt (om. et) v-g; Mod. l. c. addit et. — eorum est i. unum C. — parit sonum R2. — tonum FR1. tonon Mas. rell. et Edd.

21. semitonium (infra quoque) v. ἡμιτόνιον hg in mg. — voluerunt vocitare F. — dimidius totus (sup. nus) C. 22. deinde

§ 21., ubi hi numeri memorantur, non explicantur, epogdous hemiolium sequitur; symphoniae commemorantur I, 6, 43.

20. sonum parit quem τόνον mu-

sici vocaverunt] Cf. Censorin. 10, 4. Martian. 11. cc. et VII, § 741.

21. sed non ita accipiendum est, ut dimidius tonus putetur] Musici veteres semitonium pro terti parte

turam sui in duo dividi sibi aequa non poterit: cum enim ex novenario numero constet, novem autem nunquam aequaliter dividantur, tonus in duas dividi medietates recusat: sed semitonium vocitaverunt sonum tono minorem, quem tam parvo distare a tono deprehensum est, quantum hi duo numeri inter se distant, id est ducenta quadraginta tria et ducenta quinquaginta 23 sex. Hoc semitonium Pythagorici quidem veteres *διεσιν* nomi-

Mss. BCFSPR12G.]

tonos (sup. u) C. — ex numer VIII R2. — aequaliter BR1. — dimidietates B. — vocaverunt F a p. m.; s-b. — tonum tono minorem v. sonum tonon minorem a; Mod. l. c. corrigi ex codd. tono. — parvum FI. — a tono dictum est H1. — quanto con. Gron. ad c. 4, § 7. — CCXC sex H1. ducenta quinquaginta sex. id est q. XIIIcim numerus octies ductus mediata CClorum XLa IIIum ō videtur complere. Nam ex illa geminare Ctum IIIlor efficiuntur quae nequaquam medium CClorum XLa IIIum contulerit. BEN.
23. quidem om. R1. — dihesin (infra quoque) Cv. dihesin Mss.

dimidia habuerunt. Cf. Censorin. 10. 7. Est enim (symphonia διὰ πασῶν) vel sex tonorum, ut Aristoxenus musicique adceverant, vel quinque et duorum semitoniorum, ut Pythagoras geometraeque qui demonstrant duo semitonia tonum complere non posse, ubi O. Iahn. citavit Aristox. el. harm. II, p. 46. et Theon Smyrn. is. p. 82. 102. Bull.; Ptol. harm. 10.; Boeth. mus. I, 33., III, 1 aqq.; Nicom. harm. II, p. 27. Martianus IX, § 930. Dico, inquit, quidquid rite sonuerit, aut tonum esse aut hemitonium aut quartam partem toni, quae diesis appellatur .. hemitonium dicitur quod toni medium tenet.

22. cum enim ex novenario numero constet etc.] Errat Macrobius. Cf. Plutarch. de anim. procreat. c. 18. Ἐπεὶ δὲ πῶτον τὸν ἐπογδοὺν λόγον ὁ θ' καὶ ὁ η' ποιοῦντες οὐδὲν διάστημα μέσον ἔχουσι, διπλασιασθέντων δ' ἀμφοτέρων ὁ παραμπλήτων μεταξὺ δύο ποιεῖ διαστήματα· δηλοῦν δὲ τοῦτων μὲν ἴσων ὄντων δίχα τέμνεται τὸ ἐπογδοὺν· ἀλλὰ μὴν διπλάσια γίνεται τῶν μὲν θ' τὰ η' καὶ ι', τῶν δὲ ἡ τὰ ε' καὶ ι. δέχονται δὲ οὗτοι μεταξὺ τὰ ιε', καὶ γίνεται τῶν διαστημάτων τὸ μὲν μείζον, τὸ δὲ ἑλάττω· ἔστι γὰρ τὸ μὲν πρότερον ἑξακτακιδέκατον, τὸ δὲ δευτερον ἑρεκακιδέκατον· εἰς ἄνισα τὸ λύνν τέμνεται τὸ ἐπογδοὺν· εἰ δὲ τοῦτο, καὶ ὁ τόπος· οὐδέτερον ἄρα γίνεται διακιδέκατον ἀ-

τοῦ τῶν τμημάτων ἡμιτόνιον, ἀλλὰ ὁρθῶς ὑπὸ τῶν μαθηματικῶν λείμμα προσαναγορεύεται.

quem tam parvo distare a tono deprehensum est etc.] Respicit ad verba Platonis Tim. p. 36. Steph.: τῷ τοῦ ἐπογδοὺν διαστήματι τὰ ἐπὶ τριτὰ πάντα συνεκλήρουτο, λέγων αὐτῶν ἑκάστον μόριον, τῆς τοῦ μορίου ταύτης διαστάσεως λειψθείσης ἀριθμοῦ πρὸς ἀριθμόν ἐχούσης τοὺς ὄρους ἐξ καὶ πεντήκοντα καὶ διακοσίων πρὸς τρία καὶ τετραράκοντα καὶ διακόσια. Explicavit haec Plutarchus l. c. Sed utar potius nostris numeris, quo planior fiat res. Intercedit autem inter CXCH et CCLVI ratio epitriti ($192 + 192$

$\frac{3}{3} = 192 + 64 = 256$). Horum numerorum intervallum si explere studueris epogdois, pervenies non ad CCLVI, sed ad CCXLIII tantum

$(192 + \frac{192}{8} = 192 + 24 = 216;$

et $216 + \frac{216}{8} = 216 + 27 = 243$).

At vide ne haec huc non recte sint adhibita. Nam Plato loquitur de epitritis per epogdois explendis, Macrobius de dividendo tono i. e. epogdoo qui pariat tonum. Platonem si sequimur, toni sunt 192 : 216 et 216 : 243, semitonium autem vel λείμμα est 243 : 256, quamquam his nominibus ille non est usus.

23. Hoc semitonium Pythagorici

nabant: sed sequens usus sonum semitonio minorem δίσιν[123] constituit nominandum. Plato semitonium λείμμα vocitavit. Sunt igitur symphoniae quinque, id est διὰ τεσσάρων, διὰ 24 πέντε, διὰ πασῶν, διὰ πασῶν καὶ διὰ πέντε, καὶ δις διὰ πασῶν. Sed hic numerus symphoniarum ad musicam pertinet quam vel flatus humanus intendere vel capere potest humanus auditus: ultro autem se tendit harmoniae caelestis accessio, id est usque ad quater διὰ πασῶν καὶ διὰ πέντε. Nunc interim de his quas nominavimus disseramus. Symphonia διὰ τεσσάρων 25 constat de duobus tonis et hemitonio, ut minutias quae addimento sunt relinquamus, ne difficultatem creemus, et fit ex epi-

[Eld. vicahgspdz.]

et Edd. rel. — sonum tono minorem G. — lymma B. lima C H2. limina (sup. limma) G. limma Mss. rel. et Edd. 24. diatesseron BR110. dyatesseron F. — bis diapason (om. καὶ) F. καὶ diapason (sup. diadiap.) R1. — quem (in mg. quam) g. — ultro B SP (R1 a sec. m.) R2G. ultra CFedd. — tetendit H2. — accensio F. 25. diatesseron BFR1. — hemitonio BCFR12DOH2 „Ma.“ a. se-

.. diesin nominabant] Cf. Theo Smyrn. laeg. in Plat. math. p. 87.: Δίσειν καλοῦσιν ἐλαχίστην οἱ περὶ Ἀριστοξένου τὸ τεταρτημόριον τοῦ τόνου, ἥμιον δὲ ἡμιτονίου, ὡς ἐλάχιστον μελωδῶν διάστημα, τῶν Πυθαγορείων δίσειν καλοῦντων τὸ νῦν καλούμενον ἡμιτόνιον. H. Stephanns in Thes. s. v. δίσεις apud Boethium II, 27. refert δίσειν dici semitonium minus, ut ἀποταμῆν semitonium maius. Aristoxenum secutus est Martianus I. c. (ad § 21.) et IX, § 933. Illam locum cum aliis hac non pertinentibus attulit Zeunius.

sonum semitonio minorem] Conf. praeter Aristoxenum et Martianum II. cc. Vitruvium V, 4. Dissis autem est toni pars quarta, ita in hemitonio duae dieses sunt collocatae. Gal. vol. VIII, p. 56.: Ὁ μὲν μοναῖος σὺν ἄχρι τόνου καὶ ἡμιτονίου μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι διέσεως ἰκανῶς διαγινώσκει, et similia ap. Dionys. Hal. de compos. verb. p. 63 K.

Plato semitonium λείμμα vocitavit] immo διάσασιν λεμφθίσαν; inventionem illius nominis Plutarchus tribuit mathematicis (vid. nott. ad § 21.) i. e. Pythagoreis. Cf. de an. praepr. c. 17. τοῦτον (τὸν τόνον) οἱ μὲν ἀρχονικοὶ δίχα τεμνόμενον οἰσται δύο διαστήματα ποιεῖν, ὧν ἑκάτερον ἡμιτόνιον καλοῦσιν οἱ δὲ Πυθαγορικοὶ τὴν μὲν εἰς ἴσα τομὴν ἀπένευσαν αὐτοῦ, τῶν δὲ

τεμμάτων ἀνίσαν ὄντων λείμμα τὸ ἐλάττω ὀνομάζουσιν, ὅτι τοῦ ἡμισέως ἀπολείπει. Idem ibid. c. 18. extr. διὸ, inquit, καὶ λείμμα τοῦτον τὸν ἀριθμὸν ὀνόμαζον (sc. οἱ μαθηματικοί). ἐγὼ μὲν οὖν ἐσσημάτα δηλοῦσθαι τὴν Πλάτωνος οἶμαι γνώμην ἐν τούτοις τοῖς ἀριθμοῖς, unde fortasse natus est error Macrobiani, qui limma Platoni tribuit etiam c. 2, § 20. Cf. Censorin. 10, 7. quare etiam huiusmodi intervallum Plato abusive semitonium, proprie autem διάλειμμα vocat. Fuit autem Pythagoreis λείμμα idem quod δίσεις.

24. Sunt igitur symphoniae quinque] Cf. Censorin. 10, 6. Symphoniae simplices ac primae sunt tres, quibus reliqua constant; una .. quae vocatur διὰ τεσσάρων, alia .. quam vocant διὰ πέντε: tertia est διὰ πασῶν. Etiam Plutarchus de mus. c. 22. non nisi has tres symphonias commemorat, et Martian. II, §§ 105 et 107., VII, §§ 733 et 737.; Macrobius ipse I, 6, 43.

intendere] i. e. intentione proferre.

25. Symphonia διὰ τεσσάρων etc.] Cf. c. 2, § 18., Plutarch de mus. c. 23., Censorin. et Martian. II. cc. hemitonio] Hanc huius vocis formam quum infra omnes habeant codices mss., et h. l. maior eorum pars, praetuli, licet §§ 21 et 22 loquatur semitonium.

minutias quae in addimento sunt] i. e. τὰ λείμματα.

trito: διὰ πέντε constat ex tribus tonis et hemitono, et fit de hemiolio: διὰ πασῶν constat de sex tonis, et fit de duplari: verum διὰ πασῶν καὶ διὰ πέντε constat ex novem tonis et hemitono, et fit de triplari numero: δὲς autem διὰ πασῶν continet tonos duodecim, et fit ex quadruplo.

II. Hinc Plato, postquam et Pythagoricae successione doctrinae et ingenii proprii divina profunditate cognovit nullam esse posse sine his numeris iugabilem competentiam, in Timaeo suo [124] mundi animam per istorum numerorum contextionem ineffabili providentia dei fabricatoris instituit. Cuius sensus si huic operi fuerit adpositus, plurimum nos ad verborum Ciceronis, quae circa 2 disciplinam musicae videntur obscura, intellectum iuvabit. Sed, ne quod in patrocinium alterius expositionis adhibetur ipsum per se difficile credatur, pauca nobis praemittenda sunt quae simul 3 utriusque intelligentiam faciant lucidiorem. Omne solidum corpus trina dimensione distenditur: habet enim longitudinem latitudinem profunditatem, nec potest inveniri in quolibet corpore quarta dimensio: sed his tribus omne corpus solidum continetur. 4 Geometrae tamen alia sibi corpora proponunt, quae appellant mathematica, cogitationi tantum subicienda, non sensui. Dicunt enim punctum corpus esse individuum in quo neque longitudo neque latitudo nec altitudo deprehendatur, quippe quod in nullas 5 partes dividi possit. Hoc protractum efficit lineam, id est corpus unius dimensionis: longum est enim sine lato sine alto, et duobus punctis ex utraque parte solam longitudinem terminantibus

Mss. BCFSPR:2G.]

mitono Ss-bPGI. semitono v-g. — et fit ex epitrito diapente: et constat v. — hemitono (infra quoque) vichg. — et de hemolio fit R1. — sed διὰ πασῶν καὶ διὰ πέντε v-g. verum ΔΙΑΠΑΘΩΝΚΑΙΑΠΕΝΤΕ B. — de duplari (sup. triplari) F. — numero om. R2. — His autem F.

II. Caput II. Plato quem in modum animam mundi ex numeris fabricatam esse docuerit; et quod hinc etiam probari possit, concentum quandam esse coelestium corporum. ch-h. 1. Hinc et v-g. — postquam

ex F. postquam e (sup. ex) R1. postquam (om. et) v-g. — doctrinae successione R2. — propria (corr. in propiti) F. — in Timaeo] p. 34 sqq. — contextionem C (F sup. add. t). commixtionem Bv. — fabricatam Bw. — verborum e (corr. in ad verborum) R1. — musicae artis C. musici R1.

2. praetermittenda BD (F corr. in praem.). adicienda (sup. praetermittenda) C. 3. corpus solidum R2. — et profunditatem F. — in quolibet corpore inveniri R1.

4. corpora sibi F. — subicientia BAR. subiaccientia „libri vett., quamvis I, 15 [§ 5.] dixerit: reliquo igne caelesti lucem suam non subiciente conspectui.“ Gron. Adde ib. § 2. subiectus est oculis, c. 18, § 12. subiecta oculis. — in quo nec v. latitudo neque longitudo F. — neque altitudo R1 Edd. SPDIO. 5. dimensionis unius R2. — sine alto (add. a sec. m. sine lato) C. sine alto

II, 1. Pythagoricae .. doctrinae] Cf. Censorin. 13, 1. Pythagoras prodidit hunc totum mundum musica factam ratione. Alii Orpheo tribuant musicae caelestis inventionem. Vid. not. ad § 8,

iugabilem competentiam] Cf. § 18. et I, 6, 24.

3. Omne solidum corpus trina dimensione distenditur] Cf. I, 5, 9. fit enim tribus dimensionibus impletis corpus solidum, et quae leguntur ibid. inde a § 7. et I, 6, 36.

4. quae appellant mathematica] Cf. I, 6, 36.

continetur. Hanc lineam si geminaveris, alteram mathematicum corpus efficies, quod duabus dimensionibus aestimatur, longo latoque, sed alto caret: et hoc est quod apud illos superficies vocatur, punctis autem quattuor continetur, id est per singulas lineas binis. Si vero hae duae lineae fuerint duplicatae, ut subiectis duabus duae superponantur, adicietur profunditas, et hinc solidum corpus efficitur, quod sine dubio octo angulis continetur: quod videmus in tessera, quae Graeco nomine $\chi\upsilon\beta\omicron\varsigma$ vocatur. His geometricis rationibus applicatur natura numerorum, et monas punctum putatur, quia, sicut punctum corpus non est sed ex se facit corpora, ita monas numerus esse non dicitur sed origo numerorum. Primus ergo numerus in duobus est, qui similis est lineae de puncto sub gemina puncti determinatione productae. Hic numerus, duo, geminatus de se efficit quattuor, ad similitudinem mathematici corporis, quod sub quattuor punctis longo latoque distenditur. Quaternarius quoque ipse geminatus octo efficit, qui numerus solidum corpus imitatur: sicut duas lineas diximus duabus superpositas octo angulorum dimensione integram corporis soliditatem creare: et hoc est quod apud geo-

[Edd. vicahgspdab.

sine lato F. — sola P. 6. corpus mathematicum F. — efficiet R2, — aestimetur S. extruatur viag, quod Mod. N. L. ep. 91, p. 411. 6 membr. corrigit in aestimatur. — continetur add. a sec. m. R1. — id est om. F. 7. hae R1. — efficietur Fv3-bPI. — $\chi\upsilon\beta\omicron\varsigma$ gGH2. cubus B (C a p. m.) R1L „optima membrana“ Gron. ad 1, 5, 9. cybus R2D. cubus FS-hs-b10. 8. His (sup. add. ergo) C. — quod sicut C. — corpora facit R2. — non esse dicitur C. 9. Primus enim R2vgG. — numerus om. B. — determinatione BC. — duo om. C. in duo H2. — longe lateque (sup. o) F. 10. diximus duas lineas R2. — superpositas om. B. superpositis F. — procreare F. —

6. Hanc lineam si geminaveris] Non duabus, sed tribus pluribusve lineis includi superficiem recte docet Macrobius I, 5, 8. Hoc loco videtur cogitasse de quadrati lineis duabus ex adverso positis, quia subiecit: punctis autem quattuor continetur. Simili modo addit: Si vero hae duae lineae fuerint duplicatae etc., nam revera non duae sed quattuor lineae sunt geminandae, et in angulis quattuor aliis lineis octo illae inter se iungendae, ut fiat solidum corpus. Ut punctum protractum (§ 5.) dicit efficere lineam, ita poterat dicere lineam promotam in latitudinem longitudini suae aequalem efficere quadratum, et quadratum in altitudinem longitudini et latitudini aequalem promotum efficere tesseram.

7. octo angulis] Vid. not. ad I, 5, 10., ubi, ut h. l., legitur etiam tessera quae $\chi\upsilon\beta\omicron\varsigma$ vocatur.

8. monas punctum putatur] Cf.

c. 14, § 24. Martianns VI, § 707. Geometriam facit dicentem: Quod quidem incorporeum invisibileque primum commune mihi cum Arithmetica reperitur. Nam monas eiusdem insecabilis procreatio numerorum est, mihi que signum vocatur quod utpote incomprehensibile parte nulla discernitur. — Similia habet ib. VII, § 746. Signum idem esse quod punctum ipse Macrobius docet I, 16, 10. et II, 5, 10. Huc pertinet etiam quod Pythagorei mundi centrum esse dixerunt $\tau\eta\nu\ \mu\omicron\nu\acute{\alpha}\delta\alpha$, cf. Plut. Num. c. 11.

monas . . origo numerorum] Cf. I, 6, 7. Martian. II. cc. et VII, § 743. Numerus est congregatio monadum, et § 745. monas quidem numerus non est. Plotin. III, 8, p. 350 C. $\acute{\alpha}\rho\iota\theta\mu\omicron\varsigma\ \delta\epsilon\ \acute{\alpha}\rho\chi\eta\ \dots\ \tau\omicron\ \sigma\upsilon\tau\omicron\varsigma\ \epsilon\upsilon$. Laur. Lyd. II, 3 (2 p. 14.). 9. Primus ergo numerus etc.] Cf. Martian. II. cc.

10. solidum corpus] Cf. I, 5, 9. et Martian. VII, § 740.

- 11 metras dicitur bis bina bis corpus esse iam solidum. Ergo a pari numero accessio usque ad octo soliditas est corporis: ideo inter principia huic numero plenitudinem deputavit. Nunc oportet ex impari quoque numero quemadmodum idem efficiatur in-
- 12 spicere. Et quia tam parisi quam impari numeri monas origo est, ternarius numerus prima linea esse credatur. Hic triplicatus novenarius numerum facit: qui et ipse quasi de duabus lineis longum latumque corpus efficit, sicut quaternarius, secundus de paribus, efficit: item novenarius triplicatus tertiam dimensionem praestat. Et ita a parte impari numeri in viginti septem, quae sunt ter terna ter, solidum corpus efficitur: sicut in numero pari
- 13 bis bina bis, qui est octonarius, soliditatem creavit. Ergo ad efficiendum utrobique solidum corpus monas necessaria est et sex alii numeri, id est terni a pari et impari: a pari quidem duo
- 14 quattuor octo, ab impari autem tria novem viginti septem. Timaeus igitur Platonis in fabricanda mundi anima consilium divinitatis enuntians ait illam per hos numeros fuisse contextam, qui et a pari et ab impari cubum, id est perfectionem soliditatis, efficiunt: non quia aliquid significaret illam habere corporeum, sed ut possit universitatem animando penetrare et mundi solidum
- 15 corpus implere, per numeros soliditatis effecta est. Nunc ad ipsa Platonis verba veniamus. Nam cum de deo animam mundi fabricante loqueretur, ait: *Primam ex omni fermento partem tulit:*

Mss. BCFSPR12G.]

dicitur apud geometras v-g.

11. ideoque C. — id efficiatur v-g.

12. origo est monas R1. — *Hee* (sup. i) R1. — *facit numerum* F. — *de duobus numeris* (sup. ex duabus lineis) C. — *sicut quaternarius ... efficit om. viag.* — *secundum chs-bPGL.* — *tertiam dimensionem ... efficiatur add. in mg. C.* — *viginti septem* (om. in) R2. — *qui sunt terni ter* F. — *corpus solidum* R1. — *bina bis* (om. bis) h. 13. *sex* (om. et cum ras.) C. *sed sex* F. *ut sex* R2. *sed et sex* BAR.BEN. — *et terni ab impari* (om. autem) FH2. 14. *in fabrica mundi* B. — *a pariter impari* C a p. m. *a pari et impari* (om. ab) C a sec. m., v-g. — *cybum* FR2G. — *perfectionem divinitatis v.* — *non quod F.* — *posset v-gh.* — *animare* (sup. implere) R1. 15. *Platonis verba* Tim. p. 35. — *firmamento* vcagb (c in mg. fermento). „Ed. vet. rectissime habet *firmamento*. Plato enim, quem hic omnino interpretatur Macrobius, *Μίαν*, inquit, *ἀπέτελε τὸ πρῶτον ἀπὸ παντὸς ποικίαν*. Igitur illud *ναῦν* non fermentum significat, quod indignum philosopho erat relinquendum pistoribus ac coquis, sed firmamentum, h. e. universum, coelum. Deinde pro *primam* et *leges* linguae et locus Platonis videtur

12. *ternarius numerus prima linea esse credatur* etc.] Haec non tam facile accommodantur geometricae rationi quam quae § 9 seqq. dicuntur de pari numero.

14. *Timaeus igitur Platonis* etc.] Cf. I, 6, 46.

non quia .. significaret] Dicendum erat non quo, et praeterea aliquid corpori.

ut possit .. effecta est] Hoc quidem loco praeseps tempus non potest excusari ut I, 19, 5.: sed libris Mss. obtemperandum esse

duxi. Fortasse Macrobius in animo habuit effectum perpetuum.

15. *ex omni fermento*] i. e. ex omni massa. Cf. Ovid. Met. I, 70.: *Cum, quae pressa diu massa latuere sub illa, Sidera coeperunt toto effervere caelo*. Quod legitur in veteribus quibusdam editionibus et comprobatur a Zeunio, *ex omni firmamento*, id comprobatione dignum non est. Namque *firmamentum* pro caelo geometra quidem ille Gronovii (I, § 8.), sed Macrobius nusquam dixit, et si sic hac voce

*hinc sumpsit duplam partem prioris, tertiam vero secundae hemioliā sed primae triplam, et quartam duplam secundae, quintam tertiae triplam, sextam primae octuplam, et septimam vices septies a prima multiplicatam. Post hoc spatia quae inter duplos et tri-
plos numeros habant insertis partibus adimplebat, ut binae medie-
tates singula spatia colligarent: ex quibus vinculis hemioli et epi-
triti et epogdoi nascebantur. Haec Platonis verba ita a nonnullis 16
excepta sunt, ut primam partem monada crederent: secundam,
quam dixi duplam prioris, dualem numerum esse confiderent:
tertiā ternarium numerum, qui ad duo hemioliū est, ad unum
triplus: et quartā quattuor, qui ad secundum, id est ad duo,
duplus est: quintā novenarium, qui ad tertium, id est ad tria,
triplus est: sextā autem octonarium, qui primum octies con-
tinet: at vero pars septima in viginti et septem fit, quae fa-
ciunt, ut diximus, augmentum tertium inparis numeri. Alternis
enim, ut animadvertere facile est, processit illa contextio: ut post*

[Edd. vicahgapsab.

postulare primum. Zeun. — sedem hemioliā v (c sed'ae). — primae octavam s-z. „E verbis Platonis τὴν δ' ἑκτὴν τῆς πρώτης ὀκταπλασίαν apparere novarum editionum mendum hoc esse et mutandum in octuplam, ut est in vet. libb. omnibus.“ Gron. — septimam (om et) R2. septuplam v. — vigies B (R1 sup. e). — multiplicata B. — post haec v-g. „quod loco Platonis, ubi est μετὰ ταῦτα, convenientius putandum est.“ Zeun. post hoc (sup. add. s) R1. post (om. hoc) B. — habant C in ras. habebant B. — adimplebatur Tn. — colligerent F. 16. ita non nonnullis (sup. scr. a) R1. ante nullis (om. ita) v. — accepta FBn. — monadem crederent CSRlv-gl. crederent monadem R2. — quam tibi dixi v. — considerarent F. conficiunt (corr. in confiderent) R1. — ad duos hem. F. — triplus est R2. — et quantum Cv1DIO. — quia secundum (sup. qui ad) G. — quintum BCGv1DI (O a p. m.). ad tripla (sup. tria) C. — sextum Mss.v1DIO. — autem sup. add. R1. vero F. — at vero septimum (om. pars) F. — viginti septem (om. ei) R2. — fit quae v. posuit qui F. — ut diximus] § 13. — augmentum vicah (ch in nig., ut Mod. ep. 91, p. 411. augmentum). „Spectat locum [§ 12.] novenarius triplicatus tertiam dimensionem praestat. Igitur est repudiandum augmentum pro augmentum, h. e. dimensio, seu numerus ex multiplicatio-
ne effectus.“ Zeun. 17. Alternis enim Mss.chgDIO; Mod. l. c. alterius autem vi. ulterius autem a. alternis saltibus enim s-b. „Τὸ saltibus in nullo exemplari invenio. Non tamen ausculto. Cf. I, 6 [§ 33.] sed eadem alternis saltibus custoditur aequalitas.“ Gron. —

alias usus esset, hoc quidem loco sensu prohiberetur, ne ea uteretur. post hoc] Saepius invenitur apud Macrobiū, non est ergo dubitan-
dum quin hoc loco sic scripserit pro μετὰ ταῦτα, quum, si scripsisset post haec, vox proxime se-
quens spatia ambiguitatem quan-
dam provocasset.

binae medietates] Noli cogitare de duabus illis medietatibus, quas I, 6, 23. primus omnium quaternarius nactus esse dicitur, et quibus ib. § 28. vinciri dicuntur elementa. Platonis verba, quae Macrobius h. l. non accurate expressit, haec sunt: ὥστε ἐν ἐκάστῳ διαστήματι

δύο εἶναι μεσότητας, τὴν μὲν ταύτῳ μέρει τῶν ἀκρῶν αὐ-
τῶν ὑπερέχουσαν καὶ ὑπερεχο-
μένην, τὴν δ' ἰσὺ μὲν καθ' ἀριθμὸν ὑπερέχουσαν, ἰσὺ δὲ ὑπερεχομένην. Cf. Plut. de mus. c. 22. τρεῖς εἶσι μεσότητες αἱ πρώται .. ἀριθμητικὴ, ἀρμονικὴ, γεω-
μετρικὴν· τούτων ἡ μὲν ἰσὺ ἀριθμῷ ὑπερέχει καὶ ὑπερ-
έχεται, ἡ δὲ ἰσὺ λόγῳ, ἡ δὲ οὕτε λόγῳ οὕτε ἀριθμῷ, et c. 23. καὶ τὰς μεσότητας ὑπὸ τῶν μεσότητων κατὰ τε τὴν ἐν ἀριθμοῖς ὑπερ-
οχὴν καὶ κατὰ τὴν γεωμετρικὴν δύναμιν συμβαίνει.

17. Alternis] sc. vicibus, non

- monadem, quae et par et impar est, primus par numerus ponetur, id est duo; deinde sequeretur primus impar, id est tria; quarto loco secundus par, id est quattuor; quinto loco secundus impar, id est novem; sexto loco tertius par, id est octo; septimo loco tertius impar, id est viginti et septem: ut, quia impar numerus mas habetur et par femina, ex pari et impari, id est ex mare et femina, nasceretur, quae erat universa paritura, et ad utriusque soliditatem usque procederet, quasi solidum omne penetratura. Deinde ex his numeris fuerat componenda, qui soli continent iugabilem competentiam, quia omni mundo ipsa erat iugabilem praestatura concordiam. Nam duo ad unum dupla sunt, de duplo autem διὰ πασῶν symphoniam nasci iam diximus: tria vero ad duo hemiolium numerum faciunt, hinc oritur διὰ πέντε: quattuor ad tria epitritus numerus est, ex hoc componitur διὰ τεσσάρων: item quattuor ad unum in quadrupli ratione censentur, ex quo symphonia δις διὰ πασῶν nascitur.
- 19 Ergo mundi anima, quae ad motum hoc quod videmus universitatis corpus impellit, contexta numeris musicam de se creantibus concinentiam necesse est ut sonos musicos de motu, quem proprio impulsu praestat, efficiat, quorum originem in fabrica suae contextionis invenit. Ait enim Plato, ut supra retulimus, auctorem animae deum post numerorum inter se imparium contextionem hemioliis epitritis et epogdois et limmate hiantia intervalla
- 21 supplesse. Ideo doctissime Tullius in verbis suis ostendit Platonicum dogmatis profunditatem. *Quid? Hic, inquam, quis est, qui complet aures meas tantus et tam dulcis sonus? Hic est, inquit, ille qui intercallis disiunctus imparibus, sed tamen pro rata parte*
- 22 *ratione distinctis, impulsu et motu ipsorum orbium efficitur. Vides,*

Mss. BCFSPR12G.]

animadvertere posse est v-a. „Nescio unde, chartacens cum quibusdam edd., etsi membranae vulgatum aervent. Forte fuit: *anim. praesto est, cuius explicatio primo superscripta deinde glossae locum invasit. Supra I, 13 [§ 16.] quibus praesto sit ... surgere.*“ Gron. — *illa contextio* (sup. add. t) CFDO. *contextio illa* R2. *illa contentio* S. — *quae par* (om. et) via, corrig. Mod. l. c. — *viginti et septem* BFR2s-bP. XX septem C. XXVII SR10. *viginti septem* (om. et) v-gG. — *mari* Edd. FI. 18. *erat componenda* R1. *componenda* (om. fuerat, sup. s. fuit anima) C. — *praestitura* R1. — *simphonia* (sup. am) diapason nasci B. *diapason nasci* (om. symphoniam) F. — *iam diximus* c. 1, § 17. — *hemiolion* F. — *orietur* (sup. oritur) G. — *quattuor tria* (sup. ad) C. *quattuor* (sup. a sec. m. ad tria) R1. — *diatesseron* (B e corr. in a) F R12G10. — *censetur* BCFR1. — *nascitur dis dia pason* C. *bis diapason nasc.* FR2. 19. *ad modum* P. — *continentiam* Gv1. — *suae* add. a sec. m. B. 20. *supra* § 15. — *deum animae via.* — *inter se add. a sec. m. R1.* — *parium et imparium* F. — *in epitritis* (deleto in) G. 21. *extendit* (sup. os) C. — *profunditatem doctatis* R1. — *Quis hic* Edd. *Quis est hic* (sup. Quid) S. *Quid* (om. Hic) D. — *distinctus* B. *coniunctus* F. — *partium* (R2 a sec. m.) IOTR.BEN. *partes* D. — *rationis* B (C a sec. m.) F. — *distinctis* (sup. vel ta) R2.

minus quam alternis saltibus dicere poterat Macrobius. Exempla suppeditant lexica.

quae et par et impar est Cf. § 12.

18. *ex his numeris etc.* Cf. § 1.

20. *limmate* Vid. not. ad c. 1,

§ 23.

ut intervalla commemorat et haec inter se inparia esse testatur, nec diffitetur rata ratione distincta, quia secundum Timaeum Platonis inparium inter se intervalla numerorum ratis ad se numeris, hemiolis scilicet epitritis et epogdois hemitonisque, distincta sunt, quibus omnis canora ratio continetur. Hinc animadvertitur, quia haec verba Ciceronis numquam profecto ad intellectum paterent, nisi hemioliorum epitritorum et epogdoorum ratione praemissa, quibus intervalla distincta sunt, et nisi Platonice numeris quibus mundi anima est contexta patefactis, et ratione praemissa, cur ex numeris musicam creantibus anima intexta sit. Haec enim omnia et causam mundani motus ostendunt, quem solus animae praestat impulsus, et necessitatem musicae concinentiae, quam motui a se facto inserit anima innatam sibi ab origine.

III. Hinc Plato in Re publica sua, cum de sphaerarum caelestium volubilitate tractaret, singulas ait Sirenas singulis orbibus insidere, significans sphaerarum motu cantum numinibus exhiberi. Nam Siren deo canens Graeco intellectu valet. Theologi quoque novem Musas octo sphaerarum musicos cantus et unam maximam concinentiam quae confit ex omnibus esse voluerunt. Unde Hesiodus in Theogonia sua octavam Musam Uraniam vocat, quia post septem vagas quae subiectae sunt octava stellifera sphaera superposita proprio nomine caelum vocatur, et

[Edd. vicahgsdpzb.

disiunctis Tr. 22. intra se esse imparia F. — ne diffidatur (sup. nec diffiditur vel diffitetur) C. nec dicitur (sup. diffit.) R1. — et epitritis FBar.Ben.Tr. — hemitonisque Gvch. semitonisque C. hemitonis quam (corr. in que) R1. — quibus omnibus F. 23. Hinc Mes. (in uno R2 in rasura legitur enim) vc-gDIOLTa.Ben. Hic i. Hinc enim s-b. — intervalla numerorum s-hFSP. — quibus anima (mundi add. a sec. m.) B. — contexta est F. est concepta v. — anima contexta sit ITa. 24. Hic enim v3i. — continentiae R1Gv1D. — in natura sibi (R1 a p. m.) via.

III. Caput III. Aliis praeterea indicis ac rationibus concentum illum motuum coelestium posse ostendi: quodque intervalla ea, quae esse in anima ratione sola intelliguntur, revera in ipso mundi corpore deprehendantur.

1. Hic (sup. n) R2. — in Re publica] lib. X, p. 617. — deo canens BCFSR12v-gGOP46E12H123M12Gv. „Angl.“ dea canens s-b PI. canens (om. deo) D. — unum H2. — continentiam R1Gv1. — constitit S (R1 a p. m., R2 a sec. m.) DO. cum sit I. constant v1. constat v3-g; e membranis restituit confit Mod. N. L. ep. 102, p. 453. — voluere Edd.PGI. 2. Unde et F. — in Theogonia] v. 78. —

22. quibus .. continetur] Cf. c. 1, § 14.

23. quia] Vid. not. ad I, 6, 62.

III, 1. deo canens] „Θεῶν ἐλποῦσα, ἥγων ἔδονα· σιὼς γὰρ οἱ Λαοῖς τοὺς Θεούς.“ CAMEB. — Cf. proxime antecedentia et § 5. ex quibus duobus motibus primus in natura hymnus dicendus deo sumpsit exordium, et M. Varronis etymologiam nominis Sibylla apud

Lactantium I, 6, 7., ubi legitur: σιὼς enim deos. non θεούς, et consilium non βουλὴν sed βυλὴν appellabant Aeolico genere sermonis. — Kopp. ad Martian. I, § 12. ait Platonem ludere vocibus Σειρὴν et σιερὰ, ut nexus inter orbes caelestes simul exprimeret.

2. Uraniam] Cf. Martian. I, § 27. Urania stellantis mundi sphaeram per extimam concinit.

ut ostenderet nonam esse et maximam quam conficit sonorum concors universitas, adiecit:

Καλλιόπη δ' ἣ δὴ προφρεσάτῃ ἐστὶν ἀπασάν, ex nomine ostendens ipsam vocis dulcedinem nonam Musam vocari, nam *Καλλιόπη* optimae vocis Graeca interpretatio est: et ut ipsam esse quae confit ex omnibus pressius indicaret, assignavit illi universitatis vocabulum: ἣ δὴ προφρεσάτῃ ἐστὶν ἀπασάν. Nam et Apollinem ideo *Μουσῆγετῆν* vocant, quasi ducem et principem orbium ceterorum, ut ipse Cicero refert: *Dux et princeps et moderator luminum reliquorum, mens mundi et temperatio*. Musas esse mundi cantum etiam Etrusci sciunt, qui eas

Ms. BCFSPR12G.]

sunt subiectas F. — et maxime gG. — qua constat v. — soror B. sororum ia (chg in mg.). Restituit sonorum Mod. l. c. „Lectio sororum non videtur repudianda propterea, quod in loco Hesiodi in Theog. v. 79, quem auctor spectat, ceterae Iovis filiae sororesque Calliopes commemorantur, quae ἐπὶ γλώσῃ γλυκερὴν χεῖρσιν ἀείδῃν, h. e. ex sententia Macrobiani: ipsam vocis dulcedinem, seu Calliopen, conficiant.“ Zeun. — *ΚΑΜΙΟΠΗΘΙΥΑΝΠΡΟΦΕΚΤΑΤΝΕΚΤΙΝΑΠΑΕΩΝ* R1. *ΚΑΡΙΟΤΗΚΤΙΠΟΙΕΚΤΑΤΗΚΤΙΝΑΠΑΕΩΝ* F. *ΚΑΡΙΘΙ* ketipoipectat hectinapaceon C. *καλλιόπη* ναγ προφρεσάτῃ ἐστὶ δι ἀπασάν H1. — δ' ἣδε v. — ἀπασάν vag. ἀπασάν i. — Nam *ΑΛΝΟΙΤ* (sup. *Kalliope*) F. *ΟΑΝΟΗΤ* (add. a sec. m. Nam) C. — interpretatione vœlet F. — ipsam eam (sup. esse) R2. — conficit (sup. confit) R1. conficitur (R2 a sec. m.) D. fit S. cum sit vi. constat ch. constet ag. — universitatis vocabulum illi assignavit R2. — vocabulum, videlicet Edd.P. — *ΗΛΗΠΡΟΦΗΡΗΚΤΑΤΗΚΤΙΝΑΠΑΕΩΝ* B. *ΗΛΕΝΠΡΟΦΕΚΤΑΤΕΚΤΙΝΑΠΑΕΩΝ* R2. *ΗΛΗ ΠΡΟΦΕΚΤΑΤΗΚΤΙΝΑΠΑΕΩΝ* F. *ΝεδΠ ΡΟΗΡΗΚΤΑΤΕΚΤΙΝΑΠΑΕΩΝ* C. *προφρεσάτῃ ἐστὶν δι ἀπασάν* H1. — ἣ δὲ S. ἣ δὲ ou. v-g. — ἐστὶν om. Edd.P. — ἀπασάν vag. ἀπασάν i. 3. Nam (om. et) R1v-g. — ideo apollinem R1. — *ΜΟΥΚΕΓΗΤΗΝ* B. *ΜΟΙΧΗΤΗΤΗΝ* R1. *ΜΙΟΚΕΚΕΝ* C. *ΜΙΟΚΗΚΕΝ* (sup. vel *ΜΟΥΚΕΓΗΤΗΝ*) F. *μουσῆγετον* v-ag. — omnium ceterorum C. — *Dux*] Sornu. IV, 2. 4. cantum mundi H2. cantum mundum M2. — etiam etrusci sciunt GIP4 M2H2. etiam etrusci. Erant (sup. vel rustici sciunt) „membr. 1^a Gron. etrusci sciunt (om. etiam, et corr. in et rustici) „membr. 2^a Gron. etiam et rustici sciunt BCPR1 (R2 sup. etrusci) OE1H1M1. etiam etrusci sciunt H2. et rustici sciunt (om. etiam) F. etiam rustici sciunt S

nonam esse et maximam] Cf. Plat. Phaedr. p. 259 Steph. τῇ δὲ πρεσβυτάτῃ Καλλιόπῃ καὶ τῇ μετ' αὐτὴν Οὐρανίᾳ .. αὐτὴ δὴ μάλιστα τῶν Μουσῶν περὶ τε οὐρανὸν καὶ λόγους οὖσαι θεῖους τε καὶ ἀνθρωπίνους ἴσαι καλλίστην φωνήν, et Kopp. ad Martian. I, § 1., qui I, § 28. aliter Calliope inquit orbem complexa Cyllenium.

sonorum concors universitas] His verbis respondent sequentia ipsam vocis dulcedinem, nec dici potest sororum universitas: minime igitur dubitandum est de codicum scriptura.

3. Apollinem] id est solem, ut ait Macrobius Sat. I, 17, 23., ubi (§ 3.) ex iisdem his verbis vult pre-

bare solem esse omnium quae circa nos geruntur auctorem.

4. etiam Etrusci sciunt] Sequentibus qui .. dixerunt commodius sane responderet perfectum tempus sciverunt (cf. II, 7, 7., et ipsum autem scisse Ciceronem .. ex verbis eius ostenditur), quod si sciunt scriptum erat, facile in sciunt potuit abire. Cum hoc in epistola ad me data Alb. Iahnus confert Graecum οἰδασι, de quo iubet censui ipsius Symbolas ad Philostr. V. S. p. 100. et Krabingerum ad Gregor. Nyssen. de precat. p. 165 et 174, b. Idem de musica similita ac Macrobius monet decere Olympiorum in Platonis Gorgiam, Cod. Monac. 144. f. 85b.

Camenas quasi canenas a canendo dixerunt. Ideo canere caelum etiam theologi conprobantes sonos musicos sacrificiis adhibuerunt, qui apud alios lyra vel cithara, apud nonnullos tibiis aliisve musicis instrumentis, fieri solebant. In ipsis quoque hymnis deorum per stropham et antistropham metra canoris versibus adhibebantur, ut per stropham rectus orbis stelliferi motus, per antistropham diversus vagarum regressus praedicaretur: ex quibus duobus motibus primus in natura hymnus dicandus deo sumpsit exordium. Mortuos quoque ad sepulturam prosequi oportere cum cantu plurimarum gentium vel regionum instituta sanxerunt persuasione hac, qua post corpus animae ad originem dulcedinis musicae, id est ad caelum, redire credantur. Nam ideo in hac vita omnis anima musicis sonis capitur, ut non soli qui sunt habitu cultiores verum universae quoque barbarae nationes cantus quibus vel ad ardorem virtutis animentur vel ad mollitiem voluptatis resolvantur exercent, quia in corpus defert memoriam musicae cuius in caelo fuit conscia, et ita delenimentis canticis

[Edd. vicahgspdzh.

v-g (chg in mg. al. *Iltrusc*) DP6E2H3Gu. „chart.“ Gron. etiam sciunt (om. *Etrusci*) s-b. „Non dubito quin scripserit auctor: etiam *Etrusci* scierunt. Quod probare multis nihil attinet, cum *Etruscae* circa ista sacra disciplinae in veterum libris quam maxime sint τεθρολλημεναι. Nisi forte malis: et prisci scierunt.“ Gron. — apud alios ydraulis lyra F. — et cythara v-g.

5. vagarum recursus C. — primus qui est stellifer BAR. — ymnis (sup. us) dicandus F. ymnis (sup. us) dicandis (sup. us) C. — deorum sit (sup. deo sumpsit) F. deorum sumpsit (sup. vel deo) C.

6. vel religionum g in mg. vel religionum C (R1 a sec. m.). — qua BCFSgv-gDO. „Ita quidem legibus elegantiae consulitur, sed cum noster alibi, ut c. 2 [§ 23.] particula quia pro quod, aut, quod leges linguae suadent, pro accusativo et infinitivo utatur, vero simile est, hic quoque quia a manu auctoris esse.“ Zeun. quia (C sup. lin.) s-bPRI2L.

7. non solum (C a sec. m.) FP v-g (O in ras.). — nationes barbarae F. — revolvantur (sup. res.) F. — quia anima in corpus s-bD. quia anima corpus P. — in caelo ... quod

Camenas .. a canendo] Cf. Varro L. L. VII, § 26 seq. Festus ap. Paul. III, p. 43 Muell. Servius ad Virg. Ecl. III, v. 59.

sacrificiis adhibuerunt] Cf. Censorin. 12, 2, Martian. IX, § 924.

5. orbis stelliferi motus etc.] Cf. lib. I, c. 18.

6. Mortuos quoque ad sepulturam prosequi oportere cum cantu] „Hinc apud Glossographum: ὕμνοι ἐπὶ τῶν νεκρῶν, naeniae, et apud Agellium [Gell. XX, 2, 3.] Sitticines dicti, quod apud sitos, id est vita functos, canebant. Quales erant et praeficae, nisi quod lamentabilior harum fuerit clangor. Macrobius autem hoc loco quarundam gentium peculiari institutum notat, quibus hilariores erant et gaudentes exequiae. Et addit: hac persuasione .. ad caelum redire cre-

dantur. Fortassis itaque et Christianorum eo aevo ritus hic asperxit Aurelius [i. e. Macrobius]. D. Hieronymus in funere Fabiolae: Sonabant psalmi et aurata templorum reboans ia sublime quatiebat aleluia, ubi adnotat eruditissimus scholiastes: Canebatur aleluia quasi gratulantium quod evolasset ad coelum.“ Post. — De Christiana disciplina minime cogitandum est; cf. I, 1, 7. quo anima post corpus evadat, vel unde ad corpus veniat, alia similia. Martian. IX, § 925.: irasque inferas per naenias sedavere.

7. quibus .. resolvantur] Cf. Martian. IX, § 925 sq., Censorin. 12, 3. in corpus defert memoriam musicae] „Haec quoque sapienti Platonismum, seu potius Pythagorae opinionem, qui statuebat τὴν ψῆ-θον nihil esse nisi ἀνέμωσιν.

occupatur, ut nullum sit tam inmite tam asperum pectus, quod non oblectamentorum talium teneatur affectu. Hinc aestimo et Orphei vel Amphionis fabulam, quorum alter animalia ratione carentia alter saxa quoque trahere cantibus ferebantur, sumpsisse principium, quia primi forte gentes vel sine rationis cultu barbaras vel saxi instar nullo affectu molles ad sensum voluptatis canendo traxerunt. Ita denique omnis habitus animae cantibus gubernatur, ut et ad bellum progressui et item receptui canatur cantu et excitante et rursus sedante virtutem: *dat somnos adimitque*, nec non curas et inmittit et retrahit, iram suggerit, clementiam suadet, corporum quoque morbis medetur: nam hinc est 10 quod aegris remedia praestantes praecinere dicuntur. Et quid

Mss. BCFSPR12G.]

non add. in mg. a sec. m. C. — occupatur (sup. vel occupati) in mg. C. occupantur v. — sit inmite (sup. add. tam) R1. 8. *extimo* vl. existimo v3-g. — et amphionis lBAR.BEN.H1. — fabula B. — alter quoque saxa B. alter saxa quoque saxa (saxa priore del.) C. — ferebantur BCFSPR12Gu.DIO „3 Angli.“ ferebatur CvihgbTr. „in omnibus antiquis habetur.“ Gron. *referebantur* s-z. — sumpsisse exordium (sup. principium) C. — primi omnium forte FBar.LBEN. — mobiles ch-bP. molles Mss. et Edd. rell. DIO et „omnes antiqui“ Gron. 9. ut ad C sup. add. et, R1 om. et. et ut ad (sup. ut et) F. — progressio CH2. progressionem FBar. — et iterum R1. — cantatur C a p. m.; H2. cantetur C a sec. m.; F. — cantus C. — rursusque F. — adimitque metum BAR. — et remittit F. — suggeret F. — dicantur h. 10. Ec-

Vid. Plat. Phaed. sect. 18 seqq.“ ZEUS. — Cf. Censorin. de die nat. c. 12, § 3. *Hominum quoque mentes et ipsae, quamvis Epicuro reclamante, divinae suam naturam per cantus agnoscunt.* Martian. IX, 921 seqq.

8. *quorum alter .. alter .. ferebantur* Cf. Cic. de imp. Pomp. 2, § 4. *quorum alter relictus alter lacessitus occasionem sibi ad occupandam Asiam oblatam esse arbitrantur.*

gentes .. barbaras Cf. Lobeck. Aglaoph. I, p. 235.: „Non feras, ut vulgo dicitur, sed homines ferros et silvestres ad mansuetioris vitae cultum ab Orpheo traductos esse Rhetorici interpretantur, Dio, Maximus, Heraclides, Quintilianus, Macrobius. Vid. Markland. ad Max. Tyr. XXXVII, 6, 210. et Horatii imitator Palladius in Allegoria Orphei, v. 10.“

nullo affectu molles i. e. quae nullo affectu molliantur. Constructio fane facilius procedit, si legimus *mobiles*; sed cf. § 7. *quibus .. ad mollietatem voluptatis resolvantur.* Martian. IX, § 923. *feroiam animi tibiis aut fidibus mollientes*, et § 920. *ut in .. molli-*

tiem intima mentium liquescat affectio.

9. *dat somnos adimitque* „Locus Aeneid. IV, 244., sed alio sensu. Nam apud Virgilium dicitur in Mercurio, qui animas in Orcum deducit et inde in vitam reducit.“ ZEUS.

morbis medetur Cf. Martian. IX, § 926. *Perturbationibus animorum corporeisque morbis medicabile crebrius carmen insonui, et quae sequuntur, Censorin. 12; § 4., Gell. N. A. IV, 13.*

quod aegris remedia praestantes praecinere dicuntur Gronovius nos delegat ad patris Observationum lib. II, cap. 1., ubi inter alia p. 167. leguntur haec: „*Ἐμψόλοι* ipsi tactu utebantur.. Hi Latinis praecantatores.. Ex his quoque constat apud Macrobius lib. II. in Somn. Scip. cap. 3. non addendam voculam *mulieres* vel *anus*, quae ob similitudinem praecedentis vocis praestantes exciderit, ut placebat Scipioni Gentili ad Appuleii Apologiam. Neque enim praecantatores *mulieres* vel *anus*.“ — Vir ille doctus videtur respexisse ad Tibull. Eleg. I, 5, 9 seqq. *Ille ego, cum tristi morbo defessa iaceres, Te*

mirum, si inter homines musicae tanta dominatio est, cum aves quoque, ut luscinae, ut cygni aliaeve id genus, cantum veluti quadam disciplina artis exercent, nonnullae vero vel aves vel terrenae seu aquatiles beluae, invitante cantu in retia sponte decurrant, et pastoralis fistula pastum progressis quietem imperet gregibus? Nec mirum. Inesse enim mundanae animae causas 11 musicae, quibus est intexta, praediximus: ipsa autem mundi anima viventibus omnibus vitam ministrat:

Hinc hominum pecudumque genus vitaeque volantum

Et quae marmoreo fert monstra sub aequo pontus.

Iure igitur musica capitur omne quod vivit, quia caelestis anima, qua animatur universitas, originem sumpsit ex musica. Haec, 12 dum ad sphaeralem motum mundi corpus impellit, sonum efficit qui intervallis est disiunctus imparibus, sed tamen pro rata parte ratione distinctis, sicut a principio ipsa contexta est. Sed haec intervalla quae in anima, quippe incorporea, sola aestimantur ratione, non sensu, quaerendum est utrum et in ipso mundi corpore dimensio librata servaverit. Et Archimedes quidem stadio- 13 rum numerum deprehendisse se credidit quibus a terrae super- [132] ficie luna distaret, et a luna Mercurius, a Mercurio Venus, sol a Venere, Mars a sole, a Marte Iuppiter, Saturnus a Iove: sed et a Saturni orbe usque ad ipsum stelliferum caelum omne spatium

[Edd. vicahgsdpzb.

quid v-gG. — dominatio (sup. denominatio) R1. — quoque om. C; add. sup. O. — et (sup. ut) luscinae R2. — et cygni R1 (R2 sup. ut) v-g. — habentes cantum H1. — artis disciplina R2. — vero aves (vel add. a sec. m.) B. — pastum BFSR12v-gGDOTr. (L a sec. m.) E12H123 (in H2 a add. a rec. m.) „ut pastum sit supinum. Non male.“ Zeun. ad pastum s-bPI. in pastum BEN. a pastu C „membr.“ Mod. N. L. ep. 102, p. 453. — progressum PG.

11. Inesse (om. enim) BCF. — musicae causas R2. causas (om. musicae) Tr. — intexta est R2. esse intextam CG. eam esse intextam F. — quam praediximus R1. — praediximus] c. 2, § 19. — Hinc] Virg. Aen. VI, 728., ubi legitur Inde; sed Hinc apud Serv. ad V, 517. — pecudumque hominumque BEN. — interque (sup. viteque) R1. — marmareo h. marmoreae R1. marmoreus BEN. — capitur add. a sec. m. B. — quod vivum (sup. add. est) R1.

12. corpus implebit (sup. impellit) R1. — intervallis] Somn. V, 1. — intervallis disiunctus imparibus (om. est) vichg. intervallis est distinctus imp. a. intervallis coniunctus est disparibus F. — partium R2 a sec. m.; 10L. partitione (om. ratione) F. — ratione (corr. in is) C. — distinctus SR2. — sibi ad (sup. sicut a principio) R1. — solo G. — estimatur B. extimantur v1. existimantur Cv3-g. — et ipso C sup. add. in; F om. in. — etiam ipso in v-g. — corpore mundi B.

13. Archidemides F. Archimenides vic (c in mg. Al. Archimedes). — numerum se deprehendisse B. numerum deprehendisse (se add. ante depr.) F. deprehendisse numerum se C. — credit (sup. didit) F. — e terrae R2. — a luna (om. et) v-g. — sed a saturni orbe (om. et) G. sed saturni ab orbe C (R1 sup. add. et). sed et staurini ab orbe R2. — stelliferum cursum „Membranae; quam vocem a Macrobio retentam verosimillimum

dicor votis eripuisse meis. Ipseque ter circumlustravi sulfure puro, Carmine cum magico praecinisset anus.

10. nonnullae vero aves etc.] Cf. Martian. IX, § 927.

11. ipsa autem etc.] Zeunius confertur iubet Lactant. de falsa rel. I, 5.

13. Archimedes] Ciceroni in statuendo ordine planetarum dicitur consentire I, 19, 2. Pythagorae rationem prodiderunt Plin. N. H. II, 21, s. 19., Censorin. de die nat. c. 13, 3 seqq. Cf. etiam Martian. II, § 169 seqq.

- 14 se ratione emensum putavit. Quae tamen Archimedis dimensio a Platoniciis repudiata est quasi dupla et tripla intervalla non servans: et statuerunt hoc esse credendum, ut, quantum est a terra usque ad lunam, duplum sit a terra usque ad solem: quantumque est a terra usque ad solem, triplum sit a terra usque ad Venerem: quantumque est a terra usque ad Venerem, quater tantum sit a terra usque ad Mercurii stellam: quantumque est ad Mercurium a terra, novies tantum sit a terra usque ad Martem: et quantum a terra usque ad Martem est, octies tantum sit a terra usque ad Iovem: quantumque est a terra usque ad Iovem, septies et vices tantum sit a terra usque ad Saturni orbem. Hanc Platoniorum persuasionem Porphyrius libris inseruit quibus Timaei obscuritatibus nonnihil lucis infudit, aitque eos credere ad imaginem contextionis animae haec esse in corpore mundi intervalla, quae epitritis hemioliis epogdois hemitonisque complentur et limmate, et ita provenire concentum, cuius ratio in substantia animae contexta mundano quoque corpori, 16 quod ab anima movetur, inserta est. Unde ex omni parte docta et perfecta est Ciceronis adsertio, qui *intervallis imparibus, sed tamen pro rata parte ratione distinctis*, caelestem sonum dicit esse disiunctum.

[133] IV. Nunc locus ammonet, ut de gravitate et acumine sonorum diversitates quas adserit revolvamus. *Et natura fert, ut*

Mss. BCFSPR12G.]

est. Gron. „Forte legi debet *stelliferi coeli cursum*. Nam primum Gron. membr. habent *cursum*, deinde *stelliferi coeli cursum* sunt verba Ciceronis, quae hic repeti ab auctore admodum sit verosimile ex consuetudine qua eum passim usum esse videmus.“ Zeun. — *mensum* (C sup. add. e) Gv. 14. *Archidemidis* F. *archimenidis* vich2.

archimedes O. — *sit duplum a terra* B. *duplum sit a luna* H1. — *quantum* (om. que) SR1. *quantumcumque* C. — *triplumque sit a terra usque ad mercurium* (om. ad Venerem ... ad Mercurii stellam) F. — *ad venerem. quantum est* (om. que) S. *quantumque* (om. est) R12G. — *stellam. quantum est* (om. que) SR1. *quantumque* (om. est) B. *quantumcumque est* C. — *a terra ad mercurium* F. — *ad martem* (om. est) R1. — *ad iuvem. quantum est* (om. que) F. — *vigies* BF (R1 sup. c). — *sit tantum* v-g.

15. *Platonicam* v-gG. — *libris suis* s-b. *in libris suis* F. — *in quibus* F. — *infulcit* (sup. infudit) C. — *Atque eos dicit* F. — *intextionis* (sup. con) R1. — *animae esse* (om. haec) s-z. — *et quae* v. — *et epogdois* Edd.GI. — *hemitonisque* vichg. — *et liminatae* v. — *concentum provenire* C. — *mundoque* (sup. mundano quoque) corpori R1. — *quid* (sup. vel quod) R1. — *est inserta* R2.

16. *sed tantum* chg (g in mg. tamen). — *partium* R2 a sec. m., LTa. — *rationis* C a sec. m., F. — *coniunctum* (sup. vel disiunct.) F.

IV. Caput IV. Qui fiat, ut inter sonos coelestis illius concentus alius acutior sit, alius gravior: quodnam ibi melodiae sit genus; et cur sonus ille a nobis non audiat. ch-b.

1. ammonet locus R1. — sonorum

14. *dupla et tripla intervalla non servans*] Haec in sequentibus ita servata voluit Macrobius, ut numeris 1, 2, 3, 4, 9, 8, 27 (de quibus vid. Comm. I, 6, 46.) non intervallum quod esset inter terram et lunam, sed intervalla quae essent inter terram et proximam

quamque stellam antecedentem multiplicarentur, ut ratio, quam Forbiger (Handb. d. alt. Geogr. vol. I, p. 522.) instituit hoc loco allato, cum hoc minus conveniat quam cum ratione Platonis, de qua vid. c. 2, § 15.

15. *epitritis* etc.] Cf. c. 2, § 20.

extrema ex altera parte graviter, ex altera autem acute sonent: quam ob causam summus ille caeli stellifer cursus, cuius conversio est concitator, acute excitato movetur sono, gravissimo autem hic lunaris atque infimus. Diximus numquam sonum fieri nisi aere 2 percusso. Ut autem sonus ipse aut acutior aut gravior proferatur, ictus efficit, qui, dum ingens et celer incidit, acutum sonum praestat, si tardior lentiorve, graviozem. Indicio est virga, quae, 3 dum auras percutit, si impulsu cito feriat, sonum acuit, si lentiore, in gravius frangit auditum. In fidibus quoque idem videmus, quae, si tractu artiore tenduntur, acute sonant, gravius laxiores. Ergo et superiores orbes, dum pro amplitudine sua im-4 petu grandiore volvuntur, dumque spiritu, ut in origine sua, fortiore tenduntur, propter ipsam, ut ait, concitatiorem conversionem acute excitato moventur sono: gravissimo autem hic lunaris atque*

[Edd. vicahgspdzb.

gravitates (sup. diversitates) F. — *Et natura*] Somn. V, 1. — *summus* om. FD. — *stelliferi* zb. — *acute et* ITa.Ben. *acuto et* OH1, ut Edd., Somn. I. c. — *excitate* D. 2. *Diximus*] Cf. c. 1, § 5. — *efficitur* B. — *lentiorve* BFSR12v-g (chg in mg. *lenior*) GDIOE12H13M12. *leniorve* s-bCP Mod. N. L. ep. 102, p. 454. „ex membranais.“ „Firmat quod sequitur, si *leniore*, ubi tamen libri alii *lentiore*. Sed illud retinuerim.“ Pont. *leviorve* H2. — *gravior est* BR2. 3. *impulso* F. — *ferit* PR2v-g. — *si lentiore* CFFv-gDE12H13 „ex membranais“ Mod. I. c. *si lentior* s-b. „Utrum industria an dissimulatione Pontani sic exhibuerint typographi, parum liquet: certe alio modo allegat in notis, quam habent editiones.“ Gron. *si leniore* SR12Gs-bIOP46M1. *si lenior est* B. *si levior* M2. — *in gravius* BSRP12Gv-pDIOP4H123 M12H12. *gravius* (om. in) CFdzbP6E12 Mod. I. c. — *frangit* BCFSR12 GDIOE12H123M12H12. *ferit* Edd.P Mod. I. c. *flectit* „optimae membranais“ Gron. — *auditu* E1. — *tractatu* B. — *artiore* (sup. vel *alicio*) C. *altiore* BF (E2 sup. *artiore*). *artiore* P6. — *acutae* M1. — *gravius laxiores* B (C corr. in *laxiore*) FPR12GviaDOP46H12H2. *gravius laxiore* chg Mod. I. c. (E1 sup. *si gravius*, E2 sup. *sonent tractu*, H3, *eraso* s). *gravius si laxiores* SIM1H1 „membranais, quas probem.“ Gron. *si laxiore gravius* s-b. 4. *Ergo et dum add. a sec. m. C.* — *grandiore* (sup. *viore*) R1. — *in regione sua* cahg; Mod. I. c. *restituit in origine sua*, quod in marg. legitur in chg. „Malim sui.“ Pont. — *fortiore trahuntur* C (F sup. *tend.*). — *acute et excitato* FOTa.Ben.

IV, 3. *si lentiore*] sc. impulsu feriat.

in gravius frangit auditum] Haec opponuntur antecedentibus: sonum acuit, ergo sensus sit necesse est: „debilitat sonum et graviorem reddit.“ Memoratu dignum est auditum positum esse pro sono auditu percipiendo. Verbo *frangere*, ut Macrobius ipse infra § 6, sic Quintilianus similiter aliquando utitur, ut si XI, 3, 20. dicit: *quorum* (faucium) *vitio et frangitur et obscuratur* .. vox; XII, 11, 2. quibus (voce, latere, firmitate) *fractis aut imminutis*; I, 4, 11. et XII, 10, 29. *consonantem frangit*. Denique in *gravius frangit com-*

parari potest cum Salustiano (Iug. 73, 5.) in *maius celebrare* et similibus, quae concessit Hand. Tur-sell. III, p. 331.

laxiores] i. e. si laxiores sunt. Opponitur antecedentibus, *si tractu artiore tenduntur*.

4. *dum .. volvuntur*] „Capiet Macrobius de diurno cursu, qui indubie concitatissimus in supremis, si ambitionis videamus ad inferiores orbes disparilitatem et tamen progressionis aequalitatem. Alias autem, et aspectu annui motus, Saturni orbem tardissimum intelligi pervulgatum est.“ Pont. Cf. not. Zeun. ad § 11.

infimus, quoniam spiritu, ut in extremitate, languesciente iam vol-
vitur, et propter angustias quibus penultimus orbis artatur im-
5 petu leniore convertitur. Nec secus probamus in tibiis, de qua-
[134]rum foraminibus vicinis infantis ori sonus acutus emittitur, de
longinquis autem et termino proximis gravior: item acutior per
patentiora foramina, gravior per angusta. Et utriusque causae
ratio una, quia spiritus ubi incipit fortior est, defectior ubi de-
sinit: et quia maiorem impetum per maius foramen impellit, con-
6 tra autem in angustis contingit et minus positus. Ergo orbis
altissimus, et ut in immensum patens et ut spiritu eo fortiore
quo origini suae vicinior est incitatus, sonorum de se acumen
emittit: vox ultimi et pro spatii brevitate et pro longinquitate
7 iam frangitur. Hinc quoque apertius adprobatur spiritum, quanto
ab originae sua deorsum recedit, tanto circa impulsus fieri lenio-
rem, ut circa terram, quae ultima sphaerarum est, tam concre-
tus tam densus habeatur, ut causa sit terrae in una sede sem-
per haerendi, nec in quamlibet partem permittatur moveri ob-
sessa undique circumfusi spiritus densitate: in sphaera autem ul-
timum locum esse qui medius est antecedentibus iam probatum

Mss. BCFSPR12G.]

acuto et excitato IHL. — *ut extremitate* I (om. in); R2 (sup. add. in). — *etenim propter v.* — *pene ultimus* BAR.BEN. — *aptatus* (sup. r) B.
5. *infantis ori* BSR2GDIO. *infantis oris* CFR1. *ori infantis* i-bP.
inflatis ori v1. *ori inflatis* v3. — *termino proximis* B (R1 a p. m.) R2
v-gbPGDI (O sup. add. *longiore*) P4H12Gv. (E2 a sec. m.). *termino*
longiore (R1 a sec. m.) H3E1 (E2 a p. m.). *termino positus* P6. *ter-*
mino longiore positus CFSs-zH1. „Explicanda haec remittimus auc-
tori suo: neque enim videmus, qui tolerari possint. Legimus interim
cum primis exemplaribus et termino proximis.“ Gron. „Recte indicat
Gronovius.“ Zeun., qui tamen utramque lectionem inter se conciliatam
et copulatam putat parere posse foetum haud infelicem: et termino pro-
prios ponitis. Ceterum vid. not. — una BCR12v-gGD1OP4. una est s-b
FSP. — *defectio* B. — et quod (sup. pro quia) C. — *contigit* (R2, sup.
n) Gh. 6. *et ut immensum* (om. in) C. *et immensum* (om. ut in)
O. *ut ist immensum* I. — *fortior est* B. — *ultimi pro* (om. et) c-g. —
iam add. a sec. m. C. 7. *spiritus* (sup. tum) C. — *quanto* BSR2
vP46 (E1 a p. m.) H2M2. „Restitue quanto ... tanto. Quod non ca-
pientes nuper mutaverunt eodem ausu quo etiam Ovid. Met. VIII, 749.
Fortassis etiam hoc pacto corrigendus Macrobius h. lib. c 1 [§ 22.], ubi
vulgo: *quantum distant*.“ Gron. *quando* M1. *quantum* CFR1i-~~MD~~GDIO
(E1 a sec. m.) E2H13. — *origine* (om. ab) R2. — *tanto* BCR12v-gGO
P46H123M12BAR.Tr.L. „Recte, sed si mutaveris *quantum* in *quanto*,
uti Gronovio placet.“ Zeun. *tantum* s-bFSPDI. — *leviorem* CF. —
quod circa c-g. — *est sperarum* C. — *et tam densus* FBAR.BEN. — *ut*
sit causa F. *causa sit* (om. ut) v. — *antecedentibus*] Cf. I, 22, 4.

5. *de longinquis autem et ter-*
mino proximis] Cf. I, 21, 5. *qui*
summo propior est. „Terminus si-
gnificat hic extremam tibiae par-
tem, origini suae [immo origini
spiritus, cf. § 6.], i. e. et parti,
quae ori infantis applicatur, oppe-
sitam. Igitur non nisi unus ter-
minus esse potest, et terminus lon-
gior est alienus ab hoc loco.“

ZEUN. — Vid. appar. crit. et Mar-
tian. IX, § 940.

7. *quanto .. deorsum recedit*]
Quum nullus adsit comparativus
dicendum erat *quantum*, sed etiam
quanto, quod legitur in codd. ple-
risque, ferri potest. Vid. quae
concessit F. Haasius in Reisig.
lat. Sprachwiss. not. 400.

est. Ergo universi mundani corporis sphaerae novae sunt. 8
Prima illa stellifera, quae proprio nomine caelum dicitur et *ἀρκυς* apud Graecos vocatur, *arcens et continens ceteras*. Haec ab oriente semper volvitur in occasum: subiectae septem, quas vagas dicimus, ab occidente in orientem feruntur: nona, terra, sine motu. Octo sunt igitur quae moventur: sed septem soni 9 sunt qui concinentiam de volubilitate conficiunt, propterea quia Mercurialis et Venerius orbis pari ambitu comitati solem viae[135] eius tamquam satellites obsecuntur et ideo a nonnullis astronomiae studentibus eandem vim sortiri existimantur, unde ait: *illi autem octo cursus, in quibus eadem vis est duorum, septem efficiunt distinctos intervallis sonos; qui numerus rerum omnium fere nodus est*. Septenarium autem numerum rerum omnium nodum 10 esse plene, cum de numeris superius loqueremur, expressimus: ad inluminandam, ut aestimo, obscuritatem verborum Ciceronis de musica tractatus succinctus a nobis qua lieuit brevitate sufficiet. Nam netas et hypatas aliarumque fidium vocabula percur- 11

[Edd. vicahgspdzb.

8. *Universo ergo R2. — nomine proprio R2. — dicitur coelum v-g. caelum vocatur F. — apud graecos dicitur F. — arcens* Somn. IV, 2. — *volvitur semper R1. semper vertitur I. — diximus CF. — nona terra sine motu est BAR.BEN. nona motu terra est (sup. add. sine) C. nam sine motu est terra F.* 9. *Sunt igitur octo R2. — soni sunt (om. qui) G. sonis qui (om. sunt) v. — continentiam G. — praeterea C. — veneris via. venerius chg. — sortiti BH2BAR.LTe. — extimantur y1. — illi* Somn. V, 2. — *autem om. C. — vis eadem est modorum (corr. in duorum R2. eadem vis est duorum, Mercurii et Veneris. a. — distinctos sonos intervallis F. sonos intervallis distinctos R2. — nodus est fere R1. est fere nodus R2. fere est nodus G. nodus est (om. fere) L.* 10. *omnium rerum R2. omnium (om. rerum) v. — superius om. C. Cf. 1, 6, 34. — inluminandam CFSOH2 „4 Angl.“ illuminandam R12bP. illuminand (erasis ultimis literis) B. illuminandum v-zGDI. — ut ex-timo v1. ut existimo v3-g. — obscuritatem ut aestimo R2. ut aestimo (om. obscuritatem, sed post verborum sup. add. obscurationem) R1. — qua a nobis R1. — sufficiat CG.* 11. *netas (sup. a sec. m. netas) C. — aliorumque (sup. a) C. aliarum (om. que) R1. — perqui-*

8. *ut causa sit terrae in una sede semper haerendi*] Forsitan aliquis e loco simili I, 22, 6. haesit in imo, et ib. § 7. et imum relinquit, coniecerit h. l. legendum esse in ima sede, ut una et ima confunduntur I, 19, 10. et 20, 28. At id necessarium non esse ex eodem illo loco elucet. Cf. Somn. V, 2. et Martian. VI, § 599. *quam in medio imoque mundi immobilem stare.*

8. *Haec ab oriente etc.*] Cf. lib. I, c. 18.

nona, terra] Cf. Somn. V, 2. et lib. I, c. 22.

9. *pari ambitu comitati solem*] Cf. I, 18, 4.

viae eius .. obsecuntur] Viae solis dicuntur obsequi Mercurialis

et Venerius orbis, ut solis voluntati videantur obtemperare.

a nonnullis astronomiae studentibus] „Lego apud Senecam [ep. 108, § 4.]: ea philosophiae vis est, ut non solum studentes, sed etiam conversantes iuvet, et iterum: Minore labore opus est studentibus in diem.“ Pont. — De re vid. I, 19, 4.

11. *netas et hypatas*] „Neta est ima chorda, et summa in fidibus dicitur hypata. Cf. Vitruv. V, 4. et Martian. Capell. lib. IX, cap. de tropis et tonis [§ 931.]. Nicomachus in Enchiridio de Harmonia hypaten Saturno propter tardissimum motum (intellige motum annum, non diurnum) locumque in caelo supremum tribuit, et neten

rere et tonorum vel limmatum minuta subtilia, et quid in sonis pro litera, quid pro syllaba, quid pro integro nomine accipiat, 12 adserere ostentantis est, non docentis. Nec enim, quia fecit in hoc loco Cicero musicae mentionem, occasione hac eundum est per universos tractatus qui possunt esse de musica, quos, quantum mea fert opinio, terminum habere non aestimo: sed illa sunt persequenda, quibus verba quae explananda receperis possint liquere: quia in re naturaliter obscura qui in exponendo plura quam necesse est superfundit, addit tenebras, non admittit densi- 13 tatem. Unde finem de hac tractatus parte faciemus adiecto uno quod scitu dignum putamus: quia, cum sint melodiae musicae tria genera, enarmoniam diatonum et chromaticum, primum quidem propter nimiam sui difficultatem ab usu recessit, tertium vero est infame mollietate: unde medium, id est diatonum, mun- 14 danae musicae doctrina Platonis ascribitur. Nec hoc inter prae- [136]tereunda ponemus, quod musicam perpetua caeli volubilitate nascentem ideo clare non sentimus auditu, quia maior sonus est

Ms. BCFSPR12G.]

rere v-g (chg in mg. percurrere). — tenorum s-zl. „Ed. vet. tonorum. Rectissime. Nam supra c. 1. [§ 22 seq.] distinguit inter tonos et semitonias, quae *ἡμιτονα* Platoni vocentur.“ Zeun. — minuta subidia (sic) „Ms.“ — pro syllaba (om. quid) R1. — adsuere g in mg. — ostentis R1. 12. quod fecit (sup. vel quia) C. — mentionem musicae F. mentionem (om. musicae) I. — eundem est R2. — fert mea R1. — extimo vl. existimo v3-g. — persequenda sunt F. sunt perquirenda R1D. — suscepis F. — posū (sup. sint) liquere C. liquere possint F. — qua (sup. i) in re F. 13. fidem (sup. n) F. — faciam C. — adiecto (add. a sec. m. uno) C. — dictu dignum C. — enarmonicum viagG. — chromaticum (om. et) F. — et chromaticum R2. — difficultatem sui F. facultatem (sup. diffc.) sui R1. — recedit Tn. — infame est R2. — propter molliciam F. — diatonium R1. 14. Nec inter praetereunda pone-

lunae, quippe quae et infima sit et omnium celerrime moveatur. Vid. H. Steph. Thes. Gr. L. s. v. ὕπατος. Adde Plut. de Musica [c. 19 et 22 sq.].“ Zeun.

tonorum vel limmatum] Cf. c. 1, §§ 20 et 23.

13. quia] Vid. not. ad I, 6, 62.

enarmonium, diatonum et chromaticum] „Plutarch. de Music. [c. 32.] τριῶν ὄντων μερῶν, εἰς ἃ διήρηται τὴν καθόλου διαίρεσιν ἢ πᾶσα μουσική, διατόνον, χρωματός, ἀρμονίας, et [c. 33.] Ἀπλὸν γὰρ, ὅτι ἡ μὲν ἀρμονική γενῶν τε τῶν τοῦ ἡμωσμένου καὶ διαστημάτων καὶ συστηματῶν καὶ φθόγων καὶ τόνων καὶ μεταβολῶν συστηματικῶν ἐστὶ γνωστικὴ [cf. ib. c. 11.]. Vitruv. V, 4. Genera modulationum, inquit, sunt tria. Primum, quod Graeci vocant harmoniam, secundum chroma, tertium diatonum. .. Chroma subtili solertia ac cele-

britate modulorum suaviorem habet delectationem. Mart. Capell. [lib. IX, § 956.] Chroma, inquit, semitonis componitur. Sicut enim, quod inter album et nigrum, color dicitur, ita hoc chroma, quia inter enarmonium et diatonum est, nominatur.“ Zeun. — Cf. potius quae apud Martianum praecedunt § 955.: Genera modulandi sunt tria, ἑναρμόνιον, χρῶμα, διάτονον. Ἐναρμόνιον quidem dicitur quod pluribus spatiis et angustioribus separatur; διάτονον vero, quod tonis copiosum; χρῶμα quod de hemitonis componitur, et quae sequuntur usque ad § 957. verba: Sed nunc maxime diatono utimur. Adde § 942. et fragm. ap. Censorin. 12, 1.

14. non sentimus auditu] Censorin. 13, 1. ut dulcissimam quidem concinant melodiam, sed nobis inaudibilem propter vocis magnitudinem, quam capere aurium nostrarum angustiae non possint.

quam ut humanarum aurium recipiatur angustis. Nam, si Nili catadupa ab auribus incolarum amplitudinem fragoris excludunt, quid mirum, si nostrum sonus excedit auditum quem mundanae molis impulsus emittit? Nec enim de nihilo est quod ait: *qui complet aures meas tantus et tam dulcis sonus*; sed voluit intellegi, quod si eius qui caelestibus meruit interesse secretis completae aures sunt soni magnitudine, superest, ut ceterorum hominum sensus mundanae concinentiae non capiat auditum.

V. Sed iam tractatum ad sequentia conferamus: *Vides habitari in terra raris et angustis locis et in ipsis quasi maculis, ubi habitatur, vastas solitudines interiectas, eosque qui incolunt terram non modo interruptos ita esse, ut nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit, sed partim obliquos, partim transversos, partim etiam adversos stare vobis, a quibus expectare gloriam certe nullam potestis. Cernis autem eandem terram quasi quibusdam redimitam et circumdatam cingulis, e quibus duos maxime inter se* [137]

[Edd. vicahgsdzb.

mus hoc B. — ponamus SI. — quam ab hum. (ab e corr., vid. fuisse ad) R. ut hum. (om. quam) H1. — recipiatur Mss.v-gDIO „membr. vetustior“ Gron. „Non male.“ Zeun. recipiat C sup. lin.; „membr. altera. Sed primam praepono.“ Gron. percipiat s-z. — natura simili catad. v. — catadupa BSI. cataduppa C. catadupta v3. — frigoris g. — exducunt. quid si sonus nostrum (add. a sec. m. mirum) F. — sonus si nostrum R1. 15. qui Somn. V, 1. — quis est qui F. — completae sunt aures soni magn. CR1. aures sunt soni magn. completae R2. — non capiat auditum concinentiae G. conc. non capiet (sup. al. capiat) auditum C.

V. Caput V. Terrae medietatem eam, in qua nos sumus, quinque esse distinctam zonis: quodque ex iis (chg his) duae tantum sint habitabiles, quarum altera habitetur a nobis, alteram qui (chg quinam) incolant homines, ignoretur: tum vero et in reliqua terrae medietate zonas esse easdem, et inter illas duas quoque (chg quoque duas) ab hominibus habitari. ch-b.

1. Sed ... conferamus in ch-b pertinent ad caput superius. Cf. I, 10, § 1. et I, 16, § 1. — ad sequentia tractatum conferamus F. — Vides Somn. VI, 1. — angustis locis . usque . qui tamen tanto (§ 3. omisiss interiectis verbis Ciceronis) B. — incolunt FSR12c-bPG. incolant, ut Somn. I c., CviO. — manere P. — etiam aversos viagG. — nobis F. — potestis CFR2cahgbdPDLBex.Ta. „Textus Ciceronis ipse comprobatur.“ Zeun. poteris R1Gvis-zSIO. 2. cingulis R2

Nili catadupa] Cf. Somn. V, 3. et Herodot. II, 17. Ἀγυπτὸν .. ἀρχαίμην ἀπὸ Καταδούπων. Rem commemorant Strab. XVII, p. 786., Plin. N. H. VI, 29, s. 35, § 181., Sen. N. Q. IV, 2, § 5., Vitruv. VIII, 2, 6.; sed vocantur ab iis cataractae, καταρράκται, homines accolentes Catadupos nominat Plinius N. H. V, 9, s. 10., ut Theophrast. de lap. § 62. et Herodot. I. c. ὁ γὰρ δὴ Νεῖλος ἀρχαίμην ἐκ τῶν Καταδούπων.

V, 1. raris et angustis locis] Pontanus confert Senecae Nat. Qu. lib. I. prologi finem: Si nihil aliud, hoc certe sciam, omnia angusta esse, mensus deum, ubi sine causa scribi vult caetera sciam, et ep. 120

[§ 15.] Maximum argumentum est animi ab altiori venientis sede, si haec, in quibus versatur, humilia iudicat et angusta.

in ipsis quasi maculis] Pontanus confert Apuleii de mundo locum [c. 5.], ubi e Lipsii et Vulcanii emendatione legitur: minores aliae ut naevuli quidam per apertas ponti sunt sparsae regiones, et ibid. [c. 7.] multae aliae urbes admodum sparsae hanc nostram insulam, id est hunc terrarum orbem, ornamentis suis pingunt et continuatione, ut quibusdam sertis, coronant, ubi ipse coniecit legendum esse tuberos admodum, ut sic parvae insulae opponantur magnis, quae in cap. princ. vocantur insularum aggeres

diversos et caeli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos obri-
 guisse pruina vides, medium autem illum et maximum solis ardore
 3 torreri. Duo sunt habitabiles: quorum australis ille, in quo qui
 insistunt adversa vobis urgent vestigia, nihil ad vestrum genus:
 hic autem alter subiectus aquiloni, quem incolitis, cerne quam
 tenui vos parte contingat. Omnis enim terra, quae colitur a vobis,
 angusta verticibus, lateribus latior, parva quaedam est insula
 circumfusa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oce-
 anum appellatis in terris, qui tamen tanto nomine quam sit parvus,
 4 vides. Postquam caelum, quo omnia continentur, et subiectarum
 sphaerarum ordinem motumque ac de motu sonum caelestis mu-
 sicae modos et numeros explicantem et aerem subditum lunae
 Tullianus sermo per necessaria et praesenti operi apta ductus
 ad terram usque descripsit, ipsius iam terrae descriptionem ver-
 5 borum parvus, rerum fecundus, absolvit. Etenim maculas habi-
 tationum ac de ipsis habitatoribus alios interruptos adversosque
 obliquos etiam et transversos alios nominando terrenae sphaerae
 6 globositatem tantum non coloribus pinxit. Illud quoque non
 sine perfectione doctrinae est, quod cum aliis nos non patitur
 errare, qui terram semel cingi oceano crediderunt. Nam si di-
 xisset: omnis terra parva quaedam est insula circumfusa illo mari,
 unum oceani ambitum dedisset intellegi; sed adiciendo: quae co-
 litur a vobis, veram eius divisionem, de qua paulo post dissere-

Mss. BCFSPR12G.]

v-gbO, ut Somn. l. c. „Sic legendum est, praesertim cum postea
 §§ 8, 11, 28., ubi eandem rem explicat auctor, semper occurrant cin-
 guli.“ Zeun. circulis s-z et Mss. ceteri. — duo GDI. — subnoxios
 F. — torqueri Hl. temperari Rl. 3. Duo autem sunt C. —
 assistunt Rl. — aversa v. — nobis Hl. — nos g. — quae incolitur F. —
 angustata, ut Somn. l. c., v3-gL. — latior lateribus F. — insula est, ut
 Somn. l. c., R2v-gI. — quod oceanum C (F a p. m.) SR12GDIOLTr.
 Bw. quem oceanum, ut Somn. l. c. Mss. paene omnes, F a sec. m.; Edd.
 P. — quod tamen Rl. — parvum Rl. 4. caelum om. B. — mu-
 sices v-g. — numerum P. — lunae add. a sec. m. C. — per necessaria
 sermo G. — et ad terram C. — secundus rerum Rl. 5. maculis a.
 Emend. Mod. ep. 102, p. 455. — sed (sup. al. ac) de ipsis C. — aver-
 sosque viag; Mod. l. c. restituit adversosque. — tantum non coloribus pin-
 xit CFSP (R12 sup. tantum add. verbis) DIOTr.LBAR. membr. Mod l. c.
 „utraque membr., et omnino vox sermone turbat sententiam.“ Gron. In
 F et membr. Mod. additur: sed veritate rei vel certissimis spaciis
 designavit; in BAR.: sed certissimis adsignavit spaciis. tan-
 tum. sermone non coloribus pinxit B. sermone tantum, non coloribus
 pinxit (G sup. tantum add. verbis nam et) Edd. non solum coloribus pin-
 xit sed manifestis indiciis adaequavit Bw. 6. non pati-
 tur nos F. — credidere v-g. — quaedam parva (om. est) F. — quod co-
 litur „secunda membr. (L2), quasi de mari id diceret, cum necessario
 requiratur quae, ut est in optima.“ Gron. qui colitur cahsp. — eius
 dimensionem F. eius maris divisionem v-g. — paulo post] c. 9.

maximarum, nuperrius editur ex
 Ia. Vossi emendatione scripsit or-
 bis ad modum.

5. tantum non coloribus pinxit]
 Cf. Plin. N. H. XXII, 6, s. 7. ut
 tantum non vocem ipsius (natu-

rae) exaudire videamur. Similiter
 Graeci μόνον ὅ vel μόνον ὅχι,
 cf. Demosth. Ol. I, 2., Ol. III, 17.,
 de pac. 5. al. Hanc dicendi for-
 miam nunc tironibus notam qui
 ignorerent, vario modo hunc locum
 interpolaverant.

mus, nosse cupientibus intellegendam reliquit. De quinque au- 7
tem cingulis ne, quaeso, aestimes duorum Romanae facundiae[138]
parentum Maronis et Tullii dissentire doctrinam, cum hic ipsis
cingulis terram redimitam dicat, ille isdem quas Graeco nomine
zonas vocat adserat *caelum teneri*: utrumque enim incorruptam
veramque nec alteri contrariam retulisse rationem procedente
disputatione constabit. Sed ut omnia quae hoc loco explananda 8
recepimus liquere possint, habendus est primus sermo de cingu-
lis: quia situ eorum ante oculos locato cetera erunt intellectui
prioriora. Prius autem qualiter terram coronent, deinde quem-
admodum caelum teneant, explicandum est. Terra nona et ul- 9
tima sphaera est. Hanc dividit horizon, id est finalis circulus,
de quo ante retulimus: ergo medietas cuius partem nos incolim-
us sub eo caelo est quod fuerit super terram, et reliqua me-
dietas sub illo quod dum volvitur ad ea loca quae ad nos viden-
tur inferiora descendit: in medio enim locata ex omni sphaera parte
caelum suspicit. Huius igitur ad caelum brevitatis, cui punctum 10
est, ad nos vero immensa globositas, distinguitur locis inter se
vicissim pressis nimietate vel frigoris vel caloris geminam nacta
inter diversa temperiem. Nam et septentrionalis et australis ex- 11
tremitas perpetua obriguerunt pruina, et hi velut duo sunt cin-

[Edd. vicahgspdz.

7. circulis CF. — extimes v1. existimes Sv3-g. — duae F. — ipsis
om. R1. — circulis C. — ille] Georg. I, 233. — hisdem CR1. — vocat
add. a sec. m. C. — et veram F. — procedente ratione F. 8.
primo R1. — singulis (sup. a sec. m. circ.) C. — erunt cetera R2. In B
cetera a sec. m. add. post intellectui. — intellectu v-g. — primus R2 a
p. m., L. — deinde] c. 7. 9. nona et ultima BCFSPR2v-gGDIO
LBEN.Tr. ultima et nona R1. et nona et ulla s-b. — circulus ori-
zon F. — ante] I, 15, 17. — nos partem R2v-g. — quod est sup. terr. L
a sec. m. — est sub illo F. sub illo caelo R1. sub illo caelo est H1.
sub eo est caelo R2. — quae a nobis videntur BAB. (R2 sup. ad nos).
quae a nobis non videntur B. quae nobis non videntur (sup. ad nos
vid.) R1. — in medio autem Tr. — ex omni parte sui B. 10.
quae punctum est G a sec. m., v-g (hg in mg. alias ceu) I (O a sec.
m.) Tr. „Male. Quod ad oram, ceu, proxime verum est, non tamen ve-
re G. — interversa (sup. add. di) temperiem F. inter utranque tempe-
riem H1. 11. obrigere v-g. — Et hi duo sunt quasi cinguli

7. Maronis et Tullii] Cf. Sat. I, 24, 5.

8. de cingulis] Cf. fragm. ap. Censorin. 2, 2. *Ut circuli in caelo, ita in terra zonas vocantur etc.* Martian. VI, § 602. *Orbis terrae in quinque zonas, sive melius fascias dico, .. discernitur etc.* Plin. N. H. II, 68, § 172. Sill. *Nam cum sint eius quinque partes, quas vocant zonas etc.*

9. nona et ultima sphaera] Cf. Somn. V, 2.

horizon, id est finalis circulus] Martianus VIII, §§ 818, 827, 836. finitorem cum appellat.

10. cui punctum est] Dativo usus esse videtur, quia modo dixerat huius ad caelum brevitatis, nam sic I, 16, 11. dicit cum terra ad circum solis punctum sit, sed ibid. § 6. quae tota puncti locum pro caeli magnitudine vis optinet, ubi etiam terrae globositas memoratur. Ceterum vid. Kopp. ad Martian. VI, § 580, qui inter alia (Plin. N. H. II, 68, § 174. Sill. Sen. N. Q. I, Praef. § 8.) affert Cleomed. theor. cycl. I, 11, p. 56 sq. *ὅτι ἡ γῆ σημείου λόγου ἐπέχει πρὸς τὸν οὐρανόν.* Vid. not. ad c. 2, § 3. et c. 9, § 9.

guli quibus terra redimitur, sed ambitu breves, quasi extrema cingentes. Horum uterque habitationis inpatiens est, quia torpor [139] ille glacialis nec animali nec frugi vitam ministrat: illo enim 12 aere corpus alitur quo herba nutritur. Medius cingulus et ideo maximus aeterno afflatu continui caloris ustus spatium, quod et lato et ambitu prolixius occupavit, nimietate fervoris facit inhabitable victuris. Inter extremos vero et medium duo maiores ultimis, medio minores, ex utriusque vicinitatis intemperie temperantur: in hisque tantum vitales auras natura dedit incolis car- 13 pere. Et quia animo facilius inlabitur concepta ratio descriptione quam sermone, esto orbis terrae cui adscripta sunt *ABCD*, et circa *A* ascribantur *N* et *L*, circa *B* autem *M* et *K*, et circa *C* *G* et *I*, et circa *D* *E* et *F*, et ducantur rectae lineae a signis ad signa quae dicimus, id est a *G* in *I*, ab *M* in *N*, a *K* in *L*, ab 14 *E* in *F*. Spatia igitur duo adversa sibi, id est unum a *C* usque ad lineam quae in *I* ducta est, alterum a *D* usque ad lineam quae in *F* ducta est, intellegantur pruina obriguisset perpetua: est enim superior septentrionalis, inferior australis extremitas: medium vero ab *N* usque in *L* zona sit torrida: restat, ut cin-

Mss. BCFSPR12G.]

(corr. in cinguli) *C*. — circuli *F* (*G* a sec. m.). — corpus alitur aere *F*. 12. Cingulus medius *R2*. medius cingulis *H1*. — medio (sup. eterno) afflatu *R1*. — et lato et ambitu *B* (*C* a sec. m.) *GSR2GOLTR*. et lato et ambitu *R1D*. et lato ambitu (om. et poster.) *C* a p. m., *BAR*. lato ambitu (om. et utroque) *FBEN*. et lato ambitu et *Edd.P.* — inhabile *G*. — et (sup. ex) utriusque *C*. utriusque (om. ex) *C*. — inque his *TR*. in his: quae v. — carpere (sup. capere) *C*. 13. facilius animo *H2*. animae facilius *R2*. anima facilius *H1*. — ratione s-z. — descriptione quam sermone *C* a sec. m., *FSR12v-gbPIE1H2M2* „libri omnes“ Gron., cuius vid. not. (*BAR.BEN*. ratio descriptione concepta quam sermone). quam sermone descriptione (*G* sup. sermonum) *H3*. ex descriptione quam sermone *BO*. descriptione qui sermone *M1*. quam sermone descriptio s-z *TR*. (*DH2* quam sermone descriptio est). quam sermo. Descriptio *C* a p. m. — circa a scribantur *G*. — circa autem *B F*. — ab *g R2*. — et a *k C*. ab *k R2*. — a. b. in *f R1*. 14. adversa sunt (sup. sibi) *R1*. — unum om. *B*. — ab *c R2*. — quae in *d* ducta est (om. alterum a *D* usque ad lineam quae in *F* ducta est) v. — ab *d R2*. — intellegantur *C* a sec. m., *F*. intelliguntur v-g *G*. intellegitur *D*. — riguisse v-g. — est superior (om. enim) *P*. — inferior autem australis *F*. — medium autem *F*. — usque ad *L* *CDBAR.BEN.TR*. usque ab *l. F*. ad *L* (om. usque)

11. duo sunt cinguli] Pontanus ad c. 7, § 3. adnotavit Macrobius dixisse cingulos, non cingula, ut I, 15, 18. stadios, addita glossa: Cingillus, στροβίλιον, ζώνιον. Haec forma legitur Somn. VI, 2. et supra § 2., infra c. 7, §§ 1, 3, 7, 8, 9.

12. lato] pro nomine substantivo habendum est, ut apud Ovid. Met. I, v. 336. in latum quae turbine crescit ab imo.

dedit incolis carpere] Huius constructionis exempla quaeras supra, ad I, 6, 3.

13. quia animo facilius inlabitur concepta ratio descriptione quam ser-

mone] „Horum sensus est idem illis in lib. I, cap. 21 [§ 3.] quia facilius ad intellectum per oculos via est. Nam descriptio auctori huic est figura, γράφη, tabula. Infra cap. 6 [§ 1.] redeundum tibi est ad orbis terrae descriptionem, cap. 7 [§ 12.] ut instruit visum antelata descriptio. Lib. I, cap. 21 [§ 8.] in praesidium fidei advocata descriptio.“ Gron. — Adde ibid. § 5. haec ipsa descriptio, et § 4. sicut descriptissimus; c. 9, §§ 7 et 8. et Klotz et Kühner ad Cic. Tusc. I, 17. Peter ad Cic. Orat. 20, 66. esto orbis terrae] Vid. fig. IV.

gulus ab *I* usque ad *N* de subiecto calore et superiore frigore temperetur, rursus ut zona quae est inter *L* et *F* accipiat de superiecto calore et subdito rigore temperiem. Nec excogitatas 15 a nobis lineas quas duximus aestimetur: circi sunt enim, de quibus supra retulimus, septentrionalis et australis et tropici duo, nam aequinoctialem hoc loco quo de terra loquimur non oportet ascribi, qui oportuniori loco rursus addetur. Licet igitur sint 16 hae duae *mortalibus aegris Munere concessae divum*, quas diximus temperatas, non tamen ambae zonae hominibus nostri ge-^[140]neris indultae sunt, sed sola superior quae est ab *I* usque ad *N* incolitur ab omni quale scire possumus hominum genere, Romani Graecive sint vel barbari cuiusque nationis. Illa vero ab 17 *L* usque ad *F* sola ratione intellegitur, quod propter similem temperiem similiter incolatur, sed a quibus, neque licuit umquam nobis nec licebit agnoscere: interiecta enim torrida utrique hominum generi commercium ad se denegat commeandi. Denique 18 de quattuor habitationis nostrae cardinibus *oriens occidens* et *septentrio* suis vocabulis nuncupantur, quia ab ipsis exordiis suis sciuntur a nobis: nam, etsi septentrionalis extremitas inhabitabi-

[Edd. vicahgspdz.

H2. — torrida sit zona F. fit zona torrida R1. — restat ergo ut R2. — usque N (om. ad) C. — de subiecto Mes.viagDOBAR.BEN.Tr.H2 subiecto (om. de) chs-bl. — rursus zona (om. ut) BAR.BEN.Tr. — quaequae est R1. — de superiore calore v. — et subiecto C. — rigore BCFSR1v-gG DO. frigore a-bPR21. 15. Ne F. — diximus CS (G a sec. m.) v-g10. Mod. ep. 102, p. 455. restituit duximus. — estim et C. estimetur v1. existimetur Sv3-g. — enim sunt Cv-g. — supra] I, 15, 13. — superius CF. — duo tropici R2. — namque F. — aequinoctiale v1. — ascribi non oportet R2. — oport. loco] c. 7, § 4. 16. mortalibus]

Virg. Georg. I, 237. — munere divum concessae BCD. — diximus esse v. — ab hominibus quales CF. ab omni qualem R2. ab homine qualem D. — hominum gente R2. genere (om. hominum) F. — barbaricae CF. barbarae vc-g. — cuiuscumque C a sec. m., FR2H2. 17. usque f (om. ad) H1. — incolitur R2viag. — neque umquam licuit nobis F. non licuit umquam nobis v-g. neque licuit quaequam (sup. unquam) a nobis R2. neque licuit a nobis quemquam Tr. — neque licebit R1. vel licebit C. — cognoscere SR2s-bPI. — torrida add. a sec. m. R1. — utrinque (in mg. utrique) g. 18. Deinde H1. — habitationis terrenae (sup. nostrae) C. — septentrio (om. et) H1. — nuncupatur v. — quia absis B. — exordiis (om. suis) BTr. suis exordiis G. — nam et

14. et superiore frigore] Vide ne etiam hoc loco legendum sit rigore, ut infra et subdito rigore (cf. §§ 20. 21.), cum supra dixerit obri-guisse pruina. At nullum neque scriptum neque typis editum exemplar suffragatur. An forte sono consuluit Macrobius?

15. Nec excogitatas a nobis lineas .. aestimetur] Vid. not. ad I, 13, 16.

16. quale scire possumus] Cf. § 18. et not. ad I, 16, 4. Pronomen quale ponitur pro quod.

17. nec licebit agnoscere] Cf. I, 20, 12. ut per id possent modum so-

lis agnoscere, II, 12, 3. siderum naturam .. agnoscat. Eandem sententiam protulit Plinius l. c. Circa duae tantum inter exustam et rigentes temperantur, caeque ipsae inter se non perviae propter incendium sideris. Pontanus haec adnotavit: „Melior et verior ille apud Senecam tragicum vates. In Medea [act. II, extr.]:

— — Venient annis

Secula seris, quibus Oceanus Vincula rerum laxet, et ingens Pateat tellus, Typhisque (al. Typhisq.) novos

Detegat orbes; nec sit terris Ultima Thyle.“

- 19 lis est, non multo tamen est a nobis remota. Quarto vero nostrae habitationis cardini causa haec alterum nomen dedit, ut *meridies*, non *australis*, vocaretur, quia et ille est proprie *australis*, qui de altera extremitate procedens adversus septentrionali est, et hunc *meridiem* iure vocitari facit locus, de quo incipit nobis: nam, quia sentiri incipit a medio terrae in qua est usus diei, ideo tamquam quidam *medidies* una mutata litera *meridies* 20 nuncupatus est. Sciendum est autem, quod ventus qui per hunc ad nos cardinem pervenit, id est auster, ita in origine sua gelidus est, ut apud nos commendabilis est blando rigore septentrio: sed, quia per flammam torridae zonae, ad nos commeat, admixtus 21 igni calescit, et qui incipit frigidus calidus pervenit. Neque [141]enim vel ratio vel natura pateretur, ut ex duobus aequo pressis rigore cardinibus dissimili tactu flatus emitterentur. Nec du-

Ms. BCFSPR12G.]

(sup. add. si) R1. — non multum R1. — tamen a nobis est remota R12. tamen a nobis remota (est sup. add. post nobis) F. a nobis tamen est remota C. tamen est remota a nobis G. 19. nomen alterum R2. — *meridies australis* (sup. add. non) R1. — et ipse C. — proprie est CF v-g. — *adversum septentrionalem* (sup. add. est) R1. ac *septentrionalem* versus est C. — fecit G. — incipit nobis dies i-gb; „a sensu ponitur.“ Zeun. — in qua est usus diei BCFSPR12v-gG10H2. in qua usus est diei D (F sup. add. medii). in qua est usus medio (corr. in ii) diei C. in qua medii est usus diei a-b. — quidam om. R12. — litera mutata B (v-g litt.). 20. Sciendum autem est R20. — ita om. R1. — ut qui TR. — apud nos BCFR12v-gbPGOBAR.BENLTB. ad nos a-zSDI. „Il-lud ad turbat sensum; haud dubie huc irrepsit ex antecedentibus et sequentibus.“ Zeun. — *blandi rigore* gG. — *septentrio tamen blando rigore* (om. est; sup. tamen add. commendabilis) F. — *calens pervenit* BCFG „e duobus membr. libris“ Mod. ep. 114, p. 501. *calidus pervenit* SR12Edd. PDIO. 21. Neque enim ratio (om. vel) R1. — tractu v-g; Mod.

19. vocitari facit] Cf. Sat. I, 12, 7. mercedes quas completus annus deberi fecit; VI, 6, 2 quos creari fecit; Comm. II, 10, 9. dum opinari nos faciunt; Sat. I, 7, 4. licet fortuna fecisset irruere; VII, 3, 21. me .. in dolio fecit habitare.

de quo incipit nobis] sc. cardo, non dies, quod in veteribus editionibus inde a Iuntina legebatur, et e Stephaniana electum in Bipontinam suadente Zeunio rursus receptum est; namque locus, de quo incipit nobis dies, est oriens, non meridies. Opponitur autem cardo australis noster, qui vocatur meridiem, cardini illi proprie australi, qui incipit de altera extremitate terrae, quia auster nobis sentiri incipit a medio terrae, ubi admixtus igni incaluit, non ab altera terrae extremitate, ubi incipit frigidus. Cf. § 20. et supra § 18: quia ab ipsis exordiis suis sciuntur a nobis.

terrae, in qua est usus diei] i. e. eius partis terrae, eius superficiei (cf. § 22.), in qua iam dies est. Cf. c. 7, § 19. nullus paene apud illos usus est imbrium; et I, 14, 2. in usum templi huius inducitur, et ib. § 13. quia crescendi tantummodo usus in his viget. Non recte ergo inde a Steph. additum est medii.

tamquam quidam medidies] Cf. Cic. Orat. 47, 158. Ipsum meridiem cur non medidiem? Credo, quod erat insuavius. Quint. I, 6, 30. Varro L. L. VI, 2, 52, § 4. Prisc. p. 551 P.

20. quod] Vid. not. ad I, 13, 18. septentrio] sc. ventus. Cf. Cic. ad Att. IX, 6, 3. Ex ea die fuerunt septentriones venti. Liv. XXVI, 45, 8. acer septentrio ortus etc. Sen. N. Q. V, 16, 6. A septentrionali latere summus est (ventus) Aquilo, medius Septentrio, imus Thrascias.

21. dissimili tactu] i. e. quorum alter sentiretur frigidus, alter ca-

bium est nostrum quoque septentrionem ad illos qui australi adiacent propter eandem rationem calidum pervenire, et austrum corporibus eorum genuino aurae suae rigore blandiri. Eadem ratio nos non permittit ambigere, quin per illam quoque superficiem terrae quae ad nos habetur inferior integer zonarum ambitus quae hic temperatae sunt eodem ductu temperatus habeatur, atque ideo illic quoque eadem duae zonae a se distantes similiter incolantur. Aut dicat, quisquis huic fidei obviare mavult, quid sit quod ab hac eum definitione deterreat. Nam si nobis vivendi facultas est in hac terrarum parte quam colimus, quia calcantes humum caelum suspicimus super verticem, quia sol nobis et oritur et occidit, quia circumfuso fruimur aere, cuius spiramus haustu: cur non et illic aliquos vivere credamus, ubi eadem semper in promptu sunt? Nam qui ibi dicuntur morari eandem credendi sunt spirare auram, quia eadem est in eiusdem zonalis ambitus continuatione temperies: idem sol illis et obire dicetur nostro ortu et orietur cum nobis occidet: calcabunt aequae ut nos humum, et super verticem semper caelum videbunt. Nec metus erit, ne de terra in caelum decident, cum nihil umquam possit ruere sursum. Si enim nobis, quod adserere genus ioci est, iusum habetur ubi est terra et susum ubi caelum: illis quo-

[Edd. vicahgspdzb.

1. c. restituit tactu. — emitterentur BCS12GDOBAR.Tr. (L a p. m.). emitteretur Edd.FSPI. — genuino R12v1i-abPDOH2. gemino Bv3ch-zCF SGI. „Quis tandem ille geminus rigor? Necessario corrige cum Oxoniensi genuino.“ Gron. Vid. not. — rigore aurae suae R1. 22. inferior habetur R1. 23. quisque G. — ab hac eum quod R2. — diffinitione FR1GIO (F diffinitione eum). distinctione v-g. — facultas vivendi R1. — calcantes caelum humum R1. — circumciso (anp. fu) R2. — haustum vc-gI; Mod. l. c. restituit haustu. — illac Ta. 24. dicentur (C sup. add. u) FDH2. — dicitur R2. — cum nostro H1. — oritur R1. — et occidet R1. — ut nos aequae humum F. aequae humum ut nos S. — super BCFSR12GHI Mod. l. c. supra s-bP. semper (verticem: semper caelum) v-g. — caelum semper videbunt FS. semper videbunt caelum C. 25. posset ruere sursum unquam F. umquam possit truere sursum R1. — quod asserere nobis R1. — iusum BFR2 (G sup. deorsum) M1. iusum P4. usum (puncto add. sup. u) R1. visum Sv1DI

lidus. Cf. Cic. N. D. II, 15, 40. is eius (solis) tactus est, ut non tepefaciat solum, sed etiam saepe comburat, et Divin. II, 46, 97 (in codd. quibusdam) lunae tactus, et h. l. paulo infra corporibus eorum blandiri. genuino aurae suae rigore] „Dicit Macrobius septentrionem apud nos frigidiorum esse, utpote eis torridam positos una cum illo: apud istos, qui ab altera torridae parte habitant, calidiorum, quippe ad quos non pervenit, nisi transgressus torridam, cuius ardore calefit. Austrum vero apud ipsos frigidiorum, quippe ubi eius aura nativa est, non adulterata et calefacta per zonam torridam, qualis domum ad nos pervenit.“ Gron.

22. a se distantes similiter] Cf. § 16 seq.

23. huic fidei obviare] i. e. his verbis meis fidem derogare. — De verbo mavult vid. not. ad I, 21, 22. calcantes humum] Cf. § 24. et Plin. N. H. II, 65, § 161. ex quacumque parte mediam calcari (terram), et XXXIII, 1, § 2. e cod. Bamb. qua calcatur.

25. ne . . decident] Cf. Plin. II, l. c. ille quaerente cur non decident contra siti, tamquam non ratio praesto sit, ut nos non decidere mirentur illi.

iusum] Hanc vocem Macrobius aetate usurpatam et ab auctore nunc adhibitam Gronovius dicit sibi probari verbis et Speusippi

- que susum erit quod de inferiore suspicient, nec aliquando in
 26 superna casuri sunt. Affirmaverim quoque et apud illos minus
 [142] rerum peritos hoc aestimare de nobis, nec credere posse nos in
 quo sumus loco degere, sed opiniari, si quis sub pedibus eorum
 temptaret stare, casurum. Numquam tamen apud nos quisquam
 timuit ne caderet in caelum: ergo nec apud illos quisquam in
 superiora casurus est, sicut omnia nutu suo pondera in terram
 27 ferri superius relata docuerunt. Postremo quis ambigat in
 sphaera terrae ea quae inferiora dicuntur superioribus suis esse
 contraria, ut est oriens occidenti? Nam in utraque parte par
 diametros habetur: cum ergo et orientem et occidentem similiter
 constet habitari, quid est quod fidem huius quoque diversae sibi
 28 habitationis excludat? Haec omnia non otiosus lector in tam
 paucis verbis Ciceronis inveniet. Nam cum dicit *terram cingulis
 suis redimitam atque circumdatam*, ostendit per omne terrae cor-
 pus eandem temperatorum cingulorum continuatam esse tempe-
 rariem: et cum ait in terra *maculas* habitationum videri, non eas
 dicit quae in parte nostrae habitationis nonnullis desertis locis

Mss. BCFSPR12G.]

OP6M2H1. „Omnes hoc modo, quos vidi Mss. libri, ut tamen dicer-
 nere vix possia, *visum, nisum* an *inum* voluerint scribere. Videtur la-
 tere glossa.“ Gron. Vid. not. *iosum* CE1H3Gu. *iasu* H1. *imu* (sup.
 add. a rec. m. m) H2. *pilum* P. *dehorsum* v3. *deorsum* i-b. —
susum C a sec. m., FR2v1sD (O a p. m.) P4H3Gu. Bar. L. *sursum* B (C
 a p. m.) R1v3-gp-bSPGI (O a sec. m.). — *ubi caelum* CFSR1 (R2 a
 sec. m.) GDP46 „Angl.“ *ubi est caelum* R2 a p. m., Edd.BPI. *ubi ha-*
betur caelum O. — *quo* (om. que) R1. — *susum* BCFR2Gv1sD. *sursum*
 R1v3-gp-bSP10. — *quo* D. — *nec aliquo modo* F. 26. *apud*
illos (om. et) R1. — *hoc* CFSPR10. h¹ BR2. *haec* Edd.HI. om. D.
 — *extimare* v1. *existimare* CSv3-gO. — *possemus* (corr. in *posse* nos)
 C. *posse* (om. nos) C. — *degere loco* R1. — *motu* (sup. al. nutu) C. —
superius I, 22. 27. *quis in spera terrae ambigat* R1. — *ea quae*
 BP8-zFSIGr.1L2V3. *quae* (om. ea) R1. *ita quae* R2iDO „membr. opt.“
 Gron. (V2). *ita ea quae* vc-gb „chartac.“ Gron. *ita* (sup. add. ea
quae) C. — *superioribus* (sup. ita) suis G. *suis superioribus* CF. — *ut*
oriens (om. est) P. — *utraque* (om. in) Tr. — *parte per* Fg. *par* (om.
parte) GOH2Tr.Ben. (add. a sec. m. parte C). *pars* (om. par) D. —
ergo orientem (om. et) CF. — *constet* R1. — *excludat* B. 28.
omne terrae corpus CR12v-gGD10. *omne* (sup. add. terrae) corpus B.

martyrologii: *ligatis manibus susum et pedibus iusum*, et geometrae anonymi, de quo vid. Excursum ad Comm. I, 20.: *iusum a summo directum more perpendiculari pendens*, et *obliqua iusum sive susum deducta*. Forcellin. s. v. *susum*: „Contrarium, inquit, est *iusum*, *deorsum*, quo usum fuisse videtur vulgus Romanum, unde Italorum recentiorum *giuso*, *giu*, ortum habuit, et Gallorum *jus*.“ Ex exemplo, quod addit idem: August. Tract. 8. in ep. 1. S. Ioann. n. 2. *Quod iusum, faciens susum: quod deorsum, faciens sursum. Iusum vis facere deum et te su-*

sum, patet inter se opposita esse, *iusum* — *susum*, et *deorsum* — *sursum*, et videntur haec inter se differre, ut *uten* — *oben*, *abwärts* — *aufwärts*. Certe huic distinctioni suffragantur codices mss. et h. l. et c. 7, §§ 5 et 10.; c. 8, § 1.; c. 14, §§ 11 et 12.; c. 15, § 16.; Sat. I, 17, 58.; VII, 9, 3. et 15, 4.; refragantur autem ea quae ex illa geometria attulit Gronovius, ubi *iusum* idem valet quod *deorsum*. Comparatis vocabulis *summus* — *imus*, putaverim hoc *iusum* assimilatum esse opposito adverbio *susum*, ut Graece ἐμπόδων opposito ἐκποδών.

28. *otiosus*] Vid. not. ad I, 1, 2.

interpositis incoluntur. Non enim adiceret: *in ipsis maculis vastas solitudines interiectas*, si ipsas solitudines diceret, inter quas certae partes macularum instar haberentur: sed quia *maculas* dicit has quattuor quas in duobus terrae hemisphaeriis binas esse ratio monstravit, bene adiecit: *interiectas solitudines*. Nam sicut 30 pars quae habitatur a nobis multa solitudinum interiectione distinguitur, credendum est in illis quoque tribus aliis habitationibus similes esse inter deserta et culta distinctiones. Sed et quat- 31 tuor habitationum incolas et relatione situs et ipsa quoque[143] standi qualitate depinxit. Primum enim ait alios praeter nos ita incolere terram, ut a se interrupti nullam commeandi ad se habeant facultatem, et verba ipsa declarant non eum de uno hominum genere loqui in hac superficie a nobis solius torridae interiectione diviso. Sic enim magis diceret; *ita interruptos, ut nihil ab illis ad vos manare possit*; sed dicendo: *ita interruptos, ut nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit*, qualiter inter se illa hominum genera sint divisa, significat. Quod autem vere 32 ad nostram partem referretur, adiecit dicendo de illis qui et a nobis et a se invicem divisi sunt: *partim obliquos, partim transversos, partim etiam adversos stare nobis*: interruptio ergo non unius generis a nobis, sed omnium generum a se divisorum, refertur: quae ita distinguenda est. Hi quos separat a nobis per- 33 usta, quos Graeci ἀντοίχους vocant, similiter ab illis qui inferio-

[Edd. vicalhgapdzb.]

omne corpus terrae FSEdd.P.

29. Non adiceret enim R1. — interiectas si ipsas solitudines add. a sec. m. C. — macularum partes B. — ad instar Tr. — habeantur viag. — has quattuor dicit F. — ratio monstravit] Cf. § 22.

30. quoque in illis R1. — deserta et occulta B. 31. incolas habitationum B. — ratione (sup. relatione) C. — ait illos praeter nos sic H1. — commeandi ad se habeant facultatem BFI. commeandi ad se habeant viam F sup. lin., BAR.BEN. meandi ad se habeant facultatem CR1GO. meandi habeant ad se facultatem s-bP. habeant ad se facultatem meandi SR2v-g. meandi ad invicem habeant facultatem D. — et ipsa verba v-g. — a nobis om. C. — diviso C ex corr., FSR12v-gbGDIO „Mess.“ Gron. divisio B. divisa Ps-z. — ab illis ad vos chs-zSR2DI. ab aliis ad vos R1. ab illis ad nos GbbPO. inter ipsos ab illis ad vos C in mg., F. inter ipsos ab illis ad nos viag. — dicendo (sup. add. ita) R2. — ab aliis ad alios manare possit CR11-bFP 10. ab al. ad al. manere possit B. ab aliis manare possit ad alios SR2. ab aliis manare possit (om. ad alios) D. ab aliis ad illos manare possit G. ab illis ad alios manare possit v.

32. deferretur F. refertur BC (R1 sup. erretur) IOLTr. referetur R2. referatur D. — a nobis non unius generis a nobis R1. — diversorum CFI. — distinguenda sunt C. 33. His P. — ἀντοίχους a-bP. ANTŌEKO C D. ἀντοίχους v. ἀντοίμοις ic. ΘΕΟΚΟ C I. antoecos R2. antekos O. ant-

31. magis] i. e. μᾶλλον, potius, ut Sat. I, 4, 4. de diff. 16, 6. Vid. Hand. Tursellin. III, p. 560, 12.

32 ad nostram partem] i. e. ad terrae partem quam nos habitamus.

33. quos Graeci ἀντοίχους vocant] Cf. Geminus Isagog. in Ptolemaeo. Uranol. p. 56. ἀντοίχοι δὲ οἱ

ἐν τῇ αὐτῇ νοτίᾳ ζώνῃ ὑπὸ τὸ ἀντοίχον κατοικοῦντες, Achill. Tat. Isag. c. 30. ἀντοίχοι δὲ οἱ τὴν νότιον οἰκούντες τοὺς τὴν βορρην οἰκοῦσι ζώνην. Martian. VI, § 604. Forbiger Handb. d. alt. Geogr. I, p. 364. Pauly Real-Encl. s. v. Antipodes.

rem zonae suae incolunt partem, interiecta australi gelida separantur: rursus illos ab antoeicis suis, id est per nostri cinguli inferiora viventibus, interiectio ardentis sequestrat: et illi a nobis
 34 septentrionalis extremitatis rigore remouentur. Et quia non est una omnium affinis continuatio, sed interiectae sunt solitudines ex calore vel frigore mutuam negantibus commeatum: has terrae partes quae a quattuor hominum generibus incoluntur *maculas*
 35 habitationum vocavit. Quemadmodum autem ceteri omnes vestigia sua figere ad nostra credantur, ipse distinxit: et australes
 [144] quidem aperte pronuntiavit *adversos* stare nobis dicendo: *quorum australis ille, in quo qui insistent adversa vobis urgent vestigia*: et ideo *adversi* nobis sunt, quia in parte sphaerae quae contra nos est morantur. Restat requirere, quos *transversos* et quos *obliquos* nobis stare memoraverit: sed nec de ipsis potest esse dubitatio, quin *transversos* nobis stare dixerit inferiorem zonae nostrae partem tenentes, *obliquos* vero eos qui australis cinguli devexa sortiti sunt.

VI. Superest, ut de terrae ipsius spatiis, quanta habitationi cesserint, quanta sint inculta, referamus, id est quae sit singulorum dimensio cingulorum. Quod ut facile dinoscas, redeundum tibi est ad orbis terrae descriptionem quam paulo ante subiecimus, ut per ascriptarum literarum notas ratio dimensionum lucidius explicetur. Omnis terrae orbis, id est circulus qui universum ambitum claudit, cui ascripta sunt *ABCD*, ab his qui eum
 3 ratione dimensi sunt in sexaginta divisus est partes. Habet au-

Mss. BCFSPR12G.]

ecocos BS (R1 corr. in oec) G. *antichos* C. *antiktos* F. — partem incolunt F. partem (sup. add. incolunt) R2. — antoeicis GaD. antecis (sup. oe) R1. antekis O. antoicis B. antoeicis I. antoeicis R2. antickis C. antiktis F. ἀντοικὸς h-BSP. ἀντοικὸς v. ἀντοικὸς ic. — per cinguli nostri (om. id est) B. 34. et (sup. ex) calore F. — quattuor generibus hominum (om. a) CR1. a quattuor hominum generalibus P. 35. figere om. R1. — ad nostra om. B. — adversos nobis stare CF. adversos stare a nobis P. — dicendo om. CR1. — qui insunt v. — adversa vobis FGO; cf. § 3. et Somn. 6, 3. adversa nobis Edd.BCSFR12DI. — vestigia urgent S. 36. et (om. quos) nobis obliquos stare R1. et quos obliquos stare nobis G. — memoravit (sup. al. averit) C. — transversos stare nobis Edd.P. — nostrae zonae F. — circuli C. — sorti B.

VI. Caput VI. Quanta terrae spatia habitationi cesserint, quanta inculta sint. ch-b. 1. de spatiis ipsius terrae CF. de terrae ipsius spatii v1. — censerint R1 sup. cess; G sup. ces. cesserit H2. — quantaque i-gGI. — quae (add. a sec. m. sit) R1. — dinoscatur F. — ad terrae descriptionem orbis R1. — paulo ante] cf. c. 5, § 13. et fig. IV. — per notas adscriptarum litterarum a-z. 2. id est cingulus Tn.

interiecta australi gelida separantur] Sermo procedit, si descriptionem respicimus, ab IN ad LF, ab LF ad EK, ab EK ad MG, ab MG ad IN. Sed si quis quaesierit, cur eundem cingulum in adversis terrae partibus habitantes ita a se separatos esse dicat Macrobius, is delegandus est ad ea

quae de Oceano disseruit c. 9, § 2 sqq. Idem valet de sequentibus: illi a nobis .. remouentur.

36. australis cinguli devexa] i. e. australis zonae partem superiorem, in nostro hemisphaerio sitam. Hanc qui sortiti sunt, sunt ἀντοικος, transversi illi sunt ἀπτοικος. Cf. Gemin. l. c.

tem totus ipse ambitus stadiorum ducenta quinquaginta duo milia: ergo singulae sexagesimae extenduntur stadiis quaternis milibus ducentis: et sine dubio medietas eius, quae est a *D* per orientem, id est per *A*, usque ad *C*, habet triginta sexagesimas^[145] et stadiorum milia centum viginti sex: quarta vero pars, quae est ab *A* usque ad *C*, incipiens a medio perustae, habet sexagesimas quindecim et stadiorum milia sexaginta et tria. Huius quartae partis mensura relata constabit totius ambitus plena dimensio. Ab *A* igitur usque ad *N*, quod est medietas perustae, 4 habet sexagesimas quattuor, quae faciunt stadiorum milia sexdecim cum octingentorum adiectione: ergo omnis perusta sexagesimarum octo est, et tenet stadiorum milia triginta tria et sexcenta insuper. Latitudo autem cinguli nostri qui temperatus est, id 5 est a *N* usque ad *I*, habet sexagesimas quinque, quae faciunt stadiorum milia viginti unum: et spatium frigidae, ab *I* usque ad *C*, habet sexagesimas sex, quae tenent stadiorum viginti quinque milia ducenta. Ex hac quarta parte orbis terrarum, cuius 6 mensuram evidenter expressimus, alterius quartae partis magnitudinem, ab *A* usque ad *D*, pari dimensionum distinctione cognosces. Cum ergo quantum teneat sphaerae superficies quae ad nos est in omni sua medietate cognoveris, de mensura quoque inferioris medietatis, id est a *D* per *B* usque ad *C*, similiter instrueris. Modo enim, quia orbem terrae in plano pinxiinus, in 7 plano autem medium exprimere non possumus sphaeralem tumo-

[Edd. vicahgsdzb.

3. ipse totus *F*. — milia duo *C*. — ducentis *BS* (*R1* a p. m.) *LBEN*. ducentis *F* a sec. m., *Tr*. — eius qui est *C* a sec. m. — habet ... (c. 12, § 9.) assignat animali om. *I*. — sexagenas (sup. gesimas) *C*. — quae ab a (om. est) *P*. — incipiens a perusta v. — partis quartae partis *R1*. — relata ad alias partes *R10*. ad alias relata partes *BAR*. relata (sup. i. e. ostenta et in mg. i. e. ad alias partes) *L*. relata (sup. add. ad aliquod) *BEN*. 4. Etiam ab a igitur *BAR.LBEN*. — usque ad *N* *Mss.bDOH12BAR.LBEN*. *Tr*. „*Mss.*“ Gron. usque ad p v-z. „Ascensius novum schema hic appinxit, in quo *P* litteram posuit loco *toŭ N*, et *O* loco *toŭ I*, quem tamen nemo secutus, ut opinor, quia in scriptis non reperiebant.“ Gron. coll. § 1. redeundum tibi est etc. — octogintorum *R1*. — partium sexagesimarum s-bCFS. — est octo *R1*. — triginta duo *F*. — insuper et sexcenta *C*. et sexaginta insuper vl. 5. Latitudo ergo *G*. — nostri cinguli *F*. nostri anguli *H1*. — ab *N* usque ad *I* *Mss.bDOH12* „*Mss.*“ Gron. „*Ms.*“ ab p usque ad o v-z. — quinque quae ... habebit (sic) sexagesimas add. in mg. *C*. — quae faciunt ... habebit sexagesimas sex add. in mg. *R1*. — triginta (corr. in viginti) unum *B*. viginti et unum c-b (*CR1* in mg.) *R2*. — et spacia *G*. — ab *I* *BFSpgb DOH12* (non liquet in *CR12*). ab o v-z. — stadiorum tenent Edd. tenet stadiorum *D*. stadiorum tenet *P*. 6. Ex hac igitur *B* (in *R1* igitur add. a sec. m.). — parte quarta *F*. — ab *L* *H1*. — usque *D* (om. ad) *F*. — pari dimensionum ... similiter institueris (sic § 6 extr.) add. a sec. m. *R1*. — tenet *F*. — in omni medietate sua *R1* in mg. omni in sua medietate s-z. — id est om. *B*. — institueris *C* (*R1* in mg.).

VI, 3. ducenta quinquaginta duo milia] Cf. I, 20, 20. et geometriam Anonymi (ad calcem huius libri)

I, 5. Censorin. 13, 2. Martian. VI, § 596.
4. quod est medietas] Vid. not. ad I, 20, 8.

rem, mutuati sumus altitudinis intellectum a circulo qui magis horizon quam meridianus videtur. Ceterum volo hoc mente percipias, ita nos hanc protulisse mensuram, tamquam a *D* per [146] *A* usque ad *C*, pars terrae superior sit cuius partem nos incolimus, et a *D* per *B* usque ad *C* pars terrae habeatur inferior.

VII. Hoc quoque tractatu proprio sortito finem nunc illud quod probandum promissimus adseramus, hos cingulos et bene Maronem caelo et bene terrae adsignasse Ciceronem, et 2 utrumque non discrepantia sed consona eademque dixisse. Natura enim caeli hanc in diversis terrae partibus temperiem nimietatemque distinxit, et qualitas vel frigoris vel caloris, quae cuilibet aetheris parti semel inhaesit, eadem inficit partem terrae 3 quam despicit ambiendo. Et quia has diversitates quae certis finibus terminantur cingulos in caelo vocaverunt, necesse est totidem cingulos etiam hic intellegi, sicut in brevissimo speculo cum facies monstratur ingens, tenent in angusto membra vel linamenta ordinem quem sua in vero digesserat amplitudo. Sed hic quoque adserendi quod dicitur minuemus laborem oculis 4 subiciendo picturam. Esto enim caeli sphaera *ABCD*, et intra se claudat sphaeram terrae, cui ascripta sunt *SXTU*, et ducatur in caeli sphaera circulus septentrionalis ab *I* usque in *O*, tropi-

Mss. BCFSPR12G.]

7. imitati sumus v-g. — videtur CPR2 (FR1 a sec. m.) v-gDTR.BBN. videatur s-bO. habetur BS (R1 a p. m.). vocatur F a p. m. — hac mente B. hoc quoque mente TR. — perspicias H1. — nos om. R2. — pertulisse v. praetulisse v3-g. — usque C (om. ad) CG. — superior sit ... pars terrae om. P. — superior sit quam incolimus H1. — usque C (om. ad) C (R1 cum ras.).

VII. Caput VII. In coelo easdem inesse zonas, quae insunt terrae; atque causam huius diversitatis esse solem: qui ut accessu suo causa caloris est, ita recessu frigus inducit. ch-b.

1. prosperum sortito finem reponendum videtur Zeunio respicienti ad librariorum illud feliciter explicit, et consuetudinem Socratis apud Platonem in Phaed., ubi passim disputatio et investigatio quaestionis cum navigatione comparatur. — promissimus] Cf. c. 5, § 7. — disseramus FS. — id est hos cingulos s-b F. — et Maronem bene s-bPD. — ciceronem assignasse B.

2. eadem C a p. m., FPGD. eandem B (C a sec. m.) SR12v-gbO. eandem s-z. — quam inspicit BAR.BBN. — ambiendo R1.

3. ceteris finibus ex edit. (a) affert Mod. ep. 114, p. 502. et corrigit certis. — terrae minantur gG. — vocavere v-g. vocarunt s-bP. — et hic s-b. — ingens om. B. — lineamenta s-bP. — in vero digesserat sua ampl. B. — hic (sup. un) C. hoc F. — asserendo quod dicitur F. quod dicitur asserendi R1.

4. inter se Bvia. — speram terrae claudat F. claudat terrae speram R2. — in caeli (add. a sec. m. spera) F. — ab I C. — usque ad

7. qui magis horizon quam meridianus videtur] Quid sit horizon, quid meridianus, Macrobius docet I, 15, §§ 16 et 17. Cap. 5, § 9. horizon dicitur dividere terram in medietatem cuius partem nos incolamus, et in alteram quae ad nos videatur inferior, quibuscum congruunt quae de oceano leguntur, c. 9, § 4. Talis horizon esse videtur circulus per *ABCD* de-

scriptus, quem pro eo haberi non vult Macrobius, sed pro meridiano, ut in dextera parte sit hemisphaerium nostrum, in laeva hemisphaerium inferius.

VII. 1. cingulos] Vid. not. ad c. 5, § 11.

3. in vero] non in vera sc. facie dicitur, quia opponitur antecedenti in angusto.

4. Esto enim] Vid. fig. V.

cus aestivus a *G* in *P*, et aequinoctialis a *B* in *A*, et tropicus hiemalis ab *F* in *Q*, et australis ab *E* in *R*, sed et zodiacus du-^[147]catur ab *F* in *P*: rursus in sphaera terrae ducantur idem limites cingulorum quos supra descripsimus in *N*, in *M*, in *L*, in *K*. His depictis sine difficultate constabit singulas terrae partes a singulis caeli partibus super verticem suum positis qualitatem circa nimietatem vel temperiem mutuari. Nam quod est susum a *D* usque ad *R*, hoc despicit terram ab *S* usque ad *K*: et quod est in caelo ab *R* usque ad *Q*, hoc inficit terram a *K* usque ad *L*: et quod in caelo est a *Q* usque in *P*, tale facit in terra ab *L* usque ad *M*: qualeque est desuper a *P* usque ad *O*, tale in terra ab *M* usque ad *N*: et quale illic ab *O* usque ad *C*, tale hic est ab *N* usque ad *T*. Sunt autem in aethere extremitates 6 ambae, id est a *D* usque ad *R* et a *C* usque ad *O*, aeterno rigore densatae: ideo in terra idem est ab *S* usque ad *K* et a *T* usque ad *N*. Rursus in caelo a *Q* usque ad *P* nimio calore fervet: ideo in terra quoque ab *L* usque ad *M* idem fervor est. Item sunt in caelo temperies ab *O* usque ad *P* et a *Q* in *R*: ideo hic quoque sunt temperatae ab *N* in *M* et ab *L* in *K*: aequinoctialis enim circulus, qui ab *A* usque ad *B* ductus est, mediam secat perustam. Et ipsum autem scisse Ciceronem, quod 7 terreni cinguli caelestibus inficiantur, ex verbis eius ostenditur. Ait enim: *E quibus duos maxime inter se diversos et caeli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos obriguisset pruina vides.* Ecce testatur finale frigus esse de caelo. Idem quoque de fer-8

[Edd. vicahgapdzb.

O F. — in *N* om. B. — in *l* in *r* vl. 5. *His depictis* BCFSR12 GDH1 „Angl.“ *his ita depictis* Edd.PO. — *positis* Mss.viDOH2 „Angl.“ *impositis* c-b. — *mutuari* (sup. al. *mutari*) C. — *susum* BC (F a sec. m., R1 a p. m.) R2GD (O erae. r); cf. c. 5, § 25. *sursum* F a p. m., S (R1 a sec. m.) Edd.PL. — *despiciit terrae* PGD. — *ab e* Ta. — *usque K* (om. ad) B. *usque ad r* v. — *inficit terrae* P (R1 e corr.) GvichD. *inficit terrae partem* g. *inspiciit terram* L. — *usque P* (om. in) B. *usque ad P* R2. — *fecit in terra B. facit terra* (add. a sec. m. in) F. — *quale est* (sup. add. *que*) F. *qualeque* (sup. add. *est*) R1. — *tale hic est ab M usque ad N* (om. et *quale illic* ∴ *usque ad T*) C. — *tale est hic ab n* R2. 6. *ad O* (om. *usque*) G. — *densatae* CF (R1 a sec. m.) R2G; vid. I, 3, 20. *densatae* R1 a p. m., Edd.BSP. — *ideo in terra idem* (sup. add. *est*) R1. *ideo et in terra idem* (sup. add. *est*) F. *idem in terra idem est* vl. *idem in terra est* (idem om. suo loco) v3-gG. — *in terra ideo quoque G. idem in terra quoque vl. itidem in terra quoque c-g.* — *item in caelo sunt* R1G. — *et ex q in r* F. *et ex q usque in r* C. — *idem v3-g.* — *sunt hic quoque* Edd.PDO. — *enim* om. C. — *circulus est qui ... ducitur* Ta. 7. *E quibus* Somn. VI, 2. — *duos* C (F a sec. m.) SPR2v-gGO. *duo* B (F a p. m., in R add. a sec. m.) s-bD. *duo que* „Mss. Angl.“ — *inter se maxime* F. — *verticibus ipsis caeli* R1. *caeli* in F add. a sec. m. ante *vertic. ipsis.* — *ex utraque*

et australis] sc. circulus, qui opponitur circulo septentrionali.

sunt in caelo temperies] Pluralis ponitur numerus, quia haec respiciunt et ad septentrionalem et ad australem caeli partem.

7. quod .. inficiantur] Vid. not. ad I, 13, 18.

finale frigus] i. e. quod in finibus terrae est, opponitur fervori medio (§ 8.).

- [148]vore medio dicit: *medium autem illum et maximum solis ardore torreri*. Cum ergo manifeste et rigorem de caeli verticibus et fervorem de sole in terrae cingulos venire signaverit, ostendit 9 prius in caelo hos eosdem cingulos constitisse. Nunc, quoniam constitit easdem in caelo et in terra zonas esse vel cingulos (haec enim unius rei duo sunt nomina), iam dicendum est, quae causa 10 in aethere hanc diversitatem qualitatis efficiat. Perusta duobus tropicis clauditur, id est a *G* in *P* aestivo, et ab *F* in *Q* hiemali. Ab *F* autem in *P* zodiacum describendo perduximus: ergo signum *P* tropicus ille Cancer habeatur, et signum *F* Capricornus. Constat autem solem neque sursum ultra Cancrum neque ultra Capricornum deorsum meare, sed cum ad tropicorum confinia per- 11 venerit, mox reverti: unde et solstitia vocantur. Et quia aestivus tropicus temperatae nostrae terminus est, ideo cum sol ad ipsum finem venerit, facit nobis aestivos calores de vicino urens sensu maiore subiecta. Illo denique tempore australi generi re- verti hiemem non potest ambigi, quia tunc ab illis sol omni viae suae spatio recedit. Rursus, cum ad *F* signum, id est ad Capricornum, venerit, facit nobis hiemem recessu suo et illis vi- 12 cinitate reducit aestatem. Hic notandum est de tribus tantum cardinibus in quamcumque aedem ingredi solem, de quarto numquam. Nam et ab ortu et ab occasu fenestra solem recipit, quippe quem orientem obeuntemque prospectet: recipit et a meridie, quia omne iter solis in nostro meridie est, ut instruit vi-

Mss. BCFSPR12G.]

- parte om. H1. 8. *Ideo quoque G. — illum add. a sec. m. R1. — Cum vero G. — et manifeste F. — designaverit F. — in caelo hoc eosdem F. — constituisse BCSR1GvicDOLTr.Bxm. constituuisse a-bPR2. confecisse F.* 9. *constitit R1Edd.BPGD. consistit O. constituit C. extitit F. constat SR2P6. — sunt duo G. — dicendum (om. est) F. dicenda (sup. um) est G.* 10. *tropicis duobus F. — ab g v-gG. — tempore aestivo s-z. „Quis vel somniavit unquam aequinoctialem aliis tropicis claudi aestivo, aliis hiberno tempore? Furtivum illud tempore nec primae editiones nec librorum scriptorum quisquam agnoscit.“ Gron. — duximus (sup. add. per) R1. — ad tropicorum confinia Mss. (B yfinia) Edd.DOE1H13M12Gr.1. ad tropicum confinia P4 „chart.“ Gron. ad tropicorum finia V2. ad tropicorum signa „liber vetus“ Gron. (O sup. lin.) H2Gu. ad tropicum signum „alter“ Gron. (L2). „Possis dubitare, utrum sit scribendum cum chartaceo ad tropicam confinia an ad tropicorum finem.“ Gron. „Ad tropicorum confinia haud dubio est vera lectio, de qua Gronovius non recte dubitat.“ Zeun. — venerit CFDP6. — unde (om. et) F.* 11. *vicinus (sup. terminus) est R1. — et ideo C. — pervenerit OLTr. — non potest ambigi ... facit nobis hiemem add. in mg. C. — facit hiemem nobis Edd.SP. — vicinitate sua F.* 12. *Hoc F. — aedem Mss.v-go „Mss. omnes“ Gron. eadem D. domum s-z. — Nam (om. et) R1. — abeuntemque F e corr. —*

9. constitit] Vid. not. ad I, 16, 10.

10. tropicus ille cancer] Cf. I, 12, 2., Sat. I, 17, §§ 26 et 63.

11. ad ipsum finem] i. e. ad aestivum tropicum.

australi generi] sc. hominum. Cf. c. 5, §§ 16, 17. et c. 9, § 7.

12. in quamcumque aedem] Exempla vocabuli *aedes* singulari numero pro domo privata usurpati collegit Stallbaumius ad Ruddim. Instit. Gramma. Lat. t. I, p. 157.

in nostro meridie] i. e. nobis meridiem versus situm.

sum antelata descriptio: numquam vero solem fenestra septentrionis admittit, quia numquam a *P* signo ad *O* sol accedit, sed^[149] a *P* semper retrocedendo numquam fines poli septentrionalis attingit: et ideo numquam per hunc cardinem radius solis infunditur. Eiusdem rei probationem umbra quoque cuiuslibet corporis sufficiet astruere. Nam et in occasum cadit oriente sole, et in ortum, cum sit occiduus: medio autem die, quia sol meridiem tenet, in septentrionem umbra depellitur: in austrum vero circa nostram habitationem impossibile est umbram cuiuslibet corporis cadere, quia semper in adversam soli partem umbra iactatur, adversus autem austro apud nos sol esse non poterit, cum numquam fines septentrionales attingat. Sane, quoniam 14 pars illa perustae quae temperatae vicina est admittit habitantes, illic, id est trans tropicum, quaecumque habitantur spatia umbram mittunt in austrum eo tempore quo sol Cancrum tenet. Tunc enim fit eis sol septentrionalis, cum tropicum tenet, quod ab illis ad septentrionem recedit. Civitas autem Syene, quae 15 provinciae Thebaidos post superiorum montium deserta principium est, sub ipso aestivo tropico constituta est: et eo die, quo sol certam partem ingreditur Cancrī, hora diei sexta, quoniam sol tunc super ipsum invenitur verticem civitatis, nulla illic potest in terram de quolibet corpore umbra iactari, sed nec stilus hemisphaerii monstrantis horas, quem *γνώμων* vocant, tunc de

[Edd. vicahgspdzh.

iter omne R2. — antelata (sup. manifesta) R1. — fenestra septentrionalis solem R1BAR.TR. solem fenestram septentrionis B. — per hunc cardinem numquam R2. nunq. per hanc card. ch. 13. efficiet v. — nam (om. et) gG. — cum fit v-gG „Angl.“ — adversam poli partem R1. — umbram G. — septentrionalis FR20. 14. pars (om. illa) G. — habitantes. illic FS (e ceteris Mss. non enotavi interpunctionem h. l.). — habitantes illic Edd. — fit eis BCGO. eis fit s-bP. fit ei S R12D. ei fit Fv-gBAR.BEN. 15. Civitas enim FD. — tunc sol S. sol (om. tunc) F. — in terris v. — umbra add. sup. R1. umbram G. — quem gnomonem SR12D. quem stilum gnomona F. quem stilum gno-

fenestra septentrionis] i. e. in septentrionali aedium parte sita.

14. tropicum] i. e. tropicum signum, Cancrum.

15. Civitas autem Syene] „Eandem rem narrat Plinius II, 73 [s. 75, § 183 Sill.]: Simili modo, inquit, tradunt, in Syene oppido, quod est supra Alexandriam quinque milibus stadiorum, solstitii die medio nullam umbram iaci: puteumque eius experimenti gratia factum totum illuminari. Ex quo apparet, tum solem illi loco supra verticem esse. Huic urbis etiam mentionem facit Pausanias in Arcadicis [VIII, 38, 5], ubi quaedam de solis umbra disputat, et Stephanus de Urbibus, ad quem locum Thomas de Pinedo acribit, de hodierno Syones nomine inter auctores non convenire.

Quamquam enim P. Iovius Histor. lib. 18. Guagenam ab incolis vocari contendat, alios tamen aliter sentire. Olim Syenen et Elephantinen imperii Romani fuisse claustra auctor est Tacitus Annal. II, 61.“ ZEUN. — Cf. incerti auctoris fragment. math., quod huic libro subiecti, I, § 7., et scholia e cod. R2 ibidem exscripta, et Martian. VI, § 598.

Hora diei sexta] „H. e. dies medius, quem Plinius l. l. dicit.“ ZEUN.

stilus hemisphaerii monstrantis horas quem *γνώμων* vocant] Cf. Vitruv. IX, 8, 1. Scaphen sive hemisphaerium (invenit) Aristarchus Samius, et Martian. VI, § 597.: Quippe scaphia dicuntur rotunda ex aere vasa, quae horarum ductus

- 16 se potest umbram creare. Et hoc est quod Lucanus dicere voluit, nec tamen plene, ut habetur, absolvit. Dicendo enim:
- [150] — *atque umbras numquam flectente Syene*, rem quidem attigit, sed turbavit verum. Non enim numquam
- 17 flectit, sed uno tempore, quod cum sua ratione retulimus. His relatis constat solem numquam egredi fines perustae, quia de tropico in tropicum zodiacus obliquatus est. Manifesta est igitur causa, cur haec zona flammis sit semper obnoxia: quippe quam sol, totius aetheriae flammae et fons et administrator, numquam
- 18 relinquat. Ergo ambae partes ultimae, id est septentrionalis et australis, ad quas numquam calor solis accedit, necessario perpetua premuntur pruina: duas vero, ut diximus, temperat hinc
- 19 atque illinc vicinia caloris et frigoris. Denique in hac ipsa zona quam incolimus, quae tota dicitur temperata, partes tamen quae perusto cingulo vicinae sunt ceteris calidiores sunt, ut est Aethiopia Arabia Aegyptus et Libya, in quibus calor ita circumfusi aeris corpus extenuat, ut aut numquam aut raro cogatur in nu-

Mss. BCFSPR12G.]

mon C. — tunc add. sup. R1. — *umbram iactare* R2. 16. *voluit dicere* R1. — *pleniter absolvit* (om. ut habetur) FBaz. — *Atque* Phars. II, 587. — *nusquam*, ut plerique Mss. Lucani, v-g (ch in mg. nunquam). — *flectentes* P. — *numquam quidem flectit* „membranae“ Gron. (L2). — *umquam flectit* V2. — *cum ratione retulimus* sua R1.

17. *fines perustae egredi* R2. — *Manifestum est igitur* B. *manifesta autem* est R2. — *zona flammis semper sit* CF. *zona sit flammis semper* SR2. *flammis zona semper sit* R1. — *obnoxia* (corr. in *noxia*) C. — *quam* (sup. al. cum) C. — *aetherae* R1i-bP. *aetereae* FS. *aeternae* v. — *fons administrator* (sup. add. et) R1. — *relinquit* P6. 18. *calor solis accedit* BCFR1GDOP46E1Gu.H123Gr.1V3. *solis calor accedit* SR2 Edd.PM12V2. *solis ardor accedit* „membr. altera“ Gron. (L2). *solis accedit ardor* „membr. optima“ Gron., qui confert cap. 8, § 3. *propter nimium solis ardorem*. — *perpetua necessario* R2. — *diximus* II, 5, 12. — *vicina* g. 19. *zona sup.* add. R1. — *circumfu* (sup. add. si) R1.

stili in medio fundo siti proceritate discriminant, qui stilus gnomon appellatur. Adde Vitruv. I, 6, 6. Salmas. Exerc. Plinn. p. 448 sqq. W. A. Becker. Gall. I, p. 186 seq.

16. *ut habetur*] „Quid? si pro habetur reposueris debetur? h. e. par est, uti natura rei et veritas postulat, ita ut non turbaret verum.“ Zeyx. — Immo interpretaris: ut legitur apud eum.

numquam flectente] „Sugillat Macrobius Brodaeus, quod versu hoc Lucani perversius legerit numquam. Ipse nusquam. At tu utcumque legeris, habebit rationem Macrobianam nota. Versus poetae totus talis est:

— — *Calida medius mihi cognitus axis*

Aegypto atque umbras nusquam flectente Syene.

Si enim dicat cognitum sibi etiam

meridianum illius oppidi, quod umbras nescit, γενικός dixerit nimis, nam umbras novit semper praeterquam existente in tropico meridiano Canceri sole. Si iccirco explicueris, quando umbras non flectit, mathematicum, non poetam intelliges. Et certe iuvanda in pluribus potius vatium sensa, quam exigenda omnia ad rigidam normam.“ Pont. — „Ed. vet. nusquam, quae est vera lectio Lucani. Sed noster, quantum ex serie orationis constat, haud dubie numquam scripsit.“ Zeyx. — Apparet sane ita scripsisse Macrobius e verbis: *non enim numquam flectit, sed uno tempore*, quae tamen sensu carent, Macrobius ipsius, opinor, vitio. Namque ut haec cum antecedentibus congruerent, dicendum erat aut: *non enim semper non flectit, sed uno tempore*, aut: *non*

bes. Et ideo nullus paene apud illos usus est imbrum. Rur-20
sus quae ad frigidae fines pressius accedunt, ut est palus Mae-
otis, ut regiones quas praeterfluunt Tanais et Hister omniaque
super Scythiam loca quorum incolae vetustas Hyperboreos voca-
vit, quasi originem boreae introrsum recedendo transissent, adeo
aeterna paene premuntur pruina, ut non facile explicetur, quanta
sit illic frigidae nimietatis iniuria. Loca vero quae in medio 21
temperata sunt, quoniam ab utraque nimietate longum recedunt,
veram tenent salutaremque temperiem.

VIII. Locus nos ammenet, ut (quoniam diximus rem quae[151]
a nullo possit refelli, utrumque tropicum circum zodiaco termi-
nos facere, nec umquam solem alterutrum tropicum excedere
posse vel sursum vel deorsum meando, trans zodiacum vero cir-
cum, id est trans ustam quae tropicis clauditur, ex utraque parte
incipere temperatas) quaeramus, quid sit quod ait Virgilius,
quem nullius umquam disciplinae error involvit:

— *duae mortalibus aegris*

Munere concessae divum: et via secta per ambas,

Obliquus qua se signorum verteret ordo.

Videtur enim dicere his versibus zodiacum per temperatas duc- 2
tum et solis cursum per ipsas fieri, quod nec opinari fas est,
quia neutrum tropicum cursus solis excedit. Num igitur illud
attendit, quod diximus, et intra tropicum in ea perustae parte

[Edd. vicahgspdz.

— *poene nullus F.* 20. *Rursus usque Gvi. rursus quae usque*
c-bPD. — palus meotidis BR2H1BAR. — Ister BEdd.PG. Cf. c. 16, § 24.
omnia quae (sup. add. et) C. — introrsum recedendo add. in mg. R1. —
non ut facile F. — frigidae nimietatis add. a sec. m. R2. 21.
Loca (sup. al. locata) sunt C. — temperatae s-bP Mod. ep. 114, p. 502.
— in longum D. longe R2 sup. lin., Edd.P. — salubremque „Ma.“

VIII. Caput VIII. Obiter quomodo explicandus locus Vergilii (*Virg.*
s-z) primo Georgicon de circulo Zodiaco. ch-b. 1. *Locus enim nos*
F. — diximus] c. 7, § 10. — nec nunquam v1. — sursum (om. vel) G. — trans
perustam BEN. — incipere Mas.v-ab (g in mg.) H12 „Angl.“ „omnes
Mss.“ Gron., qui reprehendit Pontanum aliud quid quaerentem. accipere
h-z. „Scripserit Macrobius occipere. Considera et probabis.“ Pont. —
duae] Georg. I, 237. — vertitur H1. 2. enim om. F. — verb;
(sup. si) R1. verbis R2. — cursus R2vichgG. — ferri Edd.P. — nunc
igitur v. — quod diximus] c. 7, § 14. — perusta v-g; Mod. ep. 114, p.

enim numquam flectit, sed uno tem-
pore non flectit, namque umbram
flectere nihil aliud est quam um-
bram iacere.

19. *Et ideo nullus paene apud*
illos usus est imbrum] „Quae auctor
hic tradit, verosimilliora et recen-
tiorum experimento magis consen-
te sunt existimanda quam illo-
rum opinio, qui Aegyptum terram
esse dicunt expertem imbrum, ut
Mela I, 8. et alii.“ ZEN. — Cf. I,
22, 9. ex omni aeris parte praeter
ustam calore perpetuo liquor
pluvialis emanat, et II, 5, 19. ter-

rae in qua est usus diei, ubi vid.
not.

20. *introrsum recedendo] Cf. c. 8,*
§ 3. et Hand. Tursell. III, p. 443,
2.: „Introrsum de situ locorum et
regionum dicitur, quae in terras
recedant, aut in interiorem partem
terrae porriguntur.“

VIII, 1. *quem nullius umquam*
disciplinae error involvit] Cf. Plin.
N. H. II, 7, s. 5, § 25 Sill. Quae
singula improvidam mortalitatem
involvunt. Plin. Ep. I, 5, 7. Nec
me laqueis tam insidiosae interro-
gationis involveram. — Maronis

- 3 quae vicina est temperatae habitatores esse? Nam Syene sub ipso tropico est, Meroe autem tribus milibus octingentis stadiis in perustam a Syene introrsum recedit, et ab illa usque ad terram cinnamomi feracem sunt stadia octingenta: et per haec omnia spatia perustae, licet rari, tamen vita fruuntur habitantes: ultra vero iam inaccessum est propter nimium solis ardorem.
- 4 Cum ergo tantum spatii ex perusta vitam ministret, et sine du-
[152]bio circa viciniam alterius temperatae, id est antoecorum, tantundem spatii habere perustae fines pari mansuetudine non negetur (paria enim in utraque parte sunt omnia): ideo credendum est per poeticam tubam, quae omnia semper in maius extollit, dixisse viam solis sectam per temperatas, quoniam ex utraque parte fines perustae in eo sunt similes temperatis, quod se patiuntur habitari? An forte poetica licentia particulam pro simili paene particula posuit, et pro *sub ambas* dicere maluit *per ambas*? Nam revera ductus zodiaci sub ambas temperatas ultro citroque pervenit, non tamen per ambas: scimus autem et Ho-

Mss. BCFSPR12G.]

502. restituit *perustae*. — *temperatae est F.* 3. *milibus octoginta* (sup. octingentis) G. *millibus et octingentis BAR. TR.* — *usque ad alteram G.* — *cinnami* (sup. add. mo) R1. — *stadia octingenta GTa.* *stadiorum octingenta B.* — *feruntur vitae* (sup. fruunt.) F. — *accessus non est R1.* 4. *vicinam v-g.* — *antoeorum R1vc-bP.* *antoeorum R2.* *antoeorum BS.* *antoeorum G.* *αντοεωρον i.* *anthechorum O.* *ante equorum D.* *antichorum C.* *antiktorum F.* — *tantum H1.* — *fines perustae F.* *per perustae fines v-g;* *Modius l. c. del. per „ex libris scriptis.“* — *pari mansuetudine BPTa.* *et pari mansuetudine Mod. l. c.* „Cui intercedunt omnes Leidenses libri, et an sit mutandum (parem mansuetudinem) cuius videre praesto est.“ Gron. *parem mansuetudinem R12DO.* *et parem mansuetudinem Edd.CSG.* *et parem consuetudinem* (sup. man) F. — *enim sup. add. R1.* — *credendum (om. est) R1.* — *quia ex utr. R2.* 5. *et pro sub ambas per ambas dicere maluit*

laudem vid. Sat. lib. I, c. 24, § 9 sqq., al.

3. Syene] Cf. c. 7, § 15.

tribus milibus octingentis stadiis] Plinius N. H. II, 73, s. 75, § 184. Meroe .. quinque milibus stadium a Syene in amne Nilo habitatur. Consentit Strabo II, 5, p. 114 (180 Tauchn.). Hic stadiorum numerus efficit DCCXXV mill. pass., qui numerus tribuitur Eratostheni apud Plin. VI, 29, s. 35, § 183. Ibidem § 184. Neronis exploratores dicuntur renuntiavisse Meroen a Syene abesse DCCLXXXIII (in Mss. abesse DCCCLXXXIII, vel XXXV, XXV, XXVI) mill. pass. Vid. Pauly Real-Encl. s. v. Meroe.

ab illa] i. e. a Meroe. Sed cf. Strabo l. c. .. διὰ τῆς Κινναμωφόρου, πέρας καὶ ἀρχὴν αὐτῆς τι-

θεσθαι τῆς κατ' ἡμᾶς οἰκουμένης πρὸς μεσημβρίαν. Ἐπεὶ οὖν πεντακισχίλιοι μὲν εἰσὶν οἱ ἀπὸ Συνήνης εἰς Μερόην, ἄλλοι δὲ προσγεγόνασαι τρισχίλιοι, εἴεν ἂν οἱ πάντες ἐπὶ τοὺς ὄρους τῆς οἰκουμένης ὀκτακισχίλιοι. Vix dubites, quin Macrobius commiserit errorem.

ad terram cinnamomi feracem] Cf. Plin. N. H. XII, 19, s. 42, § 86 Sill. Cinnamum nascitur in Aethiopia Troglodytis connubio permixta. Salmas. Exerc. Plinn. p. 385 a, B. C.

4. id est antoecorum] Cf. cap. 5, § 33.

per poeticam tubam] i. e. „mit der Dichterposaune.“ Paulo alio sensu Martialis VIII, 56, 3 sq. Ingenium sacri miraris decusse Muronis, Nos quemquam tantam bello sonare tuba.

merum ipsum et in omnibus imitatore[m] eius Maronem saepe tales mutasse particulas. An, quod mihi vero propius videtur, 6 *per ambas pro inter ambas* voluit intellegi? Zodiacus enim *inter ambas temperatas* volvitur, non *per ambas*: familiariter autem *per pro inter* ponere solet, sicut alibi quoque:

Circum perque duas in morem fluminis Arctos.

Neque enim Anguis sidereus Arctos secat: sed, dum et amplecti-7 tur et intervenit, circum eas et inter eas volvitur, non per eas. Ergo potest constare nobis intellectus, si *per ambas pro inter ambas* more ipsius poetae dictum existimemus. Nobis aliud ad 8 defensionem ultra haec quae diximus non occurrit. Verum quoniam in medio posuimus, quos fines numquam via solis excedat, manifestum est autem omnibus, quid Maro dixerit, quem constat erroris ignarum: erit ingenii singulorum invenire, quid possit[153] amplius pro absolvenda hac quaestione conferri.

IX. His quoque, ut arbitrator, non otiosa inspectione tracta-1 tis nunc de oceano quod promisimus astruamus, non uno sed

[Edd. vicahgepdab.

v-g. — scimus enim C. — huius a-bP. — permutasse F. mutasse chg (g in mg. mutasse). 6. vero deletum est in R1. — proprius R2 DO. — intellegi voluit C. — Circum] Georg. I, 245. — duas sup. add. R1.

7. sidereus anguis F. — dum amplectitur (om. et) F. — constare potest nobis F. potest nobis constare R1. — per ambas i. pro inter ambas v1.

8. ad defensionem aliud R2. — excedit B. — autem est omnibus R2. est omnibus autem v. — quid pro absolvenda hac quaestione possit amplius R2. — conferri CF (G sup. lin.) v-gbDOx.Ta. confiteri BSPR12Gs-zOH1L „quod hic nullius videtur esse pretii.“ Zeun.

IX. Caput IX. Non uno, sed gemino oceani ambitu terram omnem circumfui: et quomodo angusta (angustata chg) verticibus, latior lateribus, sit habitabilis nostra: tum de exiguitate oceani, quem nos magnum vocamus. ch-b. 1. promisimus] c. 5, § 6. — astruamus v-g. —

5. Homerum .. saepe tales mutasse particulas] „Recte. Quod imprimis valet de particula ἀνά, quae huc pertinere videtur.“ Zeun. — Immo huc pertinet praepositio Graeca διά, „zwischen durch“; cf. Odyss. κ', 391. ἡ δὲ δὲ ἀντὶν ἐρχομένη.

6. familiariter autem per pro inter ponere solet] Pontanus haec adnotavit: „Nec aliter Petron. Arbitrator illo versu [c. 122.]:

— Nec, vaga passim
Flumina per notas ibant morientia
ripas.

Per notas ripas, id est intra ripas. Non manebant, inquit, intra ripas suas flumina, passim vaga. Manilianus versus lib. IV. Astronomicum [ed. Scal. p. 102, v. 25 sq.] hic adumbravit Petronius:

Donec in Aegyptum redeant curvata
per undas

Littora, Niliacis iterum morientia
ripis.“

7. Anguis sidereus] Cf. I, 12, 8. Crater ille sidereus.

conferri] Hoc verbum, quod pauci iique deteriores codices exhibent, speciosa facilitate suspectum est, neque satis cum eo convenit praepositio pro; putaverim enim Macrobius dicturum fuisse ad absolvendam hanc quaestionem conferri. At confiteri, quod legitur in libris mss. plerisque, id fateor me interpretari non posse, quum hoc verbum necessario referendum esset ad ingenium. Vide ergo ne legendum sit confiteri, „was sich für weitere Resultate gewinnen lassen.“ Fieri et ferri alias quoque confundi ex hoc ipso capite (§ 2.) potest demonstrari. Ceterum conf. c. 3, § 2. quae confit ex omnibus, Sat. I, 14, 13. et 15, 1. qui ex quadrantibus confit. Vid. Herzog. ad Caesaris B. G. VII, 58. verba: Postquam in difficilium confiteri animadvertit.

geminio eius ambitu terrae corpus omne circumflui: cuius verus et primus meatus est qui ab indocto hominum genere nescitur; is enim, quem solum oceanum plures opinantur, de sinibus ab illo originali refusus secundum ex necessitate ambitum fecit. Ceterum prior eius corona per zonam terrae calidam meat superiora terrarum et inferiora cingens, flexum circi aequinoctialis imitata. Ab oriente vero duos sinus refundit, unum ad extremitatem septentrionis, ad australis alterum: rursusque ab occidente duo pariter enascuntur sinus, qui usque ad ambas quas supra diximus extremitates refusi occurrunt ab oriente demissis. Et dum vi summa et impetu immaniore miscentur invicemque se feriunt, ex ipsa aquarum collisione nascitur illa famosa oceani accessio pariter et recessio, et ubicumque in nostro mari contingit idem, vel in angustis fretis vel in planis forte litoribus, ex [154]ipsis oceani sinibus quos oceanum nunc vocamus eveniunt, quia nostrum mare ex illis influit. Ceterum verior, ut ita dicam, eius alveus tenet zonam perustam, et tam ipse qui aequinoctialem, quam sinus ex eo nati qui horizontem circulum ambitu suae flexionis imitantur, omnem terram quadrifidam dividunt, et singulas, ut supra diximus, habitationes insulas faciunt. Nam inter nos et australes homines means ille per calidam totamque cingens et rursus utriusque regionis extrema sinibus suis ambiens binas in superiore atque inferiore terrae superficie insulas facit. 6 Unde Tullius hoc intellegi volens non dixit: *omnis terra parva*

Mss. BCFSPR12G.]

ambitu eius BF. — *verus et om. s-z.* „Scripti libri cuius verus et primus m. Infra vides originalem [§ 1.] et veriolem [§ 4.] alveum vocari, ut de hac lectione non sit dubitandum.“ Gron. *verus (om. et) D. — nascitur vDH1. — oceanum add. a sec. m. B. — plaris arbitrantur F. — finibus C a sec. m., Sv-pD „perperam et contra membranas.“ Pont. Sinibus corrigit Mod. ep. 114, p. 503. — refusus v-a. Emend. Mod. l. c.*
 2. *eius prior v-g. — calidae F. — septentrionalis FTr. — rursus (om. que) F. — nascuntur R1. — dimissas C.* 3. *immaior S sup. add. n; G. immantiora F. maniore vl. — ipsarum aquarum Tr. — idem om. R1. — sinibus CFR1bP00x.BAR.L. finibus BSR2v-zGD. — nanc sup. add. R1.* 4. *qui aequinoctialis est H1 „4 Angl.“ — nasci H1. — origentem (del. g) circulum F. — quadrifariam LTr.BEN. — ut supra diximus] Cf. § 2. et c. 5, § 29. — habitationis G. — faciunt insulas vag.* 5. *calidam Mss. et DOH12 „membr.“ Mod. l. c. calidam zonam Edd. — sinibus CFR12GOBAR.L „membr.“ Mod. l. c. finibus BEdd.SPD. — superiori CF. — inferiori F.* 6. *volens*

IX, 1. *cuius verus et primus meatus est]* Facile intelligitur quaecumque h. l. de oceano proferuntur mera et vana esse commenta, quibuscum maxime convenire Eumen. Paneg. Constant. c. 6. et Rutil. Itinerar. I, 643. ait Forbiger Handb. d. alt. Geogr. t. I, p. 586. Cf. Plin. N. H. II, 68, § 171. *toto circumdatus (oceanus) medio et omnes ceteras fundens recipiensque aquas.*

2. *superiora terrarum et inferiora] i. e. utrumque hemisphaerium. Cf. c. 6, § 7.*

3. *ex ipsa aquarum collisione nascitur illa .. recessio] Cic. de Div. II, 14, 34. Quid de fretis aut de marinis aestibus plura dicam, quorum accessus et recessus lunae motu gubernantur. Alias de hac re veterum opiniones vid. apud Forbiger. l. c. p. 584 sqq.*

quaedam est insula, sed: omnis terra quae colitur a vobis parva quaedam est insula, quia et singulae de quattuor habitationibus parvae quaedam efficiuntur insulae oceano bis eas, ut diximus, ambiente. Omnia haec ante oculos locare potest descriptio substituta: ex qua et nostri maris originem, quae totius una est, et rubri atque Indici ortum videbis, Caspiumque mare unde oritur invenies, licet non ignorem esse nonnullos qui ei de oceano ingressum negent. Nec dubium est in illam quoque australis generis temperatam mare de oceano similiter influere: sed describi hoc nostra attestazione non debuit, cuius situs nobis incognitus perseverat. Quod autem dixit nostram habitabilem *angustam* 8 *verticibus, lateribus latiore*, in eadem descriptione poterimus advertere. Nam quanto longior est tropicus circulus septentrionali circo, tanto zona verticibus quam lateribus angustior est: quia summitas eius in artum extremi cinguli brevitate contrahitur, [155] deductio autem laterum cum longitudine tropici ab utraque parte distenditur. Denique veteres omnem habitabilem nostram extentae chlamydi similem esse dixerunt. Item quia omnis terra, 9 in qua et oceanus est, ad quemvis caelestem circulum quasi centrum puncti optinet locum, necessario de oceano adiecit: *qui tamen tanto nomine quam sit parvus, vides*. Nam licet apud nos

[Edd. vicahgspdzb.

intelligi a-bP. intelligi voluit B. — parva est quaedam insula R2. parva quaedam insula est R10. quaedam parva insula est F. — sed: omnis ... est insula om. SD. — a nobis C. — insula est R12. — quia sing. (om. et) FBar.BEN. — ut diximus] § 1. et c. 5, § 6. — ambiente ut diximus F. 7. potest locare F. — nostri sup. add. R1. — esse nullos v. — oceano (om. de) G. — negant F. — Nec est dubium B. — incognitus nobis perseverat R1. 8. nostram habitabilem dixit CFD. nostram habitationem dixit O. — angustam cahgG (h in mg. angustam). — latiore lateribus R2. latiore (om. lateribus) v. — id eadem g in mg. „Non absolum.“ Pont. — advertere (sup. add. probare) R1. — extremi circuli CR2. — destructio H1. 9. centrum GR2. — ob-

7. *descriptio*] Vid. fig. VI. Ea quae Macrobius dicit posse videri in descriptione, in iis, quae in editis libris sunt, minime conspiciuntur, quomobrem expressi descriptionem quae est in cod. F.

esse nonnullos qui ei de oceano ingressum negent] Haec vera sententia obtinuerat apud veteres, Herodotum (I, 202-204), Aristotelem, Diodorum; deinde revocata est a Ptolemaeo de quo vid. Eustath. in Dionys. Perieget. 48. Ὅτι τὴν Κασπίαν θάλασσαν Πτολεμαῖος μὲν λιμνοειδῶς περιγράφων, περιοδεύεσθαι λέγει περὶ βαδίζουσι. Alii putaverunt angusto et longo freto quasi fluvium in terras irrumperere hoc mare, cf. Plin. N. H. VI, 12, s. 15., Pomp. Mela III, 5., Strabo XI, p. 507 aqq. Vid. Mannert Geo-

gr. d. Griech. u. Röm. t. IV, p. 336 aqq. ed. I.

australis generis] sc. hominum. Cf. § 5. *inter nos et australes homines*, et c. 7, § 11.

8. *tanto zona verticibus quam lateribus angustior est*] Non recte Macrobius Ciceronis verba videtur interpretari, quibus nihil aliud existimo contineri, nisi terram a nobis habitatam magis ab occidente distendi ad orientem, quam a meridie ad septentrionem.

extentae chlamydi similem] Cf. Strabo II, p. 118., XI, p. 519., Forbiger Geogr. d. Gr. u. R. I, p. 186 et 318.

9. *puncti optinet locum*] Idem legitur I, 16, 6., et ibid. § 10. *puncti modum optinere*, infra c. 10, § 3.

Atlanticum mare, licet magnum vocetur: de caelo tamen despicientibus non potest magnum videri, cum ad caelum sit terra
 10 signum, quod dividi non possit in partes. Ideo autem terrae brevis tam diligenter adseritur, ut parvi pendendum ambitum famae vir fortis intellegat, quae in tam parvo magna esse non poterit.

X. Quod doctrinae propositum non minus in sequentibus apparebit: *Quin etiam si cupiat proles futurorum hominum deinceps laudes uniuscuiusque nostrum acceptas a patribus posteris prodere, tamen propter eluviones exustionesque terrarum, quas accidere tempore certo necesse est, non modo non aeternam sed ne*
 2 *diuturnam quidem gloriam adsequi possumus.* Virtutis fructum
 [156] sapiens in conscientia ponit, minus perfectus in gloria: unde Scipio perfectionem cupiens infundere nepoti auctor est, ut con-
 3 tentus conscientiae praemio gloriam non requirat. In qua adpendenda quoniam duo sunt maxime quae praeoptari possint, ut et quam latissime vegetur et quam diutissime perseveret, postquam superius de habitationis nostrae angustiis disserendo totius terrae, quae ad caelum puncti locum optinet, minimam quandam

Mss. B (C usque ad finem cap. IX.) FSPR12G.]

tinet puncti locum Edd.P. — qui tam F. — atlanticum mare apud nos S R2. — licet magnum B (C del. licet) R1GvDOH2. licet magnum mare et licet magnum F. magnum (om. licet) SR2i-bP. — tamen om. F. — despicientibus vl. — sit terra signum BFDO. terra signum sit PR12. terra signum sit et punctum Edd.CSG. — non potest G. 10. esse non poterit, ut contentus potius conscientiae praemio gloriam non requirat. C, cuius haec sunt ultima verba; chs-z. Verba ut ... requirat ut e c. 10, § 2. huc translata Gronovius indicio libri Oxoniensis vult deleri. Vid. not.

X. Caput X. Mundum quidem esse aeternum: ceterum inde non posse sperari perpetuitatem gloriae ac famae apud posteros, quando mundo ipso manente ea, quae in ipso sunt, vicissitudine quadam nunc occidunt, nunc rursus oriantur. ch-b. 1. Quod ... apparebit in ch-b triauntur capiti IX. Cf. I, 10, 1. — insequentibus FR12. — Quin etiam] Somn. VII, 1. — cupiet Gs-bPR2DO. — proles illa, ut Somn. I. c., FchgBAR.BEN. — deinde unicusque vl. — a patribus acceptas, ut Somn. I. c., BAR.BEN. — certo B. — tempore BR1. — omnimodo non R1. 2. perfectionem scipio R1. — conscientiae add. a sec. m. R1. — quaerat R1. 3. duae H2. — maxima cahg. — optari F. non optari S. probari v. — ut quam (om. et) R1. — perseverat R1. — superius] Somn. c. 6. — disserendo om. P; add. a sec. m. R2. — maximam p2; emendavit Gron. ex vet. mem-

cum ad caelum sit terra signum] Zeunius postquam scribendum proposuit terra sit quasi punctum, adiecit: „Si cui haec ratio non placet, interpretetur signum ex Graeco σημεῖον per punctum, ut adeo auctor graecismo deceptus tautologiam commiserit.“ Quod comprobabis, si respexeris ad vulgatum signum sit et punctum, ubi verba et punctum glossemati debere videntur. Ceterum cf. I, 16, 10. Punctum dixerunt esse geometrae, quod .. in partes dividi non possit, nec ipsum pars aliqua

sed tantummodo signum esse dicitur, et not. ad II, 2, 8.; denique I, 20, 14., II, 5, 10.

10. quae .. non poterit] Haec clausula minus idonea esse videbatur codicibus qui in haec verba desinerent. Itaque in archetypo codicis C subiecta sunt capituli 10, § 1. verba ut contentus conscientiae praemio gloriam non requirat, quae inde transierunt in editiones complures.

X, 3. ad caelum puncti locum optinet] Vid. not. ad c. 9, § 9.

docuit a nostri generis hominibus particulam possideri, nullius vero gloriam vel in illam totam partem potuisse diffundi, siquidem Gangem transnare vel transcendere Caucasum Romani nominis fama non valuit: spem, quam de propaganda late gloria ante oculos ponendo nostri orbis angustias amputavit, vult et diuturnitatis auferre, ut plene animo nepotis contemptum gloriae compos dissuasor insinuet. Et ait nec in hac ipsa parte, in 4 quam sapientis et fortis viri nomen serpere potest, aeternitatem nominis posse durare, cum modo exustione modo eluvione terrarum diuturnitate rerum intercedat occasus. Quod quale sit, 5 disseremus. In hac enim parte tractatus illa quaestio latenter absolvitur, quae multorum cogitationes de ambigenda mundi aeternitate sollicitat. Nam quis facile mundum semper fuisse 6 consentiat, cum et ipsa historiarum fides multarum rerum cultum emendationemque vel ipsam inventionem recentem esse fateatur, cumque rudes primum homines et incuria silvestri non multum a ferarum asperitate dissimiles meminerit vel fabuletur^[157] antiquitas, tradatque nec hunc eis quo nunc utimur victum fuisse, sed glande prius et bacis altos sero sperasse de fulcis alimoniam, cumque ita exordium rerum et ipsius humanae nationis opinemur, ut aurea primum secula fuisse credamus, et inde natura per metalla viliora degenerans ferro secula postrema foedaverit? Ac, ne totum videamur de fabulis mutuari, quis non hinc aestimet mundum quandoque coepisse et nec longam retro eius aeta-

[Edd. vicahgsdpzb.

branis et editionibus. — nostri generis hominibus (om. a) sp; emendavit Gron. ab hominibus nostri generis v. — Gangem s-bP. — transnare v. — postquam spem de prop. H1. — vult (om. et) G. vult etiam Edd.

4. Et ait hic H1. — in hac parte (om. ipsa) B. in ipsa hac parte R2. — in quam ipsa et R2. — vix serpere potest BAR. — diuturnitatem OBAR. diuturnitatis H2. — intercidat FOLBAR.BEN. 5. aeternitate significat v. 6. semper mundum F. — emendationem (om. que) R1. — inventionem ipsam R2s-bP. — de ferarum asperitate F. — utemur fuisse victum F. — alitos v-g. — de sulcis sperasse R2. — humanae add. a sec. m. R2. — et in (sup. add. de) natura R1.

7. de fabulis videamur mutuari R1G. — hunc R1. — aestimet om. F. extimet vl. existimet Sv3-g. — quandoque mundum R2. — et ne O.

nostri generis] sc. septentrionalis. Cf. c. 5, § 16 et 17.; c. 7, § 11.; c. 9, § 7.

de propaganda late gloria] Haec respondent sequenti genitivo diuturnitatis, ut paulo supra: et quam latissime vegetur, et quam diutissime perseveret.

ut plene animo nepotis contemptum gloriae compos dissuasor insinuet] „Compos absolute poni sine addito eo, cuius quis compos vel particeps sit, admodum durum est. Igitur pro compos rescribe avus, aut quod melius videtur, repene caeli compos.“ ZEUN. coll. Somn. III, § 1. — Immo ad voces compos et

dissuasor repetas vocem antecedentem gloriae.

5. quae multorum cogitationes de ambigenda mundi aeternitate sollicitat] i. e. quae multos sollicitat, ut cogitent ambigendum esse de mundi aeternitate, vel si mavis: ut ambigant de mundi aeternitate. Cf. § 3. quam (sc. spem) de propaganda late gloria.

6. cumque ita exordium rerum et ipsius humanae nationis opinemur] Notanda est constructio verbi opinor, quam nullis exemplis possum confirmare. Dicendum erat aut de exordio aut tale fuisse exordium. Pro humanae nationis malueris generis humani.

tem, cum abhinc ultra duo retro annorum milia de excellenti rerum gestarum memoria ne Graeca quidem extet historia? Nam supra Ninum, a quo Semiramis secundum quosdam creditur procreata, nihil praeclarum in libros relatum est. Si enim ab initio immo ante initium fuit mundus, ut philosophi volunt: cur per innumerabilem seriem seculorum non fuerat cultus quo nunc utimur inventus? non literarum usus, quo solo memoriae fulcitur aeternitas? cur denique multarum rerum experientia ad aliquas gentes recenti aetate pervenit, ut ecce Galli vitem vel cultum oleae Roma iam adolescente, didicerunt, aliae vero gentes adhuc multa nesciunt quae nobis inventa placuerunt? Haec omnia videntur aeternitati rerum repugnare, dum opinari nos faciunt certo mundi principio paulatim singula quaeque coepisse. Sed mundum quidem fuisse semper philosophia auctor est conditore quidem deo, sed non ex tempore, siquidem tempus ante mundum esse non potuit, cum nihil aliud tempora nisi cursus [158]solis efficiat: res vero humanae ex parte maxima saepe occidunt manente mundo et rursus oriuntur vel eluvione vicissim vel ex-
10ustione redeunte. Cuius vicissitudinis causa vel necessitas talis est. Ignem aetherium physici tradiderunt humore nutriri, adserentes ideo sub zona caeli perusta, quam via solis, id est zodiacus, occupavit, oceanum, sicut supra descripsimus, a natura lo-

Mss. BFSPR12G.]

nec (om. et) R1Edd.SP. — *gestarum* om. F. — *nec graeca quidem* F. — *praeclarum in libris v. in libros praeclarum a.* 8. *seculorum* sup. add. R1. — *sola h. — cur non denique v.* 9. *semper fuisse* FR1. — *nisi cursus solis efficiat tempora* R1. — *res (om. vero) F.*
10. *aetherium* R12v-gb. — *zona caelesti* F. — *supra*] c. 9, § 2. — *dixit-*

7. *retro*] Vid. not. ad I, 21, 9. *de excellenti rerum gestarum memoria*] i. e. de rebus praeclare gestis, ideoque dignis quae memoriae mandarentur.

supra Ninum] Cf. Caes. B. G. VI, 19, 4. Paulo *supra* hanc memoriam. Similia vide apud Lucretium V, 325 sqq.

a quo Semiramis .. creditur procreata] Haec opinio inde nata esse videtur, quod Semiramis auctore Iustino I, 2, 1., cum Nino in regno succederet, dicebatur simulnase se pro uxore Nini filium, pro femina puerum.

8. *ante initium fuit*] i. e. nullum habuit initium, iam ante temporis initium fuit, cf. § 9.

ecce] Sic hac particula saepius usus est Macrobius. Cf. c. 15, § 16., Sat. I, 4, 13., et e Gellio ibid. § 22., VII, 9, §§ 9 et 10.

multa nesciunt, quae nobis inventa placuerunt] „Verbum placuerunt cum non satis repugnet contrario suo nesciunt, mutandum puto in *inno-*

tuerunt.“ ZEUN. — Verbo nesciunt opponitur *inventum*, sed verbum *placuerunt* minime otiosum est, cum ea, quae placeant inventoribus, alii soleant imitari.

9. *dum opinari nos faciunt*] Vid. not. ad c. 5, § 19.

philosophia auctor est] Cf. Cic. N. D. I, 8 sqq.

tempus ante mundum esse non potuit] Vid. not. ad Sat. I, 8, 7.

10. *ignem aetherium .. humore nutriri*] „Hinc Balbus Stoicus apud Ciceronem de N. D. II, 15. ait solem esse igneum, oceanique alii humoribus, quia nullus ignis sine pastu aliquo possit permanere. Et scholiastes ad Aristoph. Nub. 577. dicit solem, cum sit ignis, ad se trahere maris humiditatem. Atque haec opinio olim tam communis fuit, ut Anacreon Od. XIX inde satis lepidumsumeret argumentum ad eorum propulsandam iniuriam erroremque refellendum, qui negare audebant ei esse bibendam.“ ZEUN.

catum, ut omnis latitudo, quam sol cum quinque vagis et luna ultro citroque discurrunt, habeat subiecti humoris alimoniam. Et hoc esse volunt, quod Homerus, divinarum omnium inventio-¹¹ num fons et origo, sub poetici nube figmenti verum sapientibus intellegi dedit, Iovem cum dis ceteris, id est cum stellis, profectum in oceanum Aethiopibus eum ad epulas invitantibus. Per quam imaginem fabulosam Homerum significasse volunt hauriri de humore nutrimenta sideribus: qui ob hoc Aethiopas reges epularum caelestium dixit, quoniam circa oceani oram non nisi Aethiopes habitant, quos vicinia solis usque ad speciem nigri coloris exurit. Cum ergo calor nutriatur humore, haec vicissitudo¹² contingit, ut modo calor modo humor exuberet. Evenit enim, ut ignis usque ad maximum enutritus augmentum haustum vincat humorem ac sic aeris mutata temperies licentiam praestet incendio et terra penitus flagrantia inmissi ignis uratur: sed mox impetu caloris absumpto paulatim vires revertuntur humori, cum magna pars ignis incendiis erogata minus iam de renascente humore consumat. Ac rursus longo temporum tractu ita crescens¹³ humor altius vincit, ut terris infundatur eluvio: rursusque ca-^[159] lor post hoc vires resumit: et ita fit, ut manente mundo inter exuberantis caloris humorisque vices terrarum cultus cum hominum genere saepe intercitat et reducta temperie rursus novetur. Numquam tamen seu eluvio seu exustio omnes terras aut omne¹⁴ hominum genus vel omnino operit vel penitus exurit. Aegypto

[Edd. vicalhgsdzb.

mus F. — qua R2 a sec. m. Edd.G. per quam FPO „Angl.“ — cum vagis (om. quinque) R1. — et luna om. v. 11. Homerus] II. α. 423. et Od. α, 22. — profectis (sup. um) R2. — ad coenam invitantibus H1. — per hunc R1. — haurire R1. — epularum caelestium convivae BAR. H1. epularum participes caelestium gb. — circa oceani (sup. add. horam) R1. — solis vicinia R2. — usque speciem (om. ad) g. — exurit B. exussit v-gG. 12. haec vicissitudo Mss. (R1 haec) v-gDOLTu.

BEN. „libri veteres“ Gron. hoc vicissitudinis s-z. — contigit P. — ac si R1. et sic Edd.PS. — assumpto BR1. — pars (sup. add. ignis) R1. 13. temporis FBAR.BEN. — tractatu (FR1 a sec. m.) ehg. — altus F e corr. — rursusque ... numquam tamen add. in mg. R1. — rursus (om. que) s-z. „Ed. vet. rursusque. Recte, ut ante ac rursus. Nam Macrobius amat particulas connectendi more Graecorum.“ Zenn. — exuberantis FSG. Cf. § 12. exuperantis Bv-gO, exsuperantis R12a-b PD. 14. seu exustio (om. seu eluvio etiam in mg.) R1. sive el.

quam ... discurrunt] Vid. not. ad I, 18, 12. De re cf. I, 6, 53.; 14, 9 sqq.; 21, 2 sqq.

11. intellegi dedit] Vid. not. ad I, 6, 3.

Iovem .. profectum in Oceanum] „Arnobius lib. VI [c. 4.] Hoc est enim proprium deorum, ubique esse totos, non adesse, non abesse, non coenatum ad Aethiopas pergere et post dies bis senos privatum ad domicilium redire. Versus autem Homericos et eandem paene enarrationem posuit auctor Sat. I, 23

[§§ 1-3.], discrepans ab Arnobio quod δωδεκᾶτη non ἡμέρας explicet, sed ὥρα. Tu vide sis et adiunge Lipsium in physiologia Stoica.“ Gron.

12. calor nutriatur humore] Cf. Sat. I, 23, 2. et VII, 13, 5.

13. crescens humor altius] Sic apud Graecos saepius participia ab iis quae ad ea pertinent separantur substantiis suis. Vid. quae e Frankii Quaestionibus Aeschineis excerpta leguntur Gymn. Zeitung 1842, p. 117.

certe, ut Plato in Timaeo fatetur, numquam nimietas humoris nocuit vel calor: unde et infinita annorum milia in solis Aegyptiorum monumentis librisque relegendur. Certae igitur terrarum partes internecioni superstites seminarium instaurando generi humano fiunt: atque ita contingit, ut non rudi mundo rudes homines et cultus inscii, cuius memoriam intercepit interitus, terris oberrent et asperitatem paulatim vagae feritatis exuti, conciliabula et coetus natura instituyente patiantur: fitque primum inter eos mali nescia et adhuc astutiae inexperta simplicitas, 16 quae nomen auri primis seculis praestat. Inde, quo magis ad cultum rerum atque artium usus promovet, tanto facilius in animos serpit aemulatio, quae primum bene incipiens in invidiam latenter evadit: et ex hac iam nascitur quicquid genus hominum post sequentibus seculis experitur. Haec est ergo quae rebus humanis pereundi atque iterum revertendi incolumi mundo vicissitudo variatur.

Mss. BFSPR12G.]

sive ex. v-g. — in Timaeo] p. 22 ed. Steph. — vel humoris FR1D. — annorum infinita R1. — leguntur BAR.BEN. 15. Certae Sc-gbBP G. „Ed. vet. recte.“ Zeun. Vid. not. certe FR12V1DO. ceterae s-z. — terrarum igitur S. — partes terrarum F. — internecioni FS3Sia. internecioni R1 (R2 erase t) v1s. interiectioni O. — contigit FPB. — intercipit v-g. — in terris R1Edd.PD. — asperitate FR2D. — instituyente BFR12DOL2GR.1V12BAR.LTn THUAN. Cf. I, 13, 14. instruyente v-gbPG. „Sic auctor scripsit, quod est docente et formante, ut patiantur coetus et conciliabula. Id est in omnibus libris I, 3 [17]; II, 6 [6]; II, 7 [12]; II, 15 [7] et multis ita locis.“ Gron. „Recte.“ Zeun. constituyente Sa-z V3. — primus-G. in primis g. 16. invidiam (om. in) BH2. — latenter in invidiam R1. — experietur gG. — est igitur R1. — revertenti F. — variatur vicissitudo R1.

14. Aegypto .. numquam nimietas humoris nocuit vel calor] „Rem ipsam et causam simul aperit Soloni in his Platonis [Tim. p. 22.] verbis τῶν ἱερῶν ὁ μάλα καλῶς .. ἦμιν δὲ ὁ Νεῖλος εἰς τε ἄλλα πάντα σωτήρ καὶ τότε ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας σώζει λυόμενος.“ etc. GRON.

unde .. relegendur] „Uti omnes gentes vetustatem generis sibi olim arrogarunt, ita inprimis Aegyptiis haec vanitas a scriptoribus tribuitur; quippe qui, auctore Mela I, 9., tanquam vetustissimi hominum, trecentos et triginta reges ante Amasien et ultra tredecim millium annorum aetates annalibus referebant, iactabantque, dum Aegypti essent, quater cursus suos vertisse sidera ac solem bis iam occidisse, unde nunc oriatur. Contentionem illorum cum Scythia de antiquitate generis vide apud Iustin. II, 1.“ ZEUN.

15. Certae igitur terrarum par-

tes] „Non praecessit una pars, cui respondeant ceterae; sed auctor contendit, cum omnis terrarum orbis simul nec igne devastetur nec aquis obruatur, certas terrarum partes (h. e. quasdam) salvas relinqui, quae instaurando generi humano serviant.“ ZEUN.

non rudi mundo] i. e. quamvis mundus non sit rudis.

asperitatem exuti] Vide not. ad I, 13, 6.

quae nomen auri primis seculis praestat] „Claudianus [de Fl. Malio Theod. Cons. v. 122 seq.]:

— Laetatur terra reverso

Numine quod prisci post tempora perdidit auri.“

PONT. Ubi nomen illud est Iustitia.

16. rerum atque artium usus promovet] Haec iungenda sunt. Supplendum est eos. Cf. Gell. N. A. X, 22, 24. nihil ad vitam neque tuendam neque ordinandam promovente.

XI. Praesertim cum apud eos ipsos, a quibus audiri nomen[160] nostrum potest, nemo unius anni memoriam consequi possit. Ho-2 mines enim populariter annum tantummodo solis, id est unius astri, reditu metiuntur: re ipsa autem, cum ad idem, unde semel profecta sunt, cuncta astra redierint, eandemque totius caeli descriptionem longis intervallis retulerint, tum ille vere vertens annus appellari potest, in quo vix dicere audeo quam multa hominum secula teneantur. Namque ut olim deficere sol hominibus extinguere 3 visus est, cum Romuli animus haec ipsa in templa penetravit: quandoque ab eadem parte sol eodemque tempore iterum defecerit, tum signis omnibus ad idem principium stellisque revocatis expletum annum habeto: cuius quidem anni nondum vicesimam partem scito esse conversam. Idem agere perseverat instans dissuasioni 4 gloriae desiderandae. Quam cum locis artam nec in ipsis angustiis aeternam supra docuisset, nunc non solum perpetuitatis expertem, sed nec ad unius integri anni metas posse propagari docet: cuius adsertionis quae sit ratio, dicemus. Annus non is 5 solus est quem nunc communis omnium usus appellat, sed sin-[161] gulorum seu luminum seu stellarum emensio omni caeli circuitu a certo loco in eundem locum reditus annus suus est. Sic mens 6 lunae annus est, intra quem caeli ambitum lustrat. Nam et a luna mensis dicitur, quia Graeco nomine luna μήνη vocatur.

[Edd. vicahgspdzb.

XI. Caput XI. De diversitate annorum: quodque is, qui vere annus vertens est ac mundanus, quindecim annorum nostrorum (ehg nostrorum annorum) ambiat millia. ch-b. 1. Praesertim] Somn. VII, 2-4. —

Quid autem interest, ab his, qui postea nascentur, sermonem fore de te; cum ab his nullus fuerit, qui ante (ante te R1Ga) nati sunt, qui nec pauciores et certe (ne pauciores certe (om. et) G) meliores fuerunt viri? praesertim R1 (R2 in mg. a sec. m.) Edd. GO. — quibus (om. a) R2Gva. — nomen audiri potest (om. nostrum) F. — posset H2. — possit usque Cuius quidem § 3. (om. interiectis Cicero- nis verbis) B. 2. loquellariter, ut Somn. I. c. Mus. complares, SBAR. loquellariter (cum lacuna ante hanc vocem, sup. populariter) R2. populariter vel loquellariter O. — id est om. G. — metiuntur usque Cuius quidem (§ 3.) F. — re ipsa autem cum R1vis-bPO. re autem ipsa cum SR2chgG. reapse autem cum H2 (D reabae). relapsa autem cum Ta. cum autem (om. re ipsa), ut Somn. I. c. Mas. omnes, aBAR. — redierunt D. — retulerunt DH2. 3. sol deficere S. — penetraverit v. — quandoque PR1s-zDH2, Somn. I. c. Mas. omnes. quandoque cum SR2GH1. ita quandoque hO. ita quando (om. que) Bm. ita quando- que cum v-g. — huius quidem Somn. I. c. 4. nec ipsis (om. in) g

— supra] Somn. cap. 5 et 6. — supra add. a sec. m. R1. — nec (sup. nunc) non R1. nunc non (sup. add. nec) R2. — anni integri SEdd P. — videmus (sup. dicemus) R1. 5. non solus is est F. — quem non (sup. nunc) R2. — vel luminum F. — sive stellarum BR1. — emensio Bv. — caeli ambitu (sup. vel circuitu; om. verbis circuitu ... (§ 6.) quem caeli) R1. 6. annus lunae F. — luna graeco nomine F. —

XI, 6. Nam et a luna mensis dicitur] „Auctor sequitur Varronem de L. L. V, 2, qui: Mensis a lunae motu, inquit, dictus, dum a sole profecta rursus redit ad eum luna, quae Graece olim dicta μήνη, unde illorum μήνες etc. Cicero

vero de Nat. D. II [27] a metiendo dictum putat: Lunae cursus, inquit, qui quia mensa spatia conficiunt, menses vocantur.“ ZEUN.

luna μήνη vocatur] „Vid. Hom. II. τ', 374, ψ', 455.“ ZEUN. Adde

Virgilius denique ad discretionem lunaris anni, qui brevis est, annum qui cursu solis efficitur significare volens ait:

Interea magnum sol circumvolvitur annum,

- 7 annum magnum vocans solis comparatione lunaris. Nam cursus quidem Veneris atque Mercurii paene par soli est: Martis vero annus fere biennium tenet, tanto enim tempore caelum circumit: Iovis autem stella duodecim et Saturni triginta annos in eadem 8 circuituione consumit. Haec de luminibus ac vagis, ut saepe relata, iam nota sunt. Annus vero qui mundanus vocatur, qui *vere vertens* est, quia conversione plenae universitatis efficitur, 9 largissimis seculis explicatur: cuius ratio talis est. Stellae omnes et sidera quae infixae caelo videntur, quorum proprium motum numquam visus humanus sentire vel deprehendere potest, moventur tamen, et praeter caeli volubilitatem, qua semper trabuntur, suo quoque accessu tam sero promoventur, ut nullius hominum vita tam longa sit, quae observatione continua factam de loco permutationem, in quo eas primum viderat, deprehendat. 10 Mundani ergo anni finis est, cum stellae omnes omniaque sidera quae ἀπλανής habet a certo loco ad eundem locum ita remeant [162] verint, ut ne una quidem caeli stella in alio loco sit quam in quo fuit, cum omnes aliae ex eo loco motae sunt ad quem reversae anno suo finem dederunt: ita ut lumina quoque cum erraticis quinque in isdem locis et partibus sint in quibus incipiente mundano anno fuerunt. Hoc autem, ut physici volunt,

Mss. BFSPR12G.]

μῆνη c-g; cett Edd. et Mss. *menc.* — Virgilius] Aen. III, 284. — ad descriptionem v-g (hg in mg. *discretionem*, quod restituit Mod. ep. 40, p. 182, ut I, 14, 18.). — *circumcursu s-b.* — *signare B* — *annum solis magnum vocans BAR.* *magnum vocans solis (om. annum) BEdd.O.*

7. *par pene BR2.* — *circuit FSR1viaO.* — *circumitione R2D.*

8. *ut saepe relata] Cf. I, 19, §§ 3 et 4* — *et saepe relata sunt iam nota R1.* — *qui conv. s-z.* — *est talis Edd.PG.*

9. *fixa in caelo (om. videntur) R1.* — *moventur. et tamen F.* — *promovent F (R1 sup. lin.) G* (chg in mg.) *H2.* „Placet: imo omnino reducendum.“ Pont. „Plane ineptum est.“ Zeun. — *longa (add. a sec. m. sit) F.* — *ea primum B.*

10. *anni add. a sec. m. F.* — *ΑΠΛΑΝΗC F.* *aplanes Mss. rell.* et Edd. — *aliae omnes s-bPO.* — *motae sunt (corr. in sint) R1.* *commotae sunt H2.* — *anno (sup. add. suo) R2.* — *dedere v-g.* — *anno mun-*

Pind. Ol. III, 21., Aesch. Prom. 797., Eurip. ap. Schol. Apollon. Rhod. I, 1280, al.

ad discretionem lunaris anni etc.] Cf. Sat I, 14, 4 seq., Serv. ad Virg. Aen. I, 269.

7. *par soli] idem est quod par solis cursui.*

Martis vero annus etc.] Cf. I, 19, 3.

9. *quae infixae caelo videntur] Cf. I, 17, 16.* *His illud adiciendum est, quod praeter duo lumina et stellas quinq., quae appellantur vagae, reliquias omnes alii infixas caelo, nec nisi cum caelo moveri .. disserunt.*

accessu] Vid. not. ad I, 22, 7.

sero promoventur] i. e. tarde promoventur, ut sero animadvertatur.

10. *quae ἀπλανής habet] i. e. quae infixae caelo videntur. Cf. supra § 9. et I, 21, 28. summa sphaera quae ἀπλανής dicitur.*

ut lumina quoque etc.] Cf. Martian. VIII, § 868. Nam, ut sub eadem die atque iisdem propinquitatibus siderum inerrantium ad idem redeat (luna), faciunt anni quinquaginta quinque; ut vero etiam planetarum iisdem rationibus sub eadem specie contingat, anni magni prolixitas spectanda. Censorin. 18, § 11. Est praeterea annus quem

post annorum quindecim milia peracta contingit. Ergo sicut annus lunae mensis est et annus solis duodecim menses et aliarum stellarum hi sunt anni quos supra retulimus, ita mundanum annum quindecim milia annorum quales nunc computamus efficiunt. Ille ergo *vere annus vertens* vocandus est, quem non solis, id est unius astri, reditu metimur, sed quem stellarum omnium, quae in quocumque caelo sunt, ad eundem locum reditus sub *eadem caeli totius descriptione* concludit: unde et mundanus dicitur, quia mundus proprie caelum vocatur. Igitur sicut annus solis non solum a Kalendis Ianuarii usque ad easdem vocamus, sed et a sequente post Kalendas die usque ad eundem diem et a quocumque cuiuslibet mensis die usque in diem eundem reditus annus vocatur: ita huius mundani anni initium sibi quisque facit quodcumque decreverit: ut ecce nunc Cicero a defectu solis qui sub Romuli fine contigit mundani anni principium sibi ipse constituit. Et licet iam saepissime postea defectus solis evenierit, non dicitur tamen mundanum annum repetita defectio solis inpluisse, sed tunc inplebitur, cum sol deficiens in isdem locis et partibus et ipse erit et omnes caeli stellae omniaque sidera rursus inveniet, in quibus fuerant, cum sub Romuli fine[163]

[Edd. vicahgspdzb.

dano R1. 11. contigit P. — aliarum stellarum erraticarum BEN. — supra] § 7. 12. Ille vero B. — annus vere vertens R1. vere vertens (om. annus) R2. vere annus revertens F. — id est astri (om. unius) v. — metimur BFSR12GaDOH12 „Ms.“ metiuntur Edd.P. — quae in quoque coelo BEN. quaecumque in coelo BAR. in quocumque coelo (om. quae) Edd. — totius caeli descriptione R2. caeli descriptione totius F. — proprie mundus R2. 13. Igitur ut s-bD. — Kalendis (om. a) G. — ianuarii Fv. — sed (om. et) FR1 (R2 sup. add. et). sed etiam v. — unde ecce BAR.BEN. — ab effectu (sup. a def.) R1. — sibi anni ipse principium R2. 14. postea solis defectus R2. defectus solis postea R1. postea defectus (om. solis) O. — et cum omnes F. — defi-

Aristoteles maximum potius quam magnum appellat, quem solis et lunae vagarumque quinque stellarum orbis conficiunt, cum ad idem signum, ubi quondam simul fuerunt, una referuntur, ubi Lipsius phys. stoic. II, 21. emendavit Aristocles. Cic. N. D. II, 20, 51. Quarum (stellarum) ex disparibus motionibus magnum annum mathematici nominaverunt, qui tum efficitur, quum solis et lunae et quinque errantium ad eandem inter se comparisonem confectis omnium spatiis est facta conversio.

11. post annorum quindecim milia] Censorin. l. c.: Hunc Aristarchus putavit esse annorum vertentium *IIccccxxxiiii*, Aretes *Dyrrhachinus Vdlit*, Heraclitus et Linus *Xcccc*, Dion *Xccccxxxiiii*, Orpheus *CXX*, Cassandrus *tricies series centum milium*: alii vero infinitum esse nec umquam in se re-

verti existimarunt. Cic. l. c. § 52.: Quae quam longa sit, magna quaestio est: esse vero certam et definitam necesse est. Dial. de orat. c. 16.: Ut Cicero in Hortensio scribit, is est magnus et verus annus, quo eadem positio caeli siderumque quae cum maxime est, rursus existet, isque annus horum quos nos vocamus annorum *XIIMDCCCLIV* complectitur, ubi vid. not. Broter. Adde Servium ad Virg. Aen. I, 269. et III, 284, qui ad eundem Ciceronis locum respicit, sed habet priore loco annos *XIIMDLIV*. 12. annus vertens] Cf. §§ 2 et 8. et Censorin. 19, 1. Annus vertens est natura, dum sol percurrentes XII signa eodem unde profectus est redit.

quia mundus proprie caelum vocatur] Vid. not. ad I, 20, 8.

13. a defectu solis] Cf. Cic. de rep. II, 10. Sen. ep. 108, 31.

- 15 deficeret. Igitur a discessu Romuli post annorum quindecim milia, sicut adserunt physici, sol denuo ita deficiet, ut in eodem signo eademque parte sit, ad idem principium in quo sub Romulo fuerat stellis quoque omnibus signisque revocatis. Peracti autem fuerant, cum Scipio in Africa militaret, a discessu Romuli anni quingenti septuaginta et tres. Anno enim ab urbe condita sexcentesimo septimo hic Scipio deleta Carthagine triumphavit: ex quo numero annis remotis triginta duobus regni Romuli et duobus qui inter somnium et consummatum bellum fuerunt, quingenti septuaginta tres a discessu Romuli ad somnium usque remanebunt. Ergo rationabiliter vereque signavit necdum mundani anni vicesimam partem esse conversam. Nam vicesimae parti quot anni supersint a fine Romuli ad Africanam militiam Scipionis, quos diximus annos fuisse quingentos septuaginta tres, quisquis in digitis mittit inveniet.

XII. *Tu vero enātere et sic habeto, non esse te mortalem, sed corpus hoc: nec enim tu is es, quem forma ista declarat, sed mens cuiusque is est quisque, non ea figura quae digito demon-*

Mass. BfSPR12G.]

ceretur v. 15. *deficit* v. — in eodem (om. ut) R1. — sub romuli (sup. add. fine) F. — fuerat (sup. add. n) R2. — omnibusque signis BF. — vocatis G. 16. *Peracti enim* v-g. — *decessu* g. — *septuaginta tres* (om. et) S. — *intra* v-gG. — *somnium Scipionis* cha-bP. „Vett. libri ignorant nomen proprium, idque penitus non desideratur.“ Gron. — *fuerunt bellum* R2. *bellum fuisse* v-g. — *decessu* gL. — *remanebant* R1. *manebunt* H9. 17. *rationabiliter* ha-bP. — *assignavit* R1. *significavit* GBAR. — *Africani* Tr. — *fuisse* om. R1. — *mittit* R2.

XII. *Caput XII. Hominem non corpus esse, sed mentem: et numquid in hoc mundo vere intereat ac corrumptur.* ch-b. 1. *Tu vero*] Somn. VIII, 2. — *non esse te ... corpus hoc* add. in mg. R1. — *te non esse* v-gG. — *sed corpus hoc usque ipse deus aeternus* (om. interiectis Ciceronis verbis) B. — *cuius* (om. que) R1. — *is est quisque usque et ut*

16. *triginta duobus regni Romuli*] Cic. de rep. II, 10.: *Romulus, cum septem et triginta regnavisset annos. Eundem numerum habet Plutarchus Num. c. 2: idem in Rom. c. 29 extr.: Λίγεται δὲ Ῥωμύλος .. ὄγδοον βασιλείων ἔκεινο (τὸ ἔτος) καὶ τριακοστὸν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθῆναι.*

duobus qui ... fuerunt] Cf. Somn. II, 1. *hanc hoc biennio consul evertes.*

17. *necdum*] i. e., ut saepius apud Macrobiū, noch nicht vel noch nicht einmal.

quot anni supersint] Ex computatione Macrobiū supersunt CLXXVII, sed ex computatione Ciceronis ipsius, si ad illum Hortensii locum spectamus, LXX tantum.

quisquis in digitis mittit] i. e. computat. Cf. Plin. N. H. XXXIV, 8, s. 19, § 88 Sill. *Eubulidis* (lau-

datur) digitis computans. — „Talis veterum computus modus. Plautus [Mil. II, 2, 51.] *Dextra digitus* [al. *digitis*] *rationem computat feriens femur dextrum.* Sed haec talia aliis uberius enotata, et exstat de eo singularis libellus Bedae quem in commentariis Hieronymianis fore exscriptis Erasmus,“ Pont. — „De computandi modo veterum per digitos vid. Taubm. ad Plant. Epid. I, 1, 50. Martian. de Arithm. VII [§ 746.] et alios quos laudat Gesnerus in Thes. sub *digitus*.“ Zevn. ad Sat. I, 1, 6, quem locum citavit Gronovius. Adde Kopp. ad Martian. l. c. et II, § 102. et quos citaverant Ernestius in Fabric. Bibl. Lat. III, p. 385. et Gu. A. Becker. Charikl. I, p. 51., imprimis F. Jacobs. Adnot. ad Anthol. Gr. II, 2, p. 20., et interpretes Iuvenalis ad X, 248.

strari potest. Deum te igitur scito esse; siquidem est deus, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet, qui tam regit et [164] *moderatur et movet id corpus cui praepositus est, quam hunc mundum ille princeps deus: et ut ille mundum quadam parte mortalem ipse deus aeternus, sic fragile corpus animus sempiternus movet. Bene et sapienter Tullianus hic Scipio circa institutionem nepotis ordinem recte docentis inplevit. Nam, ut breviter a principio omnem operis continentiam revolvamus, primum tempus ei mortis et imminentes propinquorum praedixit insidias, ut totum de hac vita sperare dediceret, quam non diuturnam comperisset: dein, ne metu praedictae mortis frangeretur, ostendit sapienti et bono civi in immortalitatem migrandum: cumque eum ultro spes ista traxisset ad moriendi desiderium, succedit Pauli patris oportuna dissuasio accensam filii festinationem ab appetitu spontaneae mortis excludens. Plene igitur in animo somniantis utrimque 3 plantata sperandi expectandique temperie altius iam circa erigendum nepotis animum Africanus ingreditur: nec prius eum terram patitur intueri quam caeli ac siderum naturam motum ac modulamen agnoscat et haec omnia sciat praemia cessura virtutum. Ac postquam mens firmata Scipionis alacritate tantae pro- 4 missionis erigitur, tum demum gloria, quae apud indoctos mag-*

[Edd. vicahgsptzb.

ille F. — te sup. add. post igitur R2. — ille Somn. l. c. om. in omnibus fere Mss. — ex quadam parte, ut Somn. l. c. Mss. et Edd. omnes, R1. — animus eternus R2. 2. Bene (sup. add. ergo) R1. — nepotis sui R1. — revolvam, principio a-z. „Libri vett. omnes revolvamus.“ Gron. ad Comm. I, 5, 14. „Non parum inamoenae accidit tam propinqua vocis principio repetitio, quod nusquam a Macrobio factum memini. Lego proinde cum Mss. primum.“ Idem. „Male eiecta est antiqua lectio revolvamus, primum, quae sola est probanda. Nam semper auctor, ubi leges modestiae postulant, primam personam pluralis praefert singulari. Atque principio, cum idem nomen paulo ante dixerit, repugnat studio commutate scribendi, quod noster semper fere sectatur.“ Zeun. — tempus ei BFSR1GchbPDOGr.1V2. ei tempus R2V3. tempus eius viag „Mss.“ Gron. (L2). — imminenteis c-gG. — propinquorum insidias praedixit F. praedix. insid. prop. G. — diuturnam non R1. diuturnam (om. non) R1. — ne om. G. — meta F. — de mortalitate H1. — migrandum BP (R2 a p. m.) Gv. morte migrandum FSR1 (R2 a sec. m.) i-bDO. — ultro cum F. — spes ista ultra traxisset G. 3. in animo igitur F. — somniantes (sup. is) R2. — circa divina erigendum Edd.G. „Vocem divina indicio veterum librorum [sic BFSR12DOBEN.BAR.Tr.L] abundare pronuntio: quod si illis iavitis eam retineas, inconcinno nimium apparebit subsequenti periodi ordo.“ Gron. — patitur terram F R1. — natura v. — et modulamen R2. 4. egreditur v. — tunc

XII, 2. omnem operis continentiam] i. e. totum sententiarum nolum. Cf. Somn. II, 2 sqq.

in immortalitatem migrandum] Quod in plerisque edd. et in nonnullis Mss. additur explicandi causa, morte, id, etiamsi abest, potest intelligi.

3. utrimque] i. e. verba avi et patris.

circa erigendum nepotis animum] Cf. Quintil. IV, 1, 9. inde illa veterum circa occultandam eloquentiam simulatio, et IV, 5, 6. plus eloquentia circa movendum valet; et Dukero atque Salmasio auctoribus Flor. III, 19, 12. dum circa adprehendendum eum multitudo contendit. Vox divina inserta esse videtur ab homine huius constructionis ignaro.

num virtutis praemium creditur, contemni iubetur, dum ostenditur ex terrarum brevitate vel casibus arcta locis angusta temporibus. Africanus igitur paene exutus hominem et defaecata mente iam naturae suae capax hic apertius ammonetur, ut esse [165]se deum noverit. Et haec sit praesentis operis consummatio, 6 ut animam non solum immortalem, sed deum esse clarescat. Ille ergo, qui fuerat iam post corpus in divinitatem receptus, dicturus viro adhuc in vita posito, *deum te scito esse*, non prius tantam praerogativam committit homini quam qui sit ipse discernat: ne aestimetur hoc quoque divinum dici quod mortale in 7 nobis et caducum est. Et quia Tullio mos est profundam rerum scientiam sub brevitate tegere verborum, nunc quoque miro compendio tantum includit archanum, quod Plotinus magis quam quisquam verborum parvus libro integro disseruit, cuius inscriptio 8 est: *Quid animal, quid homo*. In hoc ergo libro Plotinus quaerit, cuius sint in nobis voluptates, maiores metusque ac desideria et animositas vel dolores, postremo cogitationes et intellectus, utrum merae animae an vero animae utentis corpore: et post multa quae sub copiosa rerum densitate disseruit, quae nunc nobis ob hoc solum praetereunda sunt, ne usque ad fastidii necessitatem volumen extendant, hoc postremo pronuntiat, animal

Mss. BFSR12G.]

demum F. — vel angusta PR12 „Ms.“ 5. defaecata iam mente R1. — aperte Tn. — deum se R2. — haec fit G. hoc sit R1. — praesentis temporis R1. 6. iam post corpus qui fuerat a-bP. — adhuc in hac vita R2v-gGDO „4 Angl.“ „Non contemenda lectio. Nam cum animi immortalitas hic statuatur, haec vita opponitur vitae coelesti.“ Zenn. in hac vita (sup. add. adhuc) R1. — esse scito R2ch-bP. — non prius ... ipse discernat om. P. — quid sit v-g (chg in mg. qui) L. quam (sup. qui) sit R1. — estimetur vl. existimetur Sv3-g. — quoque hoc R1. — divinum om. g. 7. includit tantum R2. — concludit a-bP. — inscriptio B (R2 sup. lin.) GO Mod. ep. 20, p. 91. a-b. descriptio FSPR1 (R2 a p. m.) v-g. — Quid est animal vagBAR. — quod homo G. quid est homo BAR. 8 metusque ac sidera R1. — animositas BFSR12v-gGDO „4 Angl.“ animositates a-bP Mod. l. c. — vel postremo H1. — an vero animae add. a sec. m. F. — se volumen extendat O. volumen se extendat Tn. „membranae non male. I, 20 [17]: et cavremus iusto prolixius volumen extendere.“ Gron. se volumen extendet (del. se) L2. volumen extendat (sup. add. n) V1. Planudes: ἵνα μὴ πρὸς τοσοῦτον ἔκταθῇ ὁ λόγος. volumen extenderent L. — esse ani-

5. exutus hominem] Vid. not. ad I, 13, 6.

6. post corpus] Vid. not. ad I, 1, 7.

7. libro integro] Plotini primus primae Enneadis liber inscribitur: Περὶ τοῦ τί τὸ ζῶον, καὶ τίς ὁ ἀνθρώπος.

8. animositas] Cf. I, 6, 42. secunda (pars animae est) animositas, quam θυμικὸν vocant, et I, 12, 14. animositatis ardorem, quod θυμικὸν nuncupatur. Singularem numerum restitui ex omni-

bis fere codd. mss., quamquam Plotinus p. 1 A habet: Ἥδοναι καὶ λύπαι, φόβοι τε καὶ θάρσος, ἐκθυμῆσαι τε καὶ ἀποστροφὰς καὶ τὸ ἀλγεῖν τίς ἂν εἴη; Infra cogitationes videtur pertinere ad Plotini verba καὶ διάνοια καὶ δόξα, intellectus ad τὰς νοήσεις.

ad fastidii necessitatem] „Etsi cui in mentem possit venire hic esse legendum fastidii indignitatem, aut fastidium et satietatem, aut fastidii gravitatem: cum tamen fastidii necessitas possit explicari per fasti-

esse corpus animatum. Sed nec hoc neglectum vel non quaesi- 9
tum relinquit, quo animae beneficio quave via societatis anime-
tur. Has ergo omnes quas praediximus passiones assignat ani-
mali: verum autem hominem ipsam animam esse testatur. Ergo
qui videtur non ipse verus homo est, sed verus ille est a quo
regitur quod videtur. Sic, cum morte animalis discesserit ani- 10
matio, cadit corpus regente viduatum: et hoc est quod videtur in
homine mortale: anima autem, qui verus homo est, ab omni[166]
conditione mortalitatis aliena est adeo ut in imitationem dei mun-
dum regentis regat et ipsa corpus, dum a se animatur. Ideo 11
physici mundum magnum hominem et hominem brevem mun-
dum esse dixerunt: per similitudines igitur ceterarum praerogati-
varum, quibus deum anima videtur imitari, animam deum et
prisci philosophorum et Tullius dixit. Quod autem ait: *mun-* 12
dum quadam parte mortalem, ad communem opinionem respicit,
qua mori aliqua intra mundum videntur, ut animal exanimatum
vel ignis extinctus vel siccatus humor: haec enim omnino in-

[Edd. vicahgspdzb.

mal B. 9. *ne hoc B. — nec lectum G. — quaeve F. — socie-*
tas (sup. atis) G. — Has vero B. — diximus (sup. add. prae) R2. —
Ergo quod videtur i-g (chg in mg. qui). — ipse verus est homo BO. is
verus homo est F. — sed verus est ille BR2. sed ille verus est R1. sed
verus ipse est F. sed verus homo ipsa anima est BAR. 10. ani-
ma vero v-g. — qui verus est homo R2. quae verus homo est F. — est
aliena G. — in imitationem SPG. imitationem (sup. add. in) R2. imita-
tione BD. inter imitationem R1. ad imitationem Edd.FO. per imita-
tionem I. — dei om. F. — regentis mundum R2. 11. per simili-
tudinem h. — animum viag. — prisci dixerunt F. — philosophorum
sup. add. R2. 12. respicit opinionem R2. — haec enim omnia B.

dium quod necessario oritur, nihil
nos mutandum censeamus.“ ΖΚΥΝ.
Vid. prolegom. cap. 3.

[animal esse corpus animatum] Cf.
Plotin. p. 6 Α *ἄνθρωπον δὲ ζωῶντιν τὸ*
σῶμα. Cum iis quae sequuntur
conf. p. 6 C seq.

10. *in imitationem*] Similiter alii
dixerunt *in formam, in exemplum.*
Cf. Hand. Tursell. t. III, p. 324.
Ceterum cf. Sen. ep. 65, § 24.:
Nempe universa ex materia et ex
deo constant: deus ista temperat,
quae circumfusa rectorem sequuntur,
et ducem. . . Quem in hoc mundo lo-
cum deus oblinet, hunc in homine
animus.

11. *hominem brevem mundum esse*
dixerunt] „Nec absonum istud Car-
phylidia: *τί ἀνθρώπος; ὀλιγοχρόνων*
φάντασμα.“ PONT. „Arnob. lib. II
[c. 25.]: *Hic est ille pretiosus et ratio-*
nibus homo augustissimis praeditus,
mundus minor qui dicitur, et to-
tius in speciem similitudinis fabrica-

tus atque formatus.“ GAON. — At
prius illud huc non facit. Namque
brevem non ad tempus referendum,
sed idem est quod parvum, *μικρὸν*
χρόνον, cf. c. 5, § 10. Huius (ter-
rae) ad caelum brevisitas, cui punc-
tum est, ih. § 11. (circuli) ambitus
breves, al. Cf. Vit Pythag. ap.
Plot. Bibl. p. 440, 33., Lobeck.
Aglaoph. p. 921., ubi eadem sen-
tentia affertur e Galeno de usu
part. I. III, c. 10, p. 362 B; Phi-
lone de vit. Mos. I. III, p. 673 D,
et de mund. opif. p. 18 E. Por-
phyrio Stob. Serm. XXI, 185., So-
lin. c. 1 (p. 7 C et Salm. ad h. I.
p. 32.), Cosm. Ind. de mund. I.
VII, p. 289 Montf. et deinde ad-
licitur, quis hanc sententiam pri-
mus protulerit, non satis constare.

ceterarum praerogativarum] i. e.
ceterarum virtutum, vel ceterarum
rerum quas deus ei soli concessit;
cf. § 6 et Eumen. in paneg. ad
Constant. 2. *vetus illa imperatoriae*
domus praerogativa.

13 terisse creduntur. Sed constat secundum verae rationis adsertionem, quam et ipse non nescit nec Virgilius ignorat dicendo:

— *Nec morti esse locum:*

constat, inquam, nihil intra vivum mundum perire, sed eorum quae interire videntur solam mutari speciem, et illud in originem suam atque in ipsa elementa remeare, quod tale quale fuit 14 esse desiderit. Denique et Plotinus alio in loco, cum de corporum assumptione disserteret et hoc dissolvi posse pronuntiaret quicquid effluit, obiecit sibi: Cur ergo elementa, quorum fluxus in aperto est, non similiter aliquando solvantur? et breviter tantae objectioni valideque respondit: ideo elementa, licet fluant, 15 numquam tamen solvi, quia non foras effluunt. A ceteris enim corporibus quod effluit recedit: elementorum fluxus numquam ab 16 ipsis recedit elementis: ergo in hoc mundo pars nulla mortalis secundum verae rationis adserta. Sed quod ait eum *quadam parte mortalem*, ad communem, ut diximus, opinionem paululum inclinare se voluit: in fine autem validissimum immortalitatis animae argumentum ponit, quia ipsa corpori praestat agitatam.

XIII. Quod quale sit, ex ipsis verbis Ciceronis quae secuntur invenies: *Nam quod semper movetur, aeternum est: quod au-*

Mss. BfSPR12G.]

— *interiisse* v-gbG. 13. *quam ... nescit* add. in mg. R1 — *Virgilius* Georg. IV, 226. — *sed et eorum* (del. et) R1. — *imitari* (sup. mutari) F. — *atque in ipsa* (del. in) R1. — *quale fuerit* B. *fuit* (add: a sec. m. quale) F. *quale constat* H1. 14. *alio in loco* Cf. Ennead. III, lib. VI, p. 315 D. et Ennead. IV, lib. I, p. 456 B. Fic. — *assumptione* BF (R1 a sec. m.) v-gDL. *assertione* R1 a p. m. — *dissolvi posse* „inducto *τῷ* hoc scribendum.“ Mod. ep. 20, p. 91. „Sane omitti sine incommodo potest.“ Pont. „Leidenses a me adhibitae nullae Modio addicunt: et quia sensui parum officit, nondum adducor, ut in hanc voculam stylum vertam.“ Gron. — *solvantur* (sup. add. dis) R1. — *breviter tacta* H1. — *validaeque* c-z. „Nullam vim habet. Lego *valideque*, ut cap. 16 [§ 18].“ Gron. „Aut corrige *tamque validae*; aut, quod melius videtur, cum Gron. lege *valideque*. Nam infra cap. 14 [§ 23.] occurrit *violenter obiecit*, quod idem valet.“ Zeun. — *solvi possunt quoniam* BAR. — *foras* non R1. 15. *recedit ab ipsis* R1. — *mortalis est* R2Edd.PO. — *secundum om. I.* — *vere asserta rationis* R2. *verae assertionis* (sup. rationis) asserta B. 16. *ut diximus* [§ 12. *et paululum* del. H1. — *se inclinare* F. — *ipsi corpori* cahg.

XIII. Caput XIII. De tribus ratiocinandi modis, quibus immortalitatem animae (animae immortalit. chg) asseruere Platonici. ch-b.

1. Quod ... invenies in ch-b tribuuntur cap. XII. Cf. I, 10, 1. — *Nam quod* Somn. VIII, 3 - IX, 1. — *aeternum usque* Quae si est una § 4.

13. *nihil intra vivum mundum perire* „Seneca: Non credis nihil in hoc mundo perire, sed mutare regionem? Magni ista credere viri.“ Pont. — Haec unde sumpta sint nescio, sed similia leguntur Ep. 36, § 10.; 71, § 12.; de Benef. V, 8, § 5. Nat. Quaest. II, 4, § 2.

14. *elementa, licet fluant* „Apposito ad Mallium Claudianus [v. 100 aqq.]:

*At quotiens elementa doces semper-
que fluentis
Materiae causas, quae vis ani-
maverit astra
Impletisque choras.*“ Pont.

16. *Quia ipsa corpori praestat agitatam* „H. e. corpori ministrat motum, uti infra c. 15 [§ 30.]. *Agitatus* pro motu saepenumero apud nostrum occurrit, ut c. 14 [§ 13.], c. 16 [§ 9.] et alibi.“ Zeun.

iam motum adfert alicui quodque ipsum agitur aliunde, quando finem habet motus, vivendi finem habeat necesse est. Solum igitur quod se ipsum movet, quia nunquam desinitur a se, nunquam ne moveri quidem desinit; quin etiam ceteris quae moventur hic fons, hoc principium est movendi. Principii autem nulla est origo; 2 nam e principio oriuntur omnia, ipsum autem nulla ex re alia nasci potest: nec enim esset id principium, quod gigneretur aliunde. Quod si non oritur, nec occidit quidem unquam; nam principium 3 extinctum nec ipsum ab alio renascetur nec ex se aliud creabit, si quidem necesse est a principio oriri omnia. Ita fit, ut motus principium ex eo sit, quod ipsum a se movetur: id autem nec nasci potest nec mori, vel concidat omne caelum omnisque natura, et consistat necesse est, nec vim ullam nanciscatur, qua a primo impulsu moveatur. Cum pateat igitur aeternum id esse, quod ipsum se mo- 5 veat, quis est, qui hanc naturam animis esse tribulam neget? In- [168] animum est enim omne quod pulsu agitur externo: quod autem est animal, id motu cietur interiore et suo: nam haec est propria natura animi atque vis. Quae si est una ex omnibus, quae se ipsa movent, neque nata certe est, et aeterna est. Omnis hic lo- 6 cus de Phaedro Platonis ad verbum a Cicerone translatus est, in

[Edd. vicahgspdz.

(om. interiectis Ciceronis verbis) B. — quodque (om. ipsum) BEN. — alicunde FR2vichD „Ms.“ aliquando I. — quando habet finem s-bP. — necesse est. respice ad textum et usque Quae si est una (§ 4.) F. — quod sese movet Somn. l. c. Mss. plerique. — quia desinitur (om. numquam) v. — qui movetur (corr. in quae moventur) R2. — hic fons est R1. — principium (sup. add. est) R2. 2. principio Somn. l. c. Mss. omnes. — ex nulla re R2. — esset id SPR12aDOLTa. esse id BEN. id esset vichgGIBa. esset (om. id) s-b. 3. numquam oritur H2 Somn. l. c. — ab alia dz (BAR. a sec. m.). — renascetur, ut Somn. l. c. Mss. plerique, Sc-bG „Tusc. quaest. I, 23.“ Gron. nascetur PR12H2DIOL „Mss. omnes, quod verisimilius suadent verba Platonis [Phaedr. p. 145.] οὐτ' αὐτῇ ποτε ἐκ τοῦ γενέσθαι.“ Gron. (Ga.1L2V12). nascitur vi. 4. nec oriri v. — et consistat, ut Somn. l. c. Mss. omnes, (R1 a sec. m.) as-zSP. consistat et P. consistat (om. et) R1 a p. m., R2vichgGD1Ba. „Dele illud et, quod ab Ed. vet. et textu Ciceronis recte abest. Nam turbat sensum.“ Zeun. — qua a primo Scabgb „3 Ox.“ qua a principio G. quam a primo P (R2 sup. vel qua vi) s-z (ch in mg.) R1DIO „3 Ox.“ quia primo vi. — impulsu, ut Somn. l. c. Mss. plerique, Pas-zI. impulsu SR12vichgbGDO. „Corrige praecunte ed. vet. qua a primo impulsu, praesertim cum eadem lectio in textu ipso Ciceroniano sit edita a Gron. ipso.“ Zeun. 5. Cum pateat „Quae dehinc sequuntur in Stephani et utraque Pontani editione alio superioribus charactero sunt expressa, quasi Macrobius exordiat inde oratio.“ Gron. — quod a se ipso moveatur Somn. l. c. — Inanimata (sup. um) R2. in animo est vH1. — agitur G. — eterno R1 (R2 sup. add. s). aeterno viH1. — est animal g in mg.; Somn. l. c. animal est a. est anima Mss.vich-b. — citatur (in mg. citetur) G. — hoc est vi. — proprie natura v3ichg. natura propria a. — animae agb. — quae se ipsam movent SR1v-g. quae sese movent Somn. l. c. — est certe R1. — aeterna (om. est) s-zDI. „Repono sed aeterna, quod sensus suadet.“ Zeun. 6. Phaedro] p. 245 Steph. — phedro (sup. vel ne) F. Fedro GD. Phedrone SPR12v11Ox. fedrone BQ. Phedone v3i. Phae-

XIII, 4. vel concidat .. et consistat] His verbis Cicero expressit Platonis (Phaedr. p. 245.) verba:

ἢ .. συμπεσούσας ἐτηναι, quare particula et retinenda est. 6. Omnis hic locus translatus est]

quo validissimis argumentis animae immortalitas adseritur: et haec est argumentorum summa, esse animam mortis immunem, quoniam ex se movetur. Sciendum est autem, quod duobus modis immortalitas intellegitur. Aut enim ideo est immortale quid, quia per se non est capax mortis, aut quia procuratione alterius a morte defenditur. Ex his prior modus ad animae, secundus a mundi immortalitatem refertur. Illa enim suapte natura a conditione mortis aliena est: mundus vero animae beneficio in hac vitae perpetuitate retinetur. Rursus semper moveri dupliciter accipitur. Hoc enim dicitur et de eo quod ex quo est semper movetur, et de eo quod semper et est et movetur: et secundus modus est quo animam dicimus semper moveri. His praemissis iam quibus syllogismis de immortalitate animae diversi sectatores Platonis ratiocinati sunt oportet aperiri. Sunt enim qui per gradus syllogismorum ad unum finem probationis evadunt certam sibi propositionem sequentis ex antecedentis conclusionem facientes. Apud quos hic prior est: *Anima ex se movetur: quicquid autem ex se movetur semper movetur: igitur anima semper movetur*. Secundus ita, qui nascitur ex prioris fine: *Anima semper movetur: quod autem semper movetur immortale est: igitur anima immortalis est*. Et ita in duobus syllogismis duae res probantur, id est et semper moveri animam, ut in priore, et esse immortalem, ut colligitur de secundo. Alii vero usque ad tertium gradum ita argumentando procedunt: *Anima ex se movetur: quod autem ex se movetur principium motus est: igitur anima principium motus est*. Rursus ex hac conclusione nascitur propositio: *Anima principium motus est: quod autem principium motus*

Mss. BFSPR12G.]

donec ca. phaedone g. — ad verbum (sup. add. de veebo) R1. verbo ad verbum Tn. — et est (sup. add. haec) R1. haec est (om. et) F. est (del. et haec) H1. — summa argumentorum B. — movetur BFSvis-zR12 D10. moveatur cahgbPG. „Melius.“ Zeun. 7. autem est R2. — intellegitur immortalitas R2. — enim om. Vincent. Bellovac., qui Spec. Nat. XXIII, 24. excerpit verba Sciendum est ... defenditur. — est ideo R2. — modus est animae H1. — si apte R1. — conditione (sup. add. a) R2. 8. et de eo dicitur F. — accipitur et de eo quod ex quo est semper movetur: et de eo quod ex quo est semper et movetur (om. et est) v. — secundus modus est et de eo quod semper est et movetur (om. priore et) F. — semper est et (om. et) R1. semper (om. et est et) D. — secundus (om. et) H1. 9. diversi sup. add. R1. — rationati sunt O (R1 sup. add. ci). ratiocinati sint a-bPDG. ratiocinantur v-g. — aperire BF. — evadunt BFSR12GDOBAR.BEN.Tn. evadant Edd.PI. 10. quicquid autem ex se movetur, semper movetur om. G. — quicquid autem semper vi-g. — ex secundo R2. 11. usque ad tertium (del. ad) R1. — principium est motus Ga-bSP. — igitur anima ... Anima principium motus est om. Vincent. Bellov. qui Spec. Nat. XXIII, 65. ex-

„Verba Platonis cum Cicerone confert Ant. Muretus Var. VIII, 3.“ Gron.

7. quod] Vid. not. ad lib. I, cap. 13, § 18.

8. ex quo est] Id quod ex aliquo tempore est, opponatur sequenti quod semper est.

9. rationati sunt] Indicativum modum e codd. plerisque recepi, quum Macrobius saepius posuerit hunc modum, ubi ponendus erat coniunctivus. Vid. not. ad I, 7, 4. et I, 17, 7. Ob eandem causam in sequentibus scripsi: sunt .. qui .. evadunt.

est natum non est: igitur anima nata non est. Tertio loco: Anima nata non est: quod natum non est immortale est: igitur anima immortalis est. Alii vero omnem ratiocinationem suam in unius 12 syllogismi compendium redegerunt: Anima ex se movetur: quod ex se movetur principium motus est: quod principium motus est natum non est: quod natum non est immortale est: igitur anima immortalis est.

XIV. Sed harum omnium ratiocinationum apud eum potest 1 postrema conclusio de animae immortalitate constare, qui primam propositionem, id est ex se moveri animam, non refellit: hac enim in fide non recepta debilia fiunt omnia quae secuntur. Sed 2 huic Stoicorum quidem accedit adsensio: Aristoteles vero adeo[170] non acquiescit, ut animam non solum ex se non moveri sed ne moveri quidem penitus conetur adserere. Ita enim callidis argumentationibus astruit nihil ex se moveri, ut, et si aliquid hoc facere concedat, animam tamen hoc non esse confirmet. Si enim 3 anima, inquit, principium motus est, doceo non posse principium motus moveri. Et ita divisionem suae artis ingreditur, ut primum doceat in rerum natura esse aliquid immobile, deinde hoc esse animam temptet ostendere. Necesse est, inquit, aut omnia 4

[Edd. vicahgapdzb.

cerpsit haec a verbis: Anima ex se movetur usque ad finem capitis. — anima principium est motus R1. — quod autem natum non est R2. quod autem non est natum F. quod autem natum (om. non est) BAR. 12. rationem (sup. ci) R1. — redegere v-g. — quod autem ex se FSR11. — quod autem principium FSv-gO. — quod autem natum non est F. quod autem non natum est B.

XIV. Caput XIV. Quibus rationibus Aristoteles contra Platonem monstrare voluerit, animam a se ipsa moveri non posse. ch-b. 1. ratiocinationem BP. rationum R1. rationum a. — constare potest (infra om. constare) F. — postrema potest R2. potest extrema Tn. — hac autem R2. — fide (om. in) F. 2. Sed huic (sup. hinc) quoque R2. — quidem stoicorum R1. — accidit Fgh. — ex se moveri (om. non) R1. — ut nichil (del. ut) R1. — etiam si aliquid P. si aliquid (om. et) IBen. et si quid D „2 Ox.“ etiam, si quid Edd. — hoc esse non affirmet R1. 4. inquit est R2. est inquit aristoteles

XIV, 2. Aristoteles] A. Stahrinus in libro qui inscriptus est Aristoteles bei den Roemern p. 187. ait pleraque, quae proferantur in hoc et sequentibus duobus capitibus, videri desumpta ex Aristotelis libris, qui sunt de rebus naturalibus et de anima. Plurima sane inventas in Φυσικῆς ἀποδόσεως libris VII et VIII et in libro I περὶ Ψυχῆς, at non omnia, neque eodem ordine pertractata, ut videatur Macrobius non ipsius Aristotelis libros ante oculos habuisse, sed secutus esse Platonicos quorum placita defendit.

ut animam .. ne moveri quidem penitus conetur adserere] „Sanior apud Glossographum Niciarius: τί ψυχῇ; τὸ κινούμενον. τί ἄψυχον;

τὸ μὴ κινούμενον.“ Pont. — Sic ab aliis distingui τὸ ἐμψυχον et τὸ ἄψυχον memorat Aristoteles de anima I, 2. init.; sed in principio capitis 3: Ἐπισκεπτέον δὲ, inquit, πρῶτον μὲν περὶ κινήσεως· ἴσως γὰρ οὐ μόνον ψεύδός ἐστι τὸ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τοιαύτην εἶναι, οἷον φασι οἱ λέγοντες ψυχὴν εἶναι τὸ κινεῖν ἑαυτὸ ἢ δυνάμενον κινεῖν, ἀλλ' ἐν τι τῶν ἀδυνάτων τὸ ὑπάρχειν αὐτῇ κίνησιν. Cum iis, quae deinde sequuntur, comparari possunt Phys. VIII, capp. 4, 5, 6; sed ipsam Aristotelis argumentationem nusquam inveni.

4. aut omnia immobilia esse etc.] Cf. Phys. VIII, c. 3 init.

quae sunt immobilia esse, aut omnia moveri, aut aliqua ex his moveri aliqua non moveri. Item si damus, ait, et motum et quietem: necesse est aut alia semper moveri et alia numquam moveri, aut omnia simul nunc quiescere nunc moveri. De his, inquit, quid 5 magis verum sit, requiramus. Non esse omnia immobilia aspectus ipse testimonio est, quia sunt quorum motum videmus: rursus non moveri omnia visus docet, quo inmota cognoscimus. Sed nec omnia dicere possumus modo motum pati modo esse sine motu, quia sunt quorum perpetuum motum videmus, ut de caelestibus nulla dubitatio est: restat igitur, ait, ut, sicut aliqua semper moventur, 6 ita sit aliquid semper immobile. Ex his ut collectum sit esse aliquid immobile, nullus obviat vel refellit. Nam et vera divisio est et sectae Platonicae non repugnat: neque si quid est immobile, sequitur ut hoc sit anima, nec qui dicit animam ex se [171] moveri iam moveri universa confirmat, sed modum astruit, quo anima movetur: si quid vero est aliud immobile, nihil ad hoc 7 quod de anima astruitur pertinebit. Quod et ipse Aristoteles videns, postquam docuit esse aliquid immobile, hoc esse animam vult docere: et incipit adserere nihil esse quod ex se moveri possit, sed omnia quae moventur ab alio moveri. Quod si vere probasset, nihil ad patrocinium Platonicae sectae relinqueretur: quemadmodum enim credi posset ex se moveri animam, si constaret nihil esse quod ex se possit moveri? In hac autem Aristotelica argumentatione huiusmodi divisionis ordo contextitur. 8 Ex omnibus quae moventur, inquit, alia per se moventur, alia ex accidenti. Et ex accidenti, inquit, moventur quae, cum ipsa non moveantur, in eo tamen sunt quod moventur, ut in navi sarcina seu vector quiescens: aut etiam cum pars movetur quiescente inte-

Ms. BfSPR12G.]

F. — aliqua non moveri add. in mg. R1. — aliqua non moveri ... et alia numquam moveri om. F. — aut alia numquam R1. — simul omnia F. — non (sup. nunc) quiescere aut non (sup. nunc) moveri R1. 5. perpetuum motum non videmus B. 6. esse aliquid (om. immobile) B. — neque si BF (R1 a sec. m.) G. neque enim si S (R1 a p. m.) R2 Edd.P. — nec dicit (sup. add. qui) R1. — universa moveri R2. — vero aliud (sup. add. est) R1. vero est aliquid F. — de anima movetur (sup. astruitur) R1. 7. docuit aliquid esse R1a-bF. — docere vult O. vult dicere Edd.P. — a se moveri F. — ad platonicae patrocinium sectae R1. — moveri possit R1G. moveri posset (sup. i) R. posset moveri FD. — in hac enim F. 8. Ex his omnibus (del. his) R1. — et ex (del. et) R1. — accidentis (altero tantum loco) cah. — quiescentem R1.

• quid magis verum sit] sc. quam reliqua.

6. sectae Platonicae] cum verbo repugnat coniunctum idem fore est, quod rationi vel doctrinae Platonis, ut in sequentibus § 7. ad patrocinium Platonicae sectae, et I, 13, 5. Haec secta et praeceptio Platonis est.

7. omnia quae moventur ab alio moveri] Cf. Phys. VIII, cap. 4 extr. ἀπαντα ἂν τὰ κινούμενα ὑπὸ τινος

κινεῖτο, quae sententia fusius tractatur cap. 5.

8. alia per se moventur, alia ex accidenti] Cf. Phys. VIII, cap. 4 init. et de an. I, 3 init.

sarcina seu vector quiescens] Aristot. de an. I. c. ὅσα κινεῖται τὰ ἐν κινουμένοις εἶναι, ὅλον κινεῖται, εἰς, εὐ γὰρ ὁμοίως κινεῖται τὸ πᾶν. Si praeteros comparamus quae dicit idem ibid. II, 1 extr.: εἰ οὕτως ἐντελέχεια τοῦ σώματος ἢ

gritate, ut si quis stans pedem manumve vel caput agitet. Per se 9
autem movetur quod neque ex accidenti neque ex parte sed et to-
tum simul movetur, ut cum ad superiora ignis ascendit. Et de his
quidem quae ex accidenti moventur nulla dubitatio est quin ab alio
moveantur: probabo autem, inquit, etiam ea quae per se moventur 10
ab alio moveri. Ex omnibus enim, ait, quae per se moventur alia
causam motus intra se possident, ut animalia, ut arbores, quae
sine dubio ab alio intelleguntur moveri, a causa scilicet quae in
ipsis latet; nam causam motus ab eo quod movetur ratio seque-
strat: alia vero aperte ab alio moventur, id est aut vi aut natura.
Et vi moveri dicimus omne iaculum, quod cum de manu iaculantis 11
recessit, suo quidem motu ferri videtur, sed origo motus ad vim[172]
refertur. Sic enim nonnumquam et terram sursum et ignem deor-
sum ferri videmus, quod alienus sine dubio cogit impulsus. Natura 12
vero moventur vel gravia, cum per se deorsum, vel levia, cum sur-
sum feruntur: sed et haec dicendum est ab alio moveri, licet a quo
habeatur incertum. Ratio enim, ait, deprehendit esse nescio quid 13
quod haec moveat. Nam si sponte moverentur, sponte etiam sta-
rent: sed nec unam viam semper agerent, immo per diversa move-

[Edd. vicahepzbz.

9. ex accidente R2. — nec ex parte add. a sec. m. F. — sed to-
tum (om. et) Beh. — simul sup. add. R2. — Probabo . . (§ 13.) referri
om. I. — probabo (om. autem) G. — ex se moventur viag. 10.
Ex his enim omnibus R1. — ait add. a sec. m. R2. — aliam causam R1
v. 11. dicimus moveri Edd.P. — cum om. F; R2 add. a sec. m.
— recesserit. a-b. excessit B. discessit „1 Ox.“ — ignem (sup. add. et)
R1. 12. cum vel gravia F. vel gravia cum (corr. in vel cum
grav.) R1. — cum sursum (del. cum) R1. — sed haec (om. et) F. sed
et hoc R1 a p. m.; v-g. 13. ait add. sup. R1G. — ferentur

φυγή, ὥσπερ πλωτὴρ πλοίων, et
Polit. 3, 4. τῶν δὲ πλωτῆρων ὁ
μὲν ἔστιν ἐρέτης, ὁ δὲ κυβερνήτης,
ὁ δὲ πρῶτος, non tam de vectore
(quem Cicero opponit gubernatori,
ut eum qui navi vehatur, Phil.
VII, 9, 27., ad Att. II, 9, 3., qui-
buscum congruunt ea quae habet
Macrobius Sat. II, 5, 9.), quam de
nauta videtur cogitasse Aristoteles.

quiescente integritate] i. e. quies-
cente toto. Cf. § 21. et h. lib. fin.
et Sat. VII, 16, 12.

9. ut cum ad superiora ignis
ascendit] Cf. Phys. VIII, 2. οὐκ τὸ
πῦρ ἄνα φέρεται.

10. ut animalia, ut arbores] Cf.
Phys. VIII, 4. εἴτις γὰρ . . καὶ ἐν
τοῖς ζώοις εἶναι διχημένον τὸ κι-
νοῦν καὶ τὸ κινούμενον, καὶ οὕτω
τὸ πᾶν αὐτὸ ἐάντ' οὐκ ἐκείν, et c. 5.:
ἐνέεισιν ἄλλαι κινήσεις φυσικαὶ τοῖς
ζώοις, ἅς οὐ κινεῖται δι' ἐκείνων,
οὐκ ἀβήσεις, φθίσις, ἀναπνοή, et
de an. I, 5. Plantae cum anima-
libus commemorantur de an. II, 3.

11. omne iaculum] Hoc exem-

plum apud Aristotelem frustra
quaesivi.

et terram sursum et ignem deor-
sum ferri videmus] Cf. Phys. VIII,
4. καὶ τῶν μὲν φύσει κινουμένων τὰ
μὲν φύσει κινεῖται, τὰ δὲ κατὰ φύ-
σιν· παρὰ φύσιν μὲν, οὐκ τὰ γενη-
άνα καὶ τὸ πῦρ κάτω. Senec. Na-
tur. Quaest. II, 13, 2 seq. Non ali-
qui ignes in inferiora ferri solent?
.. Fateor: non eunt tamen, sed fe-
runtur. Aliqua eos potentia depri-
mit, et ibid. c. 24.

12. Natura vero . . habeatur in-
certum] Cf. I. c. εἰς δὲ τοὺς οὐκεῖ-
ους (τόπους) τὸ μὲν κοῦρον ἄνω,
τὸ δὲ βαρὺ κάτω φύσει (κινεῖται).
τὸ δ' ὑπὸ τίνος οὐκ ἔστι φανερόν.

haec dicendum est ab alio moveri]
Mireris non tam constructionem
quam ordinem verborum. Vid.
proleg. c. 3.

13. sponte etiam starent] Cf. ibid.
τότε γὰρ αὐτὰ ὅφ' αὐτῶν (κινεῖ-
σθαι) φάναι ἀδύνατον . . καὶ ἰσά-
ναι ἂν ἐδύνατο αὐτά.

nec unam viam semper agerent]
Cf. ibid. ἄλογον δὲ καὶ τὸ μίαν κί-

- rentur, si spontaneo ferrentur agitati. Cum vero hoc facere non possint, sed levibus semper ascensus et descensus gravibus deputatus sit, apparet eorum motum ad certam et constitutam naturae necessitatem referri. Haec sunt et his similia quibus Aristoteles omne quod movetur ab alio moveri probasse se credit. Sed Platonicus, ut paulo post demonstrabitur, argumenta haec arguta magis quam vera esse docuerunt. Nunc sequens eiusdem iungenda divisio est, qua non posse animam ex se moveri, etiamsi hoc alia res facere posset, laborat ostendere. Et huius rei primam positionem ab illis mutuatur quae sibi aestimat constituisse. Sic enim ait: Cum igitur omne quod movetur constet ab alio moveri, sine dubio id quod primum movet, quia non ab alio movetur (neque enim haberetur iam primum, si ab alio moveretur), necesse est, inquit, ut aut stare dicatur aut se ipsum movere. Nam si ab alio [173] moveri dicatur, illud quoque quod id movet dicetur ab alio moveri, et illud rursus ab alio, et in infinitum inquisitio ista casura est, numquam exordia prima repperiens, si semper aliud ea quae putaveris prima praecedat. Restat igitur, inquit, ut, si quod primum movet non dicatur stare, ipsum se movere dicatur. Et sic erit in uno eodemque aliud quod movet, aliud quod movetur: siquidem in omni, ait, motu tria haec sint necesse est, id quod movet et quo movet et quod movetur. Ex his quod movetur tantum movetur, non etiam movet, cum illud quo fit motus et moveatur et mo-

Ms. BfSPR12G.]

- R2. — haec facere G. — deputasset R1 a p. m. .14. Haec et his similia sunt R2. — probasse credit (om. se) P. se probasse crediderit R1. — paulo post] c. 15. — docuere v-gG. 15. divisio est iungenda B. iungenda est divisio FR11. — res alia R2. — posset facere R1. — propositionem primam R2. — extimat v1. existimat Sv3-g. — constituisse ag (g in mg. constituisse). extisse (sup. vel con) R1. 16. dicetur (sup. vel constet) R1. — ab alio non F. — neque enim moveretur F. — semet ipsum R2. se ipsam v. 17. moveri ab alio dicatur Bv-gGD10. moveri dicatur (post haec add. ab alio) R1. — quod id movet BF (R1 a sec. m.) „Ox.“ quod eum movet S (R1 a p. m.) R2Gv1D10. quod ipsum movet c-bP. — dicetur rursus G. — ab alio moveri sine dubio BF (R1 a sec. m.) „Ox.“ Cf. § 16. — in (om. et) vichg — reperies v-gbD. „Recte.“ Zeun. — eam qua G. 18. sic in (om. erit) F. — quod movet (sup. add. et quo movet) R2. — siquidem ... (§ 21.) auctorem om. I. — ait in omni R1. — id est quod P R12. — et quo movet add. a sec. m. R2. — et quo (sup. quod) movetur G. 19. Ex his tribus v. — quod fit motus R1. quo motus fit

νησιν κινεῖσθαι μόνον ὅφ' αὐτῶν, εἴτε αὐτὰ ἐαυτὰ κινούσιν.

15. eiusdem] sc. Aristotelis.

16. necesse est . . se ipsum movere] Cf. Phys. VIII, 5. οὐκ ἄρα ἀνάγκη αἰεὶ κινεῖσθαι τὸ κινούμενον ὑπ' ἄλλου καὶ τούτου κινούμενον στήσεται ἄρα. ὥστε ἥτοι ὑπὸ ἡρεμούντος κινήθησεται τὸ κινούμενον πρῶτον ἢ αὐτὸ ἐαυτὸ κινήσει.

17. numquam exordia prima repperiens] Cf. ibid. init. ἀδύνατον γὰρ εἰς ἀπειρον εἶναι τὸ κινεῖν καὶ τὸ κινούμενον ὑπ' ἄλλου αὐτὸ. τῶν γὰρ ἀπείρων οὐκ ἔστιν οὐδὲν πρῶ-

τον. Constructio verborum inquisitio . . nusquam exordia prima repperiens omnino convenit cum Macrobiani more dicendi. (Vid. not. ad I, 18, 3. et proleg. c. 3.) Zenenius, qui comprobavit reperies, non videtur observasse ita nasci asyndeton, quod Macrobius fugere, illo quidem loco non recte, ipse adnotavit ad hoc ipsum caput § 31.

18. Et sic erit in uno eodemque . . quod movetur] Cf. Phys. VIII, 5. εἴτε ἢ ὅλη αὐτὴ ἐαυτὴν κινεῖ, τὸ μὲν κινήσει αὐτῆς, τὸ δὲ κινήθησεται.

veat: illud vero quod movet non etiam movetur, ut ex tribus sit commune quod medium, duo vero sibi contraria intellegantur. Nam sicut est quod movetur et non movet, ita est, inquit, quod 20 movet et non movetur: propter quod diximus, quia, cum omne quod movetur ab alio moveatur, si quod movet et ipsum movetur, quaeremus semper motus huius, nec umquam inveniemus exordium. Deinde, si quid se movere dicatur, necesse est, inquit, ut aut to- 21 tum a toto aut partem a parte aut partem a toto aut totum a parte existimemus moveri: et tamen motus ille, seu a toto seu a parte procedat, alterum sui postulabit auctorem. Ex his omnibus 22 in unum Aristotelica ratiocinatio tota colligitur hoc modo: Omne quod movetur ab alio movetur: quod igitur primum movet, aut stat aut ab alio et ipsum movetur: sed si ab alio, iam non potest hoc primum vocari, et semper quod primum moveat requiremus: restat, [174] ut stare dicatur: stat igitur quod primum movet. Contra Plato- 23 nem ergo, qui dicit animam motus esse principium, in hunc modum componitur syllogismus: Anima principium motus est: principium autem motus non movetur: igitur anima non movetur. Et hoc est quod primo loco violenter obiecit, nec eo usque persuadere contentus animam non moveri, aliis quoque rationibus non minus violentis perurget. Nullum, inquit, initium idem potest 24 esse ei cuius est initium. Nam apud geometras principium lineae punctum dicitur esse, non linea: apud arithmeticos principium numeri non est numerus. Item causa nascendi ipsa non nascitur: et

[Edd. vicaligapdzb.]

R2. — non etiam movetur BSR1viagDO. non etiam movet FR2. non etiam moveatur ch-bP. — ut tribus (sup. ex) R1. ut etiam ex tribus R2. — commune sit v. 20. quod non movet et non movetur R1. — si quod ... movetur om. D. — si quod FSPR2GO „4 Angl.“ sic quod B. si quo R1. si quid vi. si hoc quod c-b. — etiam ipsum s-b „1 Angl.“ — moveatur R1. — motus eius v. 21. est inquit add. a sec. m. F. — existimemus B. — procedit (sup. at) F. — sui (sup. sibi) F. — actorem B. 22. Ex omnibus his s-bP. — colligitur. Hoc modo omne R1. — quid primum moveat FSR2GvOH2 „Ms.“ quod prim. mov. R1i-bbPDI. 23. opponitur s-bP. — anima ... motus non moveatur add. a sec. m. F. — adiecit R1. — animam moveri (om. non) R1. — aliis quoque argumentis F. — perurguet R1H2. 24. Nullum ... (§ 35.) syllogismus om. I. — potest ei esse R2. — nam et apud BAE. — punctus „Ms.“ — esse dicitur F. — sine (sup. non) linea

18. 19. siquidem in omni motu tria haec sint necesse est .. non etiam movetur] Cf. ibid. τρία γὰρ ἀνάγκη εἶναι, τὸ τε κινούμενον καὶ τὸ κινεῖν καὶ τὸ ὃ κινεῖ. τὸ μὲν οὖν κινούμενον ἀνάγκη μὲν κινεῖσθαι, κινεῖν δὲ οὐκ ἀνάγκη. τὸ δ' ὃ κινεῖ καὶ κινεῖν καὶ κινεῖσθαι, ubi videntur excidisse ea quae pertinent ad καὶ τὸ κινεῖν, nisi forte huc refert ea quae paulo infra sequuntur: τὸ δὲ κινεῖν οὕτως, ὥστε εἶναι μὴ ὃ κινεῖ, ἀκίνητον. Illud quae movet vel quo fit motus est instrumentum motus, ut in iis quae leguntur apud Aristotelem in huius

capitis principio baculum est instrumentum quo manus movet lapidem, manus instrumentum quo homo movet baculum. Cf. § 28.

20. diximus, quia .. quaeremus] Vid. not. ad I, 6, 62.

21. necesse est, ut aut totum a toto, .. existimemus moveri] Cf. ib. τὸ γὰρ ὅλον εἰ κινεῖται αὐτὸ ὑπὸ αὐτοῦ, ἤτοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν τινος κινήσεται, ἢ ὅλον ὑπὸ ὅλου etc.

22. stat igitur quod primum movet] Cf. Phys. VIII, c. 6. καὶ τὸ πρῶτον κινεῖν ἀκίνητον.

24. nam apud geometras .. principium numeri non est numerus] Cf.

- ipsa ergo motus causa vel initium non movetur: ergo anima, quae
 25 initium motus est, non movetur. Additur hoc quoque: Numquam,
 inquit, fieri potest, ut circa unam eandemque rem uno eodemque
 tempore contrarietates ad unum idemque pertinentes eveniant: sci-
 mus autem, quia movere facere est et moveri pati est: ei igitur
 26 quod impossibile est: anima igitur non potest se movere. Item di-
 cit: Si animae essentia motus esset, numquam quiesceret a motu,
 nihil est enim quod recipiat essentiae suae contrarietatem; nam
 ignis numquam frigidus erit nec nix sponte umquam calescet: ani-
 ma autem nonnumquam a motu cessat, non enim semper corpus
 videmus agitari: non igitur animae essentia motus est, cuius con-
 27 trarietatem receptat. Ait etiam: Anima si altis causa motus est,
 ipsa sibi causa motus esse non poterit: nihil est enim, inquit,
 [175] quod eiusdem rei sibi causa sit, cuius est alii: ut medicus, ut ex-
 ercitor corporum, sanitatem vel valentiam, quam ille aegris hic
 28 luctatoribus praestat, non utique ex hoc etiam sibi praestant. Item
 dicit: Omnis motus ad exercitium sui instrumento eget, ut singu-

Mss. BFSPR12G.]

- R1. — ut initium non moveatur v. — ergo sup. add. R1. 25.
 eveniunt B. — est impossibile R2. 26. nihil enim est R12v-g. —
 sponte umquam BFSR2GDH1 „1 Ox.“ umquam sponte PR1v1ngO „3 Ox.“
 sponte (om. umquam) BAR. umquam sponte sua chs-b. — calescit H1.
 — non enim animae R1. — semper videmus corpus R2. videmus semper
 corpus R1. — sibi receptat R1. recipiat G. 27. ipsa om. s-z.
 — potest (sup. poterit) R2. — nihil enim est R2h-bP. — causa sibi
 sit R1. — exercitator F a sec. m.; R12v-gO „M Ox.“ — ex hoc (om.

I, 5, 7., I, 6, 7., II, 2, 8. Hic si
 Macrobinus respexit ad lib. de an. I,
 4., non intellexit Aristotelis verba:
 is enim dicit: πολλοὶ δὲ ἀλογώτατον
 τὸ λέγειν ἀριθμὸν εἶναι τὴν ψυχὴν
 κινουμένην ἑαυτὸν. . . πῶς γὰρ χρη-
 νοῦσαι μονάδα κινουμένην καὶ ὑπὸ
 τίνος καὶ πῶς ἀμερῇ καὶ ἀδιαφορῶν
 οὐσαν; εἰ γὰρ ἐστὶ κινήτικὴ καὶ κί-
 νητή, διαφέρεειν δεῖ. ἔτι δ' ἐπεὶ φασὶ
 κινήθεισαν γραμμὴν ἐπίπεδον ποιεῖν
 στιγμὴν δὲ γραμμὴν, καὶ αἱ τῶν μον-
 νάδων κινήσεις γραμμαὶ ἔσονται etc.

ergo anima, quae initium motus
 est, non movetur] Vid. not. ad I, 20,
 8. et cf. Phys. VIII, 5. εὐλογον, ἵνα
 μὴ ἀναγκαῖον εἰπωμεν, καὶ τριτον
 εἶναι δ' κινεῖ ἀκίνητον ὅν· διὸ
 καὶ Ἀναξαγόρας ὁρθῶς λέγει τὸν
 νοῦν ἀπαθὴ φάσκων καὶ ἀμυγῇ εἶ-
 ναι, ἐπειδὴ περ κινήσεως ἀρχὴν ποιεῖ
 αὐτὸν εἶναι· οὕτω γὰρ μῦθος ἂν
 κινήτῃ ἀκίνητος ὦν, καὶ κρατοῦν
 ἀμυγῇ ὦν, et de an. III, 10 seq.

25. scimus . . quia] Vid. not. ad
 I, 6, 62.

simul evenient duo sibi contraria,
 et facere et pati: quod impossibile est]

Cf. de an. I, 3 extr. διὰ τὴν γὰρ
 κοινωρίαν τὸ μὲν ποιεῖ τὸ δὲ πάσχει,
 καὶ τὸ μὲν κινεῖται τὸ δὲ κινεῖ, τοῦ-
 των δὲ οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς ἄλληλα
 τοῖς τυχοῦσιν. Phys. VIII, 4. ὅταν
 ἄμα τὸ ποιητικὸν καὶ τὸ παθητικὸν
 ᾖσι, γίνεται ἐνλοτε ἐνεργεῖα τὸ δυ-
 νατόν, . . καλῶνται δὲ, ὅταν ἐν τῷ
 ἐναντίῳ ᾗ, et c. 5. ὅλον κινεῖ αὐτὸ
 ἑαυτὸ, κινούμενόν τε καὶ κινούν, τῷ
 αὐτοῦ τι εἶναι τὸ κινούν καὶ τὸ κί-
 νούμενον, οὐ γὰρ ὅλον κινεῖ οὐδ'
 ὅλον κινεῖται, . . ἀδύνατον γάρ.

26. Si animae essentia motus
 esset] Cf. de an. I, 3. εἰ δ' ἐστὶν ἡ
 οὐσία τῆς ψυχῆς τὸ κινεῖν ἑαυτήν,
 οὐ κατὰ συμβεβηκὸς αὐτῇ τὸ κινεῖ-
 σθαι ὑπάρξει, ὥσπερ τῷ λεκτῷ ἡ τῷ
 τριπληγεῖ, et paulo infra: ἐκιοι δὲ
 καὶ κινεῖν φασὶ τὴν ψυχὴν τὸ σῶμα
 ἐν ᾧ ἐστίν, ὥς αὐτῇ κινεῖται, . .
 ἡμεῖς δὲ ἐρωτήσομεν, εἰ καὶ ἡρέμη-
 σιν ποιεῖ ταῦτα ταῦτα. πῶς δὲ ποι-
 ῆσει, χαλεπόν ᾗ καὶ ἀδύνατον εἰπεῖν.
 — Quae sequuntur §§ 27, 28. ea
 apud Aristotelem frustra quaesivi.
 27. exercitor] Vox est Plautina.
 Cf. Trinum. II, 1, 3. et IV, 3, 9.

larum artium usus docet: ergo videndum, ne et animae ad se movendum instrumento opus sit: quod si impossibile iudicatur, et illud impossibile erit, ut anima ipsa se moveat. Item dicit: Si movetur anima, sine dubio cum reliquis motibus et de loco et in locum movetur. Quod si est, modo corpus ingreditur modo rursus egreditur, et hoc frequenter exercet: sed hoc videmus fieri non posse: non igitur movetur. His quoque addit: Si anima se movet, necesse est, ut aliquo motus genere se moveat: ergo aut in loco se movet aut se ipsam pariendo se movet aut se ipsam consumendo aut se augendo aut se minuendo: haec sunt enim, ait, motus genera. Horum, inquit, singula quemadmodum possint fieri, requiramus. Si in loco se movet, aut in rectam lineam se movet aut sphaerico motu in orbem rotatur. Sed recta linea infinita nulla est: nam quaecumque in natura intellegatur linea quocumque fine sine dubio terminatur: si ergo per lineam terminatam anima se movet, non semper movetur; nam cum ad finem venit et inde rursus in exordium reditur, necesse est interstitium motus fieri in ipsa permutatione redeundi. Sed nec in orbem rotari potest, quia omnis sphaera circa aliquid immobile, quod centron vocamus, movetur: si

[Edd. vicahgspdz.

ctiam) B. et hoc sibi etiam R1. 28. videndum est F. — erit impossibile R2. 29. in locum (om. et) B. — hoc fieri videmus R1 G. — non igitur anima movetur v-g. 30. sunt enim inquit v-g. 31. Horum, inquit, singula BFSRIDO. horum singula, inquit PR2s-z. horum autem singula inquit b. horum autem singula (om. inquit) i-gG. „Quod est melius et auctorior convenientius, qui asyndeta fugit.“ Zeun. haec autem singula (om. inquit) v. — possunt v-g. — rotatus vl. 32. natura (om. in) H2. — intelligitur ch. — sine add. a sec. m. F. — pervenit R1. — venerit viag. — inde om. B. — motus om. F. 33. circa add. a sec. m. F. — aliquid ch-bP. — immobile om. H2. —

29. Si movetur anima .. modo rursus egreditur] Cf. de an. I, 3. ἐπει φαίνεται κινῶσα τὸ σῶμα, .. ἢν τὸ σῶμα κινεῖται (κίνησιν), ταύτην καὶ αὐτῇ. τὸ δὲ σῶμα κινεῖται φορᾶ .. εἰ δὲ τοῦτ' ἐνδέχεται, καὶ ἐξελθοῦσαν εἰσεῖναι πάλιν ἐνδέχεται, τούτῳ δὲ ἔποιτ' ἂν τὸ ἀνίστασθαι τὰ τεθνεῶτα τῶν ζώων.

30. ergo aut in loco se movet .. haec sunt enim, ait, motus genera] Cf. de an. I, 3. νῦν ἐπισκοποῦμεν περὶ τῆς ψυχῆς εἰ καθ' αὐτὴν κινεῖται καὶ μετέχει κινήσεως· τεσσάρων δὲ κινήσεων οὐσῶν, φορᾶς ἀλλοιώσεως φθίσεως ἀύξεσεως, ἥ μίαν τούτων κινεῖ ἂν ἡ πλεῖος ἡ πάσας, et Phys. VII, 2. ἐπει δὲ τρεῖς εἰσὶ κινήσεις, ἥ τε κατὰ τόπον καὶ κατὰ τὸ ποῖον καὶ κατὰ τὸ πᾶν, ἀνάγκη καὶ τὰ κινούμενα τρία· ἡ μὲν οὖν κατὰ τόπον φορᾶ, ἡ δὲ κατὰ τὸ ποῖον ἀλλοίωσις, ἡ δὲ κατὰ τὸ πᾶν ἀύξις καὶ φθίσις. aut se ipsam pariendo se movet aut se ipsam consumendo] Haec re-

feruntur ad ἀλλοίωσιν; conf. c. 12, § 13. et Phys. VIII, 9. τὴν γένεσιν καὶ τὴν φθορὰν ἀλλοίωσιν λέγουσιν (οἱ φυσιολόγοι), et de gener. et corr. I, 1. τοῖς μὲν οὖν ἐξ ἐνὸς πάντα κατασκευάζουσιν ἀναγκαῖον λέγειν τὴν γένεσιν καὶ τὴν φθορὰν ἀλλοίωσιν.

32. sed recta linea infinita nulla est etc.] Cf. Phys. VIII, 8. μάλιστα δὲ φανερόν ἐστι ἀδύνατον εἶναι συνεχὴ τὴν ἐπὶ τῆς εὐθείας κίνησιν, ἐπὶ ἀνακαμπτον ἀναγκαῖον στήναι.

33. quia omnis sphaera circa aliquid immobile .. movetur] Cf. I, 20, 14. et 22, 4.; Phys. VIII, 9. τὴν μὲν οὖν κύκλῳ ἐνδέχεται αἰετῶς εἶναι .. αἰτίον δ' ἐστὶ πάντα συμβεβηκε ταῦτα τῷ κέντρῳ· καὶ γὰρ ἀρχὴ καὶ μέσον τοῦ μεγέθους καὶ τέλος ἐστίν. Sed anima ibi semel tantum memoratur. Quae Macrobius addit ea apud Aristotelem frustra quae-rit. De an. I, 3. relatæ Timaei de anima sententiae ille subiicit haec: ἄθλος δὲ καὶ τὰ κύκλῳ γέ-

[176]ergo et anima sic movetur, aut intra se habet quod immobile est, et ita fit, ut non tota moveatur; aut, si non intra se, sequitur aliud non minus absurdum, ut centron foris sit, quod esse non 34 poterit: constat ergo ex his, ait, quod in loco se non moveat. Sed si ipsa se parit, sequitur, ut eandem et esse et non esse dicamus: si vero se ipsa consumit, non erit immortalis: quod si se aut auget aut minuit, eadem simul et maior se et minor reperietur. Et ex 35 his talem colligit syllogismum: Si anima se movet, aliquo motus genere se movet: nullum autem motus genus quo se moveat invenitur: non se igitur movet.

XV. Contra has tam subtiles et argutas et verisimiles argumentationes accingendum est secundum sectatores Platonis, qui inceptum quo Aristoteles tam veram tamque validam definitionem magistri sauciare temptaverat subruerunt. Neque vero tam inmemor mei aut ita male animatus sum, ut ex ingenio meo vel Aristoteli resistam vel adsim Platoni: sed ut quisque magnorum virorum qui se Platonicos dici gloriabantur aut sin- [177]gula aut bina defensa ad ostentationem suorum operum reliquerunt, collecta haec in unum continuae defensionis corpus coacervavi, adiecto, si quid post illos aut sentire fas erat aut audere in intellectum licebat. Et quia duo sunt quae adserere

Mss. BFSPR12G.]

habeat R1 (R2 del. a) viaG „4 Ox.“ continet F. — quid immobile est H2. necesse est quod immobile sit „1 Ox.“ — si non intra se habet Edd.G. — sequitur S a p. m.; Edd.FD. — se moveat (sup. add. non) R2. 34. eandem esse (om. et) F. — se ipsa BEdd.F. ipsa se F GO. se ipsam SR12. — consumpsit R1. — se auget et minuit (sup. add aut ... aut) R1. — maior (sup. add. se) R1. 35. Ex his (om. et) v-g. Et e hisdem O. — non igitur se Fv-gD.

XV. Caput XV. Quibus argumentis Platonici magistrum suum adversus Aristotelem tueantur, ostendentes utique esse aliquid quod a se ipso moveatur; idque necessario esse animam: quibus probatis, enervata est prima obiectio Aristotelis. ch-b. 1. tam om. F. — ac verisimiles F. — diffinitionem FR12IO. — obruerunt H1. 2. Neque enim R2. — atque ita R2. — male om. v. — dici om. F. — ostensionem H1. — defensiones G. — fas est R1 a p. m. fas erit H2 a p. m. — audere in intellectum R1i-bPGDI (O a p. m.; H1 aud. corr. in add.). audere in intellectum H2. in intellectum audere F. audire in intellectum v (O a p. m.). audere intellectum (om. in) BS. addere intellectum (prius d e

ρεσθαι τὸν οὐρανὸν ἢ αἰτία· οὕτε γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ οὐσία αἰτία τοῦ κύκλου φέρεσθαι, ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκός οὕτω κινεῖται. οὕτε τὸ σῶμα αἰτιον ἀλλ' ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἐκείνω. Nec magis argumentationem quae in extrema huius capituli parte inest usquam apud illum inveni.

XV. 1. accingendum est] i. e. „oportet accingi.“ nisi forte mavis statuere Macrobius hoc verbum ea vi usurpavisse, qua Virgilius usurpavit Aen. II, 235. Accingunt omnes operi.

sauciare] Praeivit Plantus Bacch. I, 1, 30. facta et famam sauciant.

Cf. Sat. III, 10, 1. inscientiae Virgilianae vulnera.

2. inmemor mei] i. e. mediocritatis mei ingenii.

aut bina] Cf. § 3. Et quia duo sunt quae adserere conatus est etc. aut audere in intellectum] Haec sic interpretor: „aut pronuntiare, quo melius res intelligeretur, cf. lib. II, c. 12, § 10. in imitationem dei. Videtur Macrobius ante oculos habuisse verba Ciceronis p. Mil. 38, § 105. Vos oro obtentorque iudices, ut in sententiis ferendis quod sentiat is id audeatis, ubi audeatis explicatur audeacter libereque

conatus est, unum quo dicit nihil esse quod ex se moveatur, alterum quo animam hoc esse non posse confirmat, utrique resistendum est, ut et constet posse aliquid ex se moveri et animam hoc esse clarescat. In primis igitur illius divisionis oportet 4 nos cavere praestigias, in qua enumerans aliqua quae ex se moventur et ostendens illa quoque ab alio moveri, id est a causa interius latente, videtur sibi probasse omnia quae moventur, etiamsi ex se moveri dicantur, ab alio tamen moveri. Huius 5 enim rei pars vera est, sed est falsa conclusio. Nam esse aliqua quae, cum ex se moveri videantur, ab alio tamen constet moveri nec nos diffitemur: non tamen omnia quae ex se moventur hoc sustinent, ut ab alio ea moveri necesse sit. Plato enim cum di- 6 cit animam ex se moveri, id est cum *αὐτοκίνητον* vocat, non vult eam inter illa numerari quae ex se quidem videntur moveri sed a causa quae intra se latet moventur: ut moventur animalia auctore quidem alio sed occulto, nam ab anima moventur: aut ut moventur arbores, quarum etsi non videtur agitator, a natura tamen eas interius latente constat agitari: sed Plato ita animam dicit ex se moveri, ut non aliam causam vel extrinsecus accidentem vel interius latentem huius motus dicat auctorem. [178] Hoc quemadmodum accipiendum sit, instruemus. Ignem calidum 7

[Eld. vicahgspdzb.

corr.) R2. 3. quod dicit R2Edd.DI. quod dixit (sup. vel dicit) R1. — movetur g. — ad animam g. — et constet (sup. add. ut) R1. — ex se sup. add. R2. 4. aliqua ex se (sup. add. quae) R2. — causa (erasa praeposit.) R1. — credantur (sup. vel dicantur) R1. 5. Cuius G. — falsa conclusio est F. — constat R1 a p. m., H2. — nec tamen F. 6. dixit (sup. vel dicit) R2. — id est (om. cum) H1. quidem aliquo R2. — constat eas agitari R1. — animam ex se dicit R1. dicit animam ex se Edd.PIO. dicat an. ex se D. 7. sit accipien-

dicatis, licet et illo loco et de Or. III, 24, 94. Hos vero novos magistros nihil intelligebam posse docere, nisi ut auderent (sc. dicere) verbum audere propriam vim magis retineat, quam hoc loco. Sat. VII, 5, 3. hoc verbum neque auctoritate codicum neque sententiarum nexu aequae ac hoc loco commendatur. Verbum addere, quod e correctura tantum legitur in duobus codd. mas., nimia facilitate est suspectum. Vocem intellectum A. lahnus explicavit Animadv. in Basil. Magn. p. 172.

4. enumerans aliqua quae ex se moventur] Cf. c. 14, § 10., ubi quidem dicitur quae per se moventur, non ex se; sed cf. §§ 4 et 10. et schol. in cod. R2; „Hic utitur Macrobius vocabulo Platonis ex se in eandem significationem, in quam utitur Aristotelis supra per se, et

paria hic accipit per se et ex se.“

5. hoc sustinent, ut ab alio ea moveri necesse sit] i. e. ea sunt quae ab alio moveri necesse sit. Cf. § 16.

6. Plato .. cum dicit animam ex se moveri, id est cum *αὐτοκίνητον* vocat] Cf. Phaedr. p. 245 seq. εἰ δ' ἔστι τοῦτο οὕτως ἔχον μὴ ἄλλο τι εἶναι τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ κινεῖν ἢ ψυχὴν, ἐξ ἀνάγκης ἀγένητον καὶ ἀθάνατον ψυχὴν ἂν εἴη. Paulo supra (p. 245 E) legitur: *Ψυχὴ πάντα ἀθάνατος, τὸ γὰρ ἀκίνητον ἀθάνατον*. Vox *αὐτοκίνητον* apud Platonem non invenitur. Plutarchus de plac. philos. IV. 2. Thaleti eam tribuit, idemque ibi dicit Platonem statuere animam esse οὐσίαν νοητὴν ἐξ ἑαυτῆς κινητὴν.

7. instruemus] Hoc verbum absolute positum idem fere valet, quod c. 14, §§ 2 et 6. *αἰσθῆσε*.

- vocamus, sed et ferrum calidum dicimus: et nivem frigidam et saxum frigidum nuncupamus: mel dulce, sed et mulsum dulce vocitamus: horum tamen singula de diversis diversa significant.
- 8 Aliter enim de igne aliter de ferro calidi nomen accipimus: quia ignis per se calet, non ab alio fit calidus, contra ferrum non nisi ex alio calecit: ut nix frigida, ut mel dulce sit, non aliunde contingit, saxo tamen frigus vel mulso dulcedo a nive vel melle
- 9 proveniunt. Sic et stare et moveri tam de his dicitur quae ab se vel stant vel moventur quam de illis quae vel sistuntur vel agitantur ex alio: sed quibus moveri ab alio vel stare contingit, haec et stare desinunt et moveri: quibus autem idem est et esse et moveri, numquam a motu cessant, quia sine essentia sua esse non possunt: sicut ferrum amittit calorem, ignis vero calere non
- 10 desinit. Ab se ergo movetur anima, licet et animalia vel arbores per se videantur moveri: sed illis, quamvis interior latens, alia tamen causa, id est anima vel natura, motum ministrat: ideo et amittunt hoc quod aliunde sumpserunt: anima vero ita per se movetur ut ignis per se calet, nulla adventitia causa vel illa
- 11 calefaciente vel hanc movente. Nam, cum ignem calidum dicimus, non duo diversa concipimus, unum quod calefacit alterum quod calefit, sed totum calidum secundum suam naturam vocamus: cum nivem frigidam, cum mel dulce appellamus, non aliud
- [179]quod hanc qualitatem praestat aliud cui praestatur accipimus.
- 12 Ita et, cum animam per se moveri dicimus, non gemina consideratio sequitur moventis et moti, sed in ipso motu essentiam eius

Mss. BFSPR12G.]

dum R2. — adstruimus g in mg. — vocamus R1 sup. vel nuncup.; R2 sup. vel vocit. — diversis (om. de) R1. — diversa BFSR12vD10 „Mss.“ Gron. diverse i-bPG. 8. accipiemus va. — ab (sup. ex) alio calecit R1. — mel ut R1. et mel B. — contingit BFSR12vliabH12 „Mss.“ Gron. „Ms.“ contigit gG. continet v3. contingit, sed per naturam cha-z. „Verba sed per naturam nec necessaria sunt nec ab ullo Ms. probantur.“ Gron. — procedunt O. 9. moveri (sup. add. ab alio) R1. — contigit (sup. add. n) R2. — haec stare (om. et) B. et stare (om. haec) R1. — desistunt ch-bP. 10. moveri videantur c-g. — causa est ... quae motum ministrat s-z. „Brevius et non paulo concinnius Mss. causa, i. e. an. v. nat., motum ministrat.“ Gron. — hoc om. F. — sumpserit v-g. 11. quod calecit (sup. calefit) R1. — sec. naturam suam BG-s-z. secundum unam naturam (chg in mg.) b, quod probat Zeun. Vid. not. — aliud quam R1. 12. etiam

8. per se calet] i. e. φύσει, natura, cui opponit Aristoteles de an. I, 3. κατὰ συμβεβηκός, i. e. adventitia causa, cf. § 11.

9. haec et stare desinunt et moveri] Cf. Plato l. c. τὸ δ' ἄλλο κινεῖται καὶ ὑπὸ ἄλλου κινούμενον, πᾶν δὲ ἔχον κινήσεως, πᾶν δὲ ἐκείνης μόνον δὴ τὸ αὐτὸ κινεῖται .. οὐποτε λήγει κινούμενον.

11. secundum suam naturam] i. e. φύσει. Zeunio secundum unam naturam videtur verissima lectio, quod non modo haec verba permu-

tentur cum sequentibus (§ 12.) non gemina consideratio moventis et moti, sed et opponantur antecedentibus non duo diversa concipimus: at non opponitur una natura naturae duplici, sed id quod res in se habent secundum suam naturam opponitur ei quod aliunde sumptum et adventitia causa provocatum est. Vid. not. ad § 8.

accipimus] respondet antecedenti concipimus et sequenti agnoscimus, ut appellamus his posito verbo dicimus. Cf. § 7. et Sat. I, 4, 11.

agnosimus, quia quod est in igne nomen calidi, in nive vocabulum frigidi, appellatio dulcis in melle, hoc necesse est de anima *αὐτοκίνητον* nomen intellegi, quod Latina conversio significat *per se moveri*. Nec te confundat, quod *moveri* passivum verbum 13 est: nec, sicut *secari* cum dicitur, duo pariter considerantur, quod secat et quod secatur, item cum *teneri* dicitur, duo intelleguntur, quod tenet et quod tenetur, ita hic *moveri* duarum rerum significationem putes, quae movet et quae movetur. Nam 14 *secari* quidem et *teneri* passio est, ideo considerationem et facientis et patientis amplectitur: *moveri* autem cum de his quidem dicitur quae ab alio moventur, utramque considerationem similiter repraesentat; de eo autem quod ita per se movetur, ut sit *αὐτοκίνητον*, cum *moveri* dicitur, quia ex se non ex alio movetur, nulla potest suspicio passionis intellegi. Nam et *stare*, 15 licet passivum verbum non esse videatur, cum de eo tamen dicitur quod stat alio sistente, ut *stant terrae defixae hastae* significat passionem: sic et *moveri* licet passivum sonet, quando tamen nihil inest faciens, patiens inesse non poterit. Et, ut ab 16 solutius liqueat non verborum sed rerum intellectu passionem significari, ecce ignis cum fertur ad superna nihil patitur, cum deorsum fertur sine dubio patitur, quia hoc nisi alio inpellente non sustinet: et cum unum idemque verbum proferatur, pas- 17 sionem tamen modo inesse modo abesse dicemus. Ergo et *mo-* 17 *veri* idem in significatione est quod *calere*, et cum ferrum calere dicimus vel stilum moveri, quia utrique hoc aliunde provenit, passionem esse fateamur: cum vero aut ignis calere aut moveri

[Edd. vicahgsdzb.]

(sup. essentiam) B. — *agnovimus* G. *accipimus* R1. — *ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΥ* R1. *ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙ* BFR2GH2. *αὐτοκίνητι* (sup. ov) S. *autocineti* D. *αὐτοκίνητον* Edd.P. „Lege *αὐτοκίνητον*, ut praecedit nomen calidum, vocabulum frigidi. Et Mss. quoque id exigunt.“ Gron. — significat om. R2. 13. duo pariter intelleguntur R2. — itemque FS (R2 a sec. m.) DIO „3 Ox.“ — ita hic in moveri v-gb. ita hic (om. moveri) R1. 14. nam *secari* ... (§ 19.) praestitisse dicatur am. I. — et facientis et patientis considerationem R2. — de eo (om. autem) BG. — non ab alio R1Ta. 15. sedente (sup. vel sistente, om. ut) R1. — *stant*] Virgil. Aen. VI, 652. — *terra*, ut edd. recentt. Virg. l. c., „4 Ox.“ *terris* hs-bP. 16. intellectui R1. — significari passionem R2. — non alio (... non sustinet) v. — implente F. — verbum add. a sec. m. F. — tantummodo R1. — modo inesse add. a sec. m. F. — dicimus v-g. 17. et calere cum ferrum R1. et cum calere ferrum v-g. — hoc om. vag. — pervenit v-g (g in mg. provenit). — fateamur

12. appellatio] idem est quod nomen. Vid. not. ad Sat. I, 4, 3. *αὐτοκίνητον*] Aut sic aut cum cod. D legendum est *autocineti*. In iis quae sequuntur malim: quod Latina conversio significat per se moveri. Sed in nullo meorum codicum mss. iteratur praepositio. 16. ut absolutius liqueat non verborum sed rerum intellectu passio-

nem significari] i. e. ut plenius liqueat, passionem significari non forma, sed vi verborum, vel rebus quae intelligantur. Cf. c. 16, § 2. facilis est absoluta responsio, et I, 20, 3. obscuritatem definitionis huius liquidius absolvens. ecce] Vid. not. ad c. 10, § 8. ignis .. nihil patitur] Cf. c. 14, § 11.

anima dicitur, quia illius in calore et in motu huius essentia est, nullus hic locus relinquitur passioni, sed ille sic calere sicut 18 moveri ista dicitur. Hoc loco Aristoteles argutam de verbis calumniam sarcians Platonem quoque ipsum duo, id est quod movet et quod movetur, significasse contendit dicendo: *Solum igitur quod se ipsum movet, quia numquam deseritur a se, numquam ne moveri quidem desinit*; et aperte illum duo expressisse proclamant his verbis: *quod movet et moveri*. Sed videtur mihi vir tantus nihil ignorare potuisse, sed in exercitio argutiarum talium 19 coniventem sibi operam sponte lusisse. Ceterum quis non ad-

Mss. BFSPR12G.]

R1 a p. m., Edd. — cum ergo F. — dicitur BFgbPH2. dicitur S (R1 sup. a) Gy-ha-zR2. — et motu (om. in) F. — est essentia S. — sic moveri ut esse dicentur R12 (R1 sup. ut add. ista). 18. nec moveri quidem (sed c additum videtur a sec. m.) R1. — et moveri Mss. aDO P4H2M1H2. et movetur H1M2vich-b. — ignorare potuisse nihil F. — coniventem FOM1BAE.BEN. coniventem R2 a sec. m., c-gbB; conl. Gron. „Recte.“ Zeun. Vid. not. conivente L2V2 (Lond a p. m.). conivente H1 „membranae“ Gron. conhibentem PD „Ma.“ cohibentem (R1 sup. vel conivente) R2 a p. m., Gis-zH2M2. convenientem SvH2 „Ox.“ conveniente Ta. (Lond a sec. m.). — opera O „membr.“ Gron. (L2V2) Ta. — iussisse F a p. m., G. latuisse R1 a p. m. 19.

18. sarcians] Hoc verbum h. l. non, ut alias, idem valet quod ἀνασχευάζειν, sed quod παρασχευάζειν, ut apud Graecos δάπτειν, apud Terentium Phorm. III, 2, 6. suere, apud Plautum Amphitr. I, 1, 214. et Pseudol. I, 5, 126. censuere.

Solum igitur . . . numquam ne moveri quidem desinit] Plato Phaedr. p. 245. μόνον δὴ, inquit, τὸ αὐτὸ κινεῖν, ὅτε οὐκ ἀπολείπον ἐαυτὸ, οὐποτε λήγει κινούμενον. Quo referenda esse videntur verba Aristotelis Phys. VII, 5. ἀδύνατον δὴ τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινεῖν πάντη κινεῖν αὐτὸ ἐαυτὸ. φέροντο γὰρ ὅτι ὅλον καὶ φέροι τὴν αὐτὴν φορὰν, ἐν ᾧ καὶ ἄτομον τῷ εἶδει, ἀλλοιοῖτο καὶ ἁλοῖτο.

vir tantus] dicitur Aristoteles, ut cap. 16, § 15. Magni Macrobius hunc quoque philosophum aestimasse, licet sententiam eius refellere conatus sit, apparet etiam ex iis quae dicit § 2. et c. 16, § 26.

conivente sibi operam sponte lusisse] „Quia nondum concoquo, quae de verbo cohibere a viris summis notantur, sequor membrarum scripturam, quae dicat coniventem. Est quidem ibi conivente sibi opera et potest utcumque defendi. Attamen vox operam verbo lusisse non videtur posse deberi. Plautus Casina [II, 7, 1.] Si nunc me suspendam, meam operam lu-

serim. Pseudolo [I, 3, 149.] In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus. Sic ergo Macrobius: in exercitio minutiarum talium coniventem sibi, operam sponte lusisse. Hoc est indulgentem et ignoscentem sibi ipsum. Ut faciunt maxima quaeque ingenia. M. Seneca contrav. 10. de Ovidio: Verbis minimis licenter usus est, nisi in carminibus, in quibus non ignoravit vitia sua sed amavit etc. Macrobius cap. seq. [§ 13.] quoniam spontanea coniventia concessimus.“ Gron. — Maximam difficultatem non attingit homo doctissimus. Nam cum praecedat: Sed videtur mihi vir tantus nihil ignorare potuisse, dicendum erat non coniventem, sed conivens; nempe coniventem sibi operam iungendum esse nemo contenderit. Quod aliis locis (vid. not. ad I, 13, 16.) cum verbo fertur et similibus iungitur pro nominativo accusativus cum infinitivo, id hanc constructionem non excusat cum praecedat nominativus. At si scripserit conivente, hac difficultate sublata orientur aliae paene non minores. Quaeritur, quo referendum sit hoc participium, ad sponte an ad exercitio? Ut iungatur cum sponte, videtur suadere locus a Gronovio allatus (c. 16, § 13.): quoniam spontanea coniventia concessimus; nam si-

vertat, cum quid dicitur se ipsum movere, non duo intelligenda? Sicut et cum dicitur *ἐαυτὸν τιμωρούμενος*, id est se puniens, non alter qui punit, alter est qui punitur, et cum se perdere se involvere se liberare quis dicitur, non necesse est unum facientem alterum subesse patientem; sed hoc solum intellectu huius elocutionis exprimitur, ut qui se punit aut qui se liberat non ab alio hoc accepisse sed ipse sibi aut intulisse aut praestitisse dicatur: sic et de *αὐτοκινήτω* cum dicitur *se ipsum movet*, ad hoc dicitur, ut aestimationem alterius moventis excludat. Quam vo-20 lens Plato de cogitatione legentis eximere his quae praemisit expressit. Nam quod semper, ait, movetur, aeternum est: quod[181] autem motum adfert alicui quodque ipsum movetur aliunde, quando finem habet motus, vivendi finem habeat necesse est. Quid his 21 verbis invenietur expressius, clara significatione testantibus non

[Edd. vicahgspdzb.

quis v-gbBG. „Recte. Nam est interrogatio.“ Zeun. qui FSPs-zR12D OP4. — advertant O. — se puniens (sup. add. ipsum) R1. — alter qui punitur (R1 del. est) v-gb. „Illud est turbare mihi videtur sensum. Igitur vel cum ed. vet. est delendum esse arbitror, vel in locum eius substituendum que.“ Zeun. — sed solum (add. a sec. m. hoc) R2. — sibi hoc aut H1. — *αὐτοκινήτω* (sup. ov) S. aut OKINHTO B. AYNTOKINHTO O. *αὐτοκινήτων* v-g. — estimationem v. 20. de cogitatione legentis plato R2. — movetur, ait R1. — alicunde FDF2. — quando habet motus finem videndi (sup. v) R2. 21. Quod R1. — invenitur F (R1 sup. add. e) v-gbPD. „Melius.“ Zeun. — ad hoc

milli modo Macrobius orationem variavit scribendo § 16. ut absolutius liqueat et I, 20, 3. liquidius absolvens. At quis umquam scriptor Latinus nomen defectivum sponte sic iunxit cum participio? Nec minus quam sensus obstat verborum collocatio. Quas ob causas mallet iungere: in exercitio argutiarum conivente sibi, praesertim quum Macrobius saepe substantivis abstractis iungat verba, quae proprie ad homines tantum possint referri, ut I, 18, 3. quae contentio sibi fingit detractans fidem (ubi vid. not.), hoc sensu: „quum tales exerceret argutias et propterea sibi conniveret.“ Sed huius loci ratio durior est, quum verbum *luisse* ad ipsum hominem referatur, ad quem proprie pertineant verba conivente sibi, et refragantur codices plerique: quapropter Macrobius pro videtur mihi verbum existimo vel simile ob oculos habuisse et scripsisse coniventem putandus est. Planudes difficultatem vitavit vertendo: *ἀλλ' εἰς γυμνασίαν τοιοῦτων λεπτολογιῶν ἐκὼν πεποιγμέναι*. — Conhibens pro connivens legitur etiam apud Martian. I, § 25., ubi vid. Kopp.

19. quae non advertat] Recepti

suadente Zeunio pronomen interrogativum, licet non satis codicum auctoritate firmatum sit: nam pronomen qui excusare nescio.

alter qui punit alter est qui punitur] Sic, ubi duo membra sunt sententiae, saepius verbum apud Macrobius ponitur in secundo, ut paulo infra: unum facientem, alterum subesse patientem: id quod neglexisse videtur Zeunius, qui tamen c. 16, § 21. hanc verborum collocationem non tentavit, ubi optimi libri eam reprobant. Idem nos delegat ad Cic. Tusc. III, 27, 64. Quid ille Terentianus ipse se poeniens, id est *ἐαυτὸν τιμωρούμενος*.

ad hoc] i. e. eo consilio. Cf. Hand. Tursell. I, p. 126.

20. expressit] sc. sententiam suam, vel id quod voleat, quod intelligi potest ex antecedentibus.

Nam quod semper .. necesse est] Platonis verba I. c.: τὸ γὰρ αἰετίνητον ἀθάνατον· τὸ δ' ἄλλο κινούμενον καὶ ὃν ἄλλο κινούμενον, πάντων ἔχον κινήσεως, πάντων ἔχει ζωῆς, Macrobius reddidit verbis Ciceronis Somn. VIII, 3., nisi quod movetur aliunde scripsit pro agitur aliunde.

aliunde moveri quod se ipsum movet, cum animam ob hoc dicat aeternam, quia se ipsam movet et non movetur aliunde? Ergo se movere hoc solum significat, non ab alio moveri: nec putes, quod idem moveat idemque moveatur, sed moveri sine alio mo-
 22 vente se movere est. Aperte ergo constitit, quia non omne quod movetur ab alio movetur. Ergo ἀντικίνητον potest non ab alio moveri: sed ne a se quidem sic movetur, ut in ipso aliud sit quod movet aliud quod movetur: nec ex toto nec pro parte, ut ille proponit, sed hoc solum, se ipsum movere, dicitur, ne ab
 23 alio moveri existimetur. Sed et illa de motibus Aristotelica divisio, quam supra retulimus, subripiendi magis apta est quam probanti, in qua ait: Sicut est quod movetur et non movet, ita est
 24 quod movet et non movetur. Constat enim, quod omne quicquid movetur movet alia: ut dicitur aut gubernaculum navim aut navis circumfusum sibi aerem vel undas movere. Quid autem est quod non possit aliud, dum ipsum movetur, impellere? ergo, si verum non est ea quae moventur alia non movere, non constat
 25 illud, ut aliquid quod moveat nec tamen moveatur invenias. Illa igitur magis probanda est in decimo de legibus a Platone mo-
 [182] tuum prolata divisio. Omnis motus, inquit, aut et se movet et

Mss. BfSPR12G.]

(sup. ob) R1. — sese movere G. movere (sup. add. se) R1. se moveri h. — ab alio movere h. — est aperte. BFGO. 22. quia omne (om. non) F. — ab alio moveatur Tr. — sit aliud R1. — quod movetur aliud quod movet F. — nec ex parte R1 a p. m., v-gbPO „libri omnes“ Gron. — sed hoc BSR12GIO „Tr. et Ms.“ sed ob hoc FEdd.PD. — existimetur v1. aestimetur R2a-bPD. 23. Sed et ... (§ 27.) non movetur om. I. — supra] Cf. c. 14, § 20. — magis est (sup. add. apta) R1. — ita est ... quicquid movetur. movet (§ 24.) sup. add. R1. 24. omne quod movetur F (R2 a sec. m.). — ut Mss.DO „Ox.LTr.B.“ uti v-g. sicut a-h. — navem Edd.PGDO. 25. in decimo] p. 893 sqq. — in decimo libro „Ox.“ — a (sup. de) legibus in decimo de (sup. a) platone R1. — prolata om. h. — aut et se FP (R1 a p. m.) R2H2

21. nec putes, quod] Vid. not. ad I, 13, 18.

22. constitit, quia ... movetur] Vid. not. ad I, 6, 62. — Constitit quod c. conl. legitur I, 20, 30.; constat quod c. ind. infra § 24. et ibid. non constat illud, ut ... invenias. Alias iungitur accusativus cum infinitivo, ut §§ 26, 27, 30., c. 16, § 6.

sed hoc solum, se ipsum movere, dicitur] Sic scripsi cum codd. mss. plerisque. Possunt autem haec verba ita tantum intelligi, ut verba se ipsum movere habeantur pro appositione verborum hoc solum, et ut ipsum opponatur antecedentibus ex toto et pro parte. Praepositio ob, quae legitur in omnibus codd. et in nonnullis codd. mss., addita esse videtur, ut verba ob hoc so-

lum referrentur ad sequentia: ne ab alio moveri existimetur. Sed si compareris § 19. ad hoc dicitur, ut aestimationem alterius moventis excludat, et § 21. ob hoc dicat aeternum, quia se ipsam movet, concedes praepositionem ad potius fuisse inserendam, quae quidem post sed facile poterat excidere.

existimetur] Obsecutus sum codicum plerorumque auctoritati, licet usu Macrobianae atque in primis verbis (§ 19.) ut aestimationem alterius moventis excludat commendetur aestimetur.

23. subripiendi] sc. alteri victoriam fictis argumentis.

24. Constat enim quod] Vid. not. ad § 22. et ad I, 13, 18. Infra, ubi sequitur ut, idem valet constat atque efficitur argumentatione.

alia, aut ab alio movetur et alia movet. Et prior ad animam, ad omnia vero corpora secundus refertur. Hi ergo duo motus et differentia separantur et societate iunguntur: commune hoc habent, quod et prior et secundus movent alia; hoc autem different, quod ille a se hic ab alio movetur. Ex his omnibus, 26 quae eruta de Platoniorum sensuum fecunditate collegimus, constituit non esse verum omnia quae moventur ab alio moveri: ergo nec principium motus ad deprecandam alterius moventis necessitatem stare dicitur, quia potest se ipsum, ut diximus, movere alio non movente. Enervatus est igitur syllogismus, quem prae-27 missa varia et multiplex divisione collegerat, id est: *Anima principium motus est: principium autem motus non movetur: igitur anima non movetur.* Restat, ut, quia constituit posse aliquid per se moveri alio non movente, animam hoc esse doceatur: quod facile docebitur, si de manifestis et indubitabilibus argumenta sumamus. Homini motum aut anima praestat aut corpus aut de 28 utroque permixtio. Et quia tria sunt de quibus inquisitio ista procedit, cum neque a corpore neque a permixtione praestari hoc posse constiterit, restat, ut ab anima moveri hominem nulla dubitatio sit. Nunc de singulis ac primum de corpore loqua- 29 mur. Nullum inanimatum corpus suo motu moveri manifestius est quam ut adserendum sit: nihil est autem quod, dum immobile sit, aliud possit movere: igitur corpus hominem non movet. Videndum, ne forte animae et corporis ipsa permixtio hunc sibi 30

[Edd. vicahgspdzb:

„Ms. et Ox.“ aut se (om. et) B (R1 a sec. m.). Edd.SGDO. — motus differentia (om. et) viag. 26. Ex omnibus his R1. — ulterius c-g (ch in mg. alternis) H2. „Utrumque repudiandum est.“ Zeun. Vid. not. — dicitur stare B. — quia post c. quia post potest hg. qui potest a. — se ipsum Mss.v-gbDO „4 Angl.“ „Sensus postulat, nempe principium motus.“ Zeun. se ipse s-z. 27. est ergo FS „4 Angl.“ ergo est R2. — hoc est s-bP. — Anima etc.] Cf. c. 14, § 23. — motus autem G. — igitur ... movetur add. a sec. m. R1. — hoc esse animam B. — sumamus argumenta B. 28. ista inquisitio R1. 29. inanimatum „Tr.B.“ — quam asserendum (sup. add. ut) R1. 30. an forte F. — ipsa commixtio B. permixtio (sup. add. ipsa) R1. —

25. Omnis motus ... et alia movet] Cf. Plat. de legg. l. X, p. 894.: „Ἐστω τοίνυν ἡ μὲν ἕτερα δύναμις κινεῖν κινήσεις, ταύτην δὲ ἀδυνατοῦσαι αἰεὶ μὴ τις, ἡ δ' ἑαυτὴν τ' αἰεὶ καὶ ἕτερα δύναμις.“

prior ad animam] Cf. ibid. p. 895 seq. „Ὡς δὲ ψυχὴ τοῦνομα, τίς τοῦτον λόγος; ἔχομεν ἄλλον πλὴν τὸν νῦν δὲ δηθέναι, τὴν δύναμις αὐτὴν αὐτὴν κινεῖν κινήσει, et quae sequuntur.“

ad omnia vero corpora secundus refertur] Cf. ibid. p. 896. „Ἀφ' οὗ οὐδὲ ἡ δὲ ἕτερα ἐν ἄλλῳ γιγνόμενη κινήσεις, αὐτὰ δὲ ἐν αὐτῇ μηδέναι“

παρέχουσα κινεῖσθαι μηδὲν δευτέρα, ἵνα σώματος οὐσα ὄντως ἀφ' ἑαυτοῦ μεταβολή;

26. ad deprecandam alterius moventis necessitatem stare] „Haec formula eandem vim habet, quae est [§ 19.] in illa aestimationem alterius moventis excludere. Deprecari enim significat valde precari, et sensus loci remotis tropis paulo insolentioribus hic est: Principium motus, seu illud αὐτοκίνητον, alterius rei, quae moveat, vi et ope non eget.“ Zeun. — Vid. not. ad I, 5, 4.

29. nullum inanimatum corpus suo motu moveri] Vid. not. ad c. 14, § 2.

- [183] motum ministret. Sed quia constat motum corpori non inesse, si nec animae inest, ex duabus rebus motu carentibus nullus motus efficitur: sicut nec ex duabus dulcibus amaritudo nec ex duabus amaris dulcedo proveniet, nec ex gemino frigore calor aut frigus ex gemino calore nascetur: omnis enim qualitas geminata crescit, numquam ex duplicatis similibus contrarietas emergit: ergo nec ex duabus immobilibus motus erit: hominem igitur
- 31 permixtio non movebit. Hinc inexpugnabilis syllogismus ex confessorum rerum indubitabili luce colligitur: *Animal movetur: motum autem animali aut anima praestat aut corpus aut ex utroque permixtio: sed neque corpus neque permixtio motum*
- 32 *praestat: igitur anima motum praestat.* Ex his apparet animam initium motus esse: initium autem motus tractatus superior docuit per se moveri: animam ergo *ἀντοκίνητον* esse, id est per se moveri, nulla dubitatio est.

XVI. Hic ille rursus obloquitur et alia de initiis disputatione confligit: eadem enim hic solvendo repetemus quae supra in ordinem obiecta digessimus. *Non possunt, inquit, eadem initiis suis esse quae inde nascuntur, et ideo animam, quae initium motus est, non moveri, ne idem sit initium et quod de initio nascitur, id est ne motus ex motu processisse videatur.* Ad haec facilis et absoluta responsio est, quia, ut principia et haec quae de principiis prodeunt in aliquo nonnumquam inter se differre fateamur, numquam tamen ita sibi possunt esse contraria, ut ad-

3 versa sibi sunt stare et moveri. Nam si albi initium nigrum vocaretur, et siccum esset humoris exordium, bonum de malo, ex

Mss. BFSPR12G.]

ministrent BR12v. — motum constat G. — non esse BPG. — si nec anima inest H2. sine animi vi ch in mg. — enim om. (add. post qualitas) R1. — geminata qualitas s-b. 31. concessarum H2. 32. tractatus superior] c. 14, § 18. — anima ergo B. — est dubitatio R2.

XVI. Quem in modum reliquae Aristotelis obiectiones a Platoniciis refellantur. ch-b. 1. Hic (sup. add. n) R1. — et alia de propositis disputatione P. in aliam de initiis disputationem „membr. optima“ Gron. in aliam de initiis stipationem „membr. media“ Gron. (L2). „Lectio vulgata, quae commodum efficit sensum, tentanda non est.“ Zeun. — Eadem enim ... (§ 10.) est quaestionis om. I. — colligit „Ox.“ — eadem ergo B. — repetimus c-b. — supra] c. 14, § 24 sqq. — in ordine R1. — Non possunt] Cf. c. 14, § 24. — nascentur R1. — anima v. — ne sup. add. R2. 2. facilis est et absoluta responsio nascitur G. — quia aut H2. — possunt sibi s-bP. — sunt sibi v-h. sint sibi g. sibi sint B. 3. Nam sic BS (FO erase c; R2 c add. a sec. m.) Bnn. — nigri h. — humoris esset R2. esse humoris F. —

XVI, 1. ille] i. e. Aristoteles.
alia .. disputatione confligit] Cf. Cic. p. Caes. 3, 8. Potuisti enim leviori actione confligere.

ideo animam .. non moveri] Trans-
itur ab oratione recta in orationem obliquam, ut intelligendum sit ex antecedenti inquit verbum dicit.

2. absoluta responsio] i. e. definita vel paucis verbis concepta.
Cf. Ammian. Marc. XXX, 2. re-

sponsum absolutum et unius modi perferentes, et Scavella Dig. XXXIII, 1, 13. Respondi, non posse absolute responderi, cum multa oriri possint, quae pro bono sint aestimanda.

3. si albi initium nigrum vocaretur] Cf. Arist. Phys. VII, 1. εἰδαι (χρῆσις ἐστὶ) .. ἐκ τοῦ λευκοῦ εἰς τὸ μέλαν, ἢ ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ εἰς τὸ κακόν.

amaro initio dulce procederet. Sed non ita est, quia usque ad contrarietatem initia et sequentia dissidere natura non patitur, invenitur tamen inter ipsa nonnumquam talis differentia, qualis inter se origini progressionique conveniat: ut est hic quoque inter motum quo movetur anima et quo movet cetera. Non enim animam Plato simpliciter *motum* dixit, sed *motum se moventem*. Inter motum ergo se moventem et motum quo movet cetera quid intersit, in aperto est: siquidem ille sine auctore est, hic aliis motus auctor est. Constitit ergo neque adeo posse initia ac de initiis procreata differre, ut contraria sibi sint, nec tamen hic moderatam differentiam defuisse: non igitur stabit principium motus, quod ille artifici conclusionem collegit. His tertia, ut meminimus, successit obiectio: *uni rei contraria simul accidere non posse: et quia contraria sibi sunt movere et moveri, non posse animam se movere, ne eadem et moveatur et moveat*. Sed hoc superius adserta dissolvunt, siquidem constitit in animae motu duo non intellegenda, quod moveat et quod moveatur, quia nihil est aliud ab se moveri quam moveri alio non movente. Nulla est contrarietas, ubi quod fit unum est, quia fit non ab alio circa alium, quippe cum ipse motus animae sit essentia. Ex hoc ei, ut supra retulimus, nata est occasio quarta certaminis. Si animae essentia motus est, inquit, cur interdum quiescit, cum nulla alia res contrarietatem propriae admittat essentiae? Ignis, cuius essentiae calor inest, calere non desinit: et quia frigidum nivis in

[Edd. vicahgsdzb.

et amaro S. — consequentia e-bP. — et quod (corr. in quo) R2.
4. Plato] Phaedr. p. 246. — hic aliis motus auctor est om. P. — constat a-bD. — moderatam differentiam hic B. — artificis Mss. v-gb. „Sic lege cum Mss.“ Gron. Vid. not. „Recte.“ Zeun. artificii h-aD.
5. ut meminimus] Cf. c. 14, § 25. — accedere veh. — ut quia BSR1vO. — moveri et movere R1. — eadem moveatur (sup. add. et) R1. — Sed haec H1. — superius] c. 15, § 8-12. — aliud est Edd. P. — quam movere h. — est ergo contrarietas R1a-bP. ergo contrarietas est (sed ergo videtur esse a sec. m.) R2. ergo est contr. O. — quia non fit R2.
6. supra] c. 14, § 26. — quarti dzb. — quarta nimis (sup. certaminis) B. — motus (om. est) R1. — Ignis enim H1. — cuius essentia calor est chg in mg. „Hoc malim ego. Supra [§ 5.] dixit: Cum ipse motus ani-

4. motum se moventem] Cf. c. 13, § 6 sqq.
artifici conclusionem] „I, 6 [§ 47.] artifex fabricatoris providentia, ib. [§ 63.] artifex natura. Sic I Saturn. 24 [§ 18.] artificii dissimulatione. Male illic quoque artificii. II Sat. 9 [III, 13, 4.] artifex nodus. Aliquid etiam notavit Salmasius ad Solinum.“ Gron. — A Salmasio p. 417 a C. artifex explicatur „quae cum artificio facta est“; sed I, 6, §§ 47 et 63. artifex idem est ac „quae arte utitur.“ Cf. Cic. N. D. II, 22, 58. Ipsius mundi natura non artificiosa se-

lum, sed plane artifex, et Plin. N. H. II, 65, s. 66, § 166. quod ita formasse artifex natura credi debet, et, quem locum Gronovius attulit, Ovid. Met. XV, 218. Artifices natura manus admovit.

5. ut meminimus] i. e. ut memoravimus. Cf. Cic. Phil. II, 36, 92. Meministi ipse de exulibus, acis de immunitate quid dixeris, al.

ab alio circa alium] Videtur praestare aliud, cum antecedit: duo non intellegenda, quod moveat et quod moveatur. At cf. § 12. ut sit inter motum moventem que discretio.

essentia eius est, non nisi semper est frigida: et anima igitur eadem ratione numquam a motu cessare deberet. Sed dicat velim, quando cessare animam suspicatur? Si movendo se, inquit, moveat et corpus, necesse est utique, quando non moveri corpus videmus, animam quoque intellegamus non moveri. Contra hoc in promptu est gemina defensio. Primum quia non in hoc deprehenditur motus animae, si corpus agitur; nam et cum nulla pars corporis moveri videtur in hemine, tamen ipsa cogitatio aut in quocumque animali auditus visus odoratus et similia, sed et in quiete ipsa spirare somnare, omnia haec motus animae sunt. Deinde quis ipsum corpus dicat immobile, etiam dum non videtur agitari, cum incrementa membrorum aut, si iam crescendi aetas et tempus excessit, cum satus cordis cessationis inpatiens, cum cibi ordinata digereries naturali dispensatione inter venas et viscera sucum ministrans, cum ipsa collectio fluentorum perpetuum corporis testetur agitatam? Et anima igitur aeterno et suo motu, sed et corpus, quamdiu ab initio et causa motus animatur, semper movetur. Hinc eidem fomes quintae ortus est quae-

Mss. BFSPR12G.J

mae sit essentia. Pont. — in essentia cuius (del. cuius) R1. — *semper frigida est* R1. *frigida semper est* R2. — *quando cessare* BGvs-bP. *quando cessare a motu* FSR1D (R2 *quandone*). *quando a motu cessare* i-gO. *quando a motu calere* H1. 7. *movendo inquit se* SRIs-bP. — *videmus* FSP (R1 a p. m.) R2DH12. *videamus* BEdd.GO. — *intellegimus* FD. 8. *nam etiamsi nulla* F. *nam et nulla* (sup. add. cum) R1. — *videatur* B (R1 a sec. m.). — *cogitatio est* Tr. — *odoratus et tactus* R1. *gustus odoratus tactus* Tr. — *et his similia* B. — *sed in* (sup. add. et) R2. — *sperata somnare v.* — *haec omnia* R1. — *animae motus* R2. 9. *membrorum incrementa* R2. — *cessit* cabg (chg in mg. excessit). *concessit* con1. Gron. Vid. not. — *collectio ipsa* R1. — *fruentorum e in mg.* — *testentur a-b.* — *Et animal igitur* B (F a p. m.) H1. *Anima igitur et* R2. — *externo* R2. — *agitur*

6. *quando cessare animam suspicatur?* Facile ex antecedentibus intelligitur a motu, quod in non-nullis libris Mss. ab interpolatore additum videtur.

7. *Si movendo se etc.* Cf. c. 14, § 26. *anima autem nonnumquam a motu cessat, non enim semper corpus videmus agitari.*

8. *quia .. deprehenditur* Quia ut multis aliis locis, cf. not. ad I, 6, 62, ponitur pro quod.

9. *quis ipsum corpus dicat immobile* Aristoteles et ipse non negat hos corporis motus, cf. Phys. VII, 2., VIII, 2.; de an. I, 2.

si iam crescendi aetas et tempus excessit „Sicubi reperiretur in libris veteribus concessit, quod tamen mihi non contigit, sine ulla mora reponendum censeo, quippe

et melius conveniens et suavius. Ovid. Met. VI, 719. *Ergo ubi concessit tempus puerile iuventae.* Virgilius Aen. VIII, 40. *Tumor omnis et irae Concessere deum.* Gron. — *Non vidit vir doctissimus multo aliam rem esse tempus puerile concessit iuventae, ac iam crescendi aetas excessit, et illud concessere idem potius valere ac resedere. Non tamen infitias eo singularem esse hunc verbi excendendi usum, quo eadem via ei tribuitur atque exuendi vel praetercundi verbis. Videtur autem Macrobius imitatus esse locos qualis hic est Ciceronis Parad. V, 3, 40. Quum cupiditatum dominatus excessit.*

quamdiu .. animatur i. e. quamdiu vivit.

stionis. Si anima, inquit, aliis causa motus est, ipsa sibi causa[186] motus esse non poterit, quia nihil est quod eiusdem rei et sibi et aliis causa sit. Ego vero, licet facile possim probare plurima esse quae eiusdem rei et sibi et aliis causa sint, ne tamen studio videar omnibus quae adserit obviare, hoc verum esse concedam: quod et pro vero habitum ad adserendum motum animae non nocebit. Etenim animam initium motus et causam vocamus. 11 De causa post videbimus. Interim constat omne initium inesse rei cuius est initium: et ideo quicquid in quacumque rem ab initio suo proficiscitur hoc in ipso initio reperitur. Sic initium caloris non potest non calere. Ignem ipsum, de quo calor in alia transit, quis neget calidum? Sed ignis, inquit, non se ipse 12 calefacit, quia natura totus est calidus. Teneo quod volebam, nam nec anima ita se movet, ut sit inter motum moventemque discretio, sed tota ita suo motu movetur, ut nihil possis separare, quod moveat. Haec de initio dicta sufficient. De causa 13 vero, quoniam spontanea conventia concessimus, ne quid eiusdem rei et sibi et aliis causa sit, libenter adquiescimus, ne anima, quae aliis causa motus est, sibi causa motus esse videatur. His enim causa motus est, quae non moverentur nisi ipsa

[Edd. vicahgspdsb.

(sup. anim.) R2. 10. inquit] Cf. c. 14, § 27. — aliis inquit F. — causa est motus Edd.P. — potest R2. — eiusdem (om. rei) R1. — rei sibi (om. et) v1. — nec tamen R1. — videar a studio B. — quae adfert H1. 11. post] § 13. — post docebimus Ta. — inesse ... initium add. in mg. a sec. m. F. — non potest calere (sup. add. non) R2. 12. inquit] Cf. c. 14, § 26. — calidus est F. — motum moventemque Edd. PGIO. motum et moventem B. motumque moventem R1. motam moventemque FSR2D; sed cf. § 21. — ita tota a-bPR1. — a se movetur (om. suo motu) F. — sufficiant R1 a sec. m., H2Ta. 13. concessimus] Cf. § 10. — conventia SR120. conviventia c-bBP. cohilientia GH2. cohilientia D. convenientia v. consensione F. — ac sibi BSR1 (R2 del. ac) v-gGIO. etiam sibi a-bPD. videatur sibi causa motus esse F. — moventur (sup. re) F. — ni ipsa v.

10. Hinc ei fomes quintae ortus est quaestionis] i. e. hinc elicita est quinta quaestio. Fomes vi translata legitur etiam I, 9, 3. et Sat. II, 8, 4.

studio] i. e. cupide, ut apud Cic. p. Rose. Am. 32, 91. ut omnes intelligant me non studio accusare sed officio defendere.

11. post videbimus. Interim] Est dicendi formula in Senecae epistola frequens, nisi quod hic dicere solet postea. Conf. ep. 14, § 13.; 83, 17.; 87, 1.; 94, 49 et 52.; 109, 16.; 110, 2.; 113, 20. Sat. I, 24, 5. legitur post videbimus, nunc.

omne initium inesse rei cuius est initium] Potius dicendum finisae videtur: in omni initio inesse rem. Cf. quae sequuntur: hoc in ipso initio reperitur, et: Sic initium ca-

loris non potest non calere, pro quibus poterat dicere: „Sic in initio caloris non potest non inesse calor.“

13. spontanea conventia] Vid. not. ad c. 15, § 18.

libenter adquiescimus, ne anima, quae aliis causa motus est, sibi causa motus esse videatur] Particulam ac, quae legitur in plerisque codd. mss., defendere nescio. Nam si ita distinxeris: quae aliis causa motus est ac sibi, sensum omnino perturbabis, nisi iterevaris pronomen sibi. Idcirco eam cieci, ut additam ab eo qui sensu non satis perspecto illa ipsa ratione haec verba putaret esse iungenda. Verba concessimus ne quid eiusdem rei et sibi et aliis causa sit, videntur

praestaret: illa vero ut moveatur non sibi ipsa largitur, sed ea-
 14 sentiae suae est quod movetur. Ex hoc quaestio quae sequitur
 iam soluta est. Tunc enim forte concedam, ut ad motus exerci-
 [187]tium instrumenta quaerantur, quando aliud est quod movet
 aliud quod movetur. In anima vero hoc nec scurrilis iocus sine
 damno verecundiae audebit expetere, cuius motus est in essen-
 tia: cum ignis, licet ex causa intra se latente moveatur, nullis
 tamen instrumentis ad superna conscendat, multoque minus haec
 15 in anima quaerenda sint, cuius motus essentia sua est. In his
 etiam quae secuntur vir tantus et alias ultra ceteros serius si-
 milis cavillanti est. Si movetur, inquit, anima, inter ceteros mo-
 tus etiam de loco in locum movetur: ergo modo, ait, corpus egre-
 ditur, modo rursus ingreditur, et in hoc exercitio saepe versatur,
 16 quod fieri non videmus: non igitur movetur. Contra hoc nullus
 est qui non sine haesitatione respondeat non omnia quae mo-
 ventur etiam de loco in locum moveri. Aptius denique in eum
 similis interrogatio retorquenda est. Moveri arbores dicis?
 Quod eum, ut opinor, annuerit, pari dicacitate ferietur: Si mo-
 ventur arbores, sine dubio, ut tu dicere soles, inter alios motus
 etiam de loco in locum moventur: hoc autem videmus per se eas
 17 facere non posse: igitur arbores non moventur. Sed ut hunc syl-
 logismum additamento serius facere possimus, postquam dixerim

Mss. BFSPR12G.]

14. Ex hoc ... movetur om. I. — quae sequitur] c. 14, § 28. — quae nascitur v. — iam soluta est BFSR12GDOH12. „Repono ex membranis vestratibus pariter et nostratibus.“ Posthio archiatro Wirzburgensi scribit Mod. ep. 20, p. 92. „Cui quia accedunt membranae nostrae, libenter assentire possum, quamvis vulgatum defendatur I, 20 [3.] obscuritatem absolvens, II, 8 [8.] pro absolvenda hac quaestione, Sat. I, 6 [15.] qui ambiguitatem solverat.“ Gron. absoluta est (om. iam) Edd.P. — vero nec (om. hoc) R1. — iracundiae v. — cuius est motus B. — latente om. F. — querenda sunt Edd.P. — essentia est (om. sua) B (R1 del. sua). est in essentia sua H2. 15. quae secuntur] c. 14, § 29. — et talis ac (sup. alias) F. — gravis (sup. serius) F. saevus v. serius ac lenius H2. — cavillanti similis B. — Si movetur ... (§ 20.) veniamus om. I. — corpus ait F. — semper versatur FDH1 Bodl. — non igitur anima movetur v-g. 16. retorquenda (om. est) ch. requirenda est via, quod emendavit Modius ep. 20, p. 92. — moveri arbores] Cf. c. 14, § 10. — dicis B. — opinor (om. ut) F. — soles add. a sec. m. R1. — motus inter alios R2. — per se ipsas v-g. 17. in ad-

flagitare, ut aut etiam aut et scribatur. Hoc posterius eo commen-
 datur, quod ab eo qui coniungeret
 aliis — et facile poterat mutari in
 ac, sed codicum mss. auctoritate
 caret omnino: etiam, si modo legi-
 tur in codd. mss., nam non nisi
 tacite duos inventes consentientes,
 interpolatori deberi existimo. Ce-
 terum et hoc loco et in iis quae
 antecedunt, concessimus, ne .. causa
 sit, ponitur ne pro ut non, vel pro
 accusativo cum infinitivo, qui legi-
 tur § 10. post concedendi verbum.
 Vid. not. ad I, 17, 8., et infra § 19.

De hoc verbi adquiessendi usu cf.
 c. 14, § 2.

essentiae suae] i. e. suae ipsius.
 Cf. § 14. cuius motus essentia sua
 est.

14. sine damno verecundiae] i. e.
 quia is qui expetat, parum vere-
 cundus esse videtur.

15. vir tantus] Vid. not. ad c.
 15, § 18.

alias] Cf. Sat. V, 19, 2. vir alias
 doctissimus.

16. pari dicacitate] Haec respon-
 dent voci cavillanti, § 15. Cf. Sat.
 I, 7, 2. erat enim amarulenta di-

mus, ergo arbores non moventur, adiciemus. Sed moventur arbores: non igitur omnia quae moventur etiam de loco in locum moventur. Et ita finis in exitum sanae conclusionis evadet: Si ergo arbores falebimur moveri quidem, sed apto sibi motu, cur hoc animae negemus, ut motu essentiae suae conveniente moveatur? Haec et alia valide dicerentur, etiamsi hoc motus genere moveri anima non posset: cum vero et corpus animet accessu et a[188] corpore certa constituti temporis lege discedat, quis eam neget etiam in locum, ut ita dicam, moveri? Quod autem non saepe 19 sub uno tempore accessum variat et recessum, facit hoc dispositio archana et consulta naturae, quae ad animalis vitam certis vinculis continendam tantum animae iniecit corporis amorem, ut amet ultro quo devincta est, raroque contingat, ne finita quoque lege temporis sui maerens et invita discedat. Hac quoque ob-20 iectione, ut arbitror, dissoluta ad eas interrogationes quibus nos videtur urgere veniamus. Si movet, inquit, se anima, aliquo

[Edd. vicahgspdzb.

ditamento H1. — evadit s-z. „Ed. vet. evadet. Recte; nam praecedit adiciemus.“ Zeun. — moveri quidem, sed apto quidem B. — commovente natura moveatur H1. 18. valde dz. „valide libb. vett.“ Gron. ad c. 12, § 14. „Repone valide, quod et ed. vet. et Macrobbi consuetudo iubet.“ Zeun. — vero corpus (om. et) B. corpus vero F. — constituta G. 19. sub uno tempore non saepe R2. — facit (om. hoc) G. facit in hoc h. — terminandam (sup. continendam) R1. — iniecit amorem corporis R2. — quo devincta scripsi e con. Vid. not. quod vincta est PDH2BEN. Mod. l. c. quod iuncta est BFSR1 (R2 sup. vel vincta) v-plGO. cui devincta est hg in mg. quo vincta est p2-h. cui iuncta est con. Zeun. Vid. not. — racioque H2. — ne infinita H2. 20. ut arbitror obiectione R2G. — inquit] Cf. c. 14, §§ 30-35. — se in-

cacitate, et Comm. I, 2, 3. amari-
us cavillatus est.

17. ut .. facere possimus] Dicendum erat aut ut faciamus, aut facere possumus.

19. ut amet ultro quo devincta est] „Omnino legerim quo vincta est. Amat, inquit, corpus anima; et eo licet carcere veluti quodam teneatur, arcano nihilominus naturae consulto, amat tamen. In Lugdunensi erat cui devincta est. Quod suffragatur. Et ipse Macrobb. lib. I, cap. 11 [§ 3.] Nam ut constet animal, necesse est in corpore anima vinciat. Et nunc [in ed. 2.], quia ita quoque habent membranae Modianae, in textum recepinus.“ POIR. — „Edit. vet. quod iuncta. Vitiose. Veruntamen, cum ed. Lugd. habeat cui devincta est, forte legendum est cui iuncta est. Nam repetitio τοῦ vinciri, cum ante vinculis positum sit, videtur abhorrere a studio commutate dicendi, cui rei magnam operam dedisse Macrobbium constat.“ Zeun.

— Mihi ex iis quae in libris meis inveni, eliciendum esse videbatur quo devincta est, i. e. vincula sua. Tale quid, quod exprimat rem odio dignam, a Macrobio scriptum esse indicant verba amet ultro. Cf. Terent. Eun. IV, 7, 43. Nolunt ubi velis, ubi nolis cupiunt ultro, et Horat. Carm. IV, 4, 51 seq. Sectamur ultro quos opimus Fallere et effugere est triumphus. Repetitionem sine causa aversari Zeunium docent verba: amorem, ut amet ultro, devinciendi autem verbum commendatur hisce exemplis: Cic. de fat. 9, 20. si mentem hominis voluntate libera spoliata necessitate fati devinciunt, et Brut. 12, 45. in impeditis ac regum dominatione devinctis, et Terent. Heant. I, 2, 34. verum animus ubi semel se cupiditate devinxit mala.

contingat, ne .. discedat] Cf. sup. § 13. et vid. not. ad I, 17, 8.

finita quoque lege temporis sui] i. e. finito tempore legitimo.

- motus genere se movet. Dicendumne est igitur animam se in locum movere? Ergo ille locus aut orbis aut linea est. An se pariendo seu consumendo movetur? Sene auget an minuit? Aut proferatur, ait, in medium aliud genus motus quo eam dicamus
 21 moveri. Sed omnis haec interrogationum molesta congerie ex una eademque defluit male conceptae definitionis astutia. Nam quia semel sibi proposuit omne quod movetur ab alio moveri, omnia haec motuum genera in anima quaerit in quibus aliud est quod movet, aliud quod movetur, cum nihil horum cadere in animam possit, in qua nulla discretio est moventis et moti.
 22 Quis est igitur, dicit aliquis, aut unde intellegitur animae motus, si horum nullus est? Sciēt hoc quisquis nosse desiderat vel Platone dicente vel Tullio: quin etiam ceteris quae moventur hic fons
 23 hoc principium est movendi. Quanta sit autem vocabuli huius [189] expressio, quo anima fons motus vocatur, facile repperies, si rei invisibilis motum sine auctore atque ideo sine initio ac sine fine prodeuntem et cetera moventem mente concipias: cui nihil similis de visibilibus quam fons potuerit repperiri, qui ita principium est aquae, ut cum de se fluvios et lacus procreet, a nullo nasci ipse dicatur: nam si ab alio nasceretur, non esset ipse
 24 principium. Et sicut fons non semper facile deprehenditur, ab ipso tamen qui funduntur, aut Nilus est aut Eridanus aut Hister aut Tanais, et ut illorum rapacitatem videndo ammirans et intra

Mss. BfSPR12G.1

quit F. — se genere R1. — in locum se R2. — locus ille F. — an separando v3. an reparando H2. — vel consumendo F. — aut minuit Sc-h DIO. — in medium ait Bv-g. in medium (om. ait) R1. — motus genus R2Edd.PGO. — moveri dicamus F. 21. definitionis SEdd.P. diffinitionis BFR12GDO. — semel om. P. — motuum haec R1. — est aliud quod movet, aliud SI. aliud quod movet, aliud est cabs-z. — in animam cadere Bs-bP. 22. dicet Edd.PI. — aliquid B. — Platone] de legg. X, p. 895, Phaedr. p. 245 Steph. — Tullio] Somn. VIII, 3. — hic fons (sup. add. est) R1. 23. autem sit „2 Ox.“ „Quanta sit autem legitur in omnibus quas vidi editionibus. At in membrana utraque iam pro autem. Quod notandum, quia placuit ea vocula veteribus in connectendo. Cf. Iustin. VI, 8 [§ 9.]; XLI, 5 [§ 6.]; V, 4 [§ 4.], ubi habetur iam multis etc. in Mss Bongarsianis et Lugdunensi.“ Gron. sit iam OL2. — mente capias „Ms.“ — poterit FS (R1 sup. add. u) R2DI O. — inveniri F. — principium esse B. — procreet et lacus F. — esset principium (om. ipse) P. esset ipsum principium v. 24. Etsi est fons P4. — facile semper R1v-g. — aut nullus est R1. — hister BFSD IO. hister R12. Ister Edd.PG. — rapacitatem BFR1v (ch in mg.) s-z DH12 (P4 a p. m.) M12. rapiditatem SR2i-gbPGIO (P4 a sec. m.) P6

20. aliquo motus genere] De generibus motus, quae h. l. commemorantur, vid. not. ad c. 14, § 30. se in locum movere] Supra c. 14, §§ 30, 31, 33. dicitur in loco, sed ibid. § 29. de loco et in locum.

21. male conceptae definitionis astutia] qua scilicet Platonis de anima sententiam studeret evertere. Cf. Cic. de off. III, 17, 71.: Quocirca astutiae tollendae sunt, quaeque malitia quae vult illa quidem

videri se esse prudentiam, sed abest ab ea distatque plurimum.

in qua nulla discretio est etc.] Cf. § 5. et c. 15, § 6 sqq.

23. Quanta sit .. expressio] i. e. quae sit vis.

24. qui funduntur] sc. omnes facile deprehenduntur.

illorum rapacitatem] „Mss. rapiditatem; utrumque bonum et quod innumeris apud poetas exemplis adstrui facile est. Sed ultimum,

te tantarum aquarum originem requirens cogitatione recurris ad fontem et hunc omnem motum intellegis de primo scaturiginis manare principio: ita cum corporum motum, seu divina seu terrena sint, considerando quaerere forte auctorem velis, mens tua ad animam quasi ad fontem recurrat, cuius motum etiam sine corporis ministerio testantur cogitationes gaudia spes timores. Nam motus eius est boni malique discretio, virtutum amor, cupiditatum vitiorum, ex quibus effluunt omnes inde nascentium rerum meatus: motus eius est quicquid irascimur et in fervorem mutuae collisionis armamur, unde paulatim procedens rabies fluctuat praeliorum: motus eius est quod in desiderio rapimur, quod cupiditatibus alligamur: sed hi motus si ratione gubernentur, proveniunt salutare, si destituantur, in praeceps et rapiuntur et rapiunt. Didicisti motus animae quos modo sine ministerio corporis modo per corpus exeroet. Si vero ipsius mundanae animae motus requires, caelestem volubilitatem et sphaerarum subiacentium rapidos impetus intuere, ortum occasumve solis, cursus siderum vel recursus, quae omnia anima movente proveniunt: immobilem vero eam dicere, quae movet omnia, Aristoteli non

[Edd. vicahgpdzb.

H2 „Mas.“ Gron. Vid. not. — intra (om. te) F. intra se P16. — primo om. B. — corporum motus FchDP6. — forte om. PR1. 25. eius boni (om. est) R1P6. — motus eius ... rapiunt om. J. — motus est (om. eius) FP6. motus enim eius est Edd.P. — in cupiditatibus F. — agitur „Ms.“ — in praeceps rapiuntur (om. et) B. 26. subiacentium sphaerarum R2. — rapidos cursus H1. — omnia (om. quae) B. —

quia id agnoscunt libri antiqui, praeferendum censeo. Quintilianus Inst. VI, 2 [6.] *Aestu fertur et velut rapido flumini obsequitur.* Gron. — „Recte. Sic [§ 26.] sphaerarum rapidi impetus occurrunt.“ Zeun. — Apud prosae orationis scriptores nonnisi rapiditas fluminis invenitur; cf. Caes. B. G. IV, 17, 2.; B. C. I, 62, 2.; Frontin. Strateg. I, 6, 2.; apud poetas autem nomen quidem substantivum, rapacitas, quod sciam, nusquam hac vi usurpatum legitur, sed fluvii vel amnes dicuntur saepius rapaces, ut Lucret. I, 18, V, 342.; Virgil. Georg. III, 142.; quamobrem apud Macrobius vox rarior videtur esse praeferenda, praesertim cum non tam celeritas quam vis aquarum respiciatur.

[videndo .. considerando] Vid. not. ad I, 9, 6.

[scaturiginis] Freundtius hanc vocem plurali tantum numero commemorat, sed in exemplaribus certe vulgaribus, id quod Schellermas at-

tulit, legitur apud Colum. III, 3, § 8. *scaturigo palustris.*

[gaudia .. timores] Aurea Latinitatis aetate non nisi poetis usitatus est in his vocabulis numerus pluralis. Sed facile patet non temere eo usum esse Macrobius, ut varios atque singulos animae significaret affectus. Ceterum cf. Aristot. de an. I, 4. εὐλογώτερον δὲ ἀπορήσειεν ἂν τις περὶ αὐτῆς ὡς κινουμένης εἰς τὰ τοιαῦτα ἀποβλέψας· γὰρ τὴν ψυχὴν λυπεῖσθαι χαίρειν θαρσύνει φοβεῖσθαι, ἐπι δὲ ὀργίζεσθαι τε καὶ αἰσθάνεσθαι καὶ διανοεῖσθαι· τὰ πάντα δὲ πάντα κινήσεις εἶναι δοκοῦσιν. ὁθεν οὐδέ τις ἂν αὐτὴν κινήσθαι.

25. quicquid] idem fere est quod quotiescumque. Est accusativus ille Graecus, quem vocant. Simili loco (I, 10, 11.) modo accusativus obiecti modo nominativus est.

[caelestem volubilitatem] Cf. I, 18, §§ 6 et 10. *mundana volubilitas.*

convenit, qui quantus in aliis sit probatum est, sed illi tantum, quem vis naturae, quem ratio manifesta non moveat.

XVII. Edocto igitur atque adserto animae motu Africanus, qualiter exercitio eius utendum sit, in haec verba mandat et 2 praecipit: *Hanc tu exerce optumis in rebus: sunt autem optumae curae de salute patriae, quibus agitatus et exercitatus animus velocius in hanc sedem et domum suam pervolabit: idque oculus faciet, si iam tum, cum erit inclusus in corpore, eminebit foras et ea quae extra erunt contemplans quam maxime se a corpore abstrahet.* 3 Namque eorum animi qui se corporis voluptatibus dediderunt earumque se quasi ministros praebuerunt impulsuque libidinum voluptatibus obedientium deorum et hominum iura violaverunt, cor- [191]poribus elapsi circum terram ipsam volutantur, nec hunc in lo- 4 cum nisi multis exagitati seculis revertuntur. In superiore huius operis parte diximus alias otiosas alias negotiosas esse virtutes, et illas philosophis has rerum publicarum rectoribus convenire, utrasque tamen exercentem facere beatum. Hae virtutes interdum dividuntur, nonnumquam vero miscentur, cum utrarumque 5 capax et natura et institutione animus invenitur. Nam si quis ab omni quidem doctrina habeatur alienus, in re publica tamen et prudens et temperatus et fortis et iustus sit, hic a feriatis remotus eminet tamen actualium vigore virtutum, quibus nihilo- 6 minus caelum cedit in praemium. Si quis vero insita quiete na-

Mss. BfSPR12G.]

fit h. — probatum est] Cf. c. 15, § 18. — naturaeque miratio G. — manifeste BGchD.

XVII. Caput XVII. Scipionem ab avo suo Africano tam ad otiosas quam ad (ad om. chg) negotiosas virtutes incitatum fuisse: tum de tribus philosophiae partibus, quarum nullam Cicero intactam praeierit. ch-b.

1. Edocto (om. igitur) B. — et praecipit dicens P. „Ma.“

2. in optimis rebus B. — de salute patriae usque nec in locum (§ 3 om. interiectis Ciceronis verbis) F. — de quibus G. — exercitus g. — vel otius B. — si et iam tunc BR2. suam tum R1. — extrahet Bf.

3. animi om. v. — voluptatibus corporis s-bP. — dederunt vDI (O a p. m.). — praebuere vchg. — libidinis (sup. um) R2. — et omnium B. — violavere vchg. — hunc om. FR1. — exagitati seculis BaI. exagitati seclis FS (R1 scilicet) R2. agitati seculis vich-b. agitati seclis O. seclis agitati G. seculis exactis P. seculis (om. exagitati) DH2.

4. diximus] I, 8, § 12. — et illas virtutes F. 5. temperans B.

26. Aristoteli non convenit] Cf. I, 5, 1. si Scipioni convenerit talia somnare. Cicero dicit res convenit in aliquem. Cf. Phil. IX, 4, 8. Quid enim minus in hunc ordinem convenit? in Verr. II, 1, 49, 128. quae vitia videntur in quemvis potius quam in istum convenire. Potuerit quis dicere nihil facere ad nostrum locum, illos in quibus non infinitivus verbo convenit iungatur sed nomen substantivum. At sic quoque Macrobius

addidit dativum c. 17, § 4. has rerum publicarum rectoribus convenire.

illi tantum] Videtur significare Epicurum eiusque sectam. Cf. I, 2, 3.

XVII, 5. hic a feriatis remotus eminet tamen actualium vigore virtutum] Feriatae virtutes eadem sunt, quae supra § 4. dicuntur otiosae; actuales quae ibi dicuntur negotiosae.

turae non sit aptus ad agendum, sed solum optima conscientiae dote erectus ad supera doctrinae supellectilem ad exercitium divinae disputationis expendat, sectator caelestium, devius caducorum, is quoque ad caeli verticem otiosis virtutibus subvehetur. Saepe tamen evenit, ut idem pectus et agendi et disputandi perfectione sublimis sit, et caelum utroque adipiscatur exercitio virtutum. Romulus nobis in primo genere ponatur, cuius vita virtutes numquam deseruit, semper exercuit: in secundo Pythagoras, qui agendi nescius fuit artifex disserendi et solas doctrinae et conscientiae virtutes secutus est: sit in tertio ac mixto genere apud Graecos Lycurgus et Solon, inter Romanos Numa Catones ambo multique alii qui et philosophiam hauserunt altius et firmamentum rei publicae praestiterunt; soli enim sapientiae otio deditos ut abunde Graecia tulit ita Roma nescivit. Quoniam igitur Africanus noster, quem modo avus praeceptor instituit, ex illo genere est quod et de doctrina vivendi regulam mutuatur et statum publicum virtutibus fulcit, ideo ei perfectionis geminae

[Edd. vicahgspdzb.

6. *insita virtute* (sup. v add. q) B. — *opima H2*. — *creptus via* (g in mg.). Modius ep. 20, p. 93. restituit erectus. — *ad superna FDI* „lectio scripta“ Mod. l. c. „membranae“ Pont. „Ox.“ — *disputationis divinae R2*. — *caducorum devius F.* de huius caducorum B. — *subvehetur BS R12* viagGDIOH12 „4 Ox.“ — *subvehitur Feh-bp.* 7. *idem aptus F.* — *perfectione sublimis F.* sublime perfectione B. — *utraq. adipiscatur exercitatio R1*. 8. *cuius virtutes* (sup. add. vita) R1. — *numquam sup. add. ante virtutes F.* — *deserit* (sup. add. u) R1. *disseruit G.* — *semper* (sup. add. sed) F. — *secutus est virtutes R2*. — *sint Edd. PR1.* sic D. — *admixto B.* — *auxerunt* (F corr. in haus.) H1. — *otio sapientiae R1.* sapientiae (add. a sec. m. otio) F. sapientia otio F. sapienti otio „membranae“ Mod. l. c. — *deditos ut abunde deditos F.* — *nescivit Mss. DIOH2* „membranae“ Mod. l. c. non nescivit Edd. Vid. not. 9. *quem ad modum* (sup. modo) F. — *mutatur R1*. — *ideo*

6. *optima conscientiae dote erectus ad supera*] Cf. I, 8, 8. *qui decrevit se a corporis cogitatione purgare et quadam humanorum fuga solis se inserere divinis.* — Conscientia h. l. refertur ad animi indolem, cf. § 8. De alio huius substantivi et adiectivi conscius usu vid. not. ad Sat. I, 9, 8.

devius caducorum] Cf. I, 8, 8. *quadam humanorum fuga.* Huius constructionis poeticae haec afferuntur exempla: Sil. I, 57. *Exsuperans astu, sed devius aequi,* VIII, 318. *pectora devia recti,* et Mart. Capell. III, § 222. *devius promissi es.* Similiter Macrobius I, 18, 2. dixit *literarum profanis.*

subvehetur] Qui scripserunt *subvehitur*, ii propter antecedens verbum *cedit* (§ 5.) hoc fecisse videntur. At temporum dissensio neminem offendet, qui quidem consideraverit alterum verbum ad virtu-

tes, alterum ad ipsum hominem referri.

8. *conscientiae*] Vid. not. ad § 6. *multique alii*] „Talis ille apud Tacitum [Hist. IV, 5.] Priscus: Helvidius Priscus, inquit, ingenium illustre altioribus studiis iuvenis admodum dedit: non ut plerique, ut nomine segne otium velaret, sed quo firmiter adversus fortuita rem publicam capesseret etc.“ Pont. — Omnes fere, qui h. l. nominantur cum aliis nonnullis commemorat Cicero de orat. III, 15, 56.

ita Roma nescivit] „Nos receptam lectionem [non nescivit] non mutavimus: et placet ea ob praecedentia, ubi inter Romanos memorantur Numa, Catones ambo, multique alii qui et philosophiam hauserunt altius et firmamentum rei publicae praebuerunt.“ Pont. — At de illis iam non est sermo, sed de iis qui soli sapientiae otia dediti fu-

- 10 *praecepta mandantur. Sed ut in castris locato ac sudanti sub armis primum virtutes politiae suggeruntur his verbis: Sunt autem optumae curae de salute patriae, quibus agitur et exercitatus*
 11 *animus velocius in hanc sedem et domum suam pervolabit. Deinde quasi non minus docto quam forti viro philosophis apta subduntur, cum dicitur: idque ocius faciet, si iam tunc, cum erit inclusus in corpore, eminebit foras et ea quae extra erunt contem-*
 12 *plans quam maxime se a corpore abstrahet. Haec enim illius sunt praecepta doctrinae quae illam dicit mortem philosophantibus appetendam ex qua fit ut adhuc in corpore positi corpus ut alienam sarcinam, in quantum patitur natura, despiciant: et facile nunc atque oportune virtutes suadet, postquam quanta et*
 13 *quam divina praemia virtutibus debeantur edixit. Sed quia inter leges quoque illa imperfecta dicitur in qua nulla deviantibus poena sancitur, ideo in conclusione operis poenam sancit extra haec praecepta viventibus, quem locum Er ille Platonius copiosius executus est, secula infinita dinumerans, quibus nocentam animae in easdem poenas saepe revolutae sero de tartaris permittuntur emergere, et ad naturae suae principia, quod est caelum, tandem impetrata purgatione remeare. Necesse est enim*
 [193] *omnem animam ad originis suae sedem reverti: sed quae corpus tamquam peregrinae incolunt, cito post corpus velut ad patriam revertuntur: quae vero corporum illecebris ut suis sedibus*

Mss. BFSPR12G.]

- et (om. et) v. — *geminæ mandata iubentur F.* 10. et sudanti Edd.P. — *primum virtutes om. B. — provolabit h-zFS.*
 11. *Dehinc non (om. quasi) F. — non quasi non B. — tunc Mss. et Edd. tum § 1. et Somn. l. c. — extrahet F.* 12. sunt illius praecepta doctrinae B. illius praecepta sunt doctr. G. illius praecepta doctr. sunt R1. — *ex qua fit (sup. add. ut) R1. ut (sup. add. ex qua fit) R2. — ad alienam H1. — in quantum (sup. add. idem) R1. — oportuneque P „Me.“* 13. quoque om. F. — *Er magoras v1. Hermagoras v8-g. — executus est Plat. de rep. X, p. 615 Steph. — denumerans R1. — nocentium BFDH2. — permittuntur emergere R1GDO. permittunt emergere B. dimittuntur emergere F. emergere permittuntur SEdd.PRA. — remeare purgatione B.* 14. Necesse est (om. enim) B. — tan-

erint: quibus Romam carnisse nemo negaverit.

12. *ex qua fit*] Haec verba non, ut fortasse quis putaverit, ad illius .. doctrinae, sed ad verba illam .. mortem referenda sunt, in quibus alioqui pronomen illam non habeat quo referatur. De re conf. I, 13, 5 sqq.

et facile nunc .. virtutes suadet] Subiectum non est doctrina sed avus praeceptor (cf. § 9.) vel Africanus (cf. § 1.) vel, ut legitur c. 12, § 2., Tullianus Scipio. Vid. not. ad I, 20, 8. Haec ratio commendatur sequentibus postquam .. edixit (§ 13.) ideo in conclusione operis poenam sancit etc.

13. *deviantibus*] Cf. Sat. V, 15,

1. in nonnullis paululum a gravitate Homericæ deviauit. Absoluto, ut h. l., ponitur hoc verbum ab Ausonio Profeas. v. 37. errore deviantis filiae.

extra haec praecepta viventibus] „Petronius [c. 125.]: Dii deaeque, quam male est extra legem viventibus.“ Pont.

Er] Cf. I, 1, 9.

animae .. permittuntur] Graecorum, ut saepius, usum admisit Macrobius.

quod est caelum] Vid. not. ad c. I, 20, 8.

14. *Necesse est enim*] Cf. praeter Platonem l. c. supra lib. I, c. 11. et c. 13, § 9 sqq.

post corpus] Vid. not. ad I, 1, 7.

inhaerent, quanto ab illis violentius separantur, tanto ad supera serius revertuntur.

Sed iam finem somnio cohibita disputatione faciamus hoc 15
adiecto quod conclusionem decebit: quia, cum sint totius philo-
sophiae tres partes, moralis naturalis et rationalis, et sit mora-
lis quae docet morum elimatam perfectionem, naturalis quae de
divinis corporibus disputat, rationalis, cum de incorporeis sermo
est quae mens sola complectitur, nullam de tribus Tullius in hoc
somnia praetermisit. Nam illa ad virtutes amoremque patriae 16
et ad contemptum gloriae adhortatio quid aliud continet nisi
ethicae philosophiae instituta moralia? cum vero vel de sphae-
rarum modo vel de novitate sive magnitudine siderum deque
principatu solis et circis caelestibus cingulisque terrestribus et
oceanī situ loquitur et harmoniae superum pandit archanum,
physicae secreta commemorat: at cum de motu et immortalitate
animae disputat, cui nihil constat inesse corporeum cuiusque es-
sentiam nullus sensus sed sola ratio deprehendit, illic ad altitu-
dinem philosophiae rationalis ascendit. Vere igitur pronuntian- 17
dum est: nihil hoc opere perfectius, quo universa philosophiae
continetur integritas.

[Edd. vicahgspdzb.

tum F. 15. Sed finem (sup. add. iam) R1. — somno F. — con-
cessionem H2. — vel rationalis F. — perfectionem elimatam R1. — in-
corporeis Mss. (R1 incorporeis, sup. incorporalibus) v-gbDIO „Ms. et 4
Angl.“ „Quod est elegantius.“ Zenn. Cf. Sat. VII, 15, 14. „incorporali-
bus s-z. 16. Nam illam G. — exhortatio „Ms.“ — vel magni-
tudine G. — secreta Mss.v-gbDIO „libri omnes“ Gron. Vid. not. de-
creta s-z. — nullus sensus BFSDIO. nullius sensus Edd.PR12G. — com-
prehendit (sup. dat) F. — rationalis om. s-z „Supple ex Mss. et anti-
quis odd. philosophiae rationalis, quem tertium philosophandi modum di-
xit, isque hic desideratur.“ Gron. „Rectissime vidit Gronovius adden-
dum esse rationalis.“ Zenn. — rationalis philosophiae fastigia compre-
hendit R2.

17. universae P6.

15. hoc adiecto .. quia] Vid. not. ad I, 6, 62.

morum elimatam perfectionem] Cf. I, 12, 17. ubi meruerit contagione vitiorum penitus climata purgari, et Act. Soc. Gr. Lips. I, p 33 A.

16. illa ad virtutes amoremque patriae .. adhortatio] Cf. Somn. II, III, VII, 5., IX, 2. ad contemptum gloriae] VI sq. de sphaer. modo] IV sq. de novitate siderum] III, 7. de princ. solis] IV, 2. circis caelestibus] III, 6. cingulisque terrest.] VI, 2 sq. oceanī situ] VI, 3. harmoniae superum] V. de motu animae] VIII, 2 sqq.

superum] i. e. „superorum.“ Cf. § 6. erectus ad supera, et I, 12, 3. videntur iam a superioribus recessisse.

physicae secreta] „Lactantius V, 17. Voluit ostendere latere in abdito veritatem, ut decretum disciplinae suae tueretur. Arnobius lib. II [c. 56.] Cunctis tamen argumenta non

desunt, quibus et sua decreta confirmant et aliorum subvertant et labefaciant scita. Libri tamen omnes secreta.“ Gron. — „Etsi non negamus decreta quoque commodum efficere sensum: secreta tamen, quae extant in edit. vet., praeferenda hic esse videntur. Etenim non solum id nomen rei naturae, de qua sermo est, accommodatius est, sed etiam auctor, cum ante in distributione philosophiae, tum hic in definienda physice haud dubie illud Ciceronis [de orat. I, 16, 68.] imitatus est: Philosophia in tres partes distributa est: in naturae obscuritatem, in disserendi subtilitatem, in vitam atque mores. Vides igitur naturae obscuritatem et physicae secreta satis sibi respondere, quod de decretis non idem est statuendum.“ Zenn.

17. integritas] Vid. not. ad c. 14, § 8.

Ambrosii Macrobiani Theodosii super somnium Scipionis commentum explicuit. P. Explicit Macrobius. R1. Nulla subscriptio est in BFSR2. Macrobiani Theodosii Ambrosii viri illustris et clarissimi commentum ex Cicerone in somnium Scipionis explicuit foeliciter. P4. Macrobiani ambrosii commenta ex Cicerone In somnium Scipionis. H2. Macrobiani Ambrosii V. Cl. et int. commenta ex ciceronis soni vox Scipionis expliciunt feliciter. Amen. L. Explicit liber Macrobiani Ambrosii Theodosii super somnium Scipionis feliciter. V2. Macrobiani Aurelii Theodosii viri cons. et illustris in somnium Scipionis expositionis quam elegantissimae libri secundi et ultimi finis. L1v1. Finit expositio in somnium Scipionis. v3i. Expositionis in somnium Scipionis finis. chg. Finis libri secundi. s. Nulla subscriptio est in ap-b.

EXCURSUS

AD COMMENTARIORUM IN SOMNIUM SCIPIONIS

LIB. I, CAP. 20, § 18 sqq.

De magnitudine solis disputaturus Macrobius l. c. haec praemittit:

Sciendum et hoc, quod umbra terrae, quam sol post occasum in inferiore hemisphaerio currens sursum cogit emitti, ex qua super terram sit obscuritas, quae nos vocatur, sexagies in altum multiplicatur ab ea mensura quam terrae diametros habet: et hac longitudine ad ipsum circulum per quem sol currit erecta resolutione luminis tenebras in terram refundit.

In his verbis duas posuit res nullis argumentis probatas, primum umbram terrae aequare sexagies multiplicatam eius diametrum, deinde umbram illam ad ipsum circulum per quem sol currat pertinere (conf. § 21.).

In cod. R2 huic loco adscriptum est scholion quo eadem haec ratio inter cuiusvis corporis umbram eiusque diametrum intercedere dicitur his verbis: *In hac regula dat intelligi, quod diametros uniuscuiusque sexagies multiplicata facit mensuram umbrae eiusdem corporis, si illa umbra recte in oppositam partem ierit nec disturbetur ab aliquo.* Hoc verum non esse liquet. Paulo cautiorem se praestitit idem scholiasta in scholio quod legitur adscriptum ad § 21.: *Nota quod liber vult secundum hoc quod dicit, quod umbra terrae tendit usque ad circulum solis: quodsi aliquod luminosum corpus facit aliud corpus umbram iacere in oppositam partem, quod illa umbra tantum debet tendere in longum, quantum corpus luminis distat ab eo quod facit umbram.* Quod quamvis satis videatur falli, tamen est verum, si corpus luminis eiusdem proportionis sit ad corpus cuius umbra est, cuius proportionis est corpus solis ad terram. Accuratius etiam rem tractavit Plinius N. H. 11, 8, s. 11.: *Namque cum sint tres umbrarum figurae, constetque, si par lumini sit materia quae iactat umbram, columnae effigie iaci nec habere finem: si vero maior materia quam lumen, turbinis recti, ut sit imum eius angustissimum et simili modo infinita longitudo: si minor materia quam lux, metae existere effigiem in cacuminis finem desinentem, qui quidem ibid. s. 7. attulit terrae umbram non excedere lunae altitudinem.* Inde apparet ne veteribus quidem fuisse incognitum magnitudinem umbrae quam corpus aliquod iaciat pendere et a magnitudine et a positione alterius corporis quo illud illustretur. Videtur ergo esse petitio, quam dicunt, principii, si magnitudo umbrae terrae adhibetur ad demonstrandam magnitudinem solis. Ceterum Macrobi computatio aliquatenus certe constat, si ad ultima exigimus prima. Solis diametros § 31. dicitur paene duplex esse quam terrae diametros. Quod si ponimus, umbram terrae necesse est

aequare spatium quod intersit inter solem et terram: si ergo terra in centro esse ponitur circuli solis, umbrae eius mucronem necesse est tangere circulum solis. Sed cur terrae umbram statuatur aequare sexages multiplicatam longitudinem diametri terrae, ne sic quidem liquet. Aliam viam monstravit Incertus auctor excerpti mathematici quod praefationi editionis suae subiecit Iac. Gronovius. Is enim retulit Aegyptios terram primo esse dimensos, delade solis altitudinem, et ita eos reperisse magnitudinem diametri circuli solaris et ipsius circuli; adhibito tum vase horoscopico magnitudinem diametri solis ipsiusque squalis inde eruisse, denique dimensis diametris terrae et solis et circuli solaris pervenisse ad aestimandam umbrae terrenae magnitudinem. Ipsa umbrae terrenae dimensio requiritur.

Illi excerpto (I) Gronovius duo alia adiunxit. Praemisit unum, in quo sermo est de nominibus quibus designentur lineae quibus planae figurae determinentur, e quo protuli verba illuc pertinentia in annotatione ad Comm. II, 5, 25.; reliqua, ut quae non facerent ad Macrobiū interpretandum, omisi; subiecit alterum (II) illi simile. In duobus his quum eadem res, quae a Macrobio in Commentariorum lib. I capite 20. tractantur, accuratius explicentur, et quae ille summatim attigit iustis numeris computentur, hic paucia locis emendata ea ponenda esse putavi.

INCERTI AUCTORIS

EXCERPTUM MATHEMATICUM I.

- 1 Deinceps ad cosmimetriam persequendam aetngamur. Mensura mundi a centro medio inchoans in diametris et circumferentiis caelestis sphaerae et sub istorum circulorum omnium proportionē exerecente discurrit, et in his omnibus, quae ad haec probata consequuntur, speculationem exerceat certos limites principii et finis omnibus assignans et intervallorum spatia eunctorum in certa proportionē et quantitate constituens. Cuius speculationem nos a centro medio inchoantes ad reliquum ordinem progrediamur.
- 2 Terra igitur in hoc mundi sensilis globo medio constituta loco videtur

1. Deinceps etc.] Hoc excerptum Gronovius desumptum esse adnotavit e Geometria Anonymi scripta vetere manu „in membrana quam possideret ipsius pater.“ Deinde: „Auctor, inquit, aepius et Boethii et Augustini mentionem facit, et quia etiam huius, cui commaxime attendimus, Macrobiū non semel, non me teneo, quin aliquid ex eo excerptam et hac occasione evulgem, praecipue quia tractat mate-

riam eandem, quae est Macrobiū lib. I, cap. 20., quod et logicae cum res ac verba demonstrant; tum quia Macrobiū rara est apud vulgatos auctores memoria.“

consecuntur] „Fortē conferuntur.“ Gron.

2. sensilis] Videtur legendum esse sensibilis. Num sensile apud Lucret. II, 833. est id quod praeditum est sensu.

constituta] „Mē. constituta.“ Gron.

puncti obtinet qui in circumferentia circuli aequali undique distantia ambitus centrum vocatur. Haec igitur, licet ad aliam incomprehensibilem 3 sphaerae caelestis, quae omnia suo ambitu includit, immensitatem comparata quodammodo secundum naturam puncti indivisibilis videatur, in se tamen considerata nostris angustiis inaestimabilem magnitudinem praefert. Ab hac igitur totius huius investigationis excursus exordium sumet. Et 4 primum ambitus terrae totius quantus sit, explicandum videtur, et quemadmodum humanus sensus ad hunc comprehendendum accesserit, revolvendum.

Terrae igitur ambitus a veteribus in occulta naturae dispositione per- 5 quirenda studiosis ducenta quinquaginta duo millia stadia continere probatus est. Stadium autem octava pars est miliarii, habens passus CXXV. Ducenta igitur et quinquaginta duo millia stadia faciunt miliaria XXX, et unum milia et quingenta. Quae si per trecentos sexaginta gradus dividantur, eveniunt unicuique stadia septingenta, hoc est octoginta septem miliaria et semis anum, i. e. dimidium. Huius investigationis primus auctor 6 Eratosthenes fertur: qui in hac disciplina spectabilis et sagacissimus eorum quae latent scrutator extitit. Hic itaque cum terrae ambitum aestimare disponeret, tali arte viam sibi fecisse dicitur, et hoc argumento satis mirabili ingenio excogitato usus memoratur. Nam a mentoribus regis Ptolemaei 7 adiutus, qui totam Aegyptum tenebat, a Syene usque ad Meroen horoscopice vasis cum aequali gnomonum dimensione dispositis et per singula vasa singulos gnomonicae supputationis doctissimos ordinans, una die omnes umbram meridianam observare praecepit: qua per singulos gnomones computata comperit, quod ultra septingenta stadia ad unius longitudinis gnomonem umbra non respondit. Post haec altiori ingenio veritatem huius rei 8 persequens, sub stellatae noctis tempore sumpto astrolapsu qui secundum am-

vicem puncti obtinet etc.] Conf. Comm. I, 16, § et 10, § 20, § 14.

qui] locus an punctus? Cf. Plin. N. H. II, 68, § 174., ubi quidem punctus videtur esse genitivus. Vide ne scribendum sit quod.

distantiae], „Ms. distantia.“ Gron. ambitus] Edj. distantiae ambitus.

5. ducenta .. stadia] Cf. Comm. I, 20, 20. et II, 6, 3.

6. excogitato] „Ms. excogito.“ Gron.

7. Nam a mentoribus .. respondit] Cf. Martian. VI, §§ 598 et 610. Eadem iidem fere verbis leguntur in cod. R2 ad Comm. I, 20, 20. margini adscripta: „Eratosthenes philosophus idemque geometra subtilissimus magnitudinem terreni orbis nosse volens, tali dicitur usus argumento. Nam a mentoribus regis Ptolemaei qui totam Aegyptum tenebat adiutus a Syene usque Meroen stadiorum numerum invenit, dispositisque per intervalia locorum a septentrione meridiem versus horoscopice vasis simili dimensione et gnomonum aequa longitudine informatis totidem doctos gnomonicae

(sic!) supputationis homines, quot vasa fuerant, singulis quibusque locis imposuit, et una die omnes umbram meridiani temporis observare fecit, notarique unumquemque sui gnomonis umbram, quantae fuerit longitudinis. atque ita comperit, quod ultra septingenta stadia ad unius longitudinis gnomonem umbra non respondet. Hoc numero per partes zodiaci, quae sunt CCC et LX, multiplicato absolvit universi orbis ambitum optinere stadia ducenta milia et quinquaginta duo milia.

8. sumpto astrolapsu] i. e. astrolabio. Cf. Excerpt. II, 8. Astrolapsus vocatur in similibus argumenti scholio quod in cod. R2 invenitur adscriptum ad Comm. I, 20, 9.: Terrae mensura oculis invenitibus ita inventa est per astrolapsum. In principio noctis oriente aliqua stella erectum est astrolapsus in plana terra, et elevato modicinis ipsius astrolapsi notata illa stella per foramen illius, et facto puncto in illa parte astrolapsi recondito astrolapso coepit ire in oppositam partem recta linea. Verbi gratia notata stella arctico (sic!) polo occ-

- bitum firmamenti in CCCLX gradus per circuitum dividitur, et per utrumque mediclinii foramen polo inspecto gradum, in quo mediclinium stetit, diligenti adnotatione signavit. Et profectus inde recta linea a meridie contra septentrionem rursum subaequenti nocte polum per utrumque foramen mediclinii contemplatus, et tertia similiter, tandem uno gradu mediclinium ad superiora promotum invenit. Tunc dictante ratione huius itineris spatium diligenter emensus, invenit DCC stadia, sive miliaria octoginta septem et semis unum, hoc est dimidium. Post haec datis unicuique de trecentis sexaginta totius circuli gradibus totidem, inventus est totius terrae ambitus ducenta quinquaginta duo stadia sive XXXI et quingenta miliaria continere. Atque ita probabili ratione conclusit, quod partes sive gradus CCCLX, quibus omnis zodiaci circuli tractus ac caelestis sphaerae circuitus dividitur, ad terras usque proveniunt, ut pars quaeque incompertae et inaestimabilis mensurae in terra sub certam mensuram cadat.
- 11 Terrae ambitu comperto quantitatem diametri inquiramus. Omne diametrum triplicatum et addita septima parte circumum facit. Igitur de omni circulo ablata vicesima secunda parte et eius quod remanet sumpta tertia
- 12 quantitas diametri est. Sic ergo de ducentis quinquaginta duobus milibus stadiis vicesima secunda auferatur, quae constat in XI. CCCCLIII semis, vicesima secunda unius, remanent CCXL. DCLV et decem vicesimae secundae. Cuius summae pars tertia sumpta facit diametrum terrae in octoginta milibus stadiis CLXXXI et semis unius stadii et septem vicesimae secundae unius stadii, quamvis Macrobius idem diametrum LXXX stadia, vel non

pit ire recta linea versus antarticum polum et principio sequentis noctis crexit astrolapsus, et per mediclinium notata stella oportuit ipsum mediclinium vel elevare vel deprimere, et tunc notata stella per mediclinium et facto ibi puncto in astrolapso mensuratum est spatium inter duo puncta, et notatum est, quanta pars esset totius astrolapsi. Quota pars illud erat totius astrolapsi, tanta (sic!) pars erat totius terrae illud spatium quod erat inter locum ubi in prima nocte exererat astrolapsus et inter illum ubi in secunda exererat: et mensurata illa parte per stadia, per illam partem scitum est, quot stadia essent in ambitu totius terrae oculis ad illam partem mensurandam iuvantibus.

Addo aliud scholion ad c. 20, § 10. adscriptum, quod etiam ad lib. II, cap. 7, § 15 potest referri: Ratio illa Aegyptiorum iuvans visum talis est. Habent enim Aegyptii ipsi quasdam civitates sub aestivali tropico, sicut Meroen et Syenen. Ubi in solstitio aestivali accesus (i. e. ἄνωγος) est locus ille circa meridiem, i. e. non iacit umbram in aliquam partem. In sequenti vero die sol incipit descendere, et habet locus ille tunc umbram quantulamcumque: tunc illi qui ultra illum locum, i. e.

tropicum, manent accesi sunt in illa die, sole recta linea super eos existente in meridie: tunc qui sunt sub tropico, qui in praecedenti die fuerant accesi modo, habent umbram, i. e. sequenti die vadunt ultra tropicum et locum carentem umbra infra tropicum: et post computant dies anni naturales, in quibus sol totum firmamentum circuit, et tantum spatium terrae attribuunt singulis diebus, et ita totius habent mensuram multiplicando stadia per CCCLXV dies. Est autem stadium CXXV passus.

gradus] „Ms. gradibus.“ Gron.

10. stadia] Immo milia stadiorum, et infra milia miliariorum. Cf. §§ 5 et 11.

ut pars quaeque] Edd. et pars quae.

sub certam mensuram] Edd. sub certa mensura.

11. Omne diametrum .. circumum facit] Cf. Comm. I, 20, 16. — Nota neutrum genus in vocibus omne diametrum. Cf. § 12. et II, 8.

12. XI .. secunda] i. e. 11454 + $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{4}$ (= $1\frac{1}{4}$).

CCXL .. secundae] i. e. 240545 $\frac{1}{2}$.

octoginta .. secundae] i. e. 80181 + $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{4}$ (= $1\frac{1}{4}$).

Macrobius] Comm. I, 20, 20.

multo amplius habere dicat. Nunc tam consequenter pandendum est, qua-
liter ad altitudinem solis comprehendendam prisca sagacitas pervenerit. Sole medio die desuper constituto et suae lucis radios in omnem partem
14 spargenti trianguli forma pari proportionem circumquaque exurgit, uno in medio omnium triangulorum, ad quamcumque partem sumantur, catheto, qui est altitudo solis: hypotenusae vero ex omni parte sunt radii obliquo ducti a sole in terram porrecti, et unam aliquam partem deorsum in superficie terrae inter se et cathetum pro basi apprehendentes. Quodcumque ergo cor-
15 pus pro catheto erectum sub radio solis in compositam partem umbram proiicit, triangulum format in eadem proportionem manens, cum sit orthogonium sub eadem hypotenusa constitutum. Qualis ergo proportio inter umbram
16 deorsum iacentem et corpus illud quodcumque erectum, a quo umbra formatur, fuerit, talis praecul dubio inter spatium illud, quod a fine umbrae ulteriori retrorsum usque ad sub solem iure basis protensum est, et ipsam altitudinem solis proportio erit. Hac consideratione altitudo solis primum
17 compta ab Aegyptiis creditur, quod et aequalitate regionis et vicinia solis adiuti mensuram interiacentis spatii facile comprehendere potuerunt. In-
18 venta est igitur altitudo solis super terram stadia quater mille milia octingenta et XX milia, quod est quadragies octies centena milia et viginti milia. Si ergo ab altera quoque parte usque ad solis circulum par mensura
19 tenditur, dupla quantitas exurgit nonagies sexies centena milia et quadraginta milia. Quibus si diametros terrae media coniungatur, quae est octoginta milia stadia CLXXXI S. et VII vicesimae secundae erit, integra solaris circuli diametros a circumferentia in circumferentiam per medium centrum stadia nonagies septies centena milia et XX milia CLXXXI S. et VII vicesimae secundae. Quae si secundum rationem circuli triplicationi
20 suae septimam adiecerit, faciet trigies mille milia et quinquies centum XLIX, et CXLII et distantem et septimam unius sextantis. Et haec est perfecta quantitas circuli solaris. Hanc vero computationem quam ob cau-
21 sam Macrobius ita negligenter praeterierit, ignoro, sive quia apud philosophos diametrum centri quasi punctum indivisibile ad mensuram computatum non est. Ergo, ut breviter in unum dicta colligamus, diametrum terrae con-
22 tinet stadia octoginta milia et CLXXXI S. et VII vicesimas secundas unius: Ambitus terrae continet stadia ducenta quinquaginta duo milia: altitudo solis quadragies octies centena milia et XX milia: diametrum circuli solaris continet stadia nonagies septies centena milia et XX milia et CLXXXI et S. et VII vicesimas secundas unius: circulus solaris continet stadia trigies mille milia et quinquies centum XLIX, et CXLII et distantem et septimam unius sextantis. Sed antequam ad reliqua quae sequuntur progrediamur, 23

15. umbram] Sic necessario scribendum. Gron. umbra.

19. sexies] Sic e coniect. scripsit, cum legeretur septies. Nempse $4820000 + 4820000 = 9640000$.

quae est etc.] Cf. § 12.

per medium centrum] „Ms. per medium per medium centum.“ Gron.

nonagies . . secundae] i. e. 9720181 $+ \frac{1}{2} + \frac{1}{2}$ (= $\frac{1}{2}$).

20. quinquies centum XLIX] In edd. non recte legitur quinquies CXLIX, et infra unius 3; quod na-

tum esse videtur ex unius VI i. e. unius sextantis, nam numerus est 30549142 $\frac{1}{2}$ (i. e. $\frac{1}{2} + \frac{1}{2}$, non $\frac{1}{2} + \frac{1}{2}$). Cf. § 22.

21. Macrobius] Comm. I, 20, 23. sive] „Sic Ms. Forte nisi.“ Gron.

22. diametrum terrae] Cf. § 12.

ambitus terrae] Cf. § 5.

altitudo solis] Cf. § 18.

diametrum circuli solaris] Cf. § 19.

circulus solaris] Cf. § 20. In edd.

legitur stadia trigies mille millia et quinquies C millia XLVIV et

adhuc de altitudine solis, qualiter ab his etiam qui remoti sunt in quolibet terrae regione comprehendi possit, manifestandum est. Ad quod duos modos propono, unum secundum umbram gnomonis, alium secundum medioli-
 24 nium et radium solis. Secundum gnomonem sic. Krigatur orthogonallyter gnomone cuiuslibet quantitatis ad radium solis in media die. Deinde umbra quam gnomone proiecit diligenter cum ipso comparatur: et eadem proportio
 25 inter altitudinem solis et spatium quod interiacet esse pronuntiatur. Et quia illius spatii quantitas propter sui immensitatem actu vestigari non
 26 potest, arte retrorsum est metiendum. Quapropter mentor ad secundam stationem retrorsum pergat et iterum supra dicto gnomone erecta umbram ad comparationem adducat, iterumque eandem inter altitudinem solis et spatium quod interiectum est comparationem esse pronuntiet, quae fuerit inter gnomonem et umbram eius comparatio inventa; et videat, quantum basis secunda primam basin superet, quia hoc est spatium quod est inter primam et se-
 27 cundam stationem. Quo diligenter emenso per eius quantitatem cetera omnia facile patescunt. Haec breviter transeurrimus propterea quod omnia ex
 28 supra dictis certissime constant. Est autem alius modus longe isto facilius nec tantum laborem expetens, in quo id magis mireris, quod tam diffinitis tamque sublimis res sine grandi argutione et sine laboriosa scrutatione ma-
 29 nifesta fiat. Ambitus firmamenti totius, qui in trecentos sexaginta gradus divisus est, terrae ambitum ita medio libratum loco complectitur, ut a singulis quae divisionis interstitiis rectis lineis deorsum deductis in totidem partes ipsum ambitum terreni globi distinguere videatur. Quo fit, ut illae caelestis partes globi, licet incomprehensibilis sint magnitudinis, his tamen, quae in ambitu terrae sub certa tenentur mensura, partibus aequa circuitio-
 30 nis paritate respondeant. Si ergo a quibuslibet duobus gradibus ex CCCLX firmamenti gradibus lineae rectae usque ad terram deducantur, quot gradus desuper ex gradibus firmamenti inter se continent, deorsum totidem ex minoribus gradibus terreni ambitus complectentur: et quam proportionem earum intervallum desuper ad totum firmamenti ambitum habuerit, eandem procul dubio distantia ipsarum deorsum ad totum terrae circum-
 31 lum continebit. Sole igitur in linea meridiana desuper constituto sublevato astrolapsu contra eius radium mediclinium dispenamus, cumque eum normaliter per utraque mediclinii foramina in directum transire viderimus, reducto statim instrumento, quos gradus inter mediclinium et lineam meridia-
 32 nam desuper numerentur, perquiramus. Quibus inventis totidem inter solem et verticem nostrum de CCCLX totius firmamenti gradibus nullatenus dubitemus, ac per hoc deorsum quoque inter nos et eum locum qui recta linea desuper solem suspicit totidem de CCCLX gradibus quos ambitus terrae
 33 continet verissime affirmamus. Cumque trecentesima sexagesimae partis terreni ambitus mensura nota sit, numero graduum invento consequenter omnium similis mensura nota erit. Si autem basis mensura et catheti pro-

CXLII et 555 et septimam unius 3, ut 555 positum sit pro sextante et 3 pro sextante. Quod unde venerit dicere nescio.

23. Ad quod] Edd. quos.

26. pronuntiat] Edd. pronuntiat.
Cf. § 24 extr.

28. argutione] „Ms. arguttione.“

GRON. Fortasse verum est argutatione.

31. meridianam] Edd. meridianum.

32. totidem .. dubitemus] sc. esse, vel: quin sint.

suspicit] „Ms. suscipit, sed illud superscriptum.“ GRON.

quos .. continet] „Ms. quos ambitus terrae continet ambitus.“ GRON.

partio nota fuerit, et mensura catheti secundum supra dictam regulam nota erit. Et de altitudine quidem solis haec ad praesens dicta sint. Nunc de perquirenda magnitudine solaris globi et diametro eius subsequens sermo eordum sumit.

Die aequinoctiali ante solis ortum cosmimetra vas horoscopicum cum 35
cartis horarum interstitiis signatum gnomone adhibito ita disposuit, ut primum emergentis solis radium stilus excipiens umbram in oppositum super primam lineam primae horae limitem signantem dirigeret, locusque ipse qui primum umbrae venientis adtactum excepit notae impressione signatus est, observatusque diligenter est procursus umbrae, donec solis orbis totus ab horizonte ita integer emerisset, ut adhuc ima summitas horizonti videretur insidere: et locus quem tunc umbra de stilo cadens occupavit notatus, ha- 36
bitaque dimensione inter primam et secundam umbras notam, quae integrum solis orbem, hoc est diametrum, notae de duabus eius summitatibus metiebantur, inventa est pars noua eius spatii, quod inter primum et secundum limitem primae horae continebatur. Unde certum est, quod unam aequi- 37
noctialem horam integram faciat solaris orbis novies repetitus accessus. Et quia totum caelestis ambitus hemisphaerium duodecim integris horis aequinoctialibus involuitur, tota autem sphaera XXIII horis circumagitur, XXIII vero novem univique datis ducenti sedecim complentur, solis dia-
metros sui circuli ducentesima sexta decima pars necessaria consequente ratione probata est. Et si cui haec ratio fortasse vacillare videatur propter 38
motum solis eo quod in ulteriora sine cessatione progrediens ampliori, quam quantitas sua exigeret, in ortu suo mora mensuram fefellisse credatur, potest per astrolapsum huius rei certissimum capere experimentum. Emergente 39
solis sphaera et insidente adhuc horizontis margini si ipsum mediclinium ad eius summitatem levaverit et gradus qui subterius supra mediclinium apparent ad totum quadrantem comparaverit, eam quoque inter diametrum solis et circuli quadrantem esse dixerit proportionem. Diametro solaris globi 40
invento ratione circuli quantitas orbis eius facile cognoscitur, si secundum supra dictam regulam triplicationi diametri septima pars adiiciatur. Dia- 41
metros autem solis, quia verissima ratione solaris circuli circumferentiae ducentesima sexta decima pars probata est, terrae diametron multum excedere videtur, licet tamen ad duplarem proportionem nullatenus exurgat: XXIII 42
milibus stadiis et eo amplius minus continet eius duplo, quamvis Macrobius

35. Die aequinoctiali etc.] Conf. Macrobi. Comm. I, 20, 26 aqq.

horizonte] Edd. orizonte et infra orizonti.

36. dimensione] „Sic Ms. ac si vellet dimensio est. Scribendum dimensio. Ad verbum haec assumpta ex Macrobi lib. I, c. 20.“ Gron. — Videtur Gronovius in codice suo legisse dimensio ē, et in annotatione scripsisse dimensio est.

37. ducentesima] „Ms. ducentissimo.“ Gron.

necessario] Edd. necessaria.

probata est] Cf. §§ 5 et 41. Edd. probatum est.

38. exigeret, in ortu suo] Edit.

Gron. exier et in ortu suo, additiis verbis „Sic Ms.“

40. supra] § 11.

41. diametron] Edd. diametros.

42. XXIII milibus] Scripsi e certissima coniectura. Namque si terrae diametros est 80181½ stad., is numerus duplicatus efficit 160363½. Solis diametrum si secundum auctoris rationem computamus, est 141431½, ut differentia paulo minus 23 milium sit; sed si cum Macrobio (cf. Comm. I, 20, 31.) solis diametrum dicimus esse 140000 stadiorum, differentia est 23363½. — In ed. Gron. legitur X. I. XH millibus, in ed. Zenn. X. XI. H millibus.

duplam asserat habere proportionem ad aliam, temperamento quidem assertionis usus, in isto tam audax in adiiciendo quam prius in terrae diametro in detrahendo fuit, forsitan taedio lectorum parcens in multiplicandis
43 numeris consummate. Nunc superest, ut per diametron solis et per diametron circuli solaris umbram terrae aestimemus ex diametro eius. Ponamus ergo summam in medium et videamus quid ratione dicante ex his consequatur.

44 Diametros solaris circuli, sicut supra dictum est, continet stadia nonagies septies centena milia et XX milia trecenta triginta tria et trientem unius. Diametros solis continet stadia C quadraginta unum milia ducenta triginta et quadrantem et semunciam unius et ducentessimam sextam decimam partem unius integri et unius semunciae et unius septimae partis semunciae unius stadii. Hic est integer diametros solis. Diametros terras con-
45 tinet stadia octoginta milia trecenta tria et trientem unius. Si duo catheti ad eandem basin erigantur, alter in capite duplex et alter in medio subduplus, eandem hypotenusam contingunt eidem basi concurrentem. Quod si fuerint impares a duplo catheti, alia atque alia hypotenusa concurrunt ad eandem basin a principio medio. Et minoris catheti hypotenusa a medio
46 vel secundo catheto et deinceps subterius tendet, maioris desuper. Exemplum utriusque subter formavimus sic. Sint duo catheti duplex et subduplus ad eandem basin a principio et medio taliter. Sint item duo catheti ad eandem basin a principe medio, impares a duplo, hoc est non dupli, primo primus maior duplo, hoc modo: deinde primus maior duplo, et sit figura talis.

Macrobius duplam asserat] Conf. Comm. I, 20, 31. unde paene duplex quam terrae diametros invenitur.

audax] Edd. audaci, quod referendum esset ad temperamento. At quis dicit temperamentum audax? Immo temperamentum est illud, paene, cf. Comm. I, 19, 15.

prius] Cf. § 12.

lectorum] Scripsi e coni. Gronovii; in edd. legitur lectorem.

44. Diametros solaris circuli etc.] Quae sequitur computatio, ea et valde corrupta et mutila est, namque magnitudines diametri circuli solaris, diametri solis et diametri terrae, minime eadem esse dicantur ac supra §§ 19, 37, 12.; licet milia stadiorum congruant, numeri minores multo sunt alii: deinde argumentatio non perducitur ad finem, docetur tantum quae figura sit construenda, quid inde efficiatur, non additur.

supra] Cf. §§ 19 et 22. trecenta .. trientem unius] i. e. 9720333 $\frac{1}{3}$; eod. ll. cc. computantur stadia 9720181 $\frac{1}{3}$.

trientem] „Ms. rigentem.“ Gnon. C quadraginta .. semunciae unius

stadii] i. e. 141230 + $\frac{1}{4}$ + $\frac{1}{4}$ + $1 + \frac{1}{4} + \frac{1}{16}$; supra (vid. not. 216

ad § 42.) computantur 141431 $\frac{1}{3}$ octoginta milia .. trientem unius] i. e. 80303 $\frac{1}{3}$, ubi videtur legendum esse trecenta triginta tria, ut sint 80333 $\frac{1}{3}$; supra §§ 12 et 19. computantur 80181 $\frac{1}{3}$.

45. subduplus] Cf. Boeth. Arithmet. I, 23. Si bis maiorem numerum minor numerus metiatur, subduplus vocabitur. hypotenusam] Edd. ubique ypotenusam.

atque] „Ms. adque.“ Gnon. contingunt] scripsi e coniectura. Edd. contigit.

46. deinde primus maior] Videtur legendum esse deinde alter minor. et sit figura talis] Haec sunt ultima huius Excerpti verba. Figuram quae desideratur construxi ipse (vid. fig. VII). Basis est AE, cathetus duplex AB, subduplus CD, duplo maior AF, duplo minor AG. Apparet verba (§ 45.) a medio vel secundo catheto et deinceps subterius tendet, referenda esse ad superiores hypotenusarum partes CG, CB, CF.

INCERTI AUCTORIS

EXCERPTUM MATHEMATICUM II.

Quamvis Ambrosii Theodosii auctoritate universi orbis ambitus notabilis habeatur, tamen quia ab illo auctoritatis ratio quasi praetermissa est, volentibus scire proponatur. Quod enim a modernis impossibile iudicatur, id a veteribus sapientia duce facillimum affirmatur, et quod corporis sensibus indagari non posse videtur, id rationis acumine luce clarius indagatum habetur. Sumpto horoscopo sub stellatae noctis claritudine, inspectoque polo cum utroque mediclinii foramine notataque graduum, in quibus stetit mediclinium, multitudine, profectus est cosmimetra per directam lineam contra septentrionem a meridie, tandiu donec in alterius noctis claritudine viso, ut prius, polo cum utroque mediclinii foramine stetit ipsum mediclinium altius gradus unius numerositate. Post haec ratione dictante mensus est hoc itineris spatium et notata huius quantitate dcc stadia sive LXXXVII s. miliaria affirmant. Deinde datis unicuique cccxl astrolapsus graduum tot stadiis sive miliaris, inventus est ambitus terreni orbis. Nam multiplicato per alios gradus unius spatio quantum ex hac provenitur multiplicatione, tantum contineri probatur in totius mundi circuitione. Eratosthenes philosophus geometricaeque sagacissimus totius orbis terrae circuitum per imitationem gnomonis umbrarum in terra secundum partes zodiaci ingeniose deprehensum CCLII stadia id est XXXI. d miliaria continere diffinit, unicuique cccxl partium in zodiaco dcc stadia, id est LXXXVII miliaria et remissem deputans. Ex his iuxta regulam circuli et diametri crassitudinem seu diametrum terrae sic comprehendere poteris. Aufer vicesimam secundam de circuitu terrae, id est de CCLII stadiis tolle XI. cccclxiii et remissem et vicesimam secundam partem unius stadii, et remanent CC* cum semisse et xxi partibus stadii unius: horum tertia pars, id est LXXX. clxxx semis et vii vicesimae secundae unius stadii, terreni orbis diametrum seu spissitudinem iuxta praedictam terrae circuitionem dubietate postposita continebit. Quod liquido satis caute supputanti patet. Quamvis Macrobius super somnium Scipionis idem diametrum LXXX stadiorum tantum vel non multo plus dicat habere. Ambitus terreni orbis CCLII stadiorum sive XXXI. d miliaria Eratosthene philosopho probatur auctore, cuius vicesimam quartam partem, i. e. X. d stadia sive mcccxii semis miliaria sol una transcendit vel transcurrit

II, 1. Quamvis etc.] Gronovius haec praemisit: „Eodem pertinent, Macrobiique mentionem habent, quae ex Ms. Anglicano incerti auctoris excerptimus.

Ambrosii] Cf. Comm. I, 20, 13.

Quod enim] Scripsi e coniectura. Edd. Quia enim.

2. Sumpto horoscopo] Cf. supra I, § 8 sqq.

5. et . . diametrum] Edd. et diametri crassitudinem seu diametri crassitudinem seu diametrum. vicesimam secundam] Edd. xxii.

CCLII] i. e. ducenta quinquaginta duo milia. Edd. cclii. tolle] Edd. tollo. At antecedit aufer.

CC . . partibus] Lege CCXL. dxxv cum x vicesimis secundis partibus.

6. Macrobius] Comm. I, 20, 20.

7. vicesimam quartam] Edd. vicesimam secundam. At quae sequuntur, ea non sunt pars xxii, sed pars xxiv, idque recte, cum hora sit xxivma pars diei.

i. e. X. d] Edd. in X. d.

mcccxii semis miliaria] Edd. in cccxii semis millia.

8 hora. *Horae autem parte quinta decima, hoc est unius ex cccclx gradibus*
ascensu vel descensu, solem dcc stadia sive lxxxvi semis miliaria trans-
9 *currere praedicti terrae ambitus per cccclx clarebit divisione. Diametrum*
autem terrae iuxta circuli geometricalem regulam in lxxx.clxxxii semis
stadiis, seu in X.xxii miliaris cum xi sextis decimis unius miliaris colligi
probat, quamvis Macrobius idem diametrum lxxx stadiis vel non multo
10 *plus esse fateatur. Sol unumquodque signum peragit xxx diebus et x ho-*
ris et dimidia: tricesimam autem partem unius signi, id est gradum, trans-
11 *currit per diem, inter revolutionem firmamenti de puncto ad punctum, quod*
sunt xxiiii horae et tertia pars unius horae et ostentum. Si ergo volueris
scire, quotam partem unius infra diem transeat, divide totum spatium diei
12 *in ostenta * rerum in cccclx ostenta, quibus deinde adde trientem horae, id*
est xx ostenta, et exscescet summa in ostenta l.cccclxi. Quia ergo sol in
tanto spatio unum gradum percurrit, sic etiam in singulis partibus huius
13 *spatii, id est ostentis, peragit ipsius gradus singulas millesimas sexagesimas*
primas partes. Infra spatium ergo unius diei percurrit sol mccccxl partes
unius gradus: xx vero partes et unam, quas supersunt, de toto gradu, tra-
14 *volat sol infra trientem unius horae et ostentum. Itaque finita die restat*
soli ad currendum de uno gradu sextula, id est septuagesima secunda pars
ipsius gradus, et bisse et semuncia unius millesimae quadringentesimae
sexagesimae primae partis unius gradus. In tanto igitur, id est in sextula
unius gradus et in bisse et in semuncia supra determinatae partis, gradus
15 *firmamenti gradum diei superat. Cum ergo sol peragat unum gradum fir-*
amenti in uno die, excepto triente unius horae et ostento, constat, quia
cccclx gradus firmamenti percurrit infra cccclx dies excepto totiens triente
16 *unius horae et ostento, unde colliguntur v dies et vi horae. Redit ergo sol*
de puncto ad punctum per cccclx dies et insuper vi horas de quibus in
quarto anno bis sextus oritur.

8. *parte quinta decima]* Scripsi
e coniectura. Si enim sol una
hora transeurrit 10500 stadia, sane
quinta decima horae parte tran-
seurrit stadia 700. Edd. *partem quin-*
tam decimam; z etiam Hora.

9. *Macrobius]* Comm. I, 20, 20.

10. *per diem, inter]* Fortasse le-
gendum est: *per diem, i. e.* Edd.:
per diem. Inter.

ostentum] i. e. sexagesima horae
pars. Cf. § 11.

11. *infra]* etiam in seqq. poni-
tur pro *intra*, quare nolui mutare.

in ostenta rerum in cccclx ostenta]
Fortasse: *in ostenta, horas xxiv in*
mccccxl ostenta.

12. *sexagesimas]* Non legitur in
edd. Sed necessario addendum
est.

13. *mccccxl]* Scripsi e coniec-
tura. Edd. *mccccxli.*

xx] Edd. *xxii.*

quae] Edd. *quam.*

14. *bisse]* Quid hoc significet,
nescio, nisi forte h. l. idem valet
quod *bes* et *infra* idem quod *besse*.

16. *bis sextus]* Cf. Sat. I, 14, 6.

E

MACROBII

AMBROSII THEODOSII

LIBRO

DE DIFFERENTIIS ET SOCIETATIBUS

GRAECI LATINIQUE VERBI

EXCERPTA.

EX LIBRO

MACROBII AMBROSII THEODOSII

DE DIFFERENTIIS ET SOCIETATIBUS

GRAECI LATINIQUE VERBI.

Vol. II.

PRAEF. Graecae Latinaeque linguae coniunctissimam cognationem natura dedit. Nam et isdem orationis partibus absque articulo, quem Graecia sola sortita est, isdem paene observationibus figuris constructionibusque uterque sermo distinguitur; ut propemodum qui utramvis artem didicerit ambas noverit: in multis tamen differunt, et quasdam proprietates habent, quae Graece idiomatica vocantur.

[Ms. P. Edd. pdzh.

Ex libro Macrobi Ambrosii de differentiis et societatibus graeci latini-que verbi. P. Ex libro Ambrosii Macrobi Theodosii etc. p-b.

PRAEF. quae graecia P.

[Ms. V. Ed. s.

Incipiunt pauca excerpta de libro Macrobi Theodosii: Theodosius Symmacho suo salutem dicit. De verborum graeci et latini deferentis vel societatibus. V.

PRAEF. (1.) Cum vel natura vel usus loquendi linguas gentium multiplici diversitate ¹⁾ variasset ²⁾, ceteris aut anhelatu aut sibilo explicantibus loqui suum: solis graecae latinaeque et soni leporem et artis disciplinam atque in ipsa loquendi mansuetudine ³⁾ similem cultum et coniunctissimam cognationem dedit. Nam et hisdem orationis partibus absque articulo, quem Graecia sola sortita est, hisdem penes singulas ⁴⁾ partes observationibus sermo uterque distinguitur; pares fere in utroque componendi figurae, ut propemodum qui utramvis artem didicerit ambas noverit. Sed quia ita natura fert, ne quid sic esse alteri simile possit, ut idem illi sit, (necesse est enim, omne quod simile est aliqua differentia ab eo, cui confertur, recedat); ideo cum partes orationis in utraque lingua arta inter se similitudine vincerentur, quasdam tamen proprietates, quibus seorsum insignirentur habuerunt ⁵⁾, quae Graeco nomine idiomatica vocantur. s (V ¹⁾) vocem diversitate inter lineas

PRAEF. absque articulo] Cf. Quintil. I, 4, 19. et Priscian. XVII, p. 1049 P., qui docet pronomen demonstrativum usurpari pro articulo. Idem statuerunt Isidorus Etym. I, 7, 5. et Martian. III, § 249. Vid. quae adnotavit Kopp. ad III, § 238.

Graecia sola] Cf. c. 14, § 20.

sortita est] Eodem modo hoc verbum usurpatur c. 3, § 5., c. 17, § 1., c. 19, § 16.

idiomatica] „Magna cum religione

secuti sumus veteris codicis auctoritatem, ita ut Graeca vocabula Latinis litteris scripta iisdem hic quoque repraesentaverimus, ut idiomatica enclisis diathesis et similia, quia ταρῆναι ista Latinis satis trita sunt.“ *Ops.* — Quam rationem ego servandam esse putavi nisi ubi literis Latinis adnectendae essent terminationes Graecae.

Hanc praefationem in codice V servatam esse integriorem facile

[234] I. De verborum utriusque differentiis vel societatibus.

Accidunt verbis utriusque linguae persona numeri figura coniugatio tempus modus, quem Graeci enclisin vocant, Latini cum formis in qualitate posuerunt, genus, quod apud Graecos 2 diathesis nuncupatur. Eandem paene cum casibus constructionem servant, ut *misereor illius, pareo illi, veneror illum*: *Φροντίζω τοῦδε, πείθομαι τῷδε, φιλῶ τόνδε*: ablativum Graecia non

Ms. P.]

I, 1. *qualitatem* (om. in) Edd.P.
ΛΩΝΤΩΝΔΕ P.

2. *parco* P. — ΦΙ-

Ms. V.]

a pr. m. adscriptam habet; ²⁾ *varietatesset*, literis superfluis punctis notatis; ³⁾ *hanelatu*). Endlicherus adnotavit: ¹⁾ „mansuetudine; ita cod. Mansuetudinem loquendi barbaro sermoni opponere videtur, nisi sit legendum: *consuetudine*.” — ^{b)} „lege penes singulas orationis partes.” — ^{c)} „habuerunt, ita cod. bene; habent Edd.”

I, 1. (2.) *Item prima utriusque verbi societas in hoc est, quod neutrum eorum in casus flectitur; deinde quod utrumque comitatur persona, numeri, figura, coniugatio, tempus, modus quem (Graeci) ¹⁾ enclisin ²⁾ vocant, Latini cum formis in qualitate ³⁾ posuerunt; genus quod apud Graecos diathesis nuncupatur. Horum singulis inspectis sollertius, quae in his diversa sunt, non latebunt. Circa casus ⁴⁾, ut diximus, utrisque perfecta communio est. 2. (3.) *Prima utriusque verbi societas est in hoc; nam et neutrum casibus declinatur et utrumque similiter universis pene casibus servit, ut misereor ¹⁾ illius, pareo ²⁾ illi, veneror illum, venio ab illo, nitor illo. Item φροντίζω τοῦδε, πείθομαι τῷδε ³⁾, φιλῶ τόνδε: ablativum enim vel quem dicunt septimum ¹⁾ Graecia non re-**

patet, neque in singulis verbis inest quidquam quod abhorreat a Macrobiani more dicendi. Verba loqui suum et ita natura fert, ne .. si quem offendant, is conferat quae adnotavimus ad Comm. I, 17, §§ 10 et 8.

I. *utriusque*] „Nisi culpa librarii excidit, certe subintelligendum est linguae.” ZEUX.

1. *Latini cum formis in qualitate posuerunt*] Sic scripsi Endlichero auctore cum cod. V. *Formae quae sint, intelligas e cap. 21. Praeterea conf. Diomedem lib. I. de qual. verb. p. 333 P. Opsopoeus adnotavit concinniores fore lectionem: „modus quem Graeci ἐγκλίσην vocant, qualitas, formae sive species, genus quod apud Graecos διάθεσις nuncupatur. Latini eandem paene cum Graecis in casibus constructionem servant.” — Adiecit Zeunius: „Locum hunc esse mancum et corruptum libenter Opsopoeo largimur. Etenim cum hic summa sive argumentum disputationis de verbi Graeci Latine ratione contineatur, utique desiderantur species sive formae de quibus infra deinceps disputatur. At negamus verba: Latini cum formis qualitatem po-*

suerunt esse delenda, cum rationem modi grammatici explicare videantur. Nam hic modus sane significat qualitatem, uti etiam a quibusdam dicitur, h. e. conditionem quandam seu statum sub diversis formis. Hinc eundem Varro species vocavit. Itaque nos quidem locum ita putamus emendandum et distinguendum: *Modus quem Graeci ἐγκλίσην vocant (Latini cum formis qualitatem posuerunt), formae sive species, genus, quod apud Graecos διάθεσις nuncupatur. Eandem paene cum Graecis constructionem per casus servant.* — Uterque homo doctus parum intellexisse videtur verbi servant subiectum non esse Latinos sed verba utriusque linguae, et cum casibus constructionem esse iungenda.

2. *pareo*] Secutus sum editiones propter Graecum verbum πείθομαι. Nam quominus infra scribatur *πέλδομαι*, impedit datus τῷδε. Verba *misereor* et *φροντίζω* sibi respondere demonstravit Zeunius his verbis: „*Misereri* non tantum dicitur de illa animi aegritudine ex alterius miseria, sed et de cura et studio opem misero quem amamus ferendi.”

recipit. Eadem illis personarum similitudo: prima *voco*, secunda 3 *vocas*, tertia *vocat*: καλῶ καλεῖς καλεῖ. In numeris una dissensio est, quod *δυϊκόν*, id est dualem, nulla Latinitas admisit, Graeci vero in verbis nominibusque *δυϊκά* videntur habere.

II. De figuris.

Figurae ambobus non sine discretionem pares. Nos dicimus 1 *curre* *percurro*, illi *τρέχω διατρέχω*. Quattuor quoque modis et haec et illa componuntur: ex duobus integris, *produco*; ex integro et corrupto, *perficio*; ex corrupto et integro, *accedo*; ex duobus corruptis, *occipio*. Similiter ἐκ δύο τελείων, *συντρέχω*· ἐκ τελείου καὶ ἀπολείποντος, *προσκινῶ*· ἐξ ἀπολείποντος καὶ τελείου, *συμβάλλω*· ἐκ δύο ἀπολείπόντων, *κωμῶδῶ*. Sunt quaedam composita quae non possunt resolvi, ut *suspicio conplexor*: ita apud illos τὸ μὲν *συντρέχω*. Sunt apud Graecos admissa post 2 compositionem, cum essent simplicia non recepta: νομῶ nihil[285] significat, tamen *οἰκονομῶ* dicitur; similiter *δομῶ* et *δομεύω*, *οἰκοδομῶ* et *βυσσοδομεύω* componuntur. Ita *facior* et *grego* non dicunt, *conficior* vero et *afficior* et *congrego* probe dicunt. Utrique verbo binæ praepositiones iunguntur. Homerus *προσπο-*

[Edd. pdaB.

II, 2. βυσσοδομεύω dzb. — Homerus] Iliad. χ', 221.; Od. ε', 525. —

[Ed. s.

capit. 3. Eadem illis et in personis similitudo est, quia in utroque ¹⁾ verbo III eadem personae sunt: prima *voco*, II *vocas*, III *vocat*, et apud illos καλῶ, καλεῖς, καλεῖ. Haec sunt fere quae habent ita inter se communia, ut in illis omnino non differant ²⁾. At in numeris haec una dissensio est, quod *δυϊκόν* ¹⁰⁾ usus in Latinitate nullus admisit. Nam qui putant fecere, dixere dualis esse numeri, subinepti sunt arguente Vergilio, qui verbis talibus universitatem vult contineri, ut — Conticuere omnes ¹⁾ — et — Una omnes fecere pedem ²⁾. s (V ¹⁾ om. Graeci; ²⁾ nencisim, n iterum expuncto; ³⁾ Circasus; ⁴⁾ mereor; ⁵⁾ parco; ⁶⁾ ΤΩΛΑΕ; ⁷⁾ VII; ⁸⁾ utro; ⁹⁾ deferant corr. in *diferant*; ¹⁰⁾ ΔΥΚΟΝ. Adnotavit Endl.: ¹⁾ „In qualitate; ita cod. pro eo quod Macrobbii edit. habet *qualitatem*, recte, ut videtur; similiter Donatus p. 17 L: *Qualitas verborum est et in formis*, et paulo post: *Qualitas verborum etiam in formis est constituta, quas formas alii verborum generibus vel significationibus admiscunt.* — ²⁾ „Virg. Aen. II, 1.“ — ³⁾ „Virg. Aen. V, 630. Ceterum §§ 1. 2. 3. editionis nostrae in codice ita sunt dispositi: 3. 2. 1.“

3. Eadem illis etc.] Cum his quodammodo possunt conferri quae leguntur de verb. cap. 1, § 13 sq., sed pertinent illa ad c. 13, § 9.

II. De figuris.] Cf. de verb. I, 15 aqq. et Charis. II, 4, 10. Figura verborum aut simplex est, ut scribo: aut composita, ut inscribo.

1. τὸ μὲν *συντρέχω*] Huc pertinent verba Opsopoei: „Exemplum non convenit: nam *συντρέχω* ἐκ δύο τελείων compositum, ut auctor ipse praemisit, et in duo integra resolvi potest: aliud itaque exemplum quaerendum erit,“ namque adiecit: „Vet. cod. habebat *ΤΟ ΜΕΝCINTPEXΩ*.“ — A Pontano perperam haec relata sunt ad an-

tecedentia: ἐκ δύο τελείων *συντρέχω*, quare Opsopoeus alucinari videtur Zeunio, qui ab hoc altero loco alienum esse verbum *συντρέχειν* probe intellexit, sed infelici conatu statuit substituendum esse *μεσουρανεῖν*. Quid verum sit, fateor me nescire.

2. *δομῶ* et *δομεύω*] „*Δομεύω* quidem nihil significat; at *δομῶ* Hesychio idem est quod compositum *οἰκοδομῶ*, *aedifico*: sed id apud maiorum gentium auctores vix reperias.“ Ors. — Lobeckius ad Phrynich. p. 587: „Verbi *δομεύω*, inquit, auctoritas exigua et ab ipsis grammaticis imminuta est.“

- 3 *κυλινδόμενος*. Virgilius *pede prosubigit terram*. Latinitas compositi verbi saepe primam syllabam mutat, *teneo contineo*; saepe non mutat, *lego neglego*. In Graeco verbo numquam prima syllaba adiecta praepositione violatur, *βάλλω ἀμφιβάλλω διαβάλλω καταβάλλω*, *ἄγω συνάγω προάγω διάγω*, *φέρω προφέρω διαφέρω ἀναφέρω*, *δέρω ἐκδέρω*, *φιλῶ καταφιλῶ*. Ultro equidem intemerato verbo praepositio saepe corrumpitur, *λέγω συλλέγω*, *βάλλω συμβάλλω*, *τρέχω ἐκτρέχω*. Hoc idem in Latinis: *fero efero*: *Aufugio et aufero* a praepositione ab componuntur, et in his solis ab movetur in *au* auctore Cicerone, sensumque habent retrorsum trahendi. Nigidius tamen putat verbum *autumo* eadem praepositione componi, quasi ab et aestimo, sicut abnumero idem est et numero: *autumo* vero et *dico* et *censeo* significat.
- 5 Graeca verba quando componuntur cum praepositione, eundem accentum sine dubio servant: *καταγράφω περιφέρω ἀναγλύφω ὑπομένω διατρέχω καταλαλῶ προορῶ*. Cum vero eis alia pars orationis adiungitur, modo mutant priorem modo teneunt accentum. Servant in his: *τίω ἀτίω*, *ὄσσω κινέσσω*, unde *κακισσόμενος*, *νίπτω χειρνίπτω*, unde est *χειρνέφαντο* δ' ἔπειτα, *κιδναρίζω χοροκιδναρίζω*. In aliis mutant: *γλύφω καλαμογλυφῶ*, *γράφω χειρογραφῶ*, *σθένω εὐσθενῶ*, *σέβω εὐσεβῶ*. Latini similiter servant: *praepono praecurro*; mutant: *colligo affero*. Apud Lat[286]nos nulla praepositio adiuncta mutat coniugationem, *clamo cla-*

Ms. P.]

Homerus P. — Virgilius] Georg. III, 256. — Vergilius Edd. 3.
 ΠΡΩΔΙΩ P. 4. Hoc item P. — in auctore (om. au) PEDd.
 5. κακισσόμενος] Cf. Hom. II. d, 105. — χειρνέφαντο] ib. 449. —
 ΔΕ ΕΠΕΙΤΑ P.

Ms. V.]

II. In Ve haec tantum leguntur ad § 4. pertinentia: (4.) Nigidius in commentariis grammaticalibus verbum *autumo* compositum ait ex praepositione ab et verbo aestimo, dictumque intercise *autumo* tamquam si diceretur ab aetimo, quod significaret totum aestimo. Sed *autumo* non id solum significat, aestimo, sed et dico et censeo.

προσποκυλινδόμενος] „Eustathius [p. 1830, 53.] per ἐκτεντικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἦκοντα explicat. Vide quae de hoc verbo tradit Dionys. Halic. περὶ συνθέσεως § 15.“ ZEUN.

prosubigit] „Plura si talia composita desideras, adi Quinctil. Inst. I, 9.“ ZEUN. Immo I, 5, 65.

3. *δέρω ἐκδέρω*] Ferendum non est, quod h. l. ἐκ ponitur inter praepositiones non corruptas, infra, § 4., in *τρέχω ἐκτρέχω* inter praepositiones corruptas, ubi Zen-ninus coniecit legendum esse *χέω ἐγγέω*. Cum vero de verbo c. I, § 16. *δέρω*, *ἐκδέρω* enumerata sint post *λέγω συλλέγω* inter ea verba quae composita sint cum praepositionibus corruptis: vix dubitandum

est quin excerptor haec verba non suo posuerit loco.

4. ab movetur in *au* auctore Cicerone] Cum antea legeretur: ab movetur in auctore Cicerone, adnotavit Pontanus: „Turbat locum immissa vocula in. Defenda omnino ea: et verba quae aspexit Macrobius sunt in Oratore [47, 156.] Tullii ista: Quid si etiam abfugit turpe visum est, et abfer noluerunt, aufer maluerunt, quae praepositio praeter haec duo verba nullo alio in verbo reperitur. Indicavit Scribervinus.“ — Sed in esse scribendum docuit Endlicherus in adnot. ad fragm. de verbo c. I, § 22.

6. nulla praepositio .. mutat coniugationem] „At vero ab hac regula

mas, *declamo declamas*: Graeci nonnumquam in compositione mutant coniugationem, *συλῶ συλᾶς, ιεροσυλῶ ιεροσυλᾶς· τιμῶ τιμᾶς, ἀτιμῶ ἀτιμοῖς· πειρῶ πειρᾶς, ἐμπειρῶ ἐμπειρεῖς*: licet sint qui dicant haec non σύνθετα sed παρασύνθετα, id est non ipsa composita sed ex compositis facta nominibus, ut *ιεροσυλῶ* non sit ἀπὸ τοῦ συλῶ sed ἀπὸ τοῦ ιεροσύλος, et *ἀτιμῶ* non ἀπὸ τοῦ τιμῶ sed ἀπὸ τοῦ ἀτιμος, et *ἐμπειρῶ* non ἀπὸ τοῦ πειρῶ sed ἀπὸ τοῦ ἐμπειρος. Et haec vocant παρασύνθετα quae ex συν- 7 θέτοις, id est ex compositis, veniunt. Nam *ἀβλεπῶ* non ἀπὸ τοῦ βλέπω derivatum est (ceterum τ non haberet), sed ἀπὸ τοῦ ἔβλεπτος. Contra *χειρονομῶ* non ἀπὸ τοῦ κόπτω (ceterum τ haberet), sed ἀπὸ τοῦ χειρονόμος. Unde haec nomina σύνθετα vocant, et verba ex ipsis facta παρασύνθετα. Sunt alia composita 8 quae foris declinantur: *κιδαρῶδῶ κιδαρῶδουν, δημηγορῶ ἐδημηγόρουν, παιδαγωγῶ ἐπαιδαγώγουν, δυσφορῶ ἐδυσφόρουν*. Intus vero declinantur *καταγράφω κατέγραφον, περιτρέχω περιτρέχον, διαβάλλω διέβαλλον*: quae imperativo faciunt *κατάγραφε περίτρεχε διάβαλλε*. Accentus autem de verbo non tolleretur, 9 nisi ei praecedentem partem orationis compositio agglutinasset: quod evenit et in aliis verbis in quibus modo longi temporis pondus priorem retinet accentum modo correpti levitas sursum repellit: *ἐνῆσαν ἐνεσαν, — Πολλοὶ δ' ἐνεσαν στονόεντες οἷστοι· — ἀνῆσαν ἀνεσαν, — Ἄλλ' ὅτε δῆριν Ἄνεσαν· — κατέιχε κάτεχε, — Νῦξ δὲ μάλα θυοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν*: item *συνήψας σύναψον, συνήξας σύναξον, συνείλον σύνελε, συνῆλθον σύν-* 10 *ελθε· οὕτως καὶ προείπον πρόειπε*. Memineris nullam fere in-

III. De coniugationibus.

Apud Graecos eorum verborum in quorum prima positione 1 circumflexus accentus ultimam syllabam tenet, tres sunt coniuga-

[Edd. pdzb.

6. ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΜΠΕΙΡΩC P. 7. nam ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΟΠΤΩ P. 9. Πολλοί] Od. φ', 12 et 60. — Ἄλλ' ὅτε Vid. not. ΑΛΛΟΤΕ P. ἄλλοτε Edd. — ἀνῆσαν Edd. — Νῦξ] Hom. Od. γ', 269. — θυοφερὴ proposuit Zeun. ex Hom. l. c. ΑΝΟΦΕΡΗ P. ἀνωφερῇ Edd. e conl. Scaligeri. Opsopoeus scripserat ἀνω φέρει. — ΚΑΤΑΙΧ P. — σύν- εις dzb.

[Ed. s.

III. In cod. V fol. 111. v. legitur breve excerptum ad hoc caput pertinens: Theodosius Macrobius de Graecorum coniugationibus sic ait: Apud Graecos tres 1) sunt coniugationes verborum, in 2) quorum prima positione circumflexus accentus ultimam syllabam tenet, quibus discre-

videtur excipiendum reddere, nisi forte noster grammaticus negaverit re vim praepositionis habere. At vero habemus edere subdere etc. Zeun.

9. ἀνῆσαν ἀνεσαν] Sine dubio scribendum erat ἀνείσαν ἀνεσαν. Sed nolui mutare quod fortasse ab ipso auctore profectum est. Unde

sumptus sit locus qui sequitur, nescio, sed commodius mihi esse videbatur ἄλλ' ὅτε quam ἄλλοτε: utrumque inest in codicis scriptura ΑΛΛΟΤΕ.

III. De coniugationibus.] Cf. de verbo 1, 1 sqq., ubi coniugationes tractantur Latinae.

tiones, quibus discretionem facit secunda persona, quia prima coniugatio habet in *EIS* diphthongum desinentem, ut *λαλεῖς*: secunda in *AIS*, cui ascribitur quidem *I*, sed nihil sono confert, ut *τιμᾶς*: tertia in *OIS* diphthongum, ut *στεφανοῖς*. Eorum vero verborum in quorum prima positione gravis accentus penultimam syllabam signat sex sunt coniugationes: sed in his non secunda persona discretionem facit, quippe eum in omnibus secunda persona in *EIS* diphthongum finiatur, sed harum coniugationem in prima persona differentiae deprehenduntur. Quaeritur enim in prima positione verbi cuiusque, quae litterae praecedant Ω finalem litteram verbi: et si inveneris ante Ω *B* Φ *Π* *ΙΤ*, *λεῖβω γράφω τέρω κόπτω*, primae coniugationis pronuntiabis: si autem reppereris *Γ* *Κ* *Χ*, *λέγω πλέκω τρέχω*, secundam vocabis: quod si *Δ* Θ *Τ*, *ἄδω πλήθω ἀνύτω*, tertiam dices: quarta erit, si habuerit *Z* aut duo *ΣΣ*, *φράζω, ὀρίσσω*: [238] si vero fuerint liquidae *Α* *Μ* *Ν* *Ρ*, *πάλλω νέμω κρίνω σπείρω*, quintam notabunt: sexta profertur διὰ καθαροῦ τοῦ Ω , *ῥέω θεραπεύω*. Nonnulli et septimam esse voluerunt praecedentibus

Ma. P. Edd. pdzb.]

III, 1. *τιμαῖς* Edd. 3. *Z* *H* aut duo *ΣΣ* *P*. — *πάλλω* scripsi suadente Opsopoeo. *ΠΩΩ* (sup. add. vendo) *P*. *φάλλω* Edd. — *ΠΟΥΩΡΕΩ* *P*. *τ* ω *ῥέω* d. *τῶνω*, *ῥέω* zb.

Ma. V.]

tionem facit secunda persona, quam prima coniugatio habet in *EIS* diphthongum ^{a)} desinentem ^{b)}, ut *λαλεῖς* ^{c)} et reliqua. Eorum vero verborum, in quorum prima positione gravis accentus penultimam signat, sex ^{d)} sunt coniugationes et in prima persona differentiae ^{e)} in his deprehenduntur. Quaeritur enim in prima positione cuiuscumque verbi, quae litterae praecedant finalem. ^{f)} (p. 194). (*V* ¹⁾ *III*; ²⁾ in om.; ³⁾ diphthongon; ⁴⁾ desinens; ⁵⁾ *TATHIS*; ⁶⁾ *VI*; ⁷⁾ differentiae). — Excerpta autem quae supra protulimus continuantur (*V* fol. 157. r. s. p. 189.) his verbis:

De coniugationibus incipit. 1. (5) Apud Graecos eorum verborum in quorum prima positione circumflexus accentus ultimam syllabam tenet *III* sunt coniugationes, quibus discretionem facit secunda persona quam ^{a)} prima coniugatio habet in *EIS* diphthongum desinentem, ut *καλεῖς*, secunda in *AIS* ^{b)}, cui adscribitur quidem *I*, sed nihil sono confert, ut *τιμᾶς* ^{c)}, tertia in *OIS* diphthongum ^{d)}, ut *στεφανοῖς*. 2. Eorum vero verborum in quorum prima positione gravis accentus penultimam syllabam signat *VI* sunt coniugationes, sed in his non secunda persona discretionem ^{e)} facit, quippe cum in omnibus secunda persona in *EIS* diphthongum finiatur, sed harum coniugationum in prima persona differentiae ^{f)} deprehenduntur. 3. Quaeritur enim in prima positione verbi cuiusque, quae litterae praecedant Ω finalem litteram verbi? Si inveneris ante Ω *B*, Φ , *Π*, *ΙΤ* ^{g)}, *λεῖβω*, *γράφω*, *τέρω*, *κόπτω*, primae coniugationis pronuntiabis. Si autem reppereris ^{h)} *Γ*, *Κ*, *Χ*, *λέγω*, *πλέκω*, *τρέχω*, secundam vocabis. Quod si *Δ*, Θ , *Τ*, *ἄδω*, *πλήθω* ⁱ⁾, *ἀνύτω* ^{j)}, tertiam dices. Quarta erit, si habuerit *Z* ἢ δύο *ΣΣ* ^{k)}, *φράζω*, *ὀρίσσω*. Si vero fuerint liquidae *Α*, *Μ*, *Ν*, *Ρ*, *πάλλω*, *νέμω* ^{l)}, *κρίνω*, *σπείρω*, quintam notabunt. Sexta profertur διὰ καθαροῦ τοῦ Ω , *ῥέω*, *θεραπεύω*. Nonnulli et septi-

1. *τιμᾶς*] Quod in edd. legitur *τιμαῖς*, id natum est e codicis scriptura *TIMAIC*. De *ῖωτα* subscripto in prima sua adnotatione Opsopoeus prodidit haec: „*ῖωτα* quod vulgo subscriptum vocant, in plerisque negleximus, quod auctor

no huius quidem anquam meminere. At ubi adscriptum fuit, fideliter expressimus“, quae minus congruunt cum hoc nostro loco. Ego, ubi necessarium esse videbatur, monito lectore addidi illud *ῖωτα*. Vid. not. ad c. 17, § 3.

Ξ Ψ, ἀλέξω ἔψω. Apud Latinos, quorum nullum verbum in 4
 finalem syllabam admittit accentum, cessant differentiae quas
 apud Graecos circumflexus gravisve fecerunt, quorum alterum in
 verbis ultimae alterum paenultimae Graeciam diximus deputasse.
 Restat igitur in his Latinitati unus accentus, gravem dico, qui 5
 solus Romana verba sortitus est: sed hoc proprium in verbis
 Latinis habet, quod non semper, ut apud Graecos, ubi fuerit,
 in paenultimam syllabam cadit, sed saepe et a fine tertiam tenet,
 ut *aggero refero*. Quod apud Graecos non potest evenire, 6
 apud quos in communi lingua fieri non potest, ut, cum finalis
 syllaba longa est, tertius a fine habeatur accentus: Ω autem natu-
 raliter longa est: ergo numquam accentus in huiusmodi verbis
 apud illos in tertium gradum syllabarum recedit. Singula tem- 7
 pora Graecorum verborum non simpliciter, sicut Latinitas com-
 pendio utitur, proferuntur: et, ut exempli causa unius verbi de-
 clinatio notetur, τῦπῶ perfectum facit τέτυπα, et sequitur altera
 eiusdem temporis declinatio, quod medium perfectum vocant, τέ-
 τυπα: item plus quam perfectum ἐτετύπειν, medium plus quam
 perfectum ἐτετύπειν· ἀορίστου ἔτυπα, μέσου ἀορίστου ἔτυπον:
 futurum primum τῦψω facit, futurum secundum τυπῶ. Similiter
 in passivo variantur tempora.

[Ed. s.]

*nam esse voluerunt praecedentibus Ξ, Ψ, ἀλέξω, ἔψω. 4. (6.) Apud La-
 tinos quorum nullum verbum in finalem syllabam admittit accentum, cessant
 differentiae, quas apud Graecos circumflexus gravisque fecerunt, quorum
 alterum in verbis ultimae, alterum penultimae Graeciam diximus deputasse.
 5. Restat igitur Latinitati in his unus accentus, gravem dico, qui solus
 Romana verba sortitus est; sed hoc proprium in verbis Latinis habet, quod
 non semper, ut apud Graecos, ubi fuerit, in penultimam syllabam cadit, sed
 saepe [om. et] a fine tertiam tenet, ut aggero, refero: 6. quod apud
 Graecos non potest evenire, apud quos in communi lingua fieri non potest,
 ut, cum finalis syllaba longa est, tertius a fine habeatur accentus. Ω au-
 tem naturaliter longum ¹²⁾ est, ergo numquam accentus in huiusmodi ver-
 bis apud illos in tertium gradum syllabarum recedit. Sed ad proposi-
 tum revertamur. Omnium igitur verborum apud Latinos om-
 nino coniugationes sunt tres ¹³⁾, in quibus, cum nullum ver-
 bum in fine, ut diximus, habeat accentum, differentias tamen
 coniugationum non in prima, sed in secunda persona Graeco
 quaerimus exemplo, quod apud illos in solis circumflexibili-
 bus ¹⁴⁾ observari solet. Prima ergo Latinorum coniugatio in
 secunda persona primae positionis verbo activo et neutro ha-
 bet. A ... ^{b)} gravi accentu sunt. 7. (7.) Singula tempora [om.
 Graecorum verborum] non simpliciter [om. sicut ... utitur] proferuntur, et,
 ut exempli causa unius verbi declinatio notetur, τῦπῶ perfectum facit τέ-
 τυπα, et sequitur altera eiusdem temporis ¹⁵⁾ declinatio, quod medium per-
 fectum vocant, τέτυπα. Item plusquamperfectum ἐτετύπειν, medium plus-
 quamperfectum ἐτετύπειν; ἀορίστου ἔτυπα, μέσου ἀορίστου ἔτυπον. Futu-
 rum primum τῦψω facit, futurum secundum τυπῶ. Sed et in passiva eius-
 dem verbi declinatione saepe contingit repetitio variata tempo-*

5. qui .. sortitus est] Cf. praef.

6. Ω autem naturaliter longa est] Endlicherus recepit id quod in
 cod. V a prima manu est correctum,
longum, et sane plerumque in li-
 teris sic invenitur usurpatum ge-
 nus neutrum in hoc libello, ut c.

4, §§ 3, 4, 6., c. 8, §§ 7 et 14.; c.
 9, §§ 1 et 3., sed etiam feminini
 generis non desunt exempla, ut c.
 5, § 5., ubi vid. not. Hoc loco (si
 forte mavis) propter antecedentia
 potest intelligi longa syllaba.

[209]

IV. De tempore praesenti.

Graecorum verba omnia quae in Ω exeunt, seu perispomena seu barytona sint, in quacumque coniugatione eundem, tam in prima quam in secunda persona, servant numerum syllabarum: omnia vero in MAI terminata varia syllabarum vicissitudine pensantur. Porro praesens omniae tempus quod in MAI terminatur omnimodo in secunda persona unam syllabam minuit, φιλοῦμαι φιλή, τιμῶμαι τιμή, στεφανοῦμαι στεφανοί, λέγομαι λέγη, γράφομαι γράφη, cum in activo pares syllabas utraque 3 persona servaverit. Item praesens tempus apud Graecos primae positionis, quod in Ω exit, alios modos de se generat. Nam tertia persona eius adhibito sibi N facit ex se infinitivum modum, ποιεῖ ποιεῖν, τιμᾷ τιμᾶν, χρυσοῖ χρυσοῦν: tertia enim coniugatio περισπωμένων OI diphthongum in prima positione tantum tenet, in reliquis autem verbi declinationibus mutat eam in

Ms. P.]

IV, 2. τιμοῦμαι Edd.P. — utraque personae P.
Edd.P. Vid. not. — et diphthongum p2-b.

8. χρυσοῖ

Ms. V.]

ribus contenta simplicibus Latinitatis compendiis. ε (V¹) ΑΞ.
2) ΤΙΜΑΣ. 3) diphthongom. 4) discretionem. 5) deferentiam (etiam infra). 6) .T. 7) repperieris. 8) ΠΑΕΝΘΩ. 9) ΑΝΙΤΩ. 10) ΖΗ ΑΟΥΟΣΣ. 11) ΟΝΕΜΩ. 12) longa, quod a p. m. correctum est in longum. 13) om. tres. 14) circumflexibus. 15) temporalis. Adnotavit Endl.: a) „Macrobo. edit. quia, minus recte.“ b) „Locus certe etiam in nostro codice mutilus; lacuna punctis a nobis indicata sic poterit expleri: secunda E, tertia correpta et producta ante litteram finalem. Verba: gravi accentu sunt ad verbum Graecum spectant, ad quod rediisse excerptorem e sequentibus patet.“

IV. De tempore praesenti. (8.) Praesens tempus in secunda coniugatione vel tertia producta in IO exeuntium secundam personam una syllaba profert minorem, doceo, doces; ambio, ambis; idem patitur et tertia correpta, si I ante O habeat, ut capio, capis; pario, paris. At in prima et ceteris verbis tertiae correptae idem manet numerus syllabarum in prima secundaque persona, seco, secas; dico, dicis. 1. Graecorum vero omnia verba, quae in Ω exeunt, seu perispomena seu barytona¹⁾ sint, in quacumque coniugatione eundem tam in prima quam in secunda persona servant numerum syllabarum. (9.) Porro in verbis vel apud Latinos²⁾ in OR, vel apud Graecos in MAI exeuntibus syllabas contraria vicissitudo dispensat; nam secunda coniugatio et tertia producta vel correpta I ante OR eundem numerum retinent syllabarum in utraque persona, doceor, doceris; nutrior, nutritis; capior, caperis, cum in activo modo horum verborum secunda minuitur; in prima autem coniugatione et ceteris tertiae correptae verbis una syllaba crescit in secunda persona, amor, amaris; dicor, diceris, cum in activo pares in utraque persona syllabas maneant. 2. At in graecis omne praesens tempus, quod in MAI terminatur, omnimodo in secunda persona unam syllabam minuit φιλοῦμαι, φιλή; γράφομαι, γράφη et similia cum in activo pares syllabas utraque persona servaverit. [Reliqua deunt.] ε (V¹) baritona. 2) Latinos om.)

IV. De tempore praesenti.] Cf. de verbo c. 2, § 5 aqq., ubi quidem agitur de lingua Latina: ad utramque linguam spectat excerptum Vindobonense quod posuimus h. l.

8. χρυσοῖ χρυσοῦν] Sic legendum

esse, non, ut in Edd. et, ut videtur, in cod. ms., χρυσοῦ χρυσοῦν, apparet et ex iis quae statim sequuntur, et ex § 4., ubi recte in omnibus exemplaribus legitur χρυσοῖ χρυσοῖ.

OT. Sed et in barytonis eadem infiniti modi creandi observatio repperitur: *τύπτει τύπτειν, λέγει λέγειν*, etc. Nec non et imperativum modum eadem tertia persona de se creat: in perispomenis quidem accentu ad superiorem syllabam translato, *ποιεῖ ποιεῖ, τιμᾷ τιμα, χρύσοι χρύσοι*: in barytonis autem subtracto *I*, *λέγει λέγε, γράφει γράφε, ἄρχει ἄρχε*. In coniunctivo modo nihil omnino mutatur, sed prima persona praesentis temporis modi indicativi eadem in coniunctivo modo prima persona praesentis, *ποιῶ ἐὰν ποιῶ, βοῶ ἐὰν βοῶ, θέλω ἐὰν θέλω, γράφω*^[290] *ἐὰν γράφω*. Verum differentiam facit secunda persona, *ποιῶ ποιεῖς, ἐὰν ποιῶ ἐὰν ποιῇς*. Item apud Graecos prima persona praesentis adiecto sibi *N* facit participium, *λαλῶ λαλῶν, γράφω γράφων*. Praesens tempus Graecorum verborum quod in *MAI* syllabam terminatur in *περισπωμένοις* quidem, si abiiciat *MAI* syllabam, facit imperativum, *φιλοῦμαι φιλοῦ, τιμᾷμαι τιμῶ, χρυσοῦμαι χρυσοῦ*: in barytonis vero, si abiecta *MAI* syllaba accipiat *T* litteram, *λέγομαι λέγου, γράφομαι γράφον*.

V. De praeterito imperfecto.

Graeca verba omnia, seu barytona sive perispomena, in tempore imperfecto eandem habent primam personam numeri singularis quae tertiā pluralis, *ἐποιοῦν ἐγώ, ἐποιοῦν ἐκείνοι*. Item 2 in Graecis verbis omnibus quorum positio prima in *Ω* desinit imperfectum tempus ultimam syllabam suam ab his incipere litteris facit a quibus ultima syllaba praesentis coepit, *τιμῶ ἐτιμῶν, γράφω ἐγράφον, τρέχω ἐτρεχον*, aut, si vocalis sola illic fuit, et hic in capite ultimae syllabae vocalis erit, *ποιῶ ἐποιοῦν, θεραπεύω ἐθεράπευον*. Omne Graecorum imperfectum activum 3 vel activo simile in *N* litteram desinit: sed barytona in brevem syllabam finiuntur, id est in *ON* semper, *ἐτρεχον ἐγραφον*: perispomena vero vel a verbis in *MI* exeuntibus longa terminantur, *ἐκάλουν ἐτίμων ἐδίδουν ἐτίδην*. Denique *ΠΙΠΤΩ*, quia modo acuto modo circumflexo accentu pronuntiatur, et *ἐπιπτον* et^[291] *ἐρίπτον* facit: *ΚΙΩ* propter eandem causam et *ἐκιον* et *ἐκλον*.

[Edd. pdzb.

6. modo indicativi dzb.

7. adiecta zb.

V, 3. ΕΛΕΑΟΥΝ P.

[Ed. z.

V. In Vs haec tantum ad hoc caput pertinentia leguntur: (10.) *In omni imperfecto tempore prima apud Latinos syllaba nec adiectione nec permutatione variatur, nam sive praesens tempus incipiat a vocali, eadem (V eadem eadem) vocalis in imperfecti declinatione servatur, ut ago, agebam; sive praesenti tempore initium consonans faciat, nulla imperfecto tempore vocalis accedit, rogo, rogabam.*

V. De praeterito imperfecto] De praeterito imperfecto Latino vid. de verbo c. 2, § 8.

3. *ἐπιπτον* et *ἐρίπτον*] „In hiace grammatici *P* geminare solent *ἐρίπτον*, *ἐρίρίπτον*” at vet. cod. *P* unicum utrobique habet, idque ab analogia non alienum esse his testimoniis confirmari potest. In ora-

culo Atheniensibus dato apud Eusebium lib. V de Evang. praepar.: *Πολλὰ δὲ τῇδ' ἀπολεί πνεύματα καὶ καταρρίπει*, quod vulgus *καταρρίπει* scribit. Lib. VIII. Sibyllin. orac., ut vet. cod. refert: *Αὐτός δ' εἰς θάνατον καὶ πῦρ αὐτῶν ἐψφεν*, ubi vulgatae editiones praeter metri regulam *ἐψφεν*. Zosimus lib.

- 4 Et hoc etiam observandum, ut aut imperfectum retineat numerum syllabarum quem praesens habet, aut crescat una. Manet aequalitas in illis quorum praesens a vocali coepit, incrementum patiuntur quorum praesens a consonante inchoat: *ἄγω ἤγον, λέγω*
 5 *ἔλεγον*. Nec sine ratione. Nam quae syllaba non crescunt adiectione temporis crescunt, dum incipientem vocalem de brevi longam faciunt, ut *ἄγω, A* brevis mutata est in *H* longam,
 6 *ἤγον*. Saepe tamen licentia poetica incremento carent. Nonnumquam prima ipsa vocalis, si brevis est, immobilis manet, sed vocalem alteram recipit, ut iunctae longam faciant syllabam: *ἔχω*
 7 *εἶχον, ἔλκω ἐλκον, ἔρπω ἐρπον*. Aliquotiens nec mutata nec altera recepta quae fuit ipsa producitur, *ἰδρύω ἰδρονον, ὕδρεύω ὕδρευον*. Hic enim *I* et *T* in praesenti correpta in imperfecto
 8 vero longa pronuntiantur. *ῥοθεῖω* autem manet ut fuit, *ὕιοθέτουν*, quia non potuit habere quo cresceret: in praesenti enim longa fuit diphthongi privilegio: licet in diphthongis maxime communibus permutatio sit recepta in diphthongos longiores, ut *AI* et *OI*, quia communes sunt et nonnumquam pro brevibus habeantur, in *H* aut in *Q* mutantur, *αἰνώ ἤνονν, οἰκῶ ὅκονν*.
 9 Nec me praeterit etiam *AT* diphthongum, quae numquam pro communi habita est, solere mutari, *αὐδῶ ἤδουν, αὐχῶ ἤχουν*, licet *OT* et *EI* inmutabiles maneant, *οὐρῶ οὐρονν, οὐτάζω οὐταζον, εἰκονίζω εἰκόνιζον, εἰκάζω εἰκαζον, τὸ γὰρ ἤκαζον ἄτ-*
 [292]*τικόν*. *Q* et *H* multo constantius manent, quod incrementum
 10 perfectio tanta non recipit, *ἀνοῦμαι ἀνούμην, ἤχῶ ἤχουν*. Ex-
 cipiuntur *ἑορτάζω* et *ὄφειλω*. Cum enim apud Graecos omnia imperfecta numquam medias sed tantum ultimam vel primam moveant, illorum alterum solam mediam movit, *ἑώρταζον*, cum *ἠόρταζον* facere debuisset, alterum et primam et mediam, *ὄφειλω*
 11 *ᾤψεν*. *Ὅρῶ* enim et *ἑώρῶν* non sunt contra regulam, quia *ὄρῶ*, cum *ᾤρῶν* facere debuit, ex abundanti principio *E* addita est, et fecit pro *ᾤρῶν* *ἑώρῶν*, ut *οἰνοχῶ ᾤνοχούν*, et tamen

Ms. P.]

5. *H* longum Edd.P. 6. *ἔλκω ἐλκον* scripsit Pontanus Opsopoeo et Scaligero suadentibus. *ΕΛΚΩ ΕΛΑΚΟΝ* P. 8. *ἤνονν* Edd.P. 9. *ἤκαζον* Edd.P. — *ἄττικόν*. *Q* et *H* coni. Opsopoeus. *ΑΤΤΙΚΟΝΩΣ ΕΣΤΙ*. multo P. *ἄττικόν* ἐστὶ. Multo Edd. — *ἔχῶ* p2-b.

II. in oraculo de Byzantina urbe: *ταχὺ δὴ λαγὲν αἰμοροήσει*, quod grammaticis est *αἰμορόήσει*.“ Ops. — Secutus sum codicis scripturam, licet non ignorem simplex *P* in his imperfectis poetarum esse. Vid. Buttm. ausführl. Griech. Sprachl. § 21, Not. 5.

5. *A* brevis mutata est in *H* longam] In odd. et, ut videtur, in cod. ms. legitur *longum*, sed h. l. femininum genus necessarium esse videtur, praesertim quum antecedit: dum incipientem vocalem de brevi longam faciunt. Cf. c. 3, § 6.

9. *ὄφειλω ᾤψεν*] In H. Stephani Theas. Gr. I. ed. Par. s. h. v. leguntur haec: „Sophron. apud Apollon. de pron. p. 63 B. Ἐγὼν δὲ τοι καὶ πάλαι ᾤψεν, ubi Bekk. contra cod. ᾤψιον. Choerob. vol II, p. 528, 2: Τὸ δὲ ὄφειλω, ὅπερ σημαίνει τὸ ἐπιθυμεῖν ἔχω τοῦ θεωρεῖσθαι, ὀφείλον εἶναι ἐν τῷ παρατατικῷ ᾤψιον διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου ... ἐγένετο ᾤψιον παρὰ Σάφρονα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. Conf. Cram. An. vol. IV, p. 213, 10., II, p. 246, 2. Ceterum saepe hoc verbum memorant etiam alii grammatici.“

dicitur *ἐπινοχόουν*, et pro *ἦν ἔην* dicunt. Non solum in verbis haec supervacua adiectio sed etiam in nominibus usurpata est, *ἔδνα ἔδνα* et similia. *Ἀναβαίνω* et *ἐπέχω* non primam sed se- 12 cundam syllabam mutaverunt, quia prima non verbi sed praepositionis est: verba enim sunt *βαίνω ἔχω*, et faciunt *ἐβαινον εἶχον*, inde *ἀνέβαινον ἐπέχον*. *Ἀναισχυντῶ* mutat primam, *ἦναι- 13 σχύντουν*, quia ex nomine compositum est, id est *ῥῆμα ὀνοματι- κόν*, *ἀναισχυντος ἀναισχυντῶ*: verba autem ex compositis nominibus parasyntheta vocantur, et a prima syllaba declinantur, ut *φίλιππος φιλιππίδω ἐφιλιππίδων*: licet non ignorem, quod *σύμ- 14 μαχος* et *συνήγορος* composita sint nomina et ex se faciunt verba parasyntheta, *συμμαχῶ συνηγοῶ*, quae tamen non foris sed intus declinantur, *συμμαχῶ συνεμάχουν*, *συνηγοῶ συνηγόρουν*: sed hoc ideo, quia praepositio hic habet significationem suam. Ceterum ubi nullus ex praepositione sensus accedit, foris decli- 15 natur imperfectum, id est adicitur illi vocalis, tamquam praesens tempus incipiat a consonanti, *καθίζω ἐκάθιζον*, *καθεύδω ἐκάθ- [293] ευδον*: hoc est *ἴζω* quod *καθίζω*, hoc *εὔδω* quod *καθεύδω*, quia praepositio nihil significat. Ubi vero additur ex praepositione 16 sensus, tunc in declinatione imperfecti quaerimus, unde incipiat verbum ipsum sine praepositione: et si verbum a vocali incipit, quamvis praepositio habeat consonantem, verbi tamen vocalem ex brevi mutamus in longam: ut *συνάγω συνήγον*, quia aliud est *ἄγω* aliud *συνάγω*. Item si praepositio quae sensum confert in- 17 cipiat a vocali, incipiente verbo a consonante, imperfectum manente eadem nec mutata praepositionis vocali aliam addit consonanti verbi vocalem, ut est *ἐνιχαίρω ἐνέχαιρον*, quia aliud est *ἐνιχαίρω* aliud *χαίρω*. Sane hoc observatur, ut vocalis quae ad- 18 ditur consonanti brevis sit, quia non potest ultra unum tempus excrescere: *λέγω ἔλεγον*, *λέγομαι ἐλεγόμην*. Unde *βούλομαι* et *δύναμαι* secundum communem regulam ex se faciunt *ἐβουλόμην ἔδυνάμην*: sed quod saepe legimus *ἡβουλόμην ἡδυνάμην*, Attica licentia est. Ultima quoque syllaba imperfecti nonnihil diversita- 19 tis habet, ut in perispomenis prima et tertia in *OTN* mittunt, *ἐπολουν ἐχρύσσουν*, secunda in *QN*, *ἐβόων*: quae fiunt in passivo vel passivis similibus *ἐποιούμην ἐχρυσούμην ἐβοώμην*. Apud 20 Graecos solus diffinitivus modus praesens ab imperfecto disiungit, ceteri omnes modi iungunt, ut *φιλῶ ἐφίλων*: at in imperativo *φίλει* praesens et imperfectum confunditur: similiter in coniunctivo *εἰάν φιλῶ* et in optativo *εἰ φιλοῖμι* et in infinitivo *φιλεῖν* utrumque simul tempus appellant.

[Edd. pdzb.]

13. mutant P. — *ἀναισχυντος* b. „*ἐνιχαίρω* poeticum est.“
 14. licet non ignorem, quod .. *composita sint*] Vid. not. ad Comm. I, 13, 18.
 19. vel passivis similibus] „Verba media, quae vulgo dicuntur, esse

17. *ἐγχαίρω* coni. Opsop., 19. passivis similibus coni. Zeu-
 nius, „cum auctor proxime ante passivo in numero singulari dixerit, atque ex coniunctione dativi et ablativi aliquid ingrati oriatur et horridi.“
 20. omnes modo dzb. Zeunius coni. omnes modi iunguntur.

14. licet non ignorem, quod .. *composita sint*] Vid. not. ad Comm. I, 13, 18.

19. vel passivis similibus] „Verba media, quae vulgo dicuntur, esse

intelligenda nemo non facile intelligit.“ Zeun. — Cf. c. 15, §§ 9 et 15.; c. 18, § 5.; Priscian. lib. VIII, cap. de temp. verb. p. 876.

20. at in imperativo *φίλει*] „Par-

[294]

VI. De tempore perfecto.

Perfectum tempus apud Graecos non a praesenti sed a futuro figuratur: nec sine ratione. Omne enim quod factum est prius faciendum fuit. In Graecis omne perfectum aut syllaba aut uno tempore maius prima positione sui profertur, ut λέλυκα ὥπνηκα. Nec moveat quod πεπόνηκα vel πεφίληκα et similia non una sed duabus syllabis primam verbi vincant positionem. Diximus enim primam perfecti positionem non esse praesens sed futurum, quod una non duabus syllabis superant, ut ποιήσω πεπόνηκα, φιλήσω πεφίληκα. Hoc etiam argumento probatur. Nam cum numquam perfectum tempus a prima positione sui et syllaba crescat et tempore, sed tantum altero: restat ut ὥπνηκα ἡγάπηκα, si a praesentibus facta sunt, ὀνῶ ἀγαπῶ, et syllaba maiora inveniantur et tempore: quod fieri per regulam non potest: a futuro igitur veniunt, ὀπνήσω ὥπνηκα et ἀγαπήσω ἡγάπηκα, primae vocalis correptae productione facta. Item cum numquam perfectum a consonanti incipiens per origini suae sit numero syllabarum, adversabitur regulae omne perfectum τῶν εἰς MI, quia parem praesentis syllabarum numerum tenet, δίδωμι δέδωκα, τίθημι τέθεικα. Sed non ita est: δάσω enim δέδωκα fecit et θήσω τέθεικα, et crevit syllaba. Numquam apud Graecos perfectum minus praesenti vel futuro invenitur. Item cum praesens a vocali incipit, omnimodo in praeterito movetur in longam. Numquam apud Graecos praeteritum perfectum in duabus syllabis invenitur, sed est interdum sex syllabarum, ut πεπολεμάσθηκα, est quinque, πεπολέμηκα, est quattuor, πεπολήκα, est trium, λέλυκα: nec umquam invenies trisyllabo minus. Necesse est enim, ut prima syllaba declinationis sit, ut λῆ-: so-

Ms. P.]

VI, 2. ΛΕΛΙΚΑ P.

6. trisyllaba p2-b.

Ms. V.]

VI, 1. (11.) Item necessarium regulariter praemonemus, quod apud Graecos perfectum tempus non a praesenti, sed ex futuro velut de quadam prima positione et origine sui figuratur. 2. Nec tamen te moveat, cur transactum de necdum facto figurari dicitur aestimantem, quod praeteritum antiquius sit futuro. Sed non ita est ^{a)}. Omne enim quod factum est, et hoc quod praeteritum est, aliquando futurum fuit; iure ergo de venturo quod iam venit efficitur, quia natura fore ^{b)} prius est quam fuisse. 6. Item apud Graecos numquam praeteritum perfectum in duabus syllabis invenitur, sed est interdum VI syllabarum, ut πεπολεμάσθηκα ^{c)}, est V, ut πεπολέμηκα, est IV, ut πεπολήκα, est trium, ut λέλυκα, nec umquam invenies trisyllabo minus. 7. Necesse est enim, ut sit prima syllaba declinationis,

ticula at non opponitur verbis ceteri omnes, sed exemplo ut φιλῶ etc.“ ZEUV.

VI. De tempore perfecto.] Cf. c. 14, § 19. De huius temperis formis Latinis vid. de verbo c. 2, § 11 sqq.

2. Nec moveat] Obtemperavi cœdici ms. Sed videtur esse legen-

dum: Nec te moveat, ut infra § 12. et h. l. in excerpto Vindobonensi. Vid. Gron. ad Comm. I, 12, 17. Nisi infra additum esset pronomen te, statuerem excerptorem omissionem nomine Symmachi, cui hunc librum inscriptum fuisse docemur excerpto Vindob., consulto omittisse pronomen.

cunda originis, ut $-\lambda\upsilon-$: tertia finalis, ut $-\kappa\alpha$. Quicquid igitur plus fuerit ad mediam syllabam, quae quidem originis est, refertur: declinatio vero et finis singulas possident, ut est $\pi\epsilon\phi\acute{\iota}\lambda\eta\kappa\alpha$, $\pi\epsilon-$ declinationis, $-\phi\acute{\iota}\lambda\eta-$ originis, $-\kappa\alpha$ finis. Ergo $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\lambda\epsilon\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$, id est perfectum, minus trisyllabo non invenitur 8 excepto $\omicron\lambda\delta\alpha$, quod bisyllabum est et $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\lambda\epsilon\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$. Nec mirum, cum hoc verbum in multis regulae resistat. Nullum namque perfectum hoc excepto ab OI diphthongo inchoare repperies. Item cum prima verbi positio EI diphthongo inchoat, in nullo tempore mutatur. Huius verbi origo, id est $\epsilon\lambda\delta\omega$, mutavit EI in OI . Quotiens perfectum a longa oritur, necesse est plus quam perfectum ab eadem semper incipere: quod hoc verbum neglegit: nam plus quam perfectum $\eta\delta\epsilon\upsilon\nu$ est, cum perfectum $\omicron\lambda\delta\alpha$ sit. Deinde omne participium in $\Omega\Sigma$ desinens solam ultimam syllabam in $\acute{\epsilon}\lambda\phi\alpha$ mutando idem tempus efficit, $\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\phi\eta\kappa\omega\varsigma$ $\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\phi\eta\kappa\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\kappa\omega\varsigma$ $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\kappa\alpha$: $\epsilon\lambda\delta\omega\varsigma$ autem non facit $\epsilon\lambda\delta\alpha$ sed $\omicron\lambda\delta\alpha$. Solus igitur iste $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\lambda\epsilon\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ vitiis obsessus non nocebit. Omne verbum Graecum, si in praesenti a simplici (ex-10 cepto P) incipit consonante, primam in tempore perfecto syllabam geminat, $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$ $\gamma\gamma\rho\alpha\phi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$. Nec talis geminatio praepositionis adiectu impeditur, $\pi\rho\kappa\omicron\mu\acute{\iota}\lambda\omega$ $\pi\rho\kappa\epsilon\kappa\acute{\omicron}\mu\iota\kappa\alpha$, [296] $\sigma\upsilon\gamma\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$ $\sigma\upsilon\gamma\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\alpha$. Omne perfectum tempus in perispomenis vel solum primum in barytonis desinit aut in $K\alpha$ aut in $\Phi\alpha$ aut in $X\alpha$, $\tau\epsilon\tau\eta\rho\eta\kappa\alpha$ $\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\phi\alpha$ $\pi\acute{\epsilon}\kappa\alpha\lambda\eta\kappa\alpha$, adeo ut omnes paene verbum similium declinationem sequatur: $\tau\eta\rho\acute{\omega}$ $\tau\eta\rho\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\chi\alpha\rho\acute{\omega}$ $\chi\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\tau\epsilon\tau\eta\rho\eta\kappa\alpha$ $\kappa\epsilon\chi\acute{\omega}\rho\eta\kappa\alpha$, $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omega$ $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\omega$ $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\phi\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\rho\alpha\phi\alpha$, $\pi\lambda\acute{\eta}\rho\tau\omega$ $\pi\lambda\acute{\eta}\rho\tau\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\tau\acute{\alpha}\tau\tau\omega$ $\tau\acute{\alpha}\tau\tau\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, $\pi\acute{\epsilon}\pi\lambda\eta\chi\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\alpha\chi\alpha$. Nec te moveat, quod, si Graecum verbum incipiat ab una de his literis quas $\delta\alpha\sigma\epsilon\alpha$ $\sigma\acute{\upsilon}\mu\phi\omega\nu\alpha$ vocant, cum ad

[Edd. pdaB.

9. $\epsilon\lambda\delta\epsilon\upsilon\nu$ Edd.P. — in α Edd.10. excepto γ Edd.P. — $\Pi\rho\omicron-$ $M\iota\zeta\omega$ P.11. $T\epsilon\theta\eta\phi\eta\kappa\alpha$ P. — $T\epsilon\theta\eta\kappa\alpha$ $\kappa\epsilon\kappa\omega\phi\eta\kappa\alpha$

[Ed. z.

secunda originis, tertia finalis, ut $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\kappa\alpha$ ΔE prima syllaba declinationis est, quae induxit magnum augmentum: ΔY originis est, quia prima verbi positio ab hac incipit; $K\alpha$ finalis est. 8. Nec te moveat $\omicron\lambda\delta\alpha$ quod disyllabum est, nam $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\lambda\epsilon\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma$ habetur; hoc enim multiplicatione corruptum docetur; 9. nam praeter hoc nullum perfectum tempus ab OI diphthongo incipit; huius verbi origo est $\epsilon\lambda\delta\omega$, et mutari EI in OI salva et incorrupta ratione non habuit ^c), inde $\epsilon\lambda\delta\epsilon\upsilon\nu$ debuit esse praeterito perfecto. z (V ¹) cor, punctis superpositis. ²) $\Pi\epsilon\pi\omicron\lambda\eta\mu\alpha\ \rho\alpha\ \nu\kappa\alpha$). Adnotavit Endl.: ³) „Excerptoris verba apud nos esse videntur.“ ^b) „fore legendum esse acute vidit Kopitarus V, CL.“ ^c) „Nota Graecismum.“

8. perfectum minus trisyllabo non invenitur excepto $\omicron\lambda\delta\alpha$] Hoc verbum non esse docent perfecta $\eta\chi\alpha$ $\epsilon\lambda\chi\alpha$.

9. $\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\phi\eta\kappa\omega\varsigma$ $\gamma\epsilon\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\eta\kappa\alpha$] Vid. H. Steph. Thes. Gr. L. ed. Paris. vol. II, p. 782, ubi leguntur haecce: „Cum $\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\phi\alpha$ permutatur $\gamma\epsilon\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\eta\kappa\alpha$ ap. Lucian. de hist. scrib. c. 31. et alibi. Vid. Dorv. ad Char. 8, 5, p. 624, Lobeck. ad Phryn. p.

764, Tzetz. ad Lycophr. p. 257 Müll., ab Schaefer. cit.; Xenophont. Anab. VII, 8, 1. et qui Aristaeleti II. duos citavit Bast. Ep. crit. p. 242.“

10. excepto P] Huiusmodi verbis Kühner Ansführ. Gr. der gr. Spr. § 96, 4. „eine Ausnahme machen die mit ϕ .“ P facile mutari potuisse in Γ , quod vulgo legitur, apparet.

- geminatorem venit, non *δασὺ* iteratur, sed *ἀντιστοιχόν* eius, 13 *δαρῶν redάρῶνα, πορεύω περὸν εὐνα, χέλω κήρυκα*. In Latinis vero eadem litera geminatur, *fallo fefelli*. F enim apud Latinos *δασὺ* non est, quia non habent consonantes *δασίας* et F digammon est *Αἰολίων*: quod illi solent magis contra vim aspirationis adhibere, tantum abest, ut pro Φ habendum sit. Ipsum autem Φ adeo Latinitas non recipit, ut pro ea etiam in Graecis 14 nominibus P et H utatur, ut *Philippus Phaeton*. — *Frigeo frizi* facit a secunda coniugatione: *frigo* vero *frizi* a tertia, unde *frizum frizorium*, id est calefactorium. Similiter *aceo* *aces*, *acui*, unde inchoativum *acesco*: et *aeuo* *acuis*, *acui*. *Fero tuli* et *tollo tuli*, [*sustulo*] *sustuli*, [*adtulio*] *adtuli*. Actius vero in *Andromeda* etiam ex eo quod est *tulo*, quasi a *thomate tuli*, declinat: *Nisi quod tua facultas nobis tulat operam*. *Vertor* et *verror* *versus sum*. *Patior* et *pandor* *passus sum*, non *panous*. Virgilius: *passis crinibus*. *Explico explicui*, quia *plico plicui*: sed Cicero pro *Tullio explicavit* ait.

[207] VII. De plus quam perfecto.

In Graecis verbis quae in *Ω* exeunt omne perfectum tempus mutat in fine *Α* in *ΕΙΝ*, et facit plus quam perfectum, 2 quod illi *ὑπερσυντέλειον* vocant. In capite vero, si perfectum a vocali incipit, ab eadem vocali et plus quam perfectum incipiat necesse est, *ἐπαρξα ἐπαράξα, εἰρηνα εἰρήνα*: si vero initium perfecti consonans fuerit, tunc *ὑπερσυντέλειος* ab adiecta

Ms. P.]

- P. 12. *ΦΟΝΕΙΩ* P. *φονέω* p2-b. 14. *Frigeo, frizi* sit p-2. *frigeo, frigi* b e conl. Zenii. Vid. not. — *aeuo, acuis, acui* Edd. P. — [Virgilius] *Aen.* I, 480. et II, 403. — [Vergilius] Edd. — *passis* P. — [Cicero pro Tullio] Ex hac oratione *Diomedes* lib. I, p. 369 *Putsch.* affert *plicavi*.

Ms. V.]

VII. In *Vs* hoc caput omnino omissum est.

12. *ἀντιστοιχόν* eius] „*ἀντιστοιχα* apud grammaticos Graecos sunt literae consonantes quae cum aliis ob leges euphoniae inprimis permutantur, et in illarum locum succedunt: veluti *Φ, Χ, Θ* et *Π, Κ, Τ* etc.“ *Zsun.* — Cf. *Athen. Deipnos.* XI, 103, p. 501 B. *ἡ μὲν φιδάλη καὶ ἀντιστοιχίαν ἐστὶ πιδάλη.*

13. *F digammon est Αἰολίων*] „Monuit recte amicus F maiuscula haec commode illuminanda. Ea enim apud Aeoles digamma. Laudat ex tripode Apollinis, qui Byzantii, Priscianus: *ΑΗΜΟΦΑΙΩΝ, ΛΑΟΚΑΙΩΝ*.“ *Pent.* — Vid. F. Thierach. *Gr. Gramm.* § 152. et *Steph. Thea. Gr. L. a. v. Ἀγάρμα*, ubi *Guil. Dindorfius*: „*Alia*, inquit, *forma Ἀγάρμων*, *τὸ*, locis plurimis legitur apud *Alypium*, vid. *Meibom. not.* p. 70. *Digammos* littera ex *Torentiano Mauro* memorat *Schneider*.“

14. *Frigeo frizi*] „Formam huius verbi esse corruptam patet non modo ex sequenti explicatione, sed et ex seq. verbo *frizi*. Igitur audacter lege *frigi*. Ceterum auctor hoc verbum propterea posuit, quod respondet Graeco *φρύγαν*.“ *Zsun.* — Non vidit homo doctus agi de eiusdem formae praeteritis perfectis quae a diversis verbis essent derivanda. Prima tantum persona, ut e codice elucet, ponenda erat pro tertia *frisit*, quam in suis exemplaribus invenit *Zennius*.

[*sustulo*] .. [*adtulo*] Haec uerba inclusi ut non convenientia antecedentibus.

explicavit] „De usu huius praeteriti et loco *Ciceronis* in orat. pro leg. *Manlii*. [11, 36.] vide quae tradit *Gellius* I, 7, sub finem.“ *Zsun.*

VII. De plus quam perfecto] De hoc tempore pauca tantum supersunt in fragm. de verbo c. 1, § 15.

sibi vocali incipit, *πεποιήμα ἐπεποιήκειν, γέγραφα ἐγγράφειν*: nec inmerito. Bina enim tempora, ut et supra diximus, naturalis 3 quaedam cognatio copulavit: cum praesenti imperfectum, cum perfecto plus quam perfectum, cum aoristo Graecorum futurum. Ideo apud illos sicut incipiente praesenti a vocali imperfectum 4 similiter a vocali incipit, si vero praesens a consonante coepit, additur imperfecto vocalis, *φθείρω φθείρων*: ita et plus quam perfectum simili observatione de initio perfecti cognati sibi leges assumit excepto eo quod brevem quam in principio perfecti reperit non mutat in longam, sicut mutat imperfectum de capite praesentis acceptam, *ἄγω ἤγον*. Post plus quam perfectum con- 5 sequens erat, ut de infinito tempore, id est *περὶ ἀορίστου*, tractaremus, sed ideo praetermittimus, quia eo Latinitas caret.

VIII. De futuro.

Tres sunt omnino syllabae quae in Graecis verbis futuro 1 tempori terminum faciunt. Aut enim in ΣΩ exit aut in ΞΩ^[298] aut in ΨΩ, *λαλήσω πράξω γράψω*, nisi quod quinta βαρυτόνων ante Ω liquidam suam retinet. Item Graeca verba, si perispo- 2 mena sint cuiuscumque coniugationis, ultra numerum syllabarum praesentis augent una syllaba futurum: *ποιῶ ποιήσω, τιμῶ τιμήσω, δηλῶ δηλώσω*: barytona in quacumque coniugatione eundem numerum servant: *λέγω λέξω, ἄγω ἄξω, ἐγείρω ἐγερῶ, ἡνιοχέω ἡνιοχέσω*. In Graecis Latinisque verbis paenultima 3 praesentis manet in futuro, *ἀγαπῶ ἀγαπήσω, -γα- mansit; θερραπύω θερραπέυσω, -πεν- mansit; cogito cogitabo, -γι- mansit*. Si verbum barytonon sit habens in praesenti μεταβολὸν 4 ante Ω, id est liquidam consonantem, tunc paenultima quae in praesenti longa fuit fit brevis in futuro: *πλύνω πλυνῶ, χαίρω χαρινῶ, ἐγείρω ἐγεῖρῶ*. Diximus perispomena augere una syllaba 5 futurum, quia crescit ultima: *φιλῶ φιλήσω, νικῶ νικήσω, στεφανῶ στεφανώσω*. Sed non semper sub eadem praecedentis litterae observatione succedit adiectio. Nam in prima coniugatione 6 aut H aut E ante Ω repperitur, *πῶλῶ πωλήσω, φορῶ φορήσω*. Et apud illos, quotiens in futuro E ante Ω ponitur, bre-

[Edd. pzb.

VII, 2. *ypersinthelicus* P. 4. *praesente* Edd. — *ἐφθείρων* scripsi Opanpoeo et Zeunio suadentibus. Vid. not. *ἐφθαρχα* P Edd.

VIII, 1. *barytonon* Fdd.P. 4. *XPYNΩ XPYNΩ* P. *χαίρω* *χαρινῶ* emendavit Opsop. Quod non improhans Zeunius proposuit minus recte *χαίρω* vel *παίρω* vel *χαίρω*. 6. *φορέσω* Edd.

[Ed. s.

VIII. In V² haec tantum leguntur huc pertinentia: 1. (12.) *Item tres sunt omnino syllabae, quae in graecis verbis futuro tempori terminum faciunt, aut enim in ΣΩ exit, aut in ΞΩ, aut in ΨΩ¹), ut λαλήσω, πράξω, γράψω²*. (V¹) ΧΩ. ²) ΤΡΑΧΩ.

4. *φθείρω φθείρων*] Quod in omnibus exemplaribus legitur, φθείρω *ἐφθαρχα*, inde ortum esse putaverim, quod quis margini adscripserit *ἐφθαρχα* post verbum *repperit* addendum, idque pro *ἐφθείρων* h. l. sit insertum.

5. *ideo praetermittimus*] Cf. c. 18, § 7.

VIII. *De futuro*] In fragm. de verbo perpauca de hoc tempore supersunt c. 1, § 16.

6. *φορῶ φορήσω*] Desideratur exemplum futuri in εσω desinen-

vem esse praesentis paenultimam observatum est. Nec tamen reciproca est necessitas, ut, quotiens brevis est paenultima praesentis, *E* ante Ω sit in futuro: ecce enim νοῶ νοήσω, φιλῶ φιλήσω. Secunda coniugatio aut *H* ante Ω in futuro habet, ut ὀπτῶ ὀπτήσω: aut *A* productum, ut περάσω: aut *A* correptum, ut γελάσω. Deprehensumque est eorum futurorum *A* in paenultima produci quorum praesens aut nullam consonantem ante [299] Ω aut *P* habet, ἔω ἑάσω, περῶ περάσω, in contrarium non redeunte necessitate, siquidem χρῶ χρήσω facit et ἔγγνω ἐγγνήσω: illic vero corripitur ubi in praesenti ante Ω *A* invenitur, γελῶ γελάσω: sed nec in hoc haec in se necessitas redit, κολλήω κολλήσω. Πεινῶσω autem et διψῶσω Dorica sunt per solam litteram, non etiam per accentum: illi enim in omni futuro in 8 Ω desinente ultimam circumflectunt. Tertia aut Ω in paenultima futuri habet aut *O*: sed hic certa distinctio est. Nam verba quae derivativa sunt Ω habent, quae vero principalia nec ex alio tracta *O*: τέκνον, τεκνῶ τεκνώσω· στέφανος, στεφανῶ στεφανώσω: ὁμῶ autem ὁμοῖς, quia non derivatum est, ὁμόσω 9 facit et ἀρῶ ἀροῖς ἀρόσω. Apud Graecos non facile prima syllaba praesentis mutatur in futuro, quod praemissis patebit regulis. Futurum apud illos altero e duobus locis movetur, aut ultimo aut paenultimo. Ultimus duobus modis movetur, aut literis aut accentu: literis, ut γράφω γράψω, νύσσω νύξω: accentu, ut 10 νέμω νεμῶ, δέρω δερῶ. Et cum movetur ultimus, non omnimodo movet paenultimum: motus autem paenultima omnimodo ultimam movet: ἀγέλω ἀγερῶ, μιανῶ μιανῶ. Hic enim et de paenultima subtracta est litera, et in ultimam cecidit accentus.

Ms. P.]

7. in contrarium scripsi e coni. Opsopoei, qui confert id quod sequitur: haec in se necessitas redit. contrarium (om. in) Edd.P. — ἐγγνῶ (om. et) Edd. — πινῶσω Edd.P. 8. στέφανος om. p2-b; reponendum esse vidit Zeun. — $\Omega\Omega$... $\Omega\Omega\Omega$ P. $\delta\mu\omega$... $\delta\mu\omega\iota\varsigma$... $\delta\mu\omega\iota\varsigma$ Edd. 10. MAIN Ω MAN Ω P. Sed cf. § 11. — in ultimam recidit coni. Zeun.

tis: sed hand recte scriptum est φορέσω. Statuendum est potius aliud verbum excidisse, ut στορῶ στορέσω. Verbum ipsum φορῶ hic positum non fuisse inde collegeris, quod hoc praemisso non aliis opus erat verbis quibus probaretur non, quotiens brevis esset paenultima praesentis, *E* ante Ω esse in futuro. At omnino illam observationem, quotiens in futuro *E* ante Ω ponatur, brevem esse praesentis paenultimam nihili esse demonstrant verba αἰνῶ et ἀρκῶ.

7. περάσω] Hoc ubi significet transibo, α habere productum, sed correptum, ubi significet vendam, docent grammatici.

πεινῶσω et διψῶσω] Cf. Lobeck.

ad Phrynich. p. 204.: „Pro πεινήσω etiam nonnulli labente Graecitate πεινῶσω dixerunt, quod Dorica τροπή effectum tradunt grammatici. V. Etym. s. v. βοήσω, Draco p. 15. Schol. in Dion. Gramm. p. 807.“ etc. — Haec leguntur in H. Steph. Thes. Gr. L. s. v. πεινῶσω, ubi additur Choerob. in Theod. p. 655, 6. Futurum διψῶσω neutro loco commemoratur.

illi] sc. Dorici, quod est intelligendum ex antecedenti Dorica sunt.

9. quod praemissis patebit regulis] „Aut corrige posterioribus, aut certe, quod sane paulo diutius videtur, interpretabere per sequentes.“ Zeun. — Intelligas: „quando erant praemissae regulae.“

Nec non et *πύλω πύλω*, *ἐρύκω ἐρύκω*. Mutata est et finalis in litera et quae antecedit in tempore, siquidem *I* et *T* verborum supra dictorum in praesenti quidem producuntur, corripiuntur autem in futuro. Si ergo necesse est, ut in barytonis ver-11 bis quae habent in praesenti ante *Ω* liquidam consonantem in futuro paenultima ex longa brevis fiat, ut *ἀγείρω ἀγερώ*, *μαλ- [300] νω μανῶ*: sequitur, ut, cum huiusmodi verba bisyllaba repperiuntur, in quibus syllaba quae incipit ipsa est utique in paenultima, tunc mutetur non quasi prima sed quasi paenultima, *κείρω κερῶ*, *σπείρω σπερῶ*. Ita fit, ut apud Graecos mutari 12 nonnumquam futuri syllaba prima dicatur. Item *τρέπω* primam literam permutantes *θρέπω* faciunt, et *ἔχω ψιλόν* *ἔξω* *δασύν* pronuntiant: sed *θρέπω* quidem ut diceretur, *Ἰωνες* obtinuerunt, quibus libido est aspirationem modo addere modo demere: addere, ut *τρέπω* *θρέπω* et *τρέχω* *θρέχω*: demere, ut *θρίξ* *τριχὸς* faciunt. *ἔχω* autem et *ἔξω* circa aspirationem certa ratione dis-13 sentiunt, quia, cum fas esset utrique aspirationem dari, ut *ἔλω* *ἔλξω*, hanc *τῷ* *ἔχω* assignari necessitas illa non passa est, quia fieri non potest, ut ulla vocalis praeposita *X* literae aspirationem habeat. Denique *T*, quia numquam sine aspiratione incipit, 14 numquam *X* literae praeponitur, ne alterius natura violetur, aut *τοῦ T*, si incipiat sine aspiratione, aut *τοῦ X*, si qua vocalem cum aspiratione sustineat. Futurum ergo *ἔξω*, subducta aspira-15 tione necessitate *X* literae, spiritum vehementiorem aut recipit aut tenuit. In nonnullis vero verbis in *MI* exeuntibus fit primae syllabae non permutatio sed amissio, ut *τίθῃμι* *θήσω*, *δί-δωμι* *δώσω*, *κίχθημι* *χρήσω*.

IX. De praesenti tempore passivo.

Omne praesens tempus apud Graecos in *Ω* desinens modi 1 indicativi generis activi verbi perispomeni, si secundae coniuga-[301]

[Edd. pdxh.

12. *Idem* coni. Zeun. — *Iones* Edd. Sed cf. c. 14, §§ 15, 18, 20. — *TPEΦΩ TPEΨΩ* P. 13. littera ea P. 14. si quam coni. Ops. 15. aut recipit aut renuit coni. Ops. aut recipit aut tenuit coni. Pont. nunc recipit pro tenui Zeun. Vid. not. — *TIΘE-MI* P.

[Ms. V. Ed. ε.

IX. In *V* haec tantum leguntur: 1. (13.) Item omne praesens tempus apud Graecos in *Ω* desinens, modi indicativi, generis activi, verbi

10. corripuntur autem in futuro] Immo videntur corripi propter duplicem quae sequitur consonantem, qua sola produceretur syllaba. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 107.

13. necessitas illa] „Nostrae necessitatem subinde adhibet pro regula. Eandem vim Graeci ἀνάγκη subiiciunt. Nam sane in omni regula est quaedam necessitas, qua aliquid fieri debet. Sic Anacreon 36. habet νόμους καὶ ῥητόρων ἀνάγκας.“ ZEUN. — Cf. c. 15, § 4., c. 16, §§ 2 et 3.

15. subducta aspiratione] sc. in praesenti tempore.

spiritum vehementiorem aut recipit aut tenuit] „Spiritus vehementior hic est qui alias dicitur asper, cui opponitur tenuis.“ ZEUN. — Haec verba qui mutare voluerunt, ii non recte ea intellexerunt. Namque si respicimus ad aoristum *ἔχον*, verbi *ἔχω* origo est *ΣΕΧ* vel *Σ* in spiritum asperum mollito *ΕΧ*. Hic spiritus cum in praesenti tempore mutetur in lenem, in futuro aut, si respicimus ad praesens, recipitur, aut, si ad originem, tenetur.

tionis sit, adhibet fini suo *MAI* syllabam et facit de se passivum, βοῶ βοῶμαι, τιμῶ τιμῶμαι: si vero sit primæ vel tertiæ, Ω in *OT* mutato et accepta similiter *MAI* passivum creat, φι-
 2 λῶ φιλοῦμαι, χρυσῶ χρυσούμαι. Permutationem autem Ω in
OT de circumflexo accentu nasci indicium est futurum lingue
 Doricæ, quod hanc permutationem, cum in alterum genus transit,
 3 sibi vindicat, ποιήσω ποιησούμαι, λέξω λεξούμαι. At in bary-
 tonis omnibus Ω in *O* mutato et adiecta *MAI* passivum figura-
 4 tur, λέγω λέγομαι, τύπτω τύπτομαι, ἡνιοχέω ἡνιοχεύομαι. Ita
 ergo breviter diffinitiveque dicendum est: Omne praesens passi-
 vum habet in paenultima aut Ω aut *OT* aut *O*, τιμῶμαι φιλοῦ-
 5 μαί γράφομαι. Quae aliter habuerint ex illis verbis sunt quo-
 rum prima positio in *MI* exit, quae semper passivi paenultimam
 brevem faciunt, ut τίθεμαι ἵσταμαι δίδομαι. Item ex secunda
 vel tertia coniugatione eadem est secunda persona passivi quae
 activi tertia, νικᾷ ἐκείνος, νικᾷ σύ· στεφανοῖ ἐκείνος, στεφανοῖ
 6 σύ. Item praesens quod in *MAI* desinit, seu peripomenon seu
 barytonon et cuiuscumque coniugationis sit praeter illa quorum
 prima positio in *MI* exit, secundam personam una syllaba mino-
 rem profert, λαλοῦμαι λαλῇ, τιμῶμαι τιμᾷ, στεφανοῦμαι στεφα-
 νοῖ, λέγομαι λέγῃ, θεραπεύομαι θεραπεύῃ.

X. De tempore minus quam perfecto passivo.

Minus quam perfectum passivum apud Graecos duobus nas-
 [302]citur modis. Aut enim omne praesens tempus passivum mu-
 tata in fine *AI* diphthongo in *HN* cum adiectione temporis
 crescentis in capite facit ex se minus quam perfectum, ἄγομαι
 ἡγόμην, τρέφομαι ἐτρέφόμην: aut minus quam perfectum acti-
 vum ante ultimam literam suam inserit *MH* et facit ex se pas-
 2 sivum, ἐποιοῦν ἐποιούμην, ἔγραφον ἔγραφόμην. Apud Graecos
 minus perfecto passivum minorem syllaba in verbis omnibus pro-
 fert secundam personam praeter illa quae in *MI* exeunt: ἐποι-
 ούμην ἐποιού, ἐτιμώμην ἐτιμῶ, ἐδηλούμην ἐδηλοῦ, ἐλεγόμην
 ἐλέγου.

Ms. P.]

IX, 3. Aut in P.

6. AAAH .. TIMA .. AEGH P.

X, 1. ΤΡΕΦΟΜΗΝ P.

2. syllaba scripsi e conl. Zenulf.

syllaba m Edd.P.

Ms. V. Ed. s.]

peripomeni, si secundae coniugationis sit, adhibet fini suo *MAI* syllabam
 et facit de se passivum; βοῶ βοῶμαι, τιμῶ τιμῶμαι. Si vero sit primæ
 vel tertiæ, Ω in *OY* mutato et accepta (V a p. m. coepta) similiter *MAI*
 passivum creat, φιλῶ φιλοῦμαι, χρυσῶ χρυσούμαι. Permutationem autem
 Ω in *OY* de circumflexo accentu indicium est. (Reliqua vid. c. 23.)

IX, 2. futurum lingue Doricæ]

„Cf. Varinus Phavorinus sub voce ἐπώρε.“ Zenulf.

4. prima positio] „In nominibus a veteribus grammaticis prima po-
 sitio dicitur casus nominativus, in
 verbis autem quae vulgo prima
 vocatur persona.“ Zenulf. — Erroneo
 hominem doctum non est difficile
 probatu. Nam prima persona hoc
 ipso nomine appellatur c. 3, § 2.,

c. 4, § 5., c. 13, §§ 6 et 8. al., eod
 prima positio id est unde aliud
 quid derivatur, sive persona sive
 tempus sive modus est. Cf. c. 3,
 §§ 1. 2. 3., c. 4, § 3., c. 5, § 1., im-
 primis autem c. 6, §§ 1. 2. 3., c.
 14, § 12., c. 15, § 7. Idem valet
 primum thema c. 15, § 17. et thema
 c. 19, § 17.

X, 1. temporis crescentis] quod
 augmentum vocant grammatici.

XI. De perfecto et plus quam perfecto passivis.

Perfectum activum quod in *KA* desinit, si habuerit paenultima-
mam natura longam, transfert finale syllabam in *MAI* et facit de
se passivum: *νεύνηκα νεύνημαι, τετίληκα τετίλημαι, κεχύσασκα*
κεχύσασμαι: si vero paenultima brevis sit, *σίγμα* superaddit ultimae
(oportet enim paenultimam in hoc tempore aut natura aut posi-
tione longam fieri): *τετίλεκα τετίλεσμαι, γεγέλακα γεγέλασμαι,*
ἤφακα ἤφασμαι. Denique et in sexta verbi barytoni, quia inter-2
dum in illa *παρακαίμενος* habet paenultimam longam interdum
brevem, ubi longa est, tantum mutat *KA* in *MAI*, ubi vero
brevis est, addit et *σίγμα*: *θεραπεύω τεθεράπευκα τεθεράπευμαι,*
σθεννύω ἐσθενκα ἐσθεσμαι, ἔνω ἔνεκα ἔνεσμαι. *Λέλυκα* autem
λέλυμαι et *τέδυκα τέδυμαι* non carent vitio, quia, cum brevis *Υ*,
Ξ non recipit. Sane in barytonis tertia coniugatio et cum paen-3
ultimam longam habeat, tamen adhibet *σίγμα*, *πέπεικα πέ-*[303]
πισμαι. Quae in *ΦΑ* desinunt vel quae ante *Α* habent *ΓΚ*,
haec *διὰ δύο μύ* in passivo pronuntiantur, *τέτυφα τέτυνμαι*:
quae vero in *KA*, transeunt in *ΓMAI*, *νένυχα νένυνμαι, πέ-*
πληχα πέπληνμαι. Cum ante ultimam syllabam aut *P* aut *Α*
repperitur, *KA* transit in *MAI*, *ἐφαλκα ἐφαλμαι, κέκαρκα κέ-*
καρμαι. Idem servant et verba quae in prima positione *N* ha-
bent in ultima syllaba, *κρίνω κέκρικα κέκριμαι, πλύνω πέπλυνκα*
πέπλυνμαι. — *Ῥαπερσυντελειῶς* passivi generis de *παρρακειμένω* 5
suo nascitur. Ille enim incipiens a vocali in *HN* terminum mu-
tat et hunc efficit, *ἐφθάρμαι ἐφθάρμην, ἤτημαι ἤττημην*: aut
si ille coepit a consonanti, hic praeter finis mutationem quam
diximus etiam vocalem principio suo adhibet, *πεποιήμαι ἐπεποι-*
ήμην, ἐλέγμαι ἐλελέγμην.

[Edd. pdzb.

XI, 2. in illa pericimeno P. — ubi verbo brevis est *αζ*. Correxist
Zenn. — *ΕCBHKA* P. — *ΔΕΛΥCMAI* P. — *Ο* non recipit P. *Ξ* non
recipitur conl. Zenn. Vid. not. 3. γ, x Edd., licet sine virgula
legendum esse γx iam viderit Opa. — *πέπληχα* Pp-z. 4. *ΠΕ-*
ΙΛΕΥΚΑ P. 5. de paracimeno P.

XI, 2. *ἔσθενκα*] In ced. ma. legitur
usitata perfecti forma *ἔσθηκα*, quae
tamen non quadrat in Macrobiani ar-
gumentationem, quamobrem nolui
eam revocare.

cum brevis *Υ*] „Illud v hic an-
ceps videtur fuisse. Nam in *λόσις*
et *λνός* corripitur, at in *λνώς* *λν-*
της et *λῶμα* producitur: quae ta-
men omnia videntur a praeterito
proficisci. Cf. Clark. ad *Iliad. α*,
314.“ Zenn.

Ξ non recipit] Zenninus censet
sensum postulare recipitur. Si
quid mutandum esset, mallet legi
recipiunt: at recipit bene se ha-
bet, dum referas ad antecedens *Υ*.

3. *τέτυφα τέτυνμαι*] Omissum
esse exemplum *πέπαγμα πέπαμμαι*
monuit Opaep. Idem exemplum

affert I. Weller Gr. Gr. p. 149. et
Fischerus in *Animadv.* ad hunc
huius gramm. locum, cum recen-
tiores grammatici (cf. Matth. §
186, 6, 1, b. et Buttmann § 144. a.
v. *φαίνω*) non nisi formam *πέπα-*
μαι commemorant, quam Wellerus
p. 150. dicit esse Atticam et Fi-
scherus l. c. derivat a verbo *φάζω*.
Idem (p. 405.) alia prodit exempla
ex Eustath. ad *Odyss. β'*, p. 1436,
51. *φεγμμένος, μεμολυμένος, μεμα-*
ραμμένος, et e Suida s. v. *εἰφή-*
φασμαι, ὕφασμα ὕφασμαι, ubi ta-
men Attica forma dicitur esse
ἔφασμαι. Alia addi Lobeckius ad
Phryaich. p. 35., qui hanc formam
neque multitudinis neque gravitate
testium dicit cum illa (in — *μαι*)
contendere posse, quam grammat-
tici et ipsi Atticam nuncupant.

XII. De futuro passivo.

Paenultima syllaba apud Graecos futuri activi quarta fit a fine passivi, νοήσω νοηθήσομαι, θεραπεύσω θεραπευθήσομαι, ἐλάσω ἐλασθήσομαι. Secunda persona minor syllaba fit quam 2 prima: λαληθήσομαι λαληθήσει, τιμηθήσομαι τιμηθήσει. Illa vero species propria Graecorum est, quod habet in genere passivo futurum quod rem significat non multo post sed mox futuram, ut πεποιθήσομαι γεγραφόμαι. Hoc autem tempus ex perfecto eiusdem generis nascitur. Insertis enim secundae personae perfecti duabus literis O καὶ M futurum paulo post, quod At-
[304]ticum vocatur, efficitur, πεπολήσαι πεπολήσομαι, γέγραφαί γε-
[305]ράφομαι. Nec ab re erat paulo post futurum ex paulo ante 3 transacto tempore procreari. Inveniuntur huiusmodi tempora figurata et ex verbis in Ω exeuntibus, ut est δεδοικῶ, quod proprium Syracusanorum est, et δεδώσω, ut apud Dracontem: Ἀτὰρ καὶ δῶρα δέδώκομεν, quasi paulo post dabimus.

XIII. De indicativo qui et diffinitivus.

Indicativus habet solutam de re quae agitur pronuntiationem. Nam qui dicit ποιῶ ostendit fieri, qui autem dicit ποιεῖ ut fiat imperat, qui dicit εἰ ποιοῦμι optat ut fiat, qui dicit ἔαν ποιῶ necdum fieri demonstrat: cum dicit ποιεῖν, nulla diffinitio est. Solus igitur diffinitus perfecta rei diffinitione continetur: unde Graeci ὀριστικὴν ἐγκλίσιν, Latini modum diffinitivum vocitant. Denique omnia tempora in hoc solo modo disiuncta et libera proferuntur. Dicunt enim ἐνεστώτος ποιῶ, παρατατικοῦ ποιοῦν. At in imperativo iunguntur haec tempora ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ποιεῖ: item in coniunctivo ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ἔαν ποιῶ: et in optativo ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, εἰ ποιοῦμι: in infinitivo ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ποιεῖν. Similiter indicativus παρακειμένου facit πεπολήκα et ὑπερσυντελικοῦ ἐπεπολήκειν: imperativus vero παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ facit πεπολήκα πεπολήκετω: et coniunctivus παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, ἔαν πεπολήκα: optativus παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, εἰ πεπολήκοιμι: infinitivus πεπολημένοι. Rursus indicativus utitur temporibus separatis, cum dicit ἀορί-
[305]στου ἐπολήσα, μέλλοντος ποιήσω: sed imperativus facit ἀορί-

Ms. P.]

XII, 1. λαληθήσῃ .. τιμηθήσῃ Edd. Draconem p2-h. Vid. not. — ΔΕΛΩΣΩΜΗΝ P.

XIII. finitivus (sup. add. dif. a sec. m.) P. KEIMENON facit .. et ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΝ P.

3. tempore P. —

3. ΠΑΡΑ-

XII, 2. paulo post futurum] De hoc nomine vid. Buttmann. Gr. Gr. § 138, not.

3. apud Dracontem] Pontanus in lemmate adnotationis in qua citavit Auson. Professor. XXII, v. 10. Quid Draco quidve Solen Sanxerit, habet apud Dracontem vel Draconem.

XIII. diffinitivus] Verior forma est definitivus vel definitus, sed

illam constanter tenet cod. ms. Opponitur autem definitus modus infinito ut apud Ciceronem Top. 21. definitum quaestionum genus opponitur infinito.

1. Indicativus etc.] Cf. de verbo c. 1, §§ 6 et 7.

2. in hoc solo modo disiuncta .. proferuntur] Cf. de verbo c. 1, § 6.

4. imperativus facit etc.] Cf. infra c. 16, § 12. Hanc rationem a

σου καὶ μέλλοντος ποιήσω, coniunctivus ἀπορίτου καὶ μέλλοντος ἔαν ποιήσω: optativus vero et infinitus haec sola tempora proferunt separata, ποιήσαιμι καὶ ποιήσοιμι et ille ποιήσαι καὶ ποιήσειν. [Optativus Graecorum nec minus quam perfectum nec perfectum tempus admisit.] Utrique ergo modum integritate temporum liberum contractis et coartatis iure praeponunt. Derivativa verba, id est ea quae ex verbis aliis derivantur, non nisi ex diffinitivo originem sortiuntur, ut est θρωῶ principale et ex eo derivativum θραύω. Sic apud Latinos meditativa et inchoativa et frequentativa verba sunt ex diffinitivo modo verborum principalium derivata: speciatim vero verba apud Graecos quae in MI exeunt ex diffinitivo tracta sunt verbi in Q exeuntis, ut τιθῶ τίθημι, διδῶ διδωμι, ἰσθῶ ἰσθυμι. Item nomina ex verbis nascentia, quae illi ὀνόματα ῥηματικά vocant, de hoc solo modo sub varia vel personarum vel temporum declinatione procedunt. Nam nomen γράμμα ex prima persona, id est γέγραμμαι, natum, et nomen ψάλλης ex tertia persona, quae est ἑψάλλεται, profectum, literarum quae in utroque sunt similitudo docet: item τῶμμα ἀπὸ παρακειμένου τοῦ τέτνυμαι, ποιήσις autem ἀπὸ μέλλοντος τοῦ ποιήσω composita sunt: omnia tamen haec nomina ab indicativo veniunt. Denique Stoici hunc solum modum rectum, vel-

[Edd. pēzb.

4. hic ποιήσαιμι coni. Zeun., „quia sequitur ille.“ — nec plus quam perfectum coni. Zeun. Vid. not. 5. Graeco P. — διδῶ om. P.

vulgari abhorrentem simpliciter commemoravit Fischerus Animadvers. ad gramm. Welleri, spec. II, p. 382. De imperativis futuri vid. quid statuerit G. Hermann. de emend. rat. Gr. gr. II, 22, p. 218 seq.

4. coniunctivus ἀπορίτου καὶ μέλλοντος] Coniunctivo futuri Graecos non esse usos recte docuit Apollonius lib. III. de syntaxi cap. 30, p. 271. Vid. G. Hermann. de emend. rat. Gr. gr. p. 213.

[Optativus Graecorum .. nec perfectum tempus admisit] Zeunius recte vidit ferri non posse haec verba: nam optativus perfecti temporis commemoratur et supra § 3. et c. 18, § 1 seq. et in appendice. Itaque inasit legi nec plus quam perfectum. Poterat etiam verba nec perfectum delere, et in antecedentibus scribere: nec minus nec plus quam perfectum. Sed ne sic quidem omnia plana sunt, quum haec verba neque antecedentibus neque sequentibus commode adnectantur, quamobrem uncis ea inclusi. Videntur enim aut addita esse ab eo qui interpretaretur antecedentia haec sola tempora (quod

al est, ne integra quidem ea esse facile patet), aut reliqua esse o comparatione Graecae Latinaeque linguae a Macrobio instituta, sed ab excerptore neglecta, quae tale quid continuerit: Apud Latinos coniunctivus, ut indicativus, omnia recepit tempora, sed optativus et Graecorum et Latinorum nec minus nec plus quam perfectum admisit. Cf. de verbo c. 1, § 7.

Utrique] i. e. et Graeci et Latini, licet hi in antecedentibus non sint nominati.

modum integritate temporum liberum] i. e. indicativum, conf. § 2. Quae Zeunius de hoc loco alucinatus est, repetere nolui.

5. meditativa et inchoativa et frequentativa] Cf. c. 21.

7. rectum] Cf. Hermog. περὶ ἰδ. α, p. 83. ὁ πλαγιασμός τῇ ὀρθότητι σχῆμα ἐναντίον .. τὸ γὰρ ἦν Κανθαύλης· καὶ τὰ τοιαῦτα οὕτω μὲν εἰσφερόμενα κατ' ὀρθότητα καὶ καθαρὸν ποιεῖ τὸν λόγον καὶ σαφές· εἰ δὲ πλαγιαῖσαις οὐ τοιαῦτα ἵσται· ὅλον Κροίσου θυγὸς εἰ λέγοις. ταραχὴ γὰρ τις εἰδὺς ἐγγίνεται διὰ τὸ δεῖν πάντως ἐπικαλοῦσθαι τὴν διέξοδον νόημα.

utī nominativum, et reliquos obliquos, sicut casus nominum, vocaverunt. Rationabiliter autem declinatio ab activo inchoat, quod [soc]actus passionem praecedit: bene etiam a prima, non alia persona, quod prima de tertia ad secundam loquitur: apte quoque a singulari numero, ἡ γὰρ πᾶς ἀριθμὸς ἐκ μονάδων σύγνεται, ἡ ἐκ μονάδος κατὰγεται: et si omnis multitudo constat ex singulis, recte est praemissa unitas et secuta populositas. Iuste etiam a praesenti: ex instanti enim tempore possunt reliqua cognosci, non instans apparebit ex reliquis: siquidem λείβω λείβεις ποιεῖ ἀόριστον ἔλειψα καὶ μέλλοντα λείψω, item ἀπὸ τοῦ λείπω fit ἀόριστος ἔλειψα καὶ μέλλον λείψω: cum ergo dico vel ἔλειψα vel λείψω, quod esse velim huius praesens verbi tempus, incoertum est: cum autem dico λείπω aut λείβω, de reliquis eius temporibus nemo dubitat. Ἡρχόμεν inperfectum tempus est a praesenti ἐρχομαι, similiter a praesenti ἄρχομαι. Cum ergo dico ἡρχόμεν, incoertum relinquo, utrum veniebam an incipiebam intellegi velim, et ideo ἐνέστως eius in dubio est, ἐρχομαι sit an ἄρχομαι: cum vero dico ἄρχομαι aut ἐρχομαι, nihil de inperfecto dubitabitur. Coniugationum quoque diversitates in Graeco Latinoque verbo praesens facit, ποιεῖς τιμᾶς στεφανοῖς: non nisi instantis secunda persona discernit: ceterum in πεποιήκα et τετιμήκα, in ποιήσω et τιμήσω, item in ἐποιοῦν et ἐχρύσουν, nulla discretio. Sed et in βαρυτόνους τύπτω primae esse coniu-

Ma. P.]

9. ἡ γὰρ scripsi e conī. εἰ γὰρ Edd. P. Vid. not. — ἡ ἐκ μονάδος κατὰγ. scripsi e conī. ἩΡΜΟΝΑΔΟΣ ΚΑΤΑΓΕΤΑΙ P. ἐκ μονάδος κατὰγεται Edd. „Ita inveni emendatum ad oram Scaligeri libri.“ Pont. ἡ μονάς ὀρθῶς κατὰγείται conī. Ops. ἐκ μονάδος καλῶς κατὰγεται sive κατὰγείται καὶ ἔπεται πλῆθος conī. Zenn. Vid. not.
9. ἀπὸ τοῦ λείβω λείβεις Edd. (P ΔΙΒΩ ΔΙΒΕΙΣ). Vid. not. — vel ΕΛΕΙΨΩ P. 10. a praesenti ἩΡΧΟΜΑΙ P. 11. TEIMAIΣ P. τιμᾶς Edd. 12. barytonois P. barytonis Edd.

8. ἡ γὰρ πᾶς ἀριθμὸς .. ἡ ἐκ μονάδος κατὰγεται, et si etc.] Verba Latina quae sequuntur paululum immutata leguntur de verbo c. 1, § 14. Haec ab Opsopoe et a Zenno habita sunt pro interpretatione verborum Graecorum. Quod si esset verum, pro et si scribendum esset id est, si. Sed ne sic quidem res bene se habet. Quam ob rem homines illi docti mutari voluerunt verba ἐκ μονάδος κατὰγεται, ut respondeant verbis: recte est praemissa unitas et secuta populositas. At multo facilius via emendandi est ea quam ego inii, ut ἡ γὰρ .. κατὰγεται contineat affirmationem qua nitantur ea quae sequuntur. H et EI saepe confundi inter omnes constat; ἡ ἐκ ab ea quod legitur in cod. ma., H P, certe non longius abest quam simplex praepositio ἐκ. Illud ἡ γὰρ

est profecto enim, cf. Zenn. ad Viger. p. 410.; ἡ adiungit h. l. sententiam non diversam sed similem antecedenti, quae cum ea possit commutari. Κατὰγεται ἐκ τινος apud posteriores novi scriptores idem valet quod derivari ab aliquo re. Exempla vid. in Steph. Thea. Gr. L. s. h. v.

populositas] De hac voce vid. quae adnotavit Endlich. de verbo l. c.

9. λείβω λείβεις ποιεῖ ἀόριστον] Quod vulgo legitur, ἀπὸ τοῦ λείβω .. ποιεῖ ἀόριστον aperte corruptum est. Pro ποιεῖ necesse est scribas aut ποιεῖ, quod minus quadrat cum sequenti sit, aut ποιεῖται ἀόριστος .. καὶ μέλλον, nisi unum cum statuis ἀπὸ τοῦ huc translata esse a sequentibus ἀπὸ τοῦ λείπω.

11. non nisi] Vide ne scribendum sit: nam non nisi.

gationis faciunt *II* καὶ *T* quae in praesentis prima persona *Ω* litteram antecedunt: quae signa desunt et in *τέννω* et in *ἐνυφα* et in *τύφω*. *Λέγω* propter *Γ* secundae est, quod signum habere desinit in *λέλεχα* *ἔλεξα* *λέξω*: sic in reliquis coniugationibus. Praesens tempus ostendit et genera verborum. Nam activum ¹³ aut neutrum Graecus intellegit, si in *Ω* praesens desinat: pas-[307] sivum vel commune et his similia, si in *ΜΑΙ*. Declinandi au-¹⁴ tem verbi series non nisi cum de modis tractatur apparet, hinc modus apud Graecos *ἑγκλισις* nuncupatur, id est ἐν ᾧ ἡ κλίσις.

XIV. De declinatione indicativi.

Omne apud Graecos verbum indicativum in *Ω* desinens, seu ¹ barytonon seu perispomenum sit, seu praesentis seu futuri, omnimodo in secundae personae fine diphthongum habeat necesse est, id est *ῶτα* vel cum *E*, ut *ποιεῖς*, vel cum *A*, ut *τιμᾶς*, vel cum *O*, ut *δηλοῖς*: in omni autem futuro cum *E*, ut *νοήσεις* *βοήσεις* *χρυσώσεις* *λέξεις* *τύψεις*. Item in omni Graeco verbo ² cuius prima positio in *Ω* desinit secunda persona amisso *σῆμα* tertiam facit. Omne verbum in *Ω* desinens cuiuscumque con- ³ iugationis et temporis *ἰσοσυλλαβεῖ* in prima secunda et tertia persona, *ποιῶ* *ποιεῖς* *ποιεῖ*, *ἐρῶ* *ἐράς* *ἐρά*, *ἀργυρῶ* *ἀργυροῖς* *ἀργυροῖ*, *λέγω* *λέγεις* *λέγει*, *λέξω* *λέξεις* *λέξει*, *νοήσω* *νοήσεις* *νοήσει*. In verbis in *Ω* desinentibus prima pluralis a prima ⁴ singulari fit, operose tamen ac varie. In praesenti enim tempore *MEN* syllaba semper adiicitur, sed modo nihil additur vel permutatur, ut in secunda *περισπωμένων*, *βοῶ* *βοῶμεν*, *τιμῶ* *τιμῶμεν*, modo *Ω* in *OT* diphthongum mutantes, ut in prima et tertia *περισπωμένων*, *νοῶ* *νοοῦμεν*, *φανερῶ* *φανεροῦμεν*: in reliquis autem, id est barytonis omnibus vel etiam *περισπωμένων* futuris, *Ω* in *O* transferentes, *λέγω* *λέγομεν*, *τρέχω* *τρέχομεν*, [307] *θεραπεύω* *θεραπεύομεν*, *καλῆσω* *καλήσομεν*, *ἑάσω* *ἑάσομεν*, *ἀργυρῶσω* *ἀργυρῶσομεν*. Secunda pluralis a tertia singulari nasci- ⁵ tur: primae quidem et secundae syzygiae *περισπωμένων* instanti *TE* addentes, *ποιεῖ* *ποιεῖτε*, *βοᾷ* *βοάτε*, in tertia vero ultimum *ῶτα* in *T* mutantes et idem *TE* addentes, *χρυσοῖ* *χρυσοῦτε*: at in omnibus barytonis et in *περισπωμένων* futuris ipsum *ῶτα* ultimum detrahentes et eandem addentes syllabam *TE*, *πέμπει* *πέμπετε*, *τρέχει* *τρέχετε*, *ἀδλεύει* *ἀδλεύετε*, *ποιήσει* *ποιήσετε*, *ἀρο* *τριάσει* *ἀροτριάσετε*, *ἰδρώσει* *ἰδρώσετε*. Tertiam quoque perso- ⁶ nam pluralem eorundem verborum de prima eiusdem numeri faciunt *MEN* mutantes in *ΣΙ*, et quia pluralis tertia semper

[Edd. pdzb.

— in praesentis primae personae p2-b. dzb.

13. in praesens (om. Ω)

14. EN ΩΙ EKAICIC P.

XIV, 1. TIMAIE P. τιμαῖς Edd. — ΔΕΛΟΙΕ P. 4. varia e P. — MHN P. — ΒΟΩΜHN P. — perispomenon Edd.P. — ΔΑΕΣΩ ΔΑΕCOMEN P. 5. in tertio p2-b. — aut in P. — ΑΘΑΕΥΕΤΑΙ P. — ΠΟΙΗCΕΤΑΙ P. — ΑΤΡΟΠΕΙΑCΕΙ P.

14. Declinandi .. ἐν ᾧ ἡ κλίσις] Cf. de verbo c. 1, § 24.

XIV, 1. Omne apud Graecos verbum indicativum etc.] De verbo Latino vid. de verb. cap. 2, § 1 sqq.

3. Omne verbum in Ω desinens etc.] Cf. de verb. c. 2, § 5., et supra c. 4, § 1.

4. mutantes] Dicendum erat mutatur et infra transfertur etc.

- exigit paenultimam longam, ideo in praesentibus perispomenis, in quibus hoc evenit, solam facit mutationem syllabae, ut diximus, *MEN* in *ΣΙ*, φιλοῦμεν φιλοῦσι, τιμῶμεν τιμῶσι, στεφανοῦμεν στεφανοῦσι. At in barytonis et in περισπωμένων futuris addit penultima *Τ*, ut longam ex brevi faciat, ἔχομεν ἔχουσι, πέμπομεν πέμπουσι, λαλήσομεν λαλήσουσι: O enim litera, cum apud illos naturaliter corripitur, adiecta *Τ* producitur, ut in nominibus κόρη κόρος, κόρη κούρος, Ὀλυμπος Οὔλυμπος, eademque retracta corripitur, βούλεται βόλεται, τετράπους τέτραπος.
- 8 Omne ergo verbum Graecum quod in *ΣΙ* reppereris terminari tertiae personae esse pronuntia excepto ἔσσι, quod solum, cum sic desinit, secundae est cuius prima ἔσμι et pluralis prima 9 ἔσμεν. Omnia autem verba in *ΜΙ* mutant *ΜΙ* in *οἶγμα* et fac[309]iunt secundam personam, φημι φῆς, τίθημι τίθης: sic debuerat ἔσμι ἔσσ, sed quia nulla syllaba in geminum *οἶγμα* desinit, additum est *ῶτα*, ἔσσι. Et propter differentiam a secunda singulari tertia, quae similiter ἔσσι debuerat fieri, assumpsit ταῦ, ἐστὶ. Verba enim in *ΜΙ* terminata tertiam in *ΣΙ* mittunt, 10 δίδωσι ἴσθης. Omne παρατατικὸν naturaliter in *ΟΝ* terminatur et secundam personam *N* in *οἶγμα* mutando et *O* in *E* transferendo figurat, ἔλεγον ἔλεγες, ἔφερον ἔφερες: tertia de secunda ultimae literae detractioe procedit. Sed quod perispomena in *ΟΤΝ* vel in *ΩΝ* desinunt, ἐκάλουν ἐχρύσουν ἐτίμων, duarum syllabarum in unam contractio fecit. Nam integrum erat ἐκάλουν ἐχρύσουν ἐτίμων, ex quo, cum breves duae contrahuntur, in unam longam coalescunt. Ideo *E* et *O* atque *O* et *O* in *ΟΤ* familiarem sibi diphthongum convenerunt, ἐκάλουν ἐχρύσουν, ἐχρύσουν ἐχρύσουν: *A* vero et *O* in *Ω*, ἐτίμων ἐτίμων.
- 12 Ideo et secunda persona *Ω* in *A*, unde fuerat natum, reducit, ἐτίμων ἐτίμας: *ΟΤ* autem diphthongum illic servat ubi repperit

Ms. P.]

7. λαλήσομεν λαλήσουσι scripsi e con. Cf. § 4. ἀλλήσομεν ἀλλήσουσι Edd.P. „Hoc, quantum nos quidem scimus, verbum est nullum. Igitur legendum putamus ἀλήσομεν i. e. molemus.“ Zeun. 8. tertiae personae pluralis Edd.P. Vid. not. 9. tertia pluralis Edd.P. — assumpsit τ Edd. — ἔσσιτ Edd.P. — tertiam pluralis Edd.P. 11. ἐχρύσεον Edd.P. — *atque *O* et *O** om. Edd.P. — ἐχρύσεον

8. tertiae personae esse pronuntia] Quod legitur in Edd. et P, tertiae personae pluralis, id ferri nequit propter sequentia excepto ἔσσι et (§ 9.) δίδωσι ἴσθης. Equidem putaverim Macrobiū scripsisse tertiae personae, et intellexisse et singularis et pluralis numeri tertiam personam, excerptorem autem propter antecedentia addidisse pluralis. Infra autem (§ 9.) videtur Macrobius tertia tantum et tertiam scripsisse, et ex antecedentibus propter differentiam a secunda singulari intellexisse numerum singularem, iate autem

homo utroque loco addidisse pluralis, nulla ratione habita exemplorum δίδωσι, ἴσθης. Quae si non adessent, posset etiam legi assumpsit *I*, εἶσι, ut illo quidem loco servaretur illud pluralis, quod hoc loco non nisi mutatis verbis excepto ἔσσι ferri posse facile patet.

10. Omne παρατατικόν] Cf. sup. c. 5.

11. ἐχρύσεον] Sic et hoc loco et infra esse scribendum atque infra addendum esse atque *O* in *O*, neque errorem ipsi Macrobio tribui posse docet id quod sequitur § 12., ἄρως, et quod legitur c. 4, § 3.

primam eius literam familiarem primae positioni fuisse, *χρυσούς, ἐχρύνουσιν ἐχρύνουσιν*: ibi transit in *EI* ubi *EIZ* primae positioni meminit contigisse, *καλῆς, ἐκάλουν ἐκάλεις*. In omnibus vero 13 diversitatibus detractio finalis literae personam, ut diximus, tertiam facit, *ἐποίεις ἐποίει, ἐβόας ἐβόα, ἐκεραίνονες ἐκεραίνον, ἔλεγε ἔλεγε, ἔφερες ἔφερε*. Ex hoc apparet, quod in *ἔλεγεν* et *ἔφερεν* *N* supervacuum est, et integrum est *ἔλεγε ἔφερε*, quod asserit et apostrophus quae facit *ἔλεγ' ἔφερ'*: quando enim haec usurparetur, si *N* naturaliter adhaereret, cum duas literas [310] numquam apostropho liceat excludi? Indicium est imperativus 14 cuius secunda persona praesentis semper de tertia imperfecti indicativi nascitur amissa in capite vel syllaba vel tempore: *ἐκάλει κάλει, ἐτίμα τιμα, ἐδήλου δήλου, ἦγε ἄγε*: ergo, si imperativus *λέγε*, ibi sine dubio *ἔλεγε*, non *ἔλεγεν*. Sed *E* litera saepe sibi 15 τὸ *N* familiariter adhibet. Testes huius rei *Αἰολεῖς*, apud quos λεγόμεθα φερόμεθα et similia finale ἄλφα in *E* mutant et mox *E* advocat sibi τὸ *N* et fit prima persona λεγόμεθεν φερόμεθεν. Contra si quando *E* in ἄλφα mutatur, *N* inde discedit, sicut Δωριεῖς τὸ πρόσθεν πρόσθα dieunt καὶ τὸ ἔνθεν ἔνθα: sed et Ἴωνες cum ἦδειν ἦδεα faciunt ἐστήκειν ἐστήκεα, *N* repudiant, ne cum ἄλφα iungatur. Ex his omnibus facile colligitur suf- 16 ficere tertiae personae de secunda faciendae, si σῆγμα retrahatur, quod in capite Graeci pronominis saepe contingit, *σέθεν ἔθεν, σοὶ οἷ*. Graeci primam pluralem παρατατικῷ faciunt interpo- 17 nentes *ME* ante *N* finalem primae singularis, *ἐνούν ἐνοοῦμεν, ἐώρων ἐωρώμεν, ἐφανέρον ἐφανερῶμεν, ἔλεγον ἔλέγομεν*: et secunda illis pluralis efficitur addita *TE* tertiae singulari, *ἐποίει ἐποιεῖτε, ἐτίμα ἐτιμάτε, ἴδρον ἰδροῦτε, ἔλεγε ἔλέγετε*: ex quo iterum *N* litera supervacua probatur. Tertia vero pluralis in 18 hoc tempore semper eadem est primae singulari, *ἐγάρουν ἐγῶ, ἐγάρουν ἐκεῖνοι*: sic *ἐτίμων*, sic *ἐστεφάνουν*, sic *ἔτρεχον*. Unde Δωριεῖς in illis verbis quae in *ON* mittunt paratiticon et propter βραχυναταληξίαν tertia a fine patiuntur accentum tertiam numeri pluralis discretionis gratia βαρυντόντων: *ἔτρεχον ἐγῶ παραπροξυτόνως, ἔτρεχον ἐκεῖνοι βαρυντόνως*. Prima persona 19 paracimeni semper in *A* terminatur, et de hac ceterae sine ope- [311] rosa circuitione nascuntur. Accepto enim σῆγμα facit secundam,

[Edd. pdzb.

Edd.P. 12. transit P. 13. his diversitatibus Edd. — ex integrum P. 14. ἦγε ἄγε scripsi e conl. Cf. c. 16, § 9. ἦγον, ἄγον Edd.P. — mutant scripsi e conl. mutatur Edd.P. — ΔΕ-ΓΩ ΜΕΘΕΝ ΦΕΡΩ ΜΕΘΕΝ P. — ΙCΤΗΚΕΙΝ ΙCΤΗΚΕΑ P.
17. tertia singulari P. 18. βραχυνατοληξίαν dzb. Emendavit Zeun. — tertiam a fine Edd.P. Zeun. conl. in tertia. 19. paracimci P. paracimeni pdz. paracimci b.

13. apparet, quod] Vid. not. ad Comm. I, 13, 18.

N supervacuum est] Hanc sententiam refutavit Buttmannus Ausf. Gr. § 26.

15. λεγόμεθεν] Hanc formam commemorat Matthiae Ausf. Gr. Gr.

§ 205, 3. Poterat etiam afferri *ἐνεκα, ἐνεκεν*.

18. βραχυνατοληξίαν] „Sic dicitur verbi affectio ea qua in fine est syllaba brevis.“ Zeun.

19. Prima persona paracimeni etc.] Cf. c. 6.

et hoc rursus abiecto atque ἄλφα in *E* mutato tertiam creat, *πεπολήμα πεπολήμας πεπολήκε*: primam quoque pluralem addita sibi *MEN* syllaba, *πεπολήμα πεπολήκαμεν*. Si pro *MEN TE* acceperit, secunda pluralis est, *πεπολήκατε*: si *ΣΙ*, tertia, *πεπολήκασι*. 20 *Υπερσυντελικός* de prima persona facit tres singulares, tres vero plurales de tertia singulari: *ἔπεποιήκειν* *N* in *οἶγμα* mutato fit *ἔπεποιήκες*, *N* abiecto fit *ἔπεποιήκει*, ipsum vero *ἔπεποιήκει* assumpta *MEN* facit *ἔπεποιήκαμεν*, assumpta *TE* *ἔπεποιήκατε*: si *ΣΑΝ* acceperit, pluralem tertiam *ἔπεποιήκεισαν*: 21 nam *ἔπεποιήκεισαν* correpta paenultima *Ἰωνες* protulerunt. Ideo autem praetermisimus disputare de duali numero et de tempore aoristo et de multiplici ratione temporum, quia his omnibus carent Latini, id est *περὶ δευτέρων καὶ μέσων ἢ παρακειμένων ἢ ὑπερσυντελικῶν ἢ μελλόντων*: quibus latius Graecia sola diffunditur. De passiva igitur declinatione dicamus.

XV. De passiva declinatione.

Graeci activo instanti verborum in *Ω* exeuntium addunt syllabam *MAI*, et fit passivum: quae syllaba omni verbo sola sociatur, ita ut *Ω* prius ultimum nunc paenultimum aut maneat, ut in secunda *περισπωμένων, ἀποτριῶμαι*; aut in *OT* diphthongum transeat, ut in prima et tertia *κινούμαι στεφανούμαι*; aut [313] in *O* corripitur, ut in omnibus barytonis, *κλίσσομαι ἄγομαι*. 2 Ergo numquam passivum Graecum invenitur non suo activo maius. Verbum Graecum in *MAI* desinens si in secunda persona *M* in *οἶγμα* demutat, hoc aut est praesens τῶν εἰς *MI*, ut *τίθηναι τίθεμαι τίθεσαι, δίδωμι δίδομαι δίδοσαι, ἴσθηναι ἴσταμαι ἴστασαι*, aut est τῶν εἰς *Ω* temporis praeteriti perfecti, *πεφίλημαι πεφίλησαι, τετίμημαι τετίμησαι*: et in his semper 3 *συλλαβεῖ* primae secunda persona. Alioquin reliqua omnia quae in *MAI* desinunt, sive praesentis seu futuri sint, tam passivi generis quam communis, unam secundae personae syllabam detrahunt: *καλοῦμαι καλῶ, ὁρῶμαι ὁρῶ, δηλοῦμαι δηλοῦ, βλέπομαι βλέπῃ, τιμῆσθαι τιμῆσθῃ, λεχθήσθαι λεχθήσθῃ, τιμῆσθαι 4 τιμῆσθῃ, λέξομαι λέξῃ*. Et ut advertas faciliori compendio quae Graeca verba passiva secundam personam minorem syllaba pro-

Ms. P.]

21. gratia Edd.P.

XV, 1. *perispomenon ἀποτριῶμαι* Edd.P. *ἀποτριῶμαι* coni. Opsop. coll. c. 14, § 5. — *KEINOYMAI* P. *ποιούμαι* Edd. 2. *ΤΙ-ΘΕΜΙ* P. — *δίδωμαι* Edd.P. — *ΔΙΔΩCΑΙ* P. 3. *ΚΑΛΗ* P. Sic etiam in seqq. om. i subscript. — *ΤΙΜΩΜΑΙΘΗΣΟΜΑΙ* P.

20. [*Υπερσυντελικός* etc.] Cf. c. 7. assumpta] sc. syllaba.

21. de multiplici ratione temporum .. id est *περὶ δευτέρων καὶ μέσων*] Cf. c. 2, § 7. Non recte Opsopoeus distingui voluit post tempus. Toto coelo erravit Zeunius qui putavit tempora esse augmenta verbi, syllabicum et temperale, et

pro *περὶ δευτέρων* esse legendum *περὶ δυνάων*.

[Graecia sola] Cf. praef. quae Graecia sola sortita est, et c. 2, § 4. alterum paenultimae Graeciae diximus deputasse.

XV, 1. instanti] „H. e. in tempore praesente.“ Zeun. — Sic redditur Graecum *ἐνστώς*. Cf. c. 16, § 2, al.

serunt, accipe generalis regulae repartam necessitatem: Omnis 5
 apud illos prima persona passiva quae activo suo syllaba maior
 est haec syllabam detrahit de secunda, quae aequalis activo est
 parem et in secunda tenet: φιλέω φιλοῦμαι, quia passivum maius
 activo est, φιλή facit: ἔλκω ἔλκομαι ἔλκη, ἔλεγον ἔλεγόμην ἔλέ-
 γου, ἔβόων ἔβοόμην ἔβοῶ, λαλήσω λαληθήσομαι λαληθήσῃ:
 contra εἶρηκα εἶρημαι, quia par activo suo est, facit secundam
 ἰσοσύλλαβον primae, εἶρησαι, εἰρήκειν εἰρήμην εἶρησο, λελάληκα
 λελάλημαι λελάλησαι, ἐλελάληκειν ἐλελάλημην ἐλελάλησο. In 6
 omni verbo cuiuscumque temporis prima persona in *MAI* ter-
 minata translato *M* in *T* litteram migrat in tertiam servato nu-
 mero syllabarum: sed paenultimam retinet in παρακειμένην qui-
 dem omne verbum, πεφίλημαι πεφίληται: in praesenti vero[313]
 sola tertia συγυγία περισπαμένων, χουσοῦμαι χουσοῦται. 7
 Ceterum prima transfert in *EI* diphthongum, quae in prima verbi
 positione fuerat eius indicium, καλοῦμαι καλεῖται, ὅτι καλῶ κα-
 λείς: secunda in *A* propter eandem causam τιμῶμαι τιμᾶται, ὅτι
 τιμῶς. Nam et χουσοῦνται ideo retinuit *OT*, quia propinqua
 priori est: utraque enim diphthongus *OI* et *OT* per *O* litteram
 componuntur. Futurum autem περισπαμένων et in barytonis 8
 tam praesens quam futurum *O* litteram, quae fuit paenultima
 primae, per tertiam in *E* transfert, ut naturalis brevis in natura
 brevem, φιληθήσεται φιληθήσεται, λέγομαι λέγεται, λεχθήσεται
 λεχθήσεται. Cuiuscumque verbi passivi vel passivo similis prima 9
 persona pluralis in quocumque tempore in *ΘA* syllabam desinit,
 νοοῦμεθα ἐνοοῦμεθα, νουοῦμεθα ἐνενοῦμεθα, νοηθήσομεθα:
 ἀόριστον enim, qui solus in *MEN* exit, ἐνοηθήμεν, transeo,
 quia Latini ignorant. Per omnia tempora primam personam 10
 pluralem maiorem proferunt singulari, ποιῶ ποιοῦμεν, ἐποιῶν
 ἐποιῶμεν, πεποιῶ πεποιῶμεν, ἐπεποιῶμεν ἐπεποιῶμεν,
 ποιῶσω ποιῶσμεν: sic et ποιοῦμαι ποιοῦμεθα, ἐποιοῦμην ἐποι-
 οῦμεθα, πεποιῶμαι πεποιῶμεθα, ἐπεποιῶμην ἐπεποιῶμεθα, ποιη-
 θήσομαι ποιηθήσομεθα. Sic et apud Latinos, amo amamus, ama- 11
 bam amabam, amavi amavimus, amaveram amaveramus, amabo

[Edd. p2b.

5. ΕΛΕΓΟΜΕΝ P. — ΕΒΟΩΜΕΝ P. — contra ΕΙΡΗΚΩ P.

8. perispomenon Edd.P.

10. praeserunt p2-b. Zenn. vi-

dit legendum esse proferunt. Cf. §§ 4 et 13. — ποιῶσμεν Edd.F. — ΕΠΟΙΟΥΜΑΙ P.

4. necessitatem] Cf. c. 8, § 13.

5. haec syllabam detrahit de se-
 cunda] Offendit me pronomen haec
 post verba Omnis .. prima persona
 passiva. Facilius precedat oratio,
 si scripseris haec syllabam, sc. qua
 activo suo maior est prima per-
 sona passiva. Ceterum detrahit de
 secunda idem valet quod „abitit
 in formanda persona secunda.“

parem et in secunda tenet] Sen-
 sus flagitat, ut intelligatur parem
 syllabarum numerum, licet, si ad
 ipsa verba spectamus, non nisi

syllabam possit suppleri. Cf. c. 4,
 § 2. cum in activo pares sylla-
 bas utraque persona servaverit.

8. ut naturalis brevis in natura
 brevem] Dicendum erat aut: ut na-
 turaliter brevem sc. litteram, aut:
 ut naturaliter brevis mutetur (cf. §
 18.).

9. verbi passivi vel passivo simi-
 lis] Vid. not. ad c. 5, § 19.

in ΘA] Immo: in ΜΘΑ. Cf.
 § 13.

transeo, quia Latini ignorant] Cf.
 c. 7, § 5.

- amabimus*: sic et *amor amatur*, *amabar amabamur*, *amabor*
 12 *amabimur*. In Graecis verbis secunda persona pluralis activa
 unam ultimae syllabae suae literam *T* mutat in *Σ* καὶ *Θ*, et fit
 passiva, *ποιεῖτε ποιεῖσθε, γράφετε γράφεσθε*: quod non mireris
 [314] in praeteritis perfectis non evenire, cum *πεποιήκατε πεποιήκα-*
σθε non faciat sed *πεποίησθε*, nec *λελύκατε λελύκασθε* sed *λέ-*
λυσθε, nec *πεφράκατε πεφράκασθε* sed *πέφρασθε*, et similia.
 13 Alia enim regula his temporibus obviavit, cuius imperium est, ut
 omnia verba quorum prima persona in *Θ* exit secundam minorem
 syllaba proferant. Si ergo fecisset *πεποιήκασθε*, par foret nu-
 merus syllabarum cum prima *πεποιήμεθα*, si *λελύκασθε*, cum *λε-*
λύμεθα, si *πεφράκασθε*, cum *πεφράμεθα*. Ideo necessario syl-
 14 laba media subtracta resedit, *πεποίησθε λέλυσθε πέφρασθε*. Ce-
 terum *ποιεῖτε ποιεῖσθε, λέγετε λέγεσθε* priori regulae obsequi-
 tur, quia non repugnat sequenti: *ποιούμεθα* enim *ποιεῖσθε, λε-*
 15 *γόμεθα λέγεσθε*. In verbis passivis vel passivo similibus persona
 tertia singularis addito *N* ante *T* cum primae personae paen-
 ultima tertiam pluralem facit, *λέγεται λέγονται, ποιεῖται ποιοῦν-*
ται, πεποιοῖται πεποιοῦνται, εἰρητο εἰρηντο, ἐλέγετο ἐλέγοντο, ἐάν
 16 *λέγεται ἐάν λέγωνται, εἰ λέγοντο εἰ λέγοντο*. Unde illa prae-
 terita perfecta quae his literis in medio contexta sunt, ut in ter-
 tia persona plurali *N* non possit adiungi, advocant sibi partici-
 pia: *τέτιλται*, quia inter *A* et *T* *N* esse non potuit, cum nec
 finali esse post *λάμβδα* nec incipere ante *ταῦ* fas erat, factum
 est *τετιλμένοι εἰσίν*: *γέγραπται* similiter, quia inter *Π* καὶ *T*
 non admittebat *N*, *γεγραμμένοι εἰσίν*: et *τέτυπται τετυμμένοι*
 17 *εἰσίν, ἐσφράγισται ἐσφραγισμένοι εἰσίν* et similia. Omne Grae-
 cum verbum indicativum cuiuscumque generis in prima sui po-
 sitione aut in *Ω* exit, ut *λαλῶ πλουτῶ*, aut in *ΜΑΙ*, ut *λαλοῦ-*
 [315] *μαι βούλομαι*, aut in *ΜΙ*, ut *φημι τίθημι*: licet et in *A* esse
 credatur, quia *ἐροήγορα* nonnulli ausi sunt primum thema verbi
 18 pronuntiare. Apud Graecos *Ω* non solum in verbis sed in omni
 parte orationis litera est naturaliter longa: Latinorum verborum
 finale *O* sunt qui longum aestiment, sunt qui breve diffiniant.

Ms. P.]

12. ΠΟΙΕΙΤΑΙ P.

13. necessaria p2-b.

14. ΑΕΓΕ-

CΘΑΙ (bis) P.

15. persona secunda pluralis Edd.P. Zennius

coni. tertia. — EAN ΑΕΓΟΝΤΑΙ P.

16. ΤΕΤΕΙΑΤΕ P. —

εἰσὶ Edd. — admittebamur (om. N) P. — εἰσὶ Edd. — ΤΕΤΕΤΥΗΤΕ

(om. ei) P. sic τέτυπται Edd.

13. quorum prima persona in *Θ* exit] Immo: quorum prima persona pluralis in *ΜΕΘΑ* exit. Cf. § 9.

14. quia non repugnat sequenti] sc. prior regula in his quidem verborum formis. Prior regula ea est, quae exponitur § 12., sequens quae § 13.

ποιούμεθα enim *ποιεῖσθε*] Supplendum esse videtur facit. Cf. § 15.

15. persona tertia singularis] Sic

legendum esse patet ex exemplis sequentibus.

16. cum nos finali esse post *λάμβδα* nec incipere ante *ταῦ* fas erat] i. e. cum litera *N* neque post *A* finire posset syllabam, neque incipere sequentem ante *T*. Finali esse .. fas erat idem valet ac finali esse .. ei licebat, eademque verborum est structura.

18. Latinorum verborum finale *O* etc.] Cf. de verbo c. 2, § 2.

Nam scribone caedone O non minus consensu omnium productum 19
habet quam amone doceone nutrione: ego tamen de re, quae
auctores magni nominis dubitare fecit, certam quidem non ausim
ferre sententiam: adseveraverim tamen Virgilium, cuius auctori-
tati omnis retro aetas et quae secuta est vel sequetur libens
cesserit, O finale in uno omnino verbo adverbio nomine, uno
pronomine, corripuisse: scio modo duo ego: — Scio me Danaïs
e classibus unum. — *Modo Iuppiter assit.* — *Si duo praeterea.*
— *Non ego cum Danaïs.*

XVI. De imperativo modo.

Semper apud Graecos modi indicativi temporis praesentis 1
secunda persona pluralis eadem est quae et imperativi: ποιεῖτε
et in indicativo secunda est et in imperativo, τιμάτε χρυσοῦτε γρά-
φετε ποιεῖσθε τιμᾶσθε χρυσοῦσθε λέγεσθε γράφεσθε et similia.
Hac regula memoriae mandata alteram subiiciemus, ut una ex 2
utraque observandae rationis necessitas colligatur. Omne ver-
bum quod in MEN desinit qualem paenultimam habuerit in
prima persona talem transmittit secundae, id est tempus retinet[316]
vel productae vel brevis syllabae: λαλοῦμεν λαλεῖτε, quia in pri-
ma OT erat, et in secunda EI diphthongus aequae longae succes-
sit: τιμῶμεν τιμάτε, MA longa syllaba locum quem in MΩ ha-
buerat occupavit: στεφανοῦμεν στεφανοῦτε, eadem diphthongus
perseveravit: λέγομεν, quia O litera brevis est, λέγετε, E aequae
natura brevem recipit. At in coniunctivo quia producit paen- 3
ultimam, ἐὰν λέγωμεν, ideo et in secunda persona, ἐὰν λέγητε,
produxit E in H mutando. Si igitur φεύγωμεν primam perso-
nam imperativi esse dicemus, sequitur, ut, quia in MEN exit Ω
praecedente, etiam secundae personae paenultimam ex necessitate
producat: quod si est, φεύγητε faciet, quemadmodum ἐὰν λέγω-
μεν ἐὰν λέγητε: sed constitit eandem semper esse secundam
personam imperativi quae et indicativi fuit: φεύγετε autem in 4
indicativo fuit, non φεύγητε. Ex his colligitur neque aliam im-
perativi secundam personam esse nisi φεύγετε nec in declinatione
φεύγετε secundam esse posse post φεύγωμεν, et ideo φεύγωμεν
non potest imperativi prima esse persona: manifestum est ergo
imperativum nec singularem nec pluralem habere primam perso-
nam. Cum autem dicimus: *fugiamus discamus nutriamus aremus*
doceamus et similia, ad exhortativum sensum non ad imperati-
vum modum pertinere dicenda sunt. Apud Graecos imperativus 5
singularis activus temporis praesentis et praeteriti imperfecti, in

[Edd. pdzb.

18. existiment b. 19. Vergilium Edd.P. — libens asserit P. —
[Scio] Aen. III, 602. — [Modo] Aen. III, 116. — [Si] Aen. XI, 285. —
[Non] Aen. IV, 425.

XVI. 1. indicativo (om. in) Edd.P. — TEIMACΘE P.

2. subiicimus p2-b.

19. dubitare fecit] Vid. not. ad
Comm. II, 5, 19.

omnis retro aetas] Vid. not. ad
Comm. I, 21, 9.

XVI. De imperativo modo] Cf. de
verbo c. 2.

3. constitit] Vid. not. ad Comm.
I, 16, 10.

4. ad exhortativum sensum ..
pertinere dicenda sunt] Cf. Priscian:
lib. VIII, cap. de personis: Itaque
quae Latini in plurali numero im-

secunda scilicet persona, aut in *H* aut in *A* aut in *OT* aut in [317] *E* aut in *OI* terminatur. Prima tria ad perispomena pertinent, νόει τιμα δῆλον: quartum ad barytona, λέγε γράφε: quintum ad 6 verba τὰ εἰς *MI*, ut ἴσταθι δμνυθι φάθι. Sed et illa similem habent terminum quorum infinitivus in *NAI* exit, etsi non sint τῶν εἰς *MI*, βῆναι βῆθι, νυῆναι νύγηθι, δαμῆναι δάμηθι: excepta sunt εἶναι δοῦναι θεῖναι. Ceterum νενοηκέναι vel huius similia ut magis νενόηκε νενοηκέναι quam νενόηθι faciat, multiplex ratio cogit: de qua unum pro exemplo argumentum ponere non pigebit. Quae in *OI* exeunt ab infinitis in *NAI* desinentibus necesse est ut sint infinitis suis ἰσοσύλλαβα, νύγηθι νυῆναι, δάμηθι δαμῆναι, βῆθι βῆναι: πεποληθι autem πεποιμηκέναι aequalitate iam caruit, inde non receptum est πεποληθι sed πεποληκας. Similiter apud Latinos imperativus nascitur ab infinito abiecta ultima, cantare canta, monere mone, legere lege, ambire ambi, ferre fer, esse es, et ades et prodes, — Lucilius: Prodes amicis; Virgilius; Huc ades, o Lenae; Terentius: Bono animo es. 8 — facere face, dicere dice, et per synecopam fac, dic. Graeci secundae personae addita *TΩ* syllaba tertiam eiusdem praesentis efficiunt, ποιεῖ ποιεῖτω, τιμα τιμάτω, χεύουσιν χεύουσίντω, λέγε λέγέτω. Quod si secunda in *OI* desiit, ipsam mutat in *TΩ*, βῆθι βῆτω: *TE* vero syllabam adiiicientes praesenti singulari, imperativo pluralem faciunt, ποιεῖ ποιεῖτε, βόα βοάτε, δῆλον δηλοῦτε, τύπτε τύπτετε: tertiam pluralem faciunt addendo *ΣΑΝ* tertiae 9 singulari, ποιεῖτω ποιεῖτωσαν. Hanc declinationem, quae decursa est, Graeci duobus simul temporibus adsignant, instanti et praes-

Ms. P.]

5. a verbo P. 6. εἶναι, δοῦναι, θεῖναι Edd.P. Corrigendum esse θεῖναι vidit iam Opsop. θεῖναι vel θῆναι corrigi iussit Zeun.
7. Vergilius Edd.P. Vid. not. — Terentius] Heaut. IV, 6, 18.
8. ποιεῖ .. τιμά (ἢ τιμά) τιμάτω, χεύουσιν Edd. — ποιεῖ .. βοά .. δηλοῦ Edd. — ποιήτω, ποιήτωσαν Edd.P.

perativa primae personae accipiunt, ἡσθα Graeci ὁποθεσθῆναι vocant, i. e. suppositiva sive hortativa.

6. excepta sunt εἶναι δοῦναι θεῖναι] Respicit imperativi formas δός et θές bene vidit Zennius. Sed tamen, ut reliqui, scripsit εἶναι, cuius imperativus ἴσταθι huc non quadrat: quomobrem non dubitavi scribere εἶναι, ut intelligeretur imperativus εἶς.

δάμηθι δαμῆναι] Vid. not. ad c. 18, § 5.

magis] ut saepius, idem significat quod potius. Vid. not. ad Comm. II, 5, 31.

7. Similiter apud Latinos] Cf. de verb. c. 3, § 4.

Huc ades, o Lenae] „Georg. II, 4 et 7. hodie reperitur Huc, pater, o Lenae. Igitur vel aliam lectionem Virgilii secutus est Macrobius, vel hic pro Lenae aliud no-

men est substituendum, adeo ut ascripserit aut: Huc ades, o formosus puer, Ecl. II, 45. aut: Huc ades, o Meliboeus, Ecl. VII, 9., aut: Huc ades, o Galatea, Ecl. IX, 39. Etsi hic facile fieri potuit, ut Meliboeus mutaretur in Lenae; locus tamen Georg. II, 4. haud dubie est corruptus. Nam praeterquam quod repetitio patris aliena est, verbum ades meliorem quoque efficit sententiam. Nam poeta ibi non tam notionem patris urget, quam vim adventus. Ergo primum vocat ades, et paulo post emphaseos gratia veni. Locus Macrobi] fuit interpretes Virgilii.“ Zeun.

8. Graeci etc.] Cf. de verb. c. 3, § 10.

TE vero syllabam] Cf. ibid. § 9.

9. quae decursa est] „H. e. de qua hactenus quaedam obiter dixi. Nam decurrere, quod proprie de

terito imperfecto. Et re vera, si pressius quaeras, magis de imperfecto, quam de instanti tantum apud illos imperativum vi-[318] debis. Tertia enim imperfecti indicativi persona capite diminuta vel in syllaba vel in syllabae tempore facit imperativi secundam, ἐλάλει λάλει, ἐβόα βόα, ἐστεφάνου στεφάνου, ἔλεγε λέγε, ἦγε ἄγε, εἶλκε ἔλκε: ita et in passivis, ἐνοοῦ νοοῦ, ἐτιμῶ τιμῶ, ἐχρυσοῦ χρυσοῦ, ἐτύπτου τύπτου, ἦγου ἄγου, εἰλκου ἔλκου. Latini non aestimaverunt ullum praeteritum imperativo dandum, 10 quia imperatur quid, ut aut nunc aut in posterum fiat: ideo praesenti et futuro in modi huius declinatione contenti sunt: sed Graeci introspecta sollertius iubendi natura animadverterunt posse comprehendere praeeptum tempus elapsam, ut est ἡ θύρα κεκλεισθῶ, quod aliud est quam ἡ θύρα κλεισθῶ. Nam κλεισθῶ cum dico, ostendo hactenus patuisse, cum vero dico κεκλεισθῶ, hoc impero, ut claudendi officium iam peractum sit: quod et Latinitas iubendum novit, cum περιφραστικῶς dicit: ostium clausum sit. Hinc iam per omnia praeteriti tempora declinatio va- 11 gatur, sed utroque perfecto simul iuncto. Dicunt enim παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, νενίκηκε νενικηκέτω et νενίκησο νενικήσῃ: quod quam necessarium sit, hinc sumpto argumento requiratur. Praeponamus senatum pugnato consulī vel militibus imperare conficiendi belli celeritatem: πρὸ ὥρας ἑκτῆς ἡ συμβολή πεπληρώσῃ, ἡ ἡ μάχη πεποιήσῃ, ἡ ὁ πόλεμος νενικήσῃ. Futurum quoque suum Graeci cum aoristo iungunt, 12 quia iisdem signis indicativo utrumque dinoscitur. Nam si aoristus desinat in ΣΑ, futurum in ΣΩ terminatur, ἐλάλησα λαλήσω: si hoc in ΑΑ, illud in ΑΩ, ἐπραξα πράξω: si in ΨΑ, in[319]

[Edd. pdzb.

10. existimaverunt h.

11. Proponamus coni. Zeun. Vid. not.

— ἡ ἡ μάχη πεποιήσῃ scripsi e coni. ΔΕΛΗΜΑΚΗΠΕΛΛΗΘΩ (Ops. affert ΠΕΛΛΑΥΘΩ) P. ἡ ἡ μάχη πεπλήσῃ Edd. — NENI-
XECΘΩ P.

currentibus in stadio dicitur, tropice significat rem leviter tractare, obiter attingere. Sic Cic. de Orat. I, 2 Quae abs te breviter de arte decursa sunt, audire cupimus.“

instanti] Cf. c. 15, § 1.

de imperfecto] Cf. c. 14, § 14.

capite diminuta etc.] Dicendum erat: in capite diminuta vel syllaba vel syllabae tempore.

10. sed Graeci etc.] Cf. de verb. c. 3, § 1. et Priscian. lib. VIII, cap. de tempor. verbor. p. 806 P.

11. utroque perfecto] Intelligendum esse perfectum et plus quam perfectum e sequentibus apparet.

Praeponamus] „Cum praepone sit praeferre, praeficere, munus alicuius fidei committere, ab hoc loco est alienum putandum. Igitur lege Proponamus, h. e. ponamus, fingamus, exempli gratia adducamus, seu explicandae rei causa exemplum proferamus.“ Zeun. —

Dicendum erat sine dubio ponamus. Nolui tamen delere praepositionem, ut ab ipso auctore non recte fortasse additam.

πρὸ ὥρας ἑκτῆς] Non ad diei sed ad anni tempus est referendum. F. Passovius (Handwoerterbuch d. gr. Spr. s. v. ὥρα) refert posteriore aetate Graecos computavisse septem anni tempora quorum sextum fuerit χειμών.

ἡ μάχη πεποιήσῃ] Sic scripsi propter exemplum allatum de verb. I. c. pugna commissa sit. Quid lateat in codicis literis ΔΕΑ, non liquet.

12. Futurum quoque .. cum aoristo iungunt] sc. in modo imperativo. Cf. c. 13, § 4.

12. si hoc] Cum antecedit aoristus, non dicendum erat hoc sc. tempus, sed hic. Praeterea animadvertendum est pronomē hoc

ΨΩ, ἔπεμψα πέμψω. Ergo λάλησον πράξον πέμψον adsignantur
 13 simul utrique tempori, quia utriusque signa demonstrant. Ter-
 tia vero persona magis aoristum respicit quam futurum: facit
 enim λαλησάτω πραξάτω πεμψάτω, cum ΣΑ ΞΑ ΨΑ χαρακτη-
 ρες sint ἀορίστου. Idem sonat et plurale ποιήσατε: cuius tertia
 14 persona rursus cum additamento tertiae singularis efficitur ποιη-
 σάτωσαν. Et ut hoc idem tempus, id est futurum imperativi,
 passivum fiat, sumitur aoristus infiniti, et nulla omnino litera
 mutata tantumque accentu sursum ad praecedentem syllabam
 tracto futurum imperativum passivum fit, ποιήσαι ποιεῖσαι, λα-
 λῆσαι λάλησαι: cuius tertia persona fit de tertia activi mutato
 T in ΣΘ, ποιήσάτω ποιησάσθω, sicut et ποιεῖτε ποιείσθε et
 ποιήσατε ποιήσασθε.

XVII. De coniunctivo modo.

Coniunctiva Latinorum, quae ὑποτακτικὰ Graecorum, cau-
 sam vocabuli ex una eademque origine sortiuntur. Nam ex sola
 coniunctione quae ei accidit coniunctivus modus appellatus est:
 unde et Graeci ὑποτακτικὸν διὰ τοῦ ὑποτετάχθαι vocitaverunt.
 2 Apud quos hoc habet praecipuum hic modus, quod omne tem-
 pus eius activum primam personam singularem in Ω mittit, ἐάν
 ποιῶ ἐάν πεποιήκω ἐάν ποιήσω, adeo ut et illa verba quae in
 ΜΙ exeunt, cum ad hunc modum venerint, redeant ad illa in Ω
 desinentia de quibus derivata sunt, τιδῶ τίθῃμι et in coniunc-
 3 tivo ἐάν τιδῶ, item διδῶ δίδωμι ἐάν διδῶ. Ὑποτακτικὰ Grae-
 [320]corum syllabas quae in aliis modis breves fuerunt in sua decli-
 natione producunt, λέγομεν ἐάν λέγωμεν: sed et ΕΙ diphthon-
 gum in ἦτα mutant, λέγω λέγεις, ἐάν λέγω ἐάν λέγῃς. Et quia
 natura verborum omnium apud Graecos haec est, ut ex prima
 persona in Ω exeuntium secunda in duas vocales desinat, ideo
 ΕΑΝ ΑΕΓΗΙΣ cum I ascripto post H profertur, ut duarum

Ms. P.]

12. assignatur Edd.P. — quod utriusque Edd.
 PEE P.

13. ΚΑΡΑΚΤΗ-

XVII, 3. ideo ἐάν λέγῃς Edd.

referri ad prius, illud ad poste-
 rius substantivum.

13. Idem sonat] i. e. „magis aor-
 istum respicit quam futurum“, ut
 supra dicitur.

14. ut .. passivum fiat] Immo
 medium.

futurum imperativum passivum]
 Sic saepius uno casu usus est Ma-
 crobius, et modorum generumque
 nomina pro adiectivis habuit, ubi
 ponendus erat genitivus. Cf. c. 9,
 § 1. praesens tempus .. modi indi-
 cativi generis activi, sed § 4. prae-
 sens passivum, c. 10, § 1. perfectum
 passivum et praesens tempus passi-
 vum.

XVII. De coniunctivo modo.] Cf.
 de verb. c. 5. Priscian lib. VIII,
 cap. de modis et lib. XVIII, cap.
 de subianct.

1. Coniunctiva] sc. verba. Cf.
 c. 18, § 8. omne optativum.

sortiuntur] Cf. praef. De verb.
 l. c. legitur traserunt. Priscian.
 l. c. p. 821 P: Et sciendum, quod
 omnibus modis aliis sociari potest
 subiunctivus, qui cum adversas ha-
 beat significationes, non ab una ea-
 rum sed a constructione nomen
 accepit.

3. ΕΑΝ ΑΕΓΗΙΣ] Sic, ut in
 codice leguntur, erant scribenda
 haec verba propter ea quae se-
 quuntur: cum I adscripto post H,
 ad quae Zeunius adnotavit haecco:
 „Veteres, id quod etiamnum in li-
 bris scriptis antiquioribus videre
 licet, illud Iota otiosum, quod no-
 stri homines vocant subscriptum, non
 vocali subacribebant, sed adscribe-
 bant. Nec tamen ullam in pro-

vocalium salva sit ratio. Tertia vero persona de secunda fit re-4 tracta ultima litera, ἐὰν ποιῆς ἐὰν ποιῇ: et quia, ut diximus, amore productionis O pluralis indicativi in Ω mutant, λέγομεν ἐὰν λέγωμεν, in secunda quoque persona E in H transferunt, λέγετε ἐὰν λέγητε: tertia ἐὰν λέγωσιν, quia omne verbum apud Graecos quod exit in MEN mutat MEN in EIN et personam tertiam facit. Horum passiva de activis ita formantur, ut, pri-5 mae personae activae si addas MAI syllabam, passivum eiusdem temporis facias, ἐὰν ποιῶ ἐὰν ποιῶμαι, [ἐὰν πεποιήκω ἐὰν πεποιήκωμαι], ἐὰν ποιήσω ἐὰν ποιήσωμαι. Item activi tertia secunda passivi est, ἐὰν ποιῶ ἐὰν ποιῆς ἐὰν ποιῇ, ἐὰν ποιῶμαι ἐὰν ποιῇ: haec eadem activi tertia addita sibi TAI syllaba passivam tertiam facit, ἐὰν ποιῇ ἐὰν ποιῆται. Graeci in coniunc-6 tivo modo tempora bina coniungunt: proprium Latinorum est, ut modo indicativa pro coniunctivis modo coniunctiva pro indicativis ponant. Cicero de Legibus tertio: *Qui poterit socios tueri*. Idem Cicero in primo de Re publica: *Libenter tibi, Laeli, uti eum desideras, equidem concessero*.

XVIII. De optativo modo.

[321]

De hoc modo quaestio Graeca praecessit, si praeteritum 1 tempus possit admittere, cum vota pro rebus aut praesentibus aut futuris soleant accitari, nec in specie possint transacta revocari, pronuntiatumque est praeteritum quoque tempus optanti necessarium, quia saepe in longinquis quid evenerit nescientes optamus evenisse quod nobis commodet. Qui enim Olympicae 2 palmae desiderium habuit, domi residens ipse certatum equos suos cum aurigante filio misit, transacto iam die qui certamini

[Edd. pdzb.

4. ἐὰν ποιῆς, ἐὰν ποιῇ Edd.P (om. ι subscr. etiam infra). 6.
de legibus tertio] capite deperdito. — in primo de Re p.] cap. 13. ed.
Mai., ubi legitur ut de eo disseras.

XVIII, 2. missit P.

nuntiando habebat viam. Haec tantum tironum causa dicta putentur.“ Cf. c. 18, § 8. et c. 19, § 13.

5. [ἐὰν ποιήκω ἐὰν ποιήκωμαι] Haec uncis inclusi, quia vera perfecti passivi forma legitur c. 15, § 12 sqq.

ἐὰν ποιῇ ἐὰν ποιῆται] Consulto omisi iota subscriptum in ποιῇ, quia a scriptore est neglectum.

6. Graeci .. coniungunt] Cf. de verb. c. 4, § 3.
[proprium Latinorum est etc.] Cf. ibid. c. 4.

XVIII. De optativo modo.] Cf. de verb. c. 4. Priscian. l. c.

1. quaestio Graeca praecessit] Cf. l. c. § 1. communis Graecis Latinisque quaestio exorta est.

si .. possit] Vid. not. ad Comm. I, 5, 1.

accitari] Verbum quod codex ex-

hibet mutare nolui, licet alias legatur nusquam nisi in exemplaribus quibusdam apud Lucretium V, 945., ubi accitat dicitur esse idem quod invitat. Sed vide ne Macrobius scripserit agitari.

praeteritum quoque tempus optanti necessarium] Cf. de verb. l. c. § 1. Priscian. lib. VIII, cap. de tempor. verb. et lib. XVIII, cap. de optativ. quod nobis commodet] Singulari sensu hoc verbum usurpatur. Namque est intransitivum idemque valet quod commodum sit. Cf. Comm. I, 19, 25. atque ideo vitae nostrae magis commodant.

2. Qui .. habuit .. misit] Haud probandum est hoc asyndeton. Dicendum erat aut et .. misit aut si .. misit.

dies qui certamini status est] Ma- lueris statutus, sed cf. Tacit. Hist. IV, 81. statos aestivis flatibus dies.

- status est exitum adhuc nesciens et desiderium votis adiuvans quid aliud diceré existimandus est quam: εἴθε ὁ υἱός μου νενη-
 3 κήκος? Haec et quaestio et absolutio cum Latinitate communis est, quia in causa pari haec vox esse deberet optantis: *utinam filius meus vicerit*. Sed rari Latinarum artium auctores admiserunt in optativo declinationem praeteriti perfecti, *utinam vicerim*.
 4 In hoc enim modo Latini tempora Graecorum more coniungunt, imperfectum cum praesenti, plus quam perfectum cum perfecto: et hoc adsignant duobus antecedentibus, quod in coniunctivo praeteriti imperfecti fuit, *utinam legerem*: hoc duobus sequentibus, quod in coniunctivo plus quam perfecti fuit, *utinam legissem*: et hoc dant futuro quod habuit coniunctivus praesens, *utinam legam*. Sunt tamen qui et praeterito perfecto adquiescant, *utinam legerim*: quorum sententiae Graeca ratio, quam supra diximus, opitulatur. In Graeco optativo quae in *MI* exeunt a-
 [322]tiva tantum sunt, quae in *MHN* passiva tantum vel passivis similia, λέγοιμι λεγόμεν: sed quae in *HN* exeunt praecedente vocali modo activa modo passiva sunt, et 'activa' non nisi ex illis verbis veniunt quae in *MI* exeunt, φαίην δολήν: passiva autem et de iisdem verbis fiunt, ut δοθεῖην τεθεῖην: et de exeuntibus in *Ω*, ut νυγείην δαρεῖην. Activa ergo quae in *MI* exeunt mutant *MI* in *MHN* et passiva faciunt λέγοιμι λεγόμεν: quae vero in *HN* exeunt *M* interserunt et in passivum
 7 transeunt, τιθεῖην τιθεσμεν, διδοῖην διδοσμεν. Graeci omne tempus optativi modi maius syllaba proferunt quam fuit in indicativo, ποιεῖ ποιοῖμι, πεποίηκα πεποιήκοιμι, ποιήσῃ ποιήσοιμι: aoriston enim praeterito, quod Latinitas nescit. Ideo ἡβῶμι et ἡβῶοιμι apud Graecos legimus, quia propter necessarium augmentum syllabae ἀπό τοῦ ἡβῶ fit ἡβῶμι, καὶ ἀπό τοῦ ἡβῶω fit
 8 ἡβῶοιμι. Omne apud Graecos optativum singulare habet sine

Ms. P.]

- vocis p2-b. 3. praeteriti om. p2-b. 4. supra] § 1 sqq. Cf. c. 13, § 3. 5. *activa* om. Edd.P. — τιθεῖην Edd.P. — ΛΑ-
 PEIHN e vet. cod. affert Opsopoeus, qui coniecit legendum esse δαρεῖην vel καρεῖην. Vid. not. 7. quem Lat. Edd. — ἡβῶοιμι Edd. Vid. not. ad c. 17, § 3.

4. In hoc enim modo etc.] Cf. de verb. c. 4, § 2 sqq. et Priscian. lib. VIII, p. 807 P: In hoc autem modo . . tempora coniuncta habent Latini, praesens cum praeterito imperfecto et praeteritum perfectum cum plus quam perfecto ad imitationem Graecorum, quomvis haec quoque conati sunt quidam coniungere. Sed melius est esse disiuncta. Charis. II, 5, 2.: Optat. perfecti: ut amaverim. Plus quam perfecti: ut amavissem.

praeterito perf. adquiescant] i. e. praeteritum perfectum admittant. passivis similia] Cf. c. 15, § 9.

5. et *activa* non nisi ex illis verbis veniunt] Sic ut scribatur flagitat et res ipsa et id quod sequitur, passiva autem.

δαρεῖην] Per se hoc verbum non est reprehendendum. Sed, cum c. 16, § 6. Macrobius coniunxerit νύγηθι et δάμηθι, suspicioandum est eum etiam h. l. scripsisse δαμείην, nisi forte illo loco verum est δάγηθι δαγῆναι.

7. aoriston enim praeterito] Cf. c. 7, § 5.

quod Latinitas nescit] sc. eum. Cf. l. c. quis eo Latinitas caret. Non est quod habeas quod pro pronomine relativo, et intelligas tempus ut in hoc c. 16, § 12. Hoc videtur statuisse Opsopoeus qui scripsit quem.

8. Omne . . optativum] Cf. c. 17, § 1. Coniunctiva.

dubio in paenultima diphthongum, quae per *I* componitur, λέγοιμι γράφοιμι σταλήν δολήν, unde et *HBΩIMI*: post *Ω* ascribitur *I*, ne sine hac vocali optativi paenultima proferatur. Graeca quae in *MI* exeunt, *I* ultimum in *EN* mutant et fiunt pluralia, ποιοῖμι ποιοῖμεν, γράφοιμι γράφοιμεν. Semper apud Graecos pluralis prima persona aut unam vocalem habet in paenultima praecedentem, ut σταλήμεν νογέλημεν, aut duas, ut λέγοιμεν γράφοιμεν: sed priora sine mutato in *ΣΑΝ* tertiam personam de se efficiunt, sequentia vero *M* subtracto idem faciunt, σταλήμεν σταλήσαν, λέγοιμεν λέγοισεν. Passiva Graecorum quae in 10 *MHN* exeunt hanc ipsam syllabam in *O* mutant et secundam personam faciunt, ποιοῖσθην ποιοῖο, γράφοισθην γράφοιο: quae vero in *HN* *N* in *Σ* mutant et faciunt secundam, σταλήσθαι, δολήσθαι. Ipsa vero secunda persona, si in *O* exit, addit *T* et facit tertiam, ποιοῖτο ποιοῖτο, γράφοιτο γράφοιτο: quae in *Σ* desinit hoc amittit et facit tertiam, σταλήσθαι, δολήσθαι.

XIX. De infinito modo.

Infinitum modum, quem ἀπαρέμφατον dicunt, quidam 1 Graecorum inter verba numerare noluerunt, quia nullius ἐγκλίσεως verbum verbo alterius iunctum efficit sensum (quis enim dicat: βουλοῖσθην λέγω, λέγοιμι βούλομαι, γράφοιμι τρέχω?), peremphatum vero cum quolibet modo iunctum facit sensum: θέλω γράφειν, θέλεις γράφειν, εἰάν θέλω γράφειν, εἰ θέλοιμι γράφειν. Similiter et apud Latinos dici non potest *velim scribo, debeam curre* et similia. Dicuntque adverbium esse magis, quia 2 infinitum sicut adverbium praepositur et postponitur verbo, ut γράφω καλῶς, καλῶς γράφω, scribo bene, bene scribo: ἑλληνιστὶ διαλέγομαι, διαλέγομαι ἑλληνιστὶ, Latine loquor, loquor Latine: ita et hoc: θέλω γράφαι, γράφειν θέλω, volo scribere, scribere volo: ἐπιστάμαι τρέχειν, τρέχειν ἐπιστάμαι, scio loqui, loqui scio. Nec mirum astant, cum multa adverbia nascentur a verbis, hoc 3 quoque ex verbo esse profectum. Si enim ἑλληνίζω ἑλληνιστὶ facit et κάμνω ἀκμητὶ, cur non et ἀπὸ τοῦ γράφω nascatur adverbium γράφειν? Hoc etiam addunt: Si ab eo quod est γρά- 4 φω, cum sit γράφειν, iam verbum non dicitur sed participium, [324] quia ultimam mutat et personam amittit, cur non et γράφειν in alterum nomen migret ex verbo, cum non solum finem moveat sed etiam significationem personae numerique perdat: maxime

[Edd. pzb.

9. in *HN* .. ΠΟΙΟΙΜΗΝ .. ΓΡΑΦΟΙΜΗΝ .. ΛΕΓΟΙΜΗΝ .. ΓΡΑΦΟΙΜΗΝ .. ΣΤΑΙΗΜΗΝ .. ΛΕΓΟΙΜΗΝ P.

XIX, 1. ΒΟΥΛΟΙΜΑΙ P. — currere P.

XIX. De infinitivo modo.) Cf. de verb. c. 6. et Priscian. lib. VIII, cap. de modis et lib. XVIII, cap. de ordin. verbi.

2. magis] ut saepius ponitur pro potius, ut c. 16, § 6. Cf. de verb. l. c. § 1. sed adverbis potius temporis adplicare conantur. At Pri-

scian. p. 819 P: Quidam enim dubitaverunt, an verba sint haec, et inter adverbia magis ponenda consueverunt.

quia .. praepositur et postponitur verbo] Melius Priscian. l. c. quod .. egent semper aliis verbis, ut adverbis.

sequatur, θέλω μέλλω διατυπῶ an contra οὐ θέλω οὐ μέλλω οὐ διατυπῶ. Hinc de ipsius declinatione tractemus.

Graeci infiniti unum tempus duo tempora complectitur in-12
dicativi modi: ποιῶ ἐποιοῦν in indicativo, in infinito autem ita
pronuntiatur, ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ ποιεῖν: item πεποι-
ηκα ἐπεποιήκειν, et in infinito παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελι-
κοῦ πεποιημένοι. Apud Graecos omne ἀπαρέμφατον aut in N13
desinit aut in AI diphthongum: sed et cum in N desinit, diph-
thongus praecedat necesse est, ut ποιεῖν χρυσοῦν: ideo τῷ
BOAIN ἰῶτα ascribitur, ne sit ἀπαρέμφατον sine diphthongo.
Unde quae in HN desinunt, ut ξὴν πεινὴν διψῆν, non sunt 14
communis sed Dorica, ut ὀρήν. Eiusdem sunt dialecti et quae
in EN exeunt, ut ἀπὸ τοῦ νοεῖν νοέν et ἀπὸ τοῦ δασμφο-15
ρεῖν δασμφορέν: licet sint et communia in EN, sed integritatis
extremitate praecisa, ut est ἀπὸ τοῦ ἔμεναι ἔμεν, ἀπὸ τοῦ δό-
μεναι δόμεν. Perfecti temporis indicativi Graecorum tertia per-15
sona fini suo adiecta NAI syllaba transit in ἀπαρέμφατον, πε-
ποίηκε πεποιημένοι, ἐλέχε λελεχέναι. Latini primae personae
perfecti addunt geminatum ss et e, dixi dixisse. Graeci ἀπαρ-16
έμφατα sua activa in AI desinentia per omnes semivocales lite-
ras proferunt excepto Z, στείλαι νείμαι χρῆναι σπείραι νοῆσαι
λέξαι γράφαι: excepta sunt εἶπαι καὶ ἐνέγκαι quae sola non se-
mivocales sortita sed mutas. Passiva vero per unam tantum lite-
ram Θ proferuntur praemissa aut liquida, κενάρθαι τετίλλθαι ἐφ-
θάνθαι, aut Σ, λέγεσθαι φιλεῖσθαι, aut altera ex mutis quae
vocantur δασεῖαι, id est sive X, ut νενύχθαι, sive Φ, ut γε-
γράφθαι. Cum Latini nullum infinitum monosyllabum habeant, 17
Graeci paucissima habent, quae referantur ad solam secundam

[Edd. pdzb.

12. in infinitivo (bis) Edd.

13. βοαιν Edd. Vid. not. ad c. 17,

§ 3.

14. νόεν et δασμφορέν Edd.

15. ἐλέχε om. P.

16. χρεῖναι Edd. P. — multas P. — ΚΑΙΚΑΡΘΑΙ P. — ΦΙ-
ΛΕΣΘΑΙ P. — ΔΑΣΙΑΙ P. — ut (utrum, nescio) om. P.

12. unum tempus duo tempora
complectitur] Cf. c. 13, § 2 sqq. et
Priacian. lib. VIII, cap. de tempo-
rib. verbor.

13. Apud Graecos etc.] De infi-
nitivorum formis apud Latinos vid.
de verb. c. 6, § 4 sqq.

14. quae in EN exeunt] Exem-
pla vid. apud Matthiaeum, Ausf.
gr. Gr. § 202, 11, Not. 1.

ἀπὸ τοῦ δασμφορεῖν δασμφορέν]
Lud. Dindorfius ad Steph. Thes.
Gr. L. s. h. v. adnotavit haec:
„Choerob. in Bekk. An. p. 1282.:
Τὸ γὰρ δασμφορεῖν ἀποβάλλει τὸ
ι παρὰ τοῖς Δωριεῦσι καὶ γίνεται ἐν
ὀξείᾳ τάσει δασμφορέν. Unde cor-
rigendum videtur Etym. M. p. 249,
29., ubi modo δασμφορεῖν modo
δασμφορεῖν vel δασμφορέν.“

integritatis] i. e. integrae for-
mae. Conf. § 17. et Comm. II,
17, 14.

15. Latini etc.] Cf. de verb. c.
6, § 5.

16. sortita] Cf. praef.

quae vocantur δασεῖαι] Cf. Dio-
nys. Comp. verb. p. 82 (174): Τῶν
δὲ καλουμένων ἀφώνων ἐννέα ὄντων
τρία μὲν ἐστί φιλά, τρία δὲ δασέα,
τρία δὲ μετὰ τούτων, et Tzetz.
Exeg. II., p. 48, 28.: Τὰ τρία δα-
σέα, θῆτα φῖ τε καὶ χῖ.

17. σπᾶν θιλᾶν] Notandum est
hos infinitivos Macrobius non ha-
buisse pro contractis. In codice
nec hoc loco neque infra legitur
iota subscriptum, quod requiritur
§ 13.

- συζυγίαν παρισχωμένων, ut *ὅπ᾿ ὅλῳ*: *ὅλον* enim *πνέειν* *χεῖν* *ῥέειν* non sunt integra sed ex collisione contracta: fuit enim integritas *πνέειν* *χέειν* *ῥέειν*, et medio *E* subtracto in unam syllabam sunt redacta et ex themate verborum veniunt *πνέω* *χέω* *ῥέω*. Nul-
 18 lum enim Graecum verbum ἀπαρέμφατον ex verbo in Ω desinente factum non eundem numerum syllabarum tenet qui in prima positione verbi fuit, *νοῶ* *νοεῖν*, *τιμῶ* *τιμᾶν*, *χρυσῶ* *χρυσοῦν*, *τρέχω* *τρέχειν*, *τύπτω* *τύπτειν*: sic *πνέω* *πνέειν*, *χέω* *χεῖν*,
 19 *ῥέω* *ῥέειν*, ex quibus *πνέειν* *χεῖν* *ῥέειν* sunt facta. Ἀπαρέμφατα, [327] quae in Ν desinunt, si de verbo sunt perispomeno, amisso Ν et accepta syllaba ΣΘΑΙ faciunt ex se passiva, *ποιεῖν* *ποιεῖσθαι*, *τιμᾶν* *τιμᾶσθαι*, *δηλοῦν* *δηλοῦσθαι*: quodsi sint de barytono,
 20 etiam Ι amittunt, *λέγειν* *λέγεσθαι*, *γράφειν* *γράφεσθαι*. Fiumt et de indicativo passivo. Mutat enim Τ in Σ καὶ Θ et facit ἀπαρέμφατον. Nec solum hoc in praesenti tempore, sed in praeterito et futuro, *φιλεῖται* *φιλεῖσθαι*, *πεφίληται* *πεφίλησθαι*,
 21 *φιληθήσεται* *φιληθήσεσθαι*. Est et alia diligentior observatio circa *παρὰκλειμενον*. Nam quotiens in paenultima habet Κ, tunc amissa utraque syllaba et accepta ΣΘΑΙ in passivum transit, *πεκατηκέναι* *πεκατησθαι*, *γεγελακέναι* *γεγελάσθαι*, *πεκαλυκέναι*
 22 *πεκαλύσθαι*: aut interdum ΘΑΙ solam accipit sine Σ, sed tunc, quotiens ante Κ liquida repperitur, ut *τετελακέναι* *τετελῆσθαι*, *κακαρκέναι* *κακαρῆσθαι*, *ἰρφαρκέναι* *ἰρφαρῆσθαι*: unde intellegitur in hoc verbo Γ quod fuit ante Κ *δυνάμει* Ν fuisse: quodsi *παρὰκλειμενος* activus habuit in paenultima aut Φ aut Χ, tunc quo-
 23 que Θ accipit, *γεγραφεκέναι* *γεγραφῆσθαι*, *νεννηχέναι* *νεννῆσθαι*. Latini futuri infinitum faciunt adiuncto participio vel magis gerundi modo ire seu iri, et vel in passivo *doctum* iri vel in activo *doc-*
 24 *tum* ire pronuntiant. Ἀπαρέμφατα quae in ΘΑΙ exeunt aut

Ms. P.]

17. ΣΥΖΥΓΕΙΑΝ P. 18. ΤΙΠΤΩ, ΤΙΠΤΕΙΝ P.
 19. *πεφληθήσεται* *πεφληθήσεσθαι* Edd. P. 20. σ καὶ σθ zh.
 — ΠΕΦΛΗΤΕ P. 22. ΚΑΙΚΑΡΚΕΝΑΙ ΚΑΙΚΑΡΘΑΙ P.
 — ante X P. — ΝΕΧΕΝΑΙ P.

19. *faciunt ex se passiva*] Cf. de verb. c. 6, § 6 aq.

20. *φιληθήσεται* *φιληθήσεσθαι*] Quum in cod. et edd. legatur *πεφληθήσεται* *πεφληθήσεσθαι*, suspicor Macrobinum addidisse futurum tertium *πεφληθήσεται* *πεφληθήσεσθαι*.

23. Latini futuri infinitiōum faciunt etc.] Cf. de verb. c. 6, § 6. Futuri activi forma *doctum* ire commemoratur ibidem § 3. et in hoc capite § 5. Hanc formam veteres grammatici infinitivo futuri activi solent tribuere vel solam vel cum altera *doctum* esse Cf. Charis. II, 5-7., sed imprimis Priscian. lib. IX, cap. de I coni. p. 864 P: Sciendum autem, quod in uo desinens supinum accepto verbo infinito quod est ire facit infiniti futurum,

ut *oratum* ire, *domitum* ire. Frequenter tamen antiquissimi nostro participio futuri addebant *esse* et infiniti futurum significabant, *oraturum* *esse* pro *oratum* ire dicentes.

vel magis] i. e. μάλλον δέ, vel potius. Cf. c. 19, § 2. et vid. not. ad Comm. II, 5, 31.

gerundi modo] Hoc nomine supinum quod nos dicimus appellat Macrobius etiam infra § 31. Sed et *supina* et gerundium *supinorum* nomine complectuntur Charisius II, 5, 5. et Priscianus VIII, p. 808 et 811 P. Hic p. 809 et 812. ut gerundia vel *supina*, ut apparent veteres grammaticos promiscue uti esse his nominibus.

tertium a fine acutum sortiuntur accentum, ut λέγ^σθαι γρά^φεσθαι, aut secundum, ut τελλ^εσαι κενά^ρθαι, aut circumflectunt paenultimam, ut ποιέ^εσαι νοιέ^εσαι. Ἀπαρέμφατον quod in 25 ΘΑΙ exit, si habeat in paenultima T, modo praesentis temporis est modo praeteriti perfecti: et hanc diversitatem discernit accentus. Nam si tertius a fine sit, praesens tempus ostendit, ut δλλυ^εσαι δήγνυ^εσαι ζετγνυ^εσαι: si secundus, praeteritum per- [326] fectum, ut λελύ^εσαι ἐξύ^εσαι: unde ΕΙΡΤ^εΘΑΙ, si in capite habeat accentum, σημαίνει ἔλασθαι quod est praesentis: si in paenultima sit, σημαίνει ἐλκύνθαι quod est praeteriti: Νῆα κατειρύ^εσαι. In ἀπαρέμφατοις compositio non mutat accentum, 26 sed hunc composita custodiunt qui simplicibus adhaerebat, φι- λεί^εσαι καταφιλεί^εσαι, κεί^εσαι κατακεί^εσαι. Denique ΚΑΤΑ- 27 ΓΡΑΨΑΙ, quia et activi aparemphati est et passivi imperativi, cum est aparemphatum, in verbo habet accentum, καταγράφ^ασαι, et cum est imperativum, ad praepositionem recurrit, κατάγραψαι. In infinito Graeco praeteritum perfectum, si dissyllabum fuerit, 28 omnimodo a vocali incipit, ὦφθαι εἰρχθαι. Si ergo inveniantur dissyllaba huiusmodi a consonantibus incipientia, manifestum est non esse integra, ut πείρθαι βλή^εσαι δέχθαι, quorum integra sunt πεπείρθαι βεβλή^εσαι δεδέχθαι. Graeci aparemphato non- 29 numquam pro imperativo utuntur, Latini pro indicativo. Θα- σῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχ^εσαι, id est μάχου: hic pro imperativo; at pro indicativo Sallustius: Hic, ubi primum 30 adolevit, ... non se luxuriae neque inertiae corrumpendum dedit, sed, ut mos gentis illius est, iaculari, equitare: et cum omnes gloria anteiret, omnibus tamen carus esse. Idem pleraque tempora in venando agere, leonem atque alias feras primum aut in primis ferire, plurimum facere, minimum de se loqui. Infinitum nonnum- 30 quam pro coniunctivo ponunt. Cicero pro Sestio: Rei publicae dignitas me ad se rapit et haec minora relinquere hortatur, pro hortatur ut relinquam. Hortor amare focos, pro hortor ut ament. [329]

[Edd. pdzb.

24. ΚΑΙΚΑΡΘΑΙ P. 25. praeteriti imperfecti P. — Νῆα] Hom. Od. ξ, 332. 27. καταγράφαι om. P. — ὦφθαι p2-b.
 29. Θαρσῶν] Hom. II. ε, 124. — ΔΙΟΜΗΔΗΣ P. — Sallustius] Iug. c. 6, § 1. (nbi legitur: Qui ubi ... luxu ... uti ... equitare ... iaculari, ad hoc pleraque). 30. pro Sestio] c. 8, § 7. (ubi legitur: quae me ad sese rapit, haec). — Hortor] Virg. Aen. III, 134.

24. sortiuntur] Cf. praef.

27. quis .. passivi imperativi] Tertia huius formae vis neglecta est, qua significat tertiam personam singul. optativi aoristi I. activi. cum est imperativum] Imperativum ut antecedens aparemphatum haberi potest pro adiectivo quod iungatur cum ΚΑΤΑΓΡΑΨΑΙ. Sed cf. c. 17, § 1.

28. non esse integra] sc. abiecta reduplicatione. Hanc rationem comprobavit Buttmannus Ausf. Gr. § 114. c. v. δέχθαι, quum antea § 110, 8 et 9. cum aliis (in quibus

est Kuehnerus) has formas tribuerit aoristo. Matthiaeus in grammaticae suae edit. II. simili modo dubius haesit, cf. § 164 Not. I., et § 193 Not. 8.

29. pro indicativo] Cf. de verb. I. c. § 12. Addendum erat temporis imperfecti. Cf. Priscian. lib. XVIII, cap. de ordinat. verbi p. 1131 P: Itaque apud Graecos quidem pro imperativo ponitur, apud nos autem pro praeterito imperfecto.

30. pro coniunctivo] Cf. ibid. § 13. Addendum erat: cum particula at; id quod exempla demonstrant.

- 31 Ponuntur et pro gerundi modo. Cicero pro Quintio: *Consilium cepisse hominis fortunas funditus evertere*, pro evertendi. Virgilius: *Sed si tantus amor casus cognoscere nostros*, pro cognoscendi. Et aliter Terentius in Hecyra: *It ad eam visere*, pro visitatum, et: *Cantare pares et respondere parati*, pro ad respondendum.
- 32 Ponuntur et pro participio praesentis. Varro in Scaevola: *Et ut matrem audivi dicere*. Cicero in Verrem: *Charidemum cum testimonium ... dicere audistis*, pro dicentem. Eant nunc qui infinito calumniantur et verbum non esse contendunt, cum pro omnibus fere verbi modis probetur adhiberi.

XX. De impersonalibus.

Sunt impersonalia Graecis Latinisque communia: sunt tantum concessa Latinitati. *Decet me (te illum nos vos illos)*, impersonale est: sed et Graeci hoc verbo similiter utuntur, *πρέπειε μοι (σοι ἐκείνῳ ἡμῖν ὑμῖν ἐκείνοις)*. Hoc autem impersonale nascitur a verbo *deceo decet decet* **decemus decetis decet**, *πρέπω πρέπεις πρέπει πρέποιεν πρέπετε πρέπουσιν*. *Decet domum colunnae*, *πρέπουσιν τῇ οἰκίᾳ οἱ κίονες*. *Placet mihi lectio verbum est*, *placet mihi legere* impersonale est. Ita et apud Graecos *ἀρέσκει μοι ἡ ἀνάγνωσις* ad personam relatum est, *ἀρέσκει μοι ἀναγινώσκειν* impersonale est. **Contigit mihi spes**: *contigit me venisse*. Similiter apud Graecos *συνέβη μοι ἡ ἐλπίς* declinationis

Ms. P.]

31. pro Quintio] c. 16, § 53. — coepisse P. — Virgilius] Aen II, 10. — Vergilius Edd.P. — in Hecyra] I, 2, 114. (ubi Bentl. legit: *It visere ad eam*). — Cantare] Virg. Ecl. VII, 5. 32. in Scaevolam Edd.P. Vid. not. — in Verrem] Act. II, lib. I, c. 20, § 52. (ubi legitur *Charidemum Chium*, quod reponi inssit Zennius).

XX, 1. **decemus decetis decet** ipse addidi nismus iis quae statim sequuntur. — *τῇ οἰκίᾳ* Edd.P. 2. **Contigit mihi spes** ipse addidi propter Graeca. *Contingit* Edd.P. Pontanus coni. *contigit mihi Venilia* coll. Augustia. de civ. dei IV, 11. de spe quae venit (nuncupetur) *Venilia*. Zennius: *Contingit mihi adventus* aut *Contingit mihi optatum s. spes*.

32. in Scaevola] Sic legendum est, ut significetur unus e logietorum libris. Cf. Ritachi in Indice scholarum. Bonnae MDCCCXLV.

qui infinito calumniantur] „Haec constructio quum a legibus linguae Latinae recedere videatur, quaeritur annon post qui exciderit vel de vel, quod propius ad scripturam accedit, in.“ ZEUN. — De re cf. § 1.

XX. De impersonalibus.] Cf. de verb. c. 7., ubi § 1. (ut c. 1, § 3.) recte monetur non modum esse impersonalia, sed peculiarem verborum declinationem. Ea autem verba quae semper sunt impersonalia in defectivis sunt referenda. Sed etiam Priscianus lib. VIII, ut Charisius II, 4, 11., inter modos post infinitivum commemorat verbum impersonale. Ibidem, ubi agit de temporibus (p. 812.): *Impersonale*

autem, inquit, hanc habet differentiam ad infinitum, quod infinitus altero verbo finito omnimodo eget, impersonale vero actum quidem perfectum significat per omnes modos persona vero sola deficit etc., et ubi agit de personis (p. 842.): *Infinita quoque*, inquit, et impersonalia et gerundia vel supina carent personis naturaliter. Cf. etiam lib. XVIII, cap. de impersonalium constructione. Charisius l. c. § 2. post verborum genera memorat impersonalia. Zennius nos delegat ad Sanctii Minervam I, 12.

1. *Sunt impersonalia*] Cf. de verb. l. c. § 3.

2. **Contigit mihi spes**) Inserui ea quae omnino abesse non posse viderentur. Sed etiamnum requira ea quae respondeant verbis: *declinationis est et impersonale est*. Cf. de verb. c. 7, § 8.

est, συνέβη με ἐληλυθέναι impersonale est. *Poenitet me* hoc est quod apud illos μεταμέλει μοι. Impersonalia apud Graecos 3 per tempora non flectuntur: nam impersonaliter τρέχεται περι-[330] πατεῖται nemo dicit. Nullum impersonale in pluralis numeri forma invenitur: nam bene legitur impersonale est, libri autem leguntur elocutio est Graecae similis αἱ βιβλοὶ ἀναγινώσκονται.

XXI. De formis vel speciebus verborum.

His subiunguntur quae verborum formae vel species nominantur, meditativa inchoativa frequentativa et usurpativa: quae sunt fere propriae Latinitatis, licet meditativa etiam Graeci habere putantur.

De meditativa.

2

Est autem meditativa quae significat meditationem rei cuius imminet et speratur effectus, ut *parturio*, quod est *parere meditor*, *esurio*, *esse meditor*: et sunt semper tertiae coniugationis productae. Huic similis in Graecis quoque verbis invenitur species, 3 *θανατιῶ δαιμονιῶ βινητιῶ οὐρητιῶ ἐρωτιῶ*. His enim verbis temptamentum quoddam rei et meditatio, non ipse effectus, exprimitur. His similia videntur *διγελῶ ὄκνεῶ γαμησεῶ πολεμῶ σεῶ βρωσεῶ*.

[Edd. pdzh.

3. per personas non flectuntur coni. Zeun. — τρέχεται περιπατεῖται scripsi e coni. τρέχειν περιπατεῖν Edd.P. — bene legitur liber Edd.P. libri autem bene leguntur Edd.P. Vid. not.

XXI, 3. δαέω, μαστιγιῶ (*doceri cupio, verberibus indigeo*) pro δαιμονιῶ coni. Zeun. — βινητιῶ (*inire cupio*) scripsi e coni. Ὀψοποεί, qui etiam proposuit κινητιῶ (*catullio*). κινητιῶ Edd.P. — ΕΡΟΤΙΩ P. — ΠΙΤΕΩ P.

3. Impersonalia apud Graecos per tempora non flectuntur etc.] Quod legi vult Zeunius, per personas, id ferri non potest, cum ne apud Latinos quidem impersonalia flectantur per personas. Immo excerptor videtur minus intellexisse Macrobiani verba, quae melius servata esse videntur de verb. c. 7, § 14 sqq. Ibi apparet sermonem esse de temporibus passivi quibus pro impersonalibus utantur Latini; quamobrem in sequentibus scribendum esse mihi videbatur: Nam impersonaliter τρέχεται περιπατεῖται nemo dicit, ut de verbo l. c. legitur curritur itur.

bene legitur .. libri autem leguntur] Facile patet id quod vulgo legitur, bene legitur liber et libri autem bene leguntur, inde ortam esse, quod additamentum alterius exempli in alterum sit translatum. — Denique hoc caput prae ceteris esse corruptum nemo non videt, id quod me adduxit, ut plura quam in aliis in hoc mutarem e coniectura.

XXI. De formis vel speciebus ver-

borum.] Cf. de verb. c. 8. et Priscian. lib. VIII, cap. de spec. verb.

1. licet .. putantur] Cf. Sat. I, 4, 42. Ceterum malim meditativam.

2. De meditativa.] Cf. de verb. c. 8, §§ 1 et 3. Priscian. l. c. p. 825 P: Meditationem significat haec forma, unde et meditativa nominatur, et est quartae coniugationis.

3. *θανατιῶ*] Forma vulgaris est *θανατῶ*. Sed dici etiam *θανατιῶ* adnotavit Suidas, et legitur haec forma apud Lucian. de morte peregr. § 32. De verbo l. c. substituitur *μαθητιῶ*.

δαμονιῶ] idem est quod *δαμονῶ*. Significat a daemone teneor, insanio. Macrobius interpretatus esse videtur insanire cupio. Nihil erit mutandum, quum idem verbum legatur de verbo l. c.

βινητιῶ] Non dubitavi recipere hanc Opsopoei coniecturam confirmatam libello de verb. l. c. Apud Athenaeum X, p. 442 A. *βινητιῶν* corruptum esse in *κινητιῶν*, et apud Aristophanem saepius *βινεῖν* in *κινεῖν*, menuit G. Dindorfius ad Steph. Thes. Gr. L. s. hh. vv.

4

De inchoativa.

Inchoativa forma est quae iam aliquid inchoasse testatur, ut [331] *palescit*, cui necdum diffusus est totus pallor. Et haec forma semper in *SCO* quiescit (nec tamen omnia in *SCO* inchoativa sunt) et semper, dum sit derivativa, tertiae coniugationis fieri cogitur. Haec forma praeteritum nescit habere tempus perfectum. Quid enim simul et adhuc incipere et iam praeterisse dicatur? Hanc quoque formam sunt qui Graecis familiarem dicant, adserentes hoc esse *μελαινομαι καὶ θερμαινομαι*, quod est *nigresco et caleasco*: sed apud illos aliqua huius significationis in *ΣΚΩ* exire contendunt, *τελίσκω γαμίσκω τιπρώσκω γηράσκω*. *Λιδάσκω* autem, licet eiusdem finis sit, nemo tamen perfectum et non inchoativum esse dubitavit.

6

De frequentativa.

Frequentativa forma compendio Latinitatis obsequitur, cum uno verbo frequentationem administrationis ostendit. Haec forma nonnumquam uno gradu nonnumquam duobus derivatur, ut *cano canto cantito*: nec tamen est in posterioribus maior quam in prioribus frequentationis expressio, sicut nec in diminutivis secundus gradus minus priore significat, *anus anilla anicula*. *Sternuto* frequentativum est a principali *sternuo*. Propertius: *Candidus augustae sternuit omen amor*. *Pulto* sunt qui accipiant pro eo quod est *pulso* et *ἀττικισμὸν* quendam Latinitatis existiment, ut apud illos *θάλασσα θάλαττα*, *πλάσσω πλάττω*: sed *pultare* est saepe *pulsare*, sicut *tractare* est saepe *trahere*. *Eructat* frequentativum est a principali *erugit*. *Ennius: Exerugit* aquae vis*, et

Ma. P.]

5. sane apud coni. Zeun. — *γηράσκω* Edd.P. — *dubitabit* p2-b.

7. Propertius] II, 3, 24. — *Candidus Augustae* Edd. Pontanus coni. *Candidus augustum*. Hertzberg. ap. Prop. legit *Ardidus argutum*. Alii *Aridus*. — saepe pellere coni. Zeun. — *Ennius: Exerugit* addidi e lib. de verb. c. 8, § 16. praecunte Zeunio qui legi voluit *Ennius erugit*, propter illum ipsum Ennii locum a Columa et Merala prolatum. —

4. De inchoativa.] Cf. de verb. c. 8, § 4 aqq. Priscian. l. c. quae initium actus vel passionis significant.

noe .. inchoativa sunt] Cf. Priscian. l. c. Sciendum tamen quod inveniuntur quaedam positiva inchoativorum formam habentia.

dum sit derivativa] Vid. not. ad c. 22, § 9.

necdum] ut saepius, idem valet quod nondum.

5. sed apud illos .. contendunt] Recte monuit Zeunius haec cum proxime antecedentibus non satis cohaerere: neque vero medetur id quod ille proposuit: sane apud illos, equidem malim sed et vel sed etiam apud illos, pro quo in

libello de verb. minus bene legitur sed apud illos quoque.

6. De frequentativa] Cf. de verb. c. 8, § 12 aqq. Priscian. l. c. quae frequentiam actus significant.

7. sed pultare est saepe pulsare, sicut tractare est saepe trahere] Haec exempla minime paria esse patet, quamobrem Zeunius proposuit scribendam saepe pellere, sed sic difficultas non tollitur, cum pultare non derivetur a supino pultum, ut tractare a supino tractum: et de verb. l. c. idem legitur. Videtur ergo Macrobius statuisse pultare esse frequentativum verbi pulcandi, ut pulsitare. Quintilianus I, 4, 14. formas mersare pulsare ait successisse alteris mectare atque pultare.

grassatur iteratio est a graditur. Sallustius: Cum inferior omni[332] via grassaretur. Sunt quaedam huius formae sine substantia 8 principalis, cyathissare tympanissare crotalissare: sunt quae magis moram quam iterationem explicant, — Hastamque recepiat Ossibus haerentem. Hic enim recipiendi difficultas sub specie frequentationis exprimitur. Hanc formam in Graecis verbis invenire non potui.

De usurpativa.

9

Hanc quidam gerundi modi vel participialem vocant, quia verba eius paene omnia similia participiis sunt et sola significatione distantia. Nam *vado salutatum* hoc est dicere *vado salutare* aut *ut salutem*. Item *ad salutandam eo* participium esse iam desinit, nisi adieceris vel *hominem* vel *amicum*: hac enim adiectione participii vim tenebit, sed tunc, cum ex verbo est, habente passivam declinationem, ut *ad videndum ad salutandum. Ad declamandum* vero cum dico, non possum adiecere *illum*, quia *declamator* Latium non est. Haec forma Latinitati non solum praestat ornatum, sed illud quoque, ut aliquid habere videatur quod Graeci iure desiderant.

XXII. De generibus verborum.

Quod Graeci *διάθεσιν ἡμῶν* vocant, hoc Latini appellant 1 genera verborum: affectus enim Graeco nomine *διάθεσις* nun- [333] cupatur. Graeci igitur *διάθεσις* hac distinctione definiunt: Quae in 2 exeunt activam vim significantia et iunguntur casi-2 bus, vel genitivo vel dativo vel accusativo, et accepta *MAI* syllaba transeunt in passiva, haec activa dixerunt: ut *ἀρχῶ σοι, κελύω σοι, τιμῶ σε*: haec adsumpta *MAI* passiva fiunt. Contra 3

[Edd. p22b.

Sallustius] „Fragmentum incerti libri. Douza pro *via* vult recribi vi.“ Zeun. 8. *cyathissare* P. — *Hastamque* Virg. Aen. X, 383.

9. *participialem* Edd.P. — *quod* recepi e fragm. de verb. c. 8, § 21. quae Edd.P.

XXII, 1. Graeci ΔΙΑΘΕCIC P.

2. ΚΕΛΕΥΩ CΟΥ P.

8. *sine substantia principalis*] i. e. a nullo verbo derivata. Idem legitur de verb. l. c. § 4. Zeunius adnotavit haecce: „Graecorum more haec formantur a nominibus, et studium, imitationem, significant, ut apud Ciceronem *φιλονεικῶ* h. e. Philippi partes sequi, et apud Plautum *gracissare*, *atticissare*, *sicilissare* h. e. imitari sermonem Graecorum etc.“ — Cf. Priscian. l. c. *Sunt et alias derivationes diversas terminationes habentes tam a nominibus quam a verbis nascentes verborum, ut a patre patrio etc.*

9. *De usurpativa.*] Cf. de verb. c. 8, § 17. et Diomed. l, p. 360 P: *Usurpativa species est huiusmodi, cum dicimus legendo proficisci, id est dum legit; legendi causa venit, id est ut legat etc. Dicta, quod*

usu exerceri, quodque hoc pacto eloqui demonstrat. Priscianus hanc formam ignorat.

gerundi modi vel participialem] sc. formam. Cf. Priscian. lib. VIII, cap. de temp. verb. p. 808 P: Gerundia quoque vel participialia .. infinitivi vice funguntur.

XXII. *De generibus verborum.*] Cf. de verb. c. 9. Priscian. lib. VIII, cap. de significationibus vel generibus verborum.

1. *Quod Graeci διάθεσιν ἡμῶν vocant hoc etc.] Melius de verb. l. c. positus est pluralis numerus, quia sequitur genera verborum, apud Priscianum autem utroque loco numerus singularis.*

affectus enim Graeco nomine διάθεσις nuncupatur] Haec quomodo cum antecedentibus cohaereant,

παθητικὰ dixerunt quae in *MAI* desinentia significant passionem, et necesse habent iungi genitivo cum praepositione ὑπὸ, ac possunt amissa *MAI* syllaba in activum redire, ἀρχομαι ὑπὸ σοῦ, 4 κελεύομαι ὑπὸ σοῦ, τιμῶμαι ὑπὸ σοῦ. Cui ex supra scriptis diffinitionibus una defuerit, nec ενεργητικὸν nec παθητικὸν dicitur: sed si in *Ω* exit, οὐδέτερον vel ἀπολελυμένον vocatur, ut 5 est ζῶ πλουτῶ ὑπάρχω ἐορτάζω. In his invenies aliqua aperte et absolute actum, aliqua designantia passionem: nam τρέχω ἀριστῶ περιπατῶ de agente dicuntur, νοσῶ autem et ὀφθαλμιῶ 6 sine dubio passionem sonant: sed neque activa illa dicuntur, quia et nulli de supra dictis casibus iungi possunt nec *MAI* recipiunt; nam nec τρέχω σε nec ἀριστῶ σε nec περιπατῶ σε dicitur, nec potest transire in τρέχομαι ὑπὸ σοῦ, ἀριστῶμαι ὑπὸ 7 σοῦ, περιπατοῦμαι ὑπὸ σοῦ: sed nec νοσῶ et ὀφθαλμιῶ, quamvis verba sint passionis, dici παθητικὰ possunt, quia nec in *MAI* desinunt nec quisquam significatur passionis auctor nec subiungitur illis ὑπὸ σοῦ, quod proprium passivorum est. Nam et in activo et passivo debent omnimodo duae, et administrant et sustinentis, subesse personae: haec igitur quia utroque nomine [334] carent, apud illos οὐδέτερα vel ἀπολελυμένα dicuntur, sicut 8 apud Latinos volo vivo valeo. Sed sicut aliqua apud Graecos in *Ω* exeuntia significant passionem, ita multa repperies in *MAI* desinentia et activam tantum habentia significationem: ut κήδομαι σου, φείδομαι σου, ἐπιμέλομαι σου, ἱππάζομαι σοι, μάχομαι

Ms. P.]

5. designantia scripsi e coni. (cf. infra § 8. et c. 20, § 28.) designant P. designare Edd. 6. ὑπὸ σου (etiam infra) Edd. 8. habentia scripsi e coni. habent Edd.P. Vid. not. — ἱππάζομαι σου pd

non satis liquet. Recte ergo de verb. l. c. addita vel retenta sunt verba: Nam et qui agit et qui patitur mente adficitur.

3. necesse habent iungi] Eadem constructio bis legitur de verb. l. c. § 3.

4. οὐδέτερον vel ἀπολελυμένον] De verb. l. c. § 4. Latine: neutra et absoluta, et Priscian. lib. VIII, init. Et neutra enim quae dicuntur absoluta.

5. passionem sonant] Offendit me hic huius verbi usus. Dicendum erat aut, ut legitur § 8., passionem significant tantum, aut, ut legitur § 13., passionem significant sub activo sono.

MAI recipiunt] idem est ac § 2. accepta *MAI* syllaba transeunt in passivum.

7. Sed nec . . dici παθητικὰ possunt] Respondent haec antecedentibus: Sed neque activa illa dicuntur, ut supervacua sit particula sed.

et in activo et passivo] Vid. not. ad c. 23, § 2.

8. ita multa repperies in *MAI* desinentia et activam tantum habentia significationem] In libris omnibus legitur habent, sed pendent haec ab antecedente repperies, ut participium necessario sit restituendum, nisi forte mavis cum Opsopoeo scribere: quae casibus iunguntur et activam habent significationem. Simili modo supra § 5. in codice legitur designant pro designantia, quod mihi reponendum esse videbatur pro eo quod in typis editis exemplaribus legitur, designare.

ἱππάζομαι σοι] De hac huius verbi constructione vid. not. ad fragm. de verb. c. 9, § 8. Zenonius qui in suis exemplaribus legit ἱππάζομαι σου adnotavit haecce: „Hoc verbum cum semper passivo occurrit vel de equite qui vehitur vel de equo qui agitur, ab hoc loco plane alienum putandum est.

σοι, διαλέγομαι σοι, δωροῦμαι σοι, χαρίζομαι σοι, εὐχομαι σοι, ἀγαμαι σε, περιβλέπομαι σε. Sunt apud Graecos communia, 9 quae ab illis μέσα vocantur, quae, dum in MAI desinant, et actum et passionem una eademque forma designant, ut βιάζομαι σε καὶ βιάζομαι ὑπὸ σοῦ, ἀνδραποδίζομαι σε καὶ ἀνδραποδίζομαι ὑπὸ σοῦ. Sola quoque passiva hoc nomine, id est μέσα, 10 vocantur, ut ἡλειψάμην ἡσάμην ἐλυσάμην. Haec enim licet τῆς μέσης διαθέσεως dicant, nihil tamen aliud significant nisi πᾶθος: nam hoc est ἡλειψάμην quod ἡλείφθην: hoc est ἡσάμην quod ἡσθην. Item ἐγραψάμην ἐφάμην ἐδόμην μέσα appellant, 11 cum nihil significant praeter actum. Hoc est enim ἐγραψάμην, quod ἐγραψα, nec umquam dicitur ὑπὸ σοῦ ἐγραψάμην: et hoc ἐφάμην quod ἔφην: hoc est ἐδόμην quod ἔδων. Ergo et illa 12 quae superius diximus, φείδομαι σου, κήδομαι σου, ἱππάζομαι μάχομαι διαλέγομαι περιβλέπομαι δωροῦμαι χαρίζομαι εὐχομαι ἀγαμαι, cum actum solum significant, μέσα tamen appellantur: licet his similia Latini non communia sed deponentia nominent. Est et haec Graecorum a Latinitate dissensio, quod, cum Latini 13 numquam verbum commune dicant, nisi quod sit simile passivo, Graeci tamen quaedam et activis similia μέσα dixerunt, ut πέπληγα, quod μέσον dicitur et sub activo sono solam significat passionem: hoc est enim πέπληγα quod πέπληγμαι. Πέπληγα] 335] vero, ἀφ' οὗ τὸ Πεκλήγως ἀγορήθεν, καὶ κέκοπα, ἀφ' οὗ τὸ Ἀμφοτέρω κέκοπώς, tam de actu quam de passione dicuntur. Lectum est enim et πεκλήγως σε, et πεκλήγως ὑπὸ σοῦ, Πεκλήγως ἀγορήθεν, καὶ Πάβδω πεκλήγνυα. Similiter apud Latinos 14 quaedam modo neutra modo fiunt deponentia, ut labo labor, fabricor fabrico, ructo et ructor: quod etiam Graeci non ignorant, βουλευόμεαι βουλευώ, πολιτεύόμεαι πολιτεύω.

[Edd. pzb.

P. ἱππάζομαι σου zb. Vid. not. — ΔΙΑΛΕΓΟΜΑΙ CO Y P. — ΚΑΡ-
ΖΟΜΑΙ P. 10. ΗΛΕΨΑΜΗΝ P. 11. significant P.
(Cf. § 12.) — ὑπὸ σοῦ ἐγραψάμην coni. Zeun. πο οεγραψάμην Edd.P.
12. superius] § 8. — φείδομαι coni. Zeun. φέλομαι Edd.P. —
εὐχομαι restitui e § 8. ἐρχομαι Edd.P. 13. Πεκλήγως] Hom.
Il. β', 264. — ἀγορήθεν recipi iussit Zeun. ΑΓΟΡΗΘΗΝ P. ἀγορή-
την Edd. — Ἀμφοτέρω] Hom. Il. γ', 60. Vid. not. — ΑΓΟΡΗΘΗΝ P.
ἀγορήτην Edd. — Πάβδω] Hom. Od. κ', 238 et 319. 14. fa-
brico fabricor b.

Igitur vel auctorem aliquid hu-
mani passum esse statnendum est,
vel reponendum ἀσπάρομαι seu
aliud huic simile.

9. dum in MAI desinant] Dicen-
dum erat aut dum .. desinant aut
cum .. desinant. Sed cum non mi-
nus liquet utrum scripserit alter-
utrum an confuderit has construc-
tiones, malui retinere vulgatum.
Ceterum conf. c. 21, § 4. dum sit
derivativa.

10. Sola quoque passiva hoc no-
mine, id est μέσα, vocantur] „Non
satis subtiliter auctor videtur prae-

cipere de usu mediorum. Veluti
ἡλειψάμην proprie dicitur de eo qui
se ipse ungit, at ἡλείφθην de eo
qui opera alterius est unctus. Cf.
Kuater. de verbis mediis. Id quod
etiam de sequentibus valet, ubi
auctor plane ignorasse videtur ve-
rum inter activum et medium dis-
crimen.“ Zeun.

12. φείδομαι σου, κήδομαι σου]
Φείδομαι scripsi iubente Zennio.
Sed vide ne pronomen utroque
loco sit delendum ut huc transla-
tum e § 8.

13. Ἀμφοτέρω κέκοπώς] „Locus

XXIII. De defectivis verbis.

Tam apud Graecos quam apud Latinos deficiunt verba in declinatione. Tribus enim modis dicunt verborum evenire defectum, aut intellectu exigente aut literis non convenientibus aut usu desistente. In primis duobus necessitati, in tertio vero reverentiae obsequimur vetustatis. Intellectu deficiunt illa quae dicuntur *πεποιημένα*, id est quae ad similitudinem soni alicuius expressa sunt, ut *λγξε βιδς*, *σλξε ὀφθαλμὸς*, et similia. In his enim verbis nec ulla persona nec modus declinationis quaeritur. 3 Literarum inconvenientia deficiunt, quotiens verbum habet ante *Q* *M* vel *MN*: haec enim secundum regulam suam proferri vel in *παρακειμένῳ* seu *ὑπερσυντελικῷ* vel in *ἀορίστῳ* seu *μέλλοντι* non possunt, ut *νέμω* cum regulariter fieri debuisset *νένεμκα ἐνενέμκειν*, quia non potuerunt hae literae convenire, intercessit *H*, *νενέμηκα ἐνενεμήκειν*: item *ἐνέμθην* vel *νεμφθήσομαι* eandem sumpserunt literam propter euphoniā, *ἐνεμθήθην νεμθήσομαι*. 4 Item in tertia persona singulari, quae *T* habet in ultima syllaba, accepta *N* facit pluralem, *λέγεται λέγονται, μάχεται μάχονται*: verum *πέκαρται* in plurali declinatione *N* non potuit admittere, ideoque defectit: sic *ἔσταιται*, sic *πέκοπται* et alia mille, 5 et remedium de participio mutuata sunt. Alia sunt apud illos

Ms. P.]

XXIII, 2. *λγξε*] Hom. Π. δ', 125. — *σλξε*] Hom. Od. l, 394., ubi legitur *σλξ*. 3. seu mellente P. 4. *ΕΣΤΑΙΤΕ* P.

Ms. V. Ed. s.]

XXIII, 1. De defectivis verbis vel dictionibus. (14.) Tam apud Graecos quam apud Latinos aliqua verba in declinatione deficiunt. De his Graecorum ista definitio est: III enim modis dicunt evenire defectum, aut intellectu exigente, aut literis non convenientibus, aut usu desistente. Ex his in duobus prioribus modis servimus necessitati, in tertio reverentiae vetustatis obsequimur. 2. Per intellectum verba deficiunt omnia quae dicuntur *πεποιημένα*, id est, quae ad similitudinem soni alicuius expressa sunt, ut *λγξε* ¹⁾ *βιδς*, *σλξε* *ὀφθαλμὸς* et similia; in his enim verbis nec aliae personae quaerendae sunt, nec in alios modos flectenda declinatio, quia tantum voces sunt expressae ad soni imitationem ²⁾ quem adsignare volumus. ε (V ¹⁾ *ΑΙΤΞΕ*. ²⁾ *emitationem*).

hic sumtus est ex Iliad. σ', 6., ubi in sensu activo dicitur. Verum idem *κκοπῶς* alibi, ut Odyss. σ', 334. passive adhibetur. "Zeux.

XXIII. De defectivis verbis.] Cf. de verb. c. 10. et Priscian. lib. VIII, cap. de cognitione temporum p. 816 sqq. P.

2. ut *λγξε βιδς* etc.] „De his verbis Quintilian. I, 5 [72.] ita: Minime nobis concessa est *ὀνοματοποιία*. Quis enim ferat, si quid simile illis merito laudatis *λγξε βιδς* et *σλξε ὀφθαλμὸς*, fingere audeamus? Plura loca veterum grammaticorum de hoc Graecorum artificio collegit Clarkius ad Iliad. δ', 455. "Zeux. — Contra Priscianus

lib. VIII, de personis p. 842 P.: Praeterea, inquit, in nominationibus, id est *ὀνοματοποιίαις*, sive nominum sive verborum novis conformationibus, non omnes declinationis motus sunt quaerendi, ut *τιννιαι*, .. ut etiam apud Graecos *σλξε ὀφθαλμὸς*, *ἐκλογξαν* δ' *ἀφ' οἰστοί*, *λγξε βιδς*, *φλοίσβος*. Cf. de verb. c. 10, § 5.

nec ulla persona nec modus] Aut repetendum erat pronomen *ullus*, aut omittendum loco priore. Sic praepositio bis posenda semel ponitur c. 22, § 7. et in activo et passivo.

3. *ἐνέμθην* vel *νεμφθήσομαι*] Immo *ἐνέμθην* vel *νεμθθήσομαι*.

quae consuetudo destituit, ut omnia verba quae desinunt in *ΝΩ*, *λανθάνω* *ἀνδάνω* *μανθάνω*, quae non nisi usque ad praeteritum imperfectum declinantur: similiter et quae in *ΣΚΩ*, *γῆραςκω* *τελλίσκω* *γαμίσκω* *τιτρώσκω*: nam quod legimus *διδάξω*, a themate est non *διδάσκω* sed *διδάχω*, cuius indicium est *διδαχή*. Idem patiuntur quae in *ΤΩ* exeunt dissyllabis maiora, *ὀμνύω* *ὀμνυμι*, *πηγνύω* *πήγνυμι*, *ξηγνύω* *ξηγνυμι*. Similiter imperfectum praeteritum non excedunt et quae in *ΕΙΩ* exeunt, ut *ὀνειράω* *γαμησέλω* *βρωσέλω*, nec non et quae ex monosyllabo per *ῶτα* geminantur, ut *τρῶ* *τιτρώ*, *βῶ* *βιβῶ*, *χρῶ* *κίχρῶ*. Haec omnia usque ad imperfectum tempus possunt extendi, non plus. Apud Latinos deficiunt *inquam* et *sum*: nam sequentes personae 7 analogiam primae personae non servant: alterum enim facit *inquam* *inquis* *inquit*, alterum *sum* *es* *est*, et illud quidem in reliquis omnibus defecit temporibus, *sum* vero in aliud transit, ut tempora compleat, *eram* *fui* *ero*. Sunt quae in prima solum per 8 sona deficiunt, *ovae* *ovae*: *ovo* enim lectum non est: similiter *daris* *datur*. *Soleo* nescit futurum: *verro* perfectum ignorat. *Genui* ex quo themate venit nullus scit, licet Varro dixerit *genunt*. Nec mirum: nam et apud Graecos tam praeterita inve[ni]es quam futura quae praesenti careant, *ἦνεγκα* *ἐδράμον* *οἶσω*.

APPEND. Τὸ ῥῆμα ἐνεργητικὸν τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως κατὰ [338] πρῶτην τὴν συζυγίαν περισπωμένων.

Ἐνεστῶτος, ποιῶ ποιεῖς ποιεῖ, ποιοῦμεν ποιεῖτε ποιοῦσι.

Παρατατικοῦ, ἐποιοῦν ἐποίεις ἐποίει, ἐποιοῦμεν ἐποιεῖτε ἐποιοῦν.

Παρακειμένου, πεποίηκα πεποίηκας πεποίηκε, πεποιήκαμεν πεποιήκατε πεποιήκασι.

Ἐπερσυντελικοῦ, ἐπεποιήκαμεν ἐπεποιήκαμεις ἐπεποιήκαμε, ἐπεποιήκαμεν ἐπεποιήκατε ἐπεποιήκασαν.

Μέλλοντος, ποιήσω ποιήσεις ποιήσει, ποιήσομεν ποιήσετε ποιήσουσι.

Imperativus.

Ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, ποιεῖ ποιεῖτω, ποιεῖτε ποιεῖτωσαν.

[Edd. pdzb.

5. *ἀνθάνω* dzb. — similiter quae (om. et) dzb. — *ΤΙΤΡΟΣΚΩ* P.

6. Item Ppdz.

Explicit de floratio de libro Ambrosii Macrobiani Theodosii quam Iohannes carpserat ad dicendas Graecorum regulas. Edd. (P Explicuit). Vid. prolegom. cap. 4, II.

APPEND. ΕΓΚΛΙΣΕΩΣ P. — κατὰ τὴν πρῶτην συζυγίαν τῶν περισπωμένων Edd. — ΥΠΕΡΣΥΝΘΗΚΟΥ P.

5. quae consuetudo destituit] Cf. de verb. c. 10, § 5. usm destituyente. in *ΝΩ*] Dicendum erat in *ΑΝΩ*.

6. non plus] i. e. non amplius.

8. quae in prima solum persona deficiunt] Plura vid. de verb. c. 10, § 8.

Verro perfectum ignorat] „Apud Senecam tamen in dialogo de superstititione versus templa invenit

Diomedes.“ PONT. — At de perfecto activi sermo est.

ex quo themate venit nullus scit] De indicativo modo vid. not. ad Comm. I, 17, 7.

licet Varro dixerit *genunt*] „Varronis locus, fortassis ex Andabatarum Satira Menippea, iste: Sed quod haec loca aliquid *genunt*.“ PONT. — Cf. Prisc. lib. X, p. 898 P.

Παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πεπολήριε πεποηκέντω, πεποήκετε πεποηκέντωσαν.

Ἀορίστου καὶ μέλλοντος, ποιήσον ποιησάτω, ποιήσατε ποιησάτωσαν.

Coniunctivus, ὑποτακτικός.

Ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ἐὰν ποιῶ ἐὰν ποιῇς ἐὰν ποιῇ, ἐὰν ποιῶμεν ἐὰν ποιῇτε ἐὰν ποιῶσιν.

[339] Παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, ἐὰν πεποιήκω ἐὰν πεποιήκῃς ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιήκωμεν ἐὰν πεποιήκῃτε ἐὰν πεποιήκωσιν.

Μέλλοντος, ἐὰν ποιήσω ἐὰν ποιήσῃς ἐὰν ποιήσῃ, ἐὰν ποιήσωμεν ἐὰν ποιήσῃτε ἐὰν ποιήσωσιν.

Optativus.

Ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ποιοῖμι ποιοῖς ποιοῖ, ποιοῖμεν ποιοῖτε ποιοῖεν.

Παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πεποιήκοιμι πεποιήκοις πεποιήκοι, πεποιήκοιμεν πεποιήκοιτε πεποιήκοιεν.

Ἀορίστου, ποιήσαιμι ποιήσαις ποιήσαι, ποιήσαιμεν ποιήσαιτε ποιήσαιεν.

Μέλλοντος, ποιήσοιμι ποιήσοις ποιήσοι, ποιήσοιμεν ποιήσοιτε ποιήσοιεν.

Infinitus.

Ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ, ποιεῖν.

Παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ, πεποιηκέναι.

Ἀορίστου, ποιῆσαι.

Μέλλοντος, ποιήσειν.

Ms. P. Edd. pdzb.]

εἰ ποιοῖμι Edd.P. — Εἰ ποιοῖς Εἰ ποιοῖ P. — εἰ πεποιήκοιμι Edd. — εἰ ποιήσοιμι Edd. — εἰ ποιήσαιμι Edd. — Infinit. Edd.P.

In Edd.P (in Edd. addita inscriptione: Excerptoris monitio) subscripta sunt haecce:

Quoniam Macrobius Theodosius librum de differentiis deque societatis verborum utriusque linguae, Graecae scilicet atque Latinae, composuit, in quo varie confuseque verborum regulas miscuerit: visum mihi est primo eundem eiusdem eodem quo ipse usus est ordine breviter deflorare, aliquando permutatis, saepius eisdem quibus et ille utendo, sermonibus: deinde singularum coniugationum regulas, in quantum ex rationibus praedicti auctoris colligi potuerunt, exponere. In quibus si quis multa nos praetermisisse perspexerit, sciat illud non nostra desidia esse factum, sed quia de his quae intacta videntur aut ambiguum aut nullam potuimus invenire rationis auctoritatem. Quaedam tamen inseruimus quae nobis ex proportionibus aliorum verisimilia fieri visa sunt. Cum igitur Graeci coniugationum suarum numerum denario contineant, verborum tamen omnium bina divisio est: aut enim in περιστώμενα, id est in ea quae ultimam circumflectunt, aut in βαρύνοντα, hoc est paenultima gravem habentia, dividuntur. Addunt quidam tertiam speciem quam ἡρησώνην ¹⁾ vocant, id est acutalem: habet enim, ut dicunt, acutum in ultima. Macrobius vero [c. 3.] duas tantum species ostendit: unam in his in ²⁾ quibus, ut diximus, ultimam semper circumflectus tenet accentus, atque ideo περιστώμενη meruit appellari: alteram ³⁾ quae, dum immutabiliter in paenultima gravem teneat, nullum tamen in fine certum potest habere sonum. Denique barytona dicitur, id est tono extranea in ultima, non quia non habeat, sed quod certum stabilemque habere non possit. Aliquando namque gravatur, aliquando vero acuitur, numquam tamen circumflectitur. Hoc etiam videtur non esse transcendendum, quod, cum quorundam auctoritas sola perisporomena ipsiusque tertiae speciei, quam illi addunt,

verba Ω naturaliter producto terminari contendat, barytona vero semper O naturaliter correpto, omnia Graecorum verba una eademque litera, producta scilicet Ω , Theodosius [c. 15, § 17.] finire pronuntiet. Inde fit, ut illorum finem accentus discernat, non tempus. Videtur quoque idem [ibid. § 19.] simili ratione velle, non tamen affirmare, omnia Latinorum verba rationalius secundum Graecam formam O producto concludi quam correpto, cum iuxta paene omnes dichronum sit. Prima igitur species in tribus coniugationibus concluditur ⁴⁾, in quibus circumflexus ultimam tamquam perpetuam possidet sedem. Secunda vero sex vel septem videtur comprehendere syzygias, quarum paenultimas gravi accentu non dubitant naturaliter esse positas. Quorum omnium regulas modo generales modo speciales, non tamen plene, docendas esse promissimus. In qua tamen promissione lectorem praemonemus, ne plus quaerat, quia nec plus inveniet, quam quae pertinent ad declinationem conformationemque verborum, in quibus paene tota huius libelli utilitas, si aliquantula quidem est, versatur. Hinc iam tractare incipientes, primo de perispomenis dicemus, quorum prima Ω productum primae personae in EIS diphthongum convertens secundam efficit personam, ut $\phi\iota\lambda\omega$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\varsigma$, ipsa autem secunda $\sigma\iota\gamma\mu\alpha$ sublato tertiam gignit, $\phi\iota\lambda\epsilon\iota$. Notandumque, quod omnes personae singulares in hac coniugatione, sicut et in aliis duabus eiusdem speciei, et aequalem syllabarum numerum teneant et circumflexum semper in ultima custodiant. Prima etiam pluralis a singulari prima egreditur, converso ⁵⁾ scilicet Ω in OY diphthongum et ⁶⁾ adiecta syllaba MEN , $\phi\iota\lambda\omega$ $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$ secunda pluralis a tertia singulari addita TE , $\phi\iota\lambda\epsilon\iota$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\tau\epsilon$ tertia vero pluralis a prima eiusdem numeri nascitur mutata MEN in SI , $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$ $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota$ ⁷⁾. Sic igitur verbum activum praesentis temporis indicativi ⁸⁾ modi primae coniugationis circumflexibilium flectitur, $\phi\iota\lambda\omega$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\varsigma$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota$, pluraliter $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\tau\epsilon$ $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$. Passivi quoque generis prima persona singularis ab activa prima singulari fit converso Ω in OY et adsumpta MAI , $\phi\iota\lambda\omega$ $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$: secunda semper minor una syllaba, quam prima, invenitur, et in $\eta\tau\alpha$ desinit, $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$ $\phi\iota\lambda\eta$: tertia vero a prima eiusdem generis mutato M in T et diphthongo OY in EI diphthongum conversa, $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, semperque prima et tertia aequasyllabae sunt. Prima persona pluralis a prima plurali activa abiecta ⁹⁾ N et addita ΘA ubique fit, $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$ $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\theta\alpha$: secunda pluralis activa movet $\tau\alpha\upsilon$ ultimae suae in $\sigma\iota\gamma\mu\alpha$ et $\delta\eta\tau\alpha$, sitque passiva $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\tau\epsilon$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\sigma\theta\epsilon$: tertia pluralis a tertia singulari passiva oritur addito N ad T et paenultima primae personae singularis servata, $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\tau\alpha\iota$ $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\tau\alpha\iota$. Igitur passivi verbi declinatio sic est: $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\alpha\iota$ $\phi\iota\lambda\tau$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, pluraliter $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\theta\alpha$ $\phi\iota\lambda\epsilon\iota\sigma\theta\epsilon$ $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\tau\alpha\iota$. — ¹⁾ Sic legitur in omnibus editionibus; nec quidquam enotatum est e codice. In corrupto illo $\eta\gamma\eta\sigma\upsilon\nu\eta\nu$ quid lateat, fateor me nescire: nam quod, si ad literas spectamus, proximum est, $\eta\gamma\epsilon\iota\sigma\mu\epsilon\eta\nu$, a verbo $\epsilon\gamma\epsilon\iota\delta\alpha$ (cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 33.), quis probaverit? Coniciebam $\eta\gamma\iota\sigma\mu\epsilon\eta\nu$, quod esset derivatum a voce $\acute{\alpha}\gamma\iota\varsigma$ ut actualis ab acu, quoniam Hesychius $\acute{\alpha}\gamma\iota\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha$ (vel $\acute{\alpha}\gamma\iota\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$) interpretatur verbo $\acute{\alpha}\gamma\iota\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$. — ²⁾ Praepositionem altero loco in editionibus omissam restitui e codice. — ³⁾ Vocem alteram quae abest ab editionibus addidi ex eodem. — ⁴⁾ concludetur p2-b. — ⁵⁾ conversa Edd. — ⁶⁾ et om. dzbP. — ⁷⁾ $\mu\epsilon$ in $\sigma\iota$, $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$, $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ pd. $\mu\epsilon\nu$ in $\sigma\iota$, $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\mu\epsilon\nu$, $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$ zbP. At antecedens mutata flagitat, ut ponatur tota syllaba MEN , et SI , ut scribatur $\phi\iota\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota$. Cf. supra c. 14, § 6. — ⁸⁾ indicati P. — ⁹⁾ Vide, ne legendum sit abiecto N , ut supra converso Ω in OY . Vid. not. ad c. 3, § 6.

INCERTI AUCTORIS FRAGMENTUM GRAMMATICUM DE VERBO.

(E codice olim Bobiensi nunc Vindobonensi XVII. [V] editum in Analectis grammaticis (p. 145-183.) a Iosepho ab. Eichenfeld et Stephano Endlichero, Vindobonae 1837. [e].)

[145] **PRAEF.** (1.) Saepissime tibi requirenti, disertissime studiosorum Severe, verbum sermonis usu an ratione alicuius regulae dirigatur, ac postulanti, si quid super eo declinando scriptum vel traditum noverim, ut docerem, libentissime parui, quo et amicitiae debito officio fungerer et a Graeca lingua Romanam nullis aut paucis admodum ostenderem discrepantem. Quae igitur vel antiquitas vestigando vel posteritas reperit exsequendo in hunc libellum contuli stricto sermone decerpta; doctissimas enim aures tuas non tam instruendas credidi quam commo-
nendas.

I. (2.) In primis igitur coniugationes, quas IV omnino, nec amplius, recepit, ad similitudinem circumflexibillium apud Graecos verborum, ex secunda persona primae positionis agnoscimus, cum primam *A*, secundam *E*, tertiam *I* modo producta modo correpta, vel ante litteram, vel ante syllabam quaeque posita designet: ante litteram quidem in his quae *O*, ante syllabam vero in his quae *OR* terminantur, ut *amo amas*, *doceo doces*, *audio audis*, *lego legis*; *amor amaris*, *doceor doceris*, *audior audiris*, *legor legeris*; tertia enim correpta hoc a ceteris distat, quod in 2 his quae *OR* terminantur *I* in *E* convertit. Ideo autem diximus in his

Incipit de verbo V.

PRAEF. usu an et prior pars vocis alicuius paene evanuit in V. — docerim V. — romanum V.

I, 1. *exsecuta personae V a p. m.* — ante littera quidem V. — quod aliis quae V a p. m.

PRAEF. vestigando] i. e. investigando. Cf. Excerpt. math. I, § 25.

I, 1. In primis igitur coniugationes etc.] De Graecis coniugationibus agitur de diff. et soc. Gr. et Lat. verbi c. 3.

quas IV .. recepit] „sc. Latina lingua. Falcem defloratoris agnoscimus.“ ENDL.

tertiam I modo producta modo correpta] Videtur omissa esse coniugatio quarta, sed est ea tertia, producta I vel tertia producta. Cf.

infra c. 2, § 3 sq. al. et Priscian. lib. VIII, cap. de coniugat.: *sin tertiae* (sint coniugationis), *in is correptam* (efferunt secundam personam), *ut cupio cupis*, *curro curris*: *sin quartae*, *in is productam*, *ut munio munis*, *esurio esuris*. Charis. II, 5, 1. *Tertii ordinis est verbum, cuius secunda persona per is correptam terminatur, ut ago agis*: *quarti ordinis est verbum, cuius secunda persona producta is literis terminatur, velut mu-*

quae *O* vel *OR* terminantur, quoniam universorum quae apud eos regulariter declinantur haec duae tantummodo sunt syllabae terminales. Nam ea quae *M* [et *S*] et *T* vel *I* litteris finiuntur sola auctoritate^[146] vel lectionibus nec ullius normae lege firmantur, ut *sum es est*, quaeque ex eo componuntur, ut *adsum prosum desum, possum potes potest, laedet pudet piget licet miseret poenitet, odi novi memini*, quae etiam defectiva dicuntur, quod plurimis deficiant, ut coniugationibus generibus modis participiis, de quibus et ipsis postmodum disseremus.

(3.) Modos etiam, quos illi *ἐγκλίσεις* appellant, eosdem ac paene 3 totidem habere noscuntur, indicativum imperativum optativum coniunctivum infinitum, quemadmodum Graeci *ὀρθοτακτὴν προστακτικὴν εὐκτακτικὴν ὑποτακτικὴν ἀπαρτέμφοτον*. Nam impersonalis non modus magis est quam altera declinatio uniuscuiusque verbi sine personis ac numeris per supradictos modos eademque tempora decurrens, quod et ipsum tamen reperies Graeco ex fonte demanans, ut sunt illa, *χρῆ πρόκει μέλει, χρῆ κλείν, χρῆ παιδεύεσθαι, χρῆ πολεμῆν, πρόκει σωφρονεῖν, πρόκει νήφειν*; in his enim nec numerus nec persona significatur, sed res tantummodo declaratur quam fieri oporteat. At huiusmodi etiam illorum 4 locutiones: *ἐπειδὴ ἦντο, ἐπειδὴ ἄριστα παρεσκευάστο καὶ ἐβεβούλευτο*, nullius hic quoque personae vel numeri vox ipsa continet sensum. Hoc tamen solo distant a Graecis impersonalia Latinorum, quod per modos, ut iam diximus, currunt et tempora, quod apud Graecos nullatenus reperitur.

(4.) In temporibus quoque non dispar observatio est, nisi quod sola 5 diminutione superetur et discrepet, eaque habeat pauciora. Nam cum apud illos prope universa duplicia sint, Latii oris loquella simplicitatis compendio semel singula preferre contenta nec praeteritum perfectum

2. haec duae V. — [et S] „Haec manifesto falsa uncinis inclusimus. Iare haec omitti probatur etiam ex iis quae noster infra § 11. [c. 2, § 1.] ad hunc locum aperte respiciens profert.“ Endl. — sola scripsi e coniectura. Vid. not. solius (puncto posito sup. u) V. solis s. — postmodum] c. 11. — deseremus V. 3. Modos etc.] Cf. de diff. c. 1. — *ΕΓΚΛΙΣΕΙΣ* V. — totidem V. — nascuntur V. Cf. § 15. — coniunctivum (sup. add. a p. m. sub) V. — *ΝΕΦΕΙΝ* V. 4. At scripsi e conf. Endlicheri. Ad Vs. — *ΕΠΕΙΔΕ* (etiam infra) V. — *ΒΕΒΟΥΛΕΥΤΟ* V. — continet V. 5. Latii oris s. latoris (sup. add. i) V. — simplicitatis late (del. late) V.

nio munis. Idem ibid. c. 11. quartam coniugationem vocat tertiam productam.

2. apud eos] „scil. Latinos.“ Endl.

[et S] Nolui tollere uncinos ab Endlichero non temere additos. Sed non omnino haec sunt pro nihilo habenda, cum referri possint ad ea verba quae careant prima persona, ut *ova, ovat*. Cf. c. 10, § 8.

sola auctoritate vel lectionibus] sc. scriptorum. Sic scripsi flagitante sensu. Solius putaverim

deberi librario aberranti ad sequens ullius.

3. illi] „nempe Graeci.“ Endl. Nam impersonalis etc.] Cf. c. 7, § 1.

4. locutiones] „Addendum vel subintelligendum sunt.“ Endl. ἄριστα] „Adverbialiter sumitur. Vid. Suidam s. h. v.“ Endl. quod apud Graecos etc.] Cf. de diff. c. 20, § 3.

5. non dispar observatio est] „Id est: Latini fere eadem quae Graeci tempora observant.“ Endl. — Cf. de diff. c. 14, § 21.

- [147] nec praeteritum plusquamperfectum nec futurum secundum aut medium aut mox futurum admittit; *ἀόριστος* quin etiam iherum ponitus ignorat.
6. (5.) His quique temporibus modi singuli declinatur aut separatim, unoquoque sonum proprium exprimente, aut iunctim binis eandem possidentibus vecem et communem emittentibus sonum: separatim indicativus
- 7 imperativus subiunctivus, iunctim optativus et infinitus. Ex quibus indicativus quidem et subiunctivus omnia receperunt: praesens *amo*; praeteritum imperfectum *amabam*; praeteritum perfectum *amavi*; praeteritum plusquamperfectum *amaveram*; futurum *amabo*. Item subiunctivus, cum *amem*, cum *amarem*, cum *amaverim*, cum *amavissem*, cum *amavere*. Imperativus vero duo tantummodo, praesens et futurum: *ama amato*. Infinitivus tria: praesens, ut *amare*; praeteritum non trifariam divisum, sed semel pro tribus enuntiamus, ut *amavisse*; futurum, ut *amatum ire*.
- 8 (6.) Queritur autem, cur hic ordo in illis sit, ut primum locum obtineat praesens, secundum praeteritum imperfectum, tertium praeteritum
- 9 perfectum, ac deinceps. Cuius haec ratio est. Natura temporis haec est, ut semper transeat et lapsu celeriore decurrat, ac vix ullo puncti momento possit consistere, ideoque aut iam praeterierit aut expectetur. Unde quidam haec duo tantummodo tempora esse dixerunt, praeteritum et futurum; praesens enim ne tamdiu quidem manere posse, dum dicitur, sed incomprehensibili velocitate transitionis vixdum nominatum elabi; necesse ergo fuerat, ut inde principium sumeretur, unde transitus cepisset exordium, et gradatim cetera iungerentur, eo semper posteriore quod plus habuerit praeteritionis atque transcursionis, et ea quae iam venerint minime praecedente venturo.
- 10 Communis etiam in modis haec subtilitas quaestio. Nam ibi quoque solet disquiri, an temere, et ut fors tulerit, alterum alteri praeponamus, aut sit aliqua ratio, quae illis hunc ordinem imposuerit. Et invenitur non sine causa eo pacto fuisse digestos. Nam unusquisque eorum in activa vel passiva declinatione, prout minus habuerit actionis
- 11 vel passionis, ita posterior erit. Itaque indicativus, qui habet absolutissimam ac perfectam de re quae agitur pronuntiatiorem, merito primum obtinet gradum; nam qui dicit *pingo*, ipsam
- 148] picturam a se iam fieri demonstrat; qui vero dixerit *pingo*, impe-

admisit V a p. m.

6. *expimente* V. — *iunctim binis eandem* conl. Endl. *iuncti binis eadem* V.

7. *praesens et futuro* V. — *visdum nominatum* scripsi o conl. *vis dum nominatur* Vs. — *unde princ.* (om. ut) V a p. m. — *coepisset* V. — *minime* V.

10. *ā sit* V; „constans compendium *totū aut* in cod. nostro.“

Endl.

11. *habet etc.*] Cf. de diff. c. 13, § 1.

6. *His quinque temporibus*] „Palam est intelligi praesens, imperfectum, praeteritum perfectum, praeteritum plusquamperfectum et futurum. En iterum falcem excerptoria.“ ENDL. — Idem adnotavit infra post *ama amato* excidisse quae de temporibus iunctis optativi dicenda erant. Cf. de diff. c. 13, § 2 sqq.

7. *amatum ire*] „Cf. Cl. Sacer-

dot. lib. I, § 44. et Probi Art. minor. § 23.“ ENDL. — Vid. not. ad c. 6, § 2. et de diff. c. 19, § 23.

9. *Natura temporis haec est etc.*] Cf. Priscian. lib. VIII, cap. de tempor. verbi.

minime] ut infra § 15., idem valet ac *non*, ut de gradu non sit cogitandum.

10. *aut sit*] Retinui id quod uctere Endlichero oruendum est

rat, ut fiat pictura, non iam esse designat; et qui pronuntiaverit utinam pingerem, votum sibi ac desiderium adhuc indicat esse pingendi; qui dicit cum pingam, pingere se ostendit sub conditionis incerto, qui pingere, nihil adhuc agi ex ipsa pictura demonstrat. Illud quoque indi- 12
cative detulit principatum, quod ex hoc verba alia derivantur, ut ἀνὸ τοῦ lego lectorio lecto lectito, ἀνὸ τοῦ caleo calesco, quaeque huiusmodi sunt, et quia nomina quoque verbalia ex hoc oriuntur, ut ἀνὸ τοῦ canto cantor, ἀνὸ τοῦ lego lex, ἀνὸ τοῦ parsi parsimonia.

(7.) Personas easdem quas Graeci totidemque suscipit naturali ra- 13
tione; omnis enim sermo ab aliquo ad praesentem vel de se invicem, vel de altero habetur; ideo autem primam dicimus quae loquitur, queniam, nisi fuerit a quo vox proficiscatur, non erit qui de se vel de altero possit audire.

(8.) De numeris vero superfluum loqui, cum plus quam notissimum 14
sit dualem ex illis usum respuisse Romanum, nec omnino vocem ullam apud illos posse reperiri quae dualitatem contineat praeter duo etambo, et quod de merito utrobique a singularitate incipimus; si enim omnis multitudo ex singulis constat, recte unitas praecedat, sequitur populositas.

(9.) Superest ut de figuris aliquid disseramus, quae cum eadem 15
apud utrosque repperiantur, nonnihil tamen peculiariter habere noscuntur. In compositionibus denique sunt quaedam, quae possunt ad simplicitatem reverti, ut *distrakere repeto*; sunt quae minime possunt, ut *suscipio conplexor amplector*. Multa post compositionem admissa sunt, cum simplicia non essent recepta, ut *facior* cum minime dicatur (ab eo enim quod est *facio* passivum non *facior* venit, sed *fio* *fit*), tamen *adfacior* *refacior* *confacior* optime dicitur, et cum greco Latinum non sit, *segrego* *congrege* *adgrege* suavissime dicitur. Apud Graecos quaecumque cum praepositionibus conpo- 16
nuntur numquam corrumpuntur, ut est γράφω περιγράφω καταγράφω, βάλλω περιβάλλω καταβάλλω ἀμφιβάλλω, ἔγω συνάγω ἀπάγω διάγω προ- [149]
άγω, φέρω προφέρω διαφέρω ἀναφέρω, φιλέω καταφιλέω; quin immo prae-

11. qui *pingere* V. 12. *dirivantur* (ut quidem videtur)
V. 14. *cum plus* V. — *reperiri* „sic Cod. h. l. uno p.“
Endl. — *continat* V. — *e merito* V. — *utrobique* s. — *si etc.*] Cf. de
diff. c. 13, § 9. 15. *de figuris*] Cf. de diff. c. 2. inscript. — *e-*
adem V. — *nuscuntur* V. Cf. § 3. — *menimae* (etiam infra) V. — *sunt*
quaedam etc.] Cf. de diff. c. 2, § 1. — *post compositionem etc.*] Cf. ibid.
§ 2. — *greco* V. 16. *cum praep.*] Cf. ibid. § 5. — ΔΙΑΦΕΡΟ

e codicis scripturae compendio ā Sed facile patet legem grammaticam flagitare an.

11. *sub conditionis incerto*] i. e. ita ut incertum relinquantur et ab aliqua pendeat conditione.

12. *quod ex hoc verba alia derivantur*] Cf. de diff. c. 13, § 5. Priscian. lib. VIII, cap. de modis.

verbalia] „Quae a Graecis ὁματινά dicuntur. Cf. Diomed. p. 310 P.“ Endl.

13. *Personas easdem*] Cf. de diff. c. 1, § 3.

14. *dualem ex illis usum*] Pro

dualis usum dicitur, ut de diff. c. 14. dicitur modo § 6. *Tertiam personam pluralem*, modo § 10. *tertiam pluralis*. De re cf. ibid. c. 1, § 3.

utrobique] „i. e. apud Graecos et Romanos.“ Endl.

populositas] „i. e. multitudo. Sic Arnob. III, 102. *populositas summa* deorum, et Fulgentius Mythol. I, 24. *Argum* luminum *populositate* conceptum interemisse fertur.“ Endl.

15. *denique*] „Τὸ denique aut nonnulla hic excidisse vel saltem

- positionibus saepe *corruptis verba ipsa* nihilominus intaminata perdurant: λέγω συλλέγω, φέγω συμφέγω, δέγω ἐνδέγω, φέγω ἐμφέγω, βάλω συμβάλλω, κλένω ἐκκλένω, τρέχω ἐντρέχω. Apud Latinos modo integra permanent modo corrumpuntur: curro percurro; vello vellis, revello revellis; bello bellas, rebello rebellas; traho retraho detraho distraho, pono praepono depono; fero defero praefero, item facio confacio inficio, premo comprimo exprimo, aestimo existimo, lego eligo colligo. Et amplius ipsa etiam praepositio simul cum verbo mutatur: facio officio, rapio corripio. Apud Graecos praepositiones verbis adiectae accentum eorundem reservant: γράφω καταγράφω, βάλλω καταβάλλω ἀσφάλλω, φέγω παρφέγω, καλῶ κατακαλῶ, γλύφω ἀναγλύφω. Latini accentum in aliis servant in aliis mutant, ut curro praecurro, pono praepono, prehendo reprehendo, fero adfero, gero ingero, frico refrico, vicio devio, traho contraho, lege colligo, premo deprimo. Apud Romanos nulla praepositio adiuncta verbis mutat conjugationem: clamo clamas, declamo declamas; moneo mones, commoneo commones; ceno cenis, coeno coemis; dormio dormis, praedormio praedormis; mordeo mordeas, praemordeo praemordeas; mitto mittis, praemitto praemitteis. Et generaliter omnia quae composita sunt eandem quam in simplicitate declinationem custodiunt: premo premis, opprime opprimis; lego legis, colligo collegis; *fit* *fit*, *madefit* *madefit* *madefit*; *calefit* *calefit* *calefit*; *espergesit* *espergesit* *espergesit*. (10.) Quaeritur de his duobus verbis auferre et aufergio, unde composita sint, quae Cicero in libris de oratore ex praepositione ab composita esse existimat, et quia ab ante F litteram durum [15] sonabat, versam mutatamque esse ab in an syllabam, quod vox sonantior fieret. Hoc Tullius potentissimus Latinitatis adserit. Sed plerisque placuit ex Graeco ποσίζω, id est particula αὐ, haec esse composita ad similitudinem illius Ἀνέκυσαν μὲν ποσίζω et alibi Ἀβροχοὺς αὐτάχου, id est retrorsum traserunt, reticuerunt, qui intellectus et in au-

(sic saepius O pro Ω) V. — *corruptis verba ipsa* addidi e coni. Endl. coniecit legendum esse: praepositionibus saepe corruptis nihilominus intaminata verba perdurant. — λέγω] Cf. l. c. § 4. — ΠΛΕΚΩ ΕΚ-ΠΛΕΚΩ (ex em. p. m.) V. πλέω ἐκπλέω ε. — ΤΡΕΚΩ ΕΚ-ΤΡΕΚΩ V. 18. καταγράφω] Cf. l. c. § 5. — ΚΑΛΑΩ ΚΑΤΑΚΑΛΑΩ. ΓΑΛΥΦΩ ΚΑΤΑΓΑΛΥΦΩ V. 19. praecurro] Cf. l. c. § 5. — devio contra (om. traho) V. 20. Apud etc.] Cf. ib. § 6. — ob dormio, obdormis coni. Endl. 21. custodiunt V. — colligo „Cod. h. l., quamvis supra habeat colligo.“ Endl. 22. aufero] Cf. l. c. § 4. — de oratore] „Non in libris de Oratore, sed in libro qui inscribitur Orator s. Brutus c. 47.“ Endl. — ex praepositione scripsi e coni. ex praepositionibus V. — graeco orrio (corr. in morrio) V. — Ἀνέκυσαν] Cf. Hom. II. α, 459. — ΠΡΑΤΑ V. — Ἀβροχοὺς]

contextus ordinem turbatum esse demonstrare videtur.“ Endl.

16. τρέχω ἐντρέχω] „Patet nostrum praepositionem ex pro corrupta habuisse, solamque ex integram considerare.“ Endl.

17. lego eligo colligo] „Melius haec exempla in classem proxime sequentem referantur.“ Endl.

praedormio] Propius quam id quod coniecit Endlicherus, obdormio, abesset per dormis. Deriva-

tum per dormis legitur apud Plantum Men. V, 5, 29.

22. Quaeritur etc.] „Ad totum hunc locum cfr. Gellii N. A. XV, 3. et Excerpta et Macrobio § 4.“ Endl. — Cf. de diff. c. 2, § 4.

αὐτάχου . . reticuerunt] „Adiectivum per verbum exposuit, reticuerunt pro tacuerunt. De duplici vero eaque contraria significatione v. αὐτάχος cf. Lexicon Passerii s. h. v. Ceterum alter locus Homericus

fugie et in *aufere* congruit. Addit his Nigidius tertium autumo, cum 23 credat illud ex eadem praepositione et *aestimo* verbo esse compositum, ut sit tamquam *ab aestimo*, dictumque intereas autumo, idemque significare quod *aestimo*, sicut *ab numero* idem esse quod *numero*, quod non solum id significat, verum etiam *dico censeo adesse* vel *adferre*, ut apud Terentium: et deinde *facturum autumat*.

Haec tamquam communia praemisisse sufficiat; nunc de ea quae 24 in ipsa declinatione sunt observanda redeamus. (11.) Declinandi autem verbi series a modis necesse est sumat exordium; nam hinc apud Graecos modus *ἐγκλίσις* appellatur, *ὅλον ἐν ᾗ ἡ κλίσις*.

II. *De indicativo modo.*

1

Omne igitur indicativum, ut iam superius diximus, id est omne thema verbi latini, quinque his litteris terminatur, *O R M T I*; sed *O* et *R* in his quae sub regulam proportionis cadunt, *M T I* in his quae anomalia sive defectiva sunt; et *M* quidem terminata haec fere reperiuntur, *possum potes potest, sum es est*, quaeque ex eo componuntur, ut [151] *adsum praesum desum prosum insum subsum*; *T* vero, *pudet piget caedet licet poenitet miseret placeat docet oportet*; *I*, ut *odi memini novi*, quod nonnulli praeteriti perfecti esse existimant a themate *necesse*.

(12.) Quaeritur autem a nonnullis *O* finalis verborum correpta an 2 producta habeatur; ut constet auctores utrumque fecisse, id est tam corripuisse quam produxisse, nec in his tantummodo quae in verbis reperiuntur, sed in omnibus quae per ceteras quaeque partes orationis inveniuntur. Vergilius tamen ex confesso *O* finale in uno verbo, uno adverbio, uno nomine, uno pronomine corripuisse monstratur. — *Nunc scio, quid sit amor*. — *Nec longo distant cursu, modo Iuppiter adsit*. — *Si duo praeterea tales Idaea tulisset Terra vires*. — *Non ego dum Danais Troianam excidere gentem Aulide iuravi*.

Singulae quoque conjugationes certas ex vocalibus ante *O* finale 3 recipiunt. Et prima quidem *E I U*, ut *commeco commeo, lanio lanio*,

Cf. Hom. II. v, 41.

23. Nigidius] Cf. l. c. — apud Terentium

V. Cf. Heaut. Prol. 19.

24. Declinandi] Cf. de diff. c. 13, § 13.

ΕΓΚΛΙΣΙΣ appellatur V. — ΚΑΗΚΙΣ V.

II. *De indicativo modo*] Hunc titulum ipse supplevi.

1. superius] c. 1, § 2.

2. Vergilius etc.] Cf. de diff. c. 15, § 19.

— Nunc] Ecl. VIII, 43. — Nec] Aen. III, 116. — Si duo] Aen. XI, 285 seq. — *hidaeat* V a p. m. — *Non ego*] Aen. IV, 425. „ubi nunc legitur cum et excidere.“ Endl. — *excidere gai* (om. *Aulide iuravi*) V.

a sciolo male feriato additus videtur, tum quod *αὐτάχως* significatione τοῦ taciturnus non componitur ex *αὐ* et *τάχως*, sed ex *α* privativo et *τάχως* interposito digamma Aeolico, tum quod hic locus apud Gellium non legitur.“ ENDL. — Legitur in ed. Lion. Sed quicumque haec scripsit videtur legisse *αὐτάχων*, et *αὐτάχων* explicavisse verbo reticuerunt, ut *αὐ ἐκπαῶν* verbis retrorsum traserunt. Namque recte ea quae sequuntur, qui intellectus Endlicherus interpretatus est sic: „τοῦ retrorsum scilicet.“

23. Nigidius] „Nigidius Figulus in commentariis grammaticis, ut apparet e Gellii l. c. et excerptis e Macrobio § 4. Vid. Rutgers. VV. LL. p. 266. et app. nostri voluminis.“ ENDL.

ex eadem praepositione] „Adde ab.“ ENDL.

II, 1. proportionis] „i. e. analogiae. Quinctil. I, 6, 4. Analogia .. quam proxime ex Graeco transferebant in Latinum proportionem vocaverunt.“ ENDL. — Cf. c. 9, § 2 et c. 10, § 6.

fluctuo fluctuas. (13.) Secunda vero *E* tantummodo, sine qua numquam est, sed semper eam ante *O* necesse est habeat terminalem, ut *sedeo sedes.* (14.) Tertia correpta *I* et *U*, ut *rapio rapis, acuo acuis, arguo arguis.* Tertia vero producta *I* tantummodo, quae et ipsa, sicut secunda, memoratam vocalem *O* novissimam necesse est habeat antecedentem.

- 4 Hae enim semper in paenultimis altera *I* altera *E* vocalibus praemissis modis omnibus finiuntur, nec ullam omnino ex consonantibus admittunt, quod prima et tertia correpta fecerunt passim, prope universis receptis, ut *labo labas, seco secas, do das, rogo rogas, volo velas, amo amas, sano sanas, oro aras, quasso quassas, lito litas, crepe crepas*; item *lambo lambis, dico dicis, addo addis, pingo pingis, colo colis, como comis, cano canis, serpo serpis, tero teris, lacesso lacesis, quatio quatis.* Excipluntur in tertia producta, quae non *I* sed *E* vocalem habesat antecedentem, tria: *eo is it, queso quis quit, veneo venis venit*, et quae ex his componuntur, ut *exeo praeco nequeo.*

- 5 *De tempore praesenti modi indicativi activi.*

(15.) Omne itaque verbum modi indicativi temporis praesentis quod *O* littera terminatur, nec defectivum, ut *fero fers* quaeque ex eo componuntur, secunda persona in *S* litteram exit, sua cuiusque coniugationis praecedente vocali: *amas mones legis audis*, eademque *S* littera in *T* 6 conversa fit tertia persona, ut *amat monet legit audit.* Itemque ex tertia singulari primam personam numeri pluralis efficiunt dempta *T* littera et addita *MUS* syllaba: *amat amamus, monet monemus, legit legimus, audit audimus.* Secunda quoque persona eiusdem numeri ex eadem tertia formatur *IS* addita syllaba, ut *amat amatis, monet monetis, legit legitis, audit auditis.* Nec non etiam tertia persona pluralis a tertia procreabitur in singulari, in prima quidem et secunda coniugationibus *IV* littera ante *T* novissimam interposita, ut *amat amant, monet monent*; in tertia vero producta, et his verbis quae tertiae correptae in *IO* exeunt, ante *T* litteram *U* et *N* interpositis, ut *dormit dormiunt, rapit rapiunt*, in tertia vero correpta, quotiens ante *O* habuerint consonantem, *I* vocali eiusdem tertiae singularis in *U* et *N* conversa iisdemque ante 7 *T* litteram collocatis, ut *currit currunt, legit legunt.* — *Amo amas amat, amamus amatis amant; moneo ... monent; audio ... audiunt; lego ... legunt.*

- 8 De praeterito imperfecto modi indicativi activi.

(16.) Omne praeteritum imperfectum eiusdem modi per universas coniugationes *BAM* syllaba terminatur, antecedentibus in prima quidem *A* in secunda vero et tertia correpta *E* vocalibus post consonantem thematis sui, ut *amo amabam, moneo monebam, dico dicebam*; in tertia vero producta (sed et correpta, quotiens vocalem ante *O* habeat, non consonantem) eadem quidem, id est *E*, praeviente vocali, sed post paenultimam thematis sui vocalem, ut *audio audiebam, rapio rapiebam, arguo arguebam*; nisi quod in tertia producta nonnumquam suavioris 9 gratia soni subducta *E* vocali profertur, ut est *nutribam ibam.* Eiusdemque temporis secunda persona *M* in *S*, tertia *S* in *T* conversa for-

4. *lacero lacesso. quatio V.*

5. *De tempore etc.] Titulum supplevi suadente Endlichero. — ex e V. — in .S. littera V.

6. iisdemque s ex conl. Endl. eiusdemque V.

8. praeviente] i. e. antecedente syllabae *BAM*.

mabatur, ut *amabam amabas amabat, monobam monobas monebat, legebam legebas legebat*. Pluralis autem numeri persona prima ex prima singulari nascetur addita *US* syllaba, ut *amabam amabamur, docebam docebamur, audiebam audiebamur, legebam legebamur*: secunda vero ex prima *MUS* ultima in *TIS* commutata, *amabamus amabatis, docebamur docebatis, audiebamur audiebatis, legebamur legebatis*. Tertia singularis pluralem tertiam creabit *N* littera ante *T* finalem interposita, ut *amabat amabant, docebat docebant, audiebat audiebant, legebat legebant*. — *Amabam amabas* 10 *amabat, amabamus amabatis amabant; docebam ... docebant; audiebam[153] ... audiebant; legebam ... legebant*.

De tempore praeterito perfecto modi indicativi activi.

11

(17.) Omne praeteritum perfectum activum indicativi modi primae personae in *I* litteram desinit, cui adiectis tribus litteris *STI* fiet secunda, ut *secui secuisti, monui monuisti, nutrivisti nutriti*. Sed interdum *VI* syllaba, cum finalis est eamque vocalis praecedat, subtrahitur, ut *nutrivisti nutriti, amavisti amasti*; non tamen semper hoc fieri necesse est; nam sunt quibus *ēpovla* memoratam syllabam subdaci minime patitur, ut *cavisti pavisti, casti pasti* non dicitur. Eidem primae *T* littera adiecta fiet tertia, *amavi amavit, monui monuit, audivi audivit, legi legit*. Ex eadem oritur et prima pluralis addita *MUS* syl- 12 laba, ut *secui secuimus, docui docuimus, audivi audivimus, legi legimus*. At secunda pluralis de secunda nascitur singulari adiecta *S* littera, ut *amavisti amavistis, docuisti docuistis, audivisti audivistis, legisti legistis*. Tertia vero pluralis eiusdem temporis semper in *RUNT* syllabam desinit, et creatur ex prima singulari *I* finali eius in *E* conversa et addita syllaba supradicta, ut *secui secuerunt, monui monuerunt, audivi audiverunt, legi legerunt*; eademque *RUNT* syllaba nonnumquam in *RE* commutatur, ut *amaverunt amavere, docuerunt docuere, audiverunt audire, legerunt legere*. Memento *V* quoque illis subdaci solere, cum *VI* 13 syllaba *T* terminatur *I* vocali antecedente, ut *nutrivi nutriti, nutriti nutriti, audivi audivi, audivit audivit, cupivi cupii, cupiit cupiit*. — *Amavi* 14 *amavisti amavit, amavimus amavistis amaverunt vel amavere; docui ... docuerunt vel docuere; audivi ... audiverunt vel audire; legi ... legerunt vel legere*.

De praeterito plusquamperfecto modi indicativi.

15

Omne praeteritum plusquamperfectum activum modi indicativi in *RAM* syllabam desinit. Nascitur autem de praeterito perfecto *I* finali eius conversa in *E* et addita syllaba supradicta; ut *amavi amaveram, docui docueram, audivi audiveram, legi legeram*

9. *audebam V.*

11. *De tempore praeterito etc.] Titulum supplevi

suadente Endlichero.

12. *sunt quibus quibus V. — menime V.*

15. *legeram*] „Desinit hic codicis folium 16.; desunt folia duo, quibus continebantur reliqua de tempore plusquamperfecto, formatio futuri indicativi activi, declinatio indicativi passivi et initium praeceptorum de modo imperativo. Folii, quod olim proxime sequebatur particula, quatuor videlicet secundae columnae priores lineae miro casu servatae fuerunt. Cum nempe decem abhinc seculis amissa pagina atramento adhuc madida, praecedenti folio (16) incaute applicaretur, quatuor hae lineae inversis literis in membrana expressae fuerunt, namque Fol. 16 v. col. 1. initium obruunt. Hanc ergo de formatione futuri indicativi activi, ope speculi lectam hic exhibemus.“ Endl.

16

De futuro modi indicativi.

- [154]. . . *MUS* syllaba, secunda vero, si eidem tertiae *IS* syllaba fuerit adiecta, tertia quoque, si ante *T* litteram ultimam eius *N* interponitur, ut *audimus audictis audient*

III. *De imperativo modo.*

1. . . Item qui dicit *ἡ δὲ τερψίθεα* item adhuc in conflictu esse demonstrat; qui vere dicit *ἡ δὲ τερψίθεα* tanta vi iubet, ut iam velit esse negotium terminatum, quod et Latinitas, quamvis circumloquendo, non tamen respuit, cum dicat *ostium clusum sit; pugna commissa sit; lis terminata sit*, quibus omnibus quam conficiendi celeritatem exigimus demonstratur.
- 2 (19.) De tempore praesenti modi imperativi activi.
- Omne imperativum activum praesens per singulas coniugationes suae cuiusque vocali terminatur, ut *ama mone audi lege* *exceptis* *cedo fer es* dic. Sed *cedo* in hac tantummodo voce consistit, nec ulterius procedit, nisi quod plurale eius quidam *cette* dixerunt, sed originem nullam penitus habere cognoscitur. In *R* vero *fer* et quae ex eo componuntur, ut *defer adfer confer praefere*. Aliqua eiusmodi *sela* repperiuntur *S* quoque finita, et ipsa perpauca sunt, ut *es* et quae ex eo componuntur, *ades prodes praeses*, quaeque alia ex eodem verbo figurantur, et unum his simile *potes*: quae ex infinitis suis formari technici volunt ultimis syllabis ablatis, *cantare canta*, *monere mone*, *audire audi*, *legere lege*; adeoque hoc esse certissimum, ut etiam illa sub eiusdem regulae norma sint posita, nam ab eo quod est *esse* ablata ultima fit *es*, *adese ades*, 5 ibidemque ab eo quod est *ferre praeferre fer praefere*. *Potes* tantum vi-
- [155]detur minime huic regulae consentire; sed sciendum est nunc quidem infinitum eius dici *posse*, sed apud antiquos integram *potesse* repperiri, 6 quod pesteri *posse* per syncopam dicunt. Dic autem vel *fac duc deduc olfac* [*olface*] *reic* [*reice*] et alia similia, ut in his quoque constet regula sua et amissione ultimae syllabae ex infinitis suis procedant, *facere face*, *dicere dice*, *ducere duc*, *olfacere olface*, *reicere reice*.

16. *De futuro etc.] Titulum supplevi: sed plura intercidissee nemo non videt.

III. *De imperativo modo*] Titulum supplevi. Endlicherus adnotavit: „Folium in quo sequentia scripta sunt nunc in Codice, compactoris vitio, primum est. In margine superiori a manu Saec. XVI. legitur: Valerii Probi Grammatica, cui vero inscriptioni plane non esse fidendum in praefatione ostendimus.“

1. *TEMNECT* Ω V. — *TEMNECT* Ω corr. in *TETMNECT* Ω V. — quod et Lat.] Cf. de diff. c. 16, § 10. 2. *exceptis* addidi suadente Endlichero.
3. *cete* V. 4. *Aliquae* V. — componuntur „h. l. Cod. m.“ Endl. — *technici* V. — *cantare*] Cf. de diff. c. 16, § 7. 5. *Potes* V. — *syncopa* V. 6. ut amissione . . . procedant coni. Endl. Vid. not.

III, 1. *quam conficiendi celeritatem exigimus demonstratur*] i. e. demonstratur conficiendi celeritas quam exigimus, nisi mavis dictum pro: *quam conficiendi celeritatem exigamus*. Vid. not. ad Comm. I, 17, 7.

6. *reic*] „En novam formam.“ ENDL.

Dic autem . . reicere reic] Haec

non satis inter se cohaerent, neque tollitur difficultas particula *et* mutata in *ut*, id quod vult Endlicherus, apud quem quod legitur suae ut, mendam esse putaverim. Verba *olface* et *reice* uncis inclusi ut non suis locis posita. Praeterea post *procedant* videtur aliquid esse addendum, ut: *plenius scribenda sunt*.

Tertia persona singularis fiet ex secunda singulari, in prima quidem *A* in *E* conversa et addita *T*, ut *ama amet*, in secunda vero et tertia producta adiecta *AT* syllaba, ut *mene moneat*, *audi audiat*; in tertia correpta *E* in *A* conversa et addita *T*, ut *lege legat*, et ut compendiosius dicam, eadem erit tertia singularis imperativi praesentis per omnes coniunctiones quae optativi futuri vel coniunctivi praesentis: *utinam amem ames amet*, *utinam moneam moneas moneat*, *utinam audiam audias audiat*, *utinam legam legas legat*; cum *amem ames amet*, cum *moneam moneas moneat*, cum *audiam audias audiat*, cum *legam legas legat*.

Secunda quoque pluralis ex secunda singulari adiecta *TE* syllaba praereabitur, ut *ama amate*, *mene monete*, *audi audite*, *lege legite*; tertia enim correpta familiare hoc habet, inter *E* et *I* permutationem. Tertia vero pluralis ex tertia venit singulari *N* littera post *A* vel *E* paenultimam interposita, ut *amet ament*, *docent doceant*, *audiat audiant*, *legat legant*. — *Ama amet*, *amemus amate ament*; *mene ... moneat*; *audi ... audiant*; *lege ... legant*.

(20.) De futuro tempore modi imperativi activi.

Omne futurum imperativum declinationis activae in *TO* syllabam desinit, et fit ex praesenti suo fini eius memorata addita syllaba, ut *ama amato*, *mene moneto*, *sudi audito*, *lege legito*; in tertia enim correpta, ut diximus, *E* et *I* litterae vicissim sibi cedunt. Tertia aut eadem erit quae praesentis, ut *amet moneat audiat legat*, aut unam eandemque vocem et secundae et tertiae tribuemus, *amato amato*, *moneto moneto*, *audito audito*, *legito legito*, ut Vergilius: *Argolica hac galea contentus abito*, et: *Esto nunc Sol testis*, et: *Ne quis ob inceptum subitum mihi segnior ita*. Secunda pluralis eiusdem temporis ex secunda fiet singulari adiecta *TE* syllaba, *amato amatote*, *legito legitote*. Tertia[156] vero pluralis aut eadem erit quae praesentis, ut *ament moneant audiant legant*, aut hoc modo formabitur: Omnis persona tertia pluralis modi indicativi temporis praesentis addito sibi *O* fiet tertia pluralis imperativi activi temporis futuri, ut *ament amanto*, *monent monento*, *audiunt audiunto*, *legunt legunto*. Nonnumquam veteres non sine elegantia pro coniunctivis imperativa posuerunt, ut: *Ne pete conubiis natam sociare Latinis*, et: — *thalamis neu crede paratis*, et: *Ne, pueri, ne tanta animis assuescitis bella*, *Neu patrias validas in viscera vertite vires*, pro *ne petas*, *ne credas*, *ne assuescatis*, *neu vertatis*. — *Amato amato* vel *amet*, *amatote ament* vel *amanto*; *doceto doceto* vel *deceat*, *docetote doceant* vel *docento*; *audito* etc.; *legito* etc.

(21.) De tempore praesenti passivo modi imperativi.

Omne imperativum passivum temporis praesentis idem erit quod infiniti modi activi praesens, *amare docere audire legere*, cuius tertia persona de tertia fiet activi praesentis addita *UR* syllaba, *amet ametur*, *moneat moneatur*, *audiat audiatur*, *legat legatur*. Secunda pluralis ex se-

8. ante *A*. vel *E*. V.

9. audiunt V.

10. ut diximus]

§ 8. — sivi V. 11. Vergilius s. terrentius V; sed cf. Virg. Aen. V, 314., XII, 176., XII, 566. „ubi nunc neu legitur.“ Endl. — habito V. — signior V.

12. addita s; in Ms. haec paene evanuerunt ut in sequentibus temporis, monento (§ 13.) Nonnumquam, assuescatis, amato vel amet, amatote.

13. Ne pete] Virg. Aen. VII, 96. thalamis] Ibid., 97. — Ne pueri] Aen. VI, 833 sq. — puteri V.

15. infinitivi s; sed paene evanuit haec vox in Ms.

cunda veniet pluralis praesentis activi *TE* ultima in *MINI* syllabas commutata, *amate amamini, monete monemini, audite audimini, legite legimini*. Tertia pluralis ex tertia veniet plurali praesentis activi *UR* addita syllaba, *ament amentur, moneant moneantur, legant legantur*. —
 17 *Amare ametur, amemur amamini amentur; monere moneatur, moneamur monemini moneantur; audire ... audimini audiantur; legere ... legimini legantur*.

18 (22.) De futuro passivo modi imperativi.

Omne futurum tempus passivum modi imperativi ex suo fiet active addita *R* littera, ut *amato amator, moneto monetur, audito auditor, legito [157]legitor*. Tertia aut eadem erit quae praesentis, *amatur moneatur audiat legatur*, aut una eademque voce qua secunda proferetur sic ut in
 19 activo futuro, *amator amator, monetur monetur, et reliqua*. Secunda pluralis eiusdem temporis ex secunda formabitur activi plurali temporis eiusdem *TOTE* syllabis in *MINOR* conversis, ut *amatote amaminor, monetote moneminor, auditote audiminor, legitote legiminor*. Tertia pluralis eiusdem temporis aut eadem erit quae praesentis aut ex tertia veniet activa numeri eiusdem et temporis addita in ultimo *R* littera, ut *amanto amantor, docento decentor, audiunto audiuntor, legunto leguntor*. —
 20 *Amator amator vel ametur, amaminor amentur vel amantor; monetur monetur vel moneatur etc.; auditor auditor vel audiat etc.; legitor legitor vel legatur ... legantur vel leguntor*.

IV. (23.) De optativo modo.

1 In hoc etiam modo communis Graecis Latinisque quaestio exorta est, si praeteritum tempus possit admittere, quia nullus unquam quae iam facta sint sperat, cum infecta fieri non possint, sed in praesens vel in futurum aliquid optetur. Sed transactum quoque tempus optanti necessarium adprobatur, nam saepe cum in longinquis aliquis constitutus de re, quam desiderat, incertus sit, votis tamen adiuvat cupidinem suam, ut id precetur iam venisse quod cupit; ut puta navigantibus suis, si tempestas fuerit exorta, diis supplicans exposcat, ut parens aut filius aut cognatus evaserit discrimina ventorum ac vim superaverit procellarum.

2 (24.) De praesenti tempore activo modi optativi.

Omne optativum praesens idemque imperfectum activum in *REM* syllabam desinit vocali coniugationis suae antecedente, ut *utinam amarem monerem audirem legerem*. Cuius *M* littera in *S* commutata nascitur secunda; eademque in *T* conversa fit tertia, *amarem amares amaret* et
 3 reliqua. Prima pluralis ex prima nascitur singulari adiecta *US* syllaba, ut *amarem amaremus* et reliqua. Secunda pluralis ex prima fiet plurali *MUS* ultima in *TIS* syllabam conversa, ut *amaremus amaretis* et reliqua. Tertia pluralis ex tertia nascitur singulari *N* littera ante *T* ulti-

16. .E. ultima V. — ex tertia et (§ 17.) *Amare ... amentur* paene evanuerunt in Ms. 17. *monemini* corr. in *moneamini* V. *moneamini* e. — *legamini* V. 18. *monetur* V. 19. *pluralis* corr. in *plurali* V.

IV. De optativo modo] Cf. de diff. c. 18.
 corr. in *conversa* V.

3. *conversam*

IV. De optativo modo] Cf. Priscian. lib. VIII, capp. de temporibus et de modis.

Charis. II, 5 seqq.

nam interposita, *amaret amarent. — Utinam amarem amares etc.; utinam monerem etc.; utinam audirem etc.; utinam legerem ... legerent.* [156]

(35.) De praeterito perfecto et plusquamperfecto optativo.

Omne optativum praeteritum perfectum idemque plusquamperfectum ex praeterito perfecto indicativo creatur, ultimae eius syllabae 8 littera adiecta et addita SEM syllaba: *amavi amavissem, audivi audivissem, legi legissem*; sed aliquotiens VI ex medio intercepta contrahimus syllabas, ut dicamus *amavissem audissem*. Residuas personas in utroque numero ad similitudinem superioris temporis figuramus. — *Utinam amavissem etc.; utinam monuisssem etc.; utinam audissem etc.; utinam legissem ... legissem.*

(36.) De futuro optativo activo.

Omne optativum futurum activum ex primo themate verbi nascitur, in prima quidem coniugatione O novissimo in EM syllabam, in ceteris autem in AM, converso, ut *amo amem, moneo moneam, audio audiam, lego legam*. Residuas personas ad similitudinem superiorum formantur. — *Utinam amem ames etc.; utinam moneam etc.; utinam audiam etc.; utinam legam ... legant.*

De optativis passivis.

Omnia optativa passiva praeter praeteritum perfectum et plusquamperfectum ex activis suis, sicut in praecedentibus, formabuntur M in R commutata reliquisque sub eadem observatione deflexis. — *Utinam amarer amareris vel amare etc.; utinam monerer monereris vel mone- rer etc.; utinam audirer ... audiremini audirentur; utinam legerer ... legerentur. Utinam amatus amatus, amati amati amati; utinam monitus ... moniti ...; utinam auditus ... auditi ...; utinam lectus essem (fuissem), lectus esses (fuissets), lectus esset (fuisset), lecti essemus (fuissemus), lecti essetis (fuissetis), lecti essent (fuissent). Utinam amor amoris vel amare etc.; utinam monear monearis vel moneare etc.; utinam audiar audiaris vel audiare etc.; utinam legar legaris vel legare ... legantur.*

V. (37.) De coniunctivo modo.

Coniunctiva Latinorum eandem, quam apud Graecos habent, causam vocabuli ex una eademque origine traxerunt; non enim huius modo, ut ceteris, ex intellectu, sed ex solo accidenti nomen est inditum. Si qui dicit *lego*, nihil dubium relinquit, quin legere se indicet, ideo indicativus appellatur; qui dicit *lego*, aperte quid fiat imperat, inde imperativus; *utinam legam*, cum dicitur, optatur quod fieri desideratur,

7. *residuae V.*

8. *De optativis passivis* Titulum supplvi. — praeter addidi e con. Vid. not. — „Omnia optativa passiva, praesens praeteritum imperfectum itemque futurum ... formabuntur. Sic haec erant legenda. Exceiderunt hic quae de formatione praeteriti et plusquamperfecti optativi passivi dicenda fuerant.“ Endl. 19. *auderehimi auderentur V. — Utinam legerer ... legerentur*, et in seqq. *fuissem, fuisset, fuissetis, fuissetis, fuissent* paene evanuerunt in Ms.

V. De coniunctivo modo] Cf. de diff. c. 17.

2. *reliquid V.*

— *indiget V.*

9. praeter praeteritum perfectum Addita praepositione praeter, quam ante praeteritum exsistisse verisimillimum est, multo facilius quam

ea ratione quam proposuit Endlicherus hic locus emendatur.

reliquisque „sc. personis.“ Endl

at optativus vocatur; *legere* quia nullum animi definit affectum, infiniti nomen acceperit. Si vero dixerō, cum *legam*, cum *legerim*, cum *legissem*, cum *legero*, ostende nullum tempus modi latius nisi coniunctum alteri parti orationis posse preferri, ideo non ex sensu, qui adhuc dubius est, sed ex sola coniunctione quae ei accidit coniunctivus modus appellatus est, unde et Graeci ὑποτακτικὸν διὰ τὸ ὑποταχθῆαι vocaverunt, quod necesse est illi praemisso aliquid subdi, ut sensus integer fiat et planior:

Cum faciam vitula pro fragibus, ipse venito.

- 3 Notabis in hoc modo, quod non more Graecorum iunctim bina tempora deflectunt, sed singula separatim; cum in optativo contra quam
4 Graeci bina, non singula, declinant. Sunt autem eadem quae in optativo, et insuper praeteritum perfectum et futurum sub diversis finalitate: praesens idemque futurum optativum cum *legem*, praeteritum imperfectum cum *legerem*, praeteritum perfectum cum *legerim*, praeteritum plusquamperfectum cum *legissem*, futurum cum *legero*. Unde etiam hisdem regulis formabuntur, nec aliqua discretio erit inter perfectum ac futurum, nisi quod in prima syllaba illud in *RIM*, alterum in *RO* syllabam
5 desinet, cum *legerim*, cum *legero*. Passiva quoque eiusdem modi sub hisdem regulis declinantur et ex suis veniunt activis ad similitudinem superiorum, nisi quod futurum quoque per participium et *ero* vel *fuero*
6 verbum declinatur. Latini sua quadam licentia usurpationis modo indicativa pro coniunctivis ponunt, modo coniunctiva pro indicativis. Cicero: Qui poterit socios tueri, si delectum rerum stultum et inutilem non habebit, pro habuerit; alibi idem: Libenter tibi, Laeli, ut cum desideras equidem concessero, pro concedam. —
7 Cum amem ames etc.; cum moneam etc.; cum audiam etc.; cum *legem* ... *legant*. Cum amarem amares etc.; cum monerem etc.; cum audirem etc.; cum *legarem* ... *legerent*. Cum amaverim, amaveris etc.; cum monuerim etc.; cum audierim etc.; cum *legerim* ... *legerint*. Cum amavissem amavissem etc.; cum monuisssem etc.; cum audivisssem etc.; cum *legissem* ... *legissent*. Cum amavero amaveris etc.; cum monuero etc.; cum
8 audivero etc.; cum *legero* ... *legerint*. Cum amer ameris vel amere etc.;
[16] cum moneer monearis vel moneare etc.; cum audiar audiaris vel audiare ... audiantur; cum *legar* ... *legantur*. Cum amarer amareris vel amere etc.; cum monerer moneraris vel monerere etc.; cum audirer etc.;

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΕ V. 3. singular V. 6. modo indicativa] Cf. de diff. c. 17, § 6. — Cicero] „Locus est e Ciceronis libro III. de legibus, ut apparet e Macrobio l. c., ubi tamen non nisi quatuor verba priora fragmenti nostri habentur. Frustra haec in fragmentorum Ciceronis collectionibus quaesieris.“ Endl. — delectum rerum scripsi et coniectura Endlicheri. dilectum verum V. — alibi idem ... fuerint V. „Inter idem et fuerint exemplum e Cicerone petittum excidisse palam est.“ Endl. — Libenter] Cic. de rep. I, 13. Vid. de diff. l. c.
8. audieris ... audientur V.

V, 3. more Graecorum] Cf. de diff. c. 17, § 6. et c. 13, § 2 sqq. Endlicherus contulit Priscian. p. 807 P. [lib. VIII, cap. de tempor. verbor.] et Cleodon. 1874 P.

4. finalitate] Cf. c. 6, § 2.

futurum cum *legero*] Sic etiam

alii grammatici Latini futurum exactum dicant esse coniunctivum futuri. Cf. Priscian. lib. VIII, cap. de cognat. temp. p. 814 P.: Sed tamen in subiunctivo modo futurum quoque praeteriti perfecti servat consonantes, ut dixi dixerō, et Charis. II, 5 sqq.

cum *legerer* ... *legerentur*. Cum *amatus amatus amatus*, *amati amati amati*; cum *monitus* ..., *moniti* ...; cum *auditus* ..., *auditi* ...; cum *lectus sim* (*fuerim*), *lectus sis* (*fueris*), *lectus sit* (*fuerit*), *lecti simus* (*fuerimus*), *lecti sitis* (*fueritis*), *lecti sint* (*fuerint*). Cum *amatus amatus amatus*, *amati amati amati*; cum *monitus* ..., *moniti* ...; cum *auditus* ..., *auditi* ...; cum *lectus essem* (*fuissem*), *lectus esses* (*fuiesses*), *lectus esset* (*fuisset*), *lecti essemus* (*fuissemus*), *lecti essetis* (*fuissetis*), *lecti essent* (*fuisSENT*). Cum *amatus amatus amatus*, *amati amati amati*; cum *monitus* ..., *moniti* ...; cum *auditus* ..., *auditi* ...; cum *lectus ero* (*fuerō*), *lectus eris* (*fueris*), *lectus erit* (*fuerit*), *lecti erimus* (*fuerimus*), *lecti eritis* (*fueritis*), *lecti erint* (*fuerint*).

VI. (28.) De infinito modo.

Infinitum modum quidam minime habendum inter verba existimant, quia neque numerum et personam, quae verbi propria sunt, designat, sed adverbis potius temporis adplicare conantur, quorum primum est, ut sensum, si cum verbo socientur, efficiant praeposita vel postposita: latine *loquer, loquer latine; facio fortiter, fortiter facio*. Ita et infinitum *scribere volo, volo scribere; disserere cupio, cupio discere*; praesertim cum multa sint adverbia quae ex verbis oriuntur, ut a *curro cursim, stringo strictim, caedo caesim, pungo punctim* et similia: maxime cum et aliae partes a verbo nascentur, ut participia et nomina, sicut est *scribens* et *scriptor*, quae et finalitatem solitam verborum et significationem amiserint personarum, quas nonnisi cum additamento pronominis possint distinguere, ut *amans me te illum, nec vos illos*. Sed a doctioribus his refutantur: infinitum modum 2 non quidem exprimere numerum vel personam, omnes tamen recipere personas et utrumque numerum admittere; nam ipsum *scribere*, cum a me agitur, fit *scribo*, cum a te, fit *scribis*, cum ab illo, fit *scribit*; item cum a nobis, fit *scribimus*, cum a vobis, fit *scribitis*, cum ab illis, fit *scribunt*; et *scripsisse*, cum in me fuit, fit *scripsi*, cum in te, fit *scripeisti*, cum in illo, fit *scripsit*, cum in nobis, fit *scripsimus*, cum in vobis, fit *scripsistis*, cum in illis, fit *scripserunt*; et *scriptum ire*, cum in me erit, fit *scribam*, cum in te, fit *scribes*, cum in illo, fit *scribet*, cum in nobis, fit *scribemus*, cum in vobis, fit *scribetis*, cum in illis, fit *scribent*. Cum enim dico *scribo*, nihil aliud significo quam *scribere me*, cum dico *scribis*, quid aliud dixi quam *scribere te*, cum dico *scribit*, quid aliud dixi quam *scribere illum* et cetera. Deinde adverbium temporis hinc maxime esse non 3 posse, quia significationes temporum in adverbio non de eiusdem soni vel vocis inflexione nascuntur, sed, ut tempora mutantur, voces etiam permutantur, nunc modo nuper olim dudum antea postea; in infinito autem vox eadem paululum flexa

VI. De infinito modo] Cf. de diff. c. 19. 1. quidem V; „rectius fortassis quidam Macr. l. c.; Apollonius περί συντάξεως p. 226 Bekk. ἡ ἀπαρέμφατος ἑλληνισίς διατάσσεται πρὸς τινῶν εἰ ἑλληνισίς, καὶ εἰ ὁλῶς ῥηματα τὰ ἀπαρέμφατα.“ Endl. — caedim corr. in caesim V. — quia et V. — maxime cum etc.] Cf. l. c. §. 4. — additamentum corr. in additamento V. 3. significationes etc.] Cf. l. c. §. 5. — vices V.

VI, 1. *amans me* etc.] Vid. not. ad de diff. c. 19, §. 4.

2. *scriptum ire*] Cf. §§ 3, 6, 7. c. 1, §. 7. et de diff. c. 19, §§ 5 et

23., ubi vid. not. Endlicherus contulit Prob. Art. min. §§ 23, 25 et 31.

tempus immutat, scribere scripsisse scriptum ire, quod est proprium verbi. Alia quae de hoc modo tractantur praetermittenda existimavi, ne superfluis immorarer.

4 (29.) De praesenti infinito activo.

Omne infinitum activum praesentis temporis in *RE* desinit, ut *amare monere audire legere*; unde etiam a *sto* fieri esse deberet. Sed, licet usus aliter optinuerit (*feri* enim nunc dicitur), *Easius* tamen in [163] *X. Annalium fieri dixit, non fieri*. Regula autem iam superius dicta est; nam omne imperativum activum addita *RE* syllaba fit infinitum, *ama amare, mone monere, audi audire, lege legere*.

5 (30.) De praeterito infinito activo.

Omne praeteritum infinitum activum in *SE* syllabam desinit; sit autem ex praeterito perfecto indicativo *I* ultimo eius adiecta *S* littera et adsumpta *SE* syllaba, *seui secuisse, monui monuisse, audiui auduisse, legi legisse*.

6 (31.) De futuro infinito activo.

Omne futurum activum per societatem participii seu gerundi sibi addito *ire* conformatur, *amatum ire, monitum ire, auditum ire, lectum ire*.

7 *Amare amavisse amatum ire; monere etc.; audire etc.; legere legisse lectum ire*.

8 (32.) De praesenti infinito passivo.

Omne infinitum passivum praesentis temporis ex suo venit active *E* in *I* commutata, praeter tertiam correptam, ut *amare amari, monere moneri, audire audiri*. Ea vero quae tertiae sunt correptae, si quidem consonantem habuerint *O* ultimum praecedentem, ipsum *O* in *I* convertunt, ut *lego legi, dico dici*; si vero vocalem, quando *I* fuerit, *O* novissima subtrahetur, ut *rapio rapi, capio capi*; quando *U*, *O* finalis in *I* transfertur, ut *arguo argui, acuo acui*.

9 (33.) De praeterito infinito passivo.

Omne praeteritum infinitum passivum per societatem participii adiuncto *esse* vel *fuisse* verbo profertur, *amatum esse (fuisse); monitum ...; auditum ...; lectum esse (fuisse)*.

10 (34.) De futuro infinito passivo.

Omne futurum infinitum passivum per eandem participii sive gerundi societatem adiecto *iri* pronuntiatur, *amatum iri, monitum iri, auditum iri, lectum iri*.

11 *Amari moneri audiri legi; amatum esse (fuisse) etc.; amatum iri ... lectum iri*.

[164] Latini peculiariter infinitis in *I* exeuntibus addunt *ER* syllabam, ut *I*, quod longum fuerat, breve efficiant, ut *accingier ense*.

4. in *.E. V.* — in *X Annalium*] „Frustra haec in collectionibus, etiam novissima, fragmentorum Ennii quaesivimus.“ Endl. — *superius*] Cf. c. 3, § 4. — *omem V.* 8. *quae tertia V.* 11. *accingier esse*] Videntur confusi esse duo loci Virgiliani. Namque legitur *Aen.*

3. *Alia etc.*] „Cf. de his Apollonium l. c. [*περὶ συντάξεως* p. 226 Bekk.]“ Endl.

4. *iam superius dicta est*] „Videtur auctor ea respicere quae supra § 19. de formatione imperativi

docuerat. Ex illa regula inversa sequitur regula max adferenda de formatione infiniti.“ Endl.

6. *gerundi*] „De hac forma cf. Lindem. ad Pomp. p. 265 et 275.“ Endl.

Nonnumquam infinito pro indicativo utuntur; Sallustius: Qui 12
ubi primum adolevit, pollens viribus, decora facie, non se luxui ne-
que inertiae corrumpendum dedit, sed, uti mos gentis illius,
equitare, iaculari, cursu cum aequalibus certare. Aliquotiens pro 13
coniunctivo ponunt. Cicero pro Sextio: Reipublicae digni-
tas me ad se rapit, et haec minora relinquere hortatur, pro
hortatur et relinquit; Vergilius: Hortor amare focos, pro hortor
ut ament. Ponunt et pro gerundi modo; Cicero pro Quintio: 14
Consilium cepisse hominis fortunas funditus evertere, pro
evertendi; Vergilius: Sed, si tantus amor casus cognoscere no-
stros, pro cognoscendi; Terentius in Hecyra: adcamus visere,
pro visitatum; et: Cantare pares et respondere parati, pro ad
cantandum et respondendum. Ponunt et pro participio: Varro 15
in Scaevolam: Et ut matrem audiui dicere; Vergilius: Equi-
dem Teucrum memini Sidona venire; Cicero: Charidemum cum te-
stimonium dicere audistis, pro dicentem et venientem.

VII. (35.) De impersonalibus.

Impersonalia, ut iam superius diximus, non modus habendus est, 1
sed peculiaris apud Latines verborum geminata declinatio. Nam una
est cum numeris et personis, haec altera sine numeris et personis per
universos modos per quos illa decurrens, et hoc distat ab infinito, quod
in illo quidem necesse est modis omnibus extrinsecus adsumi personas
et numeros, prout usus exegerit: scribere oportet me te illum, nos vos il-
los; in impersonali vero nullus huiusmodi ex adiectione sumitur intel-
lectus. Nam qui dicit legitur curritur agitur impersonaliter, non id dicit, 2
quid ille aut illa aut illud, sed rem tantum exprimere contentus praeter-
misit personas apud quas officium est lectionis aut cursus aut actio-[165]
nis; Terentius: Quid agitur? Statur; Vergilius: Itur in antiquam sylvam;
Ventum erat ad limen: qui vero non impersonaliter dicit, necesse est ad-
dat ipsam personam aut rem in qua est ipsum officium: legitur Vergi-
lius, legitur Sappho, legitur carmen Horatii. Sunt tamen impersona- 3
lia Graecis Latinisque communia; sunt tantum Latinitati
concessa. Nam decet me te illum, nos vos illos, tam Graecis con-
venit quam Latinis, quod tunc impersonale habetur, cum casus illi
non additur, ut puta decet legere, decet philosophari, decet artibus bonis
vitam ornare. Nam si casum acceperit, necesse est ineri illi persona, 4

VII, 640. adcingitur ense, et IV, 493. adcingier artis. 12. pro
indicativo etc.] Cf. de diff. c. 19, § 29 sqq. — Sallustius] Iug. c. 6, § 1.

13. pro Sextio] c. 3, § 7. Vid. de diff. l. c. § 30. — reipublicae
dignitatis V. — Vergilius] Aen. III, 134. 14. pro Quintio] c. 16,
§ 53., „ubi legitur hominis propinqui.“ Endl. — concilium coepisse V.
— Vergilius] Aen. II, 10. — Terentius] Hecyr. I, 2, 114. Vid. de diff.
l. c. § 31. — Cantare] Virg. Ecl. VII, 5. 15. Vergilius] Aen. I,
619. — Cicero] in Verr. Act. II, lib. I, c. 20, § 52. Vid. de diff. l. c. §
32. — testimonio (V e corr.) e.

VII. De impersonalibus] Cf. de diff. c. 20. 1. superius] Cf.
c. 1, § 3. — numero V. — in impersonali scripsi e coni. Endlicheri. in
om. V. e. 2. non indicit V a p. m. — Terentius] Eunuch. II, 2,
40. — Vergilius] Aen. VI, 179. et VI, 45. 3. Sunt etc.] Cf. de
diff. l. c. § 1. — tamen „melius abesset, ut etiam abest a Macrobiani loco
plane gemello.“ Endl. — oratii V. — ut putat V.

13. pro coniunctivo] Vid. not. ad vola, .logistoricorum libro. Vid.
de diff. c. 19, § 30. not ad de diff. l. c.

16. in Scaevolam] Immo: in Scae-

- et impersonale esse iam desinit, ut puta *doceo magister discipulum, doceo magister discipulum*; transitque etiam in numerum pluralem, ut *doceamus* 5 *iudicia magistratus, decant domum columbas*. Item etiam Graeci: *πρέπει μοι σοὶ ἐκείνῳ, ἢ μὲν ὑμῖν ἐκείνοις, ἀναγινώσκων γεωργεῖν φιλοσοφεῖν, καὶ πρέπει ἐγὼ, πρέπεις σὺ, πρέπει ἐκείνῳ ἀρχὴν τῇ πόλει, καὶ* 6 *πληθυντικῶς πρέπορεν πρέπετε πρέπουσιν ἀρχοντες τῇ πόλει*. Tale est et *placet*, quia et per omnes personas declinari potest, ut *placet placere placet, placemus placetis placent*, et impersonale accipi potest, item, ut superius, casu addito vel detracto; nam *placere amator amicae, placere placet, et placemus placetis placent amatores amicae* verbi est legitima 7 declinatio; *placet* vero scribere legere militare impersonalia sunt. Sic et apud Graecos: *ἀρέσκω ἀρέσκεις ἀρέσκει ἀρχων, καὶ πληθυντικῶς ἀρέσκουσιν ἀρέσκουσιν ἀρχοντες, αὐτῇ μὲν συνήθης τοῦ βήματος κλισίῃ· ἀρέσκει δὲ ἀναγινώσκειν στρατεύεσθαι φιλοσοφεῖν ἀπερώσκειν κλισίῃ*. 8 *vetat*. Contingit quoque potest et ex integra declinatione vanisae: Scilicet ut *Turno contingat regia conius*; potest et impersonale esse: si enim dixeris *contingo contingis contingit iudex civitati*, ac pluraliter *contingimus contingitis contingunt iudices civitati*, plena declinatio verbi; si vero *contingit interfuisse spectaculis, supervenire comantibus*, nulla hic in- [166]tellegentia certae personae, nec enim ad tertiam personam, quod prima facie occurrit, dirigitur, sed res ipsa tantum ostenditur accidisse. 9 Similiter et Graeci: *ἐπιτέτευμαι ἐπιτέτευξαι ἐπιτέτευμαι ἀρχων τῇ πόλει, καὶ πληθυντικῶς ἐπιτετεύμεθα ἐπιτετεύχθε ἐπιτετευμένοι εἰσιν ἀρχοντες τῇ πόλει, κατὰ τὴν ἐντολὴν λέγεται κλισίῃ, συνέβη δὲ συμβαλεῖσθαι τῇ δέῃ, ἐπισυνῆμαι δεκνυῖσθαι, ἢ κάλῳ συνέβη ταραχῇ γενοῦσθαι, πόλεμον ἐπηγέρθαι, οὐδεμία προσώπων ἢ ἀριθμῶν ἑμμεσες ἀρτισμέτων, οὐ γὰρ εἰς τρίτον προσώπων ἕκαστ' ἂν τινι τῇ πρώτῃ ἀπαντήσκειν ἀποῇ ἀναφέρεται, ὡς ἐρη, Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη, ἀλλὰ τὸ μόνον ἀποβεβηκέναι τὸ πρῶτον δεικνύται*. 10 Huius simile est *iuvat*; nam si dixeris *iuvo iuvare iuvat aliquem sumptibus*, integra et solita declinatio verbi; si vero *iuvat spectare, iuvat ludere, iuvat amare*, nulla hic significatio numeri vel personae; ut Vergilius: *iuvat evasice tot urbes Argolicas, medioque fugam tenuisse per hostes*, 11 et alibi: *Forsem et haec meminisse iuvabit*. Idem etiam Graeci custodiunt; nam *ἡδομαι ἡδῶ ἡδεται ἢ κατὰ προσώπων καὶ συνήθης κλισίῃ· ἡδεῖ* 12 *δὲ ἀρχων φιλοσοφεῖν γεωργεῖν ἢ ἀπερώσκειν ἑμμεσας*. Poenitet quoque

5. ΠΡΕΠΙΘ V. — EKEINO EMIN V. — ΓΕΟΡΓΕΙΝ V. — ΠΡΕΠΙ COY V. — ΠΛΗΘΥΝΤΙΚOC V. 7. ΠΛΗΘΥΝΤΙΚOC V. — ΑΡΚΟΝΤΕC V. — ΜΗ V. — ΡΕΜΑΤOC ΚΑCΙC V. — ΑΝΑΓΕΙΝΩCΚΕΙΝ CΤΡΑΤΕΥΕCΤΑΙ V. — ΑΠΡΟC ΠΟC ΚΗΝΕΤΑΙ V. 8. Contigit V. 9. ΕΠΙΤΕΤΕΥΚΤΑΙ ΑΡΚΩΝ ΤΕ V. — ΕΠΙΤΕΤΕΙΓΜΕΘΑ ΕΠΙΤΕΤΕΥΧΘΑΙ V. — ΑΡΚΟΝΤΕC V. — ΕΝΤΕΛΕ ΔΕΓΕΓΑΙ ΚΑΙCΙΝ V. — ΤΗ ΘΑ ΕΠΙCΤΕΝΑΙ V. — ΓΕΓΕΝΕCΘΑΙ V. — ΩΡΙCΜΕΝΟΝ V. — ΠΡΩΤΝ V. — ΑΝΑΦΕΤΑΙ V. — Πῇ Hom. II. ζ', 377. — ΑΛΛΑΙ V. — ΔΙΚΝΥΤΑΙ V. 10. solita scripsi e con. Endlicheri propter id quod sequitur § 11. ἢ συνήθης κλισίῃ. solida Vs. — Vergilius Aen. III, 282. et I, 203. 11. ΗΔΟΜΑΙ ΗΔΗ ΗΔΕΤΑΙ V. δέομαι, δέη, δέεται s. — ΠΡΟCΟΠΟΝ V. — ΚΑΙCΙC V. — ἔδει sV. Vid. not. — ΑΡΧΙΝ V. 12. Poenitet] Cf. de diff. I. c. § 2. —

VII, 11. ἡδεῖ] respondet antecedenti *iuvat*. Cf. Steph. Thes. Gr. L. s. h. v., ubi affertur Muson. ap. Stob. Flor. 18, 38, p. 370. Ἡ το-

αὐτῇ . . ἡδεῖ τὸν ἄνθρωπον, et Clem. Alex. p. 85. Ἥδεῖ καὶ γεωργαίεσσι ἢ συνήθεια. Quod in codice legitur, ΕΔΕΙ, id natum est E, ut saepe,

hoc est quod apud illos παρατίλει, καὶ τῶν πρότερον μοι παρατίλει
 προημάτων: oportet etiam idem est quod a Graecis καὶ sive δεῖ impersonaliter dicitur, oportet quaerere, oportet habere, oportet parva servare, καὶ
 πορίσθαι, καὶ ἔχειν, καὶ τὰ πορίσθαι οὐδέντων. Illa iam propria La- 18
 tinorum: taedet piget pudet licet miseret, taedebat pigebat pudebat licebat
 miserebat, taesum est (fuit) puduit piguit licuit vel licitum est (fuit) mi-
 serium est (fuit), taesum erat (fuerat) puduerat piguerat licuerat licitum
 erat (fuerat) miserium erat (fuerat), taedebat pigebat pudebat licebat misere-
 bat; sic et veritum est impersonaliter figuravit Tullius in secundo de
 finibus bonorum et malorum. Primum, inquit, Aristippi Cyrenaeorumque
 omnium, quos non est veritum in ea voluptate quae maxima dulcedine sen-
 sum moveret summum bonum pensare. Illa tamen omnino propria Latino- 14
 rum quae in TUR exeunt et per singula tempora in omnibus modis [167]
 ex tertia veniunt persona declinationis passivae: Romae bene docetur,
 bene spectatur in circo, fortiter dimicatur in lude. Hoc amplius species 15
 ista procedit, ut etiam ex neutris in TUR impersonalia figerentur, cur-
 ritur statueretur discumbitur pranderetur itur caletur. Plautus in Capti-
 vis: quasi, cum caletur, coctiae in occulto latent; egetur idem in Pseudolo:
 egetur atque amatur amplius. Cum igitur per tempora currant et mo- 16
 dos, sine personis tamen et numero declinantur: curritur currebatur
 cursum est (fuit) cursum erat (fuerat) curreretur. Hanc impersonalium
 speciem Graecus sermo penitus ignorat. Hoc quoque Latinitatis est 17
 proprium, quod quaedam, cum ex activa declinatione personalia sint, in
 persona patientis fiunt impersonalia. Nam maledico tibi, invidio tibi, no-
 ceo tibi sine dubio activae significationis sunt, in persona vero patientis
 non recte dicitur maledico a te, invidio a te, noceo a te; sed maledi-
 citur mihi a te, nocetur mihi a te, invidetur mihi a te, quae forma imper-
 sonalis est.

(37.) Declinatio impersonalium.

18

Quae in TUR exeunt per singulas coniugationes ad similitudinem [168]
 passivorum ex tertia persona singulari figurantur, curruntque per omnes
 modos, temporaque unusquisque eorum recepit.

Modo indicativo: amatur amabatur amatum est (fuit) amatum erat 19
 (fuerat) amabitur; docetur etc.; auditur etc.; legitur ... logetur.

Modo imperativo: Ametur ametur; doceatur doceatur; audistur audia- 20
 tur; legatur legatur.

Modo optativo: Utinam amaretur amatum esset (fuisset) ametur; uti- 21
 nam doceretur etc.; utinam audiretur etc.; utinam legeretur ... legatur. [169]

IPOTEPON V. ποτέπων ε. — pera (corr. in porta) V. — ΦΥ-
 ΑΑΤΤΙΝ V.

13. mortuum erat V. — de finibus b. et m. V. Cf.
 11, 13, 39.

14. per tempora [vid. § 16.] cf. de diff. l. c.

15. in Captivis I, 1, 12. — in occulto (ut infra atque, et § 16. igitur per
 tempora currunt et personis tamen) paene evanuerunt in Ms. — in Pseu-
 dolo I, 3, 39 (53 W.), ubi legitur Amatur atque egetur acriter.

17. quae forma impersonalis est] Post haec verba legitur in V. De usurpatione.
 Hanc quidem .. lectum lectu, quae translati in c. VIII, § 17-22, ubi vid. not.

scripto pro H. Non recte, id quod
 docet ipsum tempus imperfectum,
 Endlicherus recepit ἔδει, et ante-
 cedentia mutavit, ut cum eo ali-
 quatenus congruerent.

16. Graecus sermo penitus igno-

rat] Hoc verum non esse, nisi re-
 feratur ad sola verba neutra (cf.
 § 15.), apparet et ex impersonali
 usu verbi λέγεται, et ex accusativo
 absoluto participiorum perfecti
 passivi. Cf. de diff. c. 20, § 3:

- 22 **Modo coniunctivo:** *Cum ametur amaretur amatum esset (fuisset) amatum erit (fuerit); cum doceatur deceratur doctum esset (fuisset) doctum erit (fuerit); cum audiatur etc.; cum legatur ... lectum erit (fuerit).*
- 23 **Modo infinito eadem erunt impersonalia per omnes coniugationes, quae infinita passiva; sed haec erit discretio.** Si dixerō legi Ciceronem, legi Salustium, infiniti est; si vero legi tantummodo, impersonale est; non enim hunc aut illum intellegitur, sed ipsa qualiscumque lectio demonstratur. — *Amari amatum esse (fuisse) amatum iri; moveri etc.; audiri etc.; legi ... lectum iri.*
- 24 (37.) Quae in ET exeunt, quoniam ex se nonnumquam oriuntur, non referuntur ad coniugationes, ut est *taedet pudet piget poenitet miseret oportet*, nisi quod potest similitudo quaedam in his esse coniugationis secundae, quantum ad tertiam personam attinet singularem.
- 25 **Modo indicativo:** *Poenitet poenitebat poenituit poenituerat poenitebit; pudet pudebat pudit et puditum est (fuit) puduerat et puditum erat (fuerat) pudebit; piget pigebat piguit et pigitum est (fuit) etc.; licet licebat licuit et licitum est (fuit) ... licebit.*
- 26 **Modo imperativo:** *Poeniteat poeniteat; pudeat pudeat; pigeat pigeat; liceat liceat.*
- 27 **Modo optativo:** *Utinam poeniteret poenituisset poeniteat; utinam puderet puduisset puditum esset (fuisset) pudeat; utinam pigeret piguisset pigitum esset (fuisset) pigent; utinam liceret licuisset licitum esset (fuisset) liceat.*
- 28 **Modo coniunctivo:** *Cum poeniteat poeniteret poenituerit poenituisset poenituerit; cum pudeat puderet puduerit puditum sit (fuerit) etc.; cum pigeat pigeret piguerit pigitum sit (fuerit) etc.; cum liceat liceret licuerit licitum sit (fuerit) licuerit licitum fuerit.*
- 29 **Modo infinito:** *Poenitere poenituisse, pudere puduisse puditum esse (fuisse) puditum iri; pigere piguisse pigitum esse (fuisse) pigitum iri; licere licuisse licitum esse (fuisse) licitum iri.*
- 30 **Eodem modo etiam miseret oportet decet taedet.** *Miseret miserebat misertum est (fuit) misertum erat (fuerat) miserebit; oportet oportebat oportuit oportuerat oportebit; decet decebat decuit decuerat decebit; taedet taedebat taedium est (fuit) taedium erat (fuerat) taedebit.* — Ad similitudinem superiorum et reliqua declinabuntur per omnes modos et tempora.

VIII. (38.) De formis verborum.

- 1 **Formae verborum sive species sunt IV, quibus ex rebus quas significant indita vocabula sunt.** Nam prima dicitur *meditativa*, quae significat meditationem eius rei quae imminet et cuius speratur effectus, ut *parturio* quod est *parire* *meditor*, *esurio* esse *meditor*; sic *amaturio* *lecturio* et similia: secunda *inchoativa*, [171] quae aliquid fieri iam coepisse testatur, ut *palescit* cui necdum totus diffusus est pallor, et *calescit* qui incipientem sentit

22. *fuisse* (bis) V.23. *coniugationis* V.27. *poenitu-**isse* V. — *puduisse puditum esse fuisse* (sic etiam in seqq.) V.30. *miserebit misertum erat fuerat miserebit* V. — *oportebit oportuerat oportebit* V. — *decuerat et taedium erat fuerat* repetuntur in Ms.

VIII. De formis verborum.] Cf. de diff. c. 21.

1. *palescet*

VIII, 1. *parire meditor*] „Ita cod. Sic quoque Plautus in *Vindularia* teste Philargyrio ad Virg. Ecl. II,

63. Nam audiui feminam ego *leo-*
nem semel *parire*.“ ENCL.

calorem: *tertia perfecta*, quae consummationem rei de qua loquitur ostendit et peractum officium actionis nec adhuc cogitari vel coeptis haerere: quarta *frequentativa*, quod uno verbo frequentationes administrationis ostendit, quae etiam *sternativa* vocitatur, quod iterati ac saepissime repetiti obsequii designat effectum, ut. est *lecto lectito*. Ideo autem hoc ordine digestae sunt, quia primum est, ut de 2 aliqua re capiamus consilium; secundum, ut firmato consilio incipiamus id quod placuit: tertium, ut coepta perficiamus: quartum, ut iam perfecta repetamus. Nunc de unaquaque earum tractatus proprius proponatur.

(39.) De meditativa.

3

Haec forma tota coniugationis est tertiae productae, cuius similis apud Graecos quoque species invenitur. Inde sunt enim illa *μαθητιῶ δαίμωνιῳ βίητιῳ οὐρετιῳ*: his enim verbis temptamentum quoddam rei et meditatio, non ipse effectus exprimitur; quibus similia illa etiam videntur: *δυσέω δυνέω γαμησέω πολεμησέω βρωσέω ὀψέω*.

(40.) De inchoativa.

4

Haec forma semper tertiae correptae est in omnibus verbis, a quibuscumque veniat, adeo ut, etsi a verbo primae declinationis derivetur, ad correptam tamen tertiam transent; ab eo quod est *hio hias hiasco* et per collisionem seu contractionem *hisco*; et semper sub activa tantum declinatione profertur, etiam si veniat ex principali quod sit simile passivo, ut a *miseror miserescio* et a *labor labasco*. *Miserescimus ultro*, et: *Labascet victus uno verbo quam cito*. Contra saepe trahitur ex verbo activo et significat passionem, quamvis activa declinatione flectatur, ut *lentesco*. Sed *pisces in morem ad digitos lentescit habendo*. Sunt quaedam 6 inchoativa et sine substantia principalis. Vergilius: *Et tenebris nigrescunt omnia circum*, cum non dicatur *nigro*; et Lucretius: *grandescere* [172] *edactu*, nec tamen dicitur *grandeo*. Sunt quae habent principalis sui 7 personam tertiam, cum prima non exstet; *hebesco* a verbo est *hebet*, *hebeo* autem Latinum non est; *lentesco* a verbo *lentet*, Lucilius: *Len-*

corr. in et *palescit* V. — *caliscit* V. — *consumationem* V. — *designit* V.

3. De meditativa] Cf. l. c. § 2. — OKNIO V. — ΟΨΙΩ V.

4. De inchoativa] Cf. l. c. § 4. — *hiasco* „τό α perperam puncto notatur.“ Endl. — *miserisco* et infra *miseriscimus* V. — *labor scripsi* e conl. labo Vs. — *lavasco* V. — *Miserescimus*] Virg. Aen. II, 145. — *Labascet*] Terent. Eunuch. I, 2, 98., ubi legitur *Labascit*. — verbo q. c. V..

5. *flectatur* corr. in *flectetur* V. — Sed] Virg. Georg. II, 250. — *lentescit* V.

6. Vergilius] Aen. XI, 824. — *ingrescunt* (corr. in *nigr.*) V. — *dicitur* s (V non satis perspicue). — Lucretius] II, 1121. — *edactu* V „mendo tribus punctis vocabulo impositis indicato.“ Endl. 7. *lentis* a verbo V. —

Tertia perfecta etc.] Haec forma neque de diff. c. 21. invenitur (nisi forte huc trahis § 5. verba: *nemo tamen perfectum et non inchoativum esse dubitavit*, in quibus infra § 11. legitur *perfectivum*), neque infra, sicut de ceteris, de ea disputatur. Vid. not. ad § 17.

3. βίητιῳ] „Apud Macrohium legitur *βίητιῳ*, quod idem significat, et habetur apud Platonem co-

micum Athenaei p. 442 Casaub.“ Endl. — Vid. not. ad de diff. c. 21, § 2.

4. labor] Sic scripsi propter antecedentia: *etiam si veniat ex principali quod sit simile passivo*. Cf. tamen c. 9, § 9.

5. ut *lentesco*] Hoc verbum ad hunc locum accommodatum non est, nisi derivatur a *lentiendo*; sed cf. § 7.

tet opus, sed lentio sine usu est; *agrescit* a verbo *agret*, Lucretius: *Saepe itaque in promptu corpus quod cernimus agret*, *agresco* tamen dictum non est. Haec forma semper in *SCO* desinit, non tamen quidquid exit in *SCO* inchoativum est. Nam quae non sunt a verbis aliis derivata, licet in *SCO* terminentur, inchoativa non sunt, ut *disco cresco senesco*. Perfectum tempus huius formae evenire non potuit, quid enim simul et adhuc incipere et iam praeterisse dicatur? Participium quoque futuri temporis abnegabit. Quid enim adhuc speratur, cum coeperit, aut quod iam extat venturum esse promittitur?

10 Semper etiam neutri est generis. His igitur quinque inchoativum quodque agnoscitur: si *SCO* syllaba finiat, neutrale sit, coniugationis tertiae correptae, careat praeterito perfecto, non habeat participium futuri. Hanc quoque formam sunt qui Graecis familiarem existimant, adserentes hoc esse *μελαινομαι καὶ θερμαινομαι* quod est *nigresco* et *calesco*; sed apud illos quoque aliqua huius significationis in *ΣΚΩ* exire contendunt, ut *ελίσσω γαπίσω τιρώσω γηράσω*. *Διδάσκω* autem, licet eiusdem finis sit, nemo tamen perfectivum, non inchoativum, esse dubitavit.

12

(41.) De frequentativa.

Huius formae verba nonnumquam uno gradu, nonnumquam duobus derivantur, ut *scribo scripto scriptito, cane canto cantito, salio salto saltito*; nec tamen est in posterioribus maior quam in prioribus frequentationis expressio, sicut nec in diminutivis secundus gradus minus priore significat, *cans anilla anicula*. Sunt tamen quaedam eius verba quae in *SO* exeunt, ut *video viso, pello pulso*, cum plerumque in *TO* soleant exire: sed ea quidem quae in *TO* exeunt semper coniugationis sunt primae, ea vero quae in *SO* nonnumquam et tertiae reperiuntur, ut *viso visis, pulso pulsas*. Sunt in ea nonnulla sine substantia principalis, ut [173] *cyathissare crotalissare*: sunt in ea verba explicentia magis moram quam iterationem, ut: *Clipeoque sinistram Inscrtabem aptans, et: Hastamque recepat Ossibus haerentem*. Hic enim molitio quaedam inserendi et recipiendi difficultas sub specie frequentationis exprimitur. Quaeritur in ea, certa verba ex quibus principalibus substantiam sumpserint, ut *sternuto*, quod a *sternue* ve-

Lentet] „Luoil. Satir. VIII. ap. Prisc. VIII, 6, 90. [p. 800 P.] fragm. ed. Douss. p. 43.“ Endl. — *Lucretius*] III, 107., ubi legitur *utique et quod cernitur agret*. — *cernemus* V. 9. *abnegabit* V. 11.

ΘΕΡΜΕΝΟΜΑΙ quod est in greco V. — *ΣΚΩ* scripsi monente Endlichero. *SCO* Ve. — *γεράσω* Ve. Cf. c. 10, § 4. et de diff. l. c. — *dubitabit* s. 12. *De frequentativa*] Cf. de diff. c. 21, § 6. —

nec non Ve. Vid. not. 13. *quaedam eiusmodi verba* s. Vid. not.

14. *et cyathissare* (tribus punctis impositis) V. — *Clipeoque*] Virg. Aen. II, 671 seq. — *Hastamque*] Virg. Aen. X, 383. — *recepserat* V. — *insecandi* corr. in *inserendi* V.

9. *abnegabit*] sc. haec forma, i. e. a se formare non sinet. Cf. c. 10, § 9.

12. *nec tamen*] Sic scripsi, ut de diff. c. 21, § 6., quia duplex negatio nec non ferri non potest. Sed cum paulo infra sequatur *Sunt tamen*, dubito an non scribendum

sit nec vero. Certe vō facile mutari poterat in nō.

13. *quaedam eius verba*] i. e. eius formae, ut § 14. bis legitur: *Sunt in ea*. Non est ergo quod cum Endlichero scribamus *eiusmodi*.

15. *Quaeritur*] Sic scripsi, ut infra § 16., et c. 1, §§ 8 et 22., c.

nk. Propertius: *Candidas Augustae sternit omen amor Pulsa* sunt qui accipiant pro eo quod est pulse, et ἀττινσπλν quendam Latinitatis existiment, ut apud illos θάλασσα θάλαττα, πλάσσω πλάττω: sed pultare est saepe pulsare, sicut tractare saepe trahere, et habitare saepe habere. Coelius in primo: Illis facilius est bellum tractare, hoc est diu trahere; Euplius: Tractatus per agnora campi. Eructe etiam a quo principali veniat, quaeritur, et est 16 a verbo erugit. Ennius: *Contempsit fontes quibus exerugit aquae vis.* Grassatur iteratio est a graditur. Plautus in Rudente: Sicine hic in umida veste grassabimur; Sallustius: Cum inferior omni vita grassaretur. Hanc formam in Graecis nullus potuit invenire.

(36.) De usurpativa.

17

Hanc quidam gerundi modi et participialem vocant, [167] quia verba eius paene omnia similia participiis sunt et sola significatione distantia. Nam salutandi et salutando et salutandum ac salutatum cum per se dicuntur, participia videntur casibus declinanda; cum vero per hanc formam preferuntur, dase sensu aliud esse deprehenduntur. Nam vade salutatum hoc est dicere vade salutare, aut ut salutem. Vergilius: *Venatum Aeneas unaque miserrima* Bido in nemus ire parant, id est venari aut ut venentur. Denique figuratur etiam ex his verbis quae passivam declinationem non habent, ut natatum eo, ambulatum eo, cum nec salor nec ambulator dici possit. Item 19

15. Quaeritur scripsi e coni. Vid. not. Quaeruntur Vs. — Propertius] II, 3, 24. Cf. de diff. l. c. § 7. — Coelius in primo] „sc. historiarum. Novus locus Coelii fragmentis accensendus.“ Endl. 16. Ennius] II, 31. et XVIII, 2. ed. Lipsa. „Locus iste Ennii ex ipso hoc codice a Columna prolatus.“ Endl. — exerugit „rō ex tribus punctis in codice notatur.“ Endl. — in Rudente] I, 4, 31. „ubi nunc legitur cum vuida.“ Endl. — Sallustius] „Hist. incert. 105, p. 251. Gerl.“ Endl. 17. De usurpativa] Cf. de diff. c. 21, § 9. Haec (§§ 17-22.) in Vs leguntur inter cap. 7, § 17 et § 18. Vid. not. — modi] Cf. de diff. l. c. modo Vs. „Fortassis ita interpungendum: hanc quidam gerundi, modo et participialem vocant. Cf. Pomp. p. 119 L. not.“ Endl. — participiis V. 18. Vergilius] Aen. IV, 117 seq.

2, § 2., cum constructio verborum: Quaeruntur .. verba, ex quibus .. sumpserint, quam forsitan quis dixerit esse Graecam, nimis dura esse mihi videretur.

17. De usurpativa] Haec (§§ 17-22.) in cod. et apud Endlicherum inseruntur post c. 7, § 17., ut posita sint inter ea quae inscribuntur De impersonalibus, c. 7, §§ 1-17., et inter ea quae inscribuntur Declinatio impersonalium, ib. §§ 18-30. Quae ita separari non posse liquet. Quam ob rem ea quae de usurpativa forma disputantur in eo loco posui in quo leguntur in libello de diff. et soc. Gr. et Lat. v., i. e. in capite (21) de formis vel speciebus verborum. Illuc haec pertinere ipsa inscriptio, De usurpativa sc. forma, demonstrat, et prima verba Hanc quidam, in quibus quidem ex iis quae in codice antecede-

dunt: quae forma impersonalis est, potest intelligi forma, id quod in inscriptione minus fieri potest. Ergo dubium esse non potest, in quo loco haec posuerit Macrobius: neque tamen contenderim ea fortuito venisse in illum locum, ubi in codice leguntur. Namque videmus § 1. auctorem huius excerpti usurpativae verborum formae substituisse aliam, perfectam. Praeterea § 22. singularum coniugationum formae usurpativae enumeratae sunt, id quod in reliquis formis verborum non est factum: sed factum est in modis, ad quos auctor ille haec transferre voluisse videtur. Quod si mutata inscriptione et ita factum esset, ut non separarentur necessario coniungenda, non reprehenderem. Ut nunc est, ordinem a Macrobio institutum restituendum esse putavi.

ad salutandum eo participium esse iam desinit, nisi adiecoris vel hominem vel amicum; hac enim adiectione participium obtinebit, sed tunc cum ex verbo est habente et passivam declinationem, ut ad videndum, ad salutandum; ad declamandum vero cum dico, non possum dicere illum, quia 20 declamor Latinum non est. Denique cum dicit quis eo ad salutandum vel ad audiendum vel ad videndum vel ad osculandum, quia potest addi et illum et ab illo, si nihil addatur, incertum relinquitur, utrum activa an passiva significatione prolatum sit; si vero dixero ad loquendum, hoc significo, ut de aliquo loquer, non etiam ut alius de me loquatur, quia loquor deponens est, non commune; inde est: *Utrique vidende Femina*, et: *Picis in morem ad digitos lentescit habendo*, et; *Verberando necati*, quia et *videor* et *habeor* et *verberor* non deponentia sed passiva 21 sunt. Item inter loquendum, inter agendum, vel de imperando, de edendo verba usurpativa dixerunt, sed et Hia: *Nec vivis facilis nec dictu affabilis ulli*, verba sunt ad eandem formam pertinentia, quas Latinitati non solum praestant ornatum, sed et illud quoque, ut aliquid habere videatur, quod Graeci iure desiderant, quamvis et ipsi partem eorum aliquam, licet inter adverbia positam, habere tamen existimentur, ut est: *ποικίλον γαυρότερον λευκόν*. Haec enim illis similia 22 sunt: *Aut pacem Troiano a rege petendum*. — Sunt autem universae usurpative: *Amandi amando amandum amatum amatu*; *monendi* etc.; *audiendi* etc.; *legendi* ... *lectum lectu*.

[173] IX. (48). De generibus verborum.

- 1 Quae Graeci *διάθεσις* appellant, Latini genera nominaverunt; *διάθεσις* autem hoc significat apud Graecos, quod apud Latinos adfectus. Nam et qui agit et qui patitur mente adicitur. Sed quoniam in nominibus discretionem sexuum genera distinguunt, cum masculinum a feminino per illa segregetur, ideo discernendorum quoque 2 adfectuum notam genera vocitaverunt. Omne igitur verbum apud Latinos quod sub proportionis observationem cadit aut O aut OR syllaba terminatur, sicut iam superius dictum est. Si O fuerit terminatum, aut activum est aut neutrum; si OR, aut passivum dicitur aut deponens aut 3 commune. Activum dicitur quod in O desinit et necesse habet aut dativo aut accusativo iungi, potestque R littera recepta in passivam transire declinationem, ut *dico tibi*, *caedo te*, *dicor a te*, *caedor a te*: [174]neutrum dicitur quod, cum in O desinit, aliquo ex his deficitur et R accipere non potest, ut *volo vivo valeo*: passivum dicitur quod, cum in R litteram desinat, amissa ea potest in activum redire et necesse habet ablativo casui sociari, ut *caedor a te*, *caedo*; *dicor a te*, *dico*: et ut facilius explanetur, activum est, ubi altero agente alter patitur, passivumque est, quando altero patiente penes alterum est actus.
- 4 Nam multa etiam O terminata passivae significationis sunt, ut *algeo*

20. in incertum V. — *Utrique*] Virg. Georg. III, 215 seq. *utrique* V. — *Picis*] Ibid. II, 250. 21. *Nec*] Virg. Aen. III, 621., „ubi vulgo editur *affabilis*. Cum nostro facit Servius.“ Endl. — *ΠΟΙΚΙΛΟΝ* V. — *Aut*] Ibid. XI, 230.

IX. De generibus verborum] Cf. de diff. c. 22.* 1. *ΔΙΑΘΕ- CIC* appellant V. — distinguunt V. 2. terminantur V. — *supe-*

IX, 2. *proportionis*] „i. e. analogiae.“ Exzb. — Vid. not. ad c. 2, § 1.

curre, sed quoniam minime altero patiente penes alterum est actus, ideo nec passiva dicuntur: rursusque plura sunt in *O* exeuntia quibus actus aliquis inest, ut *nato ambulo curre*; sed quoniam minime altero faciente alter patitur, non activa sed neutra et absoluta dicuntur; denique nec dativo aut accusativo vel ablativo sociari possunt; nam nec *nato tibi aut te*, aut *curro tibi aut curro te*, nec *cursum a te*, aut *algeo a te*, vel *vapulo a te* dicimus, quod non est Latinum, sed *vapulo te cogente*. Deponens dicitur quod in *OR* quidem desinit sed amissa *R* littera Latium esse minime potest, habetque interdum aliquam actionem, quamvis passiva sit declinatio, ut *sequar luster loquor intuear demoliar*, et eidem passionem tantummodo, ut *nascor patior*; sed non est passivum, quoniam neque in activum redit ablata *R* littera, neque patiente altero alterius est administratio: Commune dicitur quod in *OR* quidem 6 desinit, ut deponens, nec *R* littera carere potest, sed utramque recepit significationem, tam agentis quam patientis: denique etiam his casibus iungitur quibus activum et passivum, ut *crimino te, crimino a te; osculo te, osculo a te*. Et haec discretio est inter deponens atque commune, quod deponens quidem alterutram, commune vero utramque significationem recepit; ideo etiam quatuor temporum participia creat, bina ex utraque producens, deponens vero tria tantummodo; nam caret participio futuri temporis a significatione passiva, ideoque etiam deponens appellari nonnulli crediderunt, vel quod unum ex participiis, vel quod alteram ex significationibus deponat. Multa his similia apud Graecos 8 etiam reperiuntur; ac primo neutris, ut sunt illa: *ᾧ πλουτῶ ὑπάρχω ἰορτάζω τρέχω ἀριστῶ περιπατῶ νοσῶ ὀφθαλμῶ*; dein deponentibus, ut sunt illa: *κῆδομαι σου, φείδομαι σου, ἐπιμέλομαι σου, ἰκπάζομαι σοι, μάχομαι σοι, διαλέγομαι σοι, εὐχομαι σοι, ἀγαπᾷ σε, περιβλέπομαι σε*; nec communibus desunt quae confe- [175] rantur, ut sunt illa: *βιάζομαι σε καὶ βιάζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀνδραποδίζομαι σε καὶ ἀνδραποδίζεσθαι ὑπὸ σοῦ*, quae etiam μέτρα vocare consueverunt.

Hec etiam in verborum generibus adnotandum, quod quaedam 9 verba modo quasi neutra modo quasi deponentia proferuntur, ut *lavo labor* sub una eademque significatione dicuntur *ἐπὶ τοῦ λούομαι, διὰ τοῦ μύκτου βῆτα*, *lavo lavas, labor lavaris*, unde fiunt perfecta ἀπό

rius] c. 2, § 1.

fec. Endlicherus.

§ 6.

8. primum corr. in primo V. — ΠΕΡΙΠΑΤΩ V. — ἰκπάζομαι σοι „Ita scribendum pro eo quod Cod. habet ΥΠΙΑΖΟΜΑΙ CO Y. De structura huius verbi cum dativo cfr. Apollonium Alex. περὶ συντάξεως p. 298 s. Bekk.“ Endl. — CO Y etiam infra bis legitur pro COI. — nec scripsi e coni. sed Vs. Endl. coniecit legendum esse: sed communibus quoque non desunt. — ΒΙΑΖΟΜΑΙ V. — ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΖΟΜΑΙ V. — ΥΠΟ COI V.

6. recipit s. Vid. not. — hisdem casibus con-

7. utrumque V. — recipit s. Vid. not. ad

9. labo labas, labor labaris, et infra

6. recepit] Noli nec h. l. nec § 7. cum Endlichero perfectum tempus mutare in praesens, cum etiam c. 10, §§ 6. 10. 13. post praesens deficiunt (§ 5.) legatur perfectum defecerunt et defecit eodem sensu.

8. nec communibus desunt] Nega-

tio abesse non potest. Igitur aut, ut fecimus, particula sed, quae legitur in cod., mutanda est in nec, aut scribendum sed nec: nam quod coniecit Endlicherus id nimis longe recedit a codicis ms. vestigiis.

9. διὰ τοῦ μύκτου βῆτα] i. e. per litteram v.

τοῦ λαοῦ λαοί, ἀντὶ τοῦ λαοῦ λεγόμενος εἰμι, et ex hoc latius sum, et *Λῦ* in *Ο* converse letus sum, et *λαβὼ* labor itidem sub una eademque significatione ἐπὶ τοῦ ὀλισθαίνω. *Λαβὼ* *αριστε* crebro ianua, et: *Λεοὶ* cum sanguine *Νίους* *Λαβὴ* infelix; et *fabrice* et *fabricor* ἐπὶ τοῦ οὐλοῦμαι, et *ructo* et *ructor* τὸ ἐρυγόμεναι: quod ipsum etiam ne Graeci quidem ignorant, nam inde sunt illa: βουλεύομαι βουλεύω, πολίτευομαι πολίτευω et his similia.

X. (48.) De defectivis.

1. Sunt quaedam in declinatione verborum quae plurimis deficiunt more Graecorum, apud quos tribus modis deficiunt, aut per inconvenientiam litterarum aut ubi *πεπονημένη λέξις* est aut usu et consuetudine desistente. Per litteras non bene sibi cohaerentes, ut *νευτέρη*: ideo enim intercedente *H* fit *νευτέρη*, et non *ἐνέμθη* sed *ἐνέμθη*, nec *νεμψήσομαι* sed *νεμψήσομαι*. Per *πεπονημένην λέξιν* in his quae ad exprimendam alicuius rei sonum confecta sunt, ut *λίγξ* βίος, *αίξ* ὄφθαλμός: haec enim ulterius non inflectuntur, sed his tantum vocibus, quae semel dictae sunt, permanent fixae.
- 4 Per usus raritatem, vel consuetudine desistente, ut illa quae in *ΝΩ* exeunt, *λευθάνω* *ἀνδάνω* *μυθάνω*, quae non nisi usque ad praeteritum imperfectum apud illos flectuntur; illa etiam, quae in *ΞΚΩ*, ut *γηράσκω* *τελέσκω* *γαρίσκω* *τιτρώσκω*, et quae in *ΥΩ* exeunt maiora disyllabis, ὀμνῶ *πηγνῶ*, et quae in *ΕΙΩ*, ut *φεισώ* *ὄνυσίω* *βρασεῖω* *γαμησεῖω*, et quae ex monosyllabis per iota geminantur, ut *τεῶ* *τιτῶ*, *χεῶ* *χιτῶ*, *βῶ* *βιτῶ*. Haec enim omnia usque ad solum *παρσεντων* illorum, nec ultra possunt extendi. Sed apud Latinos omnia usu tantum de-
- [176]stituente deficiunt: nam *ὀνομαστικῶν* eorum, ut *stridet* et similia, ad declinationis ulteriora praecedunt; pauca vero aut nulla sunt in quibus litterae male sibi cohaerere dicuntur, reliqua omnia vel quia non lecta vel usu respuente vetantur. Inquam et sum defecerunt: nam sequentes personae minime conveniente primae syllabae exitu terminantur; alteram enim facit inquam inquis inquit, alterum sum es est, in quibus *ἀνταρτία* verbis amica non exstat, et illud quidem reliquis omnibus temporibus deficit, sum vero in aliud

labo τῷ *b* puncto notato. Endl. — *Labat*] Virg. Aen. II, 492 seq. — *Levi*] Ibid. V, 328 seq. — *ΟΥΚΟΛΟΜΩ* V.

X. De defectivis] Cf. de diff. c. 23. 1. Sunt quaedam verborum quae in declinatione plurimis deficiunt legendum esse non male coni. Endl. 2. ut *NENEMHKA* V. — sed *ENENEMHΘHN* V. — nec *NEMHCOMAI* V. 3. ad primendum V. — dictae sunt et fixae scripsi e conjectura. dicta est (i. e. dictae st) et fixae Vs. „Locus corruptus, fortassis legendum: Sed in his vocibus ea tantum quae semel dicta sunt, permanent fixa.“ Endl. 4. *γηράσκω* de diff. I. c. Cf. supra c. 8, § 11. *γεράσκω* ε. *CEPACKΩ* V. — *PAMICKΩ* V. — ut *ΠΙΤΕΙΩ* V. — *ΤΙΤΡΩ* V. — *XIXPΩ* V. 6. conveniente scripsi e coni. convenientes Vs. — in reliquis de diff. I. c. § 7. — in aliud „puncto supposito τῷ in, quo librarius fortassis indicare voluit post aliud excidisse verbum.“ Endl.

X, 2. *ἐνέμθη* .. *νεμψήσομαι*] Vid. not. ad de diff. c. 23, § 3.

6. reliquis omnibus temporibus deficit] Praepositionem, quae legitur de diff. c. 23, § 7., non addidi, quia etiam infra § 7. legitur Fe-

rio tempore perfecto deficit, quamquam ibid. additur praepositio in verbis *Odi* novit memini in omni paene declinatione deficiunt. Quid intersit, facile patet. Cf. etiam § 10.

transit, ut per tempora declinetur, *eram fui fueram ero. Ferio* 7
tempore perfecto deficit et vocem sibi aliunde mutuatur; *percuss* enim
dicimus, non *ferio*. *Volo* non ita declinetur ut *molo*; *molo* enim *molis*
molit, *volo* *vis* *vult*, *malo* *mauis* *mauult*. *Fero* nullius coniugationis in
secunda persona regulam servat, *fero fers*. *Odi* *nos* memini in omni
paene declinatione deficiunt. Alia sunt quae, cum personam primam 8
non habeant, habent ceteras, ut *ovis* *ovatis*; *ovo* enim lectum non
est: item *furis* *furit*, cum *furio* usus ignoret: *faris* *fatur*, *roras* *rorat*,
daris *datur*; nec vero tamen nec *der* nec *for* admittit auctoritas. *He-*
bdaegret, cum nec *hebo* nec *aegret* sit relatum. *Scleo* nescit fu- 9
turum: *verro* perfectum negavit activum. *Genuit* ex quo the-
mate veniat, nullus expressit, licet Varro aliique veterum dixe-
rint *genuit*. Nec mirum: nam et apud Graecos tam praeter-
ita invenies tempora (quam futura quae praesentibus ce-
reant, *ἡναικα ἰδομεν οἶσιν*.

(44.) Declinatio defectivorum.

10

SUM verbum defectivum, quoniam deficit coniugationibus tempori-
bus participiis genere. Coniugationis enim nullius est; tempora aliunde
accipit; quid enim *eram* et *fui* ad *sum* attinet? participium praesentis
temporis non habet; generis iidem nullius est; gerundia et impersonalia
non habet. Indicative modo temporis praesentis numeri singularis: [177]
sum es est, et pluralis: *sumus estis sunt*. Imperfecto: *eram eras etc.*
Praeterito perfecto: *fui fuisti ... fuerunt vel fuere*. Plusquamperfecto:
fueram fueras ... fuerant. — Imperativo modo ad secundam et tertiam
personam: *es sis, simus esto sint*. Futurum: *esto tu, esto ille vel sis, estote*
sint vel sunt. — Optativo modo temporis praesentis et praeteriti imper-
fecti: *utinam essem esses etc.* Tempore praeterito perfecto et plusquam-
perfecto: *utinam fuisset fuisses etc.* Futura: *utinam sis sis etc.* —
Subiunctivo modo tempore praesentis: *cum sis sis etc.* Imperfecto: *cum*
essem esses etc. Praeterito perfecto: *cum fuerim fueris etc.* Plusquam-
perfecto: *cum fuisset fuisses etc.* Futuro: *cum fuero fueris etc.* — In-
finito modo temporis praesentis: *esse*, praeterito: *fuisse*, futuro: *futurum*
ire vel, ut alii, *fore*. — Participium unum temporis futuri: *futurus futurus*
futurus.

(45.) Ad similitudinem prioris et quae ex eo composita sunt decli- 11
nabuntur, ut *est PROSUM prodes predest* etc. Praeterito imperfecto:
proderam proderas etc. Praeterito perfecto: *profui profuisti etc.* Plus-
quamperfecto: *profueram profueras etc.* Futuro: *prodero proderis ...*
proderint. — Imperativo: *prodes prosit, prosimus prodeste prosint*. Futuro
tempore: *prodesto tu, prodesto ille vel prosit, predestote prosint vel pro-*
sunt. — Optativo modo praesentis: *utinam prodessem prodessem etc.* [178]
Tempore praeterito perfecto et plusquamperfecto: *utinam profuisset*
9. Varro] „in Andabata apud Prisc. X, 7, 38. [p. 898 P.], ubi haec
leguntur: *Varro in Andabata. Sed quod haec loca aliquid genunt.*“ Endl.
— *alique veterum dixerit V.* 10. deficit s. Vid. not. ad c. 9, §
6. — *eram* scripsi suadente Endlichero; et addidi ipse. *erat* (om. et)
Vē, i. e. *erā* et.

8. *furis*] immo *furo*. Cf. *fure-*
bam, *furens*.

9. *negavit*] Cf. c. 8, § 9. *abne-*
gabit.

10. *fuerant*] „Deest declinatio
futuri.“ Endl.

futurus ira] Hanc formam im-
probendam esse apparet. Vid. not.
ad de diff. c. 19, § 23.

11. *proderint*] „Cf. Sacerdot. lib.
I, § 47. et quae ibi notantur.“
Endl.

profuisses etc. *Futuro*: *utinam proxim proxis* etc. — *Subiunctivo*: *cum proxim proxis* etc. *Praeterito imperfecto*: *cum prodessem prodessem* etc. *Praeterito perfecto*: *cum profuerim profueris* etc. *Praeterito plusquamperfecto*: *cum profuisssem profuisses* etc. *Futuro [modo]*: *cum profuere profueris* etc. — *Infinito modo*: *prodesse profuisse profuturum ire*. — *Participium unum*: *profuturus, a, um*.

Sic et alia, ut diximus, declinabuntur: *adsum absum desum praezum insum obsum* et reliqua.

- 12 (46.) *POSSUM* quoque verbum et idem defectivum simile superiori, nisi quod participio deficit non praesentis temporis sed futuri. Indicativo tempore praesenti: *possum potes* etc. *Poteram poteras* etc. *Potui* ... *potuerunt* vel *potuere*. *Potueram potueras* etc. *Potero poteris* ... *poterint*. — Imperativo modo ad secundam et tertiam personam tempore praesenti: *potes possit, possimus possitis possint*. *Futuro*: *potesto tu, potesto ille* vel *possit, potestote possint* vel *possunto*. — Optativo modo: *Utinam possem* etc. *Utinam potuissem* etc. *Utinam possim* etc. — Subiunctivo modo: *Cum possim* etc. *Cum possem* etc. *Cum potuerim* etc. *Cum potuissem* etc. *Cum potuero* ... *potuerint*. — Infinito modo numeris et personis, tempore praesenti: *posse*, praeteritum: *potuisse*. *Futurum* enim caret. — Participium unum ex eo praesentis temporis: *potens*.
- 13 (47.) *FERO* iidem verbum defectivum, quod et idem defecit aequo generibus et participiis et impersonalibus. Indicativo modo tempore praesenti: *fero fers* etc. *Ferebam* etc. *Tuli* ... *tulerunt* vel *tulere*. *Tuleram* etc. *Futuro*: *feram feres* etc. — Imperativo modo: *fer ferat, feramus forte ferant*. *Ferto tu, fertis ille* vel *ferat, fertote ferant* vel *ferantur*. — Optativo modo: *utinam ferrem* etc. *Utinam tulissem* etc. *Futuro*: *utinam feram* etc. — Subiunctivo modo: *cum feram feras* etc. *Cum ferrem* etc. *Cum tulerim* etc. *Cum tulissem* etc. *Cum tuleram* etc. — Infinito modo tempore praesenti: *ferre*, praeterito: *tulisse*. *Futurum*: *latum ire*. — Participium praesentis temporis: *ferens*, futuri: *laturus latúra laturum*.
- 14 Passiva declinatio verbi eiusdem: *Feror ferri* vel *ferre* etc. *Ferebar ferebaris* vel *ferebare* etc. *Latus sum (fui)* ... *lati sunt (fuerunt vel fuere)*. *Latus eram (fueram)* ... *lati erant (fuerant)*. *Ferar fereris* vel *ferere* etc. — Imperativo modo: *ferre feratur, feramur feramini ferantur*. *Ferto tu, fertis ille* vel *feratur, ferimini ferantur vel ferantur*. Optativo

12. *Cum potero* ... *poterint* V. — *numerus et personis confusis* et *Futuro* s. Vid. not. 13. *deficit* s. Sed vid. not. ad c. 9, § 6.

futuro modo] „Ita cod. *Futurum tempus apud nonnullos artigraphos modum premissivum dici notum est.*“ ENDL. — At in hoc libello hoc nusquam fit, et agitur de futuro coniunctivi, quam ob rem unicus inclusi modo, ut e sequentibus huc translatus.

profuturum ire] Vid. not. ad § 10.

12. *Infinito modo numeris et personis*] Non est quod cum Endlichero addamus *confusis*. Cf. c. 6. et Diomed. lib. I, p. 331 P.: *Infinitivus qui et perpetuus numeris et personis, id eo dictus infinitivus,*

quod parum definitas habet numeros et personas.

Futurum enim caret] In his verbis codici quam Endlichero obtemperare malui, intelligens: *hoc modo*. Cf. § 13. *Futurum: latum ire*, et § 14. bis: *Futuri caret* ac hoc modo verbum, ubi priore loco Endlicherus etiam scripsit *Futuro*. 13. *impersonalibus*] Videtur intelligi *ferri* numquam usurpari constructione impersonali, quod quidem factum est Comm. I, 13, 16.: quamquam Diomedes l. c. refert infinitivum a nonnullis dictum esse

modo: *utinam ferrer ferreris vel ferrero ... ferrentur. Utinam latus essem (fuissim) esses (fuisses) etc. Utinam ferar feraris vel ferare etc.* — Subiunctivo modo: *cum ferar feraris vel ferare etc. Cum ferrer ferreris vel ferrere etc. Cum latus sim (fuerim) sis (fueris) etc. Cum latus essem (fuissim) esses (fuisses) etc. Cum latus ero (fuero) ... erint (fuerint).* Infinito modo tempore praesentis: *ferri, praeterito: latum esse, futuro: latum iri.* — Gerundia: *aufereudi aufereudo aufereundum, ablatum ablatu.* — Impersonalia quoque exinde fient ad formam in *TUR* exeuntium: *Fertur ferebatur latum est vel fuit, latum erat (fuerat), feretur.* — Participia: *Praeteriti temporis: latus lata latum, futuri: ferendus a um.*

(48.) *VOLO* verbum defectivum coniugationibus generibus parti- 15
cipis modis impersonalibus. Indicativo modo: *volo vis etc. Volebam[181] volebas etc. Volui ... voluerunt vel voluere. Volueram volueras etc. Volam voles etc.* — Imperativo modo per periphrasin fiet (nam ex se non facit) hoc modo: *fac velis, fac velit, faciamus velimus, faciat velitis, faciant velint. Facito velis, facito vel faciat velit, facitote velitis, faciant velint.* — Optativo modo: *utinam vellem velles etc. Utinam voluissim etc. Utinam velim etc.* — Subiunctivo modo: *cum velim velis etc. Cum vellem velles etc. Cum voluerim volueris etc. Cum voluissim voluisses etc. Cum voluero volueris etc.* — Infinito modo tempore praesentis: *velle, praeterito: voluisse. Futuri caret.* — Gerundia: *volendi volendo volendum.* — Participium temporis tantum praesentis: *volens, futuri caret.*

(49.) Simile est huic id quod ex eo componitur: *NOLO.* Indica- 16
tivo modo tempore praesentis: *nolo nolis nolit nolumus nolitis nolunt. Nolebam nolebas etc. Nolui ... noluerunt vel noluer. Nolueram nolueras etc. Nolum noles etc.* — Imperativo modo tempore praesentis: *noli nolitis[182] nolimus nolite nolint. Nolito tu, nolito ille vel nolit.* — Optativo modo: *utinam nollem nolles etc. Utinam noluissem noluiisses etc. Utinam nolim nolis etc.* — Subiunctivo modo: *Cum nolim nolis etc. Cum nollem nolles etc. Cum noluerim nolueris etc. Cum noluissem noluiisses etc. Cum noluer nolueris etc.* — Infinito modo tempore praesentis: *nolle, praeterito: noluisse. Futuro caret.* — Participium unum habet praesentis: *volens.* — Gerundia: *volendi volendo volendum.*

(50.) Item defectiva, quae non solum his quibus superiora deficiunt, 17
verum etiam insuper gerundi modo et imperfecto: *ODI NOVI MEMINI.*

Indicativo modo tempore praeterito perfecto: *odi ... oderunt vel odere, novi ... noverunt vel novere, memini ... meminere vel meminere. Tempore plusquamperfecto: Oderam oderas etc., noveram noveras etc., memineram ... meminere. — Imperativus modus fit per periphrasin: fac oderis, faciat oderit, faciamus oderimus, faciat is oderitis, faciant oderint; fac noveris etc.; fac meminere ... faciant meminere.*

Optativo modo tempore praeterito perfecto et plusquamperfecto: [183]
utinam odissem odisses odisset, odissemus; utinam novissem etc.; utinam meminissem ... meminissemus. — Subiunctivo modo tempore praeterito perfecto *oderim oderis etc., noverim etc., meminere ... meminere. Odissem odisses etc., novissem etc., meminissem ... meminissent.* — Eodem

15. *Futuro caret e.* Vid. not. ad § 12.

impersonativum. Cf. § 10. et c. 7.
et not. ad de diff. c. 20. in script.
erint] „Vid. not. ad p. 177 [c. 10,

§ 11.]“ ENDL.

16. vel nolit] „Paradigma numeri pluralis deest.“ ENDL.

modo tempore futuro: *odere oderis* etc., *novero* etc., *meminere* ... *memineritis meminerint*. — Infinito modo praeteriti temporis: *edisse necisse meminisse*.

Nulla ex his participla veniunt, quamvis lectum sit *meminens*, sed apud rudem, et *osus*, unde *perosus* et *erosus*.

„Explicit ab alia manu eodem cui [in eodem codice] excerpta e Probo debentur, additum est.“ Endl.

16. *meminens*] „Laevius Eroto- *osus*] „Plant. Amphitr. III, 2,
paegn. IV. *Meminens Varro corde* 19. *Inimicos semper osa sum ob-*
volutat. Vid. Prisc. I, 528. Kr. *tueri.*“ Endl.
[p. 922. P.]“ Endl.

ADDENDA ET CORRIGENDA. *)

AD PROLEGOMENA.] p. 1. Not. 1) 2. leg. BR2P46. et adde ib. 3.: *V2* in fine libri II. — ib. Not. 5) 1. leg. SR1G Ms. Barth. 1. — ibid. Not. 6) 2. leg. P2 6. — ib. Not. 7) 1. pro APS leg. P5. et ibid. 2. M2. p. 11. 8.* add. et in cod. M orincrisis. p. 111. Not. 13) 3. leg. ap. le Normant. p. 1v. 10. leg. num praefectus. p. v. not. 23) leg. Vid. cap. II. p. xxii. sqq. p. vii. 12. leg.: Ad. p. ix. 12.* leg. fabricatum. p. xiiii. II. a) 2. leg. Pithoei. — ib. b) 4. leg. ad decem prima (in hac ed. ad praefationem et ad capp. 1-9.). et ib. 6. illia. — ib. Not. 7. 2.* leg. permetteret. p. xvi. 2) 10. leg. propria, et ibid. 17. vacare. p. xviii. 6. del. comma post conflaverit. p. xix. 29. leg. quanti pretii. p. xx. 2. leg. intercidisse. p. xxii. 3) 1. leg. Haec si consideraveris, et ibid. 8. illo, et a) 3*. CCCLXXXIV. p. xxiv. 12. leg. ἐποφάντης, et ibid. b) 8. in lucem. p. xxv. 17.* leg. quae de eo pronuntiavit. p. xxvi. not. 18) 1. leg. Tiraboschi. p. xxx. i) 1.* leg. occisum. p. xxxi. m) 2.* leg. veteri doctrinae. p. xxxiii. β) 3. leg. sequente die. p. xxxv. 7. leg. arctoo. p. xxxvii. 6. leg. firmatam, et IV) 9. hae; ibid. Not. 38) 3. post chirographo adde “, et leg. vid. cap. V. p. xl. 2.* leg. et haec, et conferas Comm. II, 16, 20.: *Dicendumne est igitur animam se in locum movere, et ex altera parte Comm. I, 20, 31. diametros igitur solis centum quadraginta fere milium stadiorum esse dicenda est, et ibid. § 32.: ergo ex his dicendum est solem octies terra esse maiorem.* p. xliii. 16.* post 6. adde). p. xlv. 28. leg. i sive consonans sive vocalis. p. xlv. 18. In septentrio minus sibi constant codices mss., quam ob rem etiam in hac editione aliquoties scriptum est septentrio. p. xlix. 2.* leg. quadam. p. l. II) 4.* leg. qui inscribitur de verbo. p. liii. not. 8) 3.* leg. putarat. p. liv. not. 9) 5.* post dedit adde); ibid. Not. 11) 1.* post edidimus adde: id et alia suis indicabimus locis. p. lvi. Not. 17) 14. leg. ut fere fit. p. lvii. 10. leg. MDCCLXXXVIII. (b). p. lviii. 3. post Praeterea adde: si excipias *Analecta grammatica de quibus vid. pag. l.* — ibid. Not. 22) 1. leg. 1843. N. 59. et Not. 23) 2. add. 1843. p. 295. et p. 925. p. lxi. 15 et 17. leg. „„, et ““. p. lx. 14. expressi interpunctionem Donati, sed post tenuerit ponendum erat comma; ib. 20.*

*) P significat paginam, Not. notas in prolegomenis, App. apparatus criticum, Adnot. adnotationes, quarum columnae notantur literis a et b. Versuum numeri (ubi additur signum *), a fine computandi), si nihil aliud additur, ad ipsam paginam pertinent; praeterea ad id quod praecedit (apparatus criticum, adnotationem, paragraphum cet.) sunt referendi. — In praefatione leg. p. x. 23. quadam, p. xi. Not. 2. Gryphiae, p. xiv. 7. (nam.

del. comma post *Habes*. p. LXI. 7. leg. *superes et*; ib. 8. c. 5.]:
 p. LXII. 2.* leg. *tractandum*. p. LXIV. 3) 1. leg. *duos* p.
 LXV. 21.* leg. *kuc*. — ib. 1.* del. comma post *recentior*. p. LXVI.
 25. leg. *trema*. p. LXVII. 5.* leg. *quodam*. p. LXIX. 3.* leg.
distrahebatur. p. LXXIV. Not. 1.* leg. *subscriptione*. p.
 LXXVIII. 20) 1.* leg. *invenias*. p. LXXIX. 11 sq. leg. *Maximini*. —
 ib. 7.* add. comma ante *ut*. p. LXXX. 4) 2. leg. *emendanda*.
 p. LXXXVI. Not. 1.* leg. *descunt*. p. LXXXVIII. 11.* leg. *LXXXIII*.
 et 3.* *LXXXV*. p. LXXXIX. 4. del. comma post *initiales*. p.
 XCII. 11. del. comma post *sunt*. p. XCIII. 12.* add. *MDLXX. 8°*.
 p. XCV. corrigendus est numerus *paginae*. p. XCVI. Not. 6.* leg. *relicta*."

AD CICERONIS SOMNIVM SCIPIONIS] P. 3. App. 10. leg. *hsp* (del.
 d). Nam legitur Somaivm Scipionis in d praefationi subiectum; congruit
 autem omnino cum s, nisi quod II, 3. z habet *convertet*, d *convertit*, et
 VIII, 1. z *nec enim tu is es*, d *nec enim is tantum*, et quod in z ubique scri-
 bitur omnes et urbes et caeteri, sed in d omneis et urbeis et ceteri.
 p. 4. App. c. II. § 1. 1.* leg. *excindens* p. 5. App. § 2. 1. ad confir-
 mandam coniecturam et parumper eius audite cetera, adde ad Att. X,
 17, 1. *Vellem cetera eius*.

AD COMMENTAR. IN SOMN. SCIP. LIB. I.] P. 13. App. 1. leg. *Ma-*
crobiū Ambrosii Theodosii, et 4. add.: *Macrobiū Ambrosii Theodosii V. C. et*
inl. comt. ex Ciceronis in somnium Scipionis. P. et: *M. Ambrosii Theodo-*
sii SICETINI de somnio Scipionis liber I. Cod. Maximin. Al. Wilthemii. —
 ibid. 11. add. *Incipit liber Macrobiū in somnium Scipionis F.* p. 15.
 cap. I. § 6. 1. Cum verbis *inexpugnabilium luce rationum* conf. Comm. II,
 15, 31. *Huic inexpugnabilis syllogismus confessorum rerum indubitabili*
luce colligitur, et ibid. 2.* cum verbis *moralis gravitate* Sat. I, 5, 4. — ibid.
 § 7. 1. cum adverbio *observanter* conf. Comm. I, 21, 17. p. 16. ad
 adnot. ad § 7. post *animal* adde *Martian*. II. § 155. post *membrorum ne-*
rum cum not. Koppil, et ibid. § 162. post *vitam*. p. 17. cap. II.
 § 1. Verborum: *a quo genere hominum Tullius memoret vel irrisam Platonis*
fabulam, vel ne sibi idem eveniat non vereri, structura satis est contorta, ita
 tamen, ut possit expediri. Nam infinitivus *vereri* pro accusativo cum infinitivo
se vereri positus (cf. proleg. p. XL.) pendet a verbo *memoret*, et verba
ne sibi idem eveniat iungenda sunt cum antecedentibus *a quo genere*. Prae-
 terea conferendus est capitis antecedentis finis. — ibid. § 2. 4. pro *ea*
dumtaxat parte quae huic operi necessaria est i. e. pro ea operis Platonici
 parte quae affinis est Ciceronis Somnio Scipionis; cf. c. 1. § 3.; c. 4. § 1.
 et extrem. lib. II. Contra I, 7, 3, *praesens opus* dicitur commentarius Ma-
 crobii. p. 18. § 4. 2. Cum verbis *professoribus conveniret* conf. § 19.
 et adnot. ad Comm. II, 16, 26.; ibid. 5. (et p. 19. 3.* cf. p. 20. 8.) leg.
composita, et cum verbis *scena figmenti* conf. II, 10, 11. *sub poetici nube*
figmenti; ibid. (et p. 20.) in App. leg. *Mss. BFSPR12GBer.*, et 2.* del.
 signum " post *frustra*; ibid. in Adnot. b. 5. leg. *eliminat*. p. 19. 2.
 del. comma post *addicet*. p. 20. App. (cf. p. 18.); ibid. § 10. 4. leg.
Modius N. L. ep. 84. p. 21. Adnot. ad § 14. a. 2. leg. *ἀρχῶν*, et
 conf. Plotin. Ennead. V. lib. I. p. 489. A. Fic. *Ἀρχὴ δὲ (ὁ Πλάτων) καὶ τοῦ*
αἰτίου εἶναι κατέφα. αἰτίον μὲν νοῦν λέγων· δημιουργὸς γὰρ ὁ νοῦς αὐτῶ,
τοῦτον δὲ φησὶ τὴν ψυχὴν ποιεῖν ἐν τῇ κατῆρι ἐκείνῃ. Τοῦ αἰτίου δὲ τοῦ
ᾧτος κατέφα φησὶ τὰ γὰρ θέν. ... ὥστε Πλάτωνα εἰδέναι ἐκ μὲν τὰ γὰρ θέν
τὸν νοῦν, ἐκ δὲ τοῦ νοῦ τὴν ψυχὴν. Praeterea conf. infra c. 6. §§ 8. et

20. — *ibid.* Adnot. b. ad § 15. citandus erat alius locus Platonis, de rep. lib. VI. p. 508. Steph. Ἄρ' οὐν οὐ καὶ ἡ ἡλιος ὅψις μὲν οὐκ ἔστιν, αἴτιος δ' ὢν αὐτῆς ὁράται ὑπ' αὐτῆς ταύτης; ... Τοῦτον τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, φάσαι με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον, δὲ τὰγαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ, ὃ τί περ αὐτὸ ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ πρὸς τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα, τοῦτο τοῦτον ἐν τῷ ὁρατῷ πρὸς τε ὕψιν καὶ τὰ ὁρώμενα. Quocum conferri poterat Plotin. Ennead. I. lib. VII. p. 61. D., ubi post verba: οὐ τῇ ἐπεργείᾳ οὐδὲ τῇ νοήσει τὰγαθὸν εἶναι, ἀλλ' αὐτῇ τῇ μορῇ τὰγαθὸν εἶναι legitur: καὶ παραδείγμα, ὃ ἡλιος ὡς περ κέντρον ὢν πρὸς τὸ παρ' αὐτοῦ ἀνητημένον. p. 24. cap. III. § 4. App. 2.* del. „ ante vel. — *ibid.* Adnot. b. 4. leg. Ἐνέκτιον, et 5. Satir. p. 25. App. 5. leg. Rlg-bSP, et 3.* SPRIBru.; *ibid.* Adnot. a. 7.* ὕκνον. p. 26. Adnot. a. 20. leg. ἰατῇ. p. 27. Adnot. b. ad § 10. Locus Artemideri ad quem spectat Pontanus lib. I. cap. 1. p. 5. sic legitur: διὰ ταῦτα καὶ τοῦ δνόματος αὐτοῦ τσθέντος ἀπ' ἀρχῆς, ἥ παρὰ τὸ ὄν εἶρειν, ὃ ἔστι λέγειν, in edit. Reiffii, qui confert Eustathii Comment. ad Homer. II. I, 76.: ὡς τὸ ὄν, ἦτοι τὸ ἀληθές, εἰσόντες καὶ λέγοντες, et Phot. Myriob. p. 1596. ed. Haeschel.

p. 28. *) App. Enumerationi codicum addas: C inde a § 17. verbis: si quis forte. *ibid.* Adnot. a. ad § 11. pro Vopisci loco poterat afferri Comm. I, 8, 8. qui a rerum publicarum actibus se sequestrant. p. 29. 3.* (et p. 33. 2.) leg. Somni. p. 30. § 18. Cf. apud Creuzer. ad Plotin. vol. III. p. 317. Tertullian. de anima cap. 53. p. 305. Rigalt.: Si enim corpus istud Platonica sententia carcer est, interim animam concepto suo obstruit et obturat et concretione carnis insaeat: unde illi velut per corneum speculari obsoletior lux rerum est. — *ibid.* App. § 18 4. leg. Mod. N. L. ep. 8. p. 31. § 2. 3.* cum verbis arescentibus laureis conf. Martiani. l. § 10.: lauri arentis, et paulo infra: lauros primores arentesque hederæ, cum adnot. Kopp. — *ibid.* 2.* aq. verba: inquit Laetius.. Tum Scipio, ut reliqua verba Ciceronis erant scribenda. — *ibid.* App. 4. leg. beatitudinis. — *ib.* Adnot. b. 4. leg. defectu, et conf. Osann. ad Cie. de rep. p. 358. p. 33. cap. V. § 1. 3. comma erat ponendum post signavimus et delendum post expressimus. — *ibid.* cum § 4. aq. conf. Plotin. Ennead. VI. lib. VI. p. 689. B. et (quem citat Creuzerus vol. III. p. 376) Chalcidius ad Platonis Timaeum p. 105. p. 288. Fabric., et Martianum lib. VI. § 706. aq. p. 34. 3. delendum est comma post cogitatio. — *ibid.* Adnot. a. 2. leg. respondent, et b. 3.* adicitur. p. 35. § 11. 2. leg. lineæ ductum, et § 12. 1. del. comma post apparet. p. 36. cum extr. § 16. conf. Martiani. lib. VII. § 733. et Laurent. Lyd. II, 7. (V), p. 18. — *ibid.* § 17. cum verbis: Pythagorici vero hunc (i. e. octonarium) numerum Iustitiam vocaverunt conf. Martianum lib. VII. § 732., ubi de dyade legitur: In bonis vero eadem Iustitia, quod duobus aequis gaudeat pariter ponderatis, et Koppina adnotavit: „Theologumena Arithmeticae (p. 12; 4.) ἀπὸ δὲ τῆς ἐκς δυὸ τομῆς Δίχη οἰοῦναι διέχην. Iustitia autem Pythagoreis erat τὸ ἀνταντικυθὲς (Aristot. Mor. I, 34.).“ Quae adnotatio non tam Martiano suffragatur quam Plotina, qui Ennead. VI. lib. VI. p. 675. B.: Οἱ Πυθαγόραιοι, inquit, οὗ ἐδόκουν λέγειν ἀριθμοὺς ἐκ τοῦ ἀνάλογον, οὗον δικαιοσύνην τετραδά, ad quae adnotavit Creuzerus vol. III. p. 368.: „Respicit

*) Quum § 12. 3. et 4. legatur so-mnii, sed pag. 24. App. 8. et 9. somnium, semel monere in syllabis dirimendis me invito factum esse quidquid abhorreat a ratione quam proposuit Madvigius (Latein. Gramm. § 13.).

hanc appellationem Aristoteles *Metaphys.* I, 5, p. 16. Brandis. ... Leons autem classicus est Iamblichi in Nicomach. *Arithmet. Introduct.* p. 20., ad quem adhibe Iench. Camerar. p. 48. sq. et Sam. Tenullium p. 103. Adde Wyttenbach. ad Plut. de Isid. et Osir. p. 264. Ad rem faciunt etiam haec in Theologumenis *Arithmet.* p. 24. p. 28. Astii: *ἐπίμων δὲ αὐτὴν (τὴν τετράδα) οἱ Πυθαγόρειοι ὡς δεκάδος γεννητικὴν. Καλεῖται δὲ αὐτὴ, ὡς φησὶν ὁ Ἀνατόλιος, δικαιοσύνη, ἐπεὶ τὸ τετραγώνον τὸ ἀπ' αὐτῆς κ. τ. λ.* cf. *ibid.* p. 28." At Plutarch. de Is. et Osir. p. 561. dicit: *Δίλην δὲ τὴν τετράδα (ἐνάδου οἱ Πυθαγόρειοι).* In H. Stephani *Theosur. Gr. l. c. v. Δίλη* p. 1487. ed. Par. legitur: „*Δίλη cognomen πετράδος* in *Theol. Arithm.* p. 31. ad quem l. vid. Ast. p. 176." Octonarium numerum praeter Macrobium Iustitiam, quod sciam, vocavit nemo. Ceterum de numeris Pythagoreorum et Platoniceorum conferri iubet Creuzerus: Brandis Rhein. Mus. für Philol. u. Philos. II, 2, p. 209-241. Ritter Gesch. d. Pythag. Philos. p. 92. Rudelbach de ethicis principiis p. 109. De octonario numero conf. praeterea Martian. lib. VII. § 740. Laurent. *Lyd.* II, 51. (XV.) p. 53. p. 37. Cum cap. VI. § 1. aqq. conf. Martian. VII. § 730., Laurent. *Lyd.* lib. II, 11. (IX.), p. 26. et lib. III, 6. (III.), p. 23., Creuzer. ad Plotin. vol. III. p. 375. — *ibid.* Adnot. b. 5. leg. *quadratum*, et 2.* *intelligi*, et adde Comm. II, 10, 11. *sapientibus intelligi dedit.* p. 38. Com § 8. conf. II, 2, 8. et 14, 24. Martian. lib. VII. §§ 731. et 745. aqq. Plotin. *Ennead.* III. lib. VIII. p. 350. C. Laurent. *Lyd.* II, 3. (II.), p. 14. et 5. (III.), p. 16. — *ibid.* cum § 8. conf. Plotin. *Ennead.* VI. lib. VI. p. 679. E., cum adnot. Creuzeri vol. III. p. 371. — *ibid.* App. (et p. 44.) in enumerat. codd. del. M. p. 39. cum § 8. verbis *mens ex summo nata deo* conf. infra § 20. et supra cap. 2, § 14. et Plotin. *Ennead.* V. lib. I. p. 481. A. — *ibid.* cum § 9. verbis *silvestris contagione materiae* conf. c. 12. § 7. et c. 22. § 6. — *ibid.* cum § 11. verbis *ut Pallas quoque vocitetur* conf. Martian. lib. I. § 40., lib. VI. (init.) § 567., lib. VII. § 738. Laurent. *Lyd.* III, 6. (III.) p. 33. Aliter Platarch. de Is. et Osir. p. 561. τὸ μὲν γὰρ ἑσπέρειον τετράγωνον ἐνάδου Ἀφηνᾶν κ. τ. λ. — *ibid.* cum § 13. (cuius numerus ponendus est in margine ad versum 3.*) conf. Martian. lib. VII. § 736. Laurent. *Lyd.* II, 10. (VIII.), p. 24. p. 40. Adnot. b. 1. leg. ὀξυθῆ, et *ibid.* 4.* ὀξυ p. 41. cum § 19. conf. Martian. I. c. § 736. et Laurent. *Lyd.* II, 9. (VII.) p. 23. — *ibid.* cum § 20. supra § 8. p. 42. § 24. 2.* cum verbis *iugabilem competentiam* conf. II, 2, 1 et 18. — *ibid.* Adnot. a. 1.* leg. *intelligas.* p. 44. § 38. 1. tolle punctum post *aerem*. — *ibid.* App. conf. p. 38. et § 35. 2. post *linea* *erescit* adde *Δ.* p. 45. cum § 41. conf. Martian. lib. II. § 104. aqq. et lib. VII. § 739. aqq. — *ibid.* § 41. 1.* del. unces ante *Per* et post *quaternum*. Nam in *Commentariis*, ubi plerumque Graeca afferuntur in Latinum versa, non ut in *Saturnalibus*, versio Latina est pro spuris habenda. App. 1.* leg. *iuris iurandi*. — *ibid.* Adnot. ad § 41. *Ὁ δὲ μὲν τὸν etc.* adde: Conf. adnot. Koppii ad Martian. II, § 107.: „*Macrobius versum illum a Plutarcho plac. phil. I, 3. p. 877. [p. 527. Wyt. ubi legitur ἐξωμὲν ὁ ἔχειον].* Adde Iamblichum in *vita Pythag.* 28. p. 127., Porphyrium in *ead.* p. 29., Sextum *Empir.* 7. adv. *logic.* 94. et Stebaeum in *ed.* I, 11, 12. p. 303. Heer." et Wyttenbach. ad Plutarch. de Is. et Osir. p. 264.: „*Denique tetractyn et iusiurandum nemo ignorat: ... sed illa erat pervulgata numerum denarium significans, qui addendis invicem numeris quatuor primis 1, 2, 3, 4. existit.* Haece [quam commemorat Plutarch. de Is. et Os. c. 76.] est

exquisitor, et haud scio an alicubi memorata numeri 36, qui exiecit addendis quatuor primis imparibus 1, 3, 5, 7. — 16. et quatuor primis paribus 2, 4, 6, 8 — 20.“ et Creuzer. ad Plotin. vol. III. p. 371. p. 46. § 45. 4. leg. *literae*, et cum sequentibus conf. Martian. lib. VII. § 738. cum adnot. Koppii. — ib. App. § 45. 4. leg. *vocabatur Edd. Gn. 19/3. nuncupabatur „Mae.“ Gron. (L2/2).* — ib. ad Adnot. b. 46. *Monade* etc. adde: Kopp. ad Martian. lib. II. § 108.: „Maectenus Macrobius Plutarchum de anim. procreat. pag. 1017. acutus; cui adde doctam Boeckhii commentationem in Baub. et Creus. stud. III. p. 64.“ p. 47. cum § 48. conf. Martian. lib. VII. § 738. et lib. VIII. § 864. cum adnot. Koppii, et Laurent. Lyd. II, 8. (VI.), p. 22. et III, 8. (V.) p. 40. — ib. App. § 50. 4. del. *S* post *BF*. p. 49. App. 7.* del. *L1*. p. 50. App. § 64. 3. leg. *Edd. GBzr.* — ibid. Adnot. a. ad § 63. 3.* leg. *natura*. Ad hanc adnot. adde Cic. N. D. II, 22, 58. et Plin. N. H. II, 65, a. 66. § 166. p. 51. cum § 66. conf. Martian. lib. II. § 108., ubi Kopp. adnotavit: „Adde Censorinum 7, 2., Gellium 3, 10.“ et lib. VII. § 739., ubi Grotius affert Hippocratem lib. Epid. 3. sect. 270. Plin. N. H. lib. VII. cap. 5. [u. 4. § 38.], Plutarch. de philos. plac. lib. V. c. 18. — ibid. cum § 69. conf. Martian. lib. VII. § 739, Censorin. 14, 3. p. 52. cum § 73. *verbis se fortiter* conf. proleg. p. xxxix. et cum Adnot. a. Arnob. V. 13. cum nota Hildebr. — ibid. cum § 76. conf. Martian. lib. VII. § 742. et Creuzer. ad Plotin. vol. III. p. 371. p. 53. Cum § 77. conf. Martian. lib. VII. § 739. — ibid. App. 1. leg. (*i. e. V1 et Gz2 in marg.*), et 7.* *FSoL* (del. 1.), et 3.* *subdendum esse*; — ibid. Adnot. a. 6. leg. *vacatio*. p. 54. cum § 80. conf. Martian. l. c. qui habet *patius et ventrem et omittit pudenda*. — ibid. Adnot. b. ad § 81. conf. Sat. VII, 14, 23. et Plotin. Ennead. IV. lib. III. p. 369. B. *ἡ τοῦ ἀλοδύναστον δόνατος καὶ ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ ... ἐκείνη τοῖς καλοῖς ἐν τοῖς ἀνθρώποις τοῦ σώου παρὰ τὸν*. — ibid. cum §. 81. *septem foraminibus sensuum* conf. Martian. l. c. et cum *septem motibus* Laurent. Lyd. II, 11. (IX.) p. 28. Aliter infra II, 14, 30 sq. — ibid. cum § 83. *summa tibi fatalis* conf. Martian. II. § 108.: *fatalis temperamenti cursus*, ubi Kopp. affert Censorin. 14, 3. et Gell. III, 10. p. 55. cap. VII. App. § 4. 1. leg. *Mod. N. L. ep. 40.* — ibid. Adnot. b. 4.* leg. ad I, 5, 1. p. 56. del. *commata* post § 6. 2.* *mentendi* et post § 7. 2.* *oraculo*. — ib. App. 2.* leg. *Mod. N. L. ep. 72.* p. 57. cap. VIII. App. § 2. 3. leg. *L2* (del. 1.); et ibid. 5. post *Gron.* adde: *qui in suo exemplari e. versione Ptolemaea notavit ἀνελήσκειν.* p. 58. § 4. sqq. de virtutibus vid. Kopp. ad Martian. lib. II. § 128. p. 59. § 7. 3.* post *unicuique* del. *comma*. — ib. Adnot. a. ad § 7. *aditendum est etiam codicem Gethasum (I) habere politici prudentiae.* Conf. Cic. p. Sent. 40. § 86. *Hec sentire prudentiae est, facere fortitudinis.* De re vid. Wytttenbach ad Platen. Phaed. p. 216. et Plotin. Enn. I. lib. I. p. 13. C. — ibid. Adnot. b. 8. leg. *Theateto*. p. 61. Adnot. a. ad cap. IX. § 2. *Oraculum a Camerario allatum legitur apud Xenophontem Cyrop. VII, 2, 20.* — ibid. sequenti adnotationi adicias Plutarch. *καὶ τοῦ μὴ ἔχειν ἔμπειρον* c. 29., et *καὶ τοῦ BI ἐν Δελφοῖς* cc. 2. et 17. — ibid. b. 3.* del. *verba: ab Arnoldo Vesal.* p. 62. App. § 5. 7. post *proponendo* add. *Bzn.* p. 63. 3.* del. *comma* post *reditio*. — ib. App. § 8. 3. post *H2* add. *collem suum ac sidera (om. sua) chsp*, et 4. leg. *Mod. N. L. ep. 40.* — ibid. Adnot. a. 2. del. *comma* post *Macrobius*. p. 64. cap. X. 2. leg. *non tam*, et 3. del. *comma* post *ipse*. p. 66. App. 2.* del. *L1*, et 1.* leg. p. m.). — ibid. Adnot. b. 4.* *allusit literis vulgaribus erat describendum.*

p. 67. App. 4. del. Ll. et ibid. 9. post Gren. add. *Ban.* — ibid. Adnot. b. 5.* leg. 150. p. 68. App. 3. leg. L2 (del. 1.). p. 69.

3. leg. *autem.* — ibid. cum Adnot. a. ad § 6. *ipseamque* cet. conf. Martian. II. § 155. Varron. apud Augustin. VII, 6. Plotin. Ennead. II. lib. I. p. 97. C. 99. F. Laurent. Lyd. III, 8. (V.), p. 40. — ibid. Adnot. b. 6.* leg. *Fav.*

p. 71. Adnot. a. 4. leg. *Tursell.* p. 72. Adnot. b. 1. leg. *Aquarium.*

p. 73. Adnot. b. cum c. XII. § 12. verbis *Λεθαῖον ἴδιον* conf. Plotin. Ennead. IV. lib. III. p. 392. D. *Μόνης δὲ οὐσης (τῆς ψυχῆς) αὐτῆς ἀνάγκη τὴν τοῦ σώματος φύσιν κινουμένην καὶ λήσανα λήθης αἰτία ἀλλ' οὐ μνήμης εἶναι· διὸ καὶ ὁ τῆς Λήθης ποταμὸς ὁδοὺς ἂν ὑπονοεῖται,* et Creuzer. ad Plotin. vol. III. p. 221., et Wytttenbach. ad Plat. Phaed. p. 189.

p. 74. cum § 14. conf. Creuzer. ad Plotin. vol. III. p. 27. — ibid. App. § 16. 2. leg. *accessita*, et § 17. 1. *GBan. L.* p. 75. cum §

17. verbis: cum *rursus e corpore etc.* Koppius ad Martian. lib. II. § 142. (p. 193.) conferri iubet Platon. Phaed. p. 69. p. 76. cum cap. XIII. §

6. conf. II, 17, 12. — ibid. App. 2.* leg. *Mod. N. L. ep. 40.*, et Adnot. b. 5.* *accessere.* p. 77. Cum § 9. praeter Plotinum l. c. conf. Creuzer.

ad eundem vol. III. p. 83. et Ioann. Sarsabaz. Policrat. II, 27. p. 138. — ibid. App. 1. 2. *addidit* ponendum erat ante *dominorum* cet. — ibid. Adnot.

a. § 9. *post hominem*] conf. I, 10, 5. p. 78. § 14 sqq. Haec ex Plotino Ennead. I. lib. II. p. 164. sumpta sed dilata esse demonstravit Creuzer. l. c. — ibid. Adnot. b. del. et II, 14, 12 sqq. coll. prolegg. p. XL sq.

p. 80. cum cap. XIV. § 6. *Haec mens* cet. conf. I, 2, 14. et I, 4, 8 et 20. et Plotin. Ennead. V. lib. I. p. 481. A. *Τὶ ποτε ἄρά ἐστι τοῦ πεποιητὸς τὰς ψυχὰς πατρὸς θεοῦ ἐπιλαθέσθαι, καὶ μόλις ἐκείθεν οὕτως καὶ ὅπως ἐκείνου ἀγνοῆσαι ἑαυτὰς καὶ ἐκείνου,* et Enn. IV. lib. VIII. p. 476. B. *Πᾶσα γὰρ ψυχὴ ἔχει τι καὶ τοῦ κάτω πρὸς σῶμα καὶ τοῦ ἄνω πρὸς νοῦν,* et ibid. lib. III. p. 382. A. *Ψυχὴ δὲ ἐκ τοῦ κληρίον μᾶλλον κατὰ τὸ ἐκείθεν διακρίεται εἶδος καὶ διδασκί τοῖς ὑπ' αὐτῇ,* et ibid. Q. καὶ ἐστὶν ἐκείνη πᾶν ψυχῆς εἶδος ἐκείνου κληρίον, πρὸς δὲ τὴν διάνοιαν τὴν ἐν αὐτῇ ἔχει.

p. 81. App. § 9. 3. post *Ban.* adde *s-z.* p. 82. Adnot. b. 4. del. comma post *Pepius.* p. 84. Adnot. a. 3. adde: *Martian. lib. I. § 7. et lib. II. § 215. cum nota Koppil., Plutarch. Quaest. Platon. VII. 2. p. 97.*

Wytt. et Creuzer. ad Plotin. vol. II. p. 676. — ibid. 21. post p. 1214. adde: *Heynii Opuscul. acad. vol. III. p. 103 sqq.* — ibid. 5.* post 1113.: *de Critiae cf. Aristot. de an. I, 2.* — ibid. p. 4.* post p. 1147.: *de Boethii conf. Real-Encyclop. s. h. v.* p. 85. App. § 24. 4. del. Ll, et post *desiderantur*) adde „*res Angli*“, et 5. post *v-g* adde: *Lunc. s. p. m.* p. 86.

App. 2. leg. *Si-b.* — ib. Adnot. ad cap. XV. 2. a. 1.* post *Capella* add. [lib. VIII. §§ 815. et 826.]. p. 87. cum § 2. *Solus ex omnibus* cet.

conf. Kopp. ad Martian. lib. VIII. § 816. qui citat Proclum de opuscula cap. 2. extr.: *μόνος γὰρ ἐν τῷ κόσμῳ κύριος ἐστὶν αἰσθητὰς ὁ τοῦ γάλακτος, οἱ δὲ λοιποὶ λόγῳ μόνον θεωροῦνται.* — ibid. Adnot. ad § 2. conf. Martian. l. c. §§ 826. et 825. p. 89. cum § 13. conf. Martian. l. c. §

817 sqq., et § 17. eundem lib. VI. § 608. et lib. VIII. § 826. et Sen. Nat. Quaest. V, 17. p. 90. Adnot. a. 2. post *sqq.* add. comma. p.

91. App. cap. XVI. § 4. 2. *quam videtur legiase etiam Planudes* *), qui

*) Conf. prolegg. p. XLVIII sq. Versione Planudea uti mihi licuit tantum cum typis describebantur quae leguntur a lib. I. c. 20. § 12., usque ad c. 21. § 11. E reliquis quae alicuius momenti esse viderentur hic inserui cum iis quae adnotavit Ch. F. Matthaeus.

vertit: *ἑπερ* (sc. *μέρος*) *ἡμεῖς ἐν ἀλλήλοις γινώσκων ἔχομεν* (in cod. Aug. add. sup. οὐκ). p. 92. § 6. *terrae globositas* Planudes vertit τὸ σφαιροειδὲς τῆς γῆς, sic etiam infra § 22. 8., sed c. 19. § 23. *de lunari globositate* idem vertit ἐκ τῆς σφαιρικῆς σφαίρας. Idem pro *habitantibus* videtur legisse *habitanti- nibus*, nam vertit: *πρὸς τὰς οὐκῆσεις*. — ibid. § 7. *sine offensa ter- reni obicis* vertit: *δίχα τῶνδ' γῆνους ἐμπροσθήσεως*. — ibid. § 9. *fecit bene vertit ἀπετέλεσεν*, et ibid. 1.* *scripturam licet confirmat vertendo ἔξεστι*.

p. 93. 1. cum verbis *brevitatem sui* conf. § 11. et vid. prolegg. p. xxxix. — ibid. 4. *puncti modum optinere docuerunt* Planudes vertit: *κέντρον λόγον ἐπέχειν ἐδίδαξαν*. Conf. § 6. et Martian. lib. VI. § 584., ubi Koppius citat Cleomedem theor. cycl. I, 11. p. 56 sq.: *ὅτι ἡ γῆ σημειοῦν λόγον ἐπέχει πρὸς τὸν οὐρανόν*, et Plin. N. H. II, 68. [§ 174. Sill.] *Hae tot portiones ter- rarum, immo vero, ut plures tradidere, mundi punctus*, et Sen. quaeest. nat. I. praef. [§ 6.] *Hoc est illud punctum*. — ibid. 6. *constitit* Planudes (et c. 20. § 20.) vertit *καθίσταται*, sed c. 20. § 20. *συνάγεται*, quo verbo ibid. § 32. vertit *constat*. — ibid. § 11. *ad circum suum* vertit *πρὸς τὸν ἑαυτοῦ κύκλον*. — ibid. § 12. 1.* *vere παντόκτατον*, sed § 13. 2.* *si vere εἰ ἄρα*. p. 94.

cap. XVII. § 2. 1. Planudes non legisse videtur tibi. — ibid. § 4. 1. idem vertit *ἐπὶ δὲ τῆς γῆς*, i. e. in terra autem pro infra autem. — ibid. App. § 3. 6. *Messorum secutus sum*. Nunc Freundie assentior qui pro adverbio habet *ῥαῖον*, quod omnino emittit Planudes. — ibid. App. § 4. 3. leg. *oc-gdsbFSR2Bnn*. et 4. *PR1Gisp*. p. 95. 4. leg. *versantur*. — ibid.

§ 8. 2.* verba: *ne umquam vivendo deficiat* Planudes vertit: *ἵνα μὴ ποτε ἀπαρξέσθῃ τοῦ ζῆν*, ut equidem etiam nunc censeo ne umquam h. l. idem valere ac: *ἵνα μὴ ποτε*. Infra (c. 20. § 7.) vertit *ἥς αὐτῇ φύσεως ἐστὶ τὸ μνησέσθαι* τῆς κινήσεως ἀκούσθαι. — ibid. App. 5. leg. v-d. p. 96.

§ 11. 3.* Planudes videtur legisse: *et corpus in se ipsam* (vel in ipsam tan- tam) et per ipsam retorquet, quia vertit: *διὰ καὶ (ἢ ψυχῇ) τὸ σῶμα περὶ ἑαυτὴν καὶ δι' ἑαυτῆς στρέφει*, ut corpus sit obiectum verbi retorquet. — ibi- dem § 11. 2.* Plotino auctore pertinet ad Eanend. II. lib. II. Conf. Cruizer. vol. III. p. 92.

p. 97. 2 sq. pro *inditas* Planudes scripsit *θεσπεσίον* (λόγον), ut legisse videatur *inolytas*. — ibid. § 14. 4. Virgilli versus Planu- des falso vertit: *τὸ τὰ πάντα πλήρη δαὸς εἶναι καὶ πρὸς αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν εἶ- ναι ταῖς Μούσαις*. Nihil autem, ut putat Matthaeius, deest in Latine. — ibid. cum § 15. verba: *Est autem Iuno aer*, conf. not. ad Sat. I, 17, 54. — ibid. 2.* leg. *voluntur*.

p. 98. cap. XVIII. § 2. 3. *diurna conver- sio* Planudes vertit *ἀέθριος στροφή*, ut legisse videatur *diuturna*. — ibid. § 2. 4. idem legisse videtur: *non solum literarum profanda*, cum vertat *ὁ μόνον τοῖς ἀμνήταις γραμμάτων*. — ibid. § 4. idem servavit constructionem indirectam vertens: *φερομένους ... στρέφονται*. — ibid. App. 3.* leg. *Mod. N. L. op. 72*.

p. 99. § 7. 2.* Planudes confirmat scripturam *signo- rum* vertendo *τῶν ὁδίων*. — ibid. § 8. 1.* codex Gothanus (I) habet *volubi- litati*. Planudes vertit: *φερόν εἰς τὸ πρὸς καὶ τῇ νοσημῇ στροφῇ συμφο- ρον*. — ibid. App. 1.* post *recessione* add. “.

p. 100. § 11. 1. Planu- des adeo vertit καὶ οὕτως. — ibid. § 11. 3.* *quandiu* Planudes vertit *μέχρις ἔν*. — ibid. § 12. 1.* *discurrat* Planudes vertit *περιέχεται*. Adnotationi ad- das II, 10, 10. *quam sol cum quinque vagis et luna ultro citroque discurrunt*. — ibid. App. 4. post *H2* addo —.

p. 101. Planudes § 13. 1.* *scrip- turam partes . . non multo post solem mergentes* confirmat vertendo: *μέρη . . οὐ πολλὰ μεθ' ἡμῶν δύναται*. — ibid. App. 3. leg. *R2Edd.FSGBnn*.

p. 102. cap. XIX. § 2. 1.* Planudes *scripturam rationem* confirmat ver-

tendo: *ὡς τὸ λόγον μέτροι καὶ καταλαβεῖν καὶ εἰσέναι.* p. 103. cum § 3. sq. conf. quae Koppius adnotavit ad Martian. lib. VIII. § 852.: „De variis temporum spatiis quibus singuli planetae cursus suos perficiant amplius conferendi sunt Cicero N. D. II, 20., Vitruv. IX. 1. s. 4., Plineus N. H. II, 8., Plutarch. de placit. philos. II, 32, p. 802., Eusebius praep. evang. XV, 84. p. 840., Achilles Tatius isag. 18. p. 137. Petav., Geminus ibid. § 4., Cleomedes I, 3., Stobaeus eclog. phys. p. 262. Heer.“ — ibid. § 3. 1.* peragat Planudes reddidit verbo *περαίνων*, contra § 4. 2. peragrandum verbo *ἐπεραιώδων*. — ibid. § 4. *caelum* Planudes vertit *σφαῖραν*, quam ob rem Matthaeus conficit legendum esse *circum* vel *circulum*, sed conf. c. 20. § 12. — ibid. App. 4.* leg. *Τη. Βην.* p. 104. Adnot. a. 6. Martianus Capella, quem citat Copernicus, habet lib. VIII. § 854.: *Venus vero ac Mercurius non ambiunt terram*, et § 857.: *Nam Venus Mercuriusque licet ortus occasusque quotidianos ostendant, tamen eorum circuli terras omnino non ambiunt, sed circa solem laxiore ambitu circulantur; denique circumorum eorum contron in sole constituunt, ita ut supra ipsum aliquando, infra plerumque propinquiores terris ferantur*, ceter. — ibid. Adnot. b. 10. leg. opponuntur.

p. 105. § 10. Planudes bis legisse videtur: una pars, nam vertit: *ἐν αὐτῷ τοῦ κόσμου ἔν ἐστιν ἡ γῆ μέρος, ἐν δ' αὐτῷ τοῦ αἰθέρος μέρος ἐστιν ἡ σελήνη.* — ibid. § 12. 2. Planudes pro *ἐμίσθι* scripsit *αὐθις ἀνυμνοῦμαι*, ut videatur legisse remittit, vel, ut infra 1.*, rursus *emittit*. — ibid. § 12. 4. idem verba extrema vastitate levissime vertit: *ἡ ἐμπόρευμα.* — ibid. § 12. 2.* non servavit attractionem quae est in verbis: *multo tamen terreno purius fit* (vid. not.), sed scripsit *πολλὸ καὶ καθαρώτερον α. ἡ γῆ.* — ibid. App. § 10. 2.* leg. *Mod. N. L. op. 91.* et § 12. 2.* *op. 72.* p. 106. § 15. 2. cum voce *pronuntiatio*, quam Planudes vertit: *ἀνέπαυτος*, Matthaeus confert Ciceron. de fato cap. 11. [26]: *omnis pronuntiatio aut vera aut falsa.* — ibid. App. § 15. 2. leg. *L2* (del. 1), et 3. del. verba: *in L1 legitur adiectio tantum.* p. 107. § 19. 2. leg. *terribilem.* — ibid. § 19. 4. verba ex tractatu eorum Planudes vertit: *ἐν τῇς ἐνέτρων δόξης.* — ibid. App. § 18. 3.* del. *L1* et 1.* leg. *L2* (del. 1). p. 108. 1. Planudes suffragatur citationi verbi *ascribatur.* — ibid. § 21. 2. Verba *inagabilis competentia*, quibus Macrobius usus est I, 6, §§ 24, 31, 38. et II, 2, §§ 1. et 18., Planudes h. l. vertit *ἀμόλογος συμπαρία*: II, 2, §§ 1. et 18. lacunae sunt, emissa priore loco voce utraque, altero loco posito tantum substitutive *συμπαρία*. — ibid. App. 1. del. *L1* et 5. leg. *L2* (del. 1). p. 109. § 25. 2.* commodant Planudes recte vertit: *εἰδὲν ἀφελίπον.* Vid. not. ad de diff. c. 18. § 1. — ibid. § 26. 5. verba *vitus auctoribus* idem vertit: *τοῖς θεουργαῖς τῆς ζωῆς.* Matthaeus conficit legendum esse *astoribus*: ut *astor* h. l. fore idem est quod *tutor*. Conf. Cic. p. Caec. 25. § 72. *quod mulier sine tutore auctore promiserit*, et § 73. *dolem quam mulier nullo auctore dixisset cum adnot. Hotemanni.* — ibid. § 26. 3.* ad *aktorum tractatum* eodem modo atque ego interpretatus sum vertit Planudes: *ἐντέτα τοῦτο ἑκατόν πρῶτον.* — ibid. § 27. 1. *falsae* suffragatur scripturae *sic* vertendo: *οὕτως ποῦς τὰ ἄστρον.* — ibid. § 27. 2. *decreti novumitas* vertit *ἡ τῆς θείας οὐανοπίας ἀνάγκη*, unde Matthaeus (coll. c. 20. [§ 6.]: *divina ratione*) censet addendum esse *divini*: at vid. not. — ibid. App. § 25. 1. leg. *Mod. N. L. op. 40. p. 164.* (pro quo numero in ipso libro legitur 164). p. 110. cap. XX. 2. Planudes vertit *πρόγματα τῶ ὅτι ἐκπαύεται*: legit *erge*: *res vere...* exprimentur. — ibid. § 2. 2.* idem tuctur scripturam secundo vertendo: *ἐν τῶ νέμει τῶ ὅτι γῆν δευτέρον.* — ibid. § 3. 1. scripsi: *Fides*; et *haec definitio*

vult, esse omnium sphaerarum lumen in sole, in parenthesis positae verbis ut .. vult. Aliter Planudes, qui vertit: ὁρᾷς, ὅπως ὁ διορισμὸς οὗτος πᾶσιν εἶναι βούλεται τῶν σφαιρῶν τὸ φῶς ἐν τῷ ἡλίῳ, ut verba ut .. vult, pendcant a verbo *vides*, et ab illis accensativus cum infinitivo: *esse* ... lumen, quae ratio nunc mihi magis convenire videtur mori Macrobi qui saepe indidentium in eiusmodi sententiis ponit pro conjunctivo. — ibidem § 3. 4. Planudes, qui habet: φωτὸς στερομένην εὐκλειον, favet scripturae proprie lumine carere, et 4. scripturae a me rotatae vertendo: καὶ δεικνὺς ἐν τῷ ἡλίῳ μέγιστον φῶς ὅν, σὲ μόνον φησὶν ἡγεῖσθαι ἀλλὰ καὶ ὅσων κ. τ. λ. — ibid. § 3. 3.* *Ades* vertit: καὶ δῆλον ὧς.

p. 111. 3. accedere Planudes vertit προῖέναι, et ibid. 4.: ad directi cursus consuetam πρός τὸν ἐπ' εὐθείας καὶ συνήθη δρόμον. — ibid. App. 7. 3.* leg. *Med. N. L. ep. 11.* p. 112. § 8. 2.* verbum extulit Planudes vertit: προσήνευγε. — ibid. § 9. 3. idem habet: ἐν τοῖς περὶ διαμετρήσεως βιβλίοις, i. e. in libris dimensionum. Oseannus, de Eratosthenis Erigone, Gott. MDCCCXVI. e. cod. Gothano (I) assertit in libro, quod probet. Conf. ind. auct. s. v. Eratosth. — ibid. ad § 10. adnotavit Matth.: „De hoc vitiose demonstrationis modo monuit Stephanus ad Sextum Empir. ed. Fabric. p. 209.“ — ibid. § 11. Planudes vertit ad consuetudinem πρός ἐκδιείξιν, et sequestrato νεχωρισμένη τῶν ἄλλων, et per magnitudinem eius διὰ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ. — ibid. App. 3.* leg. *Ed (del. 1), et 1.* d PG.*

p. 113. § 12. 1. Planudes vertit οὐκ ἂν εἴη ἀπορίσθω, ut legisse videatur dubitabitur, certe non dubitabatur. — ibid. § 12. 3. pro discretio habet: τὴν καταγραφὴν, i. e. *descriptio*. — ibid. § 12. 5. pro per mensuram caeli, τῆς διαμετρήσεως τοῦ κύκλου γνωστέως, et infra § 13. 3.* pro qui caeli modus sit, τί ποῦ ἂν εἴη τὸ τοῦ ἡλιακοῦ κύκλου μέτρον, quare Matth. coniecit legendum esse εἶναι, sed conf. infra § 18. et c. 18. § 4. — ibid. § 13. 1. vocem *otterus* omisit Planudes. Conf. I, 2, 3. *avgu- stissima hrisit naturae serie*, et II, 16, 26. *quem vis naturae, quem ratio manifesta non movet*. — ibid. cum § 14. 2. conf. Cic. Tusc. I, 17, 39. *terram in medio mundo sitam ad universi caeli complexum quasi puncti instar obtinere, quod ceteros illi vocant*. — Ibid. App. 2. leg. *R1 et Fb-z.* p. 114. § 16. 5. *uncias* Planudes vertit πόδας, et § 19. 1. Proendum est παρῶν. — ibid. § 19. 3. verba: ad tractatum mensurarum quas promisit (se- oratio) offendunt Mattheum, qui putat verum esse ad ea quas promisit, et tractatum mensurarum gloriare debere. — § 20. 2. de verbo constitit vid, Addenda ad p. 98. 6.

p. 115. § 20. 2.* de regulariter vid. not. ad § 13. et de dif. 6, 1. in Enc. Vinob. — ibid. § 22. 1.* Planudes habet εὐρε- θήσεται, i. e. *invenietur*. — ibid. App. § 21. 2.* leg. *ed-z.* p. 116. § 24. 1. Planudes suffragatur scripturae: quae *diametron facit*, scribendae τῆς γὰρ ποιοῦσης τὴν διάμετρον. — ibid. § 26. 3. pro *infra* habet ἐντὸς, i. e. *intro*. — ibid. § 27. 2. Planudes videtur legisse ut *sciamus*, ut R1, quia vertit: ἴσ' εὐδόμεν. — ibid. § 28. 1.* omisit verba *notae impressionis*.

p. 119. cap. XXI. § 3. 2. adsignet Planudes vertit *icopestem*. — ibid. § 5. 3. leg. *intra ss.* p. 120. 8. 2.* leg. *temptata.* p. 121. § 13. 1.* revertitur Planudes vertit ἐπανήλθεν. — ibid. App. § 13. 2.* leg. *revertit D* — ibid. Adnot. a. 5.* leg. *σπαίρας*, et b. 1. *ἀπὸ.* p. 122. § 16. 2. Planudes vertit: τῆς ἑλλης συντὸς καδ' ἣν ἦδη τὸ τοῦ οὐρανοῦ μέ- ρος κ. τ. λ., ut legisse videatur: *nocte alia in qua illam iam caeli partem etc.* — ibid. § 17. 3.* scripturam qui *orietatur* confirmat Planudes ver- tendo: τοῦ ἀνατέλλοντος τόπου. p. 123. § 21. 1.* Planudes vide- tur legisse: *paribus seque vicibus annotavit*, quia vertit: ἴσως ἐνημερίσαν

διαστήματα. — ibid. § 22. 2. *maluerunt* Planudes vertit *ἐλλοιρα*; infra § 23. 2. *maluerint ἡθέλησαν*. — ibid. § 23. 3. Planudes videtur legisse: *Διὰν* enim, quia habet: *φασὶ γάρ*. — ibid. App. § 21. 2. leg. *So-pl*. — ibid. Adnot. a. 3. adde: II, 1, 11. *cumque sibi ... annotasset*. p. 125. § 32. 2.* pro *numinum* Planudes habet *ἀστέρων*, ut legione videatur *luminum*. — ibid. § 33. 2. idem emittit *sacra*. — ibid. § 34. 1 et 2. verba nihil *infra lunam* et *divinum* vulgaribus literis erant scribenda. Cum his quae sequuntur conferendus est Plotinus Ennead. II, lib. I. p. 97 C. et 99 F. — ibid. § 34. 2.* exulat etiam Planudes vertit singulari numero *ἀποδημαῖ*. p. 126. § 36. 1. *de aere* Planudes vertit *περὶ σφαιρῶν*. — ibid. cap. XXII. § 2. 2.* et 1.* verba: *quae inseparabiliter ... innuit vertit: ἀπὸ ἀχώριστος ἡ συνεσπειραμένη πρὸς ἑαυτὴν τῶν ὄντων ἀνάγκη συνέσφρηξεν*. — ibid. App. c. XXII. 1. leg. *immobilis*. p. 127. § 6. 1. verba: *de omni silvestri tumulis* Planudes vertit: *ἐκ πάσης τῆς ὑλάδους συγχύσεως*, et § 7. 2. verba: *superiore spiraminis densioris τῇ πυκνότητι τοῦ πνεύματος*. p. 128. 2. Quae Planudes videtur retulisse ad verba *ipsae sphaerae extremas*. Vertit enim: *αὐτὸ τὸ σφαιρικὸν αὐτῆς πέρασ ὅπερ κ. τ. λ.* — ibid. § 8. 3. suffragatur scripturae *Argumenta* vertendo *ἔλαττοι δ' ἐλά*. — ibid. § 9. 2. vertit: *καὶ οὕτως εἰς ὑπερὸν ῥήγνυνται* (sc. τὰ νέφη), i. e. *et ita abruptatur in imbres*, sed paulo supra § 8. 3 sq. habet οἱ ὄμβροι .. οἱ καταρῥήγνυνται τοῦ αἵρος. p. 129. App. 3.* add. *Maerobii Ambrosii in Sennium Scipionis liber primus finit. secundus incipit*. S.

AD COMMENTAR. IN SOMN. SCIP. LIB. II.] p. 131. cap. I. § 1. Planudes vertit: *τέκνον Εὐστάθι (εἰς) καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φαίδροτατό μοι καὶ ποθεινότερε*, i. e. *clavier dilectiorque*. et ibid. 2. *περὶ μουσικῆς καὶ τοῦ ταύτης ἡμελοῦς*, et § 2. 1. *Τὴ τοῦτ' ἔχην, τίς .. ἦχος*, i. e. *quid hoc inquam*, et 2. *διαστήματα παρῆτατος συνημμένως*, i. e. *coniunctus*, sed 3. *τῇ συμφωνίᾳ τῶν μερῶν ἀναλογικῶς διακρισμένοις*. — ibid. App. § 1. 2.* leg. *ἔα in mg.* p. 132. 2. Planudes habet *ἐν ἔδεῳ μιᾷ*, i. e. *una sede*, et § 6. 2. *προφέρεται*, i. e. *educitur*. — ibid. Adnot. b. 11. leg. *Loera*. p. 133. § 9. 2. Planudes vertit *ἐλαυνόντων σφραις*, quod videtur significare *scilicet melientes*, et 1.* *καθ' ἑσπερινότητα* .. *τῷ μετῶ*, ut dubium sit, utrum legerit *statuta* an *stata*. p. 138. cap. II. § 5. 1. Planudes non statim in directam orationem transit, sed pro *affait* habet *ἀποσταλείν*. p. 140. § 12. 2. *credatur* Planudes vertit *παραδέχεται*. p. 141. 2.* addendus est in margine numerus 17. p. 142. § 21. 2.* Planudes pro *disiunctus* ut a. 1. § 2. et c. 3. § 12. habet *συνημμένως*. p. 143. cap. III. § 1. 2. pro *volubilitate* habet *τῆς εὐγυγείας* i. e. *nobilitate*. — ibid. Adnot. b. 1.* adde: *Arnob. III, 21. In caelo enim cantatur et psallitur, ut intervalla et numeros vocum novem consonant velutulae ac modulenter serores, ubi Hildebrand. citat auctor. de coel. music. Op. VII. p. 25. ed. Arco.: philosophi Musas novem fasserunt qui a terra usque ad caelum novem consonantibus deprehenderunt quas homini naturaliter incitas invenerunt*. p. 144. 3. leg. *ἀπαύσιον*. p. 145. Adnot. b. 6. leg. in sublime. p. 146. § 8. 2.* Planudes *molles* vel *mobiles* vertit *εὐχετῆ*. — ibid. § 9. 2.* *suggerit* non recte vertit *πρᾶννε*, nam verba *iram* *suggerit* et *sequestia elementium* *suaedet* eodem modo inter se opponuntur atque antecedentia: *cursus* et *innuit* et *retrahit*. p. 147. § 11. 5. leg. *sub aequare*. — ibid. § 12. 2. Planudes non videtur legisse ad, quia vertit: *αὐτὴ δὲ τὴν σφαιρικὴν κέντρων, τοῦτέστι τὸ τοῦ κόσμου σῶμα, κινουσα*. p. 149. in eadem pagina leg. LIB. II. — ibid. cap. IV. § 2. 3. verba: *in gracius frangit audi-*

tum Planudes liberius vertit: *παύρετον αὐτὸν ἐν ἄνοῃ παρακίττειν ποιεῖ*. — *ibid.* App § 3. 5. post Gron. adde: *Vid. notam Pontani in apparatu ad § 2.* p. 151. Adnot. a. 1. del. 8, nam pertinet haec nota ad § 7. p. 152. § 13. 3. leg. *enarmonium*. — *ibid.* Adnot. b. 10. leg. *modulandi*. p. 153. Adnot. a. 6.* leg. *angustis*. p. 154. Adnotationi ad cap. V. § 5. adde Sat. V, 11, 11. *velut coloribus Maro pinxit*. p. 155. b. 3.* leg. *λόγον*. p. 157. Adnot. b. 3.* leg. *Tethysq.* p. 160. 4. leg. *οἰνῶρι*. p. 161. Adnot. a. 2. adde: *de diff.* 19, 23. — *ibid.* a. 1.* leg. *ἀντομοί*. p. 163. § 5. 2. leg. *ab N*, et in App. § 5. 3. *a p usque ad o v-z. an usque ad i b.* p. 167. 1.* et Adnot. b. 6.* leg. *γνώματα*, et ad apparatusum adde: *γνώματα vi. γνώματα c-b.* p. 169. cap. VII. § 20. comma post loca (4.) potius quam ante quasi (5.) erat ponendum. p. 170. Adnot. b. 1. leg. *οἰκουμένης*. p. 172. cap. IX. § 3. 2.* eveniunt referendum est ad *accessio et recessio*, quare dicendum erat *evenit*, ut supra (§ 3. 3.) nascitur. Fortasse Macrobius scripsit *eveniunt*, ne *evenit* referatur ad antecedens *idem*. p. 174. Adnot. b. 9. leg. § 2. p. 175. 6.* leg. *sulois*. p. 176. Adnot. b. 4. pro *in-venteribus* leg. *populis* apud quos inventa sunt. p. 177. cum cap. X. § 11. 2. verbis *sub poetici nube figmenti* conf. I, 2, 4.: *composita advocati scena figmenti*. p. 178. App. 3: leg. *vi*, et Adnot. a. 5. post *καλαῖδς* adde *colen*. p. 183. 1. Conf. Arnob. II, 7. *Ipse denique animus qui immortalis a vobis et deus esse narratur*, ubi Orellius citat Cic. Tuscul. I, 26.: *ergo animus qui, ut ego dico, dicimus, ut Euripides audet dicere, deus*. — *ibid.* App. 12. leg. *chs-b.* p. 184. 5. 1.* del. comma post *immortalem*. — *ibid.* § 7. 3. sq. verbis *Plotinus magis quam quisquam verberum parous suffragatur* Creuzerus ad Plotinum vol. III. p. vi. ei tribuens Thucydideam brevitatē. — *ibid.* cap. XII. § 8. 4. duobus sententiae membris: *utrum meras animas an vero animas utentis corpore* addit tertium Plotinus p. 1. A: *ἡ τῶν τῶν τι-νὸς ἐξ ἀμφοῖν*, quod a Macrobio neglectum esse animadvertit Creuzer. ad Plotin. vol. III. p. 1. p. 185. Adnot. a. 6.* leg. *ὀλιγοχρόνιον*, et b. 9. Phot. Adde Arnob. II, 25. p. 188. App. 1. leg.: *de verbo*. — *ibid.* Adnot. b. 1. leg. *ratiocinati*. p. 189. 6.* leg. *etsi*. p. 191. cum cap. XIV. § 11. conf. Simplic. in Categ. fol. 81. b. ap. Creuz. ad Plotin. vol. III. p. 333.: *παρὰ φύσιν ὅλον τὸ ἐν τοῖς ζωοῖς πῶρ κατὰ φύσιν καὶ ἡ γῆ ἄνω*. — *ibid.* Adnot. a. 12.* leg. *ἄνω*. p. 193. Adnot. b. 9. leg. *ὅφ*. p. 194. Adn. a. 3. leg. *ποὶ ὅ*. p. 195. Adn. a. 12.* leg. *κινῆσαν* et 5.* sq. *ἡ δὲ*. p. 196. Adn. a. 5. leg. *ἐκείνῳ*. p. 200. Adnot. a. 11.* *coniventem*. p. 202. Adnot. b. 10.* leg. *inprimis*. p. 204. Adn. a. 3. leg. *Caec.* p. 205. Adnot. b. ad cap. XVI. § 5. ut *meminimus*] vellem aliud me protulisse exemplum. Nam in Ciceronis illo loco videtur construendum esse: *Meministi quid dixeris*. Propius ad nostrum locum accedit Quintil. XI, 2, 16. *Neque omnino huius rei meministisquam poeta ipse*. p. 207. Adnot. b. 7.* leg. *iteraveris*. p. 208. App. 9. leg. *quaerenda*. p. 209. 1. post *adiciemus* leg. *colon pro puncto*. — *ibid.* Adnot. b. 16. addas: I, 6, 24. *insolubili vinculo inter se elementa devinxit*. p. 211. Adnot. b. 2. add.: Sat. VII, 4, 11. *morborum scaturigo*. p. 212. Adnot. ad 26. *Aristotelis est*.] adde exempla Ciceronianis: p. Deiot. 10, 28. *tamen hoc maledictum minime in illam aetatem convenire*, et b. 3. Macrobianis: I, 2, 4. *quoniam nullum figmenti genus veri professoribus conveniret*. p. 215. 8. leg. *conplectitur*. — *ibid.* § 16. 6. nunc malim iungere *superum arcanum*, quum genitivi

forma um pro otum alias non legatur apud Macrobium. — ibid. § 17. hoc opere idem est atque Ciceronis Somnio Scipionis. Cf. § 18. in conclusionis operis, et vid. addenda ad I, 1, 2. p. 216. 4. leg. P6.

AD EXCERPTA MATHEMATICA] p. 219. Adnot. a. 7. lemma distantiae est delendum et sequentia subiicienda sunt adnotationi sequenti.

p. 220. LXXX. stadia significat octoginta milia stadiorum, id quod notandum est, quia in priore hoc excerpte saepius numeri maiores, ut in superioribus editionibus, positi sunt etiam pro numeris simplicibus, quum in altero hi tantum milia significant et numeri simplices indicantur minoribus numeris.

p. 225. Adn. a. 5. post *excerpsimus* add. signum “.

AD EXCERPTA E LIBRO DE DIFF. ET SOC. GR. LAT. QVE VERBI] p. 229. Cum inscriptione huius libri conf. Comm. II, 16, 25.: *Hi ergo duo motus et differentia separantur et societate iunguntur.* — ibid. cum praef. 2.* verbis: *quae Graeco idiomata vocantur*, conf. Sat. VII, 16, 21: *proprietates, quam Graeci ἰδιώματα vocant.*

p. 232. Adnot. a. 4.* del. comma post *δέξω*.

p. 234. Q. leg. *coningationem*. — ibid. cap. III. § 3. 4.* Quam in cod. P. legatur *ZH* aut duo *ΣΣ*, videtur scribendum esse, ut in excerptis Viadob., *Z ἢ δύο ΣΣ*.

p. 235. App. § 6. 4.* vide ne scribendum sit *circumflexibilibus*. Sic certe legitur in Excerptoris monitione (p. 277. 17.) et de verbo 1.

p. 238. § 7. 2.* post *correctis* add. comma. — ibid. § 8. 1. leg. *νισθησῶ* et *νισθησῶν*; ibid. 2.* verba quia ... *nonnumquam pro brevibus habeantur* spectant ad accentus. — ibid. §

9. 2. *ἡδῶν*, quod est in omnibus exemplaribus, corrigas in *ἡδῶν*. — ibid. 3. et 5. verba formae sunt *ἐοῦδῶν* et *ἐωνούμην*, (cf. Butt. Ausführ. Gr. § 84. Not. 9.). Alia ergo exempla erant preferenda. — ibid. §

11. 1.* legendum est *αὐτοχῶ*, et in App. *αὐτοχῶ* Edd. p. 239. § 12. 1.* leg. *ἐκείχον*, et § 13. 3 sq. nominibus.

p. 241. cap. VI. § 10. 1.* *συγγράμματος* et *συγγράμματα* scriptum est cum Edd. P. pro *συγγράμματος* et *συγγράμματα*.

p. 242. Adnot. a. 10.* sq. leg. *ΔΗΜΟΦΑΦΩΝ, ΔΑΦΟΚΑΦΩΝ*. Sic Priscianus p. 547. Patsch. Pontanus scripsit *Δημοφωρων*. p. 244. Adnot. a. 6.* leg. *demonstrant*. p. 245. cap. VIII. § 12. 2. vide ne legendum sit: *Item in τῶν*. — ibid. § 15. 3 sq. in

verbia: *aut recipit aut tenuit* tempora sic explicanda sunt, ut intelligatur: *aut recipit aut nunquam amittit*.

p. 247. cap. XL § 2. 4. et § 3. 2., ut infra c. XIV, §§ 2, 9, 10, 16, 19, 20; c. XV. § 2, *σῆμα* e superioribus editionibus in hanc transit pro *σῆμα*, quod legitur p. 277. 18 et 18*.

— ibid. § 5. 3. mutat et hunc *efficit* ponitur pro: mutando hunc efficit. Conf. prolegg. p. XII.

p. 250. Adnot. b. 2. leg. *ῆ*. p. 251. 4.* leg. *ἀπο*.

p. 253. 3.* leg. *ἐρξέχον ἐκείνοι*. Apud recentiores grammaticos nihil inveni eiuamodi.

p. 254. 7. leg. *ἐπαμώνας*. — ibid. cap. XV. § 1. 4. ponendum est comma post *ἀποτρεψάμην*.

p. 256. 15.* leg. *λέγεται*, et 8.* *ἐσφαργισμένοι*.

p. 257. cap. XVI. § 2. 4.* vide ne delato in legendum sit: *quem M2 habuerunt*.

p. 258. § 6. 5. vide ne legendum sit *faciant*. — ibid. App. 3. add.: *Luellius] ex libro incerto*. Cf.

Gerlach p. 97. — ibid. Adnot. a. *δάμηθι δαμήται* est. ponendum erat post *magis*, aut ante *excepta* sunt] est. mutato ordine *δαμήναι δάμηθι*.

p. 259. 2. del. comma post *imperfecto*. — ibid. § 10. 2. vide ne comma ponendum sit ante *quid*, ut sit pronomen interrogativum. — ibid. App. 2. leg. *ἢ ἢ*,

et Adnot. a. 5. addas *ZEVEN*. p. 261. 6. leg. *ΣΙΝ*. — ibid. c. XVII.

1.* *concessero* habetur pro coniunctivo futuri. Conf. de verbo cap. V. §§ 4.

et 6. — ibid. Adnot. b. 2.* leg. *die*. p. 264. 5.* leg. *ἴξω*.

- p. 265. 8 sq. leg. *di-phthongus*. p. 267. App. 2. leg. *equitare, iaculari*. . .
 p. 268. Adnot. a. 2. leg. *logistoricorum*, et pone commata a. 4. post *scholarum*, b. 5. post *modos*. p. 271. cap. XXII. § 1. 1. Nunc maluerim me scripsisse *διαθέσεις*, quam in codice legatur *ΔΙΑΘΕCIC*. Vid. not. — ibid. Adn. a. 3. leg. §§. 6. et 14. p. 272. 12. leg. *πειρατῶ σε*, et 1.* *ἐπιμέλομαι σου*, et App. 1.* *ἰππάζομαι σου*. p. 273. 11. del. comma post *ἐργασάμεν*. p. 274. App. 2. leg. *σὺ*.
 p. 275. App. 4. leg. *discendas*. — ibid. Adnot. b. 1.* conf. Hildebrand. ad Arnob. IV, 21. p. 276. In optative fortasse ubique addendum est *εἰ*. Particula additur c. XIII. §§ 1-3., c. XV. § 15., sed omissa est c. XVIII. — ibid. in excerptoris monitione p. 5. del. comma post *utendo*. p. 277. 2. interpungas: *littera producta, scilicet Ω*. — ibid. 8. leg. *concluditur*. — ibid. 23.* leg. *ἦτα*. — ibid. 20.* videtur legendum esse *aequisyllabae*, quamquam in edd. P. legitur *aequasyllabae*. — ibid. 15.* leg. *φιλή*. — ibid. 5.* *φιλοῦσιν* *pd. μιν*.

AD FRAGMENTVM DE VERBO] p. 282. Adnot. a. 4.* leg. *referrentur*.
 p. 283. 7. leg. *ad ea*. — ibid. Adnot. a. 2. comma ponendum est post *intellectus*. p. 284. cap. II. § 3. 2* sq. verba: *quae et ipsa . . . habeat antecedentem* sic sunt construenda: *quae et ipsa, sicut secunda* (vocalelem E), *necesse est habeat memoratam vocalem* (I) *antecedentem novissimam* O. — ibid. § 4. 5. verba *crepe crepas* ponenda erant ante *aro*. p. 285. § 11. 5. cum *finalis* est idem significat quod „*si ad terminationem pertinet*“. — ibid. § 13. verba cum *VI syllaba T* terminatur *I vocali* antecedente non congruunt cum iis quae sequuntur: *audivi audii*. — ibid. App. 4.* del. comma post *madida*. p. 287. 15. leg. *moneant*. p. 290. cap. V. § 4. Si conferas de diff. 17, 6., ubi legitur tantum: *Qui poterit socios tueri, expectes: pro potuerit*. p. 291. cap. VI. § 2. 1. *his* idem est quod *his verbis*. p. 297. cap. VIII. § 6. Verba: *Sunt . . sine substantia principalis* repetuntur infra § 14. In libro de diff. semel leguntur c. 21, 8. de frequentativo verbo. p. 301. 1.* leg. *διὰ*. — ibid. Adnot. b. 4. leg. *quod*. p. 304. Adnot. a. 1.* leg. *ideo*, et b. 1 sq. *personas et numeros*.

Verlagsbuchhandlung von G. BASSE in Quedlinburg.

Vor Kurzem sind in der vorstehenden Buchhandlung erschienen und in allen Buchhandlungen Deutschlands, der Schweiz etc. zu haben:

PUBLII VIRGILII MARONIS

AENEIS.

In usum scholarum annotatione perpetua illustravit

God. Gull. Gossrau.

8maj. Preis: 3 Thlr. 10 Sgr. — Auf Schweizer-Vellinpap. 4 Thlr. 10 Sgr.

Die bisherigen Ausleger des *Virgil* haben, ungeachtet mancher grossen Leistungen, doch noch so Manches unerklärt und dunkel gelassen, dass eine neue Ausgabe, welche diese Lücken zu ergänzen bezweckt und die insbesondere für den Schulgebrauch bestimmt ist, wohl nicht ungerechtfertigt erscheint. Erst in neuester Zeit hat *Hofmann-Peerlkamp* in seiner Ausgabe der *Aeneis* eine Kritik angewendet, welche fast alle bisherige Stützen des Textes und die darauf gegründeten Erklärungen amzustossen droht; sie findet hier ihre gründliche Würdigung. Der Hr. Herausgeber hat nicht nur alte lateinische Dichter, vom *Ennius* bis auf *Claudian* und *Ausonius*, sondern auch die Prosaiker jener Periode genau verglichen. Er hat alle schwierige und minder schwierige Stellen gründlich erklärt, und überall den Gebrauch eines Wortes, einer Phrase, einer Construction mit wenigen, aber entsprechenden Stellen historisch zu entwickeln gesucht. In der *Aeneis* findet sich eine ungeheure Menge von Sachen erwähnt, deren genaue Erklärung zum Verständnisse des Einzelnen wie des Ganzen unumgänglich nöthig ist. Diese schwierige Aufgabe hat Hr. Gossrau trefflich gelöst. Sein Verdienst ist um so grösser, als gerade hierin seit *Heyne* weniger von den Commentatoren des *Virgil* geschehen ist. Auf die Kritik des Textes ist er dagegen nur so weit eingegangen, dass er die wichtigsten Varianten angeführt und die Gründe seiner Wahl klar und bestimmt dargelegt hat. Ueberhaupt zeichnet sich Hr. Gossrau's Commentar durch präcise Kürze und gute Latinität aus, und der angehängte Excursus: „*De hexametro Virgilii*,“ nebst dem Index sind zwei sehr dankenswerthe Zugaben. — Druck und Papier sind sauber und schön.

M. ACCII PLAUTI

COMOEDIAE.

Ad praestantium librorum fidem recensuit, versus ordinavit,
difficilliora interpretatus est

Carolus Herm. Weise.

Alteri editio multis in partibus locupletata.

Tomus I.

Insunt: *Amphitruo, Asinaria, Aulularia, Bacchides, Captivus, Casina, Cistellaria, Curculio, Epidicus, Menaechni, Mercator, Miles.*

8maj. Preis: 2 Thlr. — Auf Schweizer-Vellinpapier 2 Thlr. 15 Sgr.

•. Der 2te Band, in gleichem Preise, erscheint binnen einem Monat.

C. CORNELII TACITI De origine, moribus ac situ

GERMANORUM

libellus. Omnium codicum hucusque cognitorum lectione accuratissime subinnotata

nec non

de libelli fatis et codice ceterorum omnium fonte quaestione.

Cura Ioan. Ferd. Massmann. 8maj. Preis: 1 Thlr. 15 Sgr.

Fig. I.
ad Comm. I, 6, 46.

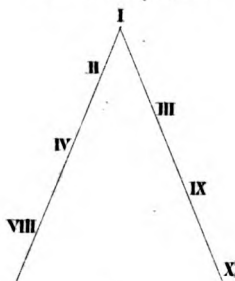

Fig. I, a.
(In o-g inveniatur ad II, 2, 16.)

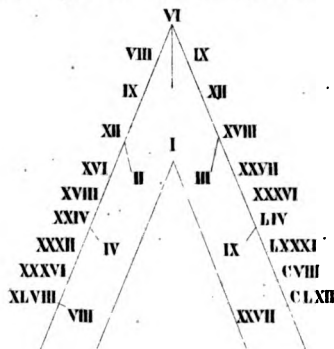

Fig. III.
ad Comm. I, 22, 11.

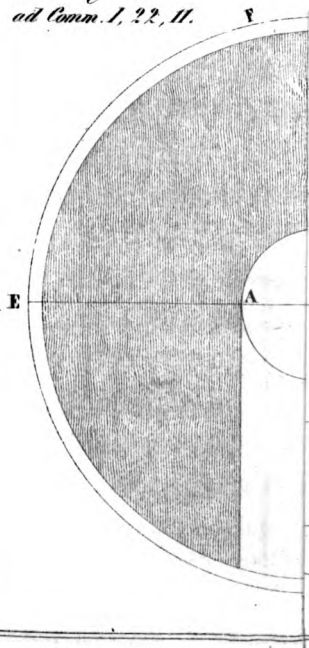
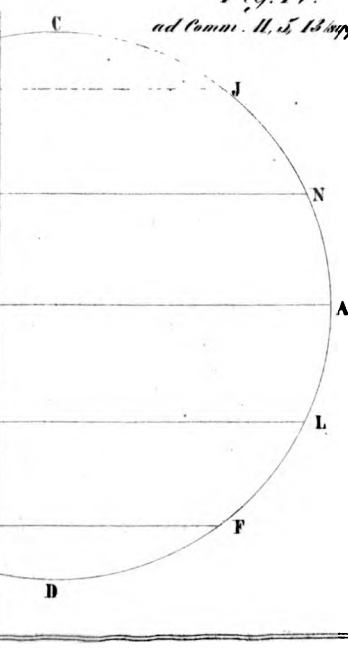
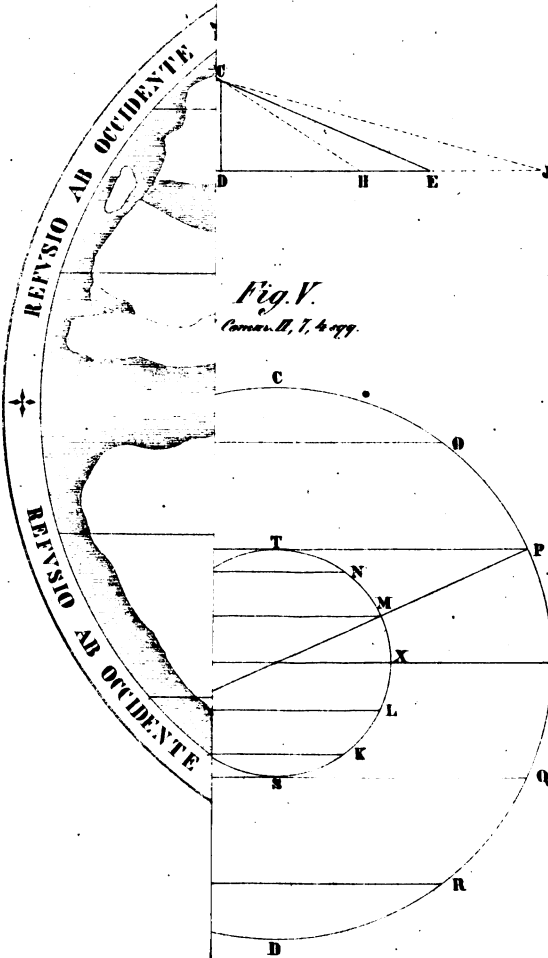

Fig. IV.
ad Comm. II, 5, 13 seq.

n. VII.

aria Excerptum
p. 45.

V. in

